

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

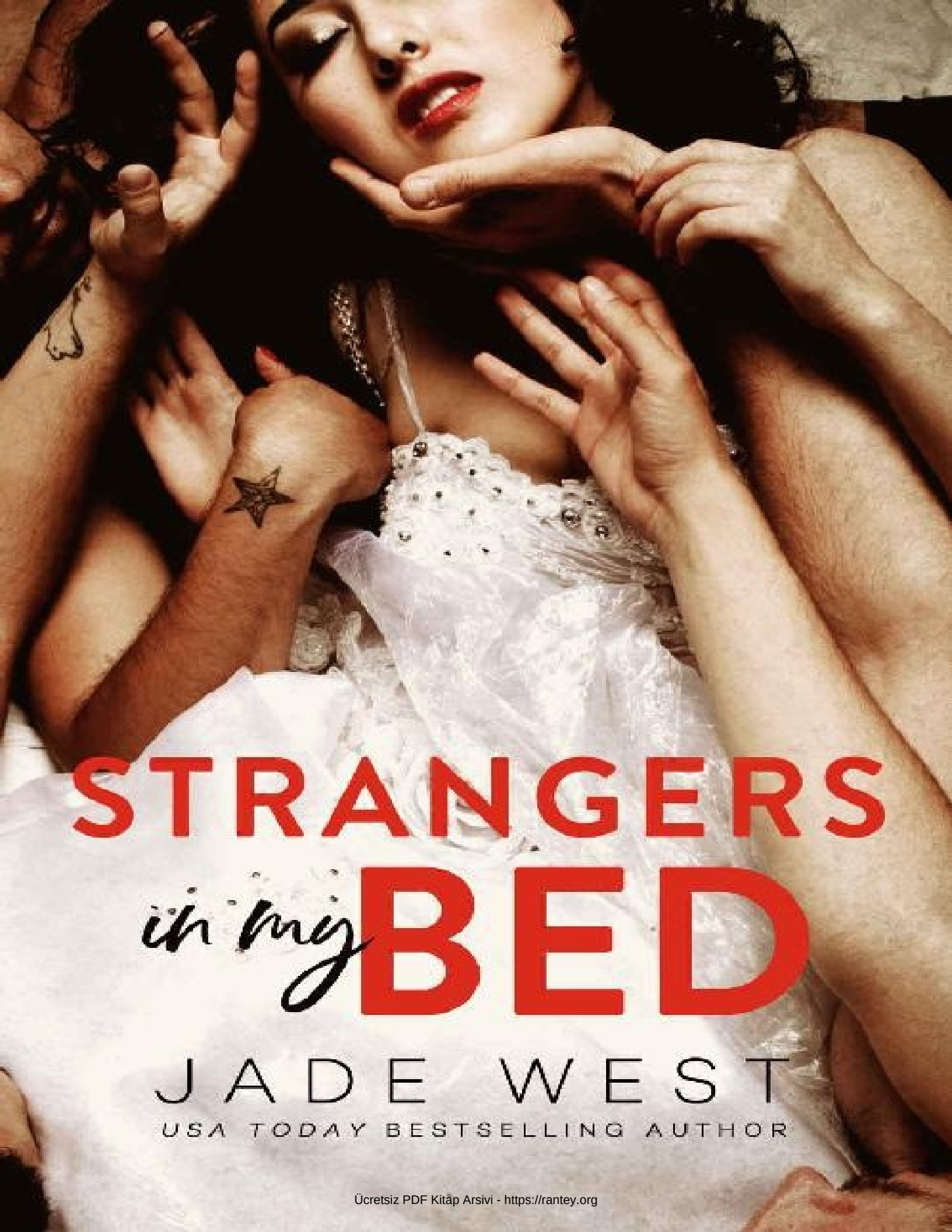
RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

STRANGERS *in my* BED

JADE WEST
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

STRANGERS *in my* **BED**

JADE WEST
USA TODAY BESTSELLING AUTHOR

CONTENTS

Bölüm I

- Bölüm 1
- Bölüm 2
- Bölüm 3
- Bölüm 4
- Bölüm 5
- Bölüm 6
- Bölüm 7
- Bölüm 8
- Bölüm 9
- Bölüm 10
- Bölüm 11
- Bölüm 12
- Bölüm 13
- Bölüm 14
- Bölüm 15
- Bölüm 16
- Bölüm 17
- Bölüm 18
- Bölüm 19
- Bölüm 20
- Bölüm 21
- Bölüm 22
- Bölüm 23
- Bölüm 24
- Bölüm 25
- Bölüm 26
- Bölüm 27
- Bölüm 28
- Bölüm 29
- Bölüm 30

Bölüm II

- Bölüm 31
- Bölüm 32
- Bölüm 33
- Bölüm 34
- Bölüm 35
- Bölüm 36
- Bölüm 37
- Bölüm 38
- Bölüm 39
- Bölüm 40
- Bölüm 41
- Bölüm 42
- Bölüm 43

[Bölüm 44](#)
[Bölüm 45](#)
[Bölüm 46](#)
[Bölüm 47](#)
[Bölüm 48](#)
[Bölüm 49](#)
[Bölüm 50](#)
[Bölüm 51](#)
[Bölüm 52](#)
[Bölüm 53](#)
[Bölüm 54](#)
[Bölüm 55](#)
[Bölüm 56](#)
[Bölüm 57](#)
[Bölüm 58](#)
[Bölüm 59](#)
[Bölüm 60](#)
[Bölüm 61](#)
[Bölüm 62](#)
[Bölüm 63](#)
[Bölüm 64](#)
[Bölüm 65](#)
[Bölüm 66](#)
[Bölüm 67](#)
[Bölüm 68](#)
[Bölüm 69](#)
[Bölüm 70](#)
[Bölüm 71](#)

[Sonsöz](#)

[Teşekkür Yazar
Hakkında](#)

Yazarın manevi hakları ileri sürölmüştür.

Tüm hakları saklıdır. Bu yayının hiçbir bölümü, eleştirel incelemelerde yer alan kısa alıntılar ve telif hakkı yasasının izin verdiği diğer bazı ticari olmayan kullanımlar dışında, yayıncının önceden yazılı izni olmaksızın fotokopi, kayıt veya diğer elektronik veya mekanik yöntemler de dahil olmak üzere herhangi bir biçimde veya herhangi bir yolla çoğaltılamaz, dağıtılamaz veya iletilemez. İzin talepleri için yayıncıya "Dikkat: İzinler Koordinatörü" adresine aşağıdaki e-posta adresinden yazabilirsiniz.

Kapak tasarımı RBA Designs'dan Letitia Hasser tarafından yapılmıştır
<http://designs.romanticbookaffairs.com/> John Hudspith tarafından düzenlenmiştir
<http://www.johnhudspith.co.uk>
Tüm sorularınız için

jadewestauthor@gmail.com İlk yayın tarihi

2022

İnandıkları şeyler uğruna savaşan ve bu yolda insanlara yardım eden tüm haçlılar için.

PART *One*

CHAPTER

One

T lk dansı izlemek her zaman çok büyüldür. Georgie'nin kolları Kieran'ın boynuna dolanmış, her ikisi de aşk dolu gözlerle ritimle sallanıyor. Muhteşem elbisesinin içinde parlıyor.

beyaz elbise, ışıkların altında parlayan yapay elmaslar.

Dans pistinin kenarından onları izlerken gözlerim doluyor, ancak bu sefer mutlu çift için sevinçten değil. Elimden geldiğince gülümsüyorum ama bu gece içimdeki acıya engel olamıyorum, keşke orada sevdiğim adamla ilk dansımı paylaşan ben olsaydım. Ama hayır. Sevdiğim adam bir yıl önce beni başka bir kadın için terk etti. Ve bugün onunla evleniyor.

Şu anda Jack ve Susie'nin ilk danslarını paylaşımlarının paralelini düşünmemeye çalışıyorum. Eski sevgilimin yeni karısına bir tanrıça gibi bakarkenki yüzünü hayal etmek midemi bulandırmaya yetiyor, canım çok yanıyor. Neredeyse on yılımı Jack'in yanında, hiç gelmeyecek bir *günün* vaatleri ve hayalleriyle geçirdim, ancak Susie, onunla birlikte olmak için beni terk ettikten on iki aydan kısa bir süre sonra onunkine sahip oldu. Bu beni hala kemiriyor ve geceleri uykularımı kaçırıyor.

Onu sevdim. Onu istedim. Onu kaybettim.

Büyüdüğüm tüm kasaba da bunu biliyor.

Herkes her şeyiniz olan adam tarafından neden terk edildiğiniz konusunda spekülasyon yaparken kendinizi kötü hissetmemek zordur. Bir sürü insan Susie'nin yatakta ne kadar harika olduğuna ve Jack'in arkadaşlarına onu ne kadar yüksek sesle övdüğüne dair dedikodular fısıldıyor.

Üzücü olan şu ki, içimdeki küçük bir parça söyledikleri her kötü söze inanıyor.

Şükürler olsun ki iş yerimin taşınmasını fırsat bildim ve yeni bir yere gitmek üzere yola çıktım. Ve şimdi buradayım. Yeniden başlamanın sadece birkaç haftası. Kendi başıma yeni bir hayat.

Düşüncelerimi toparlayıp kendimi tekrar elimdeki işe veriyorum. Georgie ve Kieran

Bu gece aklımda sadece onlar var. Jack ve Susie benim için bir şey ifade etmemeliydi. Artık değiller.

İlk birkaç danstan sonra Georgie'nin bana doğru gelmesini beklemiyordum ama geldi. Elimi tutuyor ve minnettar bir gülümsemeyle sıkıca sıkıyor. Onun adına gerçekten mutlu olamadığım için kendimi suçlu ve mahcup hissediyorum.

"Gerçekten Cass, çok teşekkür ederim! Beverley'den görevi devraldığında çok endişeliydim ama inanılmazdın. MUHTEŞEM!"

Bunu duymak içimi rahatlattı. Başka bir şubeye transfer olmak her zaman riskli olacaktı. Halihazırda büyük günlerini planlama sürecinde olan müşterilere kendimi tanıtmak ve onların güvenini kazanmak göz korkutucu bir görevdi, ancak başarıyorum. Bu en azından gurur duymam gereken bir şey.

Georgie benimle fazla kalmıyor, kız kardeşlerinden biri onu tutup dans pistine geri çekiyor. Gülümsememin düşmesine izin veriyorum, *senin için mutluymuşum gibi* davranmak zorunda olmadığımı şükrediyorum, çünkü her dakika mücadele ediyorum.

Bir garson yanımdan geçiyor ve bana bir bardak prosecco ikram ediyor. Genelde iş gecesi içki içmem ama siktir et, bir tane alıyorum. Düğün planlayıcısı görevlerim hemen hemen bitti, her şey mükemmel bir şekilde planlandığı gibi gitti.

Prosecco'nun köpüğü ruh halime pek yardımcı olmuyor ama yine de içkimi bitirip bir bardak daha alıyorum. Boş ver. Herkes kendini partiye kaptırdı ve ben artık gereksizim.

Acil durumlar için her zaman en sonuna kadar kalırım, bu yüzden bu gece kendi içimdeki şeytanların suratına tekme basıp en iyisini yapıyorum. İki numaralı içkiyi bitirmem ve nadiren içmeme rağmen garsondan üçüncü bir bardak prosecco almam sadece birkaç dakika sürüyor. Çoktan çakırkeyif olmuştum ama umursama yetimi kaybediyordum. Duyularım olması gerekenden daha bulanık, parti ışıkları hala güçlü olsa da oda boşaldıkça küçük konuşmalar giderek daha uzak hale geliyor.

Georgie ve Kieran düğün gecelerinin tutkusu için çıkışlarını yaptıklarında gerçekten rahatlıyorum ve barda bir koltuğa oturuyorum, kendime bir bardak prosecco'yu bitirip otel odama gideceğime söz veriyorum ve ciddiyim, ta ki bir adam gelip yanımdaki barda oturana kadar.

Onu daha önce kilisedeki törende ve düğün konuşmaları sırasında fark etmiştim. Bütün akşam uzak masalardan birindeydi ve Georgie'nin bir grup arkadaşıyla mutlu bir şekilde sohbet ediyordu.

Otururken bana "Harika bir iş çıkarmışsın" dedi. "Birçok düğünde bulundum ama şunu söyleyeyim, bu seferki gerçekten olağanüstüydü."

Yani, düğün planlayıcısı olduğumu biliyor.

Dönüp gülümseyerek ona bakacak kadar çakırkeyifim. Yakından, uzaktan olduğundan daha seksi ve uzaktan da yeterince seksiydi. Smokini o kadar şık ki bir tasarımcıdan çıkmış olmalı, sanki Worcester'daki bir düğün mekânı için değil de kırmızı halı etkinliği için giyinmiş gibi. Koyu renk saçları aynı anda hem gelişigüzel hem de gelişigüzel olmayan bir şekilde şekillendirilmiş - yani görünüş konusunda kesinlikle ne yaptığını biliyor. Saçlarının koyuluğunun arasında bol miktarda gri var ve bu ona yakışıyor. Hem de çok. Kirli sakalı da ona uyuyor ve çok da uzak olmayan bir gelecekte bir gün kesinlikle muhteşem bir gümüş tilki olacağına hiç şüphe yok. Ama hepsinden önemlisi gözleri - çarpıcı yeşil. Onlara bakmak bile beni gülümsetiyor.

Gerçekten kırmızı halıya layık görünüyor. Onunla halıda yürürken kendimi prenses gibi hissederdim.

Prosecco'nun bana söylediği bu.

"Teşekkürler," diyorum ve böylesine parlak bir iltifata zavallı bir yanıt gibi geliyor, bu yüzden kadehimi ona kaldırıyorum. "Bunun anlamı çok büyük."

Biraz çakırkeyif olduğumu ve dolayısıyla olmam gerektiği kadar profesyonel olmadığımı fark etmiş olmalı, ama bundan etkilenmiş görünmüyor. Hatta içkisini bitirip barmen kızı çağırıyor. Maden suyu içiyor ve bir tane daha sipariş ediyor, benim için de bir içki. Ama bu onun içtiği prosecco değil.

Siparişler.

"İnanılmaz düğün organizatörü için bir şişe De Chante lütfen."

De Chante şampanyasının bir servet değerinde olduğunu biliyorum. Planlama listemdeki seçeneklerden biri ama neredeyse hiç kimse almıyor.

"Bir şişe mi? Tanrım, teşekkür ederim ama içmeme yardım etmen gerekecek!" Elindeki su bardağına bakıyorum. "Sanırım arabayı sen kullanacaksın?"

"Hayır, araba kullanmayacağım, üst katta bir oda ayırttım. Aslında alkol kullanmıyorum ama De Chante'yi idare edeceğinden ya da eve götüreceğinden eminim. Bunu hak ediyorsun."

Barmaid bana şişeyi açmamı isteyip istemediğimi sordu. Gerçekten istememeliydim, ama kelimeler ağızımdan yine de çıktı.

"Evet, lütfen."

Barmaid şişenin ağzını açtı. Bana bir bardak dolduruyor ve ben de minnettar, sarhoş bir aptal gibi yanımdaki çok cömert yabancıya kaldırıyorum. Birkaç yudum alıp mantıklı bir profesyonel gibi şişeyle birlikte odama çekilmeliyim ama bunu yapmak istemiyorum. Beni orada oturtan sadece bu gece yalnız kalma düşüncesinden nefret etmek değil, aynı zamanda o - bar taburesindeki adam. Smokininin içinde o kadar rahat ki, adını bile bilmediğim halde doğal olarak mekâna ve dikkatime sahip çıkıyor. Bu düzeltmem gereken bir şey.

"Cass," dedim ona ve elimi uzattım.

"Ant," diyor ve elini sıkıca kavıyor. "Ben Kieran'ın liseden arkadaşlarından biriyim."

Bütün akşam Georgie'nin arkadaşlarıyla birlikte olduğunu görünce bu beni şaşırttı. "Ah, tamam, burada Chandley kardeşlerle olduğunu sanıyordum."

Başını iki yana sallar. "Hayır, buradaki hiç kimseyi tanımıyorum. Günün en ilginç yarışmacıları onlar gibi görünüyordu. Ta ki seni görene kadar."

Müzik hala sahneden çalıyor, bu yüzden onu yanlış duyduğumu düşünüyorum. "Pardon?"

"Seni görene kadar," diyor rahatlıkla. "Bütün gün seni izledim. Çok kontrollüydün. Canlı. Canlı. İnsanlardaki bu nitelikleri seviyorum."

Beni çaktırmadan izliyor olmalı, çünkü ben hiç fark etmedim.

"Teşekkürler," diye cevap veriyorum ve aptal gibi bardağımı tekrar havaya kaldırıyorum. Kesinlikle sarhoşum.

Pohpohlanmanın verdiği parıltı, *belki de böyle bir günü bir daha asla yaşayamayacağımın verdiği* acıdan on milyon kat daha iyi, *bu* yüzden iki elimle *sarılıyorum*. Georgie ile Kieran ve Ant'ın okulda Kieran'la ne kadar iyi anlaştığı hakkında hafif bir sohbet yapıyoruz. Anlattığı bazı hikâyeler beni güldürüyor. Bir bardak daha De Chante beni daha çok güldürüyor.

Georgie ve Kieran'ın bir keresinde annesinin domates soslarıyla oyun kavgası yapmasına güldüğüm sırada Ant elini dizime koyuyor ve birazcık eğiliyor. O tek temasta sıçıtığımın emin oluyorum. Daha da eğilip kulağıma *yatma* vaktinin geldiğini fısıldadığında, sikileceğimi anlıyorum.

"Odama geliyor musun?" diye soruyor, öylece. Sanki dünyadaki en doğal şeymiş gibi. "Evet.

Elbette," diye cevap veriyorum, her ne kadar dünyanın en doğal şeyiymiş gibi gelmese de. Dünya. Bu düşünce çılgınca olmalı. Sadece Jack'le birlikte oldum, ne halt ediyorum ben?

Bütün gün yaptığım şey, başka bir kadına giderken el sallamaktan başka bir şey yapmadan beni terk eden bir adamın özlemini çekmekti, bu yüzden belki de bir değişiklik yapmanın zamanı gelmiştir. Belki bu onu unutmama yardımcı olur. Kim bilir? Denemeye değer.

Ant adındaki yabancı ve ben zarif Hanley'e tırmanırken kendimi bacaklarımın üzerinde bir uçurtmadan daha yüksekte hissediyordum.

Koridorun merdivenlerini birlikte çıkıyoruz ve cebinden odasının anahtarını çıkarıyor. Kapıyı açarken kapı çerçevesine yaslanıyorum ve ciddi gözlerle bana bakıyor.

"Ne yaptığını bilmeyecek kadar harap değilsin, değil mi?" diye soruyor. "Bundan faydalanmamın imkanı yok."

Sırıyorum, çünkü yalan söylemiyorum. Jack ve Susie ve benim asla gerçekleşmeyecek büyük beyaz düğün hayallerim bu gece siktir olup gidebilirler.

"Eminim," diyorum ona. "Merak etme, ne yaptığımı biliyorum." "Buna sevindim," diyor ve geçmeme izin vermek için kenara çekiliyor.

CHAPTER

Two

Hotel odası benimkinden başka bir ligde. Düğün mekanlarında her zaman standart bir oda alırım ama onunki Georgie ve Kieran'ın dört posterlik odasıyla aynı seviyede. Kendine has bir özelliği var.

Oda çok büyük, duvarda devasa bir televizyon ve büyük, güzel bir masa var. Bavulu köşede duruyor, hala açılmamış ama masanın üzerinde bir dizüstü bilgisayar ve etrafında evraklar var, yani bu yerde lüks bir gece geçirmek için yerleşmek yerine çalıştığı açık. Henüz ne iş yaptığını bile sormadım, çünkü bu konu sohbet sırasında açılmadı, ama fırsatım olmadı. Çoktan arkama geçmiş, kollarını belime dolamıştı.

"Sen güzel bir şeysin, bunu biliyor musun? Umarım biliyorsundur."

Bunu bilmiyorum, ama bunu söyleme şekli o kadar içten ki kalbimin şarkı söylemesine neden oluyor. Şifonyerin yanındaki boy aynası net bir şekilde görünüyor ve ben birlikte bize bakıyorum, o arkamda bana yakın duruyor. Elbisem lacivert satenden bir eldiven gibi sıkı, saçlarım hâlâ güzelce toplanmış, makyajım içtikten sonra bile hâlâ taze. Susie çilesinden sonra kendimi oldukça sıradan biri olarak görüyorum ama onun gözlerindeki bakış bana hiç de öyle olmadığımı söylüyor.

Aynada onun gözleriyle karşılaşıyorum ve o gülümsüyor. Saçlarındaki aklar benimkilerin koyuluğuyla daha belirgin görünüyor.

"Kendine bir bak," diyor. "Çok güzelsin. Bütün gün gözlerimi senden alamadım." Kalbim deli gibi atıyor, içkiden başım dönüyor. Güzel bir his. İnanılmaz.

Eli belimden boynuma doğru kayıyor, yolda köprücük kemiğimi gıdıklıyor. Kollarımda tüylerim diken diken oluyor.

"Sen de oldukça ateşlisin," diye gülüyorum ve o da beni döndürüp yüzünü ona çeviriyor.

Gözlerinin yeşilini daha önce de fark etmiştim ama bu şekilde değil. O tüketiyor, ve bir şey var

Başka bir şey. Daha derin bir şey. Tam olarak çıkaramadığım bir şey.

"Bu yapmaktan hoşlandığın türden bir şey mi?" diye soruyor bana. "Otel odalarında *oldukça seks*i adamlar tarafından becerilmek?"

"Kesinlikle olmaz, hayır. Genelde düğünden sonra misafirlerle yatmam ama senin için bir istisna yapacağım."

"İyi karar," diyor ve beni öpüyor.

Nazik davranma zahmetine girmiyor. Gagalayıp sonra dudaklarını fırçalamak gibi bir şey yok. Hepsi içimde, sıcak ve ağır ve ben de onun ağzı benim için ne kadar açsa o kadar açım. Çok gerginim ama şampanyanın vızıltısı kollarımı ona dolamam ve kendimi bırakmam için yeterli oluyor. Ben de onu öpüyorum ve çaresiz hissediyorum, bedenim onunkine karşı bir ritim tutturuyor. Bu kesinlikle daha önce dans pistindeki çiftin romantik, sevgi dolu salınımı değil. Bundan çok daha ilkel.

Jack bana karşı hiç böyle değildi. Belki öyle olsaydı her şey farklı olurdu.

Belki de bu kadar başarısız olmazdım.

Elbisemin dar olduğunu sanıyordum ama Ant onu kolayca aşağı çekerek sütyenimi de aşağı indirdi. "Çok güzel göğüslerin var," diyor sıratarak. "Ağzımı onlara götürmek için sabırsızlanıyorum."

Beklemiyor, elbisemi ve sütyenimi belimde toplanana kadar aşağı çekiyor. Başını eğiyor, dili meme uçlarımdan birine değiyor ve bu elektriklenme hissi veriyor. Genelde o kadar etkileyici değilimdir ama kendimi bir porno filmdeymişim gibi hissettiren küçük bir inilti çıkarıyorum - bardaki ateşli bir adam tarafından memem emilmiyor.

Yaptığı şey bu. Emiyor. Dişleriyle meme ucumu sıkıştırarak dilinin hareketini daha yoğun hale getiriyor. Çok iyi hissettiriyor. Kemerine uzanıyorum, sikini kurtarmak istiyorum ama ellerimi itiyor.

"Hayır. Henüz değil. Şu anda her şey seninle ilgili."

Bana öyle baktığında kendimi prenses gibi hissediyorum ama bu eski resimli kitaplarımdaki prenseslerden biri değil. Ondan çok daha farklı bir prenses.

Beni yatağa doğru geri götürüyor ve elbisem belimde buruş buruş olmasına rağmen onu en ufak bir şekilde engellemiyor. Parmakları sihirli bir şekilde çalışıyor ve elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağıya doğru kaydırarak yere düşmesini sağlayacak kadar gevşetmeyi başarıyor. Geriye doğru adım atarken topuklu ayakkabılarımın kumaşa takılacağından endişeleniyorum ama takılmıyor. Beni yatağa doğru yönlendirdiğinde hala onları giyiyordum. Beklediğim gibi üstüne çıkmıyor, sadece durup bakıyor. Gülümsemesi kelimelerden daha çok şey anlatıyor ve ona gülümsediğimde içimdeki şampanya da öyle.

"Gerçekten ciddiym," diyorum ona. "Genelde böyle şeyler yapmam." "Bunu bildiğim iyi oldu," diyor ve dizlerimi ayırmak için aşağı uzanıyor.

Hala külot giyiyorum. Dantelli ve siyah, ama ortalama. *Beni becer* diye bağırان bir şey yok ama yine sıratarak başını sallıyor.

"Evet. Beklediğim kadar güzelsin." Duraklıyor, başını eğiyor. "Aslında bu bir yalan. Beklediğimden daha da güzelsin."

Belki Ant bana bu şekilde iltifat eden geleneksel bir prenstir, ama hayır. O konuşmaya devam ettikçe içimdeki derin, tuhaf his daha da artıyor.

"Amcığının tadı muhteşem olacak."

Amcık.

Bu tür bir ortamda bu kelimenin yüksek sesle söylendiğini hiç duymamıştım. Belki utanırım ya

da garip hissedirim diye düşünmüştüm ama öyle olmadı. Hiç çekinmedim. Söyleyiş şekli çok doğal.

Külotumu indirdiğinde topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağымda. Onları çıkarabilmesi için ayaklarımı kaldırıyorum ve o da hiç vakit kaybetmeden bacaklarımı dizlerimden açıyor. Başımın üstündeki

Işık açık. Keşke bu sabah biraz daha iyi kesip tıraş olsaydım, ama bu pozisyonda olacağımı, amımın bir yabancıya tümüyle sergileneceğini hiç düşünmemiştim.

"Bana nasıl sevdiğini göster," diyor. "Kendinle nasıl oynadığını görmek istiyorum."

Jack'in ilk günlerinden beri bir erkeğin önünde kendime dokunmadım. Doğru düzgün değil, böyle. Parmaklarım önce aşağıya doğru kayıyor, klitorisimin etrafında dönüyor.

Ant sırtarak başını sallar. "Hadi ama Cass, bu göstermelik bir jest. Seni kendinle oynarken görmek istiyorum, kendinle oynuyormuş gibi yaparken değil."

Numara yaptığımı fark etmemiştim ama yapıyormuşum. Tüm dikkatim onda ve onun bana bakışında, kendimi gerçekten boşaltmakta değil.

"Yap şunu," diyor. "Bana gerçekten göster."

Kendi başımayken ve akışın içindeyken yaptığım gibi bacaklarımı yukarı kaldırıyorum. Parmaklarımı klitorisime koyduğumda bu sefer onları nasıl hareket ettirdiğimin daha çok farkındayım, doğru noktaya vurmak için kendimi yeterince açıyorum.

"İşte bu kadar," diyor.

Kendime bu kadar güvenecek kadar sarhoş olmasaydım gözlerimi kapatırdım. Ben çalarken ellerini dizlerime koyuyor, yaklaşıyor, parmaklarımın hareketini izliyor.

"Aferin kızıma," diyor ve sesi alçalıyor. "Güzel ve ıslaksın. Devam et."

Çocukluğumdan beri bana *iyi kız* denmemişti. Garip bir his. *Güzel*.

Ant kendini yavaşça yatağın altına bırakıyor ve yüzü bacaklarımın arasına gelene kadar öne doğru eğiliyor. Nefesini bacağымda hissediyorum.

"İşte bu," dedi bana. "Aferin kızıma."

Parmaklarım yerine onun ağzını hissetmek istiyorum ve o bunu okuyor. Nasıl kıvrandığımı görüyor.

"Amını benim için aç. Seni tatmak istiyorum," diyor ve sarhoş özgüvenim yine kazanıyor. Am dudaklarımı ayırıyorum ve ne kadar açık görüldüğüm, klitorisimin ne kadar şişmiş olması gerektiği ya da onun için ne kadar kıvrandığım konusunda endişelenmiyorum. Tek istediğim onun ağzı.

Bana veriyor.

Dili, benim parmaklarımla yaptığım gibi klitorisime doğru hareket ediyor. O kadar hassasım ki bacaklarımı kapatmaya çalışıyorum ama o buna izin vermiyor, amımı yalarken bacaklarımı açık tutuyor. Bana diliyle küçük dokunuşlar yapıyor. Daireler çizerken küçük dürtmeler. Sonra emiyor. Klitorisimi kalçalarımı gerekir kadar sert emiyor. Kahretsin, harika hissettiriyor. İki parmağını içime sokuyor ve bu da harika hissettiriyor.

"Çok güzelsin," diyor ve bu beni gülümsetiyor.

İki parmağı üçe çıkıyor ve klitorisimi emerken parmaklarını içimde kıvırıyor. O çok iyi. Gerçekten çok iyi. Acele etmiyor ya da sikini beni almaya hazır hale getirmiyor. Bana odaklanmaktan başka bir şey yapmıyor.

Kaygan, ıslak parmağını kıcıma sürttüğünde içimi bir ürperti kaplıyor. "Kabul ediyor musun?" diye soruyor, beni inletmeye yetecek şekilde orada daireler çizerek.

Yıllardır bu şekilde almadım ama başımı sallıyorum. İstiyorum. Parmağını içeri itiyor ve nefesimi kısa sürede başka bir inilti takip ediyor, bunun ne kadar iyi hissettirebileceğini hatırlıyorum.

"İki parmağım o muhteşem amında, bir parmağım da o tatlı götünde," diyor ve ses tonuna bayılıyorum. "Bakalım biraz daha alabilecek misin?"

Şu anda, bana vereceği her şeyi kabul edecekmişim gibi hissediyorum, ama başka bir parmak kıcıma girdiğinde çarşafı kavırıyorum, geri çekiyorum.

Islak dudaklarında bir gülümsemeyle bana bakıyor. "Parmaklarım iki deliğini de çalıştırırken benim için boşalmanı istiyorum. Bunu benim için yapabileceğini düşünüyor musun?"

Parmaklarını derinlemesine büküyor.

"Evet," diyorum ona, hissettiğimden daha fazla güvenle. "Bunu yapabileceğime eminim."

Bana yine iyi bir kız olduğumu söylemesini istiyorum ama söylemiyor, sadece başını eğip dilini oynatıyor.

Parmaklarını klitorisimde ileri geri kaydırıyor.

"Delicesine ateşlisin," diyor, amımın sesini bastırarak ve ben ona inanmaya başlıyorum. Topuklu ayakkabılarım hâlâ ayağımdayken bacaklarım iyice açılmıştı ve bir yabancıнын parmakları beni öyle güzel okşuyordu ki ona inanmaya başladım. Bu hoş bir değişiklik.

Orgazmım geldiğinde, hızlı gelir. O kadar hızlı geliyor ki, nefes nefese kalıyorsunuz. Duygular serbestçe akarken klitorisim nabız gibi atıyor, tıpkı kendimi çalıştırırken olduğu gibi. Ben bacaklarımı kapatıp dalgalara binmeye devam ederken o geri çekiliyor. Parmaklarını içimden çıkarıp teker teker yaladığında ona sırtıyorum, başım dönüyor.

Evet, o pis bir prens. Hayır, boşver onu. O pis bir prens.

Ant denen adamın hala smokinli ve kırmızı halı için yeterince ateşli bir şekilde orada durmasını izliyorum ve bu pozisyonda olmak gerçeküstü hissettiriyor. Çırılçıplak, lüks bir yatakta hala orgazmın etkisinde, sadece topuklu ayakkabılarımla pis bir yabancıya gülümsüyorum.

"Vay canına," diyorum sarhoş kıkırdamaları beni vururken. "Bu... inanılmazdı."

"Bundan çok daha şaşırtıcı olacak prenses," diyor bana. "Daha yeni başladık bile."

CHAPTER

Three

I Oda servisi için alt katı aradığımda hâlâ yatağında yatıyordum. "Bir şişe De Chante, lütfen, üçüncü süit."

"Daha fazla şampanya içersen mahvolurum," diye gülüyorum, dirseklerimin üzerinde doğruluyorum. "Yine de teşekkürler."

"İçmek zorunda hissetmeyin. İstersen mantarı kapalı kalsın. Sabah eve götürmek için senindir."

Kapı çalındığında yorganı üzerime çekiyorum ama o kapıyı dikkatle açıyor, Beni gözlerden koruyor. Şişeyi ve iki bardağı alıyor ama sanırım içki içmediği için hiç içmeyecek. Bu iyi bir nokta aslında. Şu ana kadar ayık olduğunu unutmuşum. Benim bulanık, sarhoş kafam aynı durumda olduğumuzu sanıyor ama değiliz tabii ki. Ben şampanya içerken o maden suyu içiyor.

"*Tipasını* açayım mı?" diye soruyor ve ben de kendi kendime *siktir* et deyip başımı sallıyorum. "Evet, lütfen."

Açarken çıkardığı patlamaya bayılıyorum. Doldururken smokiniyle çok seksi görünmesini seviyorum. Yatağa götürüp, sanki bana bir ödül verilmiş kraliçeymişim gibi vermesine bayılıyorum. Sanırım bu bir ödül, çünkü ödülü hak edecek kadar pahalı.

Ben bir yudum alırken o da yanımdaki yatağa oturuyor.

"Bana nelerden hoşlandığını söyle" diyor. "Ne tür şeyler seni ıslatır?"

Ona gerçek hayatta çok fazla şey denemediğimi söylemek istemiyorum, bu yüzden bariz olanla yetiniyorum.

"Parmaklarını aynı anda hem götümde hem de amımda gezdiriyorsun, belli ki" diye sırtıyorum, o da benimle birlikte sırtıyor. "Hiç kıçna iyi bir darbe aldın mı?"

"Yıllardır değil," diye itiraf ediyorum. "Yıllardır değil."

"Sakso çekmeyi sever misin?"

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum. "Evet, hoşuma gitti." "Boğulana kadar yüzünün sikilmesinden hoşlanıyor musun?"

İçkimi yudumlarken sıçradım.

"Pardon?" "Boğazına yarak girmesini sever misin?"

Orada öyle kendinden emin oturuyor ki, sanki sorduğu sorular önemsizmiş gibi, çok kolay geliyor. Şampanya kadehimi bir yudumda bitiriyorum ve dürüstçe cevap vermeyi tercih ediyorum.

"Evet, sanırım öyle."

"Öyle mi *düşünüyorsun*? Sanırım bunu kesin olarak öğrenmenin zamanı geldi." Sırıtişına bayılıyorum. "Hem götün hem de amın sikilse nasıl olur? Aynı anda iki deliğinden birden sikilmeyi kaldırabilir misin?"

"Bilmiyorum." Sırıtmayı başarıyorum. "Sanırım bu konuda da emin olma zamanı geldi."

"Evet, öğreneceğiz," diyor gülümseyerek.

Will. Aynı anda hem amımı hem de götümü sikecek. Acaba bavulunda dildo zulası falan mı var, yoksa parmaklarını yarak gibi mi kullanacak?

Ant bardağımı alıyor ve bir tane daha doldurmaya gidiyor. Onu durdurmalıyım ama yapmıyorum. Elinde bardakla yatağa geri dönüyor.

"Merak etme," diye gülüyor. "Seni böyle becermeden önce buna hazır olduğundan emin olacağım. İstedğin zaman mola verebilirsin."

Umarım onun gibi bir adamdan zaman aşımı istemem. Klitorisim şimdiden çırpınmaya başladı, öyle ki bacaklarımı sıkma zorunda kalıyorum.

"Peki ya sen?" Odak noktasını değiştirerek soruyorum. "Nelerden hoşlanırsın? Seni ne azdırır?" İçten bir kahkaha atıyor, karnından gelenlerden.

"Bu soruya cevap verseydim gün ışıyana kadar konuşuyor olurduk."

Ateşli bir adamın ve bir kadeh daha şampanyanın mutlu farlarına yakalanmış bir şekilde gülüyorum.

"Hadi," diye onu ikna ediyorum. "Bana özet versiyonunu ver. Biraz madde madde bir liste."

Sırıtişi bulaşıcıdır. "Ciddiyim. Madde işaretleri olsun ya da olmasın, uzun bir konuşma olurdu. Sen şampanyanı bitir, ben de sana bazılarını göstereyim, ne dersin?"

"Çok isterim," diye cevap verdim. Sarhoşum. Çok sarhoşum.

Boş bardağımı masaya geri götürürken bu kez smokin ceketini çıkarıyor. Papyonunu gevşetiyor ve gömleğinin iki düğmesini açıyor. Bu kez benimle birlikte yatağa tırmanmakta gecikmiyor. Beni öpmek için sırt üstü yatırdığında ağzı sıcak ve aç.

"Bakalım ne kadarını kaldırabiliyorsun Cass," diye fısıldıyor. "Benim sikim için ne kadar azgın bir sürtük olabileceğini görmek istiyorum."

Sürtük.

Daha önce hiç böyle konuşulmamıştı ama hoşuma gitti. Belki de uzun zaman önce öyle olmayı öğrenmeliydim.

Parmaklarının klitorisimi tekrar çalıştırması için bacaklarımı açıyorum ve o daha sert, daha hızlı. Üç parmağını amıma sonuna kadar sokarken, çevirip pompalarken ağzına karşı inliyorum.

"Sıkı," diyor. "Ne muhteşem dar bir amek!"

Ağız göğüslerime doğru hareket ediyor ve ben sırtımı eğip dişlerinden ve dilinden daha fazlasını istediğim için muhtacım. Parmakları pompalamaya devam ediyor, başparmağı klitorisimin etrafında dönüyor ve kendimi tutamıyorum. Gözlerimi kapattığımda oda dönüyor ve bu sadece kendimi bırakmama yardımcı oluyor. Olmamı istediği azgın sürtük haline geliyorum. Onun için oldukça hızlı bir şekilde tekrar boşalıyorum, o kadar sert ki klitorisim çok hassas olduğu için neredeyse acıyor, ama uyluklarımı kapatmaya çalıştığımda bu onu durdurmuyor.

"Hayır," diyor. "Bacaklarını açık tut."

İstedğini yaparken mırıldanıyorum, parmakları hala pompalıyor ve çeviriyor, klitorisimi rahat bıraktığı için minnettarım. Ağzı hala memelerimi emiyor, dişleriyle meme uçlarımı çekiştiriyor, klitorisimle birlikte onları çok sert ve hassas hale getiriyor.

"Daha ister misin?" diye soruyor, ben de içgüdüsel olarak başımı sallıyorum. "Söyle o zaman. Daha fazlasını istediğini söyle." "Daha fazlasını istiyorum. Lütfen."

Başım dönüyor, hisler içinde kayboluyorum.

"Bana daha fazlasını isteyen azgın bir sürtük olduğunu söyle."

Böyle konuşacağımı hiç düşünmemiştim. Kelimeler ağızımdan çıkarken kulağa çok tuhaf geliyor ama gülümsüyorum ve kendime bunu yapabileceğimi söylüyorum.

"Ben daha fazlasını isteyen azgın bir sürtüğüm."

Gözlerim kapalı olsa da onun da bana gülümsediğini biliyorum. "Bunu söylemek hoşuna gidiyor mu?"

Başımı sallıyorum, çünkü biliyorum.

"Evet, iyi hissettiriyor." "Tekrar söyle o zaman. Söyle bana."

Parmakları amımı sikerken derinleşiyor. Bir tane daha sokuyor ve ben dört tane alıyorum. Çok sıkı.

Ama güzel. Gerçekten güzel.

"Söyle bana," diye tekrarlıyor ve

ben de söylüyorum. "Ben daha

fazlasını isteyen azgın bir

sürtüğüm." "Tekrar."

Kıkırdıyorum ama bu her zamanki kıkırdamam değil. Kendimi tanımıyorum, sadece durmasını istemediğimi biliyorum.

"Ben daha fazlasını isteyen azgın bir sürtüğüm."

Dört parmağını da o kadar hızlı içimden çıkarıyor ki

haykırıyorum. "Benim için ne kadar azgın bir sürtük olabileceğini görelim o zaman."

Yatağın üzerinde yüzümün yanında diz çöküyor ve saçlarımı tutuyor. Beni dört ayağımın üzerine çekiyor ama sert değil. Acıtmıyor. Pantolonunun kemerini çözüp önüme bırakırken parmakları saçlarımı kavırıyor.

Aleti sert ve damarlı. Gerçekten söyleyemeyecek kadar sarhoş olmama rağmen büyük görünüyor. Ağızıma ilk soktuğunda büyük olduğunu anladım. O kadar sert sokuyor ki boğazımın arkasına çarpıyor ve öğürüyorum, şampanya kusacağımdan endişeleniyorum.

"İyi bir kız gibi sikimi yala," dedi ve ben de yaptım. Sahip olduğum her şeyle onun horozunu emiyorum. Dilimi şapırdatıyorum, yuvarlıyorum ve o yüzümü sikerken onu boğazımın olabildiğince derinlerine alıyorum ve orada sarhoş, sulu gözlerle ona bakarken kendimi bir sürtük gibi hissediyorum.

"Kıçına girmesini ister misin?" diye soruyor, nefes alabilmem için ağızımdan çekerek.

"Evet," diyorum ve yalan söylemiyorum. Acıtacağından korkmama rağmen.

"Göster bana. Kıçının yanaklarını aç ve bana göster."

Yüzüm ona dönük olana kadar etrafta dolanıyorum, hala topuklu ayakkabılarla. Aşağı inip kıkı yanaklarıma uzanıyorum ve onları açıyorum, uzak bir yanım ne yaptığımı merak ediyor, bir müşterinin düğün misafiri için böyle davranıyorum.

Kıçıma tükürdü ve ben irkildim. Eğilip diliyle deliğimde daireler çizerken şok içinde haykırıyorum. İnlememe engel olamıyorum. Daha önce hiç böyle tadılmamıştım. Daha önce hiç böyle hissetmemiştim.

Dili içimi gıdıklarken kendimi çok kirli hissediyorum. Yavaşça serbest bırakırken bir inilti daha çıkarıyorum. "Kıçının tadı harika Cass," diyor. "Onu becermekten zevk alacağım." Tükürüğü kayganlaştırıcı olarak yeterince işe yarıyor ve iki parmağını doğrudan içeri sokabiliyor. Üç parmağının daha girdiğini hissediyorum.

Aynı anda amıma giriyor ve hareketlerinden aynı anda iki elini birden kullandığını anlıyorum. Onları ileri geri, zıt yönlerde, içeri ve dışarı doğru çalıştırıyor. Bir sürtük gibi inleyecek kadar hoşuma gidiyor. Çılgınca ama gerçek.

"Daha ister misin?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. Bunu görüyor olmalı, çünkü kıcıma daha fazla bastırıyor ve şampanya sisinin içinden bile acıtıyor. "Pis bir sürtük olmayı seviyorsun, değil mi?"

"Evet..."

Elleri ters yönde çalışmayı bırakıyor, aynı anda ikisini birden itiyor. Artık kaç parmağının içimde olduğunu bilmiyorum ama umurumda değil.

"Doğum kontrol hapı kullanıyor musun?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Evet."

"Sikimi amında mı yoksa götünde mi istiyorsun?" Emin değilim, kendi kendime gülümsedim.

"Sen seç." "Harika cevap."

Aletini amımın derinliklerine doğru itiyor. Parmakları hala kıcımda ve onu almak için mücadele ederek kendimi dört ayak üzerine kaldırıyorum.

"Rahatla," dedi bana. "Benim için bir sürtük olmana izin ver ve bundan hoşlanacaksın."

Ses tonundaki rahatlığa inanıyor ve rahatlamaya çalışıyorum, ki yalan söylemediğini anladığımdan beri bu iyi bir şey. Buna alışıyorum ve gerçekten çok iyi hissettiriyor.

"Amına dokun," diyor. "Klitorisini ov."

Aşağı inip elimi bacaklarımın arasına kaydırduğumda klitorisim hala çok hassas. O daha sert pompalarken inliyorum, sesimin ne kadar ıslak olduğunu duyuyorum. Oradan ona ne kadar fahişe gibi göründüğümü hayal edebiliyorum ama bunu düşünmek hoşuma gidiyor. Beni ne kadar sert siktiğini ve bundan o kadar zevk aldığını, kendisinin de inlediğini düşünmek hoşuma gidiyor.

Onun da benimle aynı anda boşalmasını bekliyorum ama boşalmıyor. Başka bir orgazmdan ağlıyorum, gerçekten mahvolmuşum ve ne kadar azgın olduğumun kontrolünü kaybediyorum, ama o hala devam ediyor, beni beceriyor. Saç tokalarımın saçlarımı çekiyor ve başımı geriye doğru çekerek beni daha da sert beceriyor ve umurumda değil. İçimde nasıl hissettiğinden başka her şeye kendimi kaptırmış durumdayım.

Benden tamamen çekildiğinde ve kıcıma sert bir tokat indirdiğinde hazır değilim. Sarhoş bir şekilde yere yığılıyorum, bir *oww* ile sırtüstü yuvarlanıyorum ve aptalca bir kıkırdama daha gülüyorum. O da benimle birlikte gülüyor, sesi çok hoş ve çok eğlenceli geliyor.

"Her zaman böyle mi yapıyorsun?" Ben soruyorum. "Otel odalarında rastgele kadınları becerip onlara sürtük mü diyorsun?"

Omuz silkiyor, hâlâ gülüyor. "Bazen."

"Sanırım ben süper özelim, o zaman." Alaycı bir şekilde sırtıyorum ama o böyle karşılık vermiyor. Gülmeyi kesiyor.

"Aslında öylesin," diyor bana. "Sen çok özelsin. Şimdiye kadar gördüğüm en güzel, en azgın sürtüksün."

Vay anasını, sözleri nasıl da karnıma vurdu.

"Vay canına, teşekkürler," diyorum çünkü bu beni çok etkiliyor.

Utaniyorum, yanaklarım makyajımdan yanıyor, iltifatları yüzünden kendimi mahcup hissediyorum, çünkü bunları duymaktan çok mutluyum. Garip ama gerçek.

"Bir kadeh daha şampanyaya ne dersin?" diye soruyor, ben de *evet, lütfen* diye başımı sallıyorum. Sikerim böyle işi. Neden olmasın? Artık umursamayacak kadar sarhoşum.

Bardağımlı uzatırken "Üçüncü raunt zamanı" dedi ve ben çoktan bacaklarımı

Daha fazla.

CHAPTER

Four

M Gözlerim ışıktan acıyarak yavaşça açılıyor. Sersemlemiş zihnim, yatağımda dönüp yatağın benim yatağım olmadığını fark edene kadar neler olduğu hakkında hiçbir fikre sahip değil. Tabii ki değil. Hanley Hall'dayım.

Ant'in Hanley Hall'daki odasındayım ama ondan hiçbir iz yok. Yatağın onun tarafı boş.

Dirseklerimin üzerinde doğruluyorum, yüzüm buruşuyor. Dizüstü bilgisayarı gitmiş. Bavulu da. Banyo kapısı açık ve kesinlikle burada değil.

Siktir. SIKTIR. Ben ne yaptım böyle?

Ne yaptığımı biliyorum. Bir yabancıyla - bir müşterinin düğün konuğuyla - sürtük gibi davrandım ve şimdi o kalkıp gitti. Harika. En azından *görüştürüz* muhabbetinin utancından kurtuldum, çünkü onu bir daha görmeyeceğim. Bir daha asla. Nereli olduğunu bile bilmiyorum.

Eşyalarını topladığını fark etmediğime göre bayılmış olmalıyım. Beni deliler gibi becerdikten sonra onunla oturup güldüğümü hatırlıyorum ama ne konuştuğumuzu hatırlamıyorum. O zamanlar çok sarhoştum.

Tanrım, bunu yaptığımı inanamıyorum.

Telefonumu arıyorum ve şifonyerin üzerinde, şampanya şişelerinin yanında buluyorum. Smokinli adamdan ne kadar sert yediğimi hatırlayarak işerken yine irkiliyorum. Hızlıca yıkandıktan ve uzun bir su içtikten sonra, buruşuk elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı giymek için mücadele ediyorum. Utanç yürüyüşüne çıkmadan önce aynada saçlarımı düzelterek devrilmeden idare ediyorum.

Bok gibi görünüyorum ve bok gibi hissediyorum, ucuz bir tek gecelik ilişki olduğumun farkına varmak şampanya sonrası balyoz gibi iniyor. Elveda, seksi çocuk. Seni tanımak güzeldi. Tanrım, en

güzel anım değildi.

Başım zonkluyor ve bacaklarım çok yorgun hissediyor. Ateşli yabancının verdiği darbelerden dolayı ağrım var.

Koridorda temizlikçilerin yanından geçerken kendimi çok utanmış hissediyorum. Evet, biliyorum. Çıkış saati geçti. Aptallık ettim. En azından bugün Pazar ve kendime gelmek için izinliyim.

Kendi odama ulaştığımda bir bardak su ve birkaç ağrı kesici daha içiyorum, makyajımla uğraşmadan toparlanıyorum. Arabama ulaştığımda kafam rahatlamış, araba sürebilecek kadar güvendedim. Daireme dönmek üzereyken gelen bir telefonla irkiliyorum. Ekranda Michelle'in resmini gördüğümde kalbim sıkışıyor. Tabii ya. Kaçınılmaz *nasıl hissediyorsun* konuşması.

Arabayı garaj yoluna çeker çekmez merdivenlerden daireme koşarak çıkıyorum ve hâlâ açılması gereken kutuların etrafında dolanıyorum. Kanepeye uzanıp olabildiğince çabuk Michelle'i arıyorum. En iyisi bu işi bitirmek.

Beni karşılayan Tommy'nin yüzü. Beş yaşındaki gülümsemesi ışıltı ışıltı parlıyor. "Hey, Cassie. Beni kostümümün içinde gördün mü?"

Yapmadığım için kendimi çok suçlu hissediyorum.

"Henüz değil, ama yakında bazı fotoğraflara bakacağım. Eminim harika görünüyordun!" "Evet, iyiydi. Jack Amca akıllı göründüğümü söyledi.

Susie de öyle."

"Eminim öyledir, tatlım."

Ona el sallıyorum, ekranda ne kadar dağınık göründüğümü fark edemeyecek kadar genç olmasına seviniyorum. "Git domino taşlarını kur. Ben birazdan gelirim," diyor Michelle ve telefonu alıyor.

"Vay anasını Cass, berbat görünüyorsun," diyor Cass'in kulağının dibinden uzaklaştığında, bariz olanı işaret ederek. "Sanırım o kadar da iyi değildin?"

Tommy odanın dışında olduğu için ona gerçeği söyleme fikriyle oynuyorum ama bir şey beni engelliyor. Utanç ya da utanç. İkisi bir arada.

"Gerçekten iyiydim. Önemli bir şey değil."

Saçmaladığımı biliyor. Yüz ifadesinin değiştiğini görüyorum. Sempatı ya da acıma, ya da her ikisinden de biraz. Konuyu açıyorum.

"Nasıl geçti peki? İyi vakit geçirdiniz mi?"

"Evet, iyiydi. Ben daha çok senin şu anda nasıl olduğunla ilgileniyorum."

Dün kardeşinin düğününde olduğunu düşünürsek bu çok hoş, ama onun eski sevgilisi olan benim için daha çok endişeleniyor. Onu terk edene kadar en iyi arkadaşıyla çıkan bir erkek kardeşe sahip olmak, üstesinden gelinmesi gereken harika bir şey değil.

"Hayatta kalacağım," diyorum ona, keşke biraz daha doğru hissetseydim. "Alışmak için zamanım olmamış gibi değil

o."

"O kadar da çok zaman değil. Bok gibi hissettirdiğini biliyorum. Fotoğrafların hepsi internette.

Hiç gördün mü? Tommy onu küçük takım elbisesiyle görmen

için deli oluyor." "Hayır, hiç görmedim. Henüz görmedim."

Jack ve Susie'nin düğün fotoğraflarının tek bir tanesini bile sosyal medyada görmedim çünkü b i l e r e k henüz giriş yapmadım.

"Eminim harikaydı." Gülümsüyormuş gibi yapıyorum. "Onlara tebriklerimi ilet. Çok mutlu olmalılar."

"Evet. Öyle. Harika bir gündü. Susie harika görünüyordu." Bu beni şaşırtmadı, çünkü o her zaman öyledir.

"Gitmelisin," diyorum ona. "Yapacak çok işin var. Tommy domino oynamak için bekliyor."

Önerimden pek hoşnut görünmüyor.

"Ben ciddiym Cass. Eğer kendini kötü hissediyorsan konuşmak için buradayım. Malvern'e kaçtığın için seni suçlamıyorum ama yalnız kalacağın düşüncesi hoşuma gitmiyor."

"Rolü kabul ettim çünkü karşıma çıktı." Omuz silkiyorum. "Tasadüf, başka bir şey değil."

İç çeker ve kalpten kalbe konuşmaktan vazgeçer.

"Tamam," diyor. "Ben domino oynamaya gidiyorum. Konuşmak istersen beni ara."

Gitmeden önce ona son bir şey soruyorum, çünkü sormak zorundayım. Bu düşünce içimi bağ acıtıyordu.

ırsa
k. "Jack yazdığı yeminleri kullandı mı?"

Omuz silkiyor. "Fark eder mi?"

"Pek sayılmaz, sadece bilmek

istiyorum." "Evet, onları

kullandı. Üzgünüm." "Tamamen

aynı mıydılar?"

Başını sallıyor, sonra iç geçiriyor. "Sanırım öyle. Kelimesi kelimesine

hatırlamıyorum..." Şu anda saçmalayan o. Kelimesi kelimesine söylediğini

biliyor.

Düşündüğünden daha çok acıtıyor. Yıllar önce uydurduğu eşsiz yeminleri okuduğunu hayal edebiliyorum.

Kötü bir şiir denemesi gibi önce, henüz gençken ve sonsuzluk hayallerimi paylaşıırken. Onları yazdığı için kendisiyle çok gurur duyuyordu. En azından bir başkasına söylemeden önce bazılarını değiştireceğini ummuştum ama tabii ki değiştirmede.

"İyi olacağım, merak etme," diyorum Michelle'e, telefonu kapatmadan önce gözyaşlarının akmamasını umarak. "Tamam, güzel. Daha sonra iyi olduğunu bildirmek için bana bir satır bırak."

Görüşme bittiğinde kendimi toparlamaya çalışarak kanepeye yığılıyorum. Başım artık zonklamıyor ama hâlâ sersem gibiyim ve kendimi birçok açıdan berbat hissediyorum. Şu anda ufukta görünen başka bir berbat şey daha var. Müşterilerimin öğrenmesi halinde ciddi sonuçları olabilecek bir şey...

Eğer düğün planlayıcısıysanız, düğünde konuklarla sevişmemelisiniz. Bu temel bir profesyonellik ilkesidir.

En azından bugün tüm dertlerim Jack'le ilgili değil. Korkutucu olmasa da en azından küçük bir merhamet. Yine de bundan kaçış yok. Ne kadar seksi olursa olsun dün gece smokinli adamla yatmamalıydım.

Kahretsin.

İdeal bir evrende bugün zinde ve neşeli olur, geri kalan eşyalarımı yerleştirir ve bu daireyi bir yuva haline getirirdim, gece boyunca fahişelik yapmaktan akşamdan kalma olmazdım. Ama yapamıyorum. Bu daire şu anda bir ev gibi hissettiriyor, bu yüzden öyleymiş gibi davranmaya zahmet etmiyorum, sadece kendimi bir kase yulaf lapası yemeye ve duş almaya zorluyorum. Sonra regl oldum. Harika. Ne yazık ki dün regl olmadım, çünkü bir yabancıнын yanında kendimi aptal durumuna düşürmemi engelleyebilirdi. Öğleden sonrayı pijamalarımınla, eski aşk filmleri izleyerek ve çay içerek geçiriyorum, sabah ofise gittiğimde hala bir işim olmasını umuyorum.

CHAPTER

Five

I Georgie'nin düğün konuklarından birini becerdiğimi öğrenmesi ve beni tanıdığı herkese profesyonel olmayan bir sürtük olarak damgalaması üzerine panikleyerek ofise geldim.

Ama öyle görünmüyor. Tezgâhın üzerinde kocaman bir *teşekkür* çiçeği buketi duruyor - öncelikli teslimatla gönderilmiş. Koyu kırmızı güller ve saf beyaz zambaklar kesinlikle göz kamaştırıcı. Georgie çok cömert.

Asistanım Janie bana çiçeklerle birlikte gelen kartı uzattı. "Anthony Bradstone da kim?"

"Pardon?"

"Anthony Bradstone. Bunlar ben gelir gelmez sana geldi. Kelimenin tam anlamıyla, bu sabah arabayı çeker çekmez. Teslimatçı kız zaten dışarıda bekliyordu."

Teslimat kartına baktım. Kesinlikle olamaz... ama öyle. Bu olmalı.

Ant - Anthony Bradstone.

"Georgie'nin babası mı?" diye soruyor. "Georgie'nin babasının adının Jim olduğunu sanıyordum." "Ant düğündeki konuklardan biriydi. Kieran'ın eski bir okul arkadaşı."

"Vay be. Oldukça iyi bir izlenim bırakmış olmalısın. Bunlar Talbot Caddesi'ndeki Blooms'tan. Tam bir servete mal oldular!"

Çiçeklerin pahalı olması beni şaşırtmamalı, çünkü tek bir şişe De Chante bir insanın ortalama haftalık ücretine mal olabilir.

Onlarla birlikte gelen zarfı açtığımda Janie tezgâhın üzerine eğiliyor, ama içinde *azgın sürtük* gibi lanetleyici kelimeler geçme ihtimaline karşı başımı çeviriyorum. Ama tabii ki yazmıyor.

Bu güzel akşam için teşekkür ederim.

Altında telefon numarası yazıyor.

"Ne yazıyor?" Janie görmek için kendini zorlayarak soruyor. "Teşekkür ediyor."

"Çok nazik." "Evet, gerçekten çok hoş."

Ona iyi bir düğün organizasyonu için değil de yatağında geçirdiği bir gece için teşekkür ettiğini söylememin imkanı yok.

Bana sikini hangi deliğe sokmak istediğimi soran sesini hâlâ duyabiliyorum. Buketin zarafeti ile onun yatağındaki gecenin pisliği arasındaki tezat oldukça ilginç.

"Bunları senin için bir vazoya yerleştirmemi ister misin?"

Janie sordu. "Evet, lütfen," diyorum ve onları arka odaya götürüyor.

Günün ilk müşterisi gelmeden önce Ant'ın adını internete yazıyorum. Arama sonuçlarında onu bulmak uzun sürmüyor.

Anthony Bradstone. Yatırım İlişkileri Direktörü. Nevilles Bankacılık Grubu.

Evet. Bu o. İş profilinde fotoğrafı var ve adının altında bir dizi övgü var. De Chante'ye parasının yetmesine şaşmamalı. Janie masam için mükemmel bir şekilde düzenlenmiş vazoda bir buket çiçek getirdiğinde hala onun resmine bakıyorum.

"Vay canına, bu o mu?" diye soruyor ekranımı görünce. "Sana çiçek gönderen adam bu mu?"

"Evet."

"O zaman *teşekkür* etmesini siktir et! *Benimle* evlenir misin desin" diye gülüyor ama ben onunla birlikte gülmüyorum. Koridorda yürüme fikri hâlâ içimi acıtıyor. Şakası beni rahatlatamayacak kadar yakın.

Ofis telefonu çalıyor ve Janie telefonu açmaya gidiyor. Ant'ın profilinde gezinmeye devam ediyorum ve müşteri referansları hayret verici. Yatırım bankacılığı hakkında hiçbir şey bilmiyorum ama bu işte iyi olduğu kesin. Bu beni şaşırtmadı. Hiçbir şeyde boktan olduğunu hayal edemiyorum.

Kendimi yetersiz hissederek onu aramak yerine mesaj atmayı tercih ettim. Garip, çünkü genellikle telefon konuşmalarında kendime oldukça güvenirim.

Muhteşem çiçekler için teşekkürler. Sizinle tanışmak harikaydı.

Aptalca bir mesaj. Gönder'e tıkladığım anda pişman oluyorum, ama bunu başka bir mesajla takip edecek zamanım yok. Telefonum zaten gelen bir aramayla uğulduyor.

Kahretsin. Vay be. Ve yine kahretsin. Bu o.

"Merhaba," diyorum ve masamdan kalkıyorum, sandalyemde oturamayacak kadar gerginim.

"Günaydın güzelim," diye cevap veriyor ve sesi o kadar tanıdık ki içimi ısıtıyor. "Bu kadar erken çıktığım için özür dilerim. Yetişmem gereken bir uçak vardı ve seni uyandırmak istemedim. O sayvanlı yatakta Uyuyan Güzel gibi görünüyordun."

Gülüyorum. Sesimi alçaltarak, "Uyuyan Güzel'in kimsenin kullanacağı bir tanım olduğunu sanmıyorum, ne kadar perişan olduğumu düşünürsek," diyorum.

Benimle birlikte güleceğini sanıyorum ama gülmüyor.

"Kesinlikle göz kamaştırıcısın, Cass. Şampanya içmiş olsan da olmasan da bir şey fark etmez."

Gerçek dünyada olup olmadığımı kontrol etmek için kendimi çimdikleyebilirim. Sanki başka bir boyutta uyanmışım gibi hissediyorum.

"Sen de oldukça ateşlisin," diyorum, Cumartesi gecesinin duygusunu tekrarlayarak.

"Gelecek hafta döndüğümde seni yemeğe götürmeme izin verecek kadar sıcak mı?"

Janie telefon konuşmasını bitirdi ve gözlerini çıkı.

"Kesinlikle gelecek hafta sonu seninle yemeğe çıkmak isteyeceğim kadar sıcak. Teşekkürler."

Janie'nin kaşları kalktı. "*Bu o mu?*" diye sorar.

Başımı sallıyorum ve o da kocaman bir sırıtışla beni onaylıyor. "Gelecek Cuma akşamı senin için uygun mu?" diye soruyor.

"Cuma akşamı benim için harika olur."

"Mükemmel. Nereye gitmek istediğinize dair bir tercihiniz var mı?"

Aletini hangi deliğime sokmak istediğimi soruşunu tekrar hatırlayarak telaşla yanıyorum. Cumartesi gecesi yaşadığım duyguyu gülümseyerek tekrarlıyorum. "Sen seç."

"Harika cevap," diyor ve ben onun seksi sırıtışını hayal edebiliyorum.

Toni Kelly'nin arabası dışarıda duruyor. Malvern'deki ilk yeni müşteri danışmanım. Janie kapıyı açmak için ofise yöneldi ve Ant onun merhaba dediğini duymuş olmalı.

"Meşgul görünüyorsun. Sizi yalnız bıraksam iyi olacak."

Bir yanım hayır diye bağırmak ve bütün gün onunla konuşmaya devam etmek istiyor ama yapamıyorum.

Çiçekler için tekrar teşekkür ediyorum ve yeni müşterimi karşılamak için telefonu kapatıyorum.

Toni çok sevimli. Henüz yirmi üç yaşında, sarı bukleleri ve gözlerini ışılatan mutlu bir gülümsemesi olan tatlı bir kız. Onu koridorda yürürken izlemek harika olacak. Bu düşünce bugün içimi sızlatmıyor, ki bu çok ama çok hoş bir şey. Sanırım bunun için smokinli seksi adama teşekkür etmeliyim.

Toni'nin etkinliği için kesin fikirleri var. Yeşiller ve gümüşler ve canlı bir caz grubunun çalacağı bir yaz çadırı. Mükemmel günü için umutlarının haritasını çıkarmayı bitiriyorum ve Janie'nin beni alkışladığını görmek için onu gülümseyerek uğurluyorum. Sanırım planlama seansının ne kadar iyi geçtiğinden bahsediyor ama hayır.

"Telefondaki oydu, değil mi? Posh çiçekleri adamı mı? Randevuya mı çıkıyorsun? Ondan bebek mi yapacaksın?"

Gülüyorum ve omuz silkiyorum.

"Evet, bir randevuya çıkıyoruz. Hafta sonu." Bana beşlik çakıyor, sanki piyango kazanmışım gibi.

"Onunla nasıl tanıştın?" diye zorluyor. "Sadece orada mıydı? Georgie'nin düğününde mi? O çiçekler kesinlikle harika bir düğün planlayıcısı olduğun için bir teşekkür değil. İmkânı yok."

Son birkaç hafta içinde Janie'yi oldukça iyi tanımaya başladım ama ona gerçeği söyleyecek kadar değil. Ona çok fazla içki içtiğimi ve onun da barda bana katıldığını anlatmıyorum. De Chante'yi sipariş edip beni üst kata davet etmesinden bahsetmiyorum. Kendimi onun için bir sürtük olarak adlandırırken onun sikini ve parmaklarını aldığımı kesinlikle söylemiyorum.

"Harika bir adamdı," dedim ona. "Onunla akşam partisinde tanıştım."

Masamın üzerindeki vazoda duran güllerden birini yeniden düzeltiyor. "O kesinlikle bir beyefendi. Bunlar harika. Altın bulmuşsun!"

Gelecek hafta sonuna kadar nasıl dayanacağımı Allah bilir. Her saniye bir ömür gibi gelecek.

CHAPTER

Six

L Bütün hafta telefonumu kontrol ediyorum, Ant'ın bir konuşma başlatacağını umuyorum, ama başlatmıyor. Ona ulaşacak kişi ben olabilirdim ama bir şey beni engelliyor. İçimdeki prenses, prensin gelip beni kuleden kurtarmasını istiyor - ve prenses korkuyor. Ben gerçekten şu anda başka bir acı istemiyorum.

Cuma günü öğleden sonra bir mesaj geldiğinde rahat bir nefes alıyorum.

Newton House'da yaşıyorsunuz, değil mi? Akşam 7 senin için iyi mi?

Janie telefonumu tuttuğumu görüyor ve sırtışıma ona her şeyi anlatıyor olmalı. "Seksi çiçekçi çocuk mu?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet. Randevu hâlâ geçerli. Akşam 7'de."

"Öyle olacağını söylemiştim!" diye gülüyor. "Senden çok hoşlanmadıkları sürece kimse böyle inanılmaz bir demet çiçek göndermez!"

Janie sadece yirmi yaşında ve kendine olan güveni etrafta olmak için çok iyi. Titreyen parmaklarımla cevabımı yazıyorum.

Evet. Daire dört. Akşam 7 mükemmel, teşekkürler.

İşte o zaman aklıma geldi. Ona Newton House'da yaşadığımı söylemedim. Bunu kendisi bulmuş, yani sanırım internette araştırma yapan tek kişi ben değilim. Hâlâ adres bilgilerimi her yerde güncelleme sürecinde olduğumu düşünürsek iyi iş çıkarmış.

"Ne giyeceksin? Karar verdin mi?" Janie soruyor.

Galeri uygulamamda geziniyorum ve ona en sevdiğim kırmızı elbisemle çekilmiş bir fotoğrafımı gösteriyorum. Kadife ve vücuda oturan, hoş, düşük yakalı bir elbise.

"Bununla birlikte en yüksek siyah topuklu ayakkabılarımı giyeceğim."

"Bu çok güzel" diyor, "Seni o elbisenin içinde görür görmez çıkarmanı isteyecek."

o."

Keşke onun inancını paylaşıyaydım.

Yarın katılmam gereken bir düğün etkinliği var, bu yüzden geçen seferkinden çok daha mantıklı davranmam gerekecek

Beni gördü,

ama bu iyi bir şey. İkinci buluşmamızda beni sarhoş bir halde görmemesini tercih ederdim. Bu beni pek iyi göstermezdi.

"Nasıl gittiğini bana haber ver," diyor Janie kapıyı kapatırken.

"Haber veririm," diye onu temin ediyorum.

Bu gece biriyle çıkacağımı bilen tek kişi o. Michelle'e Ant'tan bahsetmedim, kız kardeşime ya da anneme de söylemedim. O kadar gerginim ki Janie'den başka kimseye söylemedim ve o bile gerçek hikayenin yakınından bile geçmiyor.

Akşam yedi yaklaştığında Newton House'un önündeyim, kırmızı elbisemin içinde, sınırdan bir o yana bir bu yana sallanıyorum. Saçlarım açık ve omuzlarıma kadar iniyor, yeni siyaha boyanmış ve yumuşak bir dalgayla şekillendirilmiş. Rujum elbisemle uyumlu ve güzel bir eyeliner sürdüm, bu da bana iş etkinliklerinde her zaman kaçındığım boğucu bir görünüm veriyor. Böyle giyinmeyeli uzun zaman olmuştu.

Ant erkenci, simsiyah Audi'siyle yanaşiyor. Arabadan indiğinde neredeyse yolcu tarafındaydım.

"Bekle, lütfen."

Geldi ve bir beyefendi gibi yolcu kapısını açtı. Beklemem gereken başka bir şey.

Ona sırttım. "Teşekkür ederim, nazik efendim."

Ben koltuğa kayıyorum, o da kapıyı kapatıyor ve hatırladığım o muhteşem havasıyla arabanın etrafında dönüyor. Bu gece smokin değil, takım elbise giymişti. Şüphesiz başka bir tasarımcının elinden çıkma - koyu gri ve belli ki özel dikim. Sadece saçlarındaki tuz ve biberin ne kadar muhteşem olduğunu vurguluyor. Şampanya gözlüğünden hatırladığımdan daha gri ve lacivert kravatıyla inanılmaz görünüyor. Yeni zengin görünüyor ve ben bunu seviyorum. Sanki kendi kaderinin yaratıcısı gibi.

Direksiyonun arkasına geçti ve bana gülümsedi.

"Seni tekrar görmek çok güzel," diyor ve yanaklarımdan yandığını hissediyorum. "Ben de."

"Gerçekten büyüleyici görünüyorsun."

"Yine aynı şekilde," diyorum sırtarak.

O da sırtarak karşılık veriyor. "Beni mi düşünüyordun?"

Onun doğal özgüvenine bayılıyorum ve bu beni doğrudan geçen hafta sonuna götürüyor. Hiç çekinmeden, özgürce konuşması.

"Evet, biraz seni düşünüyordum," diye itiraf ediyorum.

"Güzel." Hâlâ sırtıyor. "Peki ne zamandır beni düşünüyorsun? Gündüz mü, gece mi?"

Gerçeği seçerek gülüyorum.

"İkisi de."

Buna gülüyor ve emniyet kemerini bağlıyor. "Aynen."

Motoru çalıştırdı ve yola çıktık.

Nereye gittiğimiz hakkında hiçbir fikrim yok, sadece Worcester'a doğru gittiğimizi biliyorum. Umurumda değil. Onunla bir ömür boyu oturabilir, dışarıda dünyanın akıp gidişini izleyebilirim. Şehri geçip yolumuza devam ediyoruz. Buckley Yolu'ndan Droitchwich'e doğru döndüğümüzde,

acaba Worcester'dan birini mi seçti diye merak ediyorum.

ilçenin en iyi bilinen restoranları. Quentin Malikanesi'nin abartılı güzelliği.

Evet, öyle.

Kalbim

uçuyor.

Park ediyor ve kapımı açıp elini uzatana kadar yerimde bekliyorum. Elini tutuyorum ve dokunuşunu hatırlayarak ayağa kalkıyorum. Daha fazlası için şimdiden çaresizim.

"Anthony Bradstone," diyor Ant içeri girdiğimizde restoran müdürüne ve o da bize yerlerimizi gösteriyor.

Burası göz kamaştırıcı. Şamdanlar, zengin beyaz masa örtüleri ve eski sandalyeler, duvarların her yerinde görkemli eski sanat eserleri. Ant karşıma oturuyor ve evindeymiş gibi rahatlıyor.

"Daha önce buraya gelmiş miydin?" Ben sordum.

Başını iki yana sallıyor. "Hayır. Yine de büyük bir üzü var." "Evet, öyle," diyorum. "Mekan listemde en üst sıralarda yer alıyor." "Peki ya siz? Daha önce burada bulundunuz mu?"

"Bu gecedan önce olmaz," diyorum ona. "Hâlâ şubede işleri öğrenmeye çalışıyorum. Buraya taşınalı daha birkaç hafta oldu."

"Berkshire'dan. Bucklebury, değil mi?"

Yüzümdeki şaşkınlığı ve gülümsemeyi görmüş olmalı.

"Planlama web sitenizde var. Bu arada, orada hala Berkshire şubesinde yerleşik olarak görünüyorsunuz. Bunu güncellemek isteyebilirsiniz."

"Fiona'ya haber vereyim. Bilmiyordum."

Hâlâ içki menüsüne bakıyordum ki bir garson geldi. Muhteşem bir kadın, kumral saçlarını düzgün bir topuz yapmış, adama bir tanrıymış gibi gülümsüyor. Yine de fark etmemiş gibi görünüyor. Gözleri hep benim üzerimde.

Bu gece güvenli seçeneği seçiyorum. "Bir maden suyu alayım lütfen."

"Benim için de öyle," diyor Ant. Kız uzaklaşırken bana bakıyor. "De Chante'ye henüz başlamayacak mısın?"

Başımı salladım. "Hayır, teşekkür ederim. Yemin ederim, bu kadar hırpalanmak benim tarzım değil." "Çok yazık," diye gülüyor.

Ben de gülüyorum. "Sabah bir etkinliğim var. İstesem bile yapamam."

"Anlıyorum. Merak etme, iyi bir uyku çekmen için seni zamanında eve götüreceğim."

Hayal kırıklığını hissediyorum, onunla bir gece daha geçirme şansını nasıl mahvetmiş olabileceğimden nefret ediyorum. Garson gelmeden önce bunu düzeltme şansım yok, zaten bunu tersine çevirmek için ne söyleyeceğimi de bilmiyorum.

"Buyurun, teşekkür ederim" diyor ve yemek siparişimiz için not defterini uzatıyor.

Ben peynirli havuç püresi, Ant da salata sipariş etti. Ana yemek benim için kolay bir seçim. Ben mantarlı wellington, Ant ise kerevit sipariş ediyor.

Kahretsin, ondan şimdiden çok hoşlanıyorum. Ondan o kadar hoşlanıyorum ki sinirlerim bozuluyor.

İçimdeki korkak prenses kaçarken, umut etmeye ve hayal kurmaya cesaret etmekten korkarken profesyonel tarafım devreye giriyor. Jack artık başka biriyle mutlu mesut yaşarken, sonsuza dek mutlu olmayı hayal etmek için bile çok erken. Tekrar yere yıkılma düşüncesi tüylerimi diken diken ediyor.

Kendimi güvende hisseden yanıma tutunarak basit bir sohbete devam

ediyorum. "Demek yatırım bankacılığı müdürsünüz? Kulağına yoğun geliyor."

Elini sallayarak onu başından savıyor, sırtışı hâlâ güçlü.

"Kulağa sıkıcı geliyor, tabii eğer ilgilenmiyorsanız. Zamanımın çoğunu Berlin'de geçiriyorum. Orada harika bir ekibim var. Ama bu başka bir gün için umarım." Yeşil gözleri muhteşem. "Şu anda her şey

Seni. Bana kendinden bahset."

Kendimi rahatlatmaya çalışırken keşke De Chante seçeneğini tercih etseydim. Neyse ki, o bunu kolaylaştırıyor.

Soruları hızlı ve içten geliyor, hayatımı, dünyamı ve her şeyimi didik didik ediyor.

Yemek boyunca sohbet doğal bir şekilde akıp gitti. Bucklebury'yi ve orada Sarah ve ailemle nasıl büyüdüğümü öğreniyor. Ona Sarah'nın David'le evli olduğunu ve Harry adında bir yeğenim olduğunu anlattım.

"O inanılmaz küçük bir adam."

"Eminim öyledir. Kaç yaşında?"

Harry'nin yüzünü hayal ederek sırtıyorum. "Birkaç hafta içinde yedi yaşına girecek. Çok hızlı büyüyor." "Kız kardeşin uzun zamandır evli, değil mi?"

"Sekiz yıl oldu bile. David beş yaşından beri onun arkadaşı. Çizginin ne olduğunu öğrenir öğrenmez çizgiyi aşılar ve o zamandan beri de devam ediyor."

"Her zaman böyle bir aşk bulmayı diledim," diyor Ant bana. "Bazı insanlar bu konuda diğerlerinden daha şanslı."

İçgüdüsel olarak bileğimdeki dövme dokunuyorum ve o da fark ediyor. Yirmi yaşımıdayken Jack'e olan aşkımla ilgili yaptırdığım, siyah ve uçuşan pastel pembelerden oluşan bir sonsuzluk halkası. Üzerine onun adını yazdırmadığım için minnettarım.

"Birlikte yataktayken sana dövmenin ne hakkında olduğunu sordum," diyor Ant. "Gözlerini kapattın ve cevap veremeyecek kadar utanç verici olduğunu söyledin."

Bana bunu sorduğunu hiç hatırlamadığım için gülüyorum. "Evet, öyle. Birçok kez başka bir tanesiyle kapattırmayı düşündüm."

"Eski sevgilin

hakkında, değil mi?"

Başımı salladım.

"Evet."

"Sanırım böyle kalıcı bir açıklama yapmanın kalıcı bir ilişki olduğunu düşündünüz?" "Evet, öyle olduğunu düşündüm."

Zorlamıyor, genel olarak Bucklebury'deki hayatıma geri dönüyor.

"Buraya taşındıktan sonra herkesin bu kadar uzakta olması zor olmalı?"

"Görüntülü arama için şükürler olsun, değil mi? Hepsini çok özlüyorum."

"Neden şubenin Worcestershire'a değiştirdin?" diye soruyor. "Manzara değişikliği mi istedin?"

"Evet. Sadece bir değişiklik, anlarsın ya?"

Ona Jack'le olan geçmişimden ve böyle küçük bir yerde, aynı insan kalabalığının - arkamdan fısıldayan aynı kalabalığın - arasında seçeneklerimi nasıl tükettiğimi hissettiğimden bahsetmiyorum. Seksi Susie için terk edildiğim için beni utandıran aynı kalabalık.

"İyi seçim," diyor Ant. "Malvern harika bir şehir."

"Geldiğin yer burası mı?" Ben soruyorum, o başını sallıyor.

"Hayır, Londra'dan geliyorum. Aksanımdan anlamış olmalısın?"

Bunu söyler söylemez, havalı tonun altındaki cockney imasını fark ettim.

Dikkati tekrar bana çevirmeden önce ona başka soru soracak zamanım olmadı.

Newton House'u ve orada yaşamaktan nasıl keyif aldığımı soruyor ve kariyerimle ilgili ilgi alanlarımı soruyor - hatta ona pijamalarımın oturup eski filmleri izlemeyi ne kadar sevdiğimi söylediğimde onaylayarak katılıyor.

Garson tekrar geldi ve ben de tek bir içkinin cazibesine kapıldım. Ben prosecco istiyorum ama o

araya giriyor ve garsona en iyi şampanyayı alacağını söylüyor. De Chante, daha az değil.

Kahretsin, şimdi hesabı paylaşmayı nasıl teklif edeceğimi bile bilmiyorum, ama görünüşe göre buna ihtiyacım olmayacak.

"Benim hakkımda bilmeniz gereken bir şey var," diyor. "Her zaman bir şeylerin parasını öderim. Eğer benimle dışarı çıkarsan,

her zaman en iyisine sahip olacağız ve hesabı asla bölüşmeyeceğiz." Hayır cevabını kabul etmeyeceğini hissediyorum.

"Peki, eğer eminseniz."

"Israr ediyorum."

"Çok teşekkür ederim," diye yanıtlıyorum. "Çok minnettarım." "Minnettar olmana gerek yok."

Gülümsüyor. "Bu benim için bir onurdur."

Tatlıyı yedikten ve bir kadeh şampanya içtikten sonra bana hiç beklemediğim bir soru soruyor.

"Düğün planlama tutkunuz nereden geliyor? Berkshire sitesi için yapılan yorumları gördüm ve insanların özel günlerini ne kadar harika hale getirdiğinizden bahsedilirken hep sizin adınız geçiyor. Bu yüzden bunun sizin büyük bir tutkunuz olduğunu tahmin ediyorum."

Kendimi kızarıırken buluyorum ve bu eleştiriler gerçekten harika olduğu için şükrediyorum.

Omuz silkiyorum, hafifletmeye çalışıyorum. "Küçüklüğümde beri peri masalı romantizmine karşı hep bir ilgim olmuştur. Prenseslerin prensleriyle tanışmasını ve koridorda yürümesini seviyorum. İnsanlara özel günlerinin tadını çıkarmaları için yardım etmeyi seviyorum. Yani evet, bu benim için bir tutku."

"Ah, anlıyorum," diyor. "Bu senin için de geçerli mi? Bir gün kendinize ait büyük, rüya gibi bir gün istiyor musunuz?"

Şimdi ya da asla.

Başımı salladım. "Evet. Kesinlikle."

"Güzel," diyor ve şampanya bana bunu yapmam için yeterince güven veriyor. Ona bilmem gereken bir soru sordum.

"Peki ya siz? Hiç kendinize ait büyük, rüya gibi bir gün istemediniz mi? Neden evde seni bekleyen güzel bir karın yok? Hiç oldu mu?"

Maden suyundan bir yudum alıyor ve gözlerimin içine bakıyor.

"Paylaşacak doğru kadını bulabilseydim, kendime ait büyük, rüya gibi bir gün geçirmekten mutluluk duyardım. Bu her zaman aradığım ama asla bulamadığım bir şeydi."

Şampanyadan bir yudum daha alırken yükseklerde uçuyorum. Onun ciddi bir ilişkiyle ilgilenen bir adam olduğunu bilmek harika. Saçma gelse de içimdeki hayalperest her saniyeyi seviyor.

"Bu arada kaç yaşındasın?" Ant soruyor. "Bağlılık cephesine yatırım yapmaya hazır mısınız?"

"Yirmi dokuz, otuza yaklaşıyor, yani bağlılık cephesine yatırım yapmaya kesinlikle hazır." Bir yudum daha şampanya. "Peki ya sen? Sen kaç yaşındasın? Senden inanılmaz bir gümüş tilki olur. Bir gümüş tilki olmak kaç yılını aldı?"

Bana ukala bir gülümseme veriyor. "Kırk iki yaşındayım. Gri beni oldukça gençleştirdi. İyi ki bana yakışıyor."

"Bu sana babandan mı miras kaldı?" Sırıtlıyorum. "Eğer öyleyse ona teşekkür etmelisin." "Bilemem," diyor Ant bana. "Onu hiç görmedim."

Bu çok sert bir açıklama. Nasıl tepki vereceğimi bilemiyorum.

"Sorun değil," diyor omuz silkerek. "Umurumda değil. Hayat hayattır. Bana hiçbir zararı olmadı." Öyle görünüyor, çünkü bu konuda çok sakın.

"Özür dilerim," diyorum her şeye rağmen. "Bu korkunç bir şey olmalı. Babanın kim olduğunu bilmemek." Gülüyor. "Amcık olup olmadıklarına bağlı, değil mi?"

Gülüştü bağımlılık yapıyor, ben de kıkırdarak eşlik ediyorum.

"Sanırım öyle. Ben bilemem. Beninki olmadığının şansı var."

Etrafıma bakıyorum, kendimi onunla bir partide yaramaz bir çocuk gibi hissediyorum, böyle prestijli bir ortamda böyle konuşuyorum.

ama kimse bizi dinlemiyor.

Sırıtmama şampanya da yardımcı oluyor. "Çocuklarınız olursa babanızdan daha az küfürlü konuşacağınızı tahmin ediyorum."

"Sadece söyle," diye fısıldıyor. "C-kelimesini söyle. Çekinme."

Elimi yüzüme götürüp aptal gibi kıkırdıyorum, çünkü amla ilgili tatlı bir FA olsa bile c-kelimesini çok havalı gösteriyor.

"Tamam. Çocuklarınız olursa babanızdan daha az *amcık* olacağınızı düşünüyorum."

"Çocuklarım *olduğunda*, umarım." Az önce harika bir şarap tatmış gibi bana bakıyor. "Seni böyle konuşurken duymaya bayılıyorum Cass. Am dediğini duymaya bayılıyorum."

Midem karıncalanıyor, direkli yatağa geri dönüyorum. Masanın karşısından beni nasıl istediğini görebiliyorum. İçimdeki yaramaz kız yarınki etkinliğe siktir et demek ve bütün gece ayakta kalıp Ant'a kıcımlı sikerken pis bir sürtük olduğumu söylemek istiyor, ama saatini kontrol edip hesabı istediğinde bu yanımda yok oluyor.

"Yarınki etkinliğin için seni eve götürsem iyi olacak," diyor. "Daha fazla amcık konuşmak sikimi sertleştirecek."

Yine diline çok güveniyor.

Ve yine, sözleri içimde dans eden karıncalanmalara yol açıyor.

Mükemmel yemek için çalışanlara teşekkür ediyorum, Ant elimi tutup restorandan geçerken süper yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde gururla yürüyorum. İnsanlar diğer masalardan bize gülümsüyor ve ben onun kolunda nasıl göründüğümü merak ediyorum. Birlikte iyi görünüp görünmediğimizi. Onun için yeterince iyi görünüp görünmediğimi.

Dışarısı soğuk ve Audi'ye sadece kısa bir yürüyüş mesafesinde olmamıza rağmen Ant ceketini çıkarıp omuzlarıma atıyor. Ona sanki bir kralın lütfuymuş gibi teşekkür ediyorum, birkaç kadeh içkinin etkisiyle kafam güzel.

Henüz nerede oturduğunu bile bilmediğim halde, yola çıktığımızda onun evine gitmemi önerecek mi diye merak ediyorum, ama hayır. Ne olduğunu anlamadan Newton Road'a geri dönüyoruz ve o da geri geri benim araba yoluma giriyor. İnip bana yolcu kapısını açarken neredeyse kekeleyerek *bekliyorum* ama ayağa kalkar kalkmaz beni kollarıyla sarıyor ve açıkça veda ediyor.

"Yarınki günün tadını çıkar Cass. Seninle bir akşam geçirmek harikaydı."

İki kişi bir arada gibi. Bay Pislik ve Bay Centilmen, ikisi arasında gidip geliyor. Şimdiden ikisine de aşık olabileceğimi düşünüyorum - ama onlar bana aşık olurlar mı? *Pislik konusunda onu Jack'i memnun ettiğimden daha iyi memnun etmem gerekecek.*

Ahh. Kendi güvensizliğim bazen çok kötü olabiliyor.

Ant beni kapıya kadar geçiriyor, ben anahtarımı çantamdan çıkarırken yanımda bekliyor.

Onu öpen benim, dudaklarımı nazikçe onunkilere değdiriyorum ama o geri çekiliyor.

Hâlâ gülümsemesine rağmen kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Üst kata çıkıp yatsan iyi olur. Müstakbel gelinin için iyi bir kız olmalısın."

Onun için iyi bir kız olmak istiyorum. Klitorisim zonkluyor, dizlerimin bağı çözülüyor ve tek yapmak istediğim onu sıkıca kavrayıp içeri davet etmek.

Bilmiyorum.

Tabii ki bilmiyorum.

Uzaklaşırken ona "İyi geceler," diyorum. "Bu güzel akşam için teşekkürler."

"İyi geceler güzelim," diye cevaplıyor arabasına geri dönerken. "Umarım yakında tekrar yaparız. Berlin'den döndüğümde sana haber veririm."

O uzaklaşırken içimdeki hayalperest şimdiden hayal kurmaya cüret ettiği için korkunç bir sinir

harbi yaşıyorum. Sadece hayal kırıklığına uğramaması için dua edebilirim.

Zaten yeterince incindi.

CHAPTER

Seven

I Janie'ye randevunun nasıl geçtiğini anlatıyorum ve benim için o kadar heyecanlanıyor ki çığlık atıyor. "Onunla tekrar ne zaman görüşeceksin?"

Omuz silkip bilmiyorum demek zorunda kalmaktan nefret ediyorum. Ant hafta sonu bana mesaj atarak gecemizden ne kadar keyif aldığını söyledi ve messenger üzerinden de ufak tefek sohbetlerimiz oldu, ama sonsuz bağlılığı ilan eden hiçbir şey olmadı.

Jack'e karşı hâlâ o kadar güvensizim ki Ant'ın bir randevudan sonra benden uzaklaşacağı düşüncesi beni hasta ediyor. Başka bir adamla başarısız olmak istemiyorum. Özellikle de Anthony Bradstone gibi biriyle.

Janie bana, "Seni tekrar görmek isteyecektir, merak etme," diye garanti veriyor ve ben de ona inanmaya çalışıyorum.

Günler geçtikçe Ant'ın konuşma parçacıkları çok daha kolay akan mesajlara dönüşmüş olsa da ben o kadar emin değilim.

Kahretsin, onu tekrar görmek istiyorum.

Birlikte geçirdiğimiz zamanın anıları beni deli ediyor.

Birkaç hafta sonra gelinlerimizden birinin düğün resepsiyonunu gururla izliyorum. Charlotte'un babası konuşmasını yaparken gözleri yaşıyor, küçük kızının gerçek aşkını bulduğunu ve bunu ne kadar hak ettiğini anlatıyor.

Babamın benim hakkımda asla aynı şeyleri söylemeyecek olması beni daha da korkutuyor.

Bu hafta sonu Berlin'den döneceğini söylediğinden beri gün boyu Ant'tan mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum ama hiçbir şey gelmedi. Randevulardan bahsetti ve birini dört gözle

beklediğini söyledi ama sinirlerim o kadar gergin ki onları sürekli midemde hissedebiliyorum.
Lütfen, kader, onu tekrar görmeme izin ver.
Telefonumu bininci kez kontrol ettiğimde Charlotte'un akşam partisi devam ediyordu. Bu sefer

İki mesaj var, biri Janie'den, dün gecenin nasıl geçtiğini soruyor ve teşekkürler, EVET - diğeri ondan.

Başka bir nezaket turu ve *buluşalım* önerisi bekliyorum. Beni karşılayan pisliği beklemiyordum.

Benim için amcık dediğini duymalıyım, Cass. Bir sürtük gibi inlemeni duymak istiyorum. Sen de bunu mu istiyorsun, bebeğim?

Sıcak bir şok içindeyim, kelimelere bakıyorum, çünkü çok yoğun ve bağlam dışı görünüyorlar. Etrafımdaki olaya bakıyorum, romantik ve tatlı. Tam bir tezat.

Cevabımı yazarken parmaklarım titriyor.

Bunu çok isterim.

Charlotte'un nedimelerinden biri *selam* vererek yanımdan geçiyor. O geçip gittikten sonra telefonum tekrar çalmaya başladı.

Neredesin?

Cevabım anında geldi.

Farley Hotel. Evesham. Etkinlikte kalacağım.

Charlotte'un birkaç arkadaşı küme halinde yanımdan geçiyor. Bir şakaya gülüyorlar ve başka bir mesaj aldığımda kalbim hızla çarpıyor.

Bu gece işin bitince beni odana götürmeye ne dersin? Seni gelinden daha sert sikeceğime söz veriyorum.

Ant'ın bu gece otel odamda olması fikri yasak bir heyecan yaratıyor. Neden bu kadar tabu hissettirdiğini bilmiyorum. Kimse bilmeseydi profesyonelce olmazdı.

Gönder tuşuna basar basmaz gerildim.

Evet, lütfen.

Charlotte'un kız kardeşlerinden biri bana teşekkür etmeye geliyor ve ben de sohbete dalıyorum. Otuz dakika sonra bir mesaj daha geldiğini fark ediyorum.

Otoparktayım. Pencereden dışarı bak.

Doğruca üzerinden geçmiş olması gerektiğini bilmek ne kadar sıcak hissettiriyor. Ön pencerelere doğru yürüdüm ve Audi'si açık bir şekilde karşımdaydı. Tüylerim diken diken oldu.

Seni görebiliyorum, yazıyorum.

Güzel, diye cevaplıyor. Bekliyor olacağım. Zamanı geldiğinde bana haber ver.

Şimdi onun dışarıda olduğunu biliyorum, tek düşünebildiğim o. Charlotte ve yeni kocasıyla konuşuyorum, onların arkadaşları ve aileleriyle gülüyorum ama aklımda olan Ant. O kadar gerginim ki, kendimi karmakarışık hissediyorum.

Daha sonra parti sakinleştiğinde Charlotte ve Craig çıkışlarını yaptılar. Normalde sonuna kadar kalmaya odaklanırdım ama yapamıyorum. Sinirlerimi yatıştırmak için bardan bir bardak cava alıyorum ve Ant'a mesajı göndermeden önce bir dikişte geri yudumluyorum.

İşim bitti. Benimle arka kapıda buluşmak ister

misin? Hayır, diyor. Ön kapıya kadar yürüyeceğim.

Yalan söylemiyor. Geçen seferkinden daha koyu gri bir takım elbise giyip koyu kırmızı bir kravat takarak doğruca içeri giriyor. Bir başkasının düğün etkinliğinde delicesine kendinden emin görünüyor, fiilen bir kapı kırıcı olduğunu umursamıyor. Elinde bir şişe De Chante var, bar çalışanlarının onu görmesini umursamadığı belli. Yanıp sönen parti ışıkları altında, benim dışımda dünyadaki her şeyden habersiz bana doğru yürüyor.

"Gidelim bebeğim," diyor gülümseyerek.

Her adım beni tedirgin ediyor. Merdivenleri çıkarken onun sıcaklığını sırtımda hissediyorum.

Parmaklarım

Anahtarımı kilide sokmaya çalışırken acınası bir şekilde titriyorum, o da anahtarı benden alıp kapıyı açıyor.

Odam iki kişilik basit bir oda. Duvarlar kağıt inceliğinde ve yatak küçük. Ant'ın Hanley'deki süütünin ihtişamıyla kıyaslanamaz bile. Onun umurunda değil. Ben daha tek kelime etmeden elleri üzerimde, beni öperken ağzı ağzımda. O kendini tutmuyor, ben de... O elbisemi yukarı çekerken ben de kravatını gevşetip gömleğinin düğmelerini açıyorum. Henüz göğsünü görmedim, doğru düzgün değil. Dikkatimi çekecek kadar ayık değildim. Sıkı bir vücudu var, kırılmış saçları gerçekten güzel görünüyor.

Avucumu kasıklarına bastırduğunda hâlâ beni öpüyordu.

"Ne kadar çaresiz olduğumu görüyor musun? Haftalardır seni düşünüyorum." O kadar şaşıyorum ki gözlerini görmek için ondan bir adım geri çekiliyorum. Doğruyu söylüyor ve ben sırtıyorum.

"Ben de."

"Öyle mi? Göster bana o zaman. Külotunun ne kadar ıslak olduğunu hissetmek istiyorum."

Saniyeler içinde dizlerinin üzerine çöküyor ve ben de elbisemi belime kadar çekiyorum. Evet, onun için ıslanmıştım. Başparmağını dantelin arasından klitorisime sürttüğünde inleyecek kadar karıncalanıyorum.

"Siktir, evet," diye fısıldıyor. "Böyle muhteşem, ıslak bir kedi."

Dili külotumun içinden bana doğru kayıyor ve külotumu yana doğru çekerken tekrar inliyorum. Topuklarımın üzerinde bacaklarımı açıyorum, iki parmağını doğrudan içime sokarken sabit kalmaya çalışıyorum.

"Daha ister misin?"

diye sorar. "Evet, lütfen."

"O zaman lanet parmaklarıma bin bebeğim. Benim için bir sürtük ol."

Bana söyleneni yapıyorum, onu ne kadar çok istediğimi gösteriyorum, o kadar kötü sallanıyor olsam da ellerimi omuzlarına koyarak kendimi dengelemek zorunda kalıyorum. Ne yaptığımı bilmiyorum, sadece parmaklarını gidebildikleri kadar derine götürmek için yukarı ve aşağı hareket ediyorum. İkisi üçe çıkıyor ve dördüncüyü sokmaya başladığında çığlık atıyorum.

Fısıltısı çok iğrenç. "Sür onları. Ne kadar sevdiğini göster bana."

Verdiği şeyi almak için kendimi daha da alçaltıyorum. Ne kadar ıslak olduğumu duyabiliyorum.

"Ne kadarını kaldırabileceğini düşünüyorsun?" diye soruyor. "Benim için ne kadar pis bir orospu olabileceğini düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum," diyorum ona, çünkü gerçekten bilmiyorum.

"Elinizden gelenin en iyisini yapacağınızı umuyorum. Açık olmalıyım Cass. Kirli sekse ve çok fazla sekse ihtiyacım var. Bunu bana verebilir misin?"

Başımı sallıyorum, hâlâ parmaklarının üzerinde aşağı yukarı hareket ediyorum, nefeslerim çok sık. "Elimden geleni yapacağım."

"Söz veriyor musun?"

Parmaklarını daha sert sürüyorum.

Kararlı. "Söz veriyorum."

"Bunu öğrendiğim iyi oldu."

Ayağa kalkıyor ve beni yatağa geri itiyor, gömleğini silkeleyip pantolonunu indirirken hiddetleniyor.

Takım elbiseli olduğu kadar çıplak da kendinden emin, siki elinde çalışırken sert ve gururlu.

"Benim için soyun," diyor ve ben de kıyafetlerimi çıkarmak için kıvranıyorum. Ona çıplak bir şekilde bakarken keşke ben de onun kadar kendime güveniyor olsaydım ama değilim. Yeterince deneyimli, yeterince kirli ya da bana vermek istediklerini kaldırabilecek durumda olduğumdan emin değilim.

Olmadığım için çok korkuyorum.

"İyi ki şampanya getirmişsin. Kendimi biraz gergin hissediyorum," diye itiraf ediyorum gülerek.

O da benimle birlikte gülüyor.

"Gergin olmana gerek yok, bebeğim."

"Sadece... Ne yaptığımı gerçekten bilmiyorum..."

Şifonyere gider ve şampanyanın tıpasını açar. Orada sadece basit bir kahve fincanı vardır, o yüzden onu kullanır. Tuhaf görünüyor, bir kupada pahalı şampanya. Bana uzattığında çabucak içiyorum, bana gülümsemesine bayılıyorum.

Boş bardağı şifonyere geri götürürken bacaklarımın açılmasına izin veriyorum. Odaya geri döndüğünde siki hâlâ uzun ve sertti ama yüzünde ciddi bir ifade vardı.

"Cass, bu iş daha ileri gitmeden önce sana karşı tamamen dürüst olmam gerekiyor," diyor. "Hoşlandığım bazı şeyler oldukça... aşırı. Bu konuda açık konuşmam gerekiyor. Çok yakınlaşmadan önce neye bulaştığını bilmen gerekiyor ve benim de senin benim için uygun bir kadın olduğunu bilmem gerekiyor. Eğer değilsen bu ikimiz için de adil olmaz."

O konuşurken kalbim güm güm atıyor, onu hayal kırıklığına uğratacağımdan korkuyorum. "Ne tür şeyler?"

Kendini yanımdaki yatağa bıraktı.

"Gerçekten bilmek istiyor musun?"

Başımı sallıyorum, çünkü evet, gerçekten bilmek istiyorum. Yine sinirlerim geriliyor ama bilmek istiyorum. "Sana göstermeme ne dersin?" diye soruyor. "Bazen eylemler kelimelerden daha yüksek sesle konuşur."

Şu anda yatakta benimle çılgın bir fetiş başlatıp başlatmayacağını merak ediyorum, ama ceketinin cebinden telefonunu yere çekecek kadar yuvarlanıyor. Bana doğru çevirdiğinde video çoktan ekrandaydı.

Tanrım. Beklediğim bu değildi.

Videoda yerde yatan bir kadın var, etrafı çıplak erkeklerden oluşan bir kalabalıkla çevrili. Adamlardan biri kadının altında, siki kadının götünde ve bir diğeri de aynı anda kadının amını sikmek için pozisyon alıyor. Yine de videonun kalbi onu aynı anda beceren iki adam değil. Etraflarındaki kalabalık. Görünüşe bakılırsa diğer dört adam ellerinde sikleriyle sıranın kendilerine gelmesini bekliyor.

"Nasıl verilirse öyle alacak," diyor Ant bana. "Onu bir fahişeye dönüştürecekler ve o da pis bir fahişe gibi inleyecek ve her şeyi isteyecek ve ben de bunu seviyorum bebeğim. *İhtiyacım olan şey* bu. Daha ileri gitmeden önce bunu sana söylemeliyim. Eğer birbirimize aşık olursak, bu ikimizin de ihtiyacı olan şey olmalı. Ya varız ya da yokuz Cass. Seçim senin."

Videoyu izlerken sersemlemiş olsam da onun gibi bir adamla birlikte olma düşüncesi içimi parlatıyor. Şampanyadan sonra bile ağzım kurudu ve kalbim çarpıyor, ama gözlerimi ekrandan alamıyorum. Kadının saçları benimkiler gibi koyu renk, göğüsleri benimkiler gibi küçük ama yüksek ve amı benimki gibi kesilmiş ve tıraş edilmiş.

"Bunu bana benzediği için seçtin, değil mi? Bana benzeyen birini göstermek istedin."

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil. En sevdiğim olduğu için bunu seçtim ama haklısın. Sana benziyor."

Bana bunu gösterdiğine inanamıyorum. Bu ikinci gece ve onu çok az tanıyorum, ama yine kendinden çok emin, yüzünde dünyanın en doğal şeyiymiş gibi bir gülümseme var.

Adamlar kadına sertçe vururken onu izlemeye devam ediyorum. Kadın ilk dölünü almak için ağzını sonuna kadar açtığında iki yarak kıcını ve amını deşiyor.

O kadının ben olabileceğime inanmaya çalışıyorum ama gerçekten emin değilim.

Ant kolumu okşuyor. "Böyle becerilirken ondan çok daha seksi görünürsün."

Böyle sikilmeyi hayal bile edemiyorum. Bu fikir daha önce yaşadığım her şeyden milyonlarca kilometre uzakta görünüyor.

Daha önce yapmıştım.

"Nereden başlayacağımı bile bilemezdim," diye itiraf ediyorum.

"Hiçbir şey bilmene gerek yok bebeğim," diyor usulca. "Sana rehberlik edeceğim, ama bunu yapmamı istemelisin."

Adamın biri yükünü ekrandaki kızın ağzına boşaltıyor. Kız buna açmış gibi alıyor, başka bir adam adım attığında tekrar geniş açıyor ve tüm bu süre boyunca iki yarağın üzerinde zıplıyor.

"Sen izlerken klitorisini çalıştırmamı ister misin?" Ant

soruyor. Duyularım WTF diye bağırıyor ama yine de

başımı sallıyorum.

Telefonu bana uzatıyor, ben de kendim tutuyorum, gözlerim hâlâ videoya takılı. Aklım hala sersemlemiş olsa bile amım azmış durumda. Ant'ın parmakları klitorisimde daireler çizerken o kadar becerikli ki saniyeler içinde onun ritmine ayak uyduruyorum.

"Gerçekten bunu mu istiyorsun?" Ona soruyorum. "Benden yapmamı istediğin şey bu mu?" "Yapmana *ihtiyacım var*. Ama hepsini birden değil, endişelenme.

Bebek adımları."

Kızın amını siken adam kızın içine boşalıyor. Adam çekilirken damlalar dışarı akıyor, ama bu hemen ardından başka bir adamın onun yerini almasını engellemiyor.

"O videoyu izlerken boşalacaksın, değil mi?" Ant bana soruyor, dokunuşunu amımın üzerinde kaydırıyor ve iki parmağını içeri kaydırıyor.

Başımı sallıyorum, çünkü bunu inkâr edemem. Her ne kadar garip gelse de, bana benzeyen bir kızın bir fahişe gibi aynı anda bir sürü erkeği içine aldığı bir video izlemeye gidiyorum. Adamlardan biri parmaklarını kızın saçlarında dolaştırıyor ve kızın sikini ağzına almasını sağlıyor.

Ant'ın sesi fısıltıdan öteye geçmiyor. "O olmak istiyor musun Cass? Amcığın kesinlikle onun gibi olmanı istiyor. Çok ıslaksın."

Parmaklarını içimde kıvrıyor. Klitorisim o kadar kötü çırpınıyor ki kıvranmaya başlıyorum.

"Cevap ver," diyor, bir parmak daha ekliyor, başparmağı klitorisimde geziniyor. "Onun gibi olmak istiyor musun? Bu şekilde aynı anda bir sürü erkeğin yükünü almak ister misin?"

Bunu yapabileceğimden emin değilim. Hayatımda hiç bu kadar tecrübesiz hissetmemiştim.

O konuşmaya devam ederken gözlerim hala ekrana yapışmış durumda. Yine kendinden çok emin.

Çok rahat. "Benim için bir sürtük olacağını söyle," diye fısıldıyor. "Bu beni çıldırtıyor, Cass."

İnliyorum ama söylemiyorum. Onun gibi dayanabileceğimden emin değilim. Onun yaptığı gibi yapabileceğimden emin değilim.

Ant'ın başparmağı klitorisime bastırıyor. Tek yapabildiğim inlemek ve onun dokunuşuna karşı kıvranmak.

"Bu şekilde başlamayacak," diye beni temin ediyor. "Her seferinde biraz deneyeceğiz ve istediğin zaman mola verebilirsin."

Klitorisimi çimdiklerken bir nefes alıyorum. Başka bir adamın yükünü kızın açık ağzına boşaltmasını izlerken boşalacağım. Şimdi inliyor, iki siki sert ve derin bir şekilde alırken zıplıyor ve ben de onunla birlikte inliyorum çünkü elimde değil. Böyle bir sahne görmek beni tahrik ediyor, ki bu beklenmedik bir şey, ama beni daha da tahrik eden şey Ant'ın beni bu kadar azgın gördüğünde gözlerindeki bakışı görmek.

"Deneyecek misin?" diye tekrar soruyor, tam da doğru dokunuşla klitorisimin etrafında dönüyor. "Benim için bir sürtük olmaya çalışacağını söyle. İhtiyacım olan şey bu, bebeğim. Bana ihtiyacım olanı vermek için elinden geleni yapacak bir kadın. Aksi takdirde, sana aşık olmamın bir anlamı yok ve aynı şey senin için de geçerli."

Sözleri beni etkiledi. Sertti. Jack'le yaptığım hatayı bu kez yapmayacağım. "Deneyeceğim," diyorum.

"Biliyordum," diye fısıldıyor. "Benim için doğru kişi olabileceğini biliyordum."

Kahretsin, bu sözlerle onun için nasıl da boşalıyorum. Ant'ın parmakları içimde kıvrılırken bacaklarımı açıp sırtüstü yattığımda hisler çılgınca.

Beni dünyanın en ateşli kızımıymışım gibi öperken telefonu bırakıyorum, videonun düşünceleri kayboluyor. Parmaklarını tekrar içeri sokarken kendimi bir tanrıça gibi hissediyorum, bu sefer güzel ve yavaş.

"Seni gördüğüm andan itibaren ihtiyacım olan kadın olabileceğini biliyordum," diye fısıldıyor. "Karşılığında senin için çalışacağım bebeğim, sana söz veriyorum. Her adımında bana sahip olacaksın."

Bir oda dolusu erkek için bir sürtük olduğumdan bahsediyor olsa da sözleri kulağa çok hoş geliyor. Ellerimi boynuna doluyor ve saçlarını okşuyorum, onun aradığım *kişi olabileceğine dair* çılgın bir parıltıyla.

İçimdeki çılgın hayalperest çılgın bir hayalperest olabilir, ama şu anda öyle hissetmiyor.

Ant ağzını mememe doğru indiriyor ve dilini meme ucunun etrafında döndürerek tam olarak emiyor ve klitorisim tekrar zonklamaya başlıyor, De Chante kafama yeterince girmiş, kendimi vahşi ve özgür hissediyorum. Söyleyene kadar ne söylediğimi bilmiyorum, kendimi iyice açmak için bacaklarımı yukarı kaldırıyorum.

"Senin için olabileceğim en pis sürtük olacağım, söz veriyorum. Nasıl istersen öyle yapacağım."

Konuşan şampanya ve orgazm mı, yoksa gerçekten ben miyim? Bilmiyorum, ama öğrenmek istiyorum. Onu gururlandırırken hayranlıkla baktığı kadın olmak istiyorum. Düğün planlama becerilerimle mi, konuşurken onu güldürme şeklimle mi, yoksa bir sürtük gibi onun için alabilmemle mi gurur duyuyor umurumda değil. Ant gibi bir adamın beni prensesi gibi istemesi, ne gerekiyorsa yapmam için yeterli.

Ağzı tekrar klitorisime gelene kadar hareket ediyor, emiyor ve ben şimdiden o kadar hassasım ki inliyorum. Parmakları içimde çalışırken beni tekrar gereceğinden korkuyorum ama germiyor. İki tane sokuyor ve döndürüyor.

"Ellerini başının arkasına koy," diyor bana ve çarpıcı yeşil gözleri çok sert.

Bana söyleneni yapıyorum. Dizlerimi göğsüme çekiyorum, genişçe açıyorum ve onun güvenine güveniyorum.

Kıçıma tükürüyor ve ben gözlerimi kapatıyorum, şimdiden onun sikini içime almak istiyorum. Amımdaki iki parmağını çekiyor ama onları doğrudan kıçıma sokmaya zorlamıyor. O kadar yavaş sokuyor ki daha fazlasını almak için sallanan ben oluyorum.

"Bu iyi bir sürtük," diyor ve dilini klitorisime doğru çeviriyor.

Şimdi iki parmağı kıçımda sonuna kadar kayıyor ve ben buna bayılıyorum, kendime güvenim artıyor. "İyi bir sürtük olmak istiyorum," diye fısıldıyorum, kelimelerin kulağa nasıl geldiğini seviyorum.

"Göster bana."

Bacaklarımı daha da yukarı kaldırarak ona gösteriyorum.

"Sikimi göt deliğine sokmamı ister misin, sürtük?" diye sordu, ben de başımı salladım. "Söyle o zaman. İşte." "Lütfen kıçımı sik."

"Bundan daha iyisini yapmalısın," diyor. "Tutku nerede, bebeğim?"

Bunu yapabilirim. Olmamı istediği o pis sürtük olmama izin verebilirim.

"Beni senin için pis bir sürtük yap," diye fısıldıyorum ve bu çok iyi hissettiriyor. "Lütfen, Ant. Pis kıçımı sik."

Bana azgın bir sürtük olmanın nasıl bir his olduğunu göster. Lütfen."

"Bu gerçekten çok iyi prenses," diyor usulca. "Tekrar anlat."

"Bir sürtük olmak istiyorum," diyorum, ellerim hâlâ başımın arkasında. "Beni bir sürtük yapmanı istiyorum. Bana azgın, pis bir sürtük gibi davranmanı istiyorum çünkü bundan

hoşlanacağım. Aletini kıcıma sokmanı ve canımı acıtısa bile beni sertçe becermeni istiyorum. Sadece ver onu bana."

Hayallerim burada, yatağımın üzerinde değişiyor ve birbirine karışıyor. İdealimdeki peri masalı prensi değişiyor, ama sorun değil. Şu anda kıcımdaki siki için ona yalvarırken kendimi dünyanın en güzel kızı gibi hissediyorum.

O kendini konumlandırırken ben inliyorum.

"Önce senin için ıslatacağım," diyor.

Kalçalarını çalıştırarak sikini amıma sonuna kadar sokarken haykırıyorum.

Kendini doğru noktaya çarparak aç verirken böyle boşalabilirdim. "Siktir, Cass. Senin pis amcığın çok güzel."

Bacaklarımı sırtına doluyorum ve ellerimi yatak başlığını kavramak için kaldırıyorum, nefesim kesilene kadar ona doğru hareket ediyorum. Yatağın duvara çarpması umurumda bile değil. Bütün otel bizi duysa bile umurumda değil. Ona duramayacak kadar çok ihtiyacım var.

Nadiren içimdeki şeylerden boşalırım. Normalde kendimi boşalttığımda klitorisimi çalıştırırım ama şu anda buna ihtiyacım yok. Orgazm geldiğinde sert bir şekilde geliyor ve o ağzıyla inlemelerimi boğana kadar nefes nefese kalıp haykırıyorum.

Öpüşü inanılmaz ve ellerim yatak başlığından kalkıp onu sıkıca tutuyor. Kalçalarını çekip kendini yeniden konumlandığında hâlâ beni öpüyor. Sikişinin başını kıcıma sürttüğünde boşalmanın doruklarına çıkıyorum.

"Hazır mısın?"

Yoğun olacağını bildiğim için başımı sallıyorum.

İçime girmesi üç hamlesini alıyor ve beni ilk sikmeye başladığında canım acıyor. Onu daha sıkı tutuyorum, inliyorum ama yakıcı acı uzun sürmüyor.

Beni götürürken gözlerimin içine bakıyor.

"İşte benim kızım," diye fısıldıyor. "İşte benim güzel, azgın kızım."

Kıcıma boşalırken homurtularıyla birlikte inliyorum ve gerçekten, gerçekten bunu kastettiğini umuyorum.

Çünkü şu anda dünyadaki her şeyden çok Anthony Bradstone'un kızı olmak istiyorum.

CHAPTER

Eight

I Erken uyanıyorum ve bu sefer Ant'ı hala yanımda, yorganın yarısı açık uyurken buluyorum. Kollarını yastığının altına koymuş, yüzüstü yatıyor ve bu onun ne kadar formda olduğunu gösteriyor.

Omuzlarından kıcının eğimine kadar.

"Beni izlediğini biliyorum," diyor ve sanki bir şeyden suçlu bulunmuşum gibi kıkırdıyorum. Uzanıyor ve beni kendine çekiyor. Bacaklarımız birbirine dolanıyor, kollarım ona sarılıyor ve bu büyülü bir pozisyon, sanki bedenlerimiz bu kadar yakın olmak için yaratılmış. Ben bir fantezistim ve bunu biliyorum. İnsanlar bana hayatım boyunca bunu söylediler ama içimdeki romantik küçük kız mutlu bir dans yapıyor. I

Yıllardır böyle hissetmemiştim.

"Kıcın ağrıyor mu?" Ant soruyor ve ses tonundaki mizaha bayılıyorum.

İçimdeki küçük kız, kaderimdeki prensin sabah güneşi altında benimle anal seks hakkında konuşacağına inanmazdı, ama kesinlikle iyi hissettiriyor.

Sırıyorum. "Evet, acıyor."

"Bir izlenim bırakacak kadar iyi dövdüğüme sevindim."

Yatağının başucundaki şampanya şişesine bakıyorum. Boş kupa hâlâ orada duruyordu ve şişeyi bitirirken aldığım son yudumu hatırlıyorum. Yine sarhoş olmuştum.

Birlikte duş aldığımız ve onun beni kuruladığı anılar geri geliyor. Şampanya dilimi çözdükten sonra yatakta ona sarıldığımı ve hayalimdeki gelecek hakkında konuştuğumu, hamileyken bir bebeğin yatak odasını dekore etme hayallerimi itiraf ettiğimi ve küçük çocuklarla deniz kenarına seyahat ettiğimi, kova ve küreklerle kumdan kaleler yaptığımı hatırlıyorum.

Utanç verici. Böyle bir tepkiden sonra hâla burada olmasına şaşırdım.
Yine de dün gece fantezilerini itiraf eden tek kişi ben değıldim. O tırmanan biriydi

merdivenin ilk basamağında, bana bir oda dolusu horoz tarafından alınan bir kadının videosunu gösteriyor. Sanki aklımdan geçenleri okumuş gibi geri çekiliyor ve yatakta doğrulup arkasındaki yastıkları destekliyor. "Konuşmamız gerek."

Bu sözleri duyunca içimde uğursuz bir telaş oluyor, sanki bir tür *teşekkür ama hoşça kal* olacakmış gibi. Yanına oturuyorum, sevgisinden bir tür U dönüşü yapmasından korkuyorum, ama gelmiyor.

"Özür dilemem gerekiyor," diyor bana. "Dürüst olmak gerekirse Cass, zevklerimi bu kadar çabuk paylaşmam doğru değildi." "Sorun değil," diyorum ama başını sallıyor.

"Bu bir sorun ve genelde bunu yapmam. Çünkü senin yanında kendimi çok rahat hissediyorum. Sana açılmayı ve kim olduğumu göstermeyi çok kolaylaştırıyorsun. İnanılmazsın, ama cinselliğim senin için çok fazlaysa, bunu tamamen anlarım."

"Şu anda hiçbir şeyin benim için fazla olduğunu düşünmüyorum," diye onu temin ediyorum. "Evet, fantezilerin... sert ama bana bunları anlatacak kadar rahat hissetmene sevindim. Gerçekten sevindim."

Yataktan kalkıyor, çıplak ve muhteşem, bize bir maden suyu getirmek için odanın içinde yürüyor. Bana bakarken gülümsüyor.

"Senin yanında kendimi çok ama çok rahat hissediyorum Cass. Sana yakın olmanın bu kadar doğal hissettirmesine şaşıyorum. Bu çok güzel bir şey. Ama belki de fazla güzel. Belki de bu kadar güzel bir şey gerçek olamaz. İkimiz için de."

"Hayır, gerçek olabilir. Ben de hissediyorum!" Onu rahatlatmaya kararlı bir şekilde söylüyorum.

"Harika hissediyorum.

Seninle, bununla, her şeyle."

Biraz gülüyor. "Benim pis seks ihtiyaçlarımın bir parçası olmak isteyecek kadar iyi hissediyorsun, değil mi?"

Ben de gülüyorum. "Belki bir gün, hey?"

Omuzlarındaki gerginliği fark ediyorum. Yatağa geri dönüp bana içkimi uzattığında yüzü çok daha ciddiye.

"Şaka yapmıyorum," diyor, "sadece sana ihtiyacın olan şeyi verebilirim ortağın olmak istiyorum ve bunun tersi de geçerli. Aile kurmak için bir koca bulmak istediğini anlıyorum. Eğer olduğum adam yüzünden bu ben olamayacaksam, o zaman senin için doğru olan birini bulmanı istiyorum. Daha azını hak etmiyorsun."

Böyle birlikte olmaktan bahsetmek delicesine ağır ve güzel. İçimdeki hayalperest çılgılık atıyor, onun olmamı istediği kadın olmak için çaresizim.

"Birbirimize ihtiyacımız olanı verebiliriz," diyorum ona.

"Emin misin? Gerçekten benimle birlikte olmak istediğini düşünüyor musun?" diye sorar. "Bu daha fazla bir şeyin başlangıcı mı olacak?"

Cevabım hassas ama doğru.

"Kesinlikle istediğim şey bu. Şu anda dünyadaki her şeyden çok seninle birlikte olmak istiyorum."

Parmaklarını kolumda gezdiriyor ve ben gözlerimi kapatıp dokunuşunun tadını çıkarıyorum. O videolardan birinde bir kadın olma fikri içimde garip bir kıpırtı yaratmaya yetiyor. Onu hala çok net bir şekilde hayal edebiliyorum, genişçe yayılmış ve o adamlar nasıl vermek isterse onu alıyor, ama aşırı görünmesine rağmen, onun yerinde olma düşüncesi bana sınırların dışında hissettirmiyor. Hele ki bunu isteyen Ant olunca.

Gülümsemesi hafıflıyor ve dirseğimi sıkıyor.

"Aramızdaki daha fazla Şeye başlayalım, olur mu? Bugün ne yapıyorsun?"

Omuz silkiyorum, çünkü günlüğümde insanlarla düzenli olarak görüşmek ve bavulları boşaltmak dışında bir Şey yok

Yeni evimdeki kutular.

"Planlanmış bir şey yok."

"Birlikte *plansız* bir gün geçirmeye ne dersiniz?"

"Birlikte *plansız* bir gün geçirme fikrine bayılıyorum." Ben de ona gülümsüyorum. "Birlikte *plansız* bir *geceye ne dersin?*"

"Kulağa harika geliyor. Her ne kadar amım ve kığım oldukça ağrıyor olsa da."

Gülüyor ve gülümsemesi ilahi. "Merak etme. Çok zorlamayacağım. Burada kalabiliriz ya da Hanley Hall'da, Camston Manor'da ya da nerede istersen orada bir süit ayarlarım. Seçim senin, bebeğim. Bana seni neyin mutlu edeceğini söyle."

Tekrar konuştuğunda hâlâ seçeneklerimi düşünüyorum.

"Ya da sana evimi gösterebilirim?"

O teklif eder etmez cevabımı biliyorum.

"Eviniz kulağa harika geliyor. Görmeyi çok isterim."

"Daha nerede olduğunu bile bilmiyorsun," diye gülüyor. "Bilmeme gerek yok. Olmak istediğim yer orası."

Ant'ın nerede yaşayabileceği hakkında hiçbir fikrim yok ve umurumda da değil. Bir yatakhanede de yaşayabilir, Hanley'de bir malikanede de. Benim için fark etmezdi, yeter ki bana o gülümsemeyi versin. Nedense Anthony Bradstone gibi bir adamın yatakhanede yaşadığını sanmıyorum.

Ayrılmaya hazırlandığımızda kot pantolon ve tişört giymiştim, saçlarım hafifçe karıştırılmıştı, o ise hala bir beyefendi gibi giyinmişti. Çantamı resepsiyona kadar taşıyor ve yolun her adımında elini belime koyuyor. Bu beni çıldırtan bir tür sözsüz "*o benim*" ifadesi. Buna bayılıyorum.

Dışarı çıktığımızda "Beni arabanla takip edebilir misin?" diye sordu.

"Evet, ama Audi'nizle çok hızlı gitmeyin lütfen. Benim zavallı küçük Mini'm sana yetişemez."

"Merak etme," diyor. "Yol boyunca seni gözümün önünde tutacağım."

Yalan söylemiyor. Yoldaki her dönüşte bana baktığını, arkasından yaklaştığımdan emin olduğunu biliyorum. Worcester'ı geçip Malvern'e doğru taşra yolundan gidiyoruz ve evime ne kadar yakın oturduğunu merak ediyorum. Belki de gerçekten şehirde yaşıyordur. Ama hayır. Colwall'a doğru yola çıkıyoruz ve o sağa sapıyor, Malvern Tepeleri'nin kenarındaki dik bir yamaca tırmanıyor.

Bunu bilmeliydim. Malvern'den geçtiğimiz anda tahmin etmeliydim. Kuzey tarafındaki yüksek yerlerden birinin sahibi ve vay canına, buraya taşındığımdan beri geçerken pek çok kez baktığım devasa yeni yapı. Kırmızı tuğlalı ve ahşap bir ev, ön cephesinde çarpıcı pencereci duvarlar var.

Elektrikli kapılar sallanarak açılıyor ve çakıllı yolda yanına yanaşıyorum.

"Vay be! Bu inanılmaz bir şey. Ne zamandır burada yaşıyorsun?" Mini'den çantamı alırken inanılmaz manzarayı inceleyerek soruyorum.

"Arsayı birkaç yıl önce satın aldım ve hayalimdeki evi bir mimara çizdirdim. İnşa edilmesi epey zaman aldı ama buna değdi."

Burayı onun tasarladığını bildiğim için şimdi daha da etkileyici görünüyor.

Ön kapıyı açıp alarm kodunu girerken, "Ev Cass'le, Cass evle tanışır," diye şaka yapıyor.

İçerisi beklediğim gibi, modern ve şık, açık renk duvarlar ve baştan sona zengin ahşap zemin. Büyük ölçüde açık plan ve bu daha da büyük görünmesini sağlıyor. Alt katın tamamı geniş bir alana yayılıyor.

Çantamı merdivenlerin yanına bırakıyor ve ben de onu mutfığa kadar takip ediyorum. Granit ve meşeden yapılmış, büyük bir adası ve kahvaltı barı olan mutfakta deri ve krom tabureler mükemmel bir kontrast oluşturuyor.

"Kahve sever misin? Süslü bir tane?" Başımı salladım, oturdum.

"Elbette. Ve evet, lütfen."

Çekirdekleri öğütüyor ve bana bir latte yapıyor, her zaman içtiğim ekonomik şeylerden on kat daha iyi. Sütün köpüğü mükemmel. Yine de benimle birlikte içmiyor, sadece kendine bir maden suyu alıyor.

"Berlin'de ne kadar zaman geçiriyorsun?" Hatırlayamayacak kadar sarhoşken daha önce de sormuş olmama rağmen soruyorum.

"Zamanımın çoğunu orada geçiriyorum. Arada sırada hafta sonları buradayım ama çok daha fazla burada olabilirim."

Umarım öyledir.

"Nasıl oldu da Malvern'e geldin? Londra'dan geldiğini söylemiştin, değil mi?"

Cevap vermeden önce içkisinden bir yudum alıyor.

"On iki yaşımdayken büyükbabamla yaşamak için buraya taşındım. Gerçi o artık yok. Uzun zaman önce öldü."

Söyleyişinde bir sivri uç var. Sanki karanlık bir anı dimdik ayakta duruyor. Onu zorlamıyorum, denesem de buna fırsatım olmazdı. Büyük pencerelerden manzarayı göstermek için odanın diğer ucuna doğru adım atıyor.

Ona katıldığımda bana "Hanley Hall'u buradan görebilirsin" dedi.

Uzaktan onu görüyorum, barda yanıma ilk oturuşunu hatırlıyorum. Düşüncesi bile hâlâ tüylerimi ürpertiyor.

Malvern kasabasını gösteriyorum. "Sanırım dairem şurada, oyun sahasının yanında."

"Evet, orası."

Kıkırdıyorum. "Dürbünle beni mi gözetliyordun?"

Sırıttı yine muhteşem. "Bunu ister miydin? Seni her zaman gözümün önünde tuttuğumu bilmek? Bazı kadınlar erkeklerinin biraz sahiplenici olmasından hoşlanır. Sen böyle bir kadın mısın?"

Zaten ses tonuna takmış durumdayım. Gözlerindeki

ışığıya. "Sanırım bu her zaman hoşuma giderdi. Senin

tarafından izlenmek."

"Dürbün sipariş etsem iyi olacak," diye gülüyor. "Seni yakından izlemek, uzaktan izlemekten çok daha iyi olacak. Hangisini tercih edeceğimi biliyorum."

Duvarlardaki devasa soyut resimlere hayranlıkla bakarak mutfağının etrafında dolaşıyorum. Görkemli ve sanatsallar, ihtişama hoş bir ruh katıyorlar. Tam prenze göre bir saray.

Prensım.

Beni izlerken elleri ceplerinde, rahat ama odaklanmış. Kendimi gerçekten bir prenses gibi hissediyorum. Dün gecenin anısı sert bir şekilde çarpıyor, ama rahatsız hissettirmiyor.

"Bunu daha önce bir kadınla yaptın mı? Videodaki şeyi?" Ona sordum.

"Bir kadının benim istediğim kadar siki ağzına alırken sürük gibi davranmasını izlemek mi? Evet, bunu daha önce de yaptım, özellikle de birkaç yıl önce çıktığım bir kızla." Bakışları benimkileri sıkıca kavıyor.

Birden utandım. "Hoşuna gitti mi?"

"Eğer yapmadıysa, bana yalan söylüyordur. Bunu yapmazsın, değil

mi?" "Hayır. Sana doğruyu söyleyeceğim, merak etme."

"Güzel." Sırıttıyor. "Çünkü bunu seninle yapmaktan, seninle yapmaktan aldığımın çok daha fazla zevk alırdım."

Bunu zaten biliyorum."

Çok gururluyum, aptalca. Az önce bana Venüs'ün kişileşmiş hali olduğumu söylemiş gibi sırtıyorum. Bardaki suyundan bir yudum daha alırken konuyu değiştiriyor.

"Film izlemekten hoşlandığınızı söylemiştiniz. Bir güne ne dersin? Filmler ve sohbet? Pek rahatlamam ama sanırım seninle olduğumda bu durum değişecek."

"Filmler ve sohbet kulağa harika geliyor," diye katılıyorum.

O bize brunch hazırlarken ben de telefonumdaki olası seçeneklere göz atıyorum ama dikkatim film listesinde değil, bana sorduğu sorularda. Ona Berkshire'da büyüdüğümü ve düğün planlayıcısı olmak için ne kadar heyecanlı olduğumu anlatıyorum. En sevdiğim aşk hikayelerini soruyor, çok küçüklüğümünden beri ve ailemin hayallerimi teşvik etme konusunda ne kadar zeki olduklarını paylaşıyorum. O kısımda pek konuşmuyor ve ben yine ondan o başakları alıyorum. Konuşulmamış.

Soruyu sormayı tercih ediyorum.

"Nasıl oldu da büyükbabanla yaşamaya başladın?"

Cevabı anında geldi.

"Annem öldü."

"Çok özür dilerim. Çok zor olmalı."

Genç bir kızken annemi kaybetmenin acısını hayal bile edemiyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor. "Hayat bazen çok acımasız olabiliyor," diyor.

"Ona ne oldu?" "Kalp sorunları vardı."

"Ölmesi beklenmedik bir şey miydi?"

"Evet, beklenmedikti."

Ayrıntılara girmek istemiyor ve ben de onu suçlamıyorum. Derinlere gömülmüş olsa da acısının hala orada olduğunu görebiliyorum.

Brunch'ımı gülümseyerek uzattı. Tostta avokado.

"Senin için prenses. Birçoğunun ilki. Şef olmayı seviyorum. Yemek pişirecek birinin olması harika olacak."

Ona sırtıyorum. "Bu harika bir beceri. Ben genelde mikrodalga kullanıyorum." "Eminim bir gün bana mükemmel bir mikrodalga yemek yapacaksın." "Vıcık vıcık pizza sevip sevmediğine bağlı."

"Her zamanki zevkim değil," diye gülüyor.

Yanıma oturdu ve birlikte yemek yedik. Sohbet filmlere dönüyor ve bir seçki seçiyoruz. Hepsinin romantik klasikler olması umurunda değil.

Kanepeleri zengin koyu deridir. O büyük ekranda film izlerken yanına sokulmak mutluluk verici. İzlerken parmaklarını kolumda aşağı yukarı gezdiriyor ama ben izlemiyorum, gerçekten. Tüm dikkatim onun üzerinde.

Kahraman ve kadın kahraman ekranda öpüştükten sonra onu öpen benim. O da beni aynı tutkuyla öpüyor ama bunu daha ileri götürmüyor. Saatlerce öpüşüp sohbet ediyoruz, öğleden sonra boyunca film üstüne film izliyoruz, sanki kendi romantik komedimizin içindeymişiz gibi.

Üç numaralı film bittikten sonra mutfığa geri dönüyoruz. Benim okul arkadaşlarımla kimin hangi ünlü aktörle evleneceği üzerine tartıştığım hikayeleri dinlerken o da lezzetli görünen bir tavada kızartma pişiriyor.

"Kiminle evlenecektin?" diye soruyor.

"Alan Rickman."

Gülüyor. "Oldukça iyi biriydi. Umarım ben de onun kadar yaşayabilirim."

"Sende de bir şeyler var."

Tekrar gülüyor. "Alan Rickman'ın bölgesi sayılmaz. Onu hâlâ Robin Hood'da hatırlıyorum.

Kalbini bir kaşıkla sökeceğim."

"O filme bayılıyorum."

"Bir sonraki koltukta dinleneceğimiz öğleden sonrası için bunu listeye ekleyeceğiz."

Sırıtişından anlıyorum ki bir sürü planımız var ve bu beni çok arzulanmış hissettiriyor.

Yatma vakti için merdivenleri çıkarken gerginim. Yatağı görkemli ve büyük, bembeyaz çarşafları var. Büyük otellere layık.

Birlikte duş alıyoruz ve enerji değişiyor. Daha duş jelini bile açmadan parmakları bacaklarımın arasındaydı, tüm yıkanma düşünceleri bir kenara itilmişti. Hayatımda hiç kimseyi bu kadar çok istememiştim, dışarı çıkıp yatağına gitmeden önce çaresizlik içinde sabunlanmak için acele ediyorum. Ben kıvrana kadar diliyle amımı okşuyor, sonra da üstüne çıkıyor.

"Merak etme," diye fısıldıyor. "Bu gece ağırdan alacağız, sadece içinde olmam gerekiyor."

Nefes nefese kalıp daha fazlası için çırpınana kadar beni yavaşça beceriyor. Açısı mükemmel ve o da bunu biliyor.

Bacaklarımı beline daha sıkı doladığımda gülümsüyor.

İğrenç konuşmayı başlatan benim. Ses tonunu değiştiren benim.

"Gerçekten o videolardaki gibi bir sürtük olmamı mı istiyorsun?" İticileri daha da sertleştiriyor.

"Kahretsin, evet. Bu beni delirtirdi."

Aleti doğru noktaya vuruyor ve bu da kendimi fantezilerin içinde kaybetmemi kolaylaştırıyor.

Bana öyle geliyorlar. Fanteziler.

"Çok yavaş başlamamız gerekecek," diye fısıldadım. "Hepsini birden kaldıramam." "Yavaş mükemmeldir, bebeğim. Attığın her adımın tadını çıkarmak istiyorum."

Gelişimin zirvesindeyim ve kendimi inlemekten alıkoyamıyorum. Sözlerim nefes nefese ama doğru çıkıyor.

"Bunu yapmak istiyorum. Gerçekten. Söz veriyorum." Ona her şeyimmiş gibi bakıyorum, içimdeki hayalperest çıldırıyor.

"Benim sürtüğüm olmak ister misin?" diye soruyor ve beni daha da sert sikiyor. Slam, sonra slam, sonra slam. Başımı sallıyorum, hisler beni ele geçirirken kelimelerimi zar zor çıkarabiliyorum.

"Sana söz veriyorum, Ant. Senin sürtüğün olmak istiyorum. Sahip olduğun en iyi sürtük olmak istiyorum."

CHAPTER

Nine

I Uçuş için ayrıldığında saat çok erken olmalı. Yanağımı öpüp "*Görüşürüz bebeğim*" diye fısıldadığında kendimde değildim.

Uyandığımda onun yatağında yalnızım ve şimdiden çok tanıdık geliyor. Yorganın içine sokularak dönüyorum ve tüm vücudum canlanıyor, çünkü bu o. Hayatım boyunca hayalini kurduğum şey buydu.

Hızlı bir duş alıyorum, sonra dünkü kıyafetlerimi giyiyorum. Ofisten önce Newton Road'a uğramam gerektiğini biliyorum ve bunun düşüncesi başımın üzerinde bir bulut gibi asılı duruyor. Buna hiç şüphe yok. Şimdiden burada olmayı orada olmaktan daha çok istiyorum.

Anthony Bradstone'a kalbim, kafam ve ruhumla aşık oldum. Umarım bunun için deli olmuyorumdur.

Gece çantamı hazırlamış ve gitmeye hazır bir şekilde aşağıya iniyorum, ancak mutfak adasında beni bekleyen bir not olduğunu görünce yolumda duruyorum. Ant'ın karalanmış el yazısı çok güzel, tıpkı onun gibi.

*İstediğin gibi girip çıkabilirsin,
güzelim. Alarm kodu 1991*

Yanına bir anahtar bırakmış ve kalbim deli gibi çarpıyor, çünkü bu mümkün değil. Ne oluyor lan? Bana evinin anahtarını verdi. Uzaktan kumandalı bir anahtarlığa bağlı parlak altın bir anahtar, Ant'ın kapıları açmak için kullandığı gibi.

Elimde evirip çeviriyorum, benim, küçük Bucklebury'den Cassandra Emery'nin onun gibi bir adamla birlikte olduğuna inanmakta gerçekten zorlanıyorum. Onun gibi bir adamın yuva kurmak istediğine.

Tek duam, onun ihtiyaçlarını karşılayabilmek.

Dışarı çıkıp kapıyı kapatmadan önce alarmı kurmak çok iyi hissettiriyor.

Newton Road'a dönerken o kadar çok sırtıyorum ki karşı şeritteki sürücüler de bana gülümsüyor.

İçeri girdiğimde paketlenmemiş kutularımın bir kısmı hâlâ apartman koridorunda duruyordu ama bu artık umurumda bile değildi. Kalem eteğimi ve bluzumu giyip bir çırpıda dışarı çıkıyorum, ofise gitmeye hazırım. Maillerimi kontrol etme zahmetine bile girmiyorum, sadece Ant'a hızlıca bir mesaj gönderiyorum: *Teşekkürler! Sadece, vay canına!* Sonra da yola koyuluyorum.

İşe geldiğimde Janie'nin yüzü bir tablo gibi oluyor. Sanki yüzyılın sırrını onunla paylaşacakmışım gibi ellerini kaldırıyor.

"Belli ki bir şey olmuş. Onu gördün mü?"

Bir aşağı bir yukarı zıplıyorum. Gerçekten. Aşık olduğu kıza kavuşmuş bir ergen gibi çılgık atarak zıplıyorum.

"Ant inanılmaz! Dün gece onun evinde kaldım ve o sadece... kelimelerin ötesinde. O tanıdığım en inanılmaz adam!"

Romantik bir filmdeki kabarık bir kahraman gibi konuşuyorum ama umurumda değil. Janie'nin de umurunda değil. Masasından fırlayıp yanıma koşuyor ve beni sıkıca kucaklıyor.

"TEBRIKLER! Senden hoşlandığını biliyordum!"

Sanki nişanlarından yeni çıkmış, bizi ziyarete gelen gelin adaylarından biriym. Cebimden Ant'ın ön kapı anahtarını çıkarıp gülümseyerek Janie'ye gösterirken titriyorum.

"Dün gece onun evinde kaldım ve bana bunu bıraktı." Onu benden aldı, bir mücevher gibi tuttu.

"Gerçekten mi? Birlikte geçirdiğiniz ilk geceden sonra sana evinin anahtarını mı verdi?" Başımı sallıyorum, mutlu bir çılgık daha atmamak için kendimi zor tutuyorum.

"Bu delilik," diyor. "Senden çok hoşlanıyor olmalı. Hem de çok."

"Umarım öyledir."

"Öyle olduğunu *biliyorum*."

Şu anda bile, elimde kapının anahtarı varken, gergin hissediyorum. Buna inanmaya cesaret edemiyorum. Ama onun gibi birinin bu kadar kısa sürede bu kadar içten olması gerçekten çok mu çılgınca? Ne de olsa romantik hikâyeler böyle şeyler için yazılır. İlk görüşte aşık olan insanlar. Kader romantizmi. Eskiden hikâye kitaplarımda okuduğum, her sayfada kalbimi hoplatan şeyler.

Ama prensleri onları izlerken aynı anda on erkekten birden sevişen kadınları okumadım, değil mi? Prenslerin, prenseslerinin onun fahişesi olmasını ve istediği kişinin onu istediği gibi becermesine izin vermesini istediklerini okumadım.

Janie beni düşüncelerimden uyandırdı.

"Onun senden hoşlandığı kadar sen de ondan hoşlanıyor musun?"

Kesinlikle öyle görünüyorsun." "Evet," diyorum. "Kesinlikle onun benden hoşlandığı kadar ben de ondan hoşlanıyorum."

"Şu anda sana taşınmanı teklif etse, ne derdin?" "Evet derdim."

Anlık cevabıma gülüyorum, çünkü saçma olmalıydı. Bu konu hakkında konuşmamalıyız bile.

Belki de bir düğün planlama ofisinde çalıştığımız içindir, ama Janie gözlerini devirip bana ayaklarımı yere basması gereken romantik bir aptal olduğumu söylemiyor.

"Gerçekten Cass," diyor ve ellerimi tutuyor. "Senin adına çok sevindim. Onun gibi birini bulmuş olman inanılmaz."

Günün ilk müşterisi içeri girdiğinde sohbetimiz durmak zorunda kalıyor. Claire adında sevimli bir kadın, yanında nedimesi Lena ile birlikte. Neredeyse benim yaşımda ve bana hayatının aşkını otuzuna basmadan önce bulduğu için ne kadar mutlu olduğunu söylerken başka bir eşzamanlılık gibi geliyor.

Rafa kaldırılacağından korkuyordum. Tüm gücümle onun büyük gününe odaklanıyorum, Janie de öyle, ama aramızda sürekli bakışmalar, Ant hakkında söylenmemiş *OMG*'ler geçiyor.

Claire gelinliklerimizi incelemeye başlıyor ve krem satenden muhteşem bir gelinlik seçiyor.

"Bu çok çarpıcı," diyor ve yüzündeki ifade elbiseden çok daha güzel. Elbiseyi askıdan indirirken Lena ona "Bunun içinde harika görünürsün," diyor.

"Kesinlikle öyle," diye araya giriyor Janie.

Müstakbel geline "Hangi elbiseyi seçersen seç harika görüneceksin" diyorum. "Ama bu kesinlikle çarpıcı görünecek."

Kadınlar gitmeden önce birkaç randevu ayarlıyoruz ve Janie bana parmaklığın yanında katıldığında elbiseyi tekrar asıyorum.

"Senin için hangisi olacak?" diye soruyor dürterek. "Sakın bana bunu düşünmediğini söyleme."

Yıllar boyunca bunu birçok kez düşündüm ama aklımda Ant gibi bir adam yoktu. Hep Jack'i düşündüm. Gerçi benim seçimim kolay. Stoklarımızdaki bir elbise her zaman favorim olmuştur. Önünde inanılmaz elmas desenleri olan muhteşem bir beyaz ipek.

"Bir dene!" Janie bunu gösterdiğimde "Denesene!" diyor ama ben önerisini omuz silkerek geçiştiriyorum. "Nadine'in randevusu yaklaşıyor."

"Yirmi dakikadan önce olmaz." Janie iç geçirir. "Hadi yap şunu! Heyecanı odada tutun!"

Elimde elbiseyle soyunma odamıza girdiğimde kendimi aptal gibi hissediyorum. Genelde elbise denemediğimden değil, çünkü denerim. Sadece bu farklı. Bu elbiseyi aklımda biri varken deniyorum. Koridorda yürümek istediğim bir adam, onu henüz bir haftadır tanıyor olmama rağmen. Gerçekten deliriyorum.

Elbise bana göre dikilmediği için üzerime şaşırtıcı derecede iyi oturdu. Şekli çok güzel ve uzunluğu ben dönerken zemini tam kıvrıyor. Janie sırtıyor ve ellerini birbirine vuruyor.

"Bu o olmalı," diye kıkırdıyor, benim aptal fantezilerime inanıyor.

"Ben sadece *bunu* denedim!" Gülüyorum.

İkimiz de aynada bana elbise içinde bakan iki okul çocuğuyuz. Janie ancak yirmi yaşında, ben ise neredeyse on yaş büyüğüm ama kendimi onun kadar genç hissediyorum, yeni bir hayatla.

"Fark etmez," diyor. "Bu senin üzerinde mükemmel duruyor. Kesinlikle mükemmel."

Soyunma odasına geri dönüyorum, omzumun üzerinden ona bir bakış atarken hâlâ sırtıyorum. "Eminim karar vermek için bolca zamanım olacak."

Ellerini kalçalarına koymuş, hayatın tüm sırlarını biliyormuş gibi bakıyor. "Sanırım bu konuda çok ama çok şaşıracaksın."

Eteğimi ve bluzumu giyerken aklımı başıma toplamaya çalışıyorum ama zorlanıyorum. İçimdeki mantıklı ses inliyor, kendime gelmemi ve aptallık etmeyi bırakmamı söylüyor ama ben istemiyorum. Bu kadar acıyla geçen bir yılın ardından bu fantezide yaşamayı seviyorum. Nadine'i randevusundan uğurlayıp telefonumu kontrol ettiğimde daha da körükleniyor. Ant'tan beni bekleyen bir mesaj vardı.

Seni düşünüyorum, bebeğim. Beni kesinlikle en iyi şekilde delirtiyorsun. Evimde kendini evinde hissetmekten çekinme.

Onun sözlerini bu şekilde okumak beni garip bir şekilde sarsıyor, çünkü o da açıkça benim gibi hissediyor.

Ben *de seni düşünüyorum*, diye cevap veriyorum. *Bütün gün durmadım.*

İçimdeki mantıklı ses bana bir beyzbol sopasıyla vurmak ve aptal bir inek olmayı bırakmam gerektiğini haykırmak istiyor. O yokken Ant'ın evinde kendimi evimde gibi hissetmemin imkanı

yok.

Orada birlikte sadece bir gece geçirmişken ve onun işi denizaşırı ülkelerdeyken. Bu çok saçma olurdu.

Gölün olmalı.

Peki neden evime adımımı atar atmaz bir bavul çıkarıp içini giysi ve banyo malzemeleriyle doldurmaya başlıyorum?

Ant'ın elektrikli kapısına yanaştığımda kalbim güm güm atarak tepenin yamacına doğru sürüyorum. Anahtarlığa basıyorum ve kapılar beni içeri almak için açılıyor. Orada olmayacak ama yine de şaşırtıcı derecede gerginim. Titreyen parmaklarım ön kapıyı açmayı ve alarm kodunu başarıyla girmeyi başarıyor, bu garip bir zafer gibi hissettiriyor. Onun makinesiyle bir kahve yapıyorum ve içmek için kahvaltı barına oturuyorum, buranın bir gün benim evim olup olmayacağını merak ediyorum. Ant'ı bir Pazar sabahı sabahlığıyla orada dururken hayal ediyorum, sanki bu dünyadaki en doğal şey olacakmış gibi.

Telefonumda bir ping sesi duyuyorum ve bu ondan gelen başka bir mesaj, saatlerdir toplantıda olduğu için sessizliğinden dolayı özür diliyor.

Sorun olmadığını söylüyorum ve sonuna bir kalp emojisi koyuyorum, karşılığında başka bir mesaj bekliyorum. Ama tabii ki bana mesaj atmıyor. Gelen araması bir çırpıda geliyor.

"Söyle bakalım," diyor sesinde hafif bir sırtımayla. "Yeni ön kapı anahtarını henüz kullanmadın mı?"

Bir kahkaha atmadan duramıyorum.

"Evet, şu anda kahvaltı barında oturuyorum."

"İşte benim güzel kızım," diyor. "Kendini evinde hisset. Ayaklarını uzat ve istediğin her şeyi ye."

Tüm çekincelerim pencereden uçup gidiyor, çünkü kalbim yükseliyor.

Elimden geldiğince kendimi evimde hissedeceğim.

CHAPTER

Ten

M Sinirlerim Ant'ın yatağında onsuz bir intikamla geri döndü. Tipik kabuslarımdan birinden uyandığımda, düğün koridorunda yürürken orada kimsenin olmadığını görüyorum

beklerken, toplanan misafirler şok içinde bana bakıyorlardı.

Normalde beni mihrapta terk eden Jack olurdu ama bu sefer Ant'tı.

Korkularım beni ele geçiriyor, gerçek olması mümkün olmayan bir rüyaya daldığım için beni lanetliyor.

Anthony Bradstone gibi bir adamın ihtiyacı olan her şey olabilecek türden bir kadın mıyım gerçekten? Jack için yeterince iyi olmadığımı kesin.

Yine de dün gece Ant için yeterince iyi hissettim. Onun yiyecek malzemelerinden bir güveç yaparken saatlerce telefonda konuştuk. Bu düşünceye tüm gücümle sarıldım.

İşyerinde kapıdan içeri girdiğimde Janie çiçekçi siparişi veriyordu. Telefon görüşmesini bitirdi ve ellerini çırpıtı.

"Sen mi yaptın? Dün gece Bay Mükemmel'in evinde mi kaldın?"

Bunu itiraf ettiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Yanaklarımdan kızarması her şeyi anlatıyor olmalı diye düşünüyorum ama o bunu anlamıyor. Onun yerine havalı bir yumruk attı.

"Vay be! Şu anda rüyayı yaşıyorsun. Yani, bir düğün planlama ofisinde çalışıyoruz ama cidden. Bu romantizm hayallerini utandırıyor. Sen yönetiyorsun, kızım!"

Masama oturdum ve ona bir bakış attım. "Bunun çılgınca olduğunu düşünmüyor musun?"

Gerçekten mi?"

"Asla olmaz!" Masamın diğerk tarafına bir sandalye çekerek bana doğru ilerliyor. "Geçen yıl müşterilerimizden biri senin kadar şanslıydı. Düğününü planlamaya başladığında sadece bir haftadır buradaydım. Birini tanıdıktan *iki hafta* sonra parmağında bir nişan yüzüğü vardı. Bu bir nişan yüzüğüydü.

mükemmel bir elması ve gezegendeki en mutlu kadındı."

Gözlerine bakıyorum. "Araları düzeldi mi peki?"

"Evet. Creston'da Colwall yolu üzerinde yaşıyor. Onu hala bazen kasabada görüyorum ve her zaman sırtıyor. Birkaç hafta önce onu hırdavatçıda gördüğümde bana haberi verdi. Haberi paylaştığı ilk kişilerden biri bendim ve bu benim için çok anlamlıydı."

Kalbim yerinden
fırlayacak gibi oldu.

"Hamile mi?"

"Evet, hamile ve çok mutlu. Her zaman Scott'la birlikte olmamasına imkan yok.

Her şeyim üzerine bahse girerim," diye kıkırdıyor. "Bahse girecek o kadar çok şeyim olduğundan değil."

"Bunun gerçekten mümkün olduğunu mu düşünüyorsun? Fırtınalı bir romantizmin uzun süreli bir aşka yol açabileceğini mi düşünüyorsun?"

Hâlâ ailesiyle yaşayan, üniversiteyi yeni bitirmiş ve kalp kırıklığı deneyimi olmayan bir kızdan güvence istediğime inanamıyorum. Hâlâ ünlü bir yakışıklıyla tanışmanın hayalini kuruyor ve arkadaşlık sitelerinde gezinirken tıklamaya bile tenezzül etmiyor.

"Kesinlikle! Sindirella, baloda ona sonsuz aşkını ilan etmeden önce üç yıl boyunca Beyaz Atlı Prens'i tanımadı, değil mi?"

Benim için doğru düğmelere basıyor ve ben de onunla birlikte
gülüyorum. "İyi noktaya değindin."

Sindirella ile ilgili değil ama. Benimle ilgili. Kendim hakkında hissettiklerimle ilgili. Güçlü olduğumuzu düşündüğüm bir anda gelip Ant'ı benden alan bir Susie olacak mı?

Janie dirseklerini masama dayıyor.

"Seksi adamın evinde onsuz olmak nasıl bir şeydi?"

"Tuhaftı," diye cevap veriyorum bir anda.

"İyi tuhaf mı?"

Gülümsüyorum. "Evet, çok iyi bir tuhaflık. Ama telefonda saatlerce konuştuk, bu yüzden kendimi tamamen davetsiz misafir gibi hissetmedim."

"O zaman sanal bir ruhla oradaydı. Bu harika."

Onun sözleriyle kendimi biraz daha iyi hissediyorum ve yemek yapmayı çok az becerebildiğim halde nasıl güveç yaptığımı ve Ant'ın bana nasıl yol gösterdiğini anlatıyorum. Büyük bir parça doğranmış domatesi onun güzel meşe zeminine nasıl düşürdüğümü anlattığımda gülüyor.

"Mutfağını vaftiz ettiğimi, daha önce hiç böyle bir şey düşürecek kadar etrafta olmadığını söyledi. Bunun çok komik olduğunu düşündü."

"Bu destansı. Seni orada istiyor, buna hiç şüphe yok," diyor Janie. "O zaman ona istediğini ver ve mutfağa biraz daha domates bırak. Gerçek aşkını bulmak için o da en az senin kadar çaresiz olmalı ve sen kesinlikle onun için doğru kişi olabilirsin. Sen MUHTEŞEMSİN."

Bunu duymak çok hoş ve Fiona'yı yeni şubeme kadar takip ettiğimde kendimi ilk kez ne kadar yersiz hissettiğimi hatırlayarak masanın üzerinden elini sıkmak için uzandım. Her ne kadar eşzamanlılığa ve kaderin bizim için bir haritası olduğuna inansam da Bucklebury'den ilk ayrıldığımda böyle hissetmemiştim. Janie bununla başa çıkmama yardımcı oldu. Her gün bu ofiste kendimi evimde hissetmemi sağladı.

"Teşekkürler," dedim. "Bu gerçekten çok hoş." "Sorun değil. Umarım sen de benden hoşlanırsın." Elini tekrar

sıkıyorum. "Eminim öyledir."

Gün boyunca işlerimizle meşgul oluyoruz, müşterilerimize danışmanlık yapıyoruz ve ben onların mutluluğundan besleniyorum, gülümsemelerini seviyorum. Janie yanılıyor olamaz, çok sevdiğim hikâye kitapları da yanılıyor olamaz. Gerçek, dürtüsel aşk vardır. Biraz çılgınca olsa bile, var. Belki de ben, prensi beni süpüren şanslılardan biriyimdir.

beni bir kalp atışında kollarına aldı. Belki de ben beni geride bırakan kişiye ağırlarken gelecekteki aşkımı hayatıma sokan şey gerçekten eşzamanlılıktır.

Dürtülerimle savaşıyorum ve iş günüm bittiğinde tepelere çıkma isteğimi bastırıyorum. Bir telefon geldiğinde neredeyse Newton Road'a varmışım. Hoparlöre bağlanmak için tıkladığımda Ant'ın adı yanıp sönüyor.

"Hey, bebeğim," diyor. "Bu gece sana başka bir tarif vereyim mi?"

"Tam da eve dönüyordum aslında," diyorum gülerek. "Bir mikrodalga makarna planlıyordum."

"Oh doğru, tamam. Benim evimde olacağını sanıyordum."

Sesindeki acı beni şaşırttı. Belli ki hayal kırıklığına uğramış.

"Öyle mi? En azından birkaç gün için alanını yeterince işgal ettiğimi düşündüm." Ben olayı hafife almaya çalışıyorum ama o benimle birlikte gülüp geçmiyor.

"Gerçekten, bebeğim. Orada kendini evinde gibi hisset. Ev de en az senin kadar bunu hak ediyor. Böyle güzel bir yeri, tepelerde gururlu ve boş dursun diye inşa etmedim. Böyle güzel bir evin içinde güzel bir kadına ihtiyacı var. Lütfen ona bir tane ver."

Hiç böyle düşünmemiştim, böylesine muhteşem bir yerin boş olmasının verdiği hüznün. Güzel olduğumla ilgili iltifatınız beni gülümsetti.

"Sen yokken beni gerçekten evinde mi istiyorsun? Dün gece mutfağına bir topak domates döktüm. Çok daha kötüsünü yapabilecek kadar sakar olabilirim."

"Umurumda değil Cass. İstedığın kadar beceriksiz ol, fark etmez. Yine de oraya ait olurdun."

Sözleri beni karnımdan vurdu. *Oraya ait*. Yine onun inancı.

"Yapacak mısın?" diye iter. "Şu arabayı döndür prenses ve tepelere doğru çık."

Dün gecedен kalma çantam hâlâ arka koltukta. Sabah için bir sürü kıyafetim ve banyo malzemelerim olacaktı.

"İstedığın bu mu, gerçekten? Sensiz günlerce senin evinde kalmamı mı istiyorsun?" "Evet, istediğim bu. Her şeyden çok kapıdan tekrar içeri girip, seni bulmayı çok isterdim. aydınlık ve mutlu bir yer. Bir eve adım atmak yerine eve gelmek gibi."

Bunu anlayabiliyorum. Benim dairem de bana aynı şeyi hissettiriyor. Yaşam duygusu olmayan bir yer. İçinde eşyalarım olan boş bir kabuktan başka bir şey değil.

Bir sonraki soldan Rye Sokağı'na girip Plough Lane'e doğru geri dönüyorum.

"Tamam, yapıyorum. Seninkine doğru gidiyorum."

"Evet! Bu harika, bebeğim. Lütfen, onu eve götür. Biraz kullanıma, biraz hayata ve biraz ruha ihtiyacı var."

Bu düşünceyle mutlu bir şekilde sırtıyorum ve onun da sırttığını biliyorum. Sesini, yüz ifadesini zihnimde görebilecek kadar iyi tanımaya başladım bile.

Ant hâlâ hoparlördeyken kapılar açılıyor ve lastiklerimin altındaki çakılları duyuyor.

"Evin selam söylüyor," diye gülüyorum.

"Umarım ben dönene kadar birbirinizi çok iyi tanırırsınız," diye gülüyor ben ön kapıdan girip alarm kodunu girerken. "Şimdi seninle tavuk ve soya kızartması hakkında konuşmaya ne dersin? İşten sonra acıkmış olmalısın."

"Kulağa harika geliyor," diyorum ona. "Mikrodalga yemekten çok daha iyi." "O zaman beni görüntülü arasan iyi olur," diyor.

Bunu yapmadan önce saçlarımı düzeltiyorum, henüz makyajıma dokunmadığım için onu ekranda göreceğim düşüncesi sinirlerimi bozuyor ama yüzünü görür görmez sinirlerim geçiyor. İşte

Gözlerindeki ışıltıyı taklit etmenin imkanı

yok. "Hey, güzelim," diye fısıldıyor.

"Selam güzelim," diyorum ona, gözlerimdeki ışıltının onunkilere rakip olduğundan emin bir şekilde.

"Hadi şu kızartmayı yapalım." Gülümsemesi sırtmaya dönüşür. "O zaman diğer konulara geçebiliriz.

Bütün gün seni düşündüm."

Yine, sesi çok emin geliyor. Jack beni oturtup Susie'ye aşık olduğunu söylediğinden beri ilk kez korkularım gerçekten uçup gitti.

Ant bana kızartmayı tarif ederken konuşuyoruz ve bu o kadar doğal bir hal almaya başladı ki kendimi buraya ait hissediyorum.

Yemeğimi servis ederken "Kahretsin, gitmem gerek" diyor. "Önümde bir toplantı hazırlığı akşamı var."

"Sorun değil," diye gülümseyerek cevap veriyorum.

"Sonra görüşürüz. Buranın tadını çıkardığından emin ol. Orada olduğunu bilmek hoşuma gidiyor."

El sallayıp bir öpücük kondurduktan sonra yemeğimi bitiriyorum ve şimdi kız kardeşime haber vermenin zamanı mı diye düşünüyorum. Evet, öyle. Atılıyorum ve arama düğmesine basıyorum.

Sarah neredeyse anında cevap veriyor, mutfağında tezgahını silerken ekrandan bana sırtıyor.

"Hey! Ben de seni arayacaktım!" "Aynen."

Göstermelik sorular sorarken hala tezgahı siliyor, Jack'in düğününden bahsetmekten kasıtlı olarak kaçınıyor, çünkü onun adının duyulmasına dayanamıyor. Bu nedenle onu aramaktan kaçınıyordum.

"İyi misin? Hayat nasıl gidiyor?"

Sırtışım ekranını aydınlatıyor olmalı, çünkü silmeyi bıraktı.

"Vay canına. Mutlu görünüyorsun."

"Öyleyim. Bazı haberlerim var."

Telefonunu eline aldı, tüm dikkati benim

üzerimdeydi. "Anlat bana! Neler oluyor?"

"Biriyle tanıştım."

"Lanet olsun, Malvern tam sana göre bir yer olmalı! Oraya gideli daha beş dakika bile olmadı."

İşte o zaman kız kardeşimin heyecanıma ortak olmasına izin veriyorum, ona Ant hakkında her şeyi ve işlerin ne kadar çılgınca iyi gittiğini anlatırken ağzım açık kalıyor. Ne kadar ciddi olduğumu gözlerimden anlayabiliyor. Beni aklımı okuyacak kadar iyi tanıyor.

"Seni aldatan sık kafalı sana Sevgililer Günü kartı gönderdiğinden beri böyle gülümsediğini görmemiştim," diyor ama bu sefer onunla bu konuda tartışmıyorum.

Jack beni aldatmadı. En azından aldatmadığını söyledi. Ama Sarah ona inanmadı. O zamandan beri ondan nefret ediyor.

"Şu anda Ant'ın evindeyim," diye itiraf ediyorum. "Bana ön kapının anahtarını verdi bile." "Tanrım, vay canına, tamam. Göster bana!" diyor. "Bana onun evini göster!"

Etrafımı görebilmesi için kamera görüntüsünü değiştiriyorum. Zemin katta dolaşırken ağzı açık kaldı, evi ilk gördüğümde benim kadar şaşırmıştı. Ona muhteşem açık plan mutfağı ve oturma odasını gösteriyorum. Ona kış bahçesini, kocaman bahçenin manzarasını ve Ant'ın kurduğu kocaman spor salonunu gösteriyorum.

Sarah, "Adam cidden yüklü olmalı," diyor.

Böyle söylenmesinden nefret ediyorum, çünkü onu bu yüzden istemiyorum. En ufak bir şekilde bile.

"Şimdi bana üst katı göster!" diyor ve merdivenleri video görüntüsünden çıktığımda garip hissediyorum, çünkü burayı gerçekten kendim için keşfetmedim.

Ona ana banyoyu gösterdim, muhteşem açık krem fayansları, kocaman küveti ve çift duşu vardı. Daha sonra ona Ant'ın yatak odasını gösteriyorum, muhteşem kızak tarzı yatak ve Mısır beyazı çarşaf, muhteşem parlak siyah mobilyalarla çevrili - mükemmel bir kontrast.

Ona ebeveyn odasını gösteriyorum, duş o kadar büyük ki bir spa merkezindeki ıslak oda gibi. "Sıradaki!" diyor. "Hepsini görmek istiyorum!"

Balkon sahanlığını keşfediyorum, telefonu yukarı kaldırıyorum, böylece tepedeki ahşap kirişlerin görkemli parlaklığını görebiliyorum. Ant'ın yatak odasının yanındaki kapı, yerden tavana kadar uzanan raflarda kitaplar ve yanlarında antika sandalyeler bulunan büyük bir çalışma odasına açılıyor. Bunun karşısında ise çift monitörlü birkaç şık masanın bulunduğu prestijli bir şirket ofisi yer alıyor.

"Devam et!" Sarah gülüyor. "Buraya parası yettiğine göre bu adam Berlin'de bir süperstar olmalı." "Bir mimarla birlikte tasarladı. Sıfırdan inşa etti."

"Lanet olsun."

Sahanlığı geçiyorum ve karşı taraftaki kapıların hepsi yatak odalarına açılıyor, her biri birinci sınıf bir otele yakışır şekilde şık ve zarif. En üst kattaki son kapıya ulaştığımda aynısından bir tane daha bulacağımı tahmin ediyorum ama hayır. Bu oda diğerlerine hiç benzemiyor.

Neyse ki telefon kamerası yüksek açılı, bu yüzden Sarah tam kapsamını göremiyor.

Sade ve beyaz, yerde siyah kauçuk çarşaf, kaplı bir şilte var. Burada peluş halı yok, sadece ucuz görünümlü kahverengi bir vinil var ve her yere kameralar yerleştirilmiş. Neyse ki kız kardeşim yerdeki yatağı göremiyor.

Doğruca oradan çıktım, sahanlığın güvenliğine doğru yürüdüm.

"Tüm o kameraların olduğu yer bir film setine benziyor," diye gülüyor. "Ant'ın çılgın sanal gerçeklik iş toplantıları falan mı var?"

"Evet, belki," diyorum, sakın davranmak için elimden geleni yapıyorum.

Kız kardeşim her zaman olduğu gibi hâlâ saf olduğu için minnettarım. O asla kirli bir kız olmadı. Ama ben de olmadım.

Sohbet dönüp dolaşıp Ant'ın ne kadar harika biri olduğuna ve benim ne kadar şanslı olduğuma geliyor. Onunla tanışmak için ne kadar hevesli olduğundan bahsediyor.

"Ciddiyim, Cass! Mümkün olduğunca çabuk! Annemle babama ne zaman söyleyeceksin? Michelle'e söyledin mi?!"

"Söylediğim ilk kişi sensin."

"Herkes senin için çok mutlu olacak! Harry'nin partisine onu da götürmeye ne dersin?"

Kahretsin, Harry'nin yaklaşan doğum gününü çok uzun zamandır düşünmemiştim, Ant'a ve hayali geleceğime başka bir şey düşünemeyecek kadar kaptırmıştım kendimi.

"Hâlâ geliyorsun, değil mi?" diye zorluyor, yüzümdeki suçluluk duygusunu okuyarak.

Bir sonraki hafta. En azından bir gece kalmayı planlamıştım, ama... şey, bu beni çok etkiledi. Gezegendeki en büyük aptal gibi hissediyorum. Michelle'i görmeyi bile ayarlamadım.

"Evet, hâlâ geliyorum. Merak etme," diye onu temin ettim.

"Vay be. Endişelendim. Gelmezsen annemle babam çok üzülür. Seni deli gibi özleyecekler." Gülümseyerek duraklıyor. "Ben de öyle. Harry de öyle. Cass Teyze partisine gelmezse çok üzülür."

"Partisinde orada olacağım. Hayatta kaçırmam."

Sarah ile vedalaşır vedalaşmaz ne yapmam gerektiğini biliyorum. Doğruca merdivenlerden yukarı çıkıyorum ve sahanlığı geçerken sanki bir mil yürüyormuşum gibi geliyor. Kapıyı

açtığım da karnımda bir gıdıklanma var.

en uçtaki kapı. Ant'ın fantezilerinin hayata geçmesi için çoktan hazırlık yaptığı açık ve bu beklediğimden çok daha farklı bir lig. Çok daha... kirli.

Seedy.

Büyük bir yatak. Bir sürü erkek kauçuk çarşaflarda bana katılabilir.

Artık gerçek gibi geliyor. Sanki sadece hayalde değil de gerçekte olacakmış gibi ve o kadar gerginim ki çalkalanıyorum. Emin değilim.

Kendimi evimde hissetmek için tekliften yararlanıyorum, mutfakta bir şişe cava açıyorum ve kendime bir bardak dolduruyorum. Büyük bir tane.

Kendime bunu onun için yapabileceğimi söyledim. *Bebek adımları*, dedi. Bebek adımları atabilirim. Yavaştan alabilirim.

Bir bardak daha cava beni ikna etmeye yardımcı oluyor. Televizyon izleyip biraz rahatlamaya çalışıyorum ama bana hiçbir faydası olmuyor. Tek düşündüğüm o şilte ve üzerinde kaç adam taşıyabileceğim. Mutfaktayım, Ant gece yarısını biraz geçe beni geri aradığında bir şişe kavayı bitiriyorum. Yüzümü görür görmez sırtıttı.

"Bir şeyler içmek ister misin? Öyle görünüyorsun." Şişeyi kaldırdım ve o da bana baktı.

"Cava" mı? Kendini ucuza satma. Şampanyayı tercih etmeliydin."

Gülümsemesi beni gülümsetiyor ama sinirlerim hala yerinde. Gözlerindeki pırıltıyı görüyorum ve soruyu sormadan önce ne düşündüğünü biliyorum - tıpkı cevabı bilmesi gerektiği gibi. Hiç şüphe yok ki, o beni okumaya geliyor, ben de onu okumaya geliyorum.

"Gördünüz, değil mi? Yatak odasını?"

Ona cevap verebilmem için bir an geçmesi gerekiyor. "Evet, gördüm."

"Bu kadar kısa sürede bir araya getirmek için hızlı bir kurulum olduğunu biliyorum, ama hazır olmasını ve bizi beklemesini istedim," diye duraksıyor. "Nasıl buldunuz?"

"Bu, şey... yoğun," diyorum, sonra bir yudum daha cava alıyorum.

"Yoğun olacak bebeğim, ama endişelenme. Tek istediğim bana elinden geleni yapman."

Yine de endişeliyim. Kendime her ne kadar endişelenmediğimi söylesem de endişeliyim. Nasıl bir performans sergileyeceğim ve onun beklentilerini karşılayıp karşılayamayacağım konusunda hiçbir fikrim yok.

Eğer istersem.

Gözlerindeki açlığı görmek korkunun kaybolmasına yardımcı oluyor. Onun beni böyle istediğini görmek, benden istediğini yapmam için yeter de artar bile.

"Yukarı çık," dedi. "Seni o odada görmek istiyorum. Seni orada görmek için yanıp tutuşuyorum." Konuşmuyorum, sadece merdivenleri çıkıyorum ve sahanlığı geçiyorum.

Kapıyı açarken nefes alıyorum.

"Yatağa uzan," diyor bana ve ses tonunda iğrenç bir otorite var. "O yatağı vaftiz etme zamanı geldi."

Telefonum hâlâ elimdeyken kendimi üzerine bırakıyorum. "Kamera tripodun üzerinde," diyor.

"Sağındaki."

Bahsettiği yeri görüyorum, boş ve telefonum için hazır. Oraya koyuyorum ve içgüdüsel olarak açısını ayarlıyorum.

"Aferin kızıma. Şimdi benim için soyun ve tatlı amcığınla oyna bebeğim. Seni o ucuz lastik çarşafların üzerinde bacaklarını açmış görmek istiyorum."

Kıyafetlerimden sıyrılıp pozisyonumu alıyorum. arşıflar tenimde tuhaf bir his uyandırıyor. Yapış yapış. "Siktir, evet. Şu bacakları yukarı kaldır," diyor ve ben söyleneni yaparken inliyor.

"Bu çok ateşli,

Bebeğim. O güzel amcığının iyi bir sürtük gibi benim için iyice a." Sözleri o kadar doğal geliyor ki içine gmlyorum.

"Amına dört parmak sok, sokabildiğin kadar derine" diyor ve ben de zor da olsa yapıyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor. "Benim için iyi bir sürtük olmak hoşuna gidiyor mu?"

Başımı sallıyorum, çünkü içimde dört parmak olması canımı acıtmaya yetse de istiyorum. Onu o kadar çok istiyorum ki, ben de istiyorum.

"Söyle."

Ekrandan ona bakıyorum. Şimdi siki elinde. Bu görüntü içimde bir karıncalanma yaratıyor.

"Senin için iyi bir sürtük olmayı seviyorum."

Sözlerim boş ve uzak geliyor, ama parmaklarım çoktan çalmaya başladı. Kava beni en iyi şekilde baş döndürüyor ve kendimi becerme şeklim iyi hissettirmeye başlıyor.

"Pis heriflerin siklerini benim için alacaksın, değil mi? Ağzına, amına ve götüne... üç deliğine de aynı anda."

"Evet," diye fısıldıyorum, sikini sallayışı ağzımı sulandırıyor.

"Benim için kaç adam sikeceksin?"

Yapışkan kauçuk çarşafların üzerinde oynarken ritim klitorisim üzerinde çalışıyor. Ant'ı bu kadar gergin ve azgın görmek beni ıslatmaya ve çaresiz bırakmaya yetiyor. Artık nerede olduğum, kameralarla dolu bir odada nasıl görüldüğüm ya da onun için ne kadar yarak almamı istediği umurumda değil. Tek istediğim beni şu anda olduğu gibi istemesi.

Onun pis sırtışı büyülü. Aletini bu kadar sert çalıştırması beni çılgına çeviriyor.

Onun için geliyorum ve dalgaların beni ele geçirmesine izin veriyorum, ona onun fahişesi olacağımı ve bana söylediği kadar çok erkekle yatacağımı söylüyorum ve bu iğrenç hissettiriyor, ama bunu istiyorum. Onu gururlandırmak istiyorum.

Boşalırken homurdanıyor, bana ne kadar ateşli, azgın bir orospu olduğumu ve bana nasıl doyamadığını söylüyor.

Eve, bana dönmek için nasıl sabırsızlandığını. Aklındaki tek şeyin ben olduğumu.

İkimiz de birlikte nefes alıyoruz ve o da tıpkı benim ona baktığım gibi büyük bir bağlılıkla bana bakıyor.

"Bu kesinlikle çok güzeldi," diye fısıldıyor. "Bana senin gibi hissettiren birini bulacağımı hiç düşünmemiştim. Sen bir tanrıçasın Cass. Lanet olası bir tanrıça."

Duşa girdiğimde hâlâ telefondaydık ve ruh halimiz en hafif şekilde değişti. Sabahlığına sarınıp mutfağa dönüyorum ve sohbet ederken daha fazla cava yerine portakal suyu içmeyi tercih ediyorum. Bir sonraki film öğleden sonramızdan ve akşam yemeği için nereye gitmek istediğimden ve beni kollarına alıp sıkıca sarmak için nasıl sabırsızlandığından bahsediyoruz.

Harry'nin doğum günü için onu Bucklebury'ye davet etmeyi düşünüyorum ama yüz yüze teklif etmenin daha iyi olacağını düşünerek geri çekiliyorum. Birbirimizin akşam yemeğinde nelerden hoşlandığını daha yeni yeni öğrenirken, birine - *hey, bir hafta sonu ailemle tanışmak ister misin* - teklif etmek oldukça büyük bir şey gibi görünüyor, ama sanırım bana bir ev anahtarı vermekle kıyaslanamaz, bu yüzden nefes alıyorum.

"Önümüzdeki hafta sonu yeğenimin doğum günü partisi var."

Anlaşılan Ant'a bana eşlik edip etmeyeceğini sormama bile gerek kalmadı. Ben fırsat bulamadan cevap veriyor.

"Harika. Seninle gelsem nasıl hissedersin?" Ona

sırıyorum. "Bu harika olurdu."

"Mükemmel! Bir otel odasına ihtiyacımız var mı, yoksa ailenle kalabilir miyiz?" Ailemin boş yatak odasını benimle paylaşacağı düşüncesiyle vızıldadım.

"Annem ve babamla kalabileceğiz. Sadece geceleri yatak başlığını duvarlarına vurmamızdan

emin olmamız gerekecek."

Gülüyor. "Merak etme. Sessiz olacağımızdan emin olacağım."

Ekranı öptüğünde ve iyi geceler dediğinde hiç şüphe kalmıyor. Ant benim için doğru adam. Tanrı'ya dua ediyorum ki onu elimde tutabileyim.

Jack'i hiçbir zaman Ant'ı istediğim gibi istemedim. Jack'i hiç Ant'ı düşündüğüm gibi düşünmedim. Jack'le bir gelecek için hiç Ant'la bir gelecek için hissettiğim kadar heyecan duymadım.

Telefonum bir mesajla çaldığında neredeyse uyumak üzereydim. Yatağımın başucundaki dolaptan alıp, gözlerim kamaşarak kelimeleri algılamaya çalışıyorum.

Yarın size bazı hediyeler gelecek. Umarım beğenirsiniz xx

Ne olacakları hakkında hiçbir fikrim yok ama düşüncesi bile beni gülümsetiyor. O tanıdığım en cömert adam.

Teşekkürler. Çok şımartıldım xx

Bir sonraki mesajı aldığımda kendi kendime gülümsüyorum. Üç kelime, sanki dünyanın en doğal ifadesiymiş gibi gelişigüzel yazılmış.

Seni seviyorum, bebeğim.

Bunu bana onun gönderdiğine inanmaya çalışarak bir dakikadan fazla bakıyorum. Öyle mi? Gerçekten gönderdi mi?

Gözlerini ve gülümsemesini hayal ediyorum ve doğruyu söylediğine inanıyorum. Kalbim hızla çarparken, cevabımı yazıp gönder tuşuna basıyorum.

Ben de seni seviyorum.

CHAPTER

Eleven

T Ant'ın evinden işe gitmek Newton Road'dan daha uzun sürüyor ama Malvern'e inişi seviyorum.

Ofis kapısından içeri girdiğimde Janie neşeli ve esintili.

"Hey!" diyor ve masamdaki bir kutuyu işaret ediyor. "Bunun Kayleigh'nin düğün davetiyeleri olabileceğini düşünmüştüm ama kulağa çok daha... sallanabilir geliyor."

Ant'ın dün geceki mesajını düşündükçe içimi bir heyecan kaplıyor.

Kutuyu elime alıyorum ve eminim ki içinde bir sürü kutu var.

"Bunlar düğün davetiyesi değil, değil mi?" Janie öyle diyor. "Bay Mükemmel'den bir hediye mi?" Debriyajımı bıraktım ve ceketimi çıkardım.

"Belki, evet."

"En iyisi açıp görmek. Sabırsızlanıyorum!"

Birkaç hızlı makas darbesiyle paketi açmak çok kolay. Köpük dolguyu çekip çıkarırken Janie'nin gözleri perçinlendi.

"Vay canına," diyor Janie. "Ant'ın sapık olduğunu söylemedin. İyi seviştiğini söyledin ama sapık olduğunu söylemedin."

Şık bir kılıf içinde büyük bir cam yapay penis çıkaran o. "Neden sapık olduğunu söylemedin?" diye soruyor bana.

"Sanırım hiç gündeme gelmedi" diyebildim tek söyleyebildiğim bu.

Bir elini kalçasına koyuyor ve diğer eliyle dildoyu bana doğrultuyor.

"Seks hakkında konuşmazsak en iyi arkadaş olamayız Cass. Arkadaşlık böyle yürümez."

Yüzüm yanyor. Gülümsemem garipleşti. Keşke bilseydi.

"Özür dilerim," diye gülümseyerek cevap veriyorum. "Benim hatam."

"O zaman bana içinde başka ne olduğunu göster!" diyor ve ben de kutuya geri dalıyorum.

Bir anal duş ve cam olanı utandıran bir dildo var. Kesinlikle çok büyük.

Janie, "Tamam, boş ver onu," diyor. "Ant sadece sapık değil, pis de. O şeyi alırsan günlerce topallayarak yürürsün."

Düşüncesi bile beni irkiltiyor. Mor, kalın ve damarlı ve uzaydan gelen bir uzaylı sikine benziyor.

Hâlâ o kadar utanıyorum ki ilk müşterimiz geldiğinde minnettar oluyorum. Eşyaları pakete geri koyuyorum, ancak o zaman kutunun üzerinde yazan 'ÖZEL' ibaresini fark ediyorum. Kendi başıma açmam gerektiğini bilmeliydim. Masamın altına, gözden uzak bir yere koyuyorum.

Gelin adayı Emily'nin düğün ayakkabıları hakkında konuşmanın ortasında telefonumda mesaj simgesinin yanıp söndüğünü görüyorum. Açmadan önce o gidene kadar bekledim.

Hediyelerini beğendin mi, tatlım? Onları senin üzerinde kullanmak için sabırsızlanıyorum. Cuma günü dönüyorum.

Onları aldığımı hayal etmeye çalışıyorum ve bu da kalçalarımı sıkıyor. Üzerimde hiç duş kullanılmadı, bu yüzden nasıl bir his vereceği hakkında hiçbir fikrim yok. O kocaman lastik penisin amıma nasıl sığacağı hakkında hiçbir fikrim yok.

Janie'nin bunu görmesinden dolayı hâlâ utanç içinde olduğumu biliyorum.

Onları seviyorum, diye cevap veriyorum. Asistanım Janie de öyle, çünkü paketi açtığımı gördü.

Mesaj hemen geri geliyor.

Üzgünüm, bebeğim. Seni uyarmalıyım. Sanırım kutunun üzerindeki özel yazı yeterli değildi.

Bir tane daha gönderiyor. *Onları sevdiğini*

mi söylemiştin? Evet. Seksi olduklarını

düşünüyordun.

Belki tüm fantezilerimin seksi olduğunu düşünür. Ona bunlardan bahsettin mi?

İşte o zaman bağırsaklarıma bir darbe yedim. Yakın zamanda Ant'ın fantezileri hakkında kimseyle sohbet etmeyeceğim. Belki utanıyorum ya da henüz onları kucaklayacak kadar kendime güvenmiyorum, ama elimde değil. Janie'nin erkek arkadaşım için başka erkeklerin aletlerini almayı kabul ettiğimi bilmesini istemiyorum.

Erkek arkadaşım.

Bu kelime aklıma çok doğal geliyor.

Arabayla onun evine dönerken yine hoparlörden arıyor, yolda daha fazla kıyafet almak için daireye uğruyorum.

"Yanınıza bol miktarda eşya aldığınızdan emin olun" diyor. "Sürekli dolambaçlı yoldan gitmenin bir anlamı yok."

İki bavulu dolduracak kadar eşyayı topluyorum, bana en çok yakıştığını düşündüğüm kıyafetleri ve en seksi iç çamaşırlarımı seçmeye dikkat ediyorum,

Sohbetimiz güzel, ben tepelere doğru yolculuğumu tamamlarken günlük konuşmalara odaklanıyoruz. Bir başka talimatlı güveç yaparken onu görüntülü aramaya alıyorum, ders verdiği için minnettarım.

"Belki döndüğünde sana bir tane yapabilirim?" Dedim.

"Sabırsızlanıyorum bebeğim. Daha önce benim için güveç yapıldığını

sanmıyorum." "Seni şımartmak için sabırsızlanıyorum."

Ne yazık ki Ant'ın bu gece için bekleyemeyeceği daha pek çok şey var. Sabaha kadar hazırlaması gereken bir sürü iş sunumu var.

Onu bir parıltıyla
uğurluyorum. "İyi geceler,
Bay Mükemmel."

"Mükemmel mi?" diye soruyor sırtarak. "İnanın bana. Mükemmel
olmaktan çok uzağım." "Şimdiye kadar oldukça iyi gidiyorsun. Tam
not."

"Senin için de öyle."

Muhteşem oturma odasında biraz televizyon izliyorum, bölümlerin yanı sıra bazı iş emirlerine bakıyorum. Bu gece yatmak için merdivenleri tırmanırken Ant'tan herhangi bir uyarı gelmiyor.

Cam dildoyu sahanlığın en ucundaki odaya götürmek ve yatağı kendim için tekrar denemek benim kendi seçimim.

O odada tek başıma çırılçıplak soyunmak tuhaf hissettiriyor. Yatağa uzanıyorum ve bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ve almadan önce klitorisimi ovuyorum. Ant'ın sikinin açısını öğrenmiştim ve dildoyu tam olarak ucuna yerleştirdim.

Onu başka bir görüntülü arama ile şaşırtan benim. Beni kauçuk çarşafların üzerinde yatarken gördüğünde yüzündeki ifade kalbimi kaldırıyor.

"Siktir, Cass. Bu kesinlikle muhteşem." Sikini

çıkartır çıkarmaz eline aldı.

"Bana o güzel amcığınızı göster," diyor. "Yakından görmek istiyorum."

Ona en iyi görüntüyü vermek için kamerayı elimden geldiğince iyi açarak bunu başarıyorum. Bu kararı verebildiğim için kendimle gurur duyuyorum.

"İşte benim kızım," diyor. "Yüzeyin altında bir sürtük olduğunu biliyordum. Şuradaki kapıya bak ve benim için alacağın tüm o pis sikleri hayal et."

Yüzündeki sırıtışı gördüğümde gururum sinire dönüşüyor. Gözleri gülümsemesinden daha fazlasını söylüyor.

"Seni oynarken görmek çok güzel prenses, çünkü hafta sonu senin için planlarım var. Başka bir kirli hediye sıraya girdi, gitmeye hazır. Ancak bir sonraki horoz oyuncak olmayacak ve bana ait olmayacak."

Bu konuda boyumu aştığını bilmeliydim. Amımda bir dildo varken yatağa uzanmak iğrençlik ölçeğinde bir şey değil. Çok ama çok pis bir gölün suyuna ayak parmağımı sokuyorum.

Kalbim hızlanıyor ama o konuşurken kendimi o bölgede tutmaya çalıştığım için ellerim yavaşlıyor.

"Cumartesi gecesi benim için ilk kez bir yabancının aletini ağzına alacaksın ve onun adını bile bilmeyeceksin. Tatlı amını açacaksın ve seni nasıl sikmek istiyorsa öyle sikmesi için onu davet edeceksin ve onun kim olduğu hakkında hiçbir fikrin olmayacak. Bu çok ateşli, değil mi prenses? Buna hazır mısın?"

Sözleri beni kendime getirdi.

Bu artık sadece uzak bir fantezi değil, gerçeği söylüyor. Ant, Cumartesi gecesi bir yabancının kapıdan girip beni bu yatakta bir sürtük gibi becermesini planlıyor.

Sustum. Elim hareket etmiyor ve ekrandan ona bakarak olanları sindirmeye çalışıyorum.

Ant o kapıdan içeri girecek birini planlamış bile... "Bu seni

korkuttu, değil mi?" diye soruyor bana.

"Biraz, evet. Çok... yakında."

Başını eğiyor, şaşırmış görünüyor.

Hayal kırıklığına uğradım.

"Kahretsin Cass. Hevesli olursun

sanmıştım." "Hevesli olmadığımından

değil. Sadece..." "Sadece ne?"

Nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum.

"Cass? Ne oldu? Bu senin için çok mu fazla? Gerçekten mi? Bunu sadece beni mutlu etmek için yapmıyorsun, değil mi? Umarım öyle değildir."

"Hayır. Öyle
değil." "Ne o
zaman?"

Yüzü çok ciddi. Endişeli. İsteyeceğim son şey ona yalan söylediğimi düşünmesi.

Kahretsin.

Azgın halimi derinliklerden çekip çıkarmaya çalışıyorum.

"Sadece şok oldum."

"Özür dilerim, bebeğim. Sanırım yanlış değerlendirdim." *Beni yanlış* değerlendirdin. Ses tonundan bunu anlıyorum.

"Hayır, yapmadın," diyorum. "Üzgün olmana gerek yok. Dürüst olmak gerekirse, sabırsızlanıyorum." Bana şüpheyle bakıyor. Beni tartarken gözleri bıçak gibi keskin.

"Bana yalan söylemiyorsun, değil mi? Benim istediğimi gerçekten istemeyen bir kadından faydalanmayacağım. Eğer birbirimiz için doğru kişi değilsek, birbirimiz için doğru kişi değilizdir. Senin istemediğin oyunları oynamayacağım."

"İstediğin şeyi istiyorum!" İkna edici olmak için çaresizce ona söz veriyorum. "Kesinlikle ama kesinlikle yalancı değilim. Beni bunun üzerine gelirken gördün, değil mi? Hiç de sahte değil!"

Ölüm sessizliği var ve bundan nefret ediyorum. Beni arayıp onun için iyi olmadığını söyleyeceğinden çok korkuyorum ama söylemiyor.

Gülümsüyor.

"Tanrım, beni endişelendirdin bebeğim. Her şeyi yanlış okuduğumu sandım."

Rahatlamam, sinirlerimin yapabileceğinden çok daha güçlü hissettiriyor.

Klitorisimin etrafında dönüyorum ve dildoyu tekrar içime itiyorum, onu tekrar hayal kırıklığına uğratmayacağıma kararlıyım.

"Daha hızlı, Cass," diyor. "Siktir bebeğim, o tatlı amcığını benim için sik. İnan bana, başka bir adamın aletini almaktan çok daha fazla zevk alacaksın."

Bunu yapıyorum, bacaklarımı açıyorum, dildoyu derinlere itiyorum ve onun boşalmasını, sikini sallamasını, döllerinin yumruğuna sıçramasını izlediğimde mutluluk gibi geliyor. Bu beni harekete geçirmeye yetiyor ve ben de boşalıyorum, nefesim kesiliyor, nefes nefese kalıyorum. Orgazm içimde titrerken dildoyu çekip çıkarıyorum, kıvranıyorum.

Konuşamayacak kadar gergin ve nefessizim. Sadece yakışıklı erkek arkadaşına sırtatabiliyorum, eli hala sikini kavırıyor. Yüzündeki hayranlık ifadesi paha biçilemez.

Sonra kelimeleri yüksek sesle söyler.

"Seni sevmeme şaşmamalı. Beni asla hayal kırıklığına uğratmıyorsun prenses."

CHAPTER

Twelve

S o kadar çok kez Janie'ye Ant'ın hafta sonu benim için ne planladığını anlatmak için onunla kalp kalbe konuşma arzusuna neredeyse teslim oluyorum, ama bunun onun hakkındaki fikrini değiştirmesinden çok korkuyorum.

Ve benden.

Bunu hâlâ bir peri masalı gibi mi göreceksin, yoksa benim sadece söylendiğinde her erkeğin aletini alan pis bir sürtük olduğumu mu düşüneceksin?

Korkunun tamamen kafamda olduğunu biliyorum - sadece yasaktan korkuyorum. Bir sürü insan edepsiz ve pis fantezileri seviyor ve bu harika bir şey. Sadece onlardan biri olacağımı, erkek arkadaşım izlerken bir yabancı için bacaklarımı sonuna kadar açacağımı düşünmemiştim. Erkek arkadaşımın *istediği* kadar yabancıya bacaklarımı açacağım, onun istediği sürtük gibi.

Bilmeyi hak ettiği köklü bir sırrı saklıyormuşum gibi hissetmeme rağmen haftayı ona söylemeden atlatıyorum. Cuma gecesi işten sonra Ant'ın evine doğru hızla ilerliyorum, birkaç saat içinde bana katılacağını biliyor ve kendimi ona hazır hale getirmek için çırpınıyorum.

En sevdiğim siyah elbiselerimden birini giymiş, aptalca yüksek topuklu ayakkabılarımın üzerinde, güveç yapmakla meşgulken arabasının garaj yoluna yanaştığını duyuyorum. Bir Cuma akşamı mutfakta bu kıyafeti seçtiğim için kendimi biraz gülünç hissediyordum ama sesini duyduğum anda bu hissim bir anda yok oldu.

"Cass?" diye sesleniyor ve bavulunu bile bırakmadan doğruca içeri giriyor. "Hey, bebeğim! Ben geldim!"

Beni kollarıyla sarıyor ve sadece birkaç gün olmasına rağmen sanki aylardır ayrıymışız gibi hissediyorum.

"Seni çok özledim," diye fısıldıyor ve bunu duymak çok güzel bir şey.

Beni yukarıdan aşağıya bakabileceği kadar kendisinden uzaklaştırıyor ve gülümsemesi ilahi.

"Kesinlikle muhteşem görünüyorsun. Yaşayan en şanslı adamım."

İltifatına karşılık vermeye fırsat bulamadan tenceredeki güvece bir göz attı.

Sırtışı muhteşem.

"Bana bir kral gibi davranıyorsunuz. Kapıdan içeri adımımı atar atmaz yemeğimin hazırlanmasını beklemiyordum. Seni lüks bir yere götürecektim, ama burası lüks bir restorandan daha çok hoşuma gidecek."

Başka bir iltifat. Başka bir gülümseme. Onu her gördüğümde pahalı şampanyalara ihtiyacım olmadığını söylememe rağmen benim için bir şişe De Chante açıyor.

Karşılığında tek yaptığı gülmek. "Bunu hak ediyorsun, tatlım. Uzun bir hafta boyunca insanların büyük günlerini planladıktan sonra bir Cuma gecesi bu bir ödül."

Birlikte geçirdiğimiz birkaç dakikadan sonra aramızdaki ilişki çok kolaymış gibi geliyor. Yemek yemek için masaya oturuyoruz ve o maden suyu bardağını kaldırarak benim şampanyama kadeh kaldırıyor.

"Bize," diyor. "Ve muhteşem akşam yemeğinize. Güvecin şimdiden benimkinden daha iyi." Sanki okuldan altın bir aşçılık yıldızı almışım gibi sırtıyorum.

"İyi bir öğretmen olmanız iyi bir şey, değil mi?"

"Sana gösterdiğim her şey için bu senin mantran olabilir," diyor bana. "Eğer yapabileceğine inanıyorsam, yapabilirsin. Sadece sana öğreteceğim konusunda bana güven, seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

Hem kariyerinde hem de hayatında nasıl bu kadar başarılı olduğunu o anda görebiliyorum. Etrafında herkese elinden gelenin en iyisini yapması için ilham verecek mutlak bir inanç havası var. O doğuştan bir lider.

Bir sonraki sorum birdenbire geldi. "Berlin ekibinizde kaç kişi var?"

Cevap vermeden önce maden suyundan bir yudum alır.

"Çok fazla. Alt bölümlerim ve grup içinde gruplarım var. Yine de ana çekirdek ekibim on başkan yardımcısından oluşuyor. Onlar benim yakından yönettiğim insanlar. Gerwyn benim doğrudan asistanım ve iyi bir asistan. Melvin vaka ekibimle ilgileniyor. Stu ve Evan müşteri raporlamasıyla ilgileniyor. Sonra Gareth, Victoria, Brian, Finn, Jonas ve Georgina var." Güveçten bir lokma aldı. "Neden? Onlarla tanışmak mı istiyorsun?"

Gülüyorum. "Berlin'e bir gezi için uğraşmıyordum, merak etme. Sadece senin ne kadar iyi bir akıl hocası olduğunu düşünüyordum."

Başını öne eğiyor. "Berlin'e gitmek istemenden neden endişeleneyim ki? Sadece söyle ve ben de sana bir uçak bileti ayarlayayım. Seni ekibimle tanıştırmayı çok isterim."

Bu düşünce kalbimi parlatsa da, onu bir kenara bırakıyorum.

"Belki bir gün, hey? Sanırım Fiona'nın Malvern ofisine gitmesi gerekiyor. O buralardayken biraz tatil zamanı ayırabilirim."

"Ne zaman doğacak?"

Gözleri bana sabitlenmiş, katı ve kararlı. O zaman bir ateşi körüklediğimi anladım. "Bilmiyorum... Ona sorabilirim..."

"Ona şimdi sorabilir misin?"

"Şimdi mi?" Onu okumaya çalışarak soruyorum. "Aklında bir şey mi vardı?"

"Önümüzdeki hafta sonu bir takım kutlamamız var. Finn çeyrek hedeflerini beklenenin yüzde yirmi üzerinde tutturdu. Onumuzun da kutlama için dışarı çıkması gerekiyordu ama ben

muhtemelen İngiltere'ye döneceğimi söyledim."

"Benim yüzümden mi kaçırmayı planladın?" Ben soruyorum, o da başını sallıyor.

"Evet." Çatal lokmasını yiyor. "Henüz Berlin'e gitmeye hazır olmayabileceğini düşündüm ama en iyisi

Benimle birlikte orada olsaydın her yönden çözüm olurdu."

Bunun olduğuna inanamıyorum. İşiyle ilgili bir soru soruyor ve beni iş arkadaşlarıyla tanıştırmak için Berlin'de bir hafta sonu kutlamasına davet ediyor. Kavramak için çok hızlı. Gelecek hafta sonu Bucklebury'de ailemle buluşacağız. Bir sonraki hafta Berlin'de onun çalışma ekibiyle tanışacağım.

Ve bu arada tanışacağım bir yabancının aleti olacak.

"Meslektaşların için şok edici olabilir, sence de öyle değil mi?" Gülüyorum. *"İş rakamları için tebrikler ve bu arada, bu da gecemizde bize katılmaya gelen yepyeni kız arkadaşım."*

Başını iki yana sallar. "Onlar için hiç de şok edici olmayacak. Senin hakkında her şeyi zaten biliyorlar." Bunu duymak beni gerçekten şaşırttı. Yüzümden okunuyor olmalı.

"Bu sürpriz niye?" diye soruyor. "Birlikte aileni ziyaret edeceğiz ve sen onlara bizden bahsediyorsun. Benim de aynı şeyi yapmadığımı mı sanıyordun?"

Neden bu kadar şaşırdığımı bilmeden omuz silkiyorum.

"Sadece düşünmemiştim..." "Neyi düşünmedin?"

Ne söylemeye çalıştığımı bilmediğim için araya giriyor ve masanın öbür ucundan elime uzanıyor.

"Cass, sana sahip olduğum için o kadar gurur duyuyorum ki bunu çatılardan tüm dünyaya haykırabilirim. İnan bana, umursadığım herkese senin benim olduğunu söyledim."

Hâlâ bir parçamın yeterince iyi olduğuma inanmamasından nefret ediyorum. Bu gibi durumlarda yüksek sesle ve net bir şekilde bağıyor, ama buna ihtiyacı yok. Sesindeki güç, içimdeki küçük kızın mutluluk dansı yapmasını sağlıyor. Belki de Janie'nin tahminleri o kadar da saçma değildir? Şu anda burada diz çökebilirmiş gibi hissediyorum.

"Fiona'ya sor lütfen," diyerek gerginliği bozuyor. "Finn'in kutlamasında bana katılıp katılamayacağını bilmek isterim."

Yemek yerken telefonumu elime alıyorum ve sırtarak ona bir mesaj gönderiyorum. Birkaç dakika içinde cevap geldiğinden eminim.

"Evet, tatil zamanı iyi olur."

"Uçuşlarınızı ayarlayacağım," diyor Ant ve başını sallayarak kendi telefonunu tuşluyor.

"Tamamdır." Ben ona *teşekkür* ederken masanın karşısında birbirimize sırtıyoruz.

Ailemle tanıştıktan sadece bir hafta sonra Bay Mükemmel ile Berlin'e gidiyorum.

Birlikte temizleniyoruz, ruhum hala yükselirken birbirimizi sonsuzdan beri tanıyormuşuz gibi sohbet ediyoruz. O tezgahları silerken ben bulaşık makinesini çalıştırıyorum ve bavulunu yukarı çıkarırken ona katılıyorum, yolda gülünç derecede yüksek topuklu ayakkabılarımı tekmeliyorum.

İki valizim hâlâ dolapların yanında yerde duruyor, ikisi de açık ve içlerinde giysiler var. Buraya geldiğimden beri valizlerimi açmaya bile teşebbüs etmedim.

"Bu odada kendine ait bir alana ihtiyacın var," diyor ve bu konuda yine kendinden çok emin. Gardırobunun kapaklarından birini açıyor ve gömleklerini başka bir raya yerleştiriyor.

"Al bakalım, bebeğim. Bu senin."

Ant'ın evinde kendi gardırobunun olması da bir başka gerçeküstü durum. Eşyalarımı yerleştirmeme yardım ediyor, her kıyafetim için bana askılar veriyor.

İşimiz bittiğinde geri çekiliyorum ve şimdiye kadar gördüğüm tüm kıyafetlerimden çok daha ihtişamlı görünüyor.

Kapıyı kapattığımda bana sırtıyor ve gözleri bir şekilde farklı bakıyor. Boş valizlerimin fermuarını çekip kenara koyarken bana pis pis bakıyor. Onun içindeki değişimi tanımaya başlıyorum.

"Şimdi pis tatlına hazır mısın? Çünkü ben kendiminkine hazırım."

Ne tezat.

Bir saniye tezgâhları silen ve çocukluğumda *kedi* diye çağırdığım kediye gülen güler yüzlü bir adam, bir saniye önümde beni diri diri yakabilecek kadar sıcak gözleri olan bir adam. Sanki iki adam bir arada - ileri geri, ileri geri ve tekrar geri. Her iki şekilde de fark etmez. İkisine de kesinlikle aşığım.

"Pis tatlı mı?" Ona utangaç bir bakış attım.

"Evet," diyor sırtarak, elbisemi çıkarmak için bir adım öne çıkarak. "Şimdi benim için yerine geçme zamanı geldi, seni pis sürtük. Ait olduğun o ucuz, boktan yatağa."

Ant beni öperken, bana sarılırken, beni becerirken ucuz, boktan bir yatak gibi hissettirmiyor.

"Yarın gece inanılmaz olacaksın," diyor içime boşalırken. "Çok lanet inanılmaz."

Göğüslerimi, karnımı öpüyor, klitorisimi ağzına alıyor ve bu sırada dölleri benden akıyor. Orgazm kıpırdanırken sadece inleyebiliyor ve saçlarını kavrayabiliyorum.

"Benim güzel, pis sürtüğüm," diyor dilini oynatarak.

Gözlerimi kapatıyorum, bacaklarımın arasında bir yabancı varmış gibi davranıyorum. "Heyecanlı mısın bebeğim?" diye soruyor ben daha fazlasını isterken.

"... tabii ki evet," diye cevap veriyorum, gerçekten onun olmamı istediği kişi olabilmem için tüm tanrılara dua ederek.

CHAPTER Thirteen

I sıcacık ve rahat bir şekilde uyanıp yorganın altında bacaklarımı uzatıyorum. "Hey, prenses."

Adamım çoktan uyandı ve sabah ışığında inanılmaz görünüyor, saçları dağınık ve uykulu bir gülümseme.

Bu sabah kendi sabahlığımı giydim, o kendi sabahlığına sarınırken ben de pofuduk pembe bir oyuncak ayı gibi göründüm. O hala kendi tenine benden çok daha fazla güveniyor ama sevgisi ve övgüsü kesinlikle işe yarıyor. Şu anda kendimi oldukça sevimli, pembe, pofuduk bir oyuncak ayı gibi hissediyorum.

Ant'ın evinde tek başıma olmaktan keyif alıyorum ama o yanımdayken bambaşka bir atmosferi var. Ben onu izlerken o bana lüks makinesiyle kahve yapıyor ve ben sırtışıma tutamıyorum.

Kupamı bana uzatırken "Gülüşüne bayılıyorum," diyor.

Dirseklerini tezgâha dayayıp öne doğru eğildiğinde ben hâlâ kahvenin tadını çıkarıyordum.

"Bugün senin için planlarım var."

Kahretsin, önümüzdeki sürtük gecemin gerçekliği bana nasıl da geri geliyor. Bunu söyler söylemez sinirlerim tepeme çıkıyor ve yüz ifademi okuyor.

"Hayır, hayır. Bahsettiğim şey bu değil. Ondan önce önümüzde koca bir gün var bebeğim. Şimdilik bu geceyi unutun, her şeyin zamanı var."

Bu gece rastgele bir adamın aletini alacağım gerçeğini unutmam pek mümkün değil ama yine de deneyeceğim. Sinirlerimi elimden geldiğince bir kenara bırakıp kocaman bir sırtış daha takınıyorum.

"Bugün benim için ne tür planlarınız var?"

Burnunun kenarına hafifçe vurur. "Bekle ve gör, tatlım. Sürprizlerle doluyum."

Bay Mükemmel kahvaltı hazırlıyor - tostun üzerinde lezzetli haşlanmış yumurta - ve tabii ki onları haşlıyor

Yumurtalar mükemmel. Kahvaltı barında birlikte oturuyor, Malvern'den, Berlin'den ve ekibinin orada ne kadar iyi performans gösterdiğinden mutlulukla bahsediyoruz.

"Size kesinlikle bayılacaklar" diyor.

Bu düşünce karşısındaki mutluluğunu gördüğümde, aileden ne kadar yoksun görüldüğünü bir kez daha anlıyorum. Hiçbir akrabasından bahsetmiyor ve laf arasında bile olsa bahsettiği yakın kimse yok.

"Berlin'de tanıdığın bir sürü insan olmalı, değil mi?" Ona sordum. "Hem arkadaş hem de iş arkadaşı? Onlarla da tanışmak için sabırsızlanıyorum."

Cevap verdiğinde yüz ifadesi biraz kararıyor. "Dürüst olmak gerekirse, ben pek arkadaş edinmem Cass. Tecrübelerime göre insanlar genellikle ne pahasına olursa olsun senden alabileceklerinin peşindeler. Uzun, çok uzun zamandır gerçekten elimi uzattığım ilk kişi sensin."

Bu çok hoş bir duygu, ancak sırtarak geçiştirse bile itirafındaki üzüntüyü gizlemek mümkün değil. Ant gibi bir adamın asla yalnız kalmaya ihtiyacı olmaz, o bunun için fazla muhteşem, bu yüzden insanları kendisinden uzak tutmak kesinlikle onun bir seçimi. Hiç şüphe yok ki biri ya da birileri hayatının bir döneminde onu oldukça incitmiş olmalı.

"Kesinlikle senden alabileceğim bir şey için dışarıda değilim," diyorum ona. "Bunun için endişelenme."

Onu zorlamak ve geçmişi hakkında soru sormak istiyorum ama bulaşık makinesini doldururken duygusal kepenkleri çoktan inmiş durumda. Bunu hissedebiliyorum. Daha fazlasını öğrenme arzusu neredeyse bir meydan okuma gibi geliyor. Onu zaten göğsünde sıkı sıkı tuttuğu kartları ve onları neden orada tuttuğunu anlamak isteyecek kadar seviyorum, ama sanırım bu biraz zaman alacak.

"Derin düşüncelere dalmış görünüyorsun," diyor.

"Sadece bugün bizim için ne planladığını merak ediyorum," diye yalan söyledim.

"Öğreneceğim için heyecanlıyım." "Hadi başlayalım o zaman. Giyinip gitmeye hazır olmalıyız."

Dün geceki duşumuzdan sonra kendimi hâlâ zinde hissediyorum, Ant banyoya girerken ben de dişlerimi fırçalayıp saçlarımı tarayarak yeni gardırobumdan birkaç kıyafet seçiyorum. Ben kapıdan içeri girdiğimde iki kıyafeti önümde tutarak kendini sertçe keseliyor.

"Hangisi?" Ona sordum. "Gün için en uygun olanı bilmiyorum." Kot pantolon ve kazağı işaret ediyor.

"Büyük bir kısmını dışarıda geçireceğiz tatlım. Sıkıca sarın."

Bu fikir hoşuma gidiyor, onunla bahar esintisinde yürümek. Yatak odasına geri dönüp onları giyerken kendi kendime gülümsüyorum. Bana katılmak için geri geldiğinde makyajımı çoktan yapmıştım. Saçları hala ıslakken çok seksi görünüyor.

"Sana orada katılmalıydım," diye gülüyorum.

"Eğer bana katılsaydın buradan asla çıkamazdık. Öğleden sonra boyunca seni beceriyor olurdum."

Gardırobundan bir kot pantolon ve gömlek almadan önce yanağıma ıslak bir öpücük konduruyor. Her bakışta bu kadar istendiğimi hissetmek çok güzel, sanki kot pantolon ve kazak giyen Malvern'li bir düğün organizatörü değil de podyumda yürüyen bir süper modelmişim gibi.

"Gitmeye hazır mısın?" diye soruyor ve ben gerçekten heyecanla başımı sallıyorum. Yaklaşan gecenin dehşeti, zamanı gelene kadar beni rahat bırakabilir.

Her zamanki gibi Anthony Bradstone beni hayal kırıklığına uğratmadı. Tepelerin etrafında bir rota çiziyor, altımızda geniş bir manzara uzanıyor. Bu yolları daha önce hiç kullanmamıştım, çünkü çok virajlı ve ana yolun dışındalar, ama o kolaylıkla etraflarında hız yapıyor. Harika bir sürücü, ama

bu bir keşif değil. Her şeyde harika.

Gün içinde yapılacaklar listesinde yerel bir yer ya da cazibe merkezi olmasını bekliyorum ama o Much Arlock'un dışında otoyola katılıyor ve açık yolda güneye doğru ilerliyor. Nereye gideceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok.

gidiyor olabilir. Seçenekler sonsuzdur.

"Şimdi de bana gizli hedefini mi söyleyeceksin?" Diye soruyorum ama başını sallıyor. "Hiç şansın yok. Yol boyunca yeri tahmin etme oyunu oynayabilirsin."

Otoyoldan çıkmamızı işaret edene kadar epey bir süre yol aldık ve Devon tabelalarını gördüğümde kalbim yerinden fırlayacak gibi oldu. Olamaz. "Sahile mi gidiyoruz?" diye soruyorum ve o da sırtıyor.

"Belki."

"Beni deniz kenarına mı götürüyorsun?!"

"Olabilirim. Sahili ne kadar çok sevdiğini bana birçok kez söyledin."

Özellikle bir seferini hatırlıyorum - küçük çocuklarımı kumda kova ve küreklerle oynarken görmek istememle ilgili, ama sarhoş olduğum başka zamanlar da olmuştur. Bir sürü. Adam haklı. Kumsalı seviyorum.

Onun deha değerindeki hafızasından bunu tahmin etmeliydim. Beni Westward Ho'ya götürüyor! Bir keresinde on yaşımdayken annem, babam ve Sarah ile tatile gitmişim. Kayalara çarpan ve bizi deniz duvarının üzerinden sıırıslam eden devasa bir dalga tarafından ıslatılmıştık. Bundan bahsederken hep neşelenirim.

"Şimdi nereye gittiğimizi biliyorsun, değil mi?" Ant soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Denizin şırıpdadığı sahile."

"Bingo," diye gülüyor. "Bir kez daha ziyaret etmek istersin diye düşündüm. Belki dalgalar yine güzel ve serttir.

Seninle birlikte sıırayabilirim."

Yüzümü ona döndüğümde yola bakıyor, yaptığı jest karşısında öyle şırırmışım ki ağlayabilirim. O kadar gülünç derecede ilgili, o kadar sevgi dolu, o kadar... her şey. Bakışlarımı hissetmiş olmalı çünkü bana bir bakış fırlattı.

"Mutlu musun?"

Başımı salladım. "Ben dünyanın en mutlu kadınıyım."

"Güzel. Bu beni dünyanın en mutlu adamı yapar," diye yanıtlıyor.

Sahil pasajına girdiğimizde beş saniye bile geçmemiş gibi geliyor. Arabayı park eder etmez, sahile inmek için can atarak arabadan fırlıyorum. Ant bu sefer kapıyı açarken centilmence davranmaya bile çalışmıyor, sadece sırtıyor ve arabayı kilitleyip benimle birlikte koşmaya başlıyor, yolda elimi tutuyor.

"Hadi gidip şu bahsettiğin dalgalara bakalım."

Onu hayal kırıklığına uğratmayacaklar. Buradaki deniz delicesine güçlü ve gelgit neredeyse başladı. Yüzü deniz duvarında aydınlanırken garip bir mutluluk ve gurur duyuyorum.

"Vay canına Cass, yalan söylemiyormuşsun. Burası inanılmaz bir yer. Bir gün çocuklarımızı kova ve kürekleriyle buraya getirmek için sabırsızlanıyorum." Gülmek için duraklıyor. "Sadece gelgitin olmadığı bir zaman olmasına dikkat etmeliyiz, yoksa hepimiz denize sürükleniriz."

Ben de onun gibi dalgalara bakıyor olmalıydım ama yapamıyorum. Onun yüzü manzaradan çok daha büyüleyici.

Çocuklarımız.

Gerçekten benden çocuk sahibi olmayı planlıyor ve ben buna inanmakta zorlanıyorum. Çocuklarımızın en çok kime benzeyeceğini merak ediyorum. Bana mı yoksa ona mı? Umarım onun muhteşem yeşil gözlerine sahip olurlar.

Yanağını öpmek için eğildim ama geldiğimi gördü ve dönüp dudaklarını dudaklarıma dikti. Kollarımı boynuna doluyorum, sarılışımdaki gücün ona kelimelerin anlatabileceğinden daha

fazlasını anlatacağını umuyorum. İŖe yaramış olmalı, çünkü inanılmaz bir iç çekti.

"Seni seviyorum bebeğim," diye fısıldıyor. "Seni hayatımda kimseyi sevmediğim kadar çok seviyorum. Başka hiç kimse sana yaklaşamadı. Başka hiç kimse *beni* senin sevdiğin gibi sevmeye yaklaşamadı."

Duygularım iki ucu keskin bir kılıç gibi - bir yandan onun için bu kadar önemli bir insan olma ayrıcalığını severken, diğer yandan ben ortaya çıkmadan önce ne kadar yalnız olduğunu tekrar fark ediyorum.

"Ben de seni seviyorum," diyorum ona gülümseyerek. "Senin benim biriciğim olduğunu zaten biliyorum." Bu ifade üzerine gözlerinde bir parıltıyla mizahı ortaya çıkıyor.

"Bundan sonra yatakta senin biriciğin olmayacağım tatlım," diye gülüyor. "Yine de bu beni gerçekten ne kadar sevdiğini gösteriyor, değil mi? Senin gibi bir kadın bulacağımı hiç düşünmemiştim."

Daha sonra ne yapacağımı düşününce midemdeki dehşet hissi geri gelmeli ama gelmiyor. Şu anda, sadece gülümsemesini sağlamak için bu akşam Devon'daki her erkeği sikebilirim.

Birlikte deniz kenarında yürüyoruz, eli elimi kavrarken dalgaların yüksekliğini haykırıyoruz ve yatak odasının kapısından kimin gireceği ya da onlar için ne yapmamı isteyecekleri konusunda endişelenmiyorum. Tek umursadığım Ant ve onun için olmamı istediği kadın olmak.

Bunu hak ediyor.

O benim her şeyimi hak ediyor. Umarım bunu sağlayabilirim.

CHAPTER

Fourteen

W Otoyolda kuzeye doğru ilerlerken sinirlerim intikam duygusuyla geri geldi. Yaşadığımız günün etkisiyle hâlâ uçuyorum ama çok korkuyorum. Herhangi bir yerde olabilir miyim bilmiyorum

videodaki kız kadar iyi değil.

Muhtemelen
hayır. Boşver
onu.

Kesinlikle
olmaz.

Ben yerimde kıpırdanmaya başlayınca Ant radyoyu kapattı.

"İyi misin, bebeğim?"

Gülümsemeyi başarıyorum. "Evet."

"Bu gece için endişeli misin?" Beni bir kitap gibi okuyor. "Birazcık," diye itiraf ediyorum.

"Endişelenme tatlım. Hemen yanında olacağım." Uzandı ve elimi sıktı.

Bu kadar endişelenmememin ana nedenlerinden birinin onun orada olması olduğunu ona söylemek istemiyorum. Eğer biriyle doyasıya sevişip ortadan kaybolmak gibi bir durum olsaydı, bu başka bir şey olurdu, ama Ant'ın beni bir sürtük gibi performans gösterme mücadelesinde yönlendireceğini bilmek, oynanması gereken bambaşka bir oyun.

"Cass," diyor ve beni sarsarak kendisine döndürüyor. "Hiçbir şey için endişelenmene gerek yok. Sana rehberlik etmek için orada olacağım. Ve ne zaman istersen mola verebilirsin. Bu senin seçimin

prenses."

"Çok kolaymış gibi söylüyorsun," diyorum ona, "Ben sadece..."

"Çünkü çok kolay bebeğim," diyerek elimi tekrar sıkıyor. "Güven bana. Tek yapman gereken benim

liderlik et, rahatla ve tadını çıkar. Bunu

yapabilirsin, değil mi?" "Deneyeceğim."

"Aferin kızıma."

Umarım her şey bittiğinde bana hâlâ iyi bir kız olduğumu söyler.

Ant, Gloucester'da otoyol çıkışına giriyor ve küçük tatlı bir restoranın otoparkına yanaşıyor. Sevimli ve şirin bir yer ve normalde akşam yemeği için iyi bir seçim yaptığını haykırıyor olurum ama çok sinirliyim. Barın kapısına doğru ilerlerken elimin titrediğini hissetmiş olmalı ki yürümeyi bırakıp yüzünü bana dönüyor.

"Ciddiyim Cass. Mola iste. Bunu benim için yapamayacaksan, söyle."

O konuşurken başımı sallıyorum ve yüz ifadem en az onunki kadar ciddi olmalı. "Bunu *yapabilirim*, Ant."

"Ama *istiyor*

musun?" "Evet!"

Birbirimize bakıyoruz. Gerilim tüm zamanların en yüksek seviyesinde. Bunu bozan o oldu.

"Üzgünüm. İkna olmadım prenses, o yüzden iptal edelim. Ziyaretçimize haber vereceğim." Cebinden telefonunu çıkarıp yürümeye devam ediyor ama ben onu geri çekiyorum. Onu hayal kırıklığına uğratmaktan o kadar korkuyorum ki kalbim deli gibi çarpıyor.

"İstiyorum! Harika yapacağını biliyorum. Her zaman yaparsın. Her şeyi harika yaparsın. Bu da farklı olmayacak, değil mi? Her zamanki gibi bana bunu sevdireceksin. Yapacağını biliyorum!"

Beni tartıyor ve kendimi yargılanıyor hissediyorum. Siktir, umarım bana inanır.

"Lütfen, Ant. İptal etme. İptal etmeni istemiyorum. Bunu iyi yapacağını biliyorum!" Bekliyorum. Umut ediyorum. Ve evet, bana inanıyor.

Gülümseyerek yanağımı okşuyor.

"Bana bu kadar inandığını görmek çok güzel bir şey bebeğim. İnan bana, benim de sana inancım var."

Rahatlama inanılmaz. Kauçuk kaplı bir şiltenin üzerinde bir erkekle sikişmekten duyduğum korku, Ant'ın mola veren kişi olmasından duyduğum korkunun yanında hiçbir şey.

"Şimdi," dedi elimi tutarak, "hadi yemeğe gidelim."

De Chante stoklarında yok, bu yüzden çok daha ucuz bir seçenekle gidiyorum.

"Şişeyi alacağız," der barmene. "Benim için de bir maden suyu lütfen."

Köşedeki bir masaya oturuyoruz ve burası çok hoş bir yer. Parlıyor olmalıyım ama ne kadar karşı koymaya çalışsam da parmaklarım menünün üzerinde titriyor. Ant elimi tutmak için uzanıyor.

"Rahatla, güzel bir kadeh şampanya iç ve nefes al." Bir kadehi bir dikişte içiyorum ve o da bana bir tane daha dolduruyor.

"Bu kesinlikle yardımcı olacaktır." "Teşekkürler," diyorum.

Bazı seçenekleri işaret etmek için bana doğru döndüğünde menüye tekrar göz atıyorum.

"Eve gitmeden önce karnınızı doyurmak için doyurucu bir şeyler yemenizi öneririm. Başlangıç olarak salata ve ardından bifteğe ne dersiniz?"

"Evet, lütfen. Kulağa harika geliyor."

Başlangıçlar gelmeden bir kadeh şampanya daha içiyorum ve garson masadan tabaklarımızı

kaldırana kadar bir kadeh daha içiyorum. Başım dönmeye başladı.

"Çok daha rahatlamış görünüyorsun," diyor Ant ve bana bir tane daha dolduruyor.

Bifteğin tadını çıkarıyorum ama daha çok şampanyaya ve onun getirdiği rahatlamaya odaklanmış durumdayım. Garson masamızı toplarken bir tatlı menüsü sunuyor ama Ant başını sallıyor.

"Gitsek iyi olacak."

Bu kez tepelerin etrafındaki dolambaçlı yollar yerine ana yollardan geri dönüyor. Kapılar bizi içeri almak için açıldığında alacakaranlıktı.

"Bana son bir kez söylemeni istiyorum," diyor Ant park ederken. "Bunu gerçekten istiyor musun? Eğer istemiyorsan, seni Newton Road'a bırakabilirim ve geceyi orada geçirip bazı şeyleri düşünebilirsin."

Boktan dairemde yalnız kalma düşüncesi kanımı donduruyor. "İnan bana.

Bunu kesinlikle istiyorum."

"Aferin kızıma," diyor gülümseyerek. "Şimdi senin için iyi bir şişe açalım."

Ben ceketimi çıkarana kadar elinde bir şişe De Chante ile mutfığa doğru ilerliyor. Bana bir bardak doldurduğunda tezgâhın diğer tarafında oturuyorum ve bu mekânda kendimi restoranda hissettiğimden daha rahat hissediyorum.

Ant saatine bakana kadar iki kadeh daha şampanya içtim. Çakırkeyif olmanın ötesine geçip zil zurna sarhoş olmaya başladım, ama memnunum.

"Seni hazırlama vakti geldi," diyor bana.

Merdivenleri çıkarken elimde üçüncü kadeh De Chante var, o beni duşa çağırmadan önce bitiriyorum.

Saçlarımı yıkarken o da yanımda, su fiskiyelerinin altında. Vücut yıkamama yardım ediyor, bunu yaparken parmaklarıyla beni tahrik ediyor ve duşla işimizin bittiğini sanıyorum ama hayır, duş raflarından birine uzanıp bir tıraş bıçağı alıyor.

"Benim için bacaklarını aç."

Bıçakları hiç çıplak olmayan kısımların üzerinde gezdirirken kendimi çok açıkta hissediyorum.

"Bacaklarını kaldır lütfen," diyor ve ben de bir ayağımı omzuna koyup kendimi fayanslara yaslayarak genişçe açılıyorum. Çalışırken başparmağını klitorisimin üzerinde kaydırduğundan emin oluyor. "Amin çok hassas olacak bebeğim."

Parmaklarımı am dudaklarımın arasında gezdiriyorum ve o haklı. Çok hassas.

"Mükemmel, tatlım. Kesinlikle harika görünüyorsun."

Korkuluktan ikimiz için de bir havlu almadan önce beni öpüyor. Havluyu beline sarıyor ve dikkatini bana odaklıyor. Beni güzelce ve nazikçe kuruluyor, sonra beni yatak odasına götürüp saçlarımı tarıyor.

"Sadece kontrol ediyorum Cass. Doğum kontrol yöntemlerini uyguluyorsun, değil mi?

Dikkatlisin.

Bu

mu "Evet, dikkatliyim."

?" "Güzel, çünkü prezervatif kullanmayı sevmiyorum. Buraya kimi davet ettiğime dikkat ederim. Sen sadece

hapının bir dozunu bile kaçırma."

Ağzımdan çıkan bir sonraki soru içgüdüsel, sanki sahneye çıkmak üzere olan ve talimatlara ihtiyaç duyan bir oyuncuymuşum gibi.

"Ne giyeyim?"

Başını eğiyor. "Hiçbir şey. Amcığın kadar çıplak hissetmeni istiyorum."

O giyinirken ben de kadehimdeki şampanyanın geri kalanını yudumluyorum. Yatak odasından çıkmadan önce tamamen giyinikti, koyu yeşil bir gömlek ve mükemmel dikilmiş bir pantolon giymişti. Pezevengim gibi görünecek, ortağım gibi değil.

"Neredeyse zamanı geldi," diyor ve kapıya doğru eliyle işaret ediyor.

Onu sahanlık boyunca takip ederken sinirlerim şampanyadan daha parlak bir şekilde köpürüyor.

Tepedeki ışıklar yandığında yatak her zamankinden daha iğrenç görünüyor ve oyuncakı gördüğümde içimi bir korku kaplıyor. Cam yapay penis yatağın yanında yerde duruyor. Ant kameraları yerleştirip hepsinin tam istediği gibi olup olmadığını kontrol ederken ben de ona bakıyorum.

Dev canavar horozun camdan olanla birlikte orada olmadığı için çok minnettarım.

Odanın öbür ucundan bana baktığında Ant'ın pis yönü iyice ortaya çıkıyor. "Şu anda çok sertim," diyor. "Beni deli ediyorsun, bebeğim."

Teşekkür etmek istiyorum ama kararsız hissediyorum.

Sesimi buldum. "Nasıl biri? Bu gece gelecek olan adam."

"O kapıdan içeri girene kadar bunu bilemeyeceksin. Adını bile bilemeyeceksin."

Başımı salladım, sesim

yine gitti. Ant'ınki

gitmedi ama.

"Şu yatağa uzan ve kendini hazırla. İçeri adımını attığı andan itibaren senin ne kadar pis bir sürtük olduğunu görmesini istiyorum."

Kendimi çarşafın üzerine bıraktığımda bacaklarım titriyor. Altımdaki lastik kırışıyor. "Sırt üstü yat," diyor ve ben de dediğini yapıyorum. "Bacaklar açık, am geniş."

Bunu yaparken gözlerimi kapatıyorum, şampanyanın verdiği güvenin beni yiyip bitirmesini umuyorum.

"Aminla oyna, Cass," diyor. "Biraz almadan önce ıslanmanı ve horoz için çaresiz olmanı istiyorum."

Ben lastiğe karşı kıvranıp kendimi havaya sokmaya çalışırken o kameralardan birinin görüntüsünü kontrol ediyor. Beni izlerken onun pis tarafı yepyeni bir seviyede parlıyor ve ben de bundan besleniyorum, parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırıp ritmimi buluyorum. İşin içine gerçekten girdiğinde bunun ne kadar sürtükçe hissettireceği hakkında hiçbir fikrim yoktu. Yine de bunu yapabilirim. Yapabilirim. Yapmak *zorundaydım*.

"Amcığın traş edildikten sonra ne kadar iyi hissediyorsun?" "Güzel," diyorum.

Yanımdaki şiltenin üzerine düştüğünde şok içinde sırıyorum, yanaklarımı tutup sıkmasını ve yüzümü kendisine doğru eğmesini beklemiyordum. O kadar kızgın ki nefesimi kesiyor.

"*Kibarlık* bunu kesmeyecek, tatlım. Benim için bundan çok daha iyi bir sürtük olacaksın. Şimdi bacaklarını kaldır ve al şunu. Kendisine verileni almak isteyen bir sürtük ol."

Bana söyleneni yapıyorum, kendimi onun için iyice açıyorum. Üç parmağını içime sokarken o kadar güçlü ki çılglık atıyorum ama kalçalarımı kapatmaya çalışmıyorum. Buna cesaret edemezdim.

"Bu benim oynadığım şirin bir fantezi oyunu değil," diye tıslıyor Ant. "Bu gerçek bir anlaşma. Cass. Ya hep varsın ya da hiç yoksun. Eğer bu adamlara onlar için bir sürtük olacağını söylersem, onlar için pis bir sürtük olsan iyi edersin, tıpkı benim için olduğun gibi."

Elimden geldiğince başımı sallıyorum, kalbim hızla çarpıyor.

Ant'ın sesi o kadar alçak ki tüylerim diken diken oluyor. "Bu odada sana ne söylenirse onu yapacaksın. Ya mükemmel bir sürtük olacaksın ya da mola isteyip çekip gideceksin. Ortası yok, anladın mı beni? Fantezilerim şaka değil. Onlara hak ettikleri saygıyı göster ya da onlardan hoşlanıyormuş gibi davranmayı bırak."

Kendimi yargılanan bir suçlu gibi hissediyorum.

"Onlara saygı duyuyorum," diyorum ona. "Ve bunu yapacağım, söz veriyorum. Benden ne istersen yapacağım." "Ve buraya gelen pis piçler sana ne yapmanı söylerse onu yapacaksın, tıpkı onların

Olmanı istiyorum, değil mi? Beni buna inandır!"

"Evet! İstiyorum! Bir sürtük olmak istiyorum! Lütfen, evet! Hepsi beni sikebilir!" Ant'ın ifadesi bir anda değişiyor, gözlerindeki şefkat geri geliyor.

Kontrast delice ve o gülümserken nabzım hala hızlı atıyor.

Beni güzelce ve usulca öpüyor, iç geçiriyor. "Sen bir tanrıçasın, bunu biliyor musun? Madem bu kadar iyi bir kız olacaksın, sana küçük bir hediye vereyim de yoluna devam et."

O ayağa kalkarken kendimi kaldırmaya çalışıyorum ama beni tekrar aşağı itiyor.

"Olduğun yerde kal. Ben söylemedikçe, işimiz bitene kadar bu odadan asla çıkmayacaksın."

"Tamam, özür dilerim."

Sahanlığa çıkıp kapıyı arkasından kapattığında ne yapacağını bilemeyecek kadar çalkantılı bir karmaşa içindeyim. Onu memnun etmek için çaresizim ve benden istediği sürtük olmak için açım, ama korkuyorum ve kendimi çarpık, pis ve iğrenç hissediyorum.

Ant kapıyı geri açmadan önce neredeyse boyun eğiyor ve mola veriyorum. Onu bu kadar sevmeseydim, yapardım ama bana De Chante şişesini uzatırken gözlerindeki bakış ve yüzündeki gülümseme yatakta kalmam için gereken tüm cesareti veriyor.

"Bu sefer bardakla uğraşma tatlım. Bitir şunu. Kendini güzel ve hazır hissedeceksin."

İçkiyi geri yudumlayacak kadar kendimi kaldırıyorum, içinde birkaç bardaktan fazlası kalmadığı için neredeyse hayal kırıklığına uğruyorum. Bitirdiğimde benden alıyor ve yatağa geri düşüyorum, klitorisimle oynuyorum ve ona pis görünmek için elimden geleni yapıyorum. Bunun için hazır olmam gerekiyor.

Sinirlerim hâlâ orada, şampanya sisinin altında çalkalanıp duruyor ama biraz nefes alıp rahatlamaya çalışıyorum.

İçki işe yarıyor, klitorisimle oynamak da öyle, ama yüzünde gururlu bir gülümseme görmek için sevdiğim adama bakmak kadar değil.

Bana doğru eğiliyor ve ağzı tam kulağımın yanında olacak şekilde yaklaşıyor.

"O kapıdan içeri adımını attığı andan itibaren ona ne kadar pis bir sürtük olduğunu göstermeni istiyorum." Yüzümü okşuyor. "Sakın beni hayal kırıklığına uğratma, bebeğim."

"Yapmayacağım. Söz veriyorum. Seni asla hayal kırıklığına uğratmayacağım."

CHAPTER

Fifteen

E Beklerken her saniye saatler gibi geliyor.

Köhne bir şiltenin üzerinde uzanmış, şampanyayla sarhoş olmuş, bacaklarımı bir yabancıya açmış bir sürtük olmalıydım.

Kahretsin, kapının diğer tarafından yaklaşan ayak seslerini duyduğumda kalbim hızla çarpıyor. Kapı kolu döndüğünde irkiliyorum, içime yeni bir korku dalgası çarpıyor.

Önce Ant içeri giriyor, beni hâlâ yerimde görünce gülümseyip başıyla onaylıyor. Ondan sonra içeri giren adam hiç de beklediğim gibi biri değildi. Ant'tan daha genç, dağınık kahverengi saçlı, bol bir tişört ve koyu mavi kot pantolon giyiyor. Oldukça seksi ama barda peşinden koşacağım türden bir adam değil. Bardaki bir erkeğe gittiğimden değil. Ant olmadıkları sürece.

Zihnim saçmalıyor ve durmasını istiyorum ama dünya da beynimle birlikte dönüyor. "İşte burada, azgın sürtük," diyor Ant yabancıya.

"Çok ateşli," diye cevap veriyor adam, bakışları bacaklarımın arasında sabitlenmiş. Bu iltifat tuhaf bir şekilde içimi ısıtıyor.

Yerimde kalıyorum ve benden istenen şeye odaklanıyorum. Parmaklarımı amıma doğru götürüp bacaklarımı biraz daha açıyorum.

Adam tişörtünü kafasına geçiriyor. Kot pantolonunu ve boxer'ını indirdi ve aleti çoktan sertleşmişti. Ben onu izlerken elinde oynatıyor. Sokakta yanından fark etmeden geçebileceğim türden bir adam, yeterince hoş ama sıradan. Bu da onun sadece rastgele bir yabancı olduğu gerçeğini pekiştiriyor.

"Onun sikini muhtaç bir orospu gibi alacaksın, değil mi sürtük?" Ant diyor ve dikkatim ona dönüyor. "Ona ne kadar istediğini söyle."

Ant'ı hayal kırıklığına uğratmadığımdan emin oluyorum. Adama bir gülümseme atıyorum ve o izlerken am dudaklarımı aralayarak kıvraniyorum. Ve sonra kelimelerin keyifsiz otomatik pilotta gelmesine izin veriyorum.

"Evet, lütfen. Onu istiyorum. Lütfen, bana sikini ver. Lütfen sik beni. Sikine bir sürtük gibi ihtiyacım var..." Adamın hoşuna gidiyor. Homurdanarak yaklaşıyor ve sikini elinde daha da sertleştiriyor.

Kendini yanıma bıraktığında kaçmadığımdan ya da utanmadığımdan emin oluyorum. Hiç vakit kaybetmeden avuçlarını memelerime güzelce ve sertçe sürtüyor. İyi hissettiriyor.

"Kendini tutma," diyor Ant. "Bunu kabul edecek." Adam memelerimi o kadar sert sıkıyor ki acıyor.

"Böyle mi seviyorsun?" diye soruyor, ben de pek emin olmasam da başımı sallıyorum.

Kıvırıyor ve bu beni irkiltiyor ama kabul ediyorum. O zaman adamın görüldüğünden daha sert olacağını anladım.

"Siktir, evet," diyor ve sesi şimdi daha sert, havaya giriyor.

Ant durup kenardan beni izlerken çok uzakta olduğunu hissediyor. Ona bakıyorum, gülümsediğini görünce rahatlıyorum. İyi gidiyordum.

Adam başını eğmeden önce son bir kez meme uçlarımı çekiştiriyor. Dili bir tanesinin üzerinde geziniyor, sırlıklam, geri çekildiğinde bir tükürük lekesi bırakıyor. Kendimi gerçekten bir fahişe gibi hissediyorum.

"Tükür ona," der Ant ona. "Ona olmak istediği sürtük gibi davran."

Adamın ondan duymak istediği şey bu olmalı, çünkü pis bir gülümseme takınıyor.

Acaba bu konuyu konuştular mı? O ve Ant. Bana ne yapmak istediğini ve onu neyin azdırdığını konuşup konuşmadıklarını. Sanırım öyle, çünkü memelerimi defalarca kesip tükürdüğünde kendini çok kaptırıyor. Videodaki kızı ve bu şekilde örtündüğü için ne kadar minnettar olacağını düşünüyorum, sürerken yabancıya gülümsediğimden emin oluyorum. Sanırım yeterince iyi yaparsam bu bir gün boşalacak. Ben daha fazlası için yalvarırken bir sürü adam üzerime fişkırıyor.

"Biraz daha, lütfen," diyorum, kendimce bir havaya giriyorum.

Tekrar tükürüyor ve ben inleyerek sırtımı dönüyorum, kendimi ona sunuyorum. "Evet! Daha fazla!"

Bana biraz daha veriyor ve sonra ıslak memelerimi tokatlıyor. O kadar iğrenç hissettiriyor ki, bir yanım derinlerde bir yerde çığlık atıyor, ne yaptığımı merak ediyor, ama neyse ki o yanım bunu isteyen yanım tarafından bastırılıyor. Çünkü Ant haklı... Bundan zevk alıyorum. Bunu inkar edemem ve etmek de istemiyorum. Olmamı istediği o pis sürtük olmak istiyorum.

Beni azdıran da bu.

Hâlâ beni tokatlarken adamın sikine uzanıyorum ve o da dikkatini ağzıma veriyor. Sikini dudaklarıma sürttükten sonra içeri doğru ittiğinde hazırım ve bekliyorum. Ritme girmek için içgüdüsel olarak başımı sallıyorum ve rastgele bir adamın aletini emmek düşündüğümünden daha kolay. Evet, bunu gerçekten yapabilirim.

"İyisin," diyor adam ve ben daha sert emiyorum, dilimin dönmesine izin veriyorum. "Orospunun boğazını sik," diyor Ant ona. "O bunu kabul edecek."

Adam beni öğürtecek kadar derine sokarken gülüyor ve Ant da onunla birlikte kahkaha atarken kendimi ucuz ama iyi hissediyorum. Bu aşağılayıcı, onur kırıcı ve daha önce yapmayı hayal bile edemeyeceğim bir şey ama olsun. Tek önemsemiğim kamera karşısında iyi görünmek ve Ant'a iyi

görünmek.

Adamın parmakları amıma uzanıyor ve beni okşuyor ama doğru noktaya ulaşmaya yaklaşamıyor bile. Yine de bu önemli değil, öyleymiş gibi davranıyorum, aletinin etrafında bir fahişe gibi inliyorum.

Sikini ağızımdan çıkarıyor, parmaklarını hâlâ amıma sürtüyor. "Bu iyi hissettirdi mi?"

"Evet," diyorum ona, salyalarımın bu kadar çok akmasından garip bir gurur duyarak.

Ona sırtıyorum ve aletini tekrar ağzıma sokup amımı daha sert okşuyor. Bana verileni alıyorum ve daha fazlası için inliyorum, parmaklarını içime davet etmek için kendimi tutuyorum. İşe yarıyor, çünkü ağzımdan uzaklaşıyor, şilteden aşağı doğru kayıyor, böylece sunduğum şeyi net bir şekilde görebiliyor. Çıplak, yayılmış bir am - ne isterse yapabileceği.

İki parmağını içime sokuyor, ama yeterince sürtükçe değil, bu yüzden daha fazlası için inliyorum ve onu istediğim gibi hareket ediyorum, onu ikna etmeye çalışıyorum.

"Lütfen... daha fazla... bana daha fazlasını ver..."

Parmaklarını birleştirip beni aynı anda dört parmağıyla sikmeye çalıştığında çarşafı kavırıyorum ama geri çekilmiyorum. Ant ona biraz kayganlaştırıcı öneriyor ve o da şeyi alıp amıma bir miktar sıkıyor ve parmaklarını kayganlaştırmak için kullanıyor. Hepsini almaya hazırım ama o bunu yapmıyor. Bunun yerine, iki parmağını kıcıma sokuyor ve her deliğime ikişer tane sokarak beni sikiyor. Acıyor, kığım çok sıkı ama alışıyorum. Ant'a teşekkür etmem gereken başka bir şey daha var.

Klitorisimin etrafında dönüyorum ve şimdi kendim yaptığım için iyice karıncalanıyor. Ritmim değişiyor ve rahatlıyorum, şampanya kesinlikle işini yapıyor. Kendime her şeyin yolunda olduğunu söylüyorum. O sadece beni becerecek bir adam ve sert olabilir ama düşündüğüm gibi pis, kirli bir piç değil. Ant kadar yoğun değil.

Bu farkındalık bana daha fazla güven veriyor. Muhteşem partnerime gülümsemem içten, onunki de bana içten.

Yabancı başını amıma doğru eğiyor ve dilini parmaklarıma değdiriyor, ben de onları yolumdan çekiyorum. Dili dönüyor ve iyi hissettiriyor, elbette, ama onun için boşalmamı sağlayacak kadar iyi değil. Parmakları şimdi kıcımda ve amımda daha hızlı hareket ediyor ve ben onları kolayca alıyorum. Kameralar için pis bir orospu olmam gerekiyor, bu yüzden saçlarını tutuyorum ve ağzını bana doğru tutuyorum, onu ne kadar çok istediğimi inleyerek söylüyorum.

"Bu çok iyi..." Yalan söyledim. "Beni böyle yala... aynen böyle..."

Kıcıma bir parmak daha sokuyor ve ben de inliyorum. Gözlerimi kapatıyorum ve dilinin kucağına kendimi bırakabilmek için biraz kıpırdanıyorum ve işe yarıyor. Tam doğru açığı yakaladım.

Bir sonraki sızlanmam gerçek bir sızlanmaydı ve Ant bunu biliyordu.

"İşte benim mükemmel küçük sürtüğüm," diyor ve sesindeki gururu duyuyorum.

Adam ıslak diliyle beni yalamaya devam ediyor ve parmakları amıma ve kıcıma pompalamaya devam ediyor ve ben ona karşı sallanıyorum, nefesler hızlanıyor. Buna inanamıyorum, gerçekten inanamıyorum, çünkü adamın parmakları beni derinden dürtmekten başka bir şey yapmıyor ve dili klitorisimde çırpınmaktan başka bir şey yapmıyor, ama böyle boşalacağım, çünkü bu şekilde hareket ediyorum. Onun dilini kendim için kullanıyorum.

"Siktir... evet..." Nefes alıyorum ve oraya varıyorum, daha hızlı çırpınıyorum. "Evet... evet..."

Ama hayır. Karınca bir kahkaha atar ve bir adım atarak adamın omuzlarının arasına dostça bir tokat atar.

"Henüz boşalmasına izin verme," diyor. "Bunu hak etmedi."

Ant yatağın kenarındaki cam dildoyu aldı ve uzattı. Adam eline aldığı anda sırtıttı ve bunu bilmeliydim. Bu seansın, bir süre kıcımlı parmaklarken klitorisimin üzerinde bir adamın ağzından boşalmamla bitmesine imkân yoktu. Sadece amıma girmesi ve yükünü boşaltana kadar beni misyoner tarzında sikmesi asla yeterince sürtükçe bir karşılaşma olmayacaktı.

Adam dildoyu uzun bir hamleyle amıma sokuyor ve beni hızla sikmeye başlıyor. Kayganlaştırıcı için minnettirim ama ne şekilde kıvranırsam kıvranayım rahat olamayacak kadar hızlı.

"Daha sert ister misin?" diye soruyor ve ben de kendimi *evet, lütfen* diyerek sürtük moduna geri dönmeye zorluyorum.

"Dört ayak üzerine yat o zaman."

Yuvarlanıp kendimi onun için hazırlarken sınırlarım geri geldi. Göğüslerimi yatağa değdiriyorum, böylece hem amım hem de kığım gururla sergileniyor ve kendimi gelecek olana hazırlıyorum. Adam geri çekilmediği için bu da iyi oldu. Yapay penisi içime o kadar sert pompalıyor ki haykırıyorum.

Ant konuşurken o kadar heyecanlanıyor ki içim ürperiyor.

"İşte böyle, bebeğim. Ona pis amcığında ne kadar derin istediğini göster. Ona buna ne kadar ihtiyacın olduğunu göster."

Muhtaç bir fahişenin yapacağı gibi hareket ediyorum, her itişi karşılamak için geri çarpıyorum.

"Bu seni yeterince germiyor, değil mi bebeğim?" Ant söylüyor ve sesi her şeyi anlatıyor, beni bu adamın yapabileceğinden çok daha fazla tahrik ediyor.

"Hayır," diyorum. "Daha fazla... lütfen..."

"Ona nasıl gerilmek *istediğini* göstermeye ne dersin?" Adam homurdanıyor. "Evet, sürtük, bana nasıl hoşlandığını göster."

Ant, "O seni sikerken parmaklarını kullan," diyor ve ben buna dayanabilecek miyim bilmiyorum ama deneyeceğim.

Kığım ve amım hala yukarıdayken yatağın üzerine öne doğru düşünüyorum ve elimi bacaklarımın arasına kaydırıyorum, parmaklarım hazır. Adam dildoyu çekerek iki parmağımı içime sokmama izin veriyor, ama dildoyu onlara katılmak için hafifçe geri sokmuyor, hemen geri sokuyor. Kahretsin, canım yanıyor ama bunu kabullenmeyi öğreniyorum, şampanya sisi için şükrediyorum. Hepsini almak için itişlerine karşı geri itiyorum, Ant'a gülümseyebilmek için başımı yana çeviriyorum, çünkü beni teşvik eden şey bu - Ant'ın bana gülümsemesi.

"Ben pis bir sürtüğüm..." Fısıldıyorum ve acı hafifliyor, amım buna alışıyor. "Beni bir fahişe gibi becer..."

Adam beni daha sert sikiyor ve ben de kameradan duyulacak kadar yüksek sesle pis bir orospu gibi inliyorum. "Çok iyisin," diyorum ona. "Siktir, evet, çok iyisin."

"Sikimin zamanı geldi," diye inliyor ve ne kadar çaresiz olduğunu duyabiliyorum. Bu uzun sürmemeli.

O dildoyu çıkarırken parmaklarımı içimde tutuyorum. Karıştırdığını duyuyorum ve horozunun başının yerini aldığını hissediyorum ve bana verirken gerçek bir sürtük gibi daha yüksek bir inilti bırakıyorum. Rastgele bir adam tarafından beceriliyorum, aynı anda kendi parmaklarımla amım geriliyor, ama gülümsüyorum.

"Siktir," diye homurdanıyor adam ve çoktan boşalmak üzere, bunu hissedebiliyorum.

Beni yatağa doğru iterek parmaklarımın amımdan kurtulmasını sağlıyor ve ağırlığı sırtıma çarpıyor, siki içime girerken kalçalarının sert darbelerinden başka bir şey vermiyor. Nefesleri kulağıma geliyor ve beni içine alırken homurdanıyor, yükünü boşaltmaktan başka bir şeyle ilgilenmiyor. Boşalıp boşalmamam, hoşuma gidip gitmemesi ya da etinin benimkine sürtünürken nasıl hissettirdiği umurumda değil. Şu anda benim için anlamlı olan tek şey Ant'ın benimle gurur duyarak başını sallaması.

Adam homurdanarak ve küfürler savurarak sert ve hızlı bir şekilde boşalıyor ve ben hem onu hem de Ant'ı memnun ettiğim için o kadar mutluyum ki sırıtıyorum. Adam benden uzaklaşır uzaklaşmaz kalçalarımın arasına uzanıyorum ve am dudaklarımın arasında döl damlacıklarını hissediyorum. Bu ne kadar iyi yaptığımın bir kanıtı ve kendimle o kadar gülünç bir şekilde gurur duyuyorum ki bu delilik.

Adam hemen kalktı ve kot pantolonunu giydi. Tişörtünü çekiştiriyor ve Ant'a teşekkür edercesine başını sallıyor, uzaklaşmadan önce bana selam verme zahmetine bile girmiyor.

Birlikte odadan çıkıyorlar ve ben kendimi toparlamak için bir an duruyorum, keşke De Chante şişesi boş olmasaydı da çabalarım için yeni, uzun bir yudum alabilseydim. Ant içeri girdiğinde hâlâ endorfin seviyem yüksekti ve o da bana katılmak için aşağı indiğinde kollarımı iki yana açıyorum. Beni sıkıca tutuyor, sanki kirli bir kraliçeymişim gibi öpücüklere boğuyor.

"İşte benim mükemmel kızım," diye fısıldıyor. "Cass, çok iyiydin. Çok iyiydin." Gözlerimin içine bakabilmek için uzaklaşıyor.

"Bana dürüstçe söyle. Beğendin mi?"

Bakışlarımı onun üzerinde tutuyorum.

"Evet, hoşuma gitti." Kıkırdıyorum. "Çok beğendim." "Yemin eder misin?"

"Yemin ederim."

Elimden tutup beni kutlama zamanı için ayağa kaldırmasına hazırım ama yapmıyor. Mutlu, sevgi dolu sırtışı bir anda pis sırtışına dönüyor ve midem garip bir şekilde bulanıyor, çünkü içgüdülerim benden önce ne olacağını biliyor.

"Bu iyi," diyor. "Çünkü senin için ekstra özel bir hediyem var. İyi bir sürtük olduğun için bir bonus, çünkü iyi sürtükler her zaman daha fazlasını ister Cass, bunu biliyorum. İyi bir sürtük her zaman sınırlarının zorlanmasından hoşlanır."

Hayır. Olamaz. Bu kadar erken değil. Ama olacak. O bana söylemeden önce hediyemin ne olduğunu biliyorum. "İki numaralı adama hoş geldin diyelim."

CHAPTER

Sixteen

I O kadar şok oldum ki ne yapacağımı bilemiyorum. Sadece birkaç saniye önce kendimle gurur duyuyordum ve rahatlamıştım ve... lanet olsun, artık bilmiyorum bile. Keşke bu kadar içmeseydim.

çok fazla De Chante, çünkü kafam mahvoldu ve düzgün düşünemiyorum. Belki de bu iyi bir şeydir. Belki de temiz bir kafa ve mantıklı düşünmek ihtiyacım olan son şey olabilir.

Ant kalkıp odadan çıkıyor ve bu sefer peşinde başka bir adamla geri dönene kadar yarım saniye geçmiş gibi oluyor. Ant'ın kaşları çatık, bacaklarım kapalı oturmama ne kadar sinirlendiğini gösteriyor.

"Ait olduğun yere yat!" diye bağılıyor ve bedenim zihnimden daha hızlı tepki vererek kendimi yatağın üzerindeki pozisyonuma geri bırakıyor.

İçimden akan dölleri hâlâ hissedebiliyorum. Hem amım hem de kıcım iyice doymuş gibi hissediyor, ama görünüşe göre çok daha fazlasını almaları gerekecek. Ant'ı takip eden adam iri yarı.

Motosiklet kulübünde tanışacağınız bir motorcuya benziyor, yırtık kot pantolon ve grup tişörtü giyiyor. Hiçbir şekilde küçük değil, sadece uzun, kaba sakallı ve saçlı kocaman bir adam. Bir yanımda bu kadar ucuz hissettiğim ve amımı hemen başka bir erkeğe gösterdiğim için ağlamak istiyor ama kazanmasına izin veremem. Bunu Ant için yapmalıyım. Bana istediğimi veriyor ve ben de karşılığında ona aynısını vereceğimi söyledim. Hoşuma gideceği konusunda ona güvenmeliyim. Güveniyorum zaten.

Ant adama, "Bu sürtük zaten güzelce ve sertçe sikildi," diyor. "Ama şuna bak, bir tur daha atmaya can atıyor."

Hazır değilim ve kesinlikle umutsuz değilim, ama tek kelime etmiyorum, sadece Ant'ın görmek

istediği türden bir gülümseme yapıştırıyorum.

"Hey, kızım," diyor adam başını sallayarak.

Yanıma gelmeden önce soyunmaya zahmet etmiyor, sadece pantolonunu yarıya kadar indiriyor. Yakından daha da büyük görünüyor ve bu beni ürpertiyor. Parmakları ıslak memelerimde gezinirken kocaman ve kalın, kaç tanesine dayanabileceğimi bilmiyorum.

"Şu kaygan, ıslak amcığa bak," diyor Ant alaycı bir ifadeyle. "Orospu şimdiden damlatıyor."

"Tabii ki öyle," diye cevap veriyor adam ve kalın parmaklarından ikisini amıma sokuyor. "Başka bir sik ister misin?"

Ant benden önce cevap veriyor.

"Evet, tabii ki istiyor, sürtük her zaman sik ister."

Ses tonu midemi bulandırmalı, çok pis davranıyor, ama buna alışıyorum. Adama amımın daha fazlasını istediğini göstermek için bacaklarımı biraz daha açtığımdan emin oluyorum. Üçüncü parmağını da içeri sokuyor ve ben vıcık vıcık oluyorum, iyi ki sırtüstü yatıyorum da halimi görmek zorunda kalmıyorum.

Yabancı bir homurtu çıkarır. "Siktir, bu ıslak. Yeni bir dölle dolmak ister misin?"

Çekincelerimi başımın arkasına iterek gülümsüyorum. Umarım aleti de geri kalanı kadar büyük değildir. Neyse ki değil. Tişörtü hâlâ üzerindeyken pantolonunu daha da indiriyor ve aleti büyük ama bir canavar değil. Sırtışı azgın bir sürtükmüşüm gibi görünüyor olmalı ama aslında rahatlamış bir gülümseme.

"Evet, lütfen," diyorum ona. "Sikini içimde istiyorum... Dölünü amımda istiyorum..."

"*Amcık*," diyor Ant. "Onun dölünü *amında* istiyorsun. Doğru düzgün yap, seni pis orospu." Sesi çok küçümseyici ama gözleri o kadar karanlık ve azgın ki beni çıldırtıyor. "Senin dölünü amımda istiyorum, lütfen..." Adama söyledim. "Amımı sik. Doldur beni."

Bu şekilde konuşmak düşündüğümünden çok daha doğal bir hal almaya başladı.

Motorcu adam benimle kolayca güreşiyor, kollarımı başımın üstünde tutuyor ve beni canavar bir kamyon gibi yere yapıştırıyor. Isınma yok, nezaket yok, sadece büyük, terli bir adam yarı giyinik haldeyken sikini amıma sokuyor. Onun ağırlığı altında olabildiğince iyi hareket ediyorum, hareketlerinden zevk almaya çalışıyorum, kendime bunu istediğimi söylüyorum. Büyük, terli bir motorcu tarafından becerilmek istiyorum.

Bacaklarımı gidebildikleri kadar yukarıya sarıyorum.

"Çok ateşli bir sürtüksün," diye homurdanıyor adam, yüzü benimkine yakın.

Motorcu adamın itişlerinde gerçek bir güç var, ama amım onları kaldıracak kadar ıslak. Sıkıca tutturulmuş durumdayım ve itişleri klitorisim için hiçbir şey yapmıyor, ama yine de bu önemli değil. Ant'a bakıyorum ve bana başını sallıyor, başka bir gurur ışıltısıyla gülümsüyor. Bazı açılardan, motorcu adamın Ant'ı daha da mutlu etmek için çok daha kirli olmasını diliyorum.

Daha motorcu adamın sikinin tadına bile bakmamıştım ki, küfürler ve homurtularla beni daha sert yumrukluyor ve doğrudan amıma boşalıyor. Sert ama hızlı, o içime boşalırken kollarım hâlâ bağlı. Aletini çıkardığında kalçama çarpıyor, bir tur daha dölle sıırılsıklam oluyor.

Motorcu adam nefes almak için üzerimden yuvarlandı ve Ant yaklaştı.

"Tatlı amcığına iki döl boşaldı, bebeğim," diye fısıldıyor bana. "Parmaklarını sok ve hisset. Hepsini birlikte ezin."

Elimi aşağı kaydırıyorum ve iki parmağım o kadar kolay içeri kayıyor ki yırtınabilirim. Ant elimi tutuyor ve parmaklarımı daha hızlı çalıştırıyor.

"Henüz doymadın, değil mi bebeğim? Biraz daha almak ister misin?"

Ant beni ikna etmek için ne gerektiğini biliyor. Klitorisimdeki başparmağı sihirli bir şekilde

alışıyor ve kısa sürede kayboluyorum, benden ne isterse başımı sallıyorum.

"Evet, lütfen. Daha fazlasını alacağım. Daha fazlasını istiyorum..."

"Ona sor o zaman," diyor ve hâlâ nefesini tutmakta olan motorcu adamı işaret ediyor.

Ant klitorisimi parmaklarken adama gülümsüyorum. "Biraz daha alabilir miyim, lütfen?"

Motorcu adam gülüyor ve sikini tekrar eline alıyor. Tekrar sertleşmeye başladığına inanamıyorum ama Ant'ın bunu yapabildiği açık. Bu bana Ant'ın bu adamların bana yaklaşmadan önce nelerden hoşlandıklarını ve neler yapabileceklerini bildiğini daha da pekiştiriyor. Birçok erkeğin boşaldıktan bir ya da iki dakika sonra aletini tekrar sertleştirebileceğini hayal edemiyorum, ama yine de ne bilebilirim ki? Belki motorcu adam özel biridir, belki de değildir. Ama Ant bana öyleymiş gibi bakıyor.

"Hediyelerinizi iyi seçiyorum," diye fısıldıyor. "Bu geceki hediyen, gerçekten olduğun ucuz sürtük gibi amının ağzına kadar pis, kaygan dölle doldurulması. Minnettar mısın?"

Olduğumu iddia ettiği ucuz sürtük gibi yine başımı sallıyorum. "Evet..."

Motorcu adam pozisyonunu aldı. İri cüssesi bacaklarımın arasında dört ayak üzerinde, aç bir köpek gibi bana bakıyor.

"Güzel, ıslak amcık yemeye bayılırım," diyor ve sözleri mideme aynı anda hem azgınlık hem de iğrençlik hissi veriyor. Dili bana dokunduğunda azgınlık galip geliyor. Klitorisimi bulma konusunda son adamdan çok daha iyi. Dudakları kalın, dili kocaman ve kıvılcımlı ama sakalı da sert, traşlı amımı çiziyor ve gıdıklıyor.

Benden akan döl karışımını yalayarak ne yaptığına inanamıyorum ama inlemem gerçek ve parmaklarım saçlarında dolaşıyor. Bu kez kendimi ona karşı zorlamak ve noktayı bulmak benim sorumluluğumda değil. Buna ihtiyacım da yok. O kendi başına yeterince iyi gidiyor. Kalçalarım titremeye başladığında bacaklarım geriliyor.

Videodaki kız olmanın gerçekte ne anlama geldiğine dair bir fikir edinmeye başlıyorum ve Ant haklı. Bunu istiyorum. Alabilirim.

Giderek artıyor... ve artıyor... içimdeki ihtiyaç büyüyor, ta ki klitorisim gümbürdeyene ve kalçalarım sarsılana kadar ve... ve... Oradayım... Aklımı kaçırdım ama oradayım...

Sikeyim. Boşaldım. Motorcu adamın yüzüne boşaldım.

Bacaklarımın arasından bana baktığında sakalları kaygandı. Ona bir gülümseme gösteriyorum ve *teşekkür* ederken ciddiylim.

"Onun için başka dölün var mı?" Ant ona sorar ve büyük adamın sırtışı her şeyi anlatır.

Kendini tekrar üstüme atıyor ama bu sefer ellerimi başımın üzerinde tutmuyor ve buna ihtiyacı da yok. Bu zevke karşılık vermeyi o kadar çok istiyorum ki ona doğru uzanıyorum, amımın içine geri kayarken kollarımı omuzlarına doluyorum.

"Bu çok iyi," diyor motorcu adam ve sakalı yanağıma değecek kadar yaklaşıyor ve bir damla su bırakıyor.

O haklı. Bu çok iyi. Ayaklarımı şiltenin üzerine koyuyorum ve her fırsatta kalkıyorum ve amım şimdi daha yüksek sesle, her itişte gıcırıyor. Aleti bir piston gibi, sonuna kadar giriyor, daha hızlı, daha hızlı ve daha hızlı.

"Hemen şimdi senin için bir yük daha," diye inliyor ve bir patlamanın daha derine indiğini hissediyorum.

İşini bitirdiğinde üstümde kalıyor ve yüzümde nefesini tutuyor. Ona sırtıyorum ve teşekkür ediyorum.

"Aletin bu kadar çabuk sertleşmesi oldukça iyi bir şeydi."

Adam da gülümsüyor. "Çok ateşlisin, istersen üçüncü raundu deneyebilirim? Beni böyle

sağmaya devam edersen belki elli tura çıkarım."

Kollarım hâlâ omuzlarında, birlikte gülüyoruz ve Ant'ın da bizimle birlikte güleceğini sanıyordum ama ona baktığımda gözleri hançer gibi.

Motorcu adam da görmüş olmalı. Pantolonunu *iyice* yukarı çekiyor ve "*görüürüz*" demekten başka bir şey yapmadan çıkıyor ama bizi görmüyor. Ant'ın motorcu adamı bir daha görmeme izin vermesine imkan yok, bunu uzaklaşırken ona attığı bakıştan anlıyorum.

Ant kapı motorcu adamın arkasından kapanana kadar bekliyor, benimle konuşmadan önce merdivenlerde ağır ayak sesleri duyana kadar bekliyor.

"Sürtükler iyi değildir, Cass. Ucuz ve kirlidirler. Bu adamlarla arkadaş olmayı aklından bile geçirme. Bunlar dostça oyunlar değil."

"Özür dilerim..." Fısıldıyorum. "Bunu bir daha yapmayacağım. Onlara dostça davranmayacağım."

"Onlara iyi davranmanı istemiyorlar, sürtük. Onu kullanmak isteyene vücudunu sunan pis bir orospu istiyorlar."

Ant'ın bu yanı, sahilde elini tuttuğum yanından dünyalar kadar uzak. Ona bakarken bu yanını gerçekten, sonsuza dek, ölüm bizi ayırana dek sevip sevemeyeceğimi merak ediyorum. Bir başka gülümsemesi bana bilmem gereken her şeyi anlatıyor ve yatağa inip parmaklarını tekrar amıma soktuğunda da öyle. Onun her yönünü seveceğim, çünkü o asla bırakılamayacak kadar karşı konulmaz.

Gülüşü beni deli ediyor. Sözleri beni çıldırtıyor.

"Şimdi, bir sonraki turu amına sokalım, olur mu? Bu seferki benden."

Beni yan çeviriyor ve arkamdan alıyor, bacağımı yukarı ve üzerine çekiyor. Kameralardan biri için doğru pozisyondayız ve Tanrım, beni nasıl beceriyor. Beni sikerken siki bildiğim en vahşi sikti.

"Amına dört kez boşalacağım, sürtük," diye fısıldıyor. "İstedğin bu, değil mi? Hepsini istiyorsun!"

Onun sikini hissetmek istediğim şey, bu yüzden kamera için başımı sallıyorum. "Evet, lütfen." "Bundan daha iyi, kaltak. Söyle bana!"

"İstiyorum! Hepsini istiyorum!"

"Güzel. Şimdi klitorisini ovala ve ne kadar ıslak olduğunu hisset."

Bana söyleneni yapıyorum ama klitorisim ağrıyor, o kadar oyundan sonra hâlâ zonkluyor. Ant kendimi tuttuğumu biliyor olmalı çünkü bana küfrediyor.

"Klitorisinle oyna ya da amını benim için ger, seçim senin sürtük, ama bunu iyi yapsan iyi edersin. Benim için elinden gelenin en iyisini yap."

Bir yanımla ses tonundan nefret ediyor ama bir yanımla da seviyor. İhtiyacım olan itici güç bu. Birlikte çalışıyoruz, ben oynarken o beni beceriyor ve işe yarayan bir oluk buluyoruz, ikimiz de inşa ediyoruz ve inşa ediyoruz. Lastik çarşaf ter, tükürük ve meyve sularıyla kayganlaşıyor ve bu da yardımcı oluyor. De Chante beni gerçekten vurduğunda ve duyularımı mahvettiğinde, beni işemek için çaresiz hale getirdiğinde gelme yolundayım.

"Tuvalete gitmem lazım..." Nefret ederek fısıldıyorum.

"Yapamazsın," diye tıslar Ant. "Al işte. İşemen gerekiyorsa buraya işersin. Hiçbir yere gitmiyorsun."

Saçlarımı tutuyor ve kulağıma küfürler fısıldıyor, bana söyleneni yapacak ucuz bir fahişe olduğumu söylüyor. Her zamankinden daha agresif, saçlarımı o kadar sert çekiyor ki, kalçalarını bir canavar gibi iterken çığlık atıyorum. Elimden geldiğince tutuyorum, klitorisimi çalıştırırken siki pompalıyor, ama Ant'ın siki amımın içine dördüncü dölünü boşaltırken bir işeme patlamasına engel olamıyorum.

"Aferin kızıma," diye fısıldıyor. "Evet, bebeğim. İşte benim kızım."

Dölünü içime boşaltırken nefes alışları inanılmazdı ve beni de onunla birlikte uçurumun

kenarına gönderdi. İstedigini yerine getirdigimi bilerek yüksekten uçuyorum ve kendi nefes alışlarım onunkilerle birlikte geliyor, tüm vücudum gümbürdüyor.

Siktir, siktir, siktir. Nefesimi zor tutuyorum, orgazmın etkisiyle çarşafların üzerinde titriyorum.

benim aracılığım la.

Nice Ant beni yüzüne doğru döndürdüğünde geri döndü. Gülümseyerek dudaklarıma bir öpücük konduruyor ve bana sıkıca sarılıyor.

"Bunu yapabileceğini biliyordum," diyor bana. "Bu inanılmazdı, Cass. Sen tam bir süper yıldızdın, bebeğim."

Bu çılgınlık.

Kirli bir kauçuk şiltenin üzerinde yatıyorum, içimde dört kez boşalmışım ve kalçalarım dan aşağıya çış fişkırıyor, hayatımın geri kalanını birlikte geçirmek istediğim adamın kollarına sarılmışım ve bir aptal gibi sırtıyorum.

"Kusura bakma," diye kıkırdıyorum ayağa kalkarken, arkamda bıraktığım çış damlasını işaret ederek. Lanet olsun, tuvalete gitmeye ne kadar ihtiyacım var.

Ant benden çok daha yüksek sesle gülüyor ve gözlerinde hayranlık dolu bir ifade var. "Bunun için endişelenme, tatlım. Lastik çarşaf lar bunun için var."

CHAPTER

Seventeen

I O kadar heyecanlıyım ki Ant'tan önce tuvalete koşarken sahanlıkta tökezliyorum. Neyse ki, oturup bir yarış atı gibi işemeden önce tuvalete gitmeyi başarıyorum. O kadar rahatladım ki yüksek sesle iç çektim.

Kendimi sildiğimde tuvalet kağıdı kayganlaşıyor, içimden hâlâ dölleri akıyor. Bu azgınlık mı? Öyle mi?

Şampanya içerken bile kendimi prenses gibi hissetmiyorum. Mesele de bu. Çok fazla De Chante içtim.

İşemeyi bitirdikten sonra öğürüp kusuyorum ve ne halt ettiğimi sorguluyorum. Ta ki yaptığım şeyin Ant'ı gururlandırdığını fark edene kadar.

Amacım buydu ve bunu başardığıma eminim, bu yüzden şu anda dans etmekten mutlu olmalıyım. Keşke kendimi ucuz bir fahişe gibi hissetmeseydim.

Ant banyonun kapısını açtığında ben tekrar ayağa kalkmış, öğürme ve işememi bitirmiştım.

Bana sırtıyor. "Sakın duş almaya kalkma prenses. Sadece giyin ve aşağı in. Kutlama zamanı."

Kendimi kabarık sabahlığıma sarıyorum, altım tükürük ve dölle kaplı. Aşağıya indiğimde artık kendimi sevimli, pembe bir oyuncak ayı gibi hissetmiyorum. Ant'ın kahvaltı barında elinde bir kadeh şampanyayla beni beklediğini görene kadar aklını kaçırmış keyifsiz bir orospu gibi hissediyorum. Almamalıydım ama ben alana kadar uzattı.

Onun gülümsemesi benim her şeyim. Onun gururu, rahatsız edici şüpheleri kovuyor.

Ben içkimi yudumlarken, "Şimdi sana tekrar soracağım," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, Cass, elini kalbine koy.

Hoşuna gitti mi?"

Sırtıacak kadar aklım başımda. "Evet dersem, beni sikmesi için başka bir erkeğin içeri girmesine izin verecek misin? Dışarıda sıraya girmiş bir sürü adam var mı?"

Bana sırtıyor. "Yaparsam hoşuna gider mi?" O gülmeye başlayana kadar bir an paniğe kapılıyorum.

"Hayır, bebeğim, endişelenme. Bu gece için gereğinden fazlasını aldın. Tam bir süper yıldız oldun. Üstesinden gelebileceğinden şüphe etseydim ikinci adamı anında gönderirdim."

Kalbim rahatlıyor ve ben de onunla birlikte gülüyorum.

"Üstesinden gelebildiğime sevindim."

"Seni seviyorum Cass," diyor. "Seni böyle görmek her zaman en iyisi olacak."

Hâlâ gülümsüyorum. "Beni sahilde yürürken dondurma yerken görmekten daha mı iyi?"

"Eşit düzeyde olduklarını söyleyebilirim. Her şeyin ötesinde seni beyazlar içinde koridorda bana doğru yürürken ve çocuklarımızı okula götürürken ellerinden tutarken görmek olacak."

Gözlerindeki bakışla birlikte ruh hali de aniden değişiyor. Çok sevgi dolu. Beni yolumda durduruyor, sersemletiyor.

"Neyse, bu geceye dönelim," diyor. "Hoşuna gitti mi? Bundan emin misin?"

Başımı sallıyorum, şampanyadan bir yudum daha alıyorum, bu adamdan çocuk sahibi olma düşüncesi içimde parlıyor.

Bu, bu geceyle ilgili cevabımın çok daha doğal görünmesini sağlıyor.

"Evet, hoşuma gitti. Sevdim, çünkü seni seviyorum ve ne kadar iyi yaptığını seviyorum ve beni ne kadar iyi hissettirdiğini seviyorum ve beni ne kadar zorlayacağını bilmeni seviyorum. Evet, harikaydı. *Sen* harikasın."

O kadar içten gülüyor ki. "Bebeğim, bu benim için çok büyük bir rahatlama, gerçekten öyle."

Gülümsememin onun görmek istediği şeyi yansıtmaya sevindim. Derinlerde çalkalanan ve bununla mücadele eden parçam gidip kendini becerebilir - oh, ironi. Şampanyadan bir yudum daha alıyorum ve Ant'ın maden suyuna kadeh kaldırıyorum.

"Beni tebrik ederim. Başardım!"

"Gelecek olanların ilki," diye gülüyor ve kadehimi tokuşturuyor. "Güven bana tatlım, sen lanet bir tanrıçaydın ve benim tanrıçam bir ödülü hak ediyor."

Mutfak çekmecelerinden birini açıyor ve güzel beyaz bir kurdeleyle sarılmış pelüş mavi kadife bir kutu çıkarıyor.

"Senin için bir ödül," diyor.

Ona nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum, çünkü ödül istemiyorum. *Bunun* için ödüllendirileceğim düşüncesi beni biraz korkutuyor.

Şaşkınlığımı görüyor olmalı.

"Hediyeni istemiyor musun bebeğim? Senin için yeterince güzel görünmüyor mu? Belki de etrafına daha fazla kurdele koymalıydım... benim hatam."

Elinden almak için hamle yaptı ama nankör bir sürtük gibi hissederek tezgâhın karşısına uzanıp elimi koluna koydum.

"İnanın bana, harika görünüyor ve teşekkür ederim. Ama az önce orada yaptığım şey için ödüllendirilmeye ihtiyacım yok. Öyle bir şey değil." Sözlerimi toparlamaya çalışıyorum. "Ben gerçekten bir sürtük değilim, Ant. Ben senin fantezilerini gerçekleştirmek isteyen bir partnerim."

"Evet, doğru" diye yanıtlıyor. "Ve bunun için size teşekkür ediyorum."

"Bunun için teşekkür etmene gerek yok," diye onu ikna etmeye çalışıyorum ama başını sallıyor.

"Bu doğru değil Cass. Her takdir takdir edilmeyi hak eder, tatlım. Sen de kendininkini hak

ediyorsun." Duraklıyor. "Aç lütfen. Umarım iyi seçim yapmışımdır."

Bir sürtük olduğum için ödüllendirilmek her zamankinden daha iğrenç hissettiriyor. Keşke amımdan hâlâ başka erkeklerin döllerı sızarken bana bir hediye kutusuyla teşekkür etmek yerine sabaha kadar bekleseydi.

Parmaklarım kurdeleyi karıştırınca Ant açmama yardım ediyor. İçindeki hediye o kadar gülünç derecede çarpıcı ki bir nefes alıyorum.

Güzel kolyenin ortasında parıldayan gerçek bir elmas olmalı. Yıllar boyunca bir tanesini tanıyacak kadar çok nişan yüzüğü gördüm. Binlerce dolar değerinde olmalı. Vay anasını.

Ant onu benim için kutudan çıkarıyor. "Beğendin mi?"

"Beğendin mi?! Bayıldım! Ama buna ihtiyacım yok... Bir teşekkür ihtiyacım yok." "Teşekkür etmene *gerek* yok. Teşekkürü *hak* ediyorsun."

Kahvaltı barının etrafında dolaşıyor ve güzel altın zinciri boynuma takıyor, kolyeye bakmak için beni taburede döndürmeden önce yanağıma bir öpücük konduruyor.

"Tam düşündüğüm gibi. Sana gerçekten yakışmış." "Herkeste harika durur."

"Sana yakıştığı gibi değil Cass. Gördüğüm anda senin için yapıldığını anlamıştım." Yani tek seferlik bir parça. Mutlak bir servete mal olmuş olmalı.

"Sana bir ayna getireyim," diyor Ant ve koşarak alt kattaki banyoya gidiyor. Elimi kolyenin üzerine koyuyorum, hâlâ anlamlandırmaya çalışıyorum. Bir hediyede gördüğüm en dramatik aşk ifadesi, ama bunu nasıl başardığımı hatırlamadan ona nasıl bakabileceğim. Bu bir başarı mı? Ne de olsa ödüller bunun içindir. Bir şeyi başarmak içindir.

Ant, kenarı ışıklarla parlayan makyaj aynalarından biriyle geri dönüyor. Kahretsin, yansımana bakarken kolye ilahi görünüyor. Ödül olsun ya da olmasın, kesinlikle çok güzel. Bunun benim olduğunu düşününce gözlerim doluyor. Bunu benim için o seçti.

"Teşekkür ederim."

"Bir şey değil prenses," diyor ve öpmek için elimi tutuyor. "Bu gece umduğumdan daha iyisini yaptın. Bunu göstermek için en azından bunu yapabilirim."

Aynada kendime dönüyorum ve elmas parlıyor. Bu benim. Bu benim kolyem. Milyon yıl geçse de sahip olmayı beklemeyeceğim bir şey - ama ne Ant gibi biri, ne böyle bir yer, ne de bir şişe De Chante.

Bakışlarımı tekrar ona çevirdiğimde Ant'ın ifadesi garip bir şekilde üzgün. Dirsekleri tezgâhın üzerinde ve gözleri benim üzerimde, ama boynumda elmas bir kolye ile gülümsememe rağmen benim için üzülmüş gibi görünüyor.

"Ne?" Ona soruyorum. "Bayıldım, söz veriyorum."

"Biliyorum," diye yanıtlıyor. "Sadece, şey. Daha önce kimse sana seni böyle sevdiğini göstermedi mi?" "Evet, kesinlikle. Annem ve babam harika insanlar, kız kardeşim ve arkadaşlarım da öyle. Okuldaki öğretmenlerim de harikaydı. Yine de bana altın ve elmastan yapılmış muhteşem

tek seferlik hediyeler aldılar mı? Hayır, kesinlikle hayır." Gülüyorum. "Bu sadece sizsiniz, Bay Mükemmel."

"Mesele hediyein pahalılığı değil," diyor ve benimle birlikte gülmüyor. "Mesele, ödüllendirilmeye karşı gösterdiğin tepki. Kendini küçümsediğini düşünmekten nefret ediyorum."

"Ben öyle hissetmiyorum," diye onu temin ediyorum. "Kendimi küçümsemiyorum, merak etme." Konunun bu kadarla biteceğini

düşünmüştüm ama öyle olmadı.

"Jack'in seni terk etmesi öz değerinde bir iz bıraktı mı? Bu tamamen normal ve sorun değil." Gülümsüyorum. "Seninle tanıştıktan sonra kesinlikle olmaz. İnan bana, Jack aklımdaki en son şey." "Bileğinde onunla ilgili bir dövme var bebeğim, yani ölmeden önce çok şey ifade etmiş olmalı.

seni mahvetti. Umarım kendin hakkında hissettiklerinde haklısındır, ama değilsen, birlikte çalışacağız ve özgüvenini hak ettiğin seviyeye çıkaracağız."

Sanki yıllar önce pijamalarımın kanepemde otururken Jack'in düğün fotoğraflarına baktığımda hissedeceğim acıdan korkuyormuşum gibi geliyor ama belki de Ant haklıdır. Belki de Jack beni terk ettiğinden beri kendimi küçümsedim.

"Teşekkürler," diyorum ve elini uzatıyorum çünkü o kadar ilgili ki. "Beni ve bizi böyle gördüğünü bilmek çok güzel bir şey."

"Bu yüzden hatıra olarak bu hediyeye ihtiyacın var." Ant gülümsüyor. "Bunu ne kadar değerli olduğunun ve benim için ne kadar önemli olduğunun bir işareti olarak gör. Lütfen bunu her gün tak. Bırak dünya için parlansın."

Bunu ofiste giymeyi hayal bile edemiyorum. Janie bunu görünce bayılırdı, çünkü elmasları benim kadar iyi bilir.

"Bu güzelliği her gün boynumda taşımamın imkânı yok," diye gülüyorum. "Bu kesinlikle özel günlere ait bir parça."

Başını iki yana sallar. "Hiç de değil, tatlım. Dediğim gibi, boynunda özel bir yeri hak ediyor, tıpkı bu evin içinde senin gibi bir kadını hak ettiği gibi."

Gülümsemesi her zamanki gibi elektrik gibi.

"Tamam," dedim ona. "Bunu her gün takacağım. İkimizin ve beni ne kadar sevdiğinin hatırası olarak. Onur duyacağım."

Beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor, beni bar taburesinden kaldırıyor. Ben de ona sarılıyorum, ona karşı gülümsüyorum, son kadeh De Chante duyularım üzerinde harikalar yaratırken başım dönüyor.

"Önce duş sonra yatak," diye fısıldıyor Ant, ben de başımı sallıyorum.

"Kesinlikle önce duş, içinde ayakta durabilecek kadar sağlam olduğum sürece," diye gülüyorum. O da benimle birlikte gülüyor.

"Merak etme prenses, bana her zaman güvenebilirsin."

CHAPTER

Eighteen

I Uyandığımda başım çarparak Ant'a uzanıyorum ama yatağın onun tarafı boş. Lanet olsun. Telefonum komodinin üzerindeydi, ben de saate baktım. Neredeyse öğlen olmuş. Hiç bu kadar geç uyumamıştım.

Uzun, çok uzun zamandır.

Yorganın altından çıkarken kendimi yenilenmiş hissettiğimi söylemek isterdim ama hissetmiyorum. Boğazım kurudu ve her yerim ağrıyor, benimki yerde kirlenmiş olduğu için Ant'ın sabahlığını benimkine tercih ettim.

Aşağıya indiğimde antrenmandan yeni çıkmıştı. Düşük bel şortu ve terli tişörtüyle harika görünüyor, bana öyle taze bir gülümseme atıyor ki kendimi on kat daha fazla akşamdan kalma hissetmeme neden oluyor. Tam bir tezat. Ben üst katta işerken şampanya kalıntılarını kusuyor ve yüzümü buruşturuyordum, o ise aşağıda HIIT antrenmanı yapıyordu.

"Selam bebeğim. Seni güzellik uykundan uyandırmak istemedim."

Yüzümü gösteriyorum. "Ben buna pek güzellik uykusu demezdim. Bir gece kulübünde yirmi dört saat geçirmiş gibi görünüyorum."

"Hayır, değilsin. Her zamanki gibi harika görünüyorsun." Benim için kahve makinesini çalıştırıyor. "Gerçi kolyen takılıyken daha da harika görünüyorsun."

Elimi boğazıma götürdüğümde kendimi suçlu hissediyorum, sanki bu sabah önlüğümde daha öncelikli olmalıymış gibi.

"Üzgünüm, giyinir giyinmez giyerim."

"Mükemmel."

Bana kahvemini yanında bir bardak buzlu maden suyu getiriyor ve bardağı fincandan önce

uzatıyor.

"Önce bunu iç, Cass."

Ses tonunda öyle bir otorite var ki kendimi çocuk gibi hissediyorum.

"Kafamın kahveye ihtiyacı var," diye gülüyorum ama o sırtarak kaşlarını kaldırıyor.

"Yeniden su aldıktan sonra kafan istediği kadar kahve içebilir. Buna ihtiyacın var, güven bana."

"Peki, teşekkür ederim," diyorum ve önce suyumu içiyorum. Bitirdiğimde dudaklarıma bir şaplak atıyorum.

ve kahve için bir el uzatın.

"İşte benim kızım," diye cevap veriyor ve zaten dağınık olan saçlarımı karıştırıyor. "Şimdi bana kahvaltıda brokoli mi yedireceksin?" Şaka yapıyorum.

"Brokoli yerine yulaf lapası ve yaban mersini düşünüyordum ama istersen karıştırabilirim.

Çilek ve brokoli. Güzel bir kombinasyon."

"Ben daha çok yumurta, sosis ve domuz pastırması düşünüyordum."

"Elbette," diyor umursamaz bir omuz silkmeye. "Eğer tatlı, sağlıklı meyveler yerine kızartma yemeyi tercih ediyorsan, o zaman sen bilirsin. Tavayı sizin için hazırlayayım."

O buzdolabının önünde duraksarken ben de seçeneklerimi düşünüyorum. Ona bakıyorum, çok formda ve sağlıklı ve bu bana daha iyisini yapmak için ilham veriyor. Elbette zayıfım ama tam olarak bir sağlık ve fitness manyağı değilim.

"Tavayla uğraşma," diyorum ona. "Ben yulaf lapası ve yaban mersini alayım, lütfen."

Yüzündeki şaşkınlığa bayılıyorum.

"Aferin sana."

Midemin onunla aynı fikirde olduğundan emin değilim, çünkü hala bir canavar gibi çalkalanıyor ve pastırmalı sandviç istiyor, ama onun sözüne güveniyorum.

Her zamanki gibi sözü doğru çıktı. Yulaf lapasının tadı harika. Kendine ait bir kâseyle yanıma oturuyor ve ben de tezgâhın altından dizini sıkıyorum.

"Teşekkürler, Ant. Bu harika."

"Harika bir güne harika bir başlangıç," diye cevap veriyor ve ben bir yere gitme düşüncesinden ürküyorum. Başım verandaya kadar çıkamayacak kadar akşamdan kalma hissediyorum.

Karınca yulaf lapası kaşıklarının arasında gülümsüyor. "Sakin ol. Birlikte kanepede takılacağımız bir gün düşünüyordum, en yakın dağa tırmanmayı değil, merak etme."

"Kulağa cennet gibi geliyor."

Ben onu durduramadan kaselerimizi kaldırıyor ve keşke ondan önce bulaşık makinesini doldurmak için daha çabuk ayağa kalkabilseydim diyorum. Kendimle ilgilenilen küçük bir kız gibi hissediyorum, akşamdan kalma bir kadın gibi değil. Dün gece şampanyayı fazla kaçırmamalıydım. Bu, ileride başvurmak üzere aklımda tutmam gereken bir şey.

Ant'tan bazı notlar almam ve onun yerine maden suyunu hüpletmeye başlamam gerekiyor. Düşüncelerim ona sorduğum soruya yol açtı.

"Nasıl oluyor da alkol içmiyorsun? Bu yeni bir şey mi yoksa hiç içmedin mi?"

Omuz silkiyor. "Sadece benim için değil. Gençken herkesin yaptığı gibi ben de biraz içerdim ama hayır. Bana göre değil."

Kıkırdıyorum. "Şampanya sevmeyen biri için çok fazla şampanyanız var."

O da gülüyor. "Şampanya bir kutlama için her zaman iyidir. Birkaç kadeh votka ve limonlu soda isteseydiniz, malzemelerimi bu kadar uygun bulmazdınız."

"Şampanyayı sevmem iyi bir şey o zaman, değil mi? Kendimi şımarık hissediyorum."

"Her zaman şımarık olacaksın, prenses." Duraklıyor. "Bu arada, giyinip kolyeni taksan iyi olur."

Benimle geliyor ve ben o gün için kıyafetlerimi seçerken du  alıyor. Siktir et. En sevdiğim pijamalarımı giyiyorum, saçlarımı at kuyruğu yapıyorum.

Kalçalarına sardığı havluyla o kadar ateşli görünüyor ki onu yatağa geri çekmek istiyorum ama amımın bunu kaldırmasına imkân yok. Dün gecedен beri o kadar ağrım var ki her adımda paytak paytak yürüyormuşum gibi hissediyorum. Boxer ve jogger'ını giyerken beni zorlamıyor. Bir yanım şimdi giymek için biraz daha cazip bir şey seçmiş olmayı diliyor - aniden ne kadar acı çektiğimden çok onun amımı istemesiyle ilgileniyorum.

Şifonyerin üzerindeki kolye kutusunu işaret ediyor. "Parıltılarını takma zamanı."

Kolyenin ne kadar çarpıcı olduğunu unutmuşum. Onu kadifenin üzerinde gördüğümde nefesim kesildi.

"Yardıma ihtiyacın var mı?" diye soruyor ve ben cevap veremedен elimden alıp gülümseyerek boynuma takıyor. "Kahretsin, sana yakışıyor Cass."

"Eski püskü pijamalarla bile mi?" Kıyafet seçimimi hafife alarak söylüyorum.

"Yıpranmış eski pijamalarla *daha* da iyi. Sadece parıltıya daha fazla dikkat çekiyor." "Akşam yemeği için gösterişli bir yere gittiğimizde bunu hatırlayacağım, değil mi?"

Gülümsüyor. "İstediğin kadar eski pijamalarını giy, ama gelecek hafta sonu onları Bucklebury Hall'da yemeğe götürdüğümüzde ailenin seçimine katılıp katılmadığını göreceğiz."

Şok olmuş bir şekilde dönüp ona baktım.

"Bizi Bucklebury Hall'a mı götürüyorsun?!"

"Çoktan rezerve edildi. Yedi kişilik masa. Küçük yeğeninizin bize katılmak isteyebileceğini düşündüm."

Ailemin orada en son ne zaman yemeğe çıktığını bile hatırlamıyorum. Muhtemelen Sarah'nın yirmi birinci yaş günüydü. Bucklebury Hall köyün kalbinde yer alan bir yer, o kadar görkemli ki çoğunlukla harcayacak bol parası olan turistler için.

"Seni çok sevecekler," diyorum ona.

"Umarım öyledir, bebeğim. Bir eziğe aşık olduğunu düşünmelerini istemem."

Buna yüksek sesle güldüm.

"Kimsenin senin bir ezik olduğunu düşüneneğini sanmıyorum, Ant. Küçüklüğünden beri hep inanılmaz olmuştundur."

Bu yorum üzerine kaskatı kesiliyor ve ifadesindeki alt ton geri geliyor. Acı çekiyor. Bunu bir gülümsemeyle örtbas etmeye çalışıyor ama artık çok geç. Yine oradadır. Gençliğine atıfta bulunuyor.

"Ne?" Ona sordum. "Ne oldu?"

"Hiçbir şey," diye gülüyor. "Haklısın. Ezik olmak, olmak isteyeceğim son şey. Gerçi o kadar da iyi bir yüzücü değildim."

Çoraplarını giymek için odadan geçerken onu izliyorum. Gülümsüyor ama omuzları kaskatı, kendini bir şeyden koruyor.

"Pijamalarla öğleden sonra film izleme zamanı," diyor ve arkasına bile bakmadan yatak odasının kapısından çıkıyor.

Alt kattaki kanepede ona katılıyorum ve başlamak için bir tane bulmaya çalışarak film seçeneklerine göz atıyoruz. Daha önce izlediği filmlerden bahsediyor, ben de ona katılıyorum ama aklım başka şeylerle meşgul. Dün gece ya da boynumda elmas bir kolye olmasının ne kadar harika olduğu değil. Her şey onun üzerinde ve yüzeyin altında her ne oluyorsa. Derinlerde ne kadar acı çekiyorsa.

Her neyse, onu saklamakta usta.

Ant birkaç hafta içinde benim hakkımda bilinmesi gereken hemen hemen her şeyi biliyor.

Çocukluğumdan pek çok hikâye dinledi, ailem, arkadaşlarım ve işim hakkında pek çok şey öğrendi. Hangi yemeklerden hoşlandığımı, yatmadan önce çok fazla çikolata yemek gibi kötü alışkanlıklarımı ve arabada her saksâğanın yanından geçtiğimizde nasıl selam verdiğimi biliyor.

Onun hakkında hâlâ hiçbir şey bilmiyorum. Paylaştığı anılar ve deneyimler her zaman

Son zamanlarda. Edepsiz fantezileri hakkında bolca konuşuyor ama bunun dışında çoğunlukla sevdiği arabalardan, fitness'tan ya da Berlin'deki işinden bahsediyor. Oradaki ekibi hakkında, ailesi, arkadaşları ya da büyürken önemseydiği herkes hakkında bildiğimden daha fazla şey biliyorum. HIIT antrenman rutini hakkında büyükbabası hakkında bildiğimden daha fazla şey biliyorum, Malvern'e taşınmasının nedeni büyükbabası olmasına rağmen.

Öğleden sonraki ikinci filmimizde konuşmayı açmaya karar veriyorum. "Ailemle tanışman için sabırsızlanıyorum. Ne yazık ki ben seninkiyle tanışamayacağım."

"Harika olacak. Kız kardeşinle ne kadar iyi anlaştığını görmek için sabırsızlanıyorum. Senin mizah anlayışını paylaşıyor gibi görünüyor."

"Öyle." Duraklıyorum, sonra tekrar deniyorum. "Büyükbabanla aranız nasıldı? Seninkini paylaşırmıydı?"

"Evet, öyle yaptı."

Ne kadar keskin ve kısa bir cevap.

"O da sizin kadar fitness ile ilgileniyor muydu? Sizinle birlikte tepelerde koşuyor ve kardiyo yapıyor muydu?"

"Hayır. Ne yazık ki sporla hiç ilgilenmiyordu. Olsaydı çok daha uzun süre buralarda olabilirdi." Devam ediyorum.

"Onu kaybetmek senin için çok zor olmuş olmalı."

"Öyleydi."

Dikkati ekranda ya da öyleymiş gibi davranıyor. Karakterlerden birinin yaptığı bir espriye gülüyor ama kahkahası abartılı.

"Annen nasıl biriydi?" Ona soruyorum. "Onu bu kadar genç yaşta kaybetmek de korkunç bir şey olmalı. Vefat ettiğinde kaç yaşındaydın?"

"On iki."

Onu on iki yaşında bir çocuk olarak hayal etmeye çalışıyorum, annesini bir kalp hastalığı nedeniyle kaybetmenin acısıyla. Bu beni akşamdan kalmalığın yapabileceğinden çok daha fazla hasta hissettiriyor.

Annesinin nasıl görüldüğünü ve onun gözlerindeki güzel yeşili paylaşıp paylaşmadığını merak ediyorum. Aslında daha önce hiç aklıma gelmemişti ama burada annesinin ya da büyükbabasının tek bir fotoğrafı bile yok. Tek bir hatıra ipucu ya da başka biriyle birlikte çekilmiş bir fotoğrafını görmedim. Sadece iş profilinde.

Başka bir soru sormadan önce birkaç dakika beklerim.

"Londra'dan Malvern'e taşınmak oldukça zor olmuş olmalı. Bununla nasıl başa çıktınız?"

"Hayatta kaldım." Dikkatini televizyon ekranından ziyade bana çeviriyor. "Nasıl olduğunu hissetmediğimi sanmayın.

zorluyorsun, Cass. Daha derin soruların varsa, sor gitsin. Lafı dolandırma." Cevabının doğrudan bir yüzleşme olmasını beklemiyordum. Konuşurken kendimi çok gergin hissediyorum.

"Zorlamaya çalışmıyorum. Sadece senin için büyümenin nasıl bir şey olduğunu anlamaya çalışıyorum.

Bu konuda hiç konuşmuyorsun."

"Hayır. Çünkü istemiyorum."

Yine, çok direkt.

"Tabii, tamam. Özür dilerim."

Geri adım atarken kendimi zayıf hissediyorum ama boyumu aşıyor.

Gözleri şimdi sert, benden uzaklaşırken omuzları kaskatı.

"Çocukluğum bok gibiydi. Annem beni hiç sevmedi. Şaşırmadım da, çünkü babamın kim olduğuna dair en ufak bir fikri bile yoktu. O zamanlar çıktığı ezik amcıklardan herhangi biri olabilirdi. Her gece önüme boktan mikrodalga yemekleri koyar ve onları yemem için beni bırakırdı.

tek başıma. Evde sürekli sigara içen ve her gece votka içen cahil bir inekti."

Kahretsin, dibe vurmuş gibi hissediyorum. Gözlerim genişledi, yanlara doğru devrildi. "Çok özür dilerim..."

"Olma," diyor. "İşte bu yüzden bu konuda konuşmuyorum. İnsanların gözlerinde acıma görmek istemiyorum." "Bu acıma değil," diye onu rahatlatıyorum. "Bu sempati."

"Sempati ya da acıma umurumda değil. İnsanlara böyle şeyler söylediğinizde, sizi ezik bir anneyle yaşamaktan başka bir şey yapamayan zayıf küçük bir çocuk olarak hayal ediyorlar. Bu şekilde görülmek istemiyorum. Beni bugün olduğum kişi yaptı, bu yüzden berbat bir seviyede yaptığı şey benim için iyiydi."

Buna nasıl cevap vereceğimi bilemediğim için cevap vermiyorum. İfademdeki sempatiyi gizlemeye çalışıyorum, çünkü artık çoğu şey benim için yerine oturuyor. Bu kadar derinde tuttuğu şey bu.

"Sırada büyükbabam mı var?" diye soruyor ama cevap vermeme zaman bırakmıyor. "Bilmediğim bir yere taşınmanın, tanımadığım bir adamla yaşamamanın nasıl boktan bir his olduğunu bilmek ister misin? Büyükbabamın harika biri olduğunu düşünüyordum ama benim için böyle hissetmesi uzun zaman aldı. Onun gözündeki değerimi kazanmam gerekiyordu ve bunu yapmak için çok çalıştım."

"Harika bir iş çıkardın." İçten bir gülümsemeyle gülümsedim. "Sen inanılmaz bir adamsın."

"Teşekkür ederim. Kendinizi zorlamanın ödüllere yol açtığını ve kendinize değer vermenin bu ödüllerle geldiğini erken öğrendim. Ne kadar çok ararsanız ve ne kadar çok zorlarsanız, karşılığında o kadar çok şey alırsınız."

Onu daha fazla zorlamak istemiyorum ama o devam ediyor.

"Umarım çocuklarımız olduğunda onlara da bunu aşılayabilirim. Benim rehberlikle öğrendiğim dersleri onların da öğrenmesini istiyorum, yoksa çocuklukları boyunca bu dersleri kendi başlarına öğrenmeye çalışsınlar."

Elini tutup sıkıyorum ama hâlâ kaskatı kesilmiş durumda. "Harika bir iş çıkaracaksın."

Rahatlaması ve nefes alıp vermesi biraz zaman alıyor, koltuğuna geri yerleşiyor.

"Yanımda senin gibi bir kadının olması bana çok yardımcı olacak. Sen tam da çocuklarım için istediğim türden bir annesin."

Bunun üzerine beni tekrar kollarına çekiyor ve o kadar sevildiğimi hissediyorum ki ağlayabilirim.

CHAPTER

Nineteen

A Sabah 5'teki uçuşu için ayrılacak.
Akşam paellamızı hazırlarken o da benimle aynı düşünceyi dile getiriyor.

"Hafta sonu çok hızlı geçti. Seni gerçekten özleyeceğim."

Ona gülümsedim. "Benim için de öyle."

Yemeğimi masaya koyarken derin düşüncelere dalmış görünüyor.

"Belki de müşterilerimin bir kısmını devretmeli ve yakında İngiltere'de üslenmeliyim. Finn adım atmaya ve dizginleri ele almaya neredeyse hazır olduğunu kanıtladı."

Sözleri beni şaşırttı.

"İngiltere'de yaşıyor olabilir misiniz?" Karşıma oturdu.

"Nerede olmak istersem orada olabilirim. Bu sadece hangi müşteri ilişkilerini feda etmeyi göze alacağıma bağlı. Yine de Berlin'deki ekibimle bütünleşmek istiyorum, bu nedenle Birmingham ofisine yaptığım seyahatlerle birlikte evde çalışmak en iyi seçenek olabilir." Paella'dan ilk çatalını alıyor. "Bu bir rütbe indirimi anlamına gelebilir ama sana yakın olmak için buna değer Cass. En azından ben öyle umuyorum. Sen de benim için aynı şeyleri hissettiğin sürece."

Ant'ın Berlin'den taşınmayı düşünceği hiç aklıma gelmezdi. Oradaki pozisyonundan bahsederken her zaman büyük bir gurur, cesaret ve kararlılıkla parlıyor.

O kendi suyundan bir yudum alırken ben de maden suyundan bir yudum alıyorum ve sırtışıma engelleyemiyorum.

Yine de tek yaptığım bu. Sırıttıyorum. Çünkü her ne kadar hayallerim sevinçten havalara uçsa da, onu kariyerinden uzaklaştırmak istemem. Bu onun vereceği bir karar.

Konuyu değiştiren o.

"Gelecek hafta ev bensiz boş mu hissedecek?"

"Çok güzel. Çok güzel bir ev ama siz de içinde olduğunuzda çok daha güzel oluyor."

"Bucklebury'den bazı arkadaşlarını ziyarete getirebilirsin ya da Janie kasabadan gelebilir. Burayı en iyi şekilde değerlendirin. Başımızın üstünde yeriniz var."

Burayı kendi evi gibi değil de bizim evimiz gibi göstermek için çok uğraşıyor ve işe de yarıyor. Newton Road'daki dairem tozlanıyor olmalı.

"Belki Janie'yi bu hafta yemek yemeye davet ederim."

Çatalındaki paella biberlerinden birini havaya kaldırıyor. "Ya da onun için yemek yapabilirsin. Yeni şef yeteneklerini gösterirsin."

Gülüyorum. "Sanırım paket pizzayı tercih ederdi." "Sağlıksız tiplerden biri mi?"

Başımı salladım. "Hayır, hiç de değil. Herkes paket servisin yanında biraz dedikodu ve üstüne güzel bir parça kek ister, değil mi?"

Omuz silkiyor. "Dedikodu, paket servis ve pastanın olduğu kız geceleri konusunda pek tecrübem olduğunu söyleyemem. Ya da dedikodu, paket servis ve pasta konusunda."

Janie'nin burayı kontrol ederkenki heyecanı inanılmaz olurdu. Bize bir şişe şampanya getirirken onu mutfakta zıplarken hayal edebiliyorum.

"Sanırım onu davet edeceğim, teşekkürler."

"İsterse kalabilir. İstedğin herkes kalabilir. Burası sizin de eviniz, bu yüzden belki de Newton Yolu'nda bir bildirimde bulunmayı düşünmenin zamanı gelmiştir?"

Yine o kadar doğal ve kendinden emin bir şekilde söylüyor ki, sözlerinin gücü midemi bulandırıyor. Hala bunun benim hayatım olduğuna inanmakta güçlük çekiyorum - Ant Berlin'den taşınmaktan bahsediyor ve kiracılığımı bırakıp onun yanına taşınmamı öneriyor.

"Üzgünüm," diyor Ant. "Kendimi aşıyor olabilirim. Eğer kendini rahat hissetmek için çok erkense, lütfen yapma. Kendimi seninle olmaya o kadar kaptırmışım ki yüksek sesle düşünüyorum."

Beni ve sinirlerimi okumakta zaten çok iyi. Cevap verirken kendimi çok suçlu hissediyorum.

"Özür dilemene gerek yok! Aklım başımdan gitti. Bana burada verilenlere bak. Çok fazla sevgi, hayat ve... her şey. Ben de en az senin kadar umutsuzum, söz veriyorum. Bazen hâlâ biraz gerçeküstü geliyor. Bu kadar iyi bir şey bulmuş olmak."

"Biliyorum tatlım," diyor ve masanın üzerinden elimi uzatıyor. "Eski resimli kitaplarındaki hikâyelerden biri gibi, değil mi? Bir tanesini yaşama şansına sahip olduğum için çok şanslıyım."

Daha önceki konuşmamızı ve bana annesinin onu sevmediğini söylediğini hatırlayınca içim sızlıyor. Şu anda ona ulaşmak ve asla gitmesine izin vermemek istiyorum.

Dairemden vazgeçip onun yanına taşınmak bunu göstermek için iyi bir fırsat olurdu.

"Newton Road'daki kiracılığım en az altı ay sürecek, ancak en erken tarihte bitirmek için ihbarda bulunabilirim."

"Gerçekten burada yaşamak ister miydiniz? Özgürlük yerine birliktelik mi?"

Gülerek etrafımızdaki odayı işaret ediyorum. "Um,.. evet. Pek seçenek yok, değil mi?"

Yüz ifadesi ciddiyetini koruyor. "Bu yerle ilgili değil Cass. Bizimle ilgili. Sonsuza dek senin olacağımdan ne kadar emin olduğunla ilgili."

Masanın karşısından onda küçük bir kırılmanlık görüyorum. Belki de annesi tarafından sevilmediğini hisseden o küçük çocuktan bir iz.

Belki de bu acı, onu bu kadar tüketken, bu kadar inanılmaz ve bu kadar kararlı yapan şeyin bir parçasıdır. "Sen benim sonsuza dekimsin," diyorum ona. "Bana sahip olduğun sürece"

sonsuzu kadar varım."

"Aynen, prenses."

Tabaklarımız boşalır boşalmaz masayı toplayan benim, arkama yaslanıp evrendeki en ateşli uşak tarafından bekletilmektense üzerime düşeni yapmaya kararlıyım. Beni çalışırken izliyor ve bulaşık makinesini çalıştırdığımda gözlerinde farklı bir bakış oluyor. Berbat pijamalarımın içimi ürperten bir bakış. Daha önce, yatak odasından çıkmadan önce umduğum türden bir bakış.

"Size göstermem gereken bir şey var," diyor.

Ne olduğunu bildiğimi hissediyorum, bu yüzden onu zorlamıyorum, sadece yukarı çıkıp onunla birlikte duş alıyorum, kendimi yıkayıp yatmaya hazırlıyorum. Berbat pijamalarımı giymiyorum. Çok daha lüks bir saten gecelik seçiyorum ve bana söyleneni yapıyorum, o da *kıçını kaldırıp* yatağa *girmemi* işaret ediyor. Giderken kışma küçük bir tokat yiyorum.

Bana katıldığında, çoktan ereksiyon olmuştu ve telefonu elindeydi. Evet, ben de öyle düşünmüştüm.

Bana dün gecenin videosunu gösterecek.

Kalbim küt küt atıyor, çünkü bunu görmek istediğimden gerçekten emin değilim. Ekranda kendimi yatağın üzerinde, ilk adam bana katılmak için adım atarken kendimi genişçe açarken gördüğümde anılar bir çekiç darbesiyle geri geliyor.

"Çok iyiydin," diyor Ant. "Şu haline bak, seni pis sürük."

Ekrandaki adam tişörtünü kenara fırlatıyor, kot pantolonunu ve boxer'ını indiriyor ve yatağa uzanıyor. Böyle küfürlü konuşurken sesimin tınısından içim ürperiyor, ama kendimi işin içine girerken izlerken rahatlıyorum. Gerçekten de iyi iş çıkarmıştım. Ant'ın fantezi videosundaki kadını elimden geldiğince iyi canlandırdım.

"Amin ıslak mı?" Ant, beni ilk adamın yüzüne doğru eğilirken izlerken soruyor.

Başımı sallıyorum, kontrol edebilmesi için geceliğimin satenini yukarı kaldırıyorum. O izlerken ben klitorisimi ovuyorum.

Be

n. "Rastgele adamların aletlerini almak güzeldi, değil mi?"

Ekranda siki amıma almaya başladığımda tekrar başımı sallıyorum. Ant bunun için uzun zaman harcamış olmalı.

bu sabah izledim. Açılar o kadar kusursuz bir şekilde bir araya getirilmiş ki profesyonel bir prodüksiyon gibi görünüyor.

Aklımı okuyor.

"Bugün sen kalkmadan önce bunu yaparken üç kez boşaldım, seni azgın kaltak. Seni kamerada pis bir sürük olarak izlerken üç kez."

Parmaklarım klitorisimde çalışıyor, o devam ederken bu düşünceyi seviyorum.

"Yakında tekrar boşalmaya hazırım, bunu biliyor musun? O acıyan amcığın vuracağım ve seni dün geceki sürük gibi inleteceğim."

Çok fazla çalışması gerekmeyecek. Klitorisim şimdiden karıncalanıyor, gözlerim ekrana yapışık kalırken nefeslerim kısılıyor.

Bu benim.

Bunu ben

yaptım.

Ben ekrandaki kızım.

"Cevap ver bana," diyor Ant, dikkatimi çekerek. "O tatlı, acıyan amına döllerimi alacaksın, değil mi bebeğim?"

"Evet... lütfen bana ver... lütfen... Hala acıyor olsa da döllerini amımda istiyorum..."

Sevdiği dili ve benden istediği tonu öğreniyorum. Aletini avucunun içine alıyor ve bir inilti çıkarıyor.

"Siktir, evet."

Ant beni yanındaki pozisyona çekip sikini sokarken motorcu adam ekranda beni yiyor

tıpkı dün gece kameralar için yaptığı gibi arkadan amıma giriyor. İçime girerken telefonu elimde ve o da hâlâ izliyor, gözleri önümüzdeki videoya sabitlenmiş.

"Bunu izlemek bu öğleden sonra boktan romantik komedileri izlemekten daha iyi olurdu," diye fısıldıyor. "Sinema günlerine lanet olsun demeli ve bunun yerine bu pisliği büyük ekranda izlemeliyiz. Senin sürtük amcığını saatlerce çalıştırdım."

Şu anda sesini seviyorum, daha çok kıvranıyorum.

"Erkekler için pis bir fahişe olmayı seviyorsun, değil mi?" diye ikna ediyor. "Bir dahaki sefere seni daha çok zorlayacağım. Seni aynı anda iki siki birden almaya hazırlamalıyız."

Yatağının başucundaki çekmeceyi açacak kadar uzaklaştığında nefesim kesiliyor. Kahretsin, bunun için hazırlanmış olmalı. Yatak odasındaki cam dildo elinde. Üzerine biraz kayganlaştırıcı fişkırtıp shaftın içinde aşağı yukarı hareket ettirirken bakakalıyorum.

Dayanabileceğimden emin değilim, zaten çok ağrım var, ama Ant bunu düşünmeme fazla fırsat vermiyor. Doğruca arkama geçti ve kulağıma bir emir tısladı.

"Gözlerini o lanet ekrandan ayırma."

Ant bacağımı tekrar yukarı kaldırıp üzerine atarken parmaklarım titriyor, telefonu sabit tutmaya çalışıyorum. Amım dildoyu kolayca alıyor, ama Ant onu çalıştırırken hâlâ hassas, dün geceki darbelerden dolayı hâlâ mücadele ediyor.

"Bekle... lütfen..." Ant'ın sikinin kık yanaklarımın arasına sürtündüğünü hissederken fısıldıyorum. "Yapabilirsin bebeğim," diye yatıştırıyor. "Sadece rahatla."

"Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Yapacaksın," diyor, hiç duraksamadan.

Başını kıkımın içine iterken haykırıyorum, çünkü lanet olsun, acıyor. Çok dar. Amımın doğru noktasına vurmak için dildonun açısını değiştiriyor ama fark etmiyor. Telefonu yatağa bırakıyorum ve o daha sert ittikçe inleyerek geriliyorum.

"Şu lanet videoyu izle," diye tıslıyor ama ben başımı sallıyorum. "Acıtıyor... gerçekten acıtıyor..."

"Bana güven ve bunu kabul et."

Boynumu öpüyor, giderken beni ısıırıyor ve sanki bir hayvan tarafından beceriliyormuşum gibi hissediyorum, homurtular ve itişlerle çiğ. Cehennem gibi acıyor, ama olmasına izin veriyorum. Kendimi buna izin vermeye zorluyorum, kendimi videoya geri dönmeye zorlarken kullanılmış bir fahişe gibi inliyorum. Ekranda ucuz, sefil bir orospu gibi görünüyorum ve şu anda öyle hissettiğim için bu çok uygun.

Bacağımı daha yükseğe kaldırıyorum ve Ant'ın dildoyla doğru noktaya vuracağına güveniyorum. Kıkım yırtılıyormuş gibi hissederken dişlerimi sıkıyorum, ama ne olursa olsun dildoya karşı hareket ediyorum ve bu yeterli... yavaşça alabiliyorum... isteyebiliyorum... daha fazlası için geri çalışabiliyorum. Beni hayal kırıklığına uğratmıyor.

"İşte benim küçük pis kaltağım," diyor. "İstediğin kadar şüphe edebilirsin ama bunun bir önemi yok. Seninle tanıştığım andan itibaren bir sürtük olduğunu biliyordum. Sana ne kadar pis olabileceğini öğreteceğim. Bunu ister misin?"

"Evet..."

"Evet lanet olası ne?"

"Evet, lütfen..." İnledim.

"Bir dahaki sefere seni sikecek daha çok adam olacak. Hepsini aynı anda alacaksın, tıpkı bunun gibi, ama daha sert. Gırtlığına da bir alet sokacaklar, üç deliğini de aynı anda kullanacaklar, gerçek

bir döl orospusu gibi döl içinde kalana kadar onlara istediklerini vereceksin. Onlar için ağzı açık, kullanılmış bir sürtük olacaksın bebeğim."

Şu anda ekranda Ant tarafından beceriliyorum. Gözlerindeki gururu görebiliyorum ve bu bana

İhtiyacım olan cesaretlendirme.

Ant beni dört ayak üzerinde güreştirirken ve bana geri çarparken videonun tüm düşünceleri unutuldu. Yapay penis daha derine iniyor ve kırım onun aletini verdiği kadar sert alıyor, ama sorun değil. Klitorisimi çalıştırmak için parmaklarımı aşağı kaydırmamı söylemesine ihtiyacım yok. Pis bir fahişe gibi konuşmak için komuta ihtiyacım yok, çünkü bunu kendim yapıyorum.

"Becer beni! Karınca... evet... beni bir sürtük gibi becer! Ben bir sürtüğüm! Sikilmesi gereken pis bir sürtüğüm!"

Onu memnun etmek için o kadar çaresizim ki, bu beni delirtiyor.

Küfürlerle dolu bir kükremlerle boşalıyor ve ben de onunla birlikte oradayım, klitorisim amımla birlikte zirveye ulaşırken kulaklarım çınlıyor. Vücudum titrerken heyecandan uçuyorum, çünkü siktir, siktir, siktir. Bana bunu yaptı. Beni böyle boşalttı.

Ant bir iniltiyle kırımdan çekilirken zonklayarak ve ağrıyarak yorganın üzerine yığılıyorum. İkimiz de nefesimizi tutuyoruz, beni kendine çekmeden önce birkaç saniye birlikte uzanıyoruz. Hareket ettikçe irkiliyorum, ağrıyan bir kedi ile birlikte yeni ağrıyan bir kıcı emziriyorum.

"Ciddiydin, değil mi?" Ona sordum. "Bir dahaki sefere daha fazla erkek alacağım?"

Başını sallamadan önce cevabını biliyorum.

"Evet, tatlım. Senin için onları ayarladım bile. Bucklebury'den döner dönmez burada olacaklar."

"Kaç kişiler?" Sinirlerim gerilmiş ve uğuldarken soruyorum. Sırtışı güzel ama acımasız.

"Bu seni ilgilendirmez. Sana ne verilirse onu alacaksın."

Sakinleştikçe sevgi dolu yanı geri geliyor. Beni bir prenses gibi öpüyor, sanki müstakbel geliniymişim gibi yorganın altına sokuluyor. Pis Karınca tekrar yüzeyin altına gizlendi.

Kollarında rahatlarırken gülümsüyorum, çünkü vücudumu benden daha iyi tanıdığını yeterince kanıtladı. Onun için nelere katlanabileceğimi biliyor.

Ona hak ettiği inancı vermeye başlamalıyım.

CHAPTER

Twenty

J Ben kapıdan içeri girdiğimde Anie ayağa kalkmış, haber vermeye hazırlanıyordu. "İyi miydi?! Bütün hafta sonu onunla mı kaldın? Sana mesaj gönderdim ama cevap vermedin. cevap verin."

"Kahretsin, özür dilerim," diyorum, telefonumu ne kadar kötü kullandığımı hatırlayarak. "Evet, bütün hafta sonu kaldım. Çılgıncaydı, çok iyiydi."

Claire'in randevusundan önce sadece on beş dakikamız var, bu yüzden Janie'ye sahile yaptığım geziyi uzun bir heyecanla anlatıyorum - Ant'ın sahildeki çocuklar hakkındaki yorumlarını ve bunun beni ne kadar mutlu ettiğini anlatıyorum. Barda yediğimiz güzel yemekten ve köşedeki küçük masadan bahsediyorum.

"Vay anasını! Bu inanılmaz!" diyor ve sonra resepsiyon tezgahına yaslanıyor. "Vay be. Keşke o gece Hanley Hall'da olan ben olsaydım. Kendine bir süperstar bulmuşsun."

Birlikte gülüyoruz ve ben de yapmaya karar veriyorum. Bir adım daha yaklaşıp elmas kolyemi tutuyorum ve görmesi için havaya kaldırıyorum. Kolyeyi gördüğünde kaşları kalkıyor, kolye ile yüzüm arasında gidip geliyor, tekrar tekrar bakıyor.

"Bu..? Bu gerçek bir elmas, değil mi?"

Başımı salladım. "Cumartesi gecesi bana verdi."

İçimde küçük bir gölge bunu istese de, iki rastgele adamın sikini almamın arkasında olduğunu söylemeyi ihmal ediyorum.

Janie buna inanmakta zorlanıyor, tıpkı bana verdiğinde benim gibi.

"Bu şey tam bir servete mal olmuş olmalı. Lanet nişan yüzüğünün neye benzeyeceğini bir

düşünsene!"

Kalbim hızla çarpıyor ve Claire'in erken gelmesine şükrediyorum çünkü Janie'yle Ant'la aramızdaki şeylerin ne kadar ciddileştiği konusunda henüz konuşmaya başlayamıyorum. Fanteziler çok hızlı bir şekilde gerçek hayata dönüşüyor ve ben hâlâ bunu sindirmeye çalışıyorum. Ona henüz Ant'ın Newton Road'daki daireyi bırakmamı istediğini ve bir gün İngiltere'deki işine geri dönmeyi düşündüğünü söyleyemem. Çünkü bahsettiği uzak gelecekte bir gün değil ve ben bunu biliyorum. Bunu gözlerinde gördüm.

Bunu sindirmek için zamana ihtiyacım var.

"Hey, Claire! Hey, Lena!" Ofise adım attıklarında Janie'nin dikkati tamamen müşterilerimizin üzerindeydi ve ben de dikkatimi onlara yönelttim.

Malvern'de şimdiye kadar tanıştığım tüm müşterilerim arasında en çok Claire'i sevdim. Aynı yaşta olmamız ve aynı türden hayalleri paylaşmamız nedeniyle aramızdaki uyum çok güzel bir duygu. Saçları benimki kadar siyah, omuzlarına kadar aynı doğal dalga stilinde ve benimle aynı şekle sahip, sadece biraz daha kısa. Onu ikinci kez gelinliğini denerken görmek içimi ürpertiyor, çünkü bir gün kendimi onun yerinde görebiliyorum, o gelinliğinin içinde salınırken ben de aynı mutlu gülümsemeyi takınıyorum.

"Ben ve Lena bu hafta sonu sadece ikimiz bir bekârlığa veda partisi denemesi yaptık," diyor bana ve Janie'ye. "Sanırım kızların geri kalanını götüreceğimiz mekânı seçtik, Saundersfoot sahilinde."

Lena başını sallayarak ve gülümseyerek onaylıyor. "Deniz çok dalgalıydı. Cumartesi günü saatlerce dalgaları izledik, doyamadık!"

Lanet olsun - hayatın eşzamanlılıkları sert ve hızlı geliyor.

Janie önce bana, sonra da onlara gülümsüyor. "Cass de bu hafta sonu sahile gitti. Erkek arkadaşı onu Westward Ho'ya götürdü!"

"Vay canına! Oraya bayıldım!" Claire öyle diyor. "Deniz duvarına karşı dalgalar çok çılgın!" Ben sırtıtıyorum. "Biliyorum. Çocukluğumdan beri orayı çok severim."

Bu da aramızdaki yakınlığı bir kez daha hissettiriyor ve böyle zamanları, yani etrafımda arkadaşlarımla eğlenmeyi ne kadar özlediğimi hatırlatıyor.

Janie konuşmadan önce onlarla üst düzey bir sırrı paylaşmak üzereymiş gibi başını sallayarak bana dirsek atıyor.

"Cass'in de yakında masa dekoruna ihtiyacı olacak. Birkaç hafta önce erkek arkadaşıyla tanıştı ve onun hayatının aşkı olduğu kesin."

Gözlerindeki şefkati seviyorum ve bu hem Claire hem de Lena tarafından yansıtılıyor. Claire bana sarılıyor.

"Otuz yaşına yaklaşan iki gelin adayı!" diye gülüyor. "Aynı takımdayız!"

"Henüz gelin adayı değilim," diye cevap veriyorum, onunla birlikte gülerek. "Bunu gösterecek bir nişan yüzüğüm yok."

"Yapacak!" Janie atlıyor. "Ona aldığı kolyeye bak. Şuna bir bakın." Claire ve Lena kolyeyi tuttuğumda ellerini ağızlarına götürdüler.

Claire, Janie'nin düşüncelerini yansıtıyor.

"Vay anasını, nişan yüzüğünün neye benzeyeceğini bir düşünsene!"

Bu düşünce çok daha gerçekçi olmaya başladı. Ant'ın benim için ne tür bir yüzük seçeceği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak çılgınca etkileyici olacağından hiç şüphem yok. Her günün beş saniyesinde bir yüzüğe bakıyor olurdum, sadece hala parmağımda olup olmadığını kontrol etmek için.

Janie dördümüze birer kahve ısmarlıyor ve buraya geldiğimden beri ilk kez müşterilerimin benim için gerçek birer arkadaş haline geldiğini hissediyorum. Claire'in düğün seçenekleri üzerine

konuşurken gülüp şakalaşan bir dörtlü olduk.

Randevuları çok çabuk sona eriyor ve bittiğini bilmek çok üzücü. Arkalarından kapıyı kapatırken bir iç çekiyorum.

Janie hala gülümsüyor.

"Seni böyle görmek çok güzel. Buraya ilk geldiğin zamankinden çok daha fazla eğleniyorsun. O zaman da harikaydın, ama şimdi daha da harikasın."

"Sanırım bunun için Ant'a teşekkür edebilirsin," diye gülüyorum ama o başını sallıyor.

"Yok artık. Bu sensin. Sen kendin olduğun için harikasın, sadece seni mutlu ettiği için değil."

"Dünyanın en mutlu kadını olacak kadar mutluyum."

"Evet, dünyanın en harika düğün planlayıcısı olduğunu gösterecek kadar da mutlusun, elbette, ama bu senin harika olmandan kaynaklanıyor, onun yüzünden değil."

Bu fırsatı soru sormak için kullanıyorum.

"Madem bu kadar harikasın, bu hafta eve bir ziyarete ne dersin? Dışarıdan bir şeyler alıp bir şişe şampanya açabiliriz. Eminim Ant biraz De Chante paylaşmamızdan mutluluk duyacaktır."

Cevabı anında geldi. "Evet, lütfen! Burayı görmek için kesinlikle can atıyorum, efsanevi olacak ve hayatımda bir bardak De Chante tatmaya hiç yaklaşmadım, çünkü iki yudum maaşımdan daha pahalıya mal olur." Ellerini birbirine vuruyor. "Hangi gece uygun?"

Omuz silkiyorum. "Programım oldukça net. Şu anda haftalık takvimimde sadece iş, Ant ve Bucklebury ile birkaç telefon görüşmesi var."

"Ant sürekli dışarıda olduğu için programınıza daha havalı şeyler eklesek iyi olur. Yarın Penny ile yogam var, ama Çarşamba akşamı De Chante ve paket servise ne dersin? Pizza Delight'a bakabiliriz, harika bir yer ve tepelere de teslimat yapıyorlar. Bundan eminim."

"Çarşamba benim için bir kazanandır," diyorum, midem Meksika tavuğu ve kabuklu dolma düşüncesiyle guruldamaya başlamıştı bile.

"Bizimle yogaya gelebilir misin?" Janie soruyor. "Ben ve Penny de Perşembe akşamları yüzmeye gidiyoruz, eğer sen de gelmek istersen. Penny seninle tanışmayı çok ister. Çok iyi anlşırsınız."

Genelde hayır derdim, çünkü formda kalmakla ilgili her şey öncelik listemde arka sıralarda yer alır, ancak Ant'ın spor seansından sonra terli ve formda görüldüğü ve beni maden suyu içmeye nasıl teşvik ettiği gözümün önüne geliyor. Belki de formda kalma rejimi bana düşündüğümünden daha uygun olabilir.

Ve onu da. Onun da hoşuna giderdi.

Başımı salladığımı fark ettim.

"Elbette, yüzmeyi ve yogayı denemek isterim. O kadar da esnek değilim, belki de önce bunun üzerinde çalışmalıyım."

"İyi olacaksın," diyor Janie ve göstermek için bir bacağını yana doğru kaldırıyor. "Kısa sürede sıçrama hareketleri yapıyor olacaksın."

Bunun benim için ne kadar önemli bir beceri olduğu hakkında hiçbir fikri yok. Yüksek sesle gülmemek için kendimi zor tutuyorum. Bu sadece onu güçlendiriyor. Onunla birlikte yoga yapmalıyım. Bir jimnastikçi kadar esnek olursam kamera karşısında çok daha iyi olurum. Yüzme ve yogayı kabul ediyorum.

Hayatım burada gerçekten bir hayata dönüşüyor. Şimdiye kadar sahip olduklarımın en iyisi.

Eve gelir gelmez Ant telefonu açtığında çok heyecanlandım. Yorgun görünüyor, kravatını boynuna dolamış, ama vay canına, muhteşem. Ben ekranda ona el sallarken o da bana alametifarikası olan sırtışını atıyor.

"Mutlu görünüyorsun, bebeğim. İşte iyi bir gün müydü? Janie'ye kolyeni gösterdin mi?"

"Evet, ettim. arşamba günü onu buraya davet ettim." Duraksadım. "Ama önce yoga yapacağım. Yarın akşam. Bundan sonra her hafta onunla yüzme ve yoga dersleri yapacağım.

ve arkadaşı Penny."

Bunu ona söylediğimde yüzündeki ifadeye bayılıyorum.

"Yüzme ve yoga mı? Tanrım, Cass, şimdi olduğundan daha fit ve ateşli görüneceksin.

Günün her dakikası ereksiyon halinde dolaşıyor olacağım."

Gözlerindeki o heyecanı görebilmek için her fırsatta yüzüyor ve yoga yapıyor olurdum.

"Janie Çarşamba günü geliyor o zaman?" diye sordu. "Ona güveç mi pişireceksin?"

Başımı sallıyorum. "Hayır. Pizza Delight'ı öneriyor. Buraya teslimat yapıyorlarmış." O kadar da etkilenmiş görünmüyor.

"Güveç daha iyi olur bebeğim. Pizzaları bok gibi."

Kıkırdıyorum. "Gerçekten mi? Baharatlı tavuk spesiyalleri bile mi?"

"Kesinlikle baharatlı tavuk spesiyalleri. Onlardan uzak dur ve yeni şef yeteneklerine konsantre ol." Bana gülümsedi. "Bu arada, sana güzel bir karides bamyası yapmama ne dersin? Malzemeleri buzdolabına bıraktım."

Telefonumu tezgâhın üzerine koyuyorum, buzdolabının kapağını açıp malzemeleri benim için ne kadar iyi hazırladığını gördüğümde yeniden çalıyor. Ne kadar özenli. Ne kadar dikkat.

O bana anlatırken sırtarak tavayı hazırlıyorum ve bugün milyonuncu kez gerçekten çok ama çok şanslı bir kız olduğumu fark ediyorum.

Teşekkürler, kader. Ve teşekkürler, Anthony Bradstone.

CHAPTER

Twenty-One

T Kilitlemeyi tercih edersen başucumdaki çekmecedeki yatak odasının anahtarı var bebeğim. Her zaman iş ve eğlenceyi birbirinden çok ama çok dikkatli ayırmanızı öneririm. Senin Ara, tabii ki. x

Çarşamba sabahı uyandığımda bulanık gözlerle mesaja bakıyorum ve bu büyük bir rahatlama. Janie bu akşam ev turu için bastırıldığında sahanlığın sonundaki odanın etrafından dolaşmanın yollarını düşünüyordum ama hiçbirisi o kadar da ikna edici gelmedi.

Benim girmeme izin verilmeyen Ant'ın gizli çalışma alanı. Birisi çok sık kaldığı için özel olan boş bir oda.

Kapının hemen yanında yerde bir delik var, bu yüzden odada durmak güvenli değil - bu beni yüksek sesle güldürdü.

Janie'ye odanın depo dosyalama yeri olduğunu söylemek çok daha güvenli bir bahis olurdu, özellikle de sıkıca kilitlenmiş kolu gösterebildiğim zaman. Son birkaç gündür bu konuyu Ant'a pek çok kez açabilirdim ama utandığımı düşünür diye bu konuda kendimi biraz tuhaf hissediyorum. Orada yaptıklarımın utanıyorum. Onunla birlikte. Onun için. Çünkü utanmıyorum. Sapık insanlara hayranım ve sapık olmayı öğreniyor olmam harika. Sadece Janie'ye bundan bahsetmedim çünkü... çünkü bu özel. Çünkü o bir iş arkadaşı. Çünkü... çünkü.

Ant'ın benim elmas kolyemi göstermemi istediği kadar, sürtük kamera becerilerimi paylaşmamı da isteyeceğini düşünmüştüm ama görünüşe göre yanılmışım. Bu gece Janie için yatak odası itirafı olmayacak. Kapıyı güzelce ve sıkıca kilitleyeceğim.

Tanrım, dün geceki ilk yoga seansım yataktan kalktığımda kaslarımın ağrmasına neden oldu. Penny harikaydı ve onunla ve Janie'yle harika bir gece geçirdim, ama kesinlikle düşündüğüm şeyi

doğruladı. Benim

Vücudum o kadar da esnek değil, ki bu bazı açılardan iyi bir şey, çünkü daha iyisini yapmak için bir teşvik. Şimdiden bir spor salonuna üye oldum ve önümüzdeki üç ay boyunca her hafta yoga yapacağımı teyit ettim. Bundan sonra yeni, fitness odaklı, sağlıklı bir Cassandra olacağım. Ant benden çok memnun olacak.

Giyinmeden önce sıcak ve buharlı bir duş beni gevşetiyor, ama orada geçirdiğim zaman konusunda çok açgözlüyüm. Kahretsin. Kaslarımın sıcak suyla dinlenmiş olması iyi bir şey, çünkü yatak odasında süper bir hızla koşturup kendimi hazırlamaya ve işe gitmeye çalışıyorum. Bugün sabah tam 9'da ilk konsültasyonumuz var ve yeni bir müşteriyle. Saçmalık, saçmalık, saçmalık.

Neyse ki yatak odasından çıkmadan önce Ant'ın anahtar teklifini hatırlıyorum, çünkü Janie ofisten çıkar çıkmaz benimle birlikte eve geliyor.

Şimdi... hangi çekmeceyi söyledi...

Yatağın onun tarafına geçip en üstteki dolabı açıyorum. Etrafı karıştırıyorum, anahtarın cıngırağını hissetmeye çalışıyorum ve yeterince çaba sarf ederek lanet dolabı zorlamayı başarıyorum. Diğer çekmeceler öyle bir güçle açılıyor ki en alttaki ayak parmağıma çarpıyor.

AYAK PARMAĞI! OW!! SIKTIR!

Yine mutfak kapısında domates gibi, ama en azından Ant bu sefer ne kadar beceriksiz bir aptal olduğuma tanık olmuyor.

Arabamda olmam gerektiği için içimden küfrederek alt çekmeceyi kapatmaya gidiyorum ama bir şey dikkatimi çekiyor. İçinden minik bir lastik canavar kolu çıkan tuhaf, küçük mavi bir çanta. Bu da ne böyle?

İçine bakmadan duramıyorum ve küçük oyuncaklardan oluşan o kadar tuhaf bir koleksiyon var ki beni kıkırdatıyor. Ant'ın - Anthony seksi Bradstone - başucu çekmecesinde bir dizi minik canavar parmak kuklası var. Onları yatağın üzerine bırakıyorum ve en az yirmi tane var, hepsinin yüzünde aptalca, eğlenceli ifadeler var. 1980'lerden kalma olmalı, kesinlikle ben doğmadan önce.

Toplantıda olmasaydı ve ben de geç kalmasaydım onu hemen arar ve gülerdim ama fırsatını bulduğum anda onunla kıkırdarak konuşmak için harika bir şey olacak. Aynı anda on parmak kuklası oynatacağım ve ona farklı aptal seslerle merhaba diyeceğim.

Alt çekmecedeki başka bir şey fark ettiğimde onları çantaya geri koymuştum bile. Polimerden değil, kâğıttan yapılmış, yırtık pırtık ve buruşuk on poundluk bir banknot. Onu alıp elimde çeviriyorum ve üzerine siyah biro ile bir şeyler karalanmış olduğunu görüyorum. Tuhaf. Aslında hangisinin daha tuhaf olduğuna karar veremiyorum - yirmi lastik canavar mı yoksa üzerine bir şeyler karalanmış bir banknot mu? Bir banknotun üzerini karalamak teknik olarak yasadışı değil mi? Ant yatırım bankacılığında çalıştığı için biliyor olmalı. Üst çekmeceyi karıştırırken yine kıkırdıyorum. Bu sefer anahtarı buluyorum, tam arkaya saklanmış.

Evet, kesinlikle doğru olan bu. Oldukça kalın ve yatak odasını tıkırtıyla kilitliyor. Janie'nin yakın zamanda o odaya girmesine imkan yok. Bir koçbaşına ihtiyacı var.

İşe giderken yol muhteşemdi. Güneş açmış ve manzara muhteşem. Yoga sonrası aldığım duştan yeni çıkmışım ve bu sabah Ant'ın alt çekmecesinde bulduğum tuhaf şeye gülüyorum. Ofise geç kaldım ama Janie yeni müşterimizle meşguldü ve ona gelin kıyafetlerini gösteriyordu.

"Hey!" Janie diyor ve bizi tanıştırıyor.

El sıkışmam yıllardır olmadığı kadar kendinden emin ve istikrarlı, yüzümdeki gülümseme de öyle.

"Merhaba Alexandra, ben Cass. Sizinle çalışmak için sabırsızlanıyorum. Elimizden gelen en iyi günü geçirmenizi sağlamak için elimizden geleni yapacağız."

Gülümsemesi çok sıcaktı.

"Öyle olacağını biliyorum. Ününüz inanılmaz. Sizi internetten araştırıyordum."

"Teşekkür ederim," diye cevap veriyorum, etrafımızdaki odayı işaret ederek. "Wedding Bliss'te yaptığımız işle gurur duyuyoruz, bunu bilmek güzel."

Bunun üzerine başını sallar.

"Hayır, hayır. Bahsettiğim Düğün Mutluluğu değil, sensin. Bu sabah Hereford'dan buraya kadar geldim, çünkü günümü sizin planlamanızı istiyorum. Bu şubeyi istedim, şehirdekini değil. Karşı koyamadım."

Janie odanın diğer tarafından bana sırtıyor. Elimden gelenin en iyisini yapmaktan aldığım haz hep bu olmuştur. En iyisi *olmak* için elimden geleni yapmaktan.

Bu da kariyerimi ne kadar sevdiğimi pekiştiriyor.

Görüşmesinin sonunda Alexandra'ya gülümseyerek el sallıyorum ve doğruca Janie'ye dönüyorum. "Buna inanabiliyor musunuz? Ta Hereford'dan gelmiş!"

"Şaşırmadım," diyor Janie ve beni tezgâhın yanına çağırıyor.

Ekranda *düğün yorumları* sitesi var ve biz, *Wedding Bliss*, Malvern'de listelenmişiz. Adımın altında bir sürü beş yıldızlı yorum var ve en sonuncusu diğerlerinden bile daha parlak. Claire'den bir tane.

Cassandra ile çalışıyorum ve ondan daha iyisini bulamazsınız. O kadar sezgisel ki aklımı okuyor ve onun yanında olduğum her dakika kendimi bir tanrıça gibi hissetmeme yardımcı oluyor. Onu dünyadaki herkese tavsiye ederim ve henüz büyük günümü bile yaşamadım! Hayallerimdeki düğün günü olacağını biliyorum!

Janie'ye "O çok sevimli," diyorum ve içimi bir duygu yumağı kaplıyor.

Bucklebury'deki görevimin güvenliğinden ve tanıdığım müşteri yelpazesinden ayrılmaktan çok korkuyordum ama her açıdan doğru bir hamleydi. Her açıdan.

Artık sadece kasaba halkına düğünlerini planlamalarında yardımcı olan yerel bir kız değilim. Yeni bir şehirde ve yeni bir şubede, gerçek bir profesyonel olarak adından söz ettiren bir kadını.

Janie henüz okumadığım bir eleştiriyi işaret ediyor.

Cass şimdiye kadar duyduğum en bulaşıcı kahkahaya sahip! Kapıdan içeri girdiğim andan itibaren beni de kendisiyle birlikte kıkırdattı!

"Bu da doğru." Janie sırtıyor ve beni dürtüyor. "Bu gece gülmekten altıma işeyeceğim ve pizzam boğazıma kaçacak, eminim."

Bu konuda yanılmıyor. Tepelere doğru yaptığımız yolculuktan sonra eve - *benim* evime - adım attığımızda birlikte dans ediyoruz. Alt katta koşturuyor, gördüğü her şey karşısında nefes nefese kalıyor ve sırtıyor.

"Söylediğinden bile daha iyi!"

"Biliyorum!"

Ona mutfağı gezdiriyorum ve dev buzdolabındaki De Chante şişelerini gösteriyorum. Kahvaltı taburelerinden birinin üzerinde lunaparktaki bir gezintiye çıkmış gibi dönüyor ve yumruklarını havaya kaldırıyor.

"Senin adına çok mutluyum Cass. Çok, çok mutluyum! Lütfen Ant'ın seksi arkadaşları olup olmadığını öğrenebilir misin?"

Eminim öyledir, değil mi? "Sonsuza dek mutlu olacak Bay'ımı senin sırtında bulmaya varım." İlk şampanya şişemizi açıyorum.

"Berlin'e gittiğimde senin için araştırırım. Aralarından seçim yapabileceği oldukça iyi bir ekibi var gibi görünüyor."

Hayali idolünün haritasını çıkarıyor.

"Ant'tan daha genç. Belki otuz yaşlarında. Aramızda epey bir yaş farkı var ama çok fazla değil."
Kıkırdamak için duraklıyor. "Akıllı biri, anlıyor musun? Güçlü, erkeksi ve harika biri. Koyu renk saçlı
ve

Mavi gözlü, biraz Ian Somerhalder'a benziyor ama vampir değil. En azından ideal olarak değil. Boynumun ısırılmasını istemiyorum. Aslında belki biraz boynum ısırılabilir ama o kadar da sert değil... Kan kaybından ölmek istemiyorum."

"Bunu not edeceğim."

"Belki devasa mor uzaylı dildolarına da pek sıcak bakmıyorumdur. Bir tanesiyle başa çıkabileceğimden emin değilim." "Bunu da not edeceğim."

"Hiç kullandın mı?" diye soruyor bana. "Mor horozdan bir çift sürdün mü?"

Şansımı denemek ve tüm bu pis şeyleri ona anlatmak çok kolay olurdu. Gözleri canlı ve meraklı, ses tonu çok dostça. Ama yapmadım.

Başımı salladım. "Hayır. Henüz yapmadım."

"Vay be. Bir direğin üzerinde oturmanın nasıl bir his olduğunu soracaktım. Öğrendiğinde bana da haber ver." Şampanyadan ilk yudumumuzu alırken kahkahalarla gülmeye başlamıştık bile.

Ant'ın önerdiği gibi yapmadığım ve yeni yemek pişirme becerilerimi göstermediğim için kendimi biraz suçlu hissediyorum ama Janie haklı. Pizza Delight harika. Baharatlı tavuk dolması tam bir rüya ve kanepede iki şişe De Chante içerken ben de kendimi dolma gibi hissediyorum.

"Sence ne zaman olacak, gerçekten?" diye soruyor bana. "Sence Ant ne zaman dizlerinin üzerine çöküp sana Bayan Bradstone olmayı teklif edecek?"

"Emin değilim," diyorum ama bu saçma bir cevap gibi geliyor. "Bunun üzerine bahse girelim mi? En fazla üç aylığına bahse girerim."

"Dört," diyorum, beni yeneceğine dair umutlu bir şüpheyile.

Yeterince şampanya içtiğim için kelimelerim kolayca akıyor.

"Nedimem olmaya ne dersin? Kendi elbiseni seçmene yardım edebilirsin, söz veriyorum."

Elini kalbinin üzerine koyuyor ve ben onun bu kadar şaşırmış olmasına şaşıyorum. Soruya cevap verirken gözleri yaşıyor.

"Nedimen olmak konusunda kesinlikle harika hissederdim! İstedğin her elbiseyi giyerim!"

"Anlaştık o zaman," diyorum ve ona sarılıyorum. "Ben de koridorda yürüyene kadar ne kadar süre geçeceğine dair bahse girmek ister misin?"

"En fazla on iki ay," diye yanıtlıyor. "En azından bunu efsanevi hale getirecek planlama becerisine sahipsin. İstersen iki hafta önceden haber vererek destansı bir etkinlik düzenleyebilirsin."

Midemde bir burkulma oluyor, çünkü içten içe bu becerilere ihtiyacım olabileceğini düşünüyorum. Sanırım büyük günümü planlamak için on iki aydan çok daha az zamanım olabilir. Ant'ın bu konuda kafasında çok kesin bir program olduğundan şüpheleniyorum. Hiçbir şey için on iki ay bekleyeceğini düşünemiyorum.

Janie'nin gece çantasını yatmaya hazır hale getirdiğimizde saat neredeyse gece 1'di. Üst katta bir tur atmıştık, o da en çok sevdiği yatak odasını seçti. Benimkinin karşısındaki koridoru.

Duvar da gömme dolaplar var, hepsi aynalı ve odayı olduğundan daha büyük gösteriyor. Çantasının fermuarını açarken bir tanesini onun için açıyorum, böylece kıyafetlerini asıp sabah için hazırlayabiliyor. Gardırobun birkaç askı dışında boş olmasını bekliyordum, bu yüzden kıyafet zulasının tamamı görüldüğünde şokla geri sığıyorum.

Gardırop pahalı gömlekler ve takım elbiselerle dolu ama bunlar Ant'ın değil. Bunu onlara bakarak anlıyorum. Bunlar lüks ama onun tarzı değil. Tam olarak değil. Gömlekler çoğunlukla damalı ya da çizgili, ceketler çoğunlukla tüvit ve çok fazla süveter var, yelekler ise neredeyse hiç yok.

"Bunlar Ant'ın değil mi?" Janie soruyor, ben içindekilere göz atarken yüzümü okuyor, açıkça

Yüzümdeki şaşkınlığı fark etti.

Emin olmak için bir gömlek çıkarıyorum ve kesinlikle Ant'ın bedeni değil ve onunki kadar özel dikilmiş de değil.

"Hayır, sanmıyorum."

Gece çantasını düşünmeyi unutarak yanıma doğru ilerliyor ve altında ne olduğunu görmek için pantolon askılarından bazılarını kenara itiyor. En alt raf çantalar, kutular ve çantalarla dolu.

Yanındaki gardırobu açıyorum, daha fazla çanta ve valiz var.

"Burada başka biri mi yaşıyor?" Janie soruyor.

"Hayır. Bildiğim kadarıyla

yok." "Görünüşe göre var."

Janie beni izlerken ben hâlâ rayların üzerindeki giysilere göz atıyorum.

"Biraz garip, değil mi? Burada onunla yaşıyorsun ve o sana burada başka birinin de yaşayabileceğini söylemedi." Kıkırdıyor. "*Oh, hey. Pardon, burada başka bir adamın yaşadığından bahsetmemiş miydim? Adı Bob.*"

Bu düşünce beni olması gerekenden daha fazla ürpertiyor, çünkü onun kastettiği kadar şaka gibi görünmüyor. Bir gece yatakta olabilirim ve gerçekten de bir adam içeri girip bu yatak odasını kendi odası gibi kullanabilir. Ya da daha kötüsü benimkini kullanır.

Kes şunu. Düşünceleri bir kenara itiyorum. Masum bir açıklaması olmalı.

Acaba Ant'ın büyükbabasının eşyaları mı diye merak ediyorum ama öyle olmasına imkân yok. Hepsi değil. Raylardaki kıyafetler modern ve yeni.

"Kutulardan birini mi açacaksın?" Janie soruyor.

Cazip geliyor ama hayır. Yapamam. Orada ne bulacağıma dair hiçbir garantim yok. Bildiğim kadarıyla ağzına kadar pis seks oyuncaklarıyla dolu olabilir. Ayrıca, bu biraz... istilacı hissettirir.

Omuz silkerek gardırop kapaklarını kapatıyorum. Neyse ki bir sonraki dolapta boş bir ray ve Janie için birkaç yedek askı var.

"Burada kendini evindeymiş gibi hisset," diyorum ve o da sarhoş bir şekilde gülüyor.

"Bunu yapmakta bir sorun yaşayacağımı sanmıyorum, zira başkaları yaşıyor gibi görünüyor."

CHAPTER

Twenty-Two

I saat kaç olursa olsun dün gece Ant'ı aramalıyım. Mesajına, harika bir gün geçirdiğimi umduğunu söyleyen bir "*seni seviyorum*" cevabından daha fazlasını yapmalıyım.

Kızlar gecesi.

Janie'yle birlikte ofise giderken aklım dolup taşan gardırobumda. Elimden geldiğince müşterilerimize odaklanıyorum ama sorular hâlâ içimde dolaşıyor. Düşüncelerim her fırsatta oraya geri dönüyor.

Ant'ın evinde neler oluyor?

Ant'ın evi. Zihnimdeki değişimi fark ettim.

Bugün sessiz, mesajlar konusunda alışılmadık derecede sessiz. Ona kendim ulaşmayı düşünüyorum ama ne söyleyeceğimden emin değilim. Evde başka birinin yaşayıp yaşamadığını açıkça sorayım mı? Ya da evi bir otel odası olarak açmayı planlayıp planlamadığını, beni becermek isteyen herkes için tam bir gardıropla tamamlayıp tamamlamadığını mı?

Şimdi sertleşiyorum. Mantıklı bir açıklaması olması gerektiğinden, olmamam gerektiği halde tuhaflaştım.

Bir kuryeden bana gönderilmek üzere büyük bir kutu geldiğinde bu tuhaf duygu paniğin doruk noktasına ulaşıyor. Janie kutuyu açmamı izlerken kalbim güm güm atıyor, bugün için planlanmış başka tedarikçi teslimatımız olmadığı için korkudan ödü kopuyor.

Kutunun üzerinde *özel bir şey* yazmıyor ama yine de açarken ürküyorum, belki de uzaylı siklerinin üstünde bir sürü uzaylı siki vardır diye.

Aşırı hevesli bir kıkırdama çıkarıyorum, sonra içinde ne olduğunu görünce rahat bir nefes alıyorum. Tabii ya. Harry'nin doğum günü hediyesi, hafta sonu için hazır. Birkaç hafta önce ona

kocaman bir peluş zürafa sipariş etmiştim, çünkü çok şirin bir peluştu ve neredeyse her yerde stokta yoktu. Gerçekten çok güzel ve

Hatırladığımdan çok daha büyük. Onu sarmak için çok fazla ambalaj kağıdı gerekecek. "Vay canına! Bu Ant'tan mı?" Janie sordu.

"Hayır." Kocaman kabarık zürafayı tutuyorum. "Bu yeğenimin doğum günü için. Zürafalara karşı çılgın bir takıntısı var. Yatak odası büyük bir zürafa parkı. Karışıma bunu da eklemeyi duramadım."

"Awww. Buna bayılacak. Gördüğüm en tatlı zürafa. Umarım Ant'ın Audi'sine sığdırabilirsin."

Zürafanın kafasının arabanın camından dışarı çıktığını ve yolculuk sırasında rüzgârda savrulduğunu düşünüp gülüyorum. Oyunağı kutuya geri koyup kapağını kapatıyorum. Bunun için şükürler olsun. Uzaylı siki ve başka dramatik sürprizler yok.

"Bu gece için yüzme kostümünü hazırladın, değil mi?" Janie öğleden sonra sona yaklaşırken soruyor.

Masamın altından çantamı kaldırıyorum çünkü evet. O tuhaf halimde bile yüzme seansımız için bir çanta hazırlamayı unutmamıştım.

Janie ve ben soyunma odasına gittiğimizde Penny beni tekrar gördüğüne çok seviniyor. Birbirlerini bu kadar iyi tanımalarına ve beni yanlarında bu kadar kolay bulmalarına bayılıyorum.

Dolabı doldurup havuza girmeden önce telefonumu son bir kez kontrol ediyorum ama Bay Mükemmel'den hâlâ ses yok ve bu artık tuhaflaşmaya başlamıştı.

Umarım günün iyi geçiyordur, ona mesaj atıyorum, sakın olmaya çalışıyorum. Şimdi havuza giriyorum.

"Hadi, Cass!" Janie sesleniyor ve ben de telefonumu arkamda bırakarak onlara katılmak için koşuyorum.

Pek yetenekli sayılmam, kurbağalama ile köpek kulacının berbat bir versiyonunu birleştirerek bir sürü uzunluk yapıyorum ama en azından bu sefer önden sürünmeyi deniyorum. Zamanımın en az yarısı Penny ve Janie'yle hayat hakkında gülüşerek ve sığ sularda rahatlayarak geçtiği için bir fark yaratmıyor. Yine de bu bir başarı.

İşimizi bitirip gece için ayrılmaya hazırlanırken kendimi çok daha neşeli hissediyorum. Saçlarımı kurutuyorum ve arabamın anahtarlarını alıp çantamdan telefonumu çıkarmadan önce eğlence merkezinden çıkıyorum.

Mesaj simgesi gösteriliyor. Açmak için tıkladığımda parmaklarım titiyor.

Havuza gireceğini biliyorum bebeğim. Umarım iyi yüzersin. Yakında görüşürüz. x

Tekrar söylüyorum, bu onun için uysal bir şey. Cevapsız arama ya da sesli mesaj yok. Beni ne kadar özlediğine ya da hafta sonu evde olmak için sabırsızlandığına ve ailemle tanışmak için sabırsızlandığına dair mesaj akışı yok.

Ona en iyi nasıl cevap verebileceğimi düşünerek eve doğru geri dönüyorum ve tepedeki yolu yarılamaştım ki, yolun hemen başında evin parladığını görüyorum.

İçeride biri var.

Vay anasını. İçeride biri var.

Kendimi bir korku filminde gibi hissediyorum, arabayı sürmeye devam ederken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor, misafir odasındaki gizemli *Bob'un* elinde mutfak bıçağıyla beni beklediği bir tür sapık filmine gireceğimden endişeleniyorum. Neredeyse kenara çekip Ant'ı arayacaktım. *Neredeyse*. Ama aramadığıma memnunum. Kapılar açıldığında ve arabasının garaj yolunda olduğunu gördüğümde kalbim mutlak bir rahatlama içinde sıcıyor. Ön kapı açılıp da bana katılmak için dışarı adım attığında, bir anda kollarına koştuğumda bir deli gibi sırtıyorum.

"Sürpriz!" diyor ve beni sıkıca sarıyor. "Karşı koyamadım bebeğim. Seninle birlikte olmak için eve geri dönmek zorundaydım."

Bu her şeyi açıklıyor. Kahretsin, çok açık. Sessizdi çünkü Bucklebury'ye gitmeden önce bir gün erken dönerek bana sürpriz yapmaya hazırlanıyordu. Tanrım, rahatladığımı hissediyorum.

Arabadan çantalarımı almama yardım ediyor ve içeri girdiğimizde ona bakmaktan kendimi alamıyorum. Koyu taba rengi takım elbisesi ve şık kravatıyla hâlâ mükemmel bir şekilde giyinmişti ve tüm korkuları ve aptalca düşünceleri

benimkiler ait oldukları deli kutusuna itildi. Her zamanki gibi muhteşem, gözleri sevgi dolu, akşam yemeğimi hazırlarken ocakta bir tencereyle beni selamlıyor.

"Dün gece Pizza De-shite'ı tercih ettiğin için karidesli bamyı." Gülüyorum, o tavayı karıştırırken ellerimi beline doluyorum. "Aslında harika bir pizzaydı. Janie haklıydı."

"Senin sözüne güvenmek zorundayım."

Bana gülümseyerek bakarken, "Yok," diyorum ona. "Bir dahaki öğleden sonra sinemaya gittiğimizde buradan sipariş verebiliriz. Baharatlı tavuğu her zaman tavsiye ederim."

Bana bir bakış attı ve gözlerini devirdi.

"İstediğiniz kadar pizza yiyin ama ben sizinle birlikte yemeyeceğim. Beslenmen için çok faydalılar. İnan bana, yogaya ve yüzmeye tam anlamıyla başladığında bana hak verecek ve onlardan uzak duracaksın."

Omuz silkiyorum, çünkü muhtemelen yapacağım. Belki de mikrodalga yemeklere ve paket servislere olan sevgim sona eriyordur.

"De Chante?" diye soruyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Benim için maden suyu lütfen." Onaylarcasına başını sallıyor.

"İyi kız. Harika seçim."

Buzlu sudan bir yudum alırken öyle hissediyorum. Yüzme seansımdan sonra buna ihtiyacım var. "Havuz nasıldı? Ön kulaç nasıldı?" diye soruyor.

"Tam olarak önden sürünme değil, daha çok köpek küreği ile sıçrama ve birkaç iyi yüzme denemesi gibi, ama daha iyi olacağıma eminim."

"Çalışmaya devam et bebeğim, çok geçmeden yerel yarışmalara katılacaksın. Yüzme kostümünün içinde şık bir afet gibi görünmelisin."

Masada yemek yiyoruz ve üst kattaki gardırop konusunu açtığımda kendimi daha önce olduğumdan çok daha rahat hissediyorum. Soruyu sormadan önce maden suyundan bir yudum daha alıyorum, hala açıklamanın ne olabileceğinden emin değilim.

"Janie dün gece bizimkinin karşısındaki odada kalıyordu," diyorum ona. "Eşyalarını asması için gardırobun kapısını açtım."

Sırıtarak başını sallıyor.

"Ha, evet. Ve ağzına kadar dolu olduğunu gördüm." Çok rahat görünüyordu, ben de gülümsedim. "Evet. Bu kıyafetler senin değil, değil mi?"

"Hayır, kesinlikle benim tarzım değil. Eminim onlara bakarak bunu anlayabilirsin." Bamyasından bir ısırık daha almak için duraklıyor. "Onlar Gerwyn'in. Tüm kutular ve çantalar da öyle. Worcester'daki evini bıraktığından beri onları burada tutuyor. Zamanının çoğunu benimle birlikte Berlin'de geçiriyor."

Elinde mutfak bıçağı olan *Bob* adında bir adamı hayal ettiğim için kendimi tam bir aptal gibi hissederek kahkahalarla gülüyorum.

"Ne?" Ant sorar. "Bu kadar komik olan ne?"

Gerçeği itiraf etmeye karar veriyorum, çok güldüğüm için kelimelerimde tökezliyorum.

"Düşündüm de... Ha!" Gülmeye devam ediyorum. "Seninle aynı evde yaşayan rastgele bir

adamın eşyaları olabilir diye düşündüm. Sanki istediği zaman bir şeyler yapmak için eve taşınan yatakçılardan biri olabilirmiş gibi. Çok aptalca."

Benimle birlikte hiç gülmüyor. Bıçağını ve çatalını yere koyuyor.

"Cass, cidden. Sence sahanlığın karşısında rastgele bir adamın kalmasını ister miydin?"

her fırsatta senin amından bir parça mı alacak?"

"Hayır!" Onu temin ederim. "Biliyorum, bu aptalca, sadece... şok ediciydi."

"Güzel," diyor. "Çünkü yatağa davet ettiğim herkes her zaman tamamen anonim olacak. Bırak onlarla yaşamayı, isimlerini bile öğrenemeyeceksin. Bunu anlıyor musun?"

Kahkahalarım kesildi.

"Evet, bunu anlıyorum. Üzgünüm, düşüncelerim çılgıncaydı." "Evet. Öyleydi. Gerçekten çılgıncaydı."

Ortam o kadar gergin ki keşke bu konudan hiç bahsetmeseydim diyorum. Tamamen sıradan bir açıklaması olduğunu fark edecek kadar inançlı olmalıydım. Bir gülümsemeyle odağı değiştirmeye çalışıyorum.

"Gerwyn'in eşyaları burada mı? Sık sık ziyaret eder mi?" Ant omuz silkiyor, çatal bıçak takımını alıyor.

"O benim doğrudan asistanım. Oldukça yakın çalışıyoruz. O kadar yakın ki neredeyse benimle birlikte Berlin'de yaşıyor ve sık sık buraya geliyor." Sesi hafifliyor ve gülümsüyor. "Bazen o piçten kaçamıyorum."

Gerwyn hakkında pek çok şey duydum ama Berlin'de ne kadar yakın olduklarını hiç duymamıştım ve kesinlikle burada, Malvern'de Ant ile birlikte olduğunu hiç duymamıştım.

"Onu seveceksin," diyor Ant bana. "Gerwyn oldukça tuhaf bir adam ama mükemmel bir iş ahlakı var. Hırslı, yetenekli ve detaylara çok önem veren biri."

Bunların hepsini daha önce duydum. Gerwyn'in işinde ne kadar iyi olduğunu biliyorum. Ant ne zaman Berlin'den ve o günkü başarılarından bahsetse bunu duyuyorum.

"Damalı gömlekleri ve tüvitleri seviyor o zaman?" Ant güler, mutlu ruh haline geri döner.

"Evet, dediğim gibi, oldukça tuhaf biri. Aristokrat bir aileden geliyor gibi görünüyor, sesi de öyle ama aslında hiç de öyle değil. Küçüklüğünden beri lüks bir erkek okuluna gitmiş ama ailesi hıyarmış. Üniversiteye gitmeden önce taşınmış ve bir yıl sonra üniversiteyi bırakıp Almanya'da bir lunaparkta işe girmiş. Dolayısıyla Berlin'deki rol için uygun. Dil becerisine sahip."

Bu onun hakkında edindiğim ilk gerçek içgörü. Ant'ın gözleri bana Gerwyn'in sadece bir iş arkadaşı değil, bir dost olduğunu gösteriyor ve içimi bir mutluluk kaplıyor. Ant'ın gerçekten bir arkadaşı olduğunu görmek çok güzel.

"Almanya'da bir iş mi buldu?" Ben zorluyorum ve Ant konuşmaya devam ediyor.

"Evet, her gün bir çizgi film prensi gibi giyiniyordu. Bazı resimleri gördüm ve çok komikti."

"İngiltere'ye geri dönmesine ne sebep oldu?"

Ant bana o sırtışlarından birini yapıyor. "Genelde insanların işlerini bırakıp başka bir yere taşınmalarına neden olan şeyle aynı Cass. Biriyle tanıştı. Tatildeyken onu İngiltere'ye geri dönmeye ikna eden biriyle. Yıllarca onunla birlikte Worcester'da yaşadı."

"Ayrıldılar mı?"

"Evet, ayrıldılar."

"Bu çok üzücü. Çok güzel bir aşk hikayesi olabilirdi. Bir kız tatilde bir çizgi film prensiyle tanışır ve onunla sonsuza dek sürecektir bir hayat kurar."

"Gerwyn'in kafasında sonsuza kadar kalabilir," diye gülüyor Ant. "Ne kadar inkâr etse de hâlâ ona aşık."

Aynı pozisyonda olduğum anılar tekrar canlanırken bileğimdeki dövmenin yandığını

hissediyorum. Etrafımdaki herkese Jack'i unuttuğum konusunda ısrar ediyordum, oysa hala onun için her gün ağlıyordum.

Gece.

"Her neyse," diyor Ant. "Yakında onunla tanışacaksın. Bunu dört gözle bekliyor. Beni elinde tutan kadını görmek için sabırsızlanıyor."

Bu düşünce beni heyecanlandırıyor. Yakında Berlin'de olacağım ve Ant'ın dünyasının bambaşka bir yönünü keşfedeceğim.

"Sabırsızlanıyorum."

Yemek biter bitmez tabaklarımızı toplamak için yine kendimle yarışıyorum. Ant iş ve yüzmeden sonra yorgun olduğumu söyleyerek beni uyarmaya çalışıyor ama onu dinlemiyorum, o izlerken mutfağı topluyorum. En azından bunu yapabilirim.

Normale döndük ve bu çok güzel. Onun tekrar yanımda olması istediğim her şey. Son birkaç gündür onu çok özledim, her ne kadar bunun farkına varamayacak kadar meşgul olsam da. Gözlerindeki sevgi, her zaman onun yanına sokulmak istememe neden oluyor.

Ve onu da becer.

O ve kapıdan bana gönderdiği diğer herkes. Ben de kendime böyle söylüyorum.

"Yarın işi kaçta bitirebilirsin?" diye soruyor yukarı çıkarken. "Saat beşte. Cara'nın randevusu bitince."

"Çok yazık. Oraya çok daha erken varabileceğimizi umuyordum. Ailenle olabildiğince çok zaman geçirmek istiyorum."

"Ben de," diyorum ona. "Ama iş iştir. Bunu herkesten daha iyi biliyorsun."

Beni sahanlıkta kollarının arasına alıyor, yatıştırır gibi bir o yana bir bu yana sallıyor. "Bebeğim, istemiyorsan çalışmana gerek yok. Yarın çalışmayı bırakabilirsin ve ailenle istediğin kadar vakit geçirebilirsin. İstersen hepsine yolun aşağısında bir yer ayarlarız."

Ona bakabilecek kadar uzaklaşıyorum. "Ne?"

"İşin," diye tekrarlıyor. "İstediğin zaman bırakabilirsin bebeğim. Ne olursa olsun, zamanı geldiğinde bırakacaksın. Ne zaman bırakacağın sana kalmış."

"Ama ben değilim..." Ben başlıyorum. "İşimden ayrılmak istemiyorum. İşimi seviyorum."

Çok parlak gülümsüyor. "Biliyorum, tatlım. Biliyorum. Ve bu işte inanılmazsın. Ama bir eş ve anne olduğunda, her saniyeni buna vermek isteyeceğini biliyorum. Başkalarının hayatlarını düzenleyen pozisyonundan vazgeçip kendi hayatına daha fazla odaklanacağını biliyorum."

Bu kadar ilerisini düşünmemiştim. Wedding Bliss'ten ve kariyerimden uzaklaşma fikri bana milyonlarca kilometre uzakta gibi geliyor.

"Seçenek orada, ne zaman almak istersen," diyor tekrar. "Bu sadece bir seçenek, bebeğim. Tamamen sana bağlı. Sadece orada olduğunun farkına varmanı istiyorum."

"Teşekkürler," diyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. "Ama yakın zamanda işimi bırakmayacağım. Bunu yapamayacak kadar çok seviyorum. Tıpkı senin işini sevdiğin gibi."

Saçlarımın bir kısmını kulağımın arkasına tarıyor ve bana dünyanın en güzel kızımıymışım gibi gülümsüyor.

"Sende en çok sevdiğim şeylerden biri de bu prenses. Yaptığın her şeye kendinden çok şey katıyorsun. Çocuklarımıza ne kadar bağlı olduğunu görmek benim için bir onur olacak. Beni yaşayan en gururlu adam yapacaksın."

Yatak odasına girerken elimi tutuyor ve yatağının başucundaki çekmeceleri hatırlayınca heyecanlanıyorum. Küçük kukla oyuncaklar aklımdan çok uzakta, ama *Bob adında* rastgele bir seri katille ilgili korkularıyla mücadele ettiğimi düşünürsek bu şaşırtıcı değil.

"Bir dakika bekleyin lütfen," diyorum Ant'a. "Benim için gözlerini kapat."

Ondan istediğimi yapıyor ve ben de yatağın onun tarafına geçip olabildiğince sessiz bir şekilde alt çekmecesini açıyorum.

"Bakmak yok!" Çömelirken küçük canavarlardan on tanesini parmaklarımın üzerine iterek söylüyorum. "Ve... aç onları!"

Gözlerini açıyor ve ben onun için hazırım, parmak kuklalarım sallanırken ayağa fırlıyorum. Keşke sesleri çıkaramayacak kadar çok gülmeseydim. Hepsini kafamda planlamıştım.

Altıma işlemekten gözlerim yaşarmış bir halde Ant'a bakıyorum ama yüzündeki ifadeyi görünce gülmeyi hemen bırakıyorum. Onu hiç bu kadar kızgın görmemiştim. Sanki az önce yatağına sıçmışım gibi bakıyor.

"Ne?" Ona sordum. "Özür dilerim, çok komikler."

"Nasıl buldun lan bunları?!" diye bağırıyor ve hemen yanıma geliyor. Bileğimi avucunun içine alıyor ve oyuncakları parmaklarımdan teker teker çekerek çantaya geri tikiyor.

"Yatak odasının anahtarını arıyordum. Bir sakarlık yaptım ve çekmeceleri karıştırdım. En alttaki ayak parmağıma çarptı ve çantayı orada gördüm. Küçük kollardan biri dışarı çıkmıştı."

Çantayı tekrar bağlarken parmakları titriyor ve bu sefer küçük kolu görünmüyor. Çantayı çekmeceye geri itiyor ve gözleri hala çok sert bir şekilde kapatıyor.

"Özür dilerim Ant. Gerçekten üzgünüm," diyorum. "Komik olacağını düşünmüştüm." "Başkalarının eşyalarını karıştırmak hiç komik değil Cass!"

"Hayır... Biliyorum ama bunu yapmak istememiştim. Bu kadar büyük bir mesele olacağını düşünmemiştim..." Yüz ifadesi sert ve incinmiş.

"Benim için önemli olmasaydı yatak odamın çekmecesinde bir çanta dolusu lastik parmak kuklası bulunduracağımı mı sanıyorsun? Senin alt çekmecende bir çanta dolusu çocuk oyuncağı var mı? Hiç sanmıyorum."

Benden uzaklaşıyor ve ellerini saçlarında gezdiriyor. İçim bok gibi, sanki büyük bir günah işlemişim gibi hissediyorum. Kendimi yatağa bırakıyorum ve gözyaşlarımı tutmaya çalışıyorum.

"Özür dilerim, Ant. Düşünemedim."

Bir nefes alır ve kendini sakinleştirmeye çalışarak ileri geri adımlar atar.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Lütfen, bana onlara neler olduğunu anlatır mısın?" Gözleri hâlâ çok sert.

"Bunu şaka yapmadan önce bana sorman gerekmez miydi sence?" Kendimi aptal gibi hissediyorum.

Tekrar özür dileyemem, bu yüzden o konuşana kadar utanç içinde başımı eğiyorum. Biraz sakinleşiyor, soğukkanlılığını geri kazanıyor.

"Onlar annemden," diyor bana. "Kaltağın benim için aldığı tek şey onlardı. İyi bir çocuk olduğumda her hafta sonu bana bir tane verirdi. Yerel bir dükkândan tanesi on peni karşılığında alırdı. Onlar sahip olduğum en önemli şeylerdi."

Kendimi tam bir pislik gibi hissediyorum.

Gözyaşlarımda boğuluyorum. "Tanrım, Ant. Özür dilerim."

Kendimi ağlamaktan alıkoyamıyorum. Kendimi çok utanmış ve aptal gibi hissediyorum, sanki daha iyi bilmeliymişim gibi. O annesini kaybetmiş, incinmiş küçük bir çocuktu. O oyuncaklar hakkında aptalca bir şaka yapmamam gerektiğini bilmeliydim.

Üzüntüm yüz ifadesini bir anda değiştiriyor ve önümde diz çöküp ellerimi tutuyor.
"Sorun değil Cass. Asıl üzülmese gereken benim."

Başımı sallıyorum, çünkü bu doğru değil.

"Bebeğim, dinle, bu senin hatan değil" diyor ve sesi o kadar yumuşak ve sevgi dolu ki kendimi daha da kötü hissetmeme neden oluyor.

"Özür dilerim..." Tekrar söylüyorum ama bana *sus işareti yapıyor* ve uzanıp yanağımdaki bir damla yaşı siliyor.

"Beni hazırlıksız yakaladı, hepsi bu. Komik olduğunu düşündün, çünkü komik olabilirdi. Bütün suç bende."

"Fark etmeliydim."

"Hayır, prenses. Yapmamalısın." Gülümsüyor. "Komik küçük adamlar, değil mi? Eskiden onlarla saatlerce parmaklarımın üzerinde oturdum. İstersen sana isimlerini bile söyleyebilirim."

İsimlerini duymak şu anda midemi bulandırıyor. Midem zaten çok kötü çalkalanıyor. Bundan sonra karalanmış banka notunu sormayı aklımın ucundan bile geçirmem. Kim bilir nasıl bir anısı vardır. Çok duyarsız bir kaltak oldum.

Ona sarılabileceğim en büyük sarılmayı yapıyorum, aklımı başıma toplamaya çalışırken boynuna hıçkırarak ağlıyorum. O da bana sarılıyor, sanki hıyarlık yapan kendisiymiş gibi beni yatıştırıyor. Bütün suç bende.

"En azından artık canavarlarla tanıştın." Gülmeyi başarıyor. "Birinin adı Rudolph. Kırmızı burunlu olan. Bir tanesinin adı kaka popo. Balçık fabrikasından çıkmış gibi görünüyor."

Şimdi gözyaşlarımın arasından bile onunla birlikte gülüyorum ve bu onu rahatlatıyor gibi görünüyor. "Seni seviyorum," diyorum ona. "Bir daha asla böyle duyarsız bir inek olmayacağım, yemin ederim."

"Sen duyarsız bir inek değildin Cass. Ben aşırı duyarlı bir hıyardım."

Bu kadar sevgi doluyken suçu benim üstlenmeme izin vermeyeceğini biliyorum, bu yüzden elli-elliye razı oluyorum, yatakta yanıma otururken gülümsüyorum.

"Tamam o zaman," diye teklif ediyorum. "Biraz duyarsızlık biraz aşırı duyarlılıkla buluşuyor. Sonuçta biz de insanız, değil mi?"

Beni kollarında çok sıkı tutuyor.

"Hayır bebeğim, sen insan değilsin. Sen benim için lanet olası bir tanrıçasın."

CHAPTER

Twenty-Three

A Bütün gün mesajlar, *hadi gidelim, Bucklebury buraya geliyoruz* diyerek beni işten erken çıkmaya teşvik ediyordu, Janie de bana onunla birlikte gitmemi söylüyor ama ben müşterilerimizi yüzüstü bırakmak istemiyorum.

Bay Mükemmel eve geldiğimde benim çantamı da kendi çantasıyla birlikte bagaja yükledi bile. Peluş zürafa arka koltuğa sığıyor, kafası tavandan biraz uzakta. Yolculuk için hediye paketine sarılmış yolcunun kemerini bağlarken Ant gülüyor, onu gelecekteki sahibinden saklamak için üzerine bir battaniye atılmış.

Ant'a Harry'nin zürafalara ne kadar düşkün olduğunu daha önce de söylemiştim, ama otoyola çıktığımızda bu konuyu daha büyük bir şevkle soruyor.

"Sence zürafa saplantısı nereden geliyor? Hiç zürafa gördü mü?"

"En sevdiği TV programlarından birinde çizgi film versiyonunu ilk gördüğünden beri onlara aşık. Sarah'ya devekuşu ile at arasında bir melez olup olmadıklarını sordu."

"Bir devekuşu ve bir at mı?" Karınca sırtıyor. "Mantığını anlayabiliyorum."

"Sarah ve Dave bir keresinde onu bir safari parkına götürüp bir tanesiyle şahsen tanıştırmışlar ve o da başını arabanın camına doğru eğip onun elinden ödül maması almış."

"Bu onun için oldukça önemli bir şey olmalı."

"Evet, öyleydi. Duvarında o güne ait fotoğraflar var ve her birinde bir süperstar gibi sırtıyor."

"Hediyelerini gördüğünde yüzünün alacağı şekli görmek için sabırsızlanıyorum." "Ben de."

Ant yol boyunca meşgul, tanışacağı insanlar hakkında sorular soruyor. Ona onlardan defalarca bahsettim ama bu seferki sorgusu farklı. Ant'ın bu yönünün, yeni müşterilerle iş görüşmelerine onları haftalarca araştırdıktan sonra girdiğini hayal ediyorum. Ben ne kadar çok

Onu tanıdıkça, yatırım bankacılığında neden bu kadar büyük bir oyuncu olduğunu daha iyi anlıyorum. Bu onun evini, yaşam tarzını ve bana verdiği inanılmaz hediyeleri açıklıyor.

Umarım onları hak ediyordumdur.

Dün gece yaptığım karmaşadan sonra pek emin değilim. Alt çekmecesindeki oyuncaklar konusunda bu kadar kalpsiz bir inek gibi davranmamdan nefret ediyorum.

"Ne düşünüyorsun?" diye soruyor konuşmaya ara verdiğimde, aklım tekrar canavar kuklalara takılıyor.

"Pardon?"

"Düşüncelere daldığında pencereden dışarı bakarken yüzünde hep belli bir ifade oluyor. Nedir o?"

"Soldaki kasabanın ne olduğunu merak ediyordum," dedim ona, ki bu yarı yarıya doğruydı. Öyleydim. Yine aklımı okuyor olmalı. Bu işte çok iyi.

"Parmak kuklaları yüzünden hâlâ kendini paralıyorsun, değil mi?" "Belki de.

Biraz."

"Kes şunu Cass. Ciddiyim. Benim hatamdı, senin değil."

Onunla tartışmanın bir anlamı yok, çünkü bunun benim hatam olduğunu kabul etmesi mümkün değil. "Bunu durduracağım," diyorum ona. "Söz veriyorum. Köprünün altından çok sular aktı."

"Köprünün altından çok sular aktı. O boktan küçük canavarlardan bir daha bahsetmeye gerek yok."

Tamam. Onu dinleyeceğim. Zaten her zaman haklı olan odur, o yüzden dinlemeliyim. Bucklebury tabelaları görüldüğünde hem gergin hem de heyecanlıyım.

"Geldik bebeğim," diyor Ant High Street'e dönerken.

Dışarısı neredeyse karanlık ve ışıklar parladıkça Bucklebury Hall daha da görkemli görünüyor.

"Siktir," diyor Ant. "Orada yer ayırttığım için çok mutluyum." Ben de öyle ve ona sırtıyıyorum.

"İçeri girene kadar bekleyin. Sosyete cephesinde Quentin Malikanesi'yle yarışır." Gülüyorum.

"Şey... neredeyse."

Ant'a ailemin evine giden yolu söylememe gerek yok, çünkü navigasyon bunu net bir şekilde gösteriyor, bunun yerine rotamız üzerindeki farklı yerleri ve benim için ne anlama geldiklerini gösteriyorum. Kuzenimin Broad Sokağı'ndaki evi ve Michelle'in yaşadığı tepedeki malikane. Bisiklete binmeyi öğrendiğim eski süt deposu ve küçüklüğümde beri aynı hırpalanmış eski tırmanma çerçevesine tırmandığım yerel park.

Köşedeki yerel barı gösterip Ant'a Michelle'le ilk içkimi orada içtiğimi söylediğimde annem ve babamın evinden çok uzaklaşmamıştık.

"Şampanya mıydı?" diye soruyor.

"Hayır. Şampanya değildi ve kesinlikle De Chante de değildi. Bir bardak yerel elma şarabıydı ve ardından üç tane daha içtik. Harap olmuştuk ve onun evine dönerken parkta ilk sigaramızı içtik."

"Eskiden sigara içer miydin?" "Bazen."

"Artık sigara içmediğine sevindim. İğrenç bir alışkanlık. Gerwyn sigara içiyor ve çok iğrenç." Bunu o kadar kinle söylüyor ki, Gerwyn'in dumanları yüzüne doğru üflediğini hayal edebiliyorum. "Sizinle kalırken dairede de sigara içiyor mu?"

"Tabii ki hayır. İsterse lanet yağmurda dışarı çıkabilir. Yağmur yağması umurumda değil.

Dolu fırtınası olsa bile yine de dışarı çıkabilir."

Ant'ın iğrenmiş ses tonunu duymak bir daha asla sigara içemeyeceğim gerçeğini doğruluyor.

Ant'ın annesi ve büyükbabasının sigara içtiğinden bahsettiği anılar aklıma geliyor. Tabii ki sigaradan nefret ediyor. İçkiden ve mikrodalga yemeklerden de nefret ediyor. Yaptığı her şey için bir nedeni var. "Gerwyn'in hemen h e r konuda senin tavsiyeni dinlediğini söylemiştin," diyorum,

ortamı yumuşatmaya çalışarak.

gülerek sohbet etti. "Nasıl oldu da şimdiye kadar sigarayı bırakması için onunla konuşmadın?"

"Gerwyn *işle* ilgili hemen her konuda benim tavsiyelerimi dinler. Bunun dışındaki konularda biraz

daha inatçı." Bunun üzerine sırtıyor. "Kendini beğenmiş bir hıyar gibi davrandığı yıllar boyunca birkaç hararetli kavgamız oldu ama çoğunlukla söyleneni yapıyor."

Kimsenin Ant'a karşı inatçı ya da kendini beğenmiş olabileceğini düşünemiyorum. O çok güçlü ve mantıklı. Bir tartışmada ona karşı durmak zorunda kalmayı hayal bile edemiyorum.

"İşte geldik prenses," diyor Ant ve annemle babamın yoluna giriyor.

Evleri terasın ortasında ve Ant'ın Audi'si görüldüğünde zaten pencerede bekliyorlar - el sallayan silüetlerini görebiliyorum. Arabalarının yanına park ettiğimizde kapıdalar, Sarah, Dave ve Harry de onları takip etmek için dışarı çıkıyorlar. Harry kollarını kocaman açarak dışarı fırlıyor.

"Cassie! YAYYY!"

Onu süpürüyorum ve onları ne kadar özlediğimin gücü bana sert bir şekilde çarpıyor. Elimden geldiğince saklamaya çalışıyorum ama elimde değil. Annemin de benim gibi tıkandığını görünce gözyaşlarımın düşmesine izin veriyorum. Harry'den sonra o da beni tutuyor ve bana sıkı sıkı sarılıyor.

Annem beni bırakır bırakmaz gururla, "Millet, bu Ant," diyorum onlara.

Öne çıkıp hepsiyle teker teker tokalaşırken yaşayan en ateşli adam gibi görünüyor, hatta Harry'nin küçük elini sıkmak için çömeliyor.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor ve yüz ifadesi o kadar samimi ve heyecanlı ki nefesim kesiliyor. "Hakkınızda çok şey duydum."

"Aynen," diyor Sarah ve Ant bunu söylerken onunla benim kullandığımız benzer tonu fark etmiş olmalı. Taze bir gülümsemeyle bana bir bakış atıyor.

"Umarım hepimizin otuzbirci olduğunu duymamışsındır," diyor babam gülerek ve Ant'ın koluna dostça bir tokat atıyor.

İçeri giriyoruz ve annem kahve koyuyor. Ant kanepeye oturuyor ve Dave ile sohbet etmeye başlıyor, yerel futbol takımı hakkında sorular soruyor.

"Onlar için yedekte oynuyorsun, değil mi?"

"Evet," diyor Dave ve en başından itibaren koyu bir sohbe dalıyorlar, babam da onlara katılıyor, yerel maçlardan ve orada neler olup bittiğinden bahsediyorlar.

Ant'ın futbol hakkında konuştuğunu daha önce hiç duymamıştım. Sevdiğini sanmıyordum ve Dave'in Bucklebury Rovers'ta yedek olarak oynadığını ona söylediğimi hiç hatırlamıyorum.

Sarhoş Cass'in konuşmalar listesine bir yenisi daha eklenmiş olmalı. Urgh. Utanç verici. İyi kız listeme *De Chante'de sürekli* ezilmemeyi eklemem için bir neden daha.

Futbol beni çok sıkıyor, bu yüzden futbol hakkında konuşmak için kesinlikle sarhoş olmalıyım. Ant Bucklebury Rovers hakkında o kadar çok şey biliyor ki kilit oyuncularını isimleriyle sayabiliyor. Büyük olasılıkla kiminle ne zaman çıktıklarını anlatıyordum ama en azından futbolla ilgili *bazı* şeyler söylemiş olmalıyım. Ant da en az babam ve Dave kadar futbol hayranı gibi görünüyor. Ant'ın bu konuda yardıma ihtiyacı olacağından değil, uyum konusunda tam not.

Lütfen Tanrım, umarım bir daha onunla maça gitmemi istemez. Bucklebury Rovers'la ilgili herhangi bir şey yerine her zaman annem ve Sarah ile takılmayı seçeceğim. Lafı açılmışken, ben

Annem Ant'a suyunu verir vermez onlarla birlikte mutfağa girdim. Harry üst katta kendi dünyasında, şüphesiz bir zürafa belgeseli izliyor, bu yüzden sadece biz varız. Kızlar bir arada.

Sarah bana övgüler yağdırırken sessiz kalmak için elinden geleni yapıyor. "O harika biri! Aman Tanrım, Cass! Aman Tanrım." Annem de onun kadar parlak sırtıyor.

"Öyle olacağını biliyordum," diyor. "Onun hakkında her konuştuğunda bunu görebiliyordum.

Seni hayatında hiç bu kadar mutlu görmemiştim."

"Biliyorum," diyorum onlara. "Dürüst olmak gerekirse, hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım."

"Annem sözlerine şöyle devam ediyor: "Bu kadar övgüyü hak etmeyeceğinden çok endişeliydim.

"Ama öyle, bunu şimdiden görebiliyorum. Sana bir kraliçeymişsin gibi bakıyor."

"Öyle olmalı," diyor Sarah. "Arkanda bıraktığın pislik herifin aksine." Annem kaşlarını çatarak Sarah'ya bir sus işareti yapıyor ama Sarah omuz silkiyor.

"Ne? Elimde değil ama söylüyorum. Ant sadece daha da belirginleştiriyor. Jack'i daha önce olduğundan daha da ezik bir sık kafalı gibi gösteriyor. Seni becerdiği için ona beşlik çakabilirim, çünkü bu yaptığı en iyi şey. Ant'a bir bakışı, senin ağırlığınca altın değerinde olduğunu anlamasını sağlayacaktır. Öyle olmasaydın asla onun gibi bir adamla birlikte olmazdın."

Yavaş ama emin adımlarla, her seferinde küçük bir adım atarak buna inanmaya başlıyorum. Malvern'e geldiğimden beri kendime olan güvenim çok arttı. Annemin mutfağına geri dönmek de bunu pekiştiriyor. Buradan ayrıldığımda çok farklı bir kadındım.

Onlara boynumdaki elması göstermek için o anı seçiyorum. Sarah bir aşağı bir yukarı zıplıyor, sonra da elması gören diğer herkesin duygularını tekrarlıyor.

"Nişan yüzüğünüzün nasıl görüneceğini hayal edin!"

Mutluluktan sırtıyorum ve Sarah eliyle oturma odasını işaret ediyor.

"Hadi gidip müstakbel kayınvalideyi tanıyalım," diye gülüyor. "Futbol muhabbeti gırla gidebilir."

Onlara katıldığımızda futbol sohbeti dolup taşıyor. Ait olduğum yerde, Ant'ın yanında yerimi alıyorum ve sohbet o kadar kolay akıyor ki Ant'ın her zaman benimle birlikte buraya ait olduğu açık.

Herkes kahvesini bitirdikten sonra arabadan bir şişe De Chante getiriyor ve annem de dolabın o kadar gerisinde duran kristal bardakları alıyor ki onlara ulaşmak için uzanması gerekiyor. Sanırım en son beş yıl önce Doreen Teyze'nin yetmişinci doğum günü için çıkarılmışlardı.

"Bana ve güzel Cassandra'ya," diyor Ant ve herkes gazozunu kaldırırken o da maden suyunu kaldırıyor. Elimi tutuyor ve öpüyor, yaşayan en gururlu adam gibi görünüyor.

"Hepinize bir itirafım var," diyor onlara. "Lütfen bunu bir aşk filminden fırlamışım gibi algılamayın ama size gerçeği söylemeden edemeyeceğim. Cassandra'yı ilk gördüğüm anda benim için doğru kadın olduğunu anlamıştım."

Bunu daha önce de duymuştum, bu yüzden gülümseyip başımı salladım ve o konuşmaya devam ederken onun gülümsemesini kendi gülümsememle eşleştirdim. "Georgie ve Kieran'ın düğününde tanıdığım herkes arasında konuşmak istediğim tek bir kişi vardı. O odada konuşmam gereken o kadar çok insan vardı ki.

bunu yapmak için. Tek istediğim oydu ve bu asla değişmeyecek."

"Şeref," diyor babam ve bir kez daha kadeh kaldırıyor. "Sana ve Cass'e."

Herkes "Sana ve Cass'e" diyor ve ben de onlarla birlikte şampanyamı bitiriyorum.

Ant ve ben kendimizi çocukluk odama kapattığımızda saat oldukça geç olmuştu. Ant, eski

gardırop kapaklarımın pembe tonunu gördüğünde bir masal sarayındaymış gibi sırtıyor.

"Haklıymışsın," diye fısıldıyor, yanımdaki küçük çift kişilik yatağa uzanırken. "Ailen inanılmaz, tıpkı senin gibi."

Yine de aklımdan çıkmayan bir düşünce var, bütün gece üzerimden atamadığım.

Söylediğinde kulağa biraz garip gelen ve omurgamda garip bir gıdıklanma hissi uyandıran bir şey.

Şimdi bu konuyu açmanın tam zamanı.

"Daha önce Georgie ve Kieran'ın düğünündeki neredeyse herkesi tanıdığını söylemiştin."

"Evet, tanıyordum ama inan bana prenses, istediğim tek kişi sendin."

"Herkesi tanıyor muydun?" Tekrar soruyorum ve o da gülümsüyor.

"Kesinlikle öyle, tatlım. Kieran'ın üvey kuzeni Gina'yı bile tanıyordum ama ona bir merhaba bile demedim."

O gülüyor, ben de gülüyorum ama beynim anılarla çalkalanıyor.

"Garip, çünkü neredeyse hiç kimseyi tanımadığını söylediğini sanıyordum ve Chandley kardeşler en iyi seçenek gibi görünüyordu."

"Hayır, tanımazdım. Kieran ve Cass ile aynı okula gittim, nasıl olur da kimseyi tanımam?" Sırtışı çılgıncaydı. "Onlardan herhangi biriyle *yakın* mıyım? Hayır. Ama tabii ki onları tanıyorum. Kafan karışmış olmalı."

"Sanırım öyle olmalı. Çok fazla prosecco kadehi insanı böyle yapıyor sanırım." "O gece odama gelmene yettiğine sevindim."

Ona sımsıkı

sarılıyorum. "Ben de."

Kısa sürede uyudu, ailemin evinde çok rahat ve eski yatağımda çok rahat. Bu sizin için maden suyu, sağlık ve güven demek - ve bunu not almam gerekiyor. Sarhoş hafızamla bu kadar kötü olduğum için kendimi tokatlayabilirim. Bucklebury Rovers hakkında sıkıcı saçmalıklar hakkında hiçbir fikrim olmadığı gibi, Ant'ın Hanley Hall'daki ilk gecede bana gerçekten ne söylediğini de hatırlamıyordum. Okul arkadaşının lanet düğününde kimseyi tanımadığını düşündüğüme inanamıyorum. Ne salak ama.

Yoksa ben mi? O geceki bar sohbetini gayet net hatırlıyorum.

Uğursuz bir şeyler hissediyorum ama bir kenara itiyorum. Ant bana yalan söylüyor olamaz. Hiç şansı yok. Bunun için bir sebebi yok.

Kendi kendime gülüyorum çünkü, lanet olsun sana prosecco... ama lanet olsun De Chante o kadar da değil - ne kadar sarhoş olursam olayım.

Tadı bunun için biraz fazla güzel.

CHAPTER

Twenty-Four

Sarah ve Dave, annemle babamın evinden yaklaşık yirmi adım ötede oturuyorlar, Harry de doğum günü kutlamalarına başlamak için saat tam onda sokağa fırlıyor.

Yedi yaşına girdi bile. Zaman çok çabuk geçti.

Ön kapıdan içeri adımını atar atmaz kendini bana atıyor, ben ona *mutlu yıllar* diye bağırırken o da bana kocaman sarılıyor! Annem ve babamın sarılmaları onu takip ediyor ve onların ardından Ant'ın açık kollarına atıldığında güzel bir duygu şoku daha yaşıyorum.

Evet, Ant kesinlikle buraya ait.

Sarah ve Dave iki dakika sonra geliyorlar ve Harry hediyelerini açmaya hazır bir prens gibi koltuğa otururken oturma odasında hoş bir kalabalık oluşuyor.

Tahmin edilebileceği gibi, hepsi tek bir tema etrafında toplanıyor...

Harry, anne ve babasının bobble kafalı zürafa kartına küçük tatlı kafasıyla gülüyor ve onları açarken zürafa pijamaları ve sevimli küçük terliklerine bir yumruk atıyor. O şımarık bir çocuk ve okul için yeni bir zürafa kalem kutusu da var. Sarah ve Dave'in hediyeleri daha büyük ve Harry yeni zürafa halısını ve uyumlu yatak takımını açarken sevinçle hediye paketini yırtıyor. Bunun üzerinde daha önce sahip olduğu çizgi film setlerinden daha *yetişkin* zürafalar var ve Harry parlıyor. Artık *büyük* bir çocuk olduğu için gurur duyuyor.

Katkımı almak için üst kata çıktığımda Ant da Harry kadar parlak bir şekilde sırtıyor. Kapıdan içeri adımımı attığım anda ona hediyemin ne olduğu belli oluyor.

"Yaşasın!" Harry çılglık atıyor ve doğruca oraya gidiyor.

Ambalaj kağıdını çekiştirip kocaman yeni zürafa arkadaşının mutlu yüzünü ortaya çıkardığında kalbim alev alev yanıyor.

"O MUHTEŞEM!" Harry bağılıyor. "MUHTEŞEM!"

Yeni yumuşak oyuncağına bu sabah hepimize sarıldığından daha sıkı sarılıyor. "Teşekkürler Cass. Onu çok seviyorum! O dünyadaki en güzel hediye!"

Pahalı bir zürafa oyuncağının teslimatı için birkaç hafta beklemeye kesinlikle değdi. Harry'nin bu kadar aşık olduğunu görmek için on katını öderdim.

Harry bir konuda yanılıyor, Ant öne çıkıp cebinden bir şey çıkardığı anda anlıyorum bunu. Başka bir zarf. Büyük bir tane.

Peluş zürafa bu sabah *dünyadaki en iyi hediye* olmayacak, çünkü Ant'ın vereceği basit bir doğum günü kartı olmasına imkân yok. Sanırım ben de onun aklını okumaya geliyorum, tıpkı onun benimkini okumaya geldiği gibi.

"İşte sana küçük bir hediye daha," diyor yeğenime gülümseyerek.

Sarah yüzünde *ne olduğunu anlamaya çalışan bir* ifadeyle bana bakıyor, ama ben ona küçük bir omuz silkme hareketi yapıyorum, çünkü bilmiyorum. Belki de safari parkına başka bir gezi olur. Belki de Ant çok cömert olduğu için park bekçilerinden biriyle özel bir zürafa deneyimi ya da onun gibi bir şey.

Harry kartı açıp içinden broşüre benzeyen bir şey çıkardığında yüzü kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını anlatıyor. Harry sayfalara bakarken Ant hepimizi resmin içine sokuyor.

"Üçünüz için Kenya'da bir yer ayırttım. Bir haftalık vahşi zürafa safari ve ardından bahçesinde kendi zürafa sürüsü olan özel bir zürafa otelinde bir haftalık konaklama."

"Rothschild Malikanesi mi?" Dave yüzünde mutlak bir şok ifadesiyle soruyor.

Karınca başını sallar. "Evet, işte bu. Oldukça güzel bir şey olacak gibi görünüyor. Dayanamadım."

Dave o kadar şaşırır ki beti benzi atar. "Evet, Harry'nin video oynatma listesinde yaklaşık on bin kez izledik. Siz sabah kahvaltınızı yaparken zürafalar pencereye geliyor ve gün boyu sizinle takılıyorlar."

Harry sessiz. Başımı çevirdiğimde hâlâ broşürdeki resimlere baktığını görüyorum; nefes alışverişleri kesik kesik, gözleri yaşlı.

"İyi misin, ufaklık?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

"Evet, ben sadece... Rothschild Malikanesi'ne gideceğime inanamıyorum. Videolardaki gibi."

Odadaki diğer herkes de sessiz. Annem elini göğsüne koymuş, babam da kolunu omuzlarına dolamış, bu hiç de şaşırtıcı değil, zira uçak biletli bir zürafa safari tatili ve böyle bir zürafa evinde özel bir konaklama binlerce dolara mal olmalı.

Sarah bakışlarını benimle Harry arasında değiştiriyor, buna kendisi de inanmaya çalışıyor ve ben Ant'ın cömertliği karşısında o kadar gurur duyuyor ve şaşıyorum ki ağlayabilirim.

Harry benden önce mutluluk gözyaşlarına boğuluyor, broşürü sandalyenin koluna bırakıyor ve bacaklarına sarılmak için Ant'a koşuyor.

"Teşekkür ederim," diyor gözyaşları arasında. "Zürafalarla dolu bir evde olacağıma inanamıyorum!"

Sarah için bu kadar, gözyaşlarını içine akıtırken arkasını dönüyor ve Dave de bunu sindirmeye çalışırken onun yanında. Ant ablam ve enişteme dönerken Harry broşüre bakıyor.

"Umarım sorun olmaz," diyor. "Harry'nin okul dönemiyle çakışmaması için yaz tatiline ayarladım ama zamanlama sorun olursa her zaman yeniden planlayabilirim."

Sarah ve Dave dönüp ona bakıyor, ikisi de o kadar duygusal ki zar zor konuşabiliyorlar. En parlak sırıtan Sarah'dır ve sarılmak için koşarak gelen de o olur, kendini bir lord gibi Ant'ın

kollarına atar - çünkü o bir lordudur.

"Teşekkür ederim," diyor Sarah ona. "Bunun anlamı çok büyük. Hayal bile edemezsin."

Dave onun ardından Ant'ın elini sıkmak için öne çıkıyor ve gözlerindeki teşekkür ifadesi o kadar içten ki midemde bir gıdıklanma hissediyorum.

"Sağ ol dostum. Ne diyeceğimi bile bilmiyorum."

Annem ve babam *teşekkür* kucaklaşmalarıyla devreye giriyor, ben de hayranlıkla izliyorum.

Beni seven adam bu. Benimle olmak isteyen.

Harry'den milyon kat daha şanslıyım.

İzlediği videolar üzerinden konuşurken herkes dikkatini muhteşem yeğenime çeviriyor ama benim gözlerim Ant'inkilerde, onunkiler de bende.

"Teşekkür ederim," diyorum ve gülümsemesi bunu ne kadar içten söylediğimi bildiğini gösteriyor.

Herkesin kendini toparlaması için birkaç dakika geçtikten sonra annem mutfağa gider ve Harry'nin üzerinde yedi mum yanan doğum günü pastasıyla döner.

Mutlu yıllar şarkısını söylüyor, mumları üflerken alkışlıyor ve ıslık çalıyoruz. Cennet gibi. Kesinlikle saf cennet.

Tabaklar ve içecekler için mutfağa geri döndüğümüzde hem annemden hem de Sarah'dan *Ant'in dünyadaki en iyi şey* olduğuna dair bir yayılım ateşi bekliyorum - diğer bir deyişle birkaç dakikalık kız zamanı - ama hayal ettiğimden çok daha sessizler. Annemin gözleri hala yaşlıydı ve Sarah hala boğulmanın eşiğindeydi ve bu sessizlik *OMG'lerin* fişkırmasından çok daha fazlasını söylüyor.

"Ne kadar minnettar olduğumuzu bildiğinden emin olmalısın," diyor Sarah bana. "Lütfen Cass. Bugün sahip olduğumuz her şey için milyonlarca kez teşekkür edebiliriz, ama onun bizim dünyamızı yarattığını senden bilmesi gerekiyor."

Başımı salladım, gözlerim doldu.

"Merak etme, yapacağım," diyorum ona. "İnan bana, o benimkini de yaptı. Her gün benimkini yapıyor." "Sakin gitmesine izin verme," diyor bana. "Tanrım, Cass. Ne olursa olsun, onu asla bırakma.

git."

Sanki gün boyunca yeterince çılgınca eğlenmemişiz gibi, öğleden sonra Harry'nin birkaç arkadaşı ziyaret ederken çok eğlenceli bir şekilde takılıyor. Harry vızır vızır onlara broşürü gösteriyor ve hepsi *WOW*'lara katılırken zürafa oteli videolarını oynatıyor. Ant hala herkesle futboldan zürafalara, Sarah ve benim küçükken katıldığımız karnaval prensesi yarışmasına kadar her konuda mutlu bir şekilde sohbet ediyor ve ben kendimi yine başka bir boyuttaymışım gibi hissediyorum. Asla var olamayacak aptal bir peri masalı olduğunu düşündüğüm bir boyutta.

Hepimiz Bucklebury Hall için giyinip akşam yemeğimize gittiğimizde bu durum daha da artıyor, çünkü burası hatırladığımdan daha da görkemli. Masamıza oturduğumuzda sanki kraliyet ailesindenmişiz gibi hissediyoruz, çünkü tahmin edilebileceği gibi Ant bize restorandaki en iyi masanın verilmesini sağlamış. Dışarıdaki High Street'te bizi herkese gösteren penceredeki masa.

Cumartesi akşamı olduğu için insanların bizi orada görmemesine imkan yok. Pazartesi sabahına kadar herkesin dilinde olacağız. Yine de bu gece Sarah için yeterince iyi değil. Sosyal medya için bir sürü fotoğraf çekiyor ve hemen orada yayınlıyor. Telefonuma gelen bildirimlerde hepsinde beni, Dave'i ve daha önce ziyaret eden tüm çocukların ailelerini etiketlediğini görüyorum - hepsi de büyük, coşkulu bir doğum günü gönderisinde.

Tıkladığımı gördüğünde yüzündeki gülümsemeyi görüyorum ve onu nedenini bilecek kadar iyi tanıyorum. Onları kimin göreceğini çok iyi biliyor ve ben de biliyorum. Jack ve Susie hala onun bazı arkadaşlarıyla ortak arkadaşlar ve Susie onların paylaştığı hemen her şeye yorum yapıyor. Normalde bunu her seferinde kalbime saplanan bir bıçakla fark ederim.

Sarah'nın yazısı oldukça açıklayıcı.

Muhteşem ailem Bucklebury Hall'da dünyanın en iyi zamanını geçiriyor. Cass'in yeni partneri Ant inanılmaz biri, Cass için olduğu kadar hepimiz için de en iyi lüksleri sunuyor. Bu iyi bir şey,

Çünkü Cass buna değer. Ona bir tanrıça gibi bakıyor, çünkü öyle. Mutlu yıllar

Harika oğluma ve h a r i k a kız kardeşime erkek arkadaşının en güzel günü kutlu olsun. Bunu hak ediyorsun.

Garson Harry için yeni bir doğum günü pastası getirirken ve doğum günü şarkısı söylenirken kendimi daha fazla tanrıça gibi hissetmem mümkün değil.

Ant'ın eli masanın altında dizimin üzerinde, beni anlamlı bir şekilde sıkıyor ve keşke onu tutup kıyafetlerini yırtabilsem, öpebilsem, becerebilsem, sarılabilsem ve sonsuza dek sevebilsem diyorum.

"Bu benim rüyam," diye fısıldıyor ve ben sırtıtıyorum. "Aynen."

Şampanya akıyor ve ben birkaç kadeh içiyorum. Babam ve Dave biraya geçtiler ama Ant her zamanki gibi içmeye devam ediyor. Onun için ne şampanya ne de bira var.

"Bu da ne?" Garson Ant'a bir bardak daha getirirken Harry ona sorar. "Bu sadece su mu?"

"Maden suyu," der Ant ona. "Çok lezzetli. Biraz denemek ister misin?"

Harry'nin suratını asıp su sevmediğini, sadece likör ya da gazlı içecek sevdiğini söyleyeceğini tahmin ediyorum ama öyle yapmıyor. Başını sallarken gülümseyerek Ant'a bakıyor.

"Evet, lütfen."

Hepimiz bakarken Ant kadehini uzatıyor ve Harry kaliteli bir şarabı tadar gibi bir yudum alıyor. "Hoşuma gitti. Tadı harika."

"Harika," diyor Ant ve garsonu geri çağırıyor. "Doğum günü çocuğu için bir maden suyu lütfen."

"Hemen geliyor."

Harry kendi su bardağını aldığında Ant ona *alkış* tutuyor ve su bardaklarını şingırdatıyor. Yeğenim müstakbel amcasına bir kahraman gibi bakıyor.

Yemek bittikten sonra bir içki daha içmek için kalıyoruz, ama sonra hep birlikte eve dönüyoruz, Ant'ın içine çekmesi için daha fazla yerel hikaye ile taze. Her birini dikkatle dinliyor ve toplum merkezine vardığımızda Sarah'nın kapıdan geçerken ne yapacağını bildiğim için içim ürperiyor. Sanki en iyi arkadaşlarım gibi Ant'ın koluna giriyor.

"Burası Cass'in aldatan ezik Jack'le ilk buluşmasını yaptığı yer. Ona tam bir pislik gibi davranması yaptığı en iyi şeydi. Eğer Susie'nin arkasından iş çevirmeseydi, seninle asla tanışamazdı. Böyle bir serseri olduğu için çok minnettarım."

Ona bir bakış attım ama o her zamanki gibi omuz silkti.

"Ne? Sadece söylüyorum!" Ant'a sırdaşymış gibi iç geçiriyor. "Cass hâlâ Jack'i başkasına aşık olmuş iyi bir adam olarak görüyor ama hepimiz biliyoruz ki o Jack onu kazıklayan bir dolandırıcı."

Harry biraz ileride dans ediyor, bu yüzden onu duyabilseydim genelde yaptığım gibi *susturamazdım*.

"Sarah," diye uyarıyor annem ama Sarah'nın umurunda değil. Şampanya sadece dilini daha da gevşetmiş. "Söylüyorum işte!" diyor sarhoş kız kardeşim. "O da benim kadar Jack'in bir pislik olduğunu düşünecek."

Ant bana gülümsüyor. "Pisliğin teki olmasına sevindim. Dediğin gibi Sarah. Öyle olmasaydı Cass'le tanışamazdım."

"Şerefine," diyerek hayali bir kadeh şampanya kaldırıyor ve Ant da hayali bir kadeh kaldırarak ayık olmasına rağmen onun sarhoşluğuna katılıyor.

Harry o kadar yorgun düşüyor ki, kucağında otel broşürü hala açık olan kocaman zürafasına sarılıp kanepede uyuklamaya başlayana kadar hep birlikte anne ve babamın evinde takılıyoruz.

"Gitme zamanı," der Sarah ve Dave doğum günü çocuğuyla birlikte gitmeye hazırlanırlar, gitmeden önce Ant'a minnettar bir veda daha ederler.

Harry ön kapıya ulaştığında broşürle birlikte kocaman zürafası hâlâ kollarındaydı. "Artık

zürafama bir isim buldum," diyor bize.

Küçük sevimli beyninde uydurduğu tuhaf, havalı bir isim bekliyorum ama seçimi beni şaşırtıyor.

"Adı Tony. Anthony gibi." Ant'a bakar. "Okuldaki bir çocuğun adı bu.

Tony, Anthony değil, ama Ant'ın kısaltması da bu, değil mi? Yani zürafa Tony olabilir."

Ant'a sırtıyor ve Ant da ona ısıltılı bir gülümsemeyle karşılık veriyor.

"Vay canına, teşekkür ederim, küçük dostum. Bu büyük bir onur."

Sabah Sarah, Dave ya da Harry'yi göremeyeceğiz, çünkü Harry'nin başka bir doğum günü hafta sonu oyun randevusu var ve öğle yemeğinden sonra Malvern'e geri dönüyoruz, bu yüzden herkesten bir kucak alıyorum ve onları *yakında görüşürüz diyerek* uğurluyorum.

Malvern'de Jack ve Susie'den saklandığım ve bunu kendime itiraf edecek kadar cesur olmadığım zamanların aksine, bu sefer gerçekten *yakında görüşeceğiz*.

Annemle birlikte yatmadan önce çay yapmak için mutfağa gittiğimde babam ve Ant oturma odasında mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar.

"Keşke Sarah Jack hakkında o saçmalığı söylemeseydi," diyorum ama o omuz silkiyor. "Sarah'yı bilirsin. O her zaman söyleyeceğini söyler."

"Evet, biliyorum ama yine de hoş değildi. Jack hakkında şeytanmış gibi konuşuyor."

"Hepimiz onun bir aptal olduğunu düşünüyoruz, Cass. Sadece Sarah değil. Eğer kardeşi olmasaydı Michelle de öyle düşünürdü."

Çayımдан bir yudum alırken bunu düşünüyorum, çünkü belki de diğer herkes haklıdır ve ben Jack'in kendisi ve Susie için doğru hamleyi yaptığından emin olarak kendime karşı çok nazik ve çok değersiz davranmışımdır. Ama Jack başka birini benden daha çok sevseydi, neden onunla birlikte olmaya gitmezdi? Bu konuda dürüst olacak kadar namusluydu. Bana anlattığında göz yaşlarına boğuldu.

En azından artık bunu aştım. Onun yüzünü hayal ettiğimde içimde bir acı hissetmiyorum ve onu her düşündüğümde bileğimdeki dövme dokunmuyorum. Artık dokunmuyorum.

Yatmadan önce çayımızı ve maden suyumuzu üst katta içip geceyi sonlandırıyoruz. Banyo çok küçük olduğu için Ant'ın benden ayrı bir duşu var ve bana katılmak için içeri girdiğinde ben zaten pijamalarımın yataktayım, saçlarım yeni fönlenmiş. Ona sarılmaya ve aileme bu kadar iyi davrandığı için ne kadar minnettar olduğumu anlatmaya hazırım ama buna fırsatım olmuyor.

Ant'ın gülümsemesi yanıma gelir gelmez bir anda kayboluyor.

"Bana Jack'in aldatan bir amcık olduğunu söylemedin," diye fısıldıyor ve sesi o kadar öfkeli çıkıyor ki tüylerim ürperiyor.

Öfkesinden şoke olmuş bir şekilde nefesimi içime çekiyorum.

"Çünkü öyle değildi," diye fısıldıyorum. "Onu çok iyi tanıyorum Ant. Beni Susie için terk etti, evet, ama bunu yapacağını bana söylemişti. Sarah hâlâ kızgın olduğu için istediğini söyleyebilir ama beni aldatmadı. Sanırım buna en iyi ben karar verebilirim."

"Bu konuda en iyi yargıcın sen olması pek olası değil," diyor. "Ona olan sevgisi gözlerini kör etmiş olan sensin."

"Öyleydi," diye fısıldadım. "Ona duyduğum aşk gözümü kör etmişti ama artık değilim ve hâlâ beni aldattığını düşünmüyorum."

Ant sanki eminmiş gibi, "Yaptı," diyor.

Omuz silkiyorum. "Bunu nasıl bilebilirsin? Onunla hiç tanışmadın bile." Tanrım, Ant'ın gözlerindeki zehir. Beni şaşkına çevirdi.

Bu onun içindeki küçük çocuk mu, incinmiş ve soğuk? *Kızgın*.

"Aldatmak sadece birini becermek değildir, Cass. Aldatmak sadece fiziksel değildir. Bir şey için harekete geçmek ve birine dokunmak suçlu olduğun nokta değildir. Jack'in sana söylemeden önce başka birine karşı bir şeyler hissettiğinden ve bu hislerin karşılıklı olduğundan oldukça emin olduğunu düşünüyorum."

Tekrar düşündüm. Birbirlerini bir süredir tanıyorlardı, elbette, sanırım bu yeterince doğru.

"Evet... ama onunla birlikte olmadan önce bana söylemişti."

"Yeterince erken değil," diye tıslıyor Ant. "Aklına düşünceler geldiği anda sana söylemeliydi.

Bunun hakkında konuşuyor olmalılar. Senin arkandan birbirlerine karşı duygularını ve hislerini tartışıyorlardı. Sana söylemeye karar vermeden önce onu düşünüyor, ona aşık oluyor, onun için seni terk edecek kadar güçlü duygular besliyor olmalıydı."

Buna bir itirazım yok, çünkü gerçek bu olmalı. Karınca benden uzaklaşacak kadar rahatladı.

"O bir amcık," diyor, sanki kesin bir şeymiş gibi.

Buna ne diyeceğimi bilemediğim için hiçbir şey söylemedim. Bir anda kendimi aptal ve suçlu hissettim. Aptalmışım gibi.

Tekrar konuşmadan önce uzun bir dakika sessiz kaldık ve bu sefer güzel Ant geri döndü. İç çekerek bana sıkıca sarılıyor.

"Özür dilerim Cass, sana yaptıklarından nefret ediyorum. Sana kötü davranmasından ve sana saygısızlık etmesinden nefret ediyorum. Bu iğrenç bir şey."

Hala şaşkınım, çünkü bu şekilde hile yapıldığını hiç görmedim ve pek çok kişinin de gördüğünden emin değilim. Yine de Ant'ın haklı olduğu bir nokta var. Çok güçlü bir nokta.

Her zamanki gibi, bunu desteklemekte çok başarılı.

"Tatlım, sana asla böyle saygısızlık yapmayacağım ve sadakatine asla böyle ihanet etmeyeceğim ve kesinlikle bunu yapmaya yaklaşarak çizgiyi aşmayacağım. Sana söz veriyorum."

"Teşekkür ederim," diyorum ve ses tonumu yumuşatmaya çalışıyorum. "Ben de aynı şekilde."

"Söyle bana," diyor Ant, lamba ışığında uzanırken. "O hilekâr herifi bu yatakta siktin mi?"

"Evet," diye cevap veriyorum, çünkü bunu küçümsemenin bir anlamı yok.

"O zaman onu hafızalardan silelim."

Ant üstüme tırmanıyor, bacaklarımı açıp geriye doğru kaldırırken gözleri lamba ışığında karanlık. Aleti şimdiden kaya gibi sertleşmiş durumda ve çıkarabileceğimiz gürültüden endişeleniyorum.

Ama endişelenmeme gerek yok. Tanrım, gözlerinde beni çıldırtan sahiplenici, güçlü bir bakışla beni nasıl beceriyor. Çok yavaş, ritim oluşturuyor ve ben ağır ve sert nefes almaya başladığımda, boşalmak üzere olduğumu anlıyor. Hızını artırıyor, hâlâ yavaş, hâlâ sessiz ve bedenim titreyip dişlerim gıcırdadığında içime boşalıyor. Ortalığı inletmemek için kendimi zor tutuyorum ve o haklı. Jack bu yataktan gideli çok oldu.

Beni hiç böyle boşaltmamıştı. Yakınından bile geçmedi.

CHAPTER

Twenty-Five

Mum bize büyük bir rosto yemeği pişiriyor, onun alametifarikası olan Pazar spesiyalitesi. Ant yemeğe bayılıyor, takdirini hemen hemen her lokmada *"mmm, bu mükemmel"* diyerek gösteriyor. Annem öyle görünüyor ki Kendisiyle öyle gurur duyuyor ki masanın karşısında sırtımama neden oluyor.

Ant ve ben valizlerimizi birlikte hazırlıyoruz ve keşke daha uzun süre kalsaydık da Ant'ın Bucklebury'yi tanımak, Michelle ve Tommy ile tanışmak ve ailemle daha fazla vakit geçirmek için daha fazla şansı olsaydı diyorum.

Yine de tekrar yapacağız. Umarım yakında.

Başka bir şeyin acısı da var. Ant'ın Bucklebury gezimizden sonra olacıklara dair verdiği söz. Konuşmamızı hatırlıyorum, her kelimesini.

"Bir dahaki sefere daha fazla adam mı götüreceğim?"

"Evet, tatlım. Senin için onları ayarladım bile. Bucklebury'den döner dönmez burada olacaklar."

Biz buradayken bundan hiç bahsetmedi. Belki de unutmuştur. Umut edebilirim. Ant anneme sarılır, sonra babamın elini sıkar.

"Teşekkürler, Kate ve Brian. Bana kendimi çok iyi hissettirdiniz. Sizinle tanışmak bir zevkti." "O zevk bize ait," diyor annem ve babam başını sallıyor.

"Sen harika bir adamsın," diyor babam. "Tam da kızımızın ihtiyacı olan şey.

O bunu hak ediyor." "Evet," diye cevaplıyor Ant. "Kesinlikle hak ediyor."

Bizi arabadan el sallayarak uğurladılar ve işte gidiyoruz, yola geri dönüyoruz. Güle güle, Bucklebury.

Ant biz uzaklaşır uzaklaşmaz bir sonraki seyahatimizden bahsediyor. Michelle ile tanışacağı için ne kadar heyecanlı olduğunu ve Rovers'ın futbol maçını izlemek de dahil olmak üzere ziyaret etmek istediği tüm yerleri anlatıyor.

High Street'in kenarında durup gülümseyerek bagaja yöneldiğinde yatak odasından bahsetmediği için şükrediyorum. Elinde bir şişe De Chante ile dönüyor ve kalbim donuyor. İşte bu kadar. Isınma turu.

"Seni evde bekleyen bir sürprizim var bebeğim." Şişenin ağzını açıyor ve bana uzatıyor. Şişeyi elinden alırken ürperdiğimi hissediyorum.

"İçmeye başlayın ve genç bir asi gibi eğlenin," diye gülüyor. "Ben yeni arkadaşlarla harika bir hafta sonu geçirdim, senin de yeni tanıdıklarla harika bir akşam geçirme zamanın geldi."

Elimdeki şişeye bakıyorum, Pazar yemeğiyle ilgili tüm düşüncelerim uçup gidiyor. Belli ki yüzümdeki şaşkınlığı okuyor.

"Senden biraz daha hevesli olmanı beklerdim." "Özür dilerim," dedim, "Ben... Ben sadece beklemiyordum..." "Yani unutmuş muydun?"

"Evet. Hayır. Yani..."

"İptal edeyim mi? İstedığın bu mu?" Çok hızlı. Çok sert.

"Hayır," dedim bir anda. "Hayır, elbette olmaz. Çok seveceğim, eminim." "Gerçekten mi?"

Başımı salladım, ona gülümsedim. *Sahte*.

"Evet, tabii ki. Sadece bir sürprizdi, hepsi bu."

Arabayı High Street'ten uzaklaştırırken şampanyadan bir yudum alıyorum.

Bu onu yatıştırmış gibi görünüyor. Bucklebury'yi arkamızda bırakırken dizimi tutuyor ve sıkıca sıkıyor.

Eve döndüğümde beni ne bekliyor olacak merak ediyorum. Sikeyim. Sadece birkaç saat içinde kauçuk şiltenin üzerinde, iki yana açılmış olacağım.

"Gerginsin, değil mi?" Ant ruh halimi anlayarak soruyor. "Biraz."

"Bana yalan söyleme Cass. Altına sıçıyorsun," diyor. "Ama neden? Başa çıkamayacağın bir şeyi sana asla yaşatmam."

"Bunu biliyorum. Ben sadece... bu çok yoğun..."

"Olması gereken de bu prenses. Bu da her şeyi daha eğlenceli kılıyor."

"Evet, sanırım öyle."

"Tahmin mi ediyorsun yoksa biliyor musun? Eğer bana güvenmiyorsan, o zaman mola al. İnan bana, senden asla faydalanmayacağım."

Çok samimi. Çok endişeli. Bunu yüzünde görüyorum ve bu bana utanç veriyor, çünkü bunu istiyorum. Benimle gurur duymasını istiyorum. Onun için sürtük olduğum bir gecenin tadını çıkarmak istiyorum. *Onun* sürtüğü. Kendime o kapıdan kimin girdiğinin umurumda olmadığını söylüyorum, çünkü elimden geleni yapacağım.

"Mola vermeyeceğim Ant," diye ısrar ediyorum. "Geçen sefer yaptığım gibi tadını çıkaracağım." Peşimi bırakmıyor.

"Umarım istemediğin bir şeyi istediğine kendini inandırmıyorsundur. Dürüst olmanı tercih ederim." "Dürüst davranıyorum," diyorum ona. "İstiyorum, söz veriyorum."

"Gerçekten istiyor musun?"

Geçen sefer iki adamla birlikte olduğum zamanı düşünüyorum. Sakallı adamın beni boşaltmasını, sonrasında Ant'ın beni sikerken ne kadar ateşli olduğunu ve yüzündeki gururu düşünüyorum.

"Evet, bunu gerçekten istiyorum. Kendimi hiçbir şeye ikna etmiyorum. Ne istediğimi biliyorum.

Bunu istiyorum. ile

sen."

Senin için. Ama o kısmı eklemiyorum.

"İşte benim kızım," diyor ve gülümsemesi cesur ve parlak. Bunun için şükürler olsun.

Konuşmayı tekrar geçirdiğimiz hafta sonuna ve anne ve babasıyla tanışmaktan ne kadar keyif aldığına çeviriyor. Harry'den, küçük adamın ne kadar sevimli olduğundan ve onun büyümesini izlemek için ne kadar sabırsızlandığından bahsederken sırtıyor.

Önümüzdeki aile hayatını ne kadar çok istediğini görmek, gecesini güzelleştirmek için beni daha da heveslendiriyor. Fantezilerinin her birini şımartmak ve onunla birlikte tadını çıkarmak istiyorum, çünkü hayatımız aile, arkadaşlıklar ve bahçede bir tırmanma çerçevesine dönüşecek. Rastgele adamların evimize gelip gece boyunca beni bir şiltenin üzerinde siktiği bir hayat değil.

Önümüzdeki çılgın seansa olan bağlılığım Malvern'e yaklaştıkça bacaklarımın titremesine engel olmuyor. Beni neyin beklediğini söylemesi için Ant'ı zorlayabilirim ama bunu yapmak istemeyeceğini biliyorum.

Bildiğim kadarıyla biz kapıdan çıkar çıkmaz yola çıkmaya hazır bir konvoy olabilir. Kahretsin. Bu düşünce elimde taze bir şişe şampanya olmasını dilememe neden oluyor, her ne kadar başımı döndürdüğünü hissedecek kadar sarhoş olsam da.

İşte başlıyoruz. Araba tepeye tırmanıyor ve ev görünüyor. Işıklar kapalı. Kapı açılıyor ve bizi bekleyen bir konvoy yok. Bunun için minnettarım. Misafirlerimiz gelmeden önce birkaç kadeh daha içmek için zamanım olabilir.

Park ettiğimizde biraz dengesizim ve arabadan inmeme yardım ediyor.

Ant valizlerimizi alırken ön kapıda duruyorum ve şampanya ışıltısı içinde ona gülümsüyorum. De Chante kesinlikle sihrini konuşturmuş.

İçeri döndüğümüzde "Bir şeyler yemek ister misin?" diye soruyor ama ben başımı sallıyorum. "Hayır teşekkürler, Pazar rostosundan dolayı hala tıka basa doydum."

"Ben de." Sırtıyor. "Annen mükemmel bir aşçı. Ondan biraz ders almam gerekebilir." "Yemek pişirme tüyolarını değiş tokuş edebilirsiniz," diye gülüyorum. "Ona iyi bir bamya yapmayı öğret, o da sana

en iyi patates kızartmasını

pişirir." "Kulağa bir plan gibi geliyor."

Saçlarımı yüzümden geriye doğru tarıyor, parmakları boynumu öyle nazikçe gıdıklıyor ki tüylerim diken diken oluyor. "Ama şimdi başka bir planın zamanı bebeğim," diye ekliyor.

"Hadi seni gitmeye hazırlayalım."

Ant üst kata çıkmama yardım edip beni yıkamak ve tıraş etmek için duşa sokarken nefes alıyorum, hareket etmeden önce sabit durduğumdan emin oluyorum. İçgüdüsel olarak hareket ediyorum, ustura ile becerilerini kullanmasına izin veriyorum, giderken beni nazikçe kızdırıyor. Yavaşça ama emin adımlarla hissetmeye başlıyorum - heyecanı.

Duşumuz bitince yatak odasına geri döneriz diye düşünüyorum ama kapıya geldiğimde başını sallıyor.

"Henüz değil, bebeğim. Bu sefer daha hazırlıklı ol."

Banyo çekmecelerinden birini açıyor ve anal duşu oradan çıkarırken gözlerim büyüyor. İçimde nasıl hissedeceğim hakkında hiçbir fikrim yok.

"Merak etme," diyor. "Güven bana. İyi hissettirecek. Tıpkı gecenin geri kalanı gibi."

O hazırlarken duşa bakmamaya çalışıyorum, o suyla doldururken dikkatimi dağıtmak için

parmaklarımı ıslak saçlarımda gezdiriyorum.

Bana tuvaleti işaret etti.

"Ellerini koltuğa koy, domal, kıcını bana doğru kaldır."

Bana söylediği gibi yapıyorum, duş başlığını kıcıma hafifçe sokarken yaprak gibi titriyorum.

Meme o kadar büyük değil ve çok da kötü değil, ama bunun en yoğun kısmı bu olmayacak...

"Hazırlan," diyor ve ben kendimi hazırlıyorum.

Kıçıma su pompalarken çok garip hissediyorum. Beni daha önce hiç hissetmediğim bir şekilde dolduruyor, ıslak ve... istilacı. Sadece... garip. Hoşuma gidip gitmediğinden emin değilim, ama bu sürpriz değil, çünkü Ant'ın kirlenmeyi sevdiği çoğu şey hakkında böyle hissediyorum.

Suyun tamamını içime almış olmalıyım, çünkü *iyi bir kızla şıringayı* dışarı çekiyor. Kıçımı olabildiğince sıkıyorum, suyun tekrar dışarı akmasından korkuyorum.

"Bir dakika orada kal," diyor Ant, başım dönüyor ama idare ediyorum, ellerim hâlâ klozet kapağına dayalı.

Bir sonraki talimatımı bekliyorum ve bu uzun sürmüyor.

"Şimdi otur ve bırak çıksın bebeğim. Kendini tutma."

Tuvalete oturduktan sonra bunu yapmaya cesaret edebilmem için birkaç saniye geçmesi gerekiyor. İlk suyun içimden çıkmasına izin verirken gözlerimi kapatıyorum ve bir kez başladığında duramıyorum. Hepsi fişkırlarak geliyor. Fışkırıyor ve akıyor.

Bunu yaptığımı hâlâ inanamıyorum. Biri beni izlerken kıçımdan kirli ılık su fişkırdığına inanamıyorum ama Ant hiç etkilenmiyor. Ben kendimi kurulayıp sifonu çekerken o ikinci bir sefer için duşu doldurmaya başladı bile.

"Tekrar, bebeğim," diyor.

Tekrar yapıyoruz ve bu sefer o kadar yoğun değil. Üçüncü kez yapıyoruz ve ben alışmaya başlıyorum. Ant başını sallayarak onayladığında temizleniyorum ve kendimi oldukça iyi hissediyorum. Yüzünde gururlu bir gülümsemeyle beni yatak odasına yönlendiriyor.

"Giyinmemi mi istersin, yoksa çıplak kalmamı mı?" Ona sordum.

"Çıplak. Seni çıplak ve yatağa yayılmış, hazır ve nazır istiyorum."

Ben de şaşırtıcı bir şekilde çıplak ve teşhirde olmaya alışıyorum. Bu gece boy aynasında kendimi kontrol ederken o kadar da sinirli değilim.

Yüzüm kızardı, göz bebeklerim büyüdü, meme uçlarım sertleşti.

"Harika görünüyorsun," diyor Ant bana. "Bu gece muhteşem bir sürtük olacaksın."

Beni sahanlıktan aşağı indirirken, şampanya sisinin içinde bile sinirlerim geriliyor ve çalkalanıyor.

Oda hazır bekliyor, kameralar kurulmuş ve ışıklar sonuna kadar yanıyor. Pozisyon almamı söylemesine gerek yok, sadece yatağa uzanıyorum, sırtüstü yatıyorum, o bana gülümserken ona bakıyorum.

Ant'ın pis tarafı şimdi tam kontrol altında. Yüz ifadesi kirli ve aç. İlkel. Beni sıcak, ıslak ve gitmeye hazır hale getirmek için yanımda olacağını düşündüm, ama hareket etmiyor, sadece orada duruyor, sanki onun değerli fahişesiymişim gibi bana bakıyor.

"İyi bir kız gibi orada kal ve başına gelecekleri hayal et," diyor bana, ses tonunda büyük bir otoriteyle. "Kapıyı arkamdan kapatacağım ve sen de sıranı bekleyeceksin, anladın mı? Ben söyleyene kadar bu odadan çıkmayacaksın ve o tatlı, ıslak amcığını, ne teklif edilirse kabul edecek kadar yarak için yanıp tutuşana kadar ovacaksın. Misafirlerimizi içeri aldığında azgın bir orospu olsan iyi edersin."

Hayır demeyi düşünmüyorum bile. Başımı sallayıp gülümsüyorum, elim otomatik olarak amıma kayıyor.

"Olacağım."

"Şu andan itibaren kurallar bunlar. Bu odadayken, bu odada kalacaksın. Sadece benim iznimle, benim için yeterince iyi bir fahişe olduğun zaman çıkabilirsin. İyi fahişeler böyle yapar, bebeğim. Kendilerine söyleneni yaparlar. Anladın mı?"

"Bana söyleneni yapacağım," diyorum ona, sonra dilimi kontrol ediyorum. "İyi bir

sürtük olacağım, söz veriyorum." Bana inanıyor. Dönüp uzaklaşırken gülümsemesinde bunu görüyorum.

"Yolunuza devam etmenize yardımcı olması için size başka bir hediye getireceğim."

Başka bir seks oyuncağı falan mı olacak diye merak ediyorum ama hayır. Alt kattan yeni bir şişe şampanyayla döndüğünde ona gülümsüyorum. Bu sefer yanında bir bardak getiriyor ve bana bir tane dolduruyor.

"Yavaş ol prenses. Ne yaptığını bilmeyecek kadar sarhoş olmanı istemiyorum." Başımı salladım ve ilk yudumumu aldım.

Uzaklaşırken arkasına bakmıyor, sadece kapıyı güm diye kapatıyor. Boş ver, bardağı deviriyorum, sonra bir tane daha doldurup onu da yudumluyorum.

Ant dışarıda olduğu için oda çok daha korkutucu geliyor. Kalbim deli gibi çarpıyor, her saniye kapının açılmasını bekliyorum ama açılmıyor.

Saniyeler dakikalara dönüşüyor ve amımı hafifçe okşuyorum, ama hiçbir etkisi olmuyor, çünkü beni bekleyen şeyi yaşamaktan çok korkuyorum. Rahatlamaya çalışıyorum, kendimi yatağa bırakıyorum ama bir türlü rahat edemiyorum. Gözlerim kapalı kapıya sabitlenmiş, sinirlerim gittikçe güçleniyor. Bu yüzden, siktir et, kendime bir bardak daha gazoz dolduruyorum ve kendime bunu yapabileceğimi söyleyerek geri deviriyorum.

Bu daha iyi çalışıyor. Bacaklarımı iki yana açıp biraz daha baskı uygulayarak yerleşecek kadar başım dönüyor.

Beni sikmeye hazır kaç adam olduğunu ve beni nasıl alacaklarını merak ediyorum. Bunu gerçekten yapıp yapamayacağımı ve bu sefer zevk alıp almayacağımı merak ediyorum.

Evet, yapacağım.

Onun için pis bir kız olacağım ve onun için yarrak isteyeceğim. O kapıdan giren her erkek için bir sürtük olmak isteyeceğim. Beni istedikleri gibi kullanabilirler, ben de bunu kabul edeceğim, bunun için inleyeceğim ve onlara daha fazlasına ihtiyacı olan pis bir orospu olduğumu söyleyeceğim.

Bu sefer şişeden birkaç yudum daha şampanya alıyorum ve kendimi biraz daha zorluyorum. İki parmağımı amıma sokup siki almaya hazır olduğumdan emin oluyorum ve hemen diğerini sokacak kadar ıslanıyorum.

Evet, kaldırabilirim. Ben alırım. İki ya da üç adam.

Dört adam.

Beş kişi.

Hayır. Buraya beş adam getirmez. Bu çılgınlık. Sinirlerim hala orada, derinlerde uğulduyor, ama onları görmezden geliyorum, itiyorum ve parmaklarımla kendimi beceriyorum.

Ben bir sürtüğüm. *Ant'ın* sürtüğü. Neyle başa çıkabileceğimi bilir.

Kapının dışında ayak sesleri duyulduğunda hâlâ üç parmağım amımın içindeydi. Onları içeri ve dışarı pompalamaya devam ediyorum, kalçalarımı ayırıyorum, böylece o kapıdan kim gelirse amımı, *amcığımı* güzel ve geniş bir şekilde görebilecek.

Önce Ant içeri giriyor ve ben ona gülümsüyorum, sarhoş ama azgın.

Mutlu yüzüne bir kez bakmak her şeyi yeniden doğruluyor. Evet, bunu yapabilirim. Bana ne verirse kabul edeceğim ve o da bunu biliyor. Ne gerekiyorsa yapacağım.

Misafirleri içeri alırken "İşte burada," diyor.

Parmaklarımı pis bir orospu gibi pompalamaya devam ediyorum, görmek isteyenlere memelerimi göstermek için sırtımı kamburlaştırıyorum, kendime hazır olduğumu, hazır olduğumu, buna hazır olduğumu söylüyorum.

Ancak onun yanında odaya giren insanlar için hazır değilim.

Yaşadığım şok karşısında neredeyse haykıracaktım, hemen kalkıp oradan gitme dürtüsüyle

savaşıyordum, çünkü bunu yapabilmemin imkânı yoktu. Kesinlikle olmaz.

Ant ile birlikte altı adam yatağın etrafında yerlerini almış, siklerini çıkarıyorlar.

elleri. Şampanya görüşüm biraz bulanık ve onlardan öyle bir seçki var ki. Bir adam huysuz, iri yarı ve acımasız görünüyor. Sonra kollarına kadar dövmeleri olan kısa boylu sarışın bir adam var. Göğsünün üzerinde haliya benzeyen koyu renk saçları olan iri yarı, kaslı bir adam ve üniversite profesörüne benzeyen gözlüklü, uzun boylu, sıska bir adam var. Ant'tan daha gri ve en az on yaş daha yaşlı bir adam ve bir country dergisinin kapağından fırlamış gibi görünen başka bir adam.

Altı adamın elinde altı sik. Nasıl vermek isterlerse öyle almam için.

İnliyorum ve biraz kıvranıyorum, parmaklarım korkuyla yavaşlıyor, ama Ant aniden yanımda, uzun boylu adamdan bile daha yakın duruyor.

"Bana bak," diyor ve dikkatim doğrudan ona kayıyor. "İyi bir orospu gibi bunun tadını çıkaracaksın, biliyorsun değil mi? Herkese ne kadar ateşli ve azgın olduğunu söyledim ve hiçbirini hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?"

Bana bakarken o kadar azgın ki, sikini kendisinin çalıştırmamasına şaşıyorum ve bu da işe yarıyor. Tek gereken bu.

Yatağın kenarından şampanya şişesini alırken gülümsüyorum, uzun bir yudum daha alırken etrafımdaki erkeklere bakıyorum.

Sonra tekrar uzanıyorum, klitorisimi görebilsinler diye am dudaklarımı aralıyorum.

"Ben pis bir sürtüğüm," diyorum onlara, üç parmağımı içime doğru kaydırarak. "Ben pis, iğrenç bir sürtüğüm ve kimseyi hayal kırıklığına uğratmayacağım, o yüzden bana o iğrenç sikleri verin lütfen. Hemen şimdi."

CHAPTER Twenty-Six

I Adamlara teker teker bakıyorum, gülümseyebilmeme yetecek kadar şampanya içtiğim için minnettarım.

Bunu yapabilirim. Bunu Ant için yapabilirim. "Lütfen," diyorum tekrar. "Siklerinize ihtiyacım var."

Önce yanımda diz çöken halı göğüslü adam. Kot pantolonunu ve boxer'ını çoktan çıkarmış, cırılçıplak, saçımdan tutup homurdanarak yüzümü sikine doğru çekiyor. Ağzım hazır ve onun için emiyorum. Ben klitorisimi okşarken o da göğüslerimi tokatlıyor, ta ki elim yoldan çekilene kadar. Birinin parmakları içime giriyor, aynı anda en az üç parmak beni dolduruyor ve başparmağını klitorisime bastırıyor, inlememe yetecek kadar yakın bir noktaya vuruyor. Ağzımdaki yarağa o kadar odaklanmışım ki, amımı kimin bu şekilde çalıştırdığını fark etmiyorum bile ve umurumda da değil.

Bir başkası elimi aletine götürüyor ve ben de yüzümü siken adamla uyumlu bir ritim tutturmaya çalışıyorum. Umarım yeterince iyi bir iş çıkarıyorumdur.

Solumda bir gölge beliriyor ve yeni bir çift el yüzümü halı adamın aletinden diğerine yönlendiriyor. Bu daha yaşlı bir adam. Onun siki daha küçük ama daha sert çalışıyor ve ağzımın iki sik tarafından böyle kullanılması garip bir sürtük hissi, elim hala başka bir adamın sikini çalıştırırken dönüşümlü olarak tekrar tekrar. Her iki memem de aynı anda tutulup sıkılırken, şimdiye kadar yaşadığım en garip ve en azgın duygu içimde dolaşıyor gibi görünüyor.

Diğer elim de alınıp başka bir aletin etrafına sarılınca gerçekten kullanılmış bir sürtük oluyorum. Sanırım bu sarışın adamdı, parmaklarımı sikinin etrafında sıkıca kavırıyor ve bana karşı sürtünüyordu.

Şimdi sırtüstü yatmaya zorlanıyorum, memelerim tekrar tokatlanıyor, meme uçlarım çekiştiriliyor ve bükülüyor. Başımı eğiyorum, ağzım kullanılmak için sonuna kadar açık ve aynı anda iki yarağın tüm gücünden kaçmanın hiçbir yolu yok.

ağzıma giriyorlar, ben inlemeye çalışana kadar yanaklarımı şişiriyorlar. Dört sik. İkisi ellerimde, ikisi ağzımda... ayrıca amımda kalın bir parmak seti. Ben küçük ucuz bir fahişeyim ve adamlar bunu bilmeme izin veriyor.

"Pis kaltak."

Göğüslerime bir tokat. "Ne sürtük ama." Bir sert tokat daha. "Kahretsin, çok iyi."

İki parmağı ansızın kıcıma girerken bir inilti çıkarıyorum ve Ant'ın üzerimde duşu kullanmasına minnettar oluyorum. Nasıl görüldüğümü ya da kimin beni nerede kullandığını umursamayacak kadar etrafımdaki her şeyin içinde kaybolmuşken, bunu almak bana daha fazla güven veriyor. Artık bir önemi yok. Gerek de yok. Birinin başparmağı klitorisimi güzel ve sert bir ritimle kullanıyor ve bu hoşuma gidiyor. Keşke Ant'ın beni kalabalığa hizmet ederken izlediğini görebilseydim, ama etrafımdaki adamlar tarafından engelleniyor, eller elliyor, tokatlıyor, çimdikliyor.

"Kahretsin, evet," diye homurdanıyor halıcı adam, beni sikine boğarken. "O iyi bir küçük orospu."

Diğer çocuklar onaylayarak tezahürat yapıyorlar ve ona katılma şekillerini seviyorum çünkü bu Ant'ı çok gururlandıracak.

Parmaklar serbest kaldığında birinin bacaklarımın arasına yerleştiğini hissediyorum ve tek hamlede aletlerini amıma sokuyorlar. O kadar büyükler ki emdiğim siklerin etrafında nefes almaya çalışıyorum.

Amıma giren yaşlı bir adam ve gerçekten çok iyi beceriyor, beni sikerken klitorisimin etrafında dönüyor. Kimin beni nerede kullandığının izini kaybettim, ama oda etrafımda dönerken artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Klitorisim o kadar muhtaç hissediyor ki, iyi bir sürtük olma isteğim daha da artıyor.

Adamlar başımın etrafında yer değiştiriyor ve ellerimdeki sikler ağzımdaki siklerin yerini alıyor, emmem için yeni bir sik turu daha. Beni siken adam da yer değiştiriyor ve sarışın adam onun yerini alıyor. Gülümsemesi kirli, gözleri azgın ve beni böyle istediğini görmek bana daha fazlası için inlemek için güven veriyor. Daha sert. Daha sert.

Bu isteğime pişman oluyorum çünkü iki parmağı aynı anda kıcıma giriyor ve ben de amıma yarak alıyorum. Kıcımı tıkayan havalı bir adam ve parmaklarını derin ve sert bir şekilde büküyor, ama sert olmasına rağmen onun için inleyebiliyorum. De Chante bunu almayı çok daha kolay hale getiriyor.

Evet, kaldırabilirim. İyi bir sürtük gibi hepsini alabilirim.

Altı çift elin beni istedikleri gibi konumlandığı bir oyuncak bebek durumundayım. Bunu kolayca yapıyorlar ve ben birinin üzerine çıkıyorum, diğeri amımdan çekilirken onun aleti kıcıma bastırıyor. Bu şekilde alma zamanı, güzel ve derin bir şekilde göt deliğime.

Evet. Şimdi bir sürtük gibi düşünüyorum.

Erkeklerin aletlerinin ağzıma geri gelmesi birkaç saniye sürüyor, ben de bu şansı onları teşvik etmek için kullanıyorum.

"Lütfen, evet. EVET! Beni lanet bir sürtük yap! Lütfen, sik beni. Buna ihtiyacım var. Sikine ihtiyacım var."

Kendi sesimi zor tanıyorum.

Altımdaki alet kıcıma girerken acıtıyor ama nasıl verilirse verilsin kabul etmekten başka seçeneğim yok. Dengem ya da kendimi konumlandırmama yardımcı olacak ellerim yok. Altan

vuruluyorum, aynı anda siki emmeye çalışırken zıplıyorum.

Adamların homurtuları arasında Ant'ın sesini duyuyorum. Sözlerini sindirene kadar bir heyecan patlaması daha yaşıyorum.

"İyi bir sürtük gibi siki amına alabilirsin, değil mi?"

Ne demek istediğini biliyorum. Aynı anda iki tane almaktan bahsediyor. Biri amdan, biri götten.

Başımı salladığımı hissediyorum, çünkü onun sesi ihtiyacım olan tüm motivasyonu sağlıyor, ama bu onun için yeterli değil.

"Söyle bana, seni azgın orospu. Götünde olduğu kadar amında da bir sik istiyorsun, değil mi?"

Ona cevap verebilmek için sikler ağzımdan kurtuluyor, ama sadece Ant'a değil, hepsine cevap veriyorum, şampanya sersemliğimin içinden etrafa bakarken gülümsüyorum.

"Evet, istiyorum. Ben de amımda bir penis istiyorum. Lütfen, ger beni." Karınca gülüyor. "Kimin sikini istiyorsun?"

Onu etkilemek istiyorum, bu yüzden gözlüklü adamı seçiyorum - büyük horozuyla zaten bir kez amıma aldım. Gülümseyerek başımı ona doğru eğiyorum, ağzım şimdiden gırtlığımda daha fazla yarak için açılıyor.

Bu canımı yakacak ama umurumda değil. Umursayamam. İstesem bile geri çekilemeyeceğim, çünkü ben bir seks oyuncağından başka bir şey değilim. Deliklerimi istedikleri gibi kullanacaklar.

Gözlüklü adam amıma girmeye zorlarken ağzımda çalışan yarakların etrafında haykırıyorum, ama kimse yavaşlamıyor. İki yarak amımı ve götümü gerdikçe öğürüyorum ve inliyorum ama adamların umurunda değil.

Ant da öyle.

Gözlüklü adam üzerime eğildi, sikini derinlere itti ve meme ucumu yaladı.

Çok gurur duymalıyım. Ağzımda sikler, ellerimde sikler, amımda ve götümde sikler, hepsine aynı anda hizmet ediyorum. Buna alışıyorum, yavaş ama emin adımlarla. Amım gevşiyor ve kıcım gevşiyor ve daha önce hiç bilmediğim kadar sert olmasına rağmen iyi hissettiriyor. İnlemelerim iniltiye dönüşüyor ve kameraları düşünüyorum. Ant'ın onun için nasıl bir sürtük olduğumu çekeceğini umarak bacaklarımı olabildiğince açıyorum. Bundan zevk alacağını biliyorum.

Aynı anda altı tane alacağımı hiç düşünmemiştim. Bu fikir çok çılgınca. Ant'ın buraya aynı anda altı adam getirmesi çılgınca ama bunu kaldıracabileceğimi biliyordu. Vücudumu benden daha iyi tanıyor.

İri yarı, esmer bir adam önce açık ağzıma boşalıyor, boşalırken memelerimi sertçe sıkıyor. Dilimin dışarıda olduğundan emin oluyorum, bana dölleri fişkırtırken ona bakıyorum.

"Yut," diyor ve ben de onun için yutuyorum, iyi bir kız olduğumu göstermek için gülümseyerek ağzımı tekrar açıyorum.

Halı adam ellerimin birinden yüzüme doğru hareket ediyor ve o da gitmeye hazır. Saçlarımdan tutup ağzıma boşalıyor ve sarışın adam da peşinden geliyor, ben dudaklarımı yalayıp tadını almaya çalışırken yüzüme fişkırıyor.

Üç döl. Üç tane kaldı.

Benim için ortaya çıktığında bir sonraki horozu emiyorum. Sosyetik bir adam. Sosyetik pantolonunu hâlâ kalçalarına kadar indirmiş. Onun sikini emmek tuhaf bir onur gibi geliyor ve onayladığını inlediğinde daha da büyük bir onur. Siktir, onu boşaltmak için ağzımı çalıştırıyorum. Onu olabildiğince iyi emiyorum, dilimi dolaştırıyorum ve ağzım ıslak, Ant'ın olmamı istediği sürtük gibi çaresizim.

İşe yarıyor. Havalı adam çok geçmeden ağzıma boşaldı. Küfür edip doğrudan boğazımın arkasına boşalırken dudaklarım şaftının etrafında sıkı sıkıya duruyor ve öğürmemek için nefesimi tutuyorum, açgözlü bir fahişe gibi yutuyorum.

Tanrım, gurur duyuyorum. Çok gururluyum.

"Bana bak sürtük," diyor Ant ve yanımda, kameralardan birinin hemen yanında duruyor.

Hala aynı anda iki tane alıyorum - amımda bir horoz ve kıcımda bir horoz ve bundan zevk alıyorum. Şimdiye kadar ne kadar zevk aldığımı fark etmemiştim. Gerilmiş ve açık hissetmeyi seviyorum, bu yüzden onlara söylüyorum. Bütün odaya söylüyorum.

"Evet, lütfen! Daha sert! Daha sert sik beni!"

Sikin darbeleri daha hızlı ve daha hızlı bir şekilde içeri girmeye zorluyor. Dişlerimi sıkıp inliyorum, etin ete çarpmasıyla çıkan sesin ne kadar ıslak olduğunu seviyorum. Kendimi destekliyorum ve adamlar için daha iyi hale getirmek için olabildiğince sert sıkıyorum ve Ant'ın görmeyi ne kadar seveceğini bilerek içime girmeleri için dua ediyorum.

beni doldurdu ve cum ile dribbling.

"Daha sert," diyorum tekrar. "Lütfen, ver onu bana. Pis kıcıma ve muhtaç ıslak amıma boşalmak istiyorum." Evet. Gerçekten kendimi tanıyamıyorum.

Erkekler etrafı izliyor ama ben sadece içimdeki erkeklere istediklerini vermeye odaklanmış durumdayım. Kollar belimi kavırıyor ve eller kalçalarımı açıyor ve yakında benim için patlayacaklar. Homurtuları bana ihtiyacım olan güveni veriyor ve gözlüklü adam içimdeki sikini izlemek için arkasına yaslandığında, şansımı yakalıyorum. Onlar bana çarparken parmaklarımla klitorisimi çalıştırıyorum ve o kadar ıslak, o kadar gururlu ve o kadar çiğim ki uzun sürmüyor. Evet, evet, evet.

Onlar için geldim. Altı adamın önünde, kamera karşısında, erkek arkadaşım beni izlerken boşalıyorum ve kendimi serbest bırakıyorum, kıcımı siken yaşlı adamı azdıracak kadar sert bir şekilde haykırıyorum. Yeni bir smaç yüküyle geliyor ve bu o kadar iyi hissettiriyor ki sırtıyorum.

Gözlüklü adam amıma girdiğinde hala götümdeydi. İçimden çıktıklarında kayganlaşmıştım. Amımdan ve götümünden dölleri akıyor, tıpkı olmasını beklediğim gibi.

Videodaki kızın ne yaptığını gördüm, bu yüzden onun sürtük performansını takip ediyorum. Parmaklarımla içime sokuyorum, bir sürü döl alıyorum ve yalayarak temizliyorum.

"Teşekkür ederim," diyorum. "Beni böyle iyi bir sürtük yaptığınız için hepinize teşekkür ederim." İşte o zaman Ant gülüyor.

"Henüz teşekkürü gerek yok, azgın kız. Senin için daha bir sürü şeyimiz var."

Tabii ki bunu bilmeliydim. İkinci raunt için sikleri çoktan sertleşmiş olan adamları fark ettiğimde kalbim deli gibi atıyor. Amım zonkluyor, kıcım ağrıyor ve döl yüzümü kaplıyor. Bitkinim ve klitorisim hassas bir şekilde karıncalanıyor ve şimdi mola vermek çok kolay olurdu, ama yapmıyorum. İhtiyacım olan tek cesaret Ant'ın yüzüne bakmak.

"Bir saniye," diyorum ve kendimi terli kauçuk şiltenin üzerine atıyorum. İşte oradaydı. Şampanya şişesinin geri kalanı ve bunun için şükürler olsun.

Bu sefer bardakla uğraşmıyorum, hepsini tek seferde içiyorum.

CHAPTER

Twenty-Seven

T Şampanya beni fena çarptı ve bu iyi bir şey. Amım ve götüm zaten o kadar hırpalanmıştı ki, iki yarak daha içeri itilirken *lütfen, yavaş, lütfen diye* bağırdım, ama adamlar bana yavaşça vermiyorlar ve kesinlikle nazikçe vermiyorlar. Adamlar etrafımda homurdanıp inlerken, beni Ant'ın istediği pis bir çöp parçası gibi becerirken, aynı anda her iki deliğime de sertçe daldırılıp çarpılıyorum.

Sınırlarıma ulaştığımı hissetmeme, başımın deli gibi dönmesine rağmen, buna uygun yaşadığımdan emin oluyorum.

Ağızımdaki sikler birbiri ardına dağınık bir bulanıklığa dönüşüyor. Tükürükler çenemden aşağı süzülürken boğuluyorum ve artık bu yarakların kime ait olduğu hakkında hiçbir fikrim yok. Zihnimle birlikte oda da dönüyor. Bu sefer iki ağız aynı anda memelerimi emiyor, sıcak ve ıslak, buna bayılıyorum. Dillerin meme uçlarımda gezinmesini ve fiskelerini daha fazlası için yalvaracak kadar seviyorum. Şimdi bile, yaralı ve çiğ, umutsuz bir sürtük gibi yalvarıp inleyecek kadar iyi hissettiriyor.

Ant'ın sesi bana seslendiğinde hislerin içinde kayboluyorum. Gözlerimin kapalı olduğunu ancak ona bakmak için açmak zorunda kaldığımda fark ediyorum.

"İşte bu, benim mükemmel sürtüğüm. Sen çok iyi bir kızsın." Sırtarak etraftaki adamlara bakarken gözleri vahşi. "O iyi bir küçük sürtük, değil mi?"

Hepsi başlarını sallayarak ve homurdanarak onunla aynı fikirde ve *evet, pis orospu ve ben sarhoş bir sırtışıla* onlara gülümsüyorum. Teşekkür ederim, De Chante... ama biri cam şişeyi amıma soktuğunda daha az teşekkür ederim, çünkü garip hissettiriyor. Gerçekten garip. Soğuk, ince, sert ve bu da ne?

"Al bunu sürtük, istediğini biliyorsun," diyor sarışın adam şışeyi zorla içime sokarken. Ben oluyorum

Etrafımdaki adamlar tezahürat yapıp ıslık çalarken boş bir şampanya şişesi tarafından sikiliyorum. Bacaklarımın arasına bakıyorum ve tüm boynu kayboluyor, beni derinlemesine beceriyor. Bu gerçekten doğru. Lanet bir şampanya şişesi tarafından sikiliyorum ve onlar bunu yaparken ben de tezahürat yapıyorum, *evet, evet, daha fazla ver!*

İki adam bacaklarımı ayırıyor ve şişe acıtıyor, ama şikayet etmiyorum, sadece sarışın adam beni onunla sikerken ve diğerleri tezahürat yaparken daha fazlası için inliyorum.

Kime dönüşüyorum ben?

Yeniliğin etkisi geçtiğinde şampanya şişesi bir kenara atılıyor ve ben çekilip yeniden konumlandırılıyorum. Yerimde tutuluyorum, dört ayak üzerinde öne doğru itilene ve başka bir horoz kış deliğime girene kadar dick sürüyorum. Tekrar aynı anda iki tane. Daha sert, daha sert, daha sert. Ağzıma iki sik birden girerken halıcı adam bana gülümsüyor ama beni teşvik eden halıcı adamın gülümsemesi değil. Ant'inki. Şampanya sersemliğimden bile onun gururunu görebiliyorum.

Kıçımdaki adam homurdanıyor ve boşalıyor, hemen bir başkasıyla değiştirmek için çekiliyor. Ağzıma yeni bir döl akıyor ve başka bir adam sikini uzatırken gözlerim sulanıyor. Yutkunamadan önce beni öğürtüyor ve o kadar sert öğürüyorum ki midemde hissedebiliyorum, ama yine de devam ediyorum. Kıçım tokatlanıyor ve saçlarım çekiliyor ve bana almam, *almam*, ucuz bir fahişe gibi *almam* söyleniyor. Aldım. Ucuz bir fahişe gibi alıyorum.

Zaman bulanıklaşıyor, sik ve ritim dışında her şeyi unutuyorum. Tanımadığım gurultular çıkarıyorum ve daha fazlasının ne anlama geldiğini bilmesem de daha fazlasını istiyorum, kimin bana ne yaptığını bilemeyecek kadar ham, acılı ve sarhoşum. Benden istediklerini yerine getirmek için elimden gelen her şeyi yaparak kendimi bulanıklığa bırakıyorum ve işe yarıyor olmalı, çünkü yavaş ama emin adımlarla homurtular azalıyor, dölleri akıyor ve yabancıların figürleri uzaklaşıyor, beni yatağın üzerinde nefes nefese, sırlıklam bir halde bırakıyorlar.

Bunun ben olduğuma inanamıyorum. Bunu yaptığuma inanamıyorum.

Bacaklarımın arasında daha fazla el hissettiğimde panikle bir çığlık atıyorum, çünkü üçüncü raundu kaldıramıyorum, ama bu sefer sadece iki kişi var, uyluklarımı bir şşşt ile ayırıyorlar.

Bu Ant.

"Sorun yok bebeğim," diye fısıldıyor. "İyi hissettirmeme izin ver."

Kukumun dudaklarını nazikçe aralıyor ve dili klitorisimde dönerken inliyorum. "Rahatla," diyor bana. "Artık herkes gitti. Sadece biz varız."

Ona başımı sallıyorum ve keşke görüşüm daha net olsaydı da gülümsemesini en iyi şekilde görebilseydim diyorum.

"İyi bir kız ol ve parmaklarını tekrar amına sok," diyor. "Oradaki bütün o pis dölleri hisset.

Kendine karşı nazik olabilirsin bebeğim, ama yap bunu. Yaptığını görmek istiyorum."

İki parmağımınla uğraşmıyorum, doğrudan üç parmağımınla giriyorum ama bu onun için yeterli değil.

"Daha sıkı dene," diyor bana. "İnan bana tatlım, az önce yediğin darbeden sonra bundan çok daha fazlasını kaldırabilirsin."

Elimi tutuyor ve ben fırsat bulamadan dört parmağını sokuyor. Tanrım, çok kaygan ve yapışkan.

"Hissettin mi bebeğim?" diye sorar. "Bu senin ne kadar iyi bir sürtük olduğunu gösteriyor. Ne kadar çok boşalırsan o kadar iyi."

Sesini böyle derin ve azgın duymaya bayılıyorum, bu yüzden o klitorisimi okşarken parmaklarımı içimde tutuyorum ve yavaşça parmaklarımı onun için içeri ve dışarı pompalayacak güveni buluyorum.

"Çok güzel," diye fısıldıyor ve klitorisimi tam da sevdiğim şekilde emerek beni ödüllendiriyor.

İhtiyacım olan şey bu. Ant'ın ağzı. Karınca'nın dili. Ant'ın övgüsü. O benimle uğraşırken sırtımı

kamburlaştırıyorum ve bu sefer boşaldığımda baş döndürücü bir sisin içinde keskin bir mutluluk ürpertisi oluyor. O kadar nefessizim ki zar zor inliyorum,

Ama bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey Ant'ın uyluğumun iç kısmına kondurduğu nazik öpücük. "Aferin kızıma. Şimdi, hangi deliğini sikimle kullanmamı istersin?"

Benden isteyeceğini bildiğim şekilde

cevap veriyorum. "Sen seç."

"Evet, işte benim prensesim."

O kadar sarhoşum ki Ant beni önüme yatırıp kalçalarımı kavırıyor ve kıcıımı sikerken, bana çarparken küfrederken doğru düzgün düşünemiyorum. Beni dümdüz yatırıyor ve omzumu arkadan ısırarak son parçamı da kendisi için alıyor.

Acıtıyor. Gerçekten, gerçekten acıtıyor. Ama ondan durmasını istemiyorum, durmasını da istemiyorum. Sadece ona ihtiyacı olanı vermek istiyorum. O kadar sert boşalıyor ki nefesi kesiliyor ve bu benim isteyebileceğim tek ödül.

Zorlukla hareket edebiliyorum ama buna ihtiyacım yok. Beni kaldırıp ayağa kaldırıyor, sahanlığa çıkmama ve banyoya gitmeme yardım ediyor, her adımda irkildiğimde bana destek oluyor.

"Otur ve işe," diyor bana ve işediğimde canım acıyor. Küçük işeme fiskiyeleleri çıkarıyorum, pes edip akıntının akmasına izin verene kadar her seferinde sızlanıyorum. Amımdan dölleri fıskırıyor ve akarken kıcım kayıyor ve Ant bana gururla gülümsemese iğrenç görünecek. Beni temizliyor, ben irkilirken bir kez daha *şşş bebeğim diyor*.

"Ayılman gerek," diyor ve ben de başımı sallıyorum ama ayılmak istemiyorum. Ayıldığım zaman daha çok canım yanacak.

Yap.

O kadar sarhoşum ki tuvaletin üzerine gelene kadar öğürdüğümü fark etmiyorum.

Ant'ın saçımı yüzümden çektiği bir kase.

"Tanrım, bebeğim, bu çok fazla şampanya. Bir dahaki sefere daha yavaş içeriz sanırım."

Kusmak istediğim sadece şampanya değil, döl. De Chante ile karışmış kalın, beyaz döl. Lanet olsun, çok pis ve lanet olsun, iyi ki şişenin geri kalanını da içmişim.

Klozetin üzerinde işim bittiğinde Ant beni bir bornoza sarıyor ve beni kaldırıp aşağı taşımayı tercih ettiğinde minnettar oluyorum. Beni bar taburelerinden birine oturtuyor ve önüme bir tabak koyuyor. İki dilim ekmek görüyorum.

"Ye onları," diyor. "Ayılmanıza yardımcı olurlar."

Parçalar koparıyorum ve tadının nasıl olduğunu umursamadan kendimi çiğnemeye zorluyorum. Çiğneyip yutuyorum, çiğneyip yutuyorum, sonra Ant'ın bana verdiği maden suyunu içiyorum, umarım hepsini tekrar yukarı çıkarmıyordur.

Ne yazık ki yapıyorum. Alt kattaki banyoya koşup kusuyorum, bir yanım derinlerde bir yerde kendimden nefret ediyor.

Kendimden nefret ediyorum.

Ama neden?

Klozetten kalkar kalkmaz bana biraz daha maden suyu ikram ediyor.

Mutfağa geri döndüğümüzde daha fazla ekmek var ve bu sefer onu tutmayı başarıyorum.

"Umarım orada ne kadar iyi olduğunun farkındasındır," diyor. "Gerçekten bebeğim, tam bir tanrıçaydın. Ama daha az şampanyaya ihtiyacın var. Seni hasta eder ve buna ihtiyacın yok. Sen bunun için yaratılmışsın."

Kendimi bir tanrıça değil, hırpalanmış, çürümüş bir et parçası gibi hissediyorum ama onun sözlerine kendi bedenimden daha çok inanıyorum.

Ona gülümsedim. "Teşekkürler."

"Tanrıçaların ne aldığını biliyor musun?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum, çünkü hayır, bilmiyorum.

Mutfak çekmecesinden bir kutu daha çıkıyor ve bu seferki siyah bir kutu. Işıl ısl parlayan bir bilezik.

Açtığımda bana bakıyor ve kocaman bir şey. Gerçekten kocaman. Koyu yeşil mücevherler ve ışıltılı taşlardan oluşan bir manşet - bütün hafta taktığım kolye kadar güzel.

Karınca onu benim için bağladı ve bana neler olduğundan tam olarak emin olamadığım için gözyaşlarım tuhaf bir şekilde akmaya başladı. Bu iyi hissettiriyor mu? Gururlu hissediyor muyum? İyi bir kız olmak böyle bir şey mi - saatlerce yarrak yedikten sonra bileğinde güzel bir bilezik olması?

Sanırım evet, iyi bir kız böyle hisseder.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Bu muhteşem."

"Evet, öyle," diyor. "Bileğindeki o değersiz, boktan dövmeyi kapatacak."

Sarhoşluğun etkisiyle sözleri beni etkiledi, çünkü o dövmeyi kapatmak istediğimden emin değilim, çünkü Jack'le ilgili olsa da hala benim bir parçammış gibi geliyor... hayatımın bir parçası...

Ant beni düşüncelerimden koparıyor. Tezgâhın karşısına geçip yanağımı okşuyor. "Bebeğim, beni dinle. Az önce söylediklerinde ciddi olduğunu kanıtladın. Sen gerçekten hoşlanan bir sürtüksün, değil mi?"

Başımı salladığımda hâlâ bileziğin ışıltısına bakıyordum.

"Evet, sanırım öyle."

"Bu konuda tahmin yürütmeye gerek yok prenses. Bu gece kendini kanıtladın. Gerçekten." "Teşekkürler," diyorum, biraz daha maden suyu yudumlayarak.

"Bunu tekrar yapmak isteyeceksin, değil mi?" diye zorluyor ve ben tekrar başımı sallıyorum, gülümsüyorum çünkü endorfinlerin verdiği rahatlama yükseliyor.

"Evet, bunu tekrar yapmak isteyeceğim. Bunu senin için tekrar yapacağım."

"Ne zaman istersem mi? Ben ne zaman istersem, o yatağın üzerinde amını kime açacaksın?"

"Evet. Söz veriyorum."

"İşte benim prensesim. Sana sahip olduğum için çok şanslıyım."

Az önce olanları hafife alıyor, kendine bir maden suyu ve bana bir tane daha koyarken bir kahkaha atıyor.

"En sevdiğin horoz hangisiydi?"

Omuz silktim. "Gözlüklü adam."

"Ah, evet. Onunki güzel, büyük, kalın bir şeydi. İyi bir kız. İnsanları ikinci kez davet edecek olsam, ilk davet edeceklerimden biri o olurdu. Bir sonraki performans için ona denk başka bir adam bulmam gerekecek."

Artık espri yapamayacak kadar yorgunum, bu yüzden gülüşüm göstermelik bir gülüş. Elimden tutup duymam gereken sözleri söylediğinde rahatlıyorum.

"Yatma zamanı, tatlım. Hadi seni yıkayıp temizleyelim ve yatak örtülerinin altına sokalım." Bunun için şükürler olsun.

Şükürler olsun ki beni duşta tuttu ve nazikçe yıkadı.

Şükürler olsun ki alnımdan öpüyor ve beni kocaman kabarık bir havluya sarıp ağrıyan bedenimi kurularken beni çok sevdiğini söylüyor.

Şükürler olsun ki yatağına girmeme yardım etti.

Yorganın altına girdiğimde kesin olan bir şey var: Ant'ın kollarının sıcaklığı benim için herhangi bir bilezikten çok daha fazla şey ifade ediyor.

CHAPTER

Twenty-Eight

"Y "Berbat görünüyorsun," diye gülüyor Janie ben kapıdan içeri girerken. Gülümsemeyi başarıyorum, hedefe ne kadar yakın olduğunun farkında olmamasına seviniyorum.

Kendimi sandalyeme bırakıp el çantamı masamın üzerine koyarken yüzümü buruşturmamaya çalışıyorum. Kolum geri çekiliyor ve bileziğimi hemen fark ediyor.

Daha yakından bakmak için yanına koşar.

"Bir hediye daha! Böyle devam ederse yıl bitmeden bir galeri dolusu mücevherin olacak. VAY CANINA. Çok büyük! Tüm dövmeni kaplıyor."

Evet, vay canına ve evet, zümrüt ve beyaz altından oluşan battaniye manşetiyle tüm dövmemi kaplıyor.

Janie bana soruyu sorduğunda ikimiz de hâlâ zümrütlere hayranlıkla bakıyorduk.

"Peki, dün gece ikiniz birlikte kafayı mı buldunuz? Sanırım hayır, Ant içki içmediği için. O seninle tatlı tatlı sevişirken sen de şampanya mı içtin? Bu oldukça iyi bir şey olmalı."

Gülüyor ve sesi o kadar yüksek ve tatlı ki onunla birlikte gülmek çok kolay. "Evet, biz *tatlı tatlı sevişirken* ben de şampanyayı yudum yudum içiyordum."

Ellerini kalbinin üzerine koyar. "Sen çok şanslı bir ineksin."

İtiraf etmek ve ona gerçeği söylemek isteyen yanımla savaşıyorum. Erkek arkadaşım gezegendeki en harika adam ama o izlerken ucuz, sürtük bir fahişe gibi yabancıları becermemden hoşlanıyor.

"Seni çok seviyor," diyor ve gözleri benim için mutlulukla dolu.

Bu beni dünyaya geri getiriyor ve uçuşuna giderken yanağımdaki dudaklarının hayaletini

hatırlıyorum

bir kaç saat önce *görüştürüz bebeğim*.

"Gezegendeki en şanslı kız sen olmalısın," diye iç geçiriyor Janie. "Lütfen evren, bir gün beni de senin kadar şanslı kıl."

Gülümsüyorum. "Sizin için Berlin'deki kalabalığı kontrol edeceğim ve bir aday varsa size haber vereceğim."

Parmaklarını çaprazlıyor. "Ant'ın yarısı kadar iyi biri bile kazanabilir. Boş ver onu. Ant'ın *çeyreği kadar* iyi biri bile kazanabilir."

"Seçebileceğim birkaç tane var, o yüzden keşfe çıkacağım."

"Peki ya Finn?" diye soruyor bana, Finn'i ona daha önce yüzlerce kez anlatmış olduğum gerçeğini küçümseyerek. Ant'ın takımındaki başarısı dışında onun hakkında bildiğim çok az şey var.

İkimiz de şirketin web sitesinde ve ağ profillerinde ekibin fotoğraflarına bakmaya çalıştık, ancak neredeyse hepsi özel. Ant ile birlikte çalıştığı insanlar hakkında daha geniş konuşmalar yapmaya çalıştım, ancak o omuz silkti ve iş rollerine geri odaklandı.

En azından yakında daha fazlasını şahsen öğrenebileceğim.

"Evet, Finn kulağa hoş geliyor. Ant onunla badminton oynamayı seviyor. Komik bir adam olduğunu söylüyor." "İyi bir espri anlayışına bayılırım." Janie duraklar. "Peki ya Melvin?"

"Belki iyi bir uyum. Yirmi yedi yaşında. Müşteri raporlama ekibi ve görünüşe göre bu konuda olağanüstü." "Vegan belgesellerini seviyor, değil mi?"

"Evet. Onun için tavuklu pizzadan vazgeçmeye hazır mısın?"

Gülüyor. "Belki hazır değilim."

"O zaman Finn'e odaklanacağım." "Finn ya da *Bob*."

Bıçaklı ev istilacısının düşüncesi bile içimi ürpertiyor. Korkunç parmak kukla destanını hatırlatıyor.

"Gerwyn harika olurdu, değil mi?" diyor. "Çifte randevu çok daha kolay olurdu. İniş katınızda kanka olabiliriz."

Bu konuda haklı.

"O zaman belki de Gerwyn'e odaklanmalıyım."

Yüzünü buruşturuyor. "Yine de onun ilginç giyim tarzını seveceğimden emin değilim. Biraz daha şık birini tercih ederdim..."

Duraksamasını anladım. "Biraz daha... Ant gibi mi demek istiyorsun?" Başını salladı. "Evet."

Erkek arkadaşım hakkındaki hevesini seviyorum.

Toni randevusu için gelmeden önce Gareth, Brian, Stu ve Evan ile konuşmayı başarıyoruz. Bu kez Toni'nin yanında nişanlısı da var ve adam gerçekten iyi biri, Toni'ye harika biriymiş gibi bakıyor, çünkü öyle, ama bu bakışın içinde anlaması zor bir rahatlık var. İlişkilerini biraz hafife alınmış gibi hissettiren bir şey. Bu çok hoş, ama ne kadar şanslı olduğumu bir kez daha ortaya koyuyor. Ant'ın bana bakışı bambaşka bir ligde. Çok güçlü, çok sınırsız ve tamamen aşık.

Toni ve Leon kapıdan çıkar çıkmaz Janie ve ben Berlin'deki sohbetimize kaldığımız yerden devam ediyoruz.

"Finn'in partisi için ne giyiyorsun?" diye soruyor. "Destansı kız arkadaş gösterimi için kıyafetini seçtin mi?"

Hala çok profesyonel ve çekingen ya da çok göz alıcı ve ışıltılı görünmek arasında kararsızım.

Ona öyle söylüyorum ve telefonumdaki bazı seçeneklere göz atıyorum.

"Göz alıcı olun," diyor Janie. "Mücevherlerinizle uyumlu olacak şekilde kolunu parlatın. Berlin ekibi her gün profesyonel bir görünüm sergilemek zorunda, bu yüzden bir tanıtım yapın. *Vay* be dedirtin."

"İyi bir noktaya değindin," diyorum ve ona bir süredir hayalimdeki mağazalardan birindeki istek listemde yer alan parıltılı siyah bir elbiseyi gösteriyorum. Normalde bir kıyafet için harcayacağımdan çok daha pahalı, özellikle de gardırobumda iş etkinlikleri için asılı duran bir yığın özel gün elbisem varken, ama Janie hemen başını sallıyor.

"Evet. İşte bu! Buna hiç şüphe yok." "Emin misin?"

"Evet. Bu. Hemen satın alın."

Parmağım satın alma düğmesinin üzerinde geziniyor, çünkü hayatım boyunca daha önce bir elbiseye hiç bu kadar para harcamamıştım. O anda Ant'la yaşamın beni ve beklentilerimi nasıl etkilediğini garip bir şekilde fark ediyorum. Bir zamanlar böyle bir alışverişi sadece istek listesi olarak görüp geçiştirirdim ama şimdi bunu inkar edemiyorum - Ant'ın yaşam tarzına ve etrafındaki insanlara ayak uydurmak için büyük bir arzu duyuyorum. İçimdeki kadını onun gibi görmelerini ve ona yeterince iyi olduğumu teyit eden bir onay işareti vermelerini istiyorum.

Janie tekrar "Yap," dedi. "Buna degecek. Ant'ın gözleri seni normal gördüğünde olduğundan daha fazla parlayacak."

Bunu hayal bile edemiyorum ama denemeye değer. Satın almak için tıklıyorum ve hemen *bir* telaşa kapılıyorum. Hayal listemdeki bir ürünü satın alarak kendimi şımarttım. Ertesi gün teslimat, ekranımda bir tik ile.

Paket ertesi sabah ofise ulaştığında çok heyecanlıyım. Ambalajı açarken ellerim titriyor ve hayallerimdeki elbisenin beklediğimden de muhteşem olduğunu görüyorum. Kadife kesinlikle çok şık ve yakası güzel, düşük bir cennete benziyor ve yırtmaç kolayca uyluğun ortasına kadar uzanıyor.

Denemek için soyunma odamıza girdiğimde, şeklini, tarzını ya da parlaklığını yakalayamazsam diye titriyorum ama Janie'nin dışarı çıkıp ona bir tur attırırkenki sırtışı ihtiyacım olan tüm güvenceyi veriyor.

"Lanet olsun," diyor.

"Cehennem mi?"

"Evet, sadece... sadece lanet olası WOW!"

Kendim için bir tur atarken, yansımamı gülümseyerek kontrol ederken kendimi çok iyi hissediyorum. Ruhumla birlikte kendime olan güvenim de artıyor. Bu güzel elbisenin içinde kendimi çok güzel hissediyorum ve tüm bunlar onun sayesinde. Ant. Beni seven adam.

Janie kolunu belime doluyor ve bana bir iç çektiriyor.

"Lütfen, lütfen, Cass. Lütfen bana seninkine uygun bir karınca bul."

Onu kendime çekiyorum ve yansılarımıza bakıp sırtıyorum, benim için ne kadar iyi bir arkadaş haline geldiğini görmek hoşuma gidiyor. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım," diyorum ona ve tamamen buna niyetliyim.

CHAPTER

Twenty-Nine

I Yogayı ağrıyan, hırpalanmış bir am ve kışla tamamladığım için kendimi şampiyon gibi hissediyorum ve bundan memnunum. Janie ve Penny ile bir haftayı atlayamayacak kadar çok eğleniyorum.

Perşembe akşamı Ant beni aradığında yüzmeden yeni dönmüştüm, saçlarım hâlâ topuz halindeydi. Ona ekrandan el sallıyorum, kızartma tavam çoktan çıkmış ve pişirmeye başlamaya hazır, ama o bana el sallamıyor.

"Bileziğin nerede?" diye soruyor bana, selam bile vermeden.

Gülümsüyorum. "Kutusunda güvende, endişelenme. Yüzme havuzunda giymemin imkanı yok, milyon yıl geçse de zarar verme riskini almam!"

Sanırım o da benimle birlikte sırtacak ama yüz ifadesi ölümcül ciddiyetini koruyor.

"Yüzme havuzunda giymek istemeyebilirsin Cass, ama çıkar çıkmaz tekrar giyebilirsin. Soyunma odası dolapları bunun içindir."

Soyunma odası dolaplarının çılgın pahalı mücevherleri saklamak için olduğuna katıldığımdan emin değilim, ama omuz silkip ona bir gülümseme daha veriyorum.

"Tamam, alacağım. Bir dahaki sefere yanımda götüreceğim."

"Yaptığından emin ol," diyor ve sesi o kadar sert ki kızartma malzemelerini tezgahın üzerine dizmeyi bırakıyorum.

"Pardon, ne dedin?"

"Bilekliğinizi yanınıza alın ve havuzdan çıkar çıkmaz takın. Bileğinin buna ihtiyacı var." Duraklıyor. "Bileğin bunu *hak ediyor* Cass. Her fırsatta takmalısın."

Aramızda garip bir an var, sanki yanlış bir şey yapmışım gibi ve bunu anlamıyorum.

Ne için *özür* dileyeceğimi bilmesem de özür dilemenin eşiğindeyim.

Neyse ki Ant ruh halini değiştirerek araya giriyor, gülümsemesi yeniden parlıyor ve sanki bir mahkumiyetten kurtulmuşum gibi içimi bir rahatlama kaplıyor.

"Biberlerinizi doğradınız mı prenses?"

Doğrama tahtasını kaldırıyorum. "Doğranmış ve hazır." "İşte benim kızım. Pizza kendini becerebilir, tamam mı?"

Janie ve Penny yüzdükten sonra Penny's'e pizza yemeye gidiyorlardı ve ben de onlarla gitmek istiyordum. Jambonlu ve sucuklu bir pizza istemiştim ama bunu Ant'a söylemedim, sadece gülümseyerek başımı salladım.

"Evet. Bu hafta bana pizza yok."

"Umarım bu hafta boktan paket pizza yoktur bebeğim. Sen bunun için fazla değerlisin." Bu gece otoriter görünüyor ve kötü bir gün mü geçirdiğini merak ediyorum.

"Sen iyi misin?" Ona soruyorum ve o da şaşkın bir ifade takınıyor.

"Elbette öyleyim tatlım. Neden olmayayım ki? Telefonda sen varsın."

Parlak bir şekilde gülümsüyor ama ben buna inanmıyorum. İş yerinde bir şey olup olmadığını öğrenmek için araştırmayı düşünüyorum ama yapmıyorum. İsterse bana söyler ve bu artık benim mantram. Parmak kuklaları konusunda çuvalladığımdan beri mantram buydu, o yüzden boş verdim.

Ona kocaman bir gülümseme verdim. "Ben de seni telefonda bulduğum için mutluyum.

Seni çok özlüyorum." Bu onun ruh halini normale döndürmeyi başardı.

"Aynen öyle, güzelim. Seni ekibime göstermekten gurur duyacağım."

Ant'a henüz göz alıcı siyah elbisemden bahsetmedim, çünkü onu bununla şaşırtmak istiyorum. Ona ne kadar heyecanlı olduğumu, Ant'ın hayatının diğer yarısına ve onun için ne anlama geldiğine bir göz atmak için çaresizce beklediğimi söylemedim. şimdi bile, taptığım adamla geçirdiğim onca zamandan sonra, onun hakkında öğrenmem gereken çok şey var ve Berlin bunun için bir yer olacak - bunu hissedebiliyorum. En azından öyle umuyorum.

"Bir gün daha kaldı," diyor ve midemdeki sinirler küçük bir takla atıyor.

Evet. Bir gün sonra Berlin'de, onu tanıyan insanlarla çevrili olacağım. Her dakika geri sayıyor olacağım.

Ant'a beni almak ve tekrar geri dönmek için İngiltere'ye kadar uçmasına gerek olmadığını defalarca söyledim, ama tek kelimesini bile duymadı. Yolun her adımında bana eşlik etmek istiyor.

Cuma öğleden sonra elinde kocaman bir buket kırmızı gülle, en açık gri takım elbisesini giymiş ve simsiyah kravatını takmış olarak geri dönüyor ve yorgun olmasına rağmen akşam yemeği için bize tavuk ve mantarlı paella hazırlıyor.

İtirazlarıma rağmen yemek masasında güzel bir yemek hazırladı ve bana bir kadeh şampanya doldurdu.

"Bunu içmemeliyim," diyorum ona. "Günlerdir maden suyuyla besleniyorum."

Pizzaya şeytan gibi baksa da şampanya hiçbir şey ifade etmiyormuş gibi omuz silkiyor. "Uzun bir iş haftasından sonra bunu hak ettin bebeğim. Rahatla ve akşamın tadını çıkar."

Gülüyorum. "Rahatlaması ve gecenin tadını çıkarması gereken kişi *sensin*. Yolculuğumuz için beni almak üzere Almanya'dan yeni dönen sensin."

"Sen buna değersin," diyor. "Ve hafta sonunuza başlamak için büyük bir kadeh şampanyaya da değersin."

Sıcak, sevgi dolu bir seks gecesi ve sonrasında sarılmayı dört gözle bekliyorum, ama bu benim için kartlarda yok. Merdivenleri birlikte çıkarken elimi sıkıca kavrayışından anlıyorum.

Yorganın altına girdiğimizde akşam yemeğinde birkaç kadeh daha şampanya içmeyi tercih ettiğim için mutluyum,

yeni duş almış ve kuru. Yerleşir yerleşmez elini kalçalarımın arasına kaydırıyor, parmakları klitorisimin etrafında dönerken sertleşiyor. Kahretsin, özellikle baskın ruh hallerinden birinde.

Bedenim içgüdüsel olarak hareket ediyor, onunkini tanımaya başlıyor. Bacaklarımı açıp kendimi sunuyorum, üç parmağını doğrudan içime sokarken ona bir inilti veriyorum.

Yatağın başucundaki masadan telefonuna uzandığında bir sonraki adımın ne olacağını biliyorum. Bunun kaçınılmaz olduğunu biliyordum ve bana ne göstereceğini de biliyordum.

"Kamerada ne kadar ateşli bir sürtük gibi görüldüğünü görmek ister misin bebeğim?" diye soruyor bana. "Sana göstermek için sabırsızlanıyorum."

Geçen hafta sonu kamerada nasıl bir sürtük gibi görüldüğümü hayal bile edemiyorum ve gerçekten istediğimden de emin değilim, ama parmakları ve bakışları üzerimde sihrini göstermeye başladı bile.

"Söyle bana," diye zorluyor. "Ne kadar iyi bir orospu olduğunu görmek istiyorsun, değil mi?" Ne söylememi istediğini biliyorum.

"Evet, lütfen." Ona, olmamı istediği azgın kızın gülümsemesini veriyorum, dokunuşu için kendimi açıyorum. "Lütfen bana geçen hafta sonu ne kadar iyi, pis bir orospu olduğumu göster. Bunu görmem gerek... Oraya gönderdiğin adamları ne kadar memnun ettiğimi görmem gerek."

Ekrandaki videoyu çağırır ve oynatmaya ayarlar.

"Kendine bir bak, seni pis sürtük," diye fısıldıyor ve kendimi bakmaya zorluyorum.

Beklediğimden daha da aşırı. Adamlar Ant'ı odaya kadar takip ettiklerinde zaten gözle görülür bir şekilde bitmiş durumdayım, içim ürperiyor. Videoda izlediğim pinup kadının ucuz bir sürtük gibi görüldüğünü düşünmüştüm, elbette, ama benimle hiçbir ilgisi yok. Ondan çok daha sefil, çaresiz bir sürtük gibi görünüyorum. Benden bir parça almak isteyen sikler için çok daha ezik, çok daha açgözlü ve çok daha fazla et parçası gibiyim.

"Bu video beni delirtiyor," diye fısıldıyor Ant. "Bütün hafta boyunca buna 31 çektim. Tepkini gözümün önünde görmek istemeseydim sana her şeyi anlatırdım."

Parmaklarına karşı kıpırdandım ve anılar tekrar gözümün önüne gelirken De Chante'nin vızıltısıyla rahatladım.

Be

n. "Sürtük amcığının hâlâ acıyor mu?" diye soruyor. Başımı sallıyorum. "Evet, biraz."

"Güzel," diyor. "Öyle olmalı. Sadece iyi sürtüklerin amcığı güzelce yara olur, Cass. Bunu yapmamıza ne dersin?"

biraz daha alır mısın?"

Yatağının başucundaki çekmecelerden birine uzanmadan önce cevap verme şansım olmuyor ve irkiliyorum, çünkü bu sefer çıkardığı cam yapay penis değil, kocaman mor uzaylı siki ve bunu kaldırabileceğimden emin değilim, gerçekten değilim.

İçgüdülerim serbest kalıyor ve başımı sallayıp ondan uzaklaşıyorum, ekranda yaptığım pislığe dair tüm düşünceler unutuluyor.

"Ne?" diye soruyor. "O sürtük amcığının bunu kaldırabileceğini düşünmüyor musun?" "Hayır," diye fısıldıyorum. "Yani, emin değilim..."

Yorganı geri çekerek beni çıırılçıplak ortaya çıkarıyor, telefonunda hâlâ kayıtlı olan videoyu görmezden geliyor. "Buna benim karar vermeme ne dersin? Amcığının neleri kaldırabileceğini biliyorum."

Sesi o kadar sert ve kararlı ki, ne yapacağımı bilemiyorum... Gerçekten bilmiyorum...

"Bana inanmıyor musun?" diye itiyor.

"Sana inanıyorum," diyorum ona. "Ben sadece..." "Sadece ne?"

"Bilmiyorum."

"Bu video seni azdırmıyor mu? Yapmalı."

"Evet, öyle," diye cevap veriyorum, çünkü bir yanımda bunun için azmış *durumda*. Ant'ı bu şekilde tahrik etmek isteyen yanımda daha fazlası için şimdiden öğürüyor, bu yüzden gülümsüyorum ve ses tonumu değiştiriyorum. "Tabii ki öyle. Senin için pis bir sürtük olmak istedim."

"Hayır, bebeğim," diye alay ediyor. "Sen *kendin* için pis bir sürtük olmak istedin. Bunu ne kadar çabuk kabul edersen o kadar iyi."

Gülüşü muhteşem.

"O yüzden, güven bana," diyor. "Bacaklarını aç ve sana verileni al."

Elindeki büyük, sahte siki büyüklüğüne baktığımda korkuyorum ama yine de kendimi bunu yaparken buluyorum.

Bacaklarımı onun için açtım.

"Klitorisine oyna," diyor. "O tatlı amcığını çalıştır ve ben seni bu canavarla sikerken kendini videoda izle."

Ağzını indirip meme ucumu okşadığında kendime güvenmek için elimden geleni yapıyorum. Isırıyor, emiyor ve bana doğru sürtünüyor, böylece sikişimin ne kadar sert olduğunu hissedebiliyorum ve bu yeterli. Klitorisimi çalıştırıyorum, videoyu izliyorum ve onun ne kadar azgın olduğuna odaklanıyorum ve kendimi buna bırakıyorum. Bacaklarımı daha geniş açıyorum ve mor horoz görünmesine rağmen onları yukarı kaldırıyorum.

"Şimdi almak istiyorsun, değil mi?" Ant soruyor ve ben hâlâ çok gergin olmama rağmen başımla onaylıyorum.

"Evet, lütfen."

Neyse ki uzaylı sikişimi amıma sürtmeden önce kayganlaştırıcıyla yağlıyor. Almak için kendimi destekliyorum ve buna ihtiyacım var, çünkü onu içeri ittiğinde sadece kafa bile beni inletiyor.

"Bu muhteşem," diyor bana. "Ne kadar güzel, acıyan bir amcık, hâlâ çok sıkı. Klitorisine oyna bebeğim ve bana bunu nasıl kaldırabileceğini göster."

Aynı anda iki yarağın üzerinde zıpladığımı görmek için dikkatimi tekrar videoya veriyorum ve bu bana ihtiyacım olan gücü veriyor. Klitorisimle oynuyorum ve derin nefesler alıyorum, kendime o siki onun için amıma alacağıma söz veriyorum. Yine de, biraz daha sokmaya çalıştığında tekrar inlemekten kendimi alamıyorum. "Sana bir iyilik yapacağım." Sırıttıyor. "Bu gece sadece bir delikten alacaksın. Sana karşı nazık olacağım.

ve kışını rahat bırak."

Hâlâ içim acıyor ve hâlâ hırpalanmış durumdayım ama ağzıma sahip çıkıp onayını homurdanırken öpücüğü her şeyi anlatıyor. İçimdeki canavarı hafifletirken dili iniltirimi bastırıyor, dürttüğümde dürtüyor, biraz daha derine iniyor ve bu esneme çok fena acıtıyor.

O şeyi içime sokuyor ve ben haykırarak kalçalarımı kapatmaya çalışıyorum. Video unutuldu, mor horoz ve öpücükler tarafından engellendi ve *lütfen diye* fısıldarken nefeslerim düzensizleşti... lütfen *bekle*...

"Bekle?" diye soruyor, sanki sürprizmiş gibi. "İyi hissettireceğim konusunda bana güvenmiyor musun?" "Güveniyorum," diye söz veriyorum ona. "Ben sadece... Yapabilir miyim bilmiyorum..."

"Yapabilirsin amına koyayım," diye homurdanıyor. "Şimdi bacaklarını aç ve al." Bacaklarımı açıyorum, canavarın beni girmesi karşısında ırkiliyorum.

"Klitorisine oyna sürtük," diyor Ant canavarı daha derine sokarken.

Dişlerimi sıkıyorum ve bana söyleneni yapıyorum, videonun müziği yanımda çalarken kendimi

ovuyorum. Höpürtüler, yalvarmalar ve homurtular duyuyorum. Islak delikler küfür eden adamlar tarafından kullanılıyor.

"İşte böyle, bebeğim. Sert oyna ve bana güven. Bunu yapabilirsin."

Evet, Ant'a güveniyorum. Altı adam beni tıkarken ve sürerken geldim, bu yüzden amımda kalın mor bir horozla onun için gelebilirim.

"İşte geliyor, güzel ve sert, bebeğim," diye fısıldıyor. "Bacaklarını açık tut."

Acı beni inletiyor ve ağlatıyor ama bacaklarımı kapatmıyorum. Bacaklarımı kapatmayacağım. Acı verse de ona güveniyorum ve kabul ediyorum ve evet... evet... his değişiyor... yavaşça değişiyor. Yakıcı acı yerini zevk veren bir sıcaklığa bırakıyor. Oyuncağı çeviriyor ve biraz aç veriyor. Çok iyi hissettiriyor. Onu alıyorum. Gerçekten alıyorum.

"Daha derine ister misin?" diye soruyor. "Gerçek, pis bir sürtük gibi daha derine alabilir misin?" Vücudum cevap veriyor, kalçalarım kayıyor ve davetkâr.

"Evet..."

"O sürtük amcığımı iyice genişletmemi ister misin?" "Evet..."

Beni korkutsa, gerse ve iğrenç hissettirse de onun bu yönünü seviyorum. O böyleyken bunu istediğimi inkâr edemem. Beni kocaman mor sikiyle sikerken klitorisimle oynuyorum, hatta tam yerine geldiğinde sıkmaya bile cesaret ediyorum.

Yalan söylemiyordu. Canım çok acısa da, amım hâlâ hırpalanmış olsa da ve kendimi ucuz bir orospu gibi hissetsem de yalan söylemiyordu. Zevk arttıkça inlemeye ve onun için hareket etmeye başlıyorum ve ona istediğini veriyorum.

"Gördün mü bebeğim," diye fısıldıyor. "İstemediğini düşünsen bile sana verileni alacaksın. Çünkü iyi fahişeler böyle yapar Cass. Kendilerine verileni alırlar ve acıtsa bile bundan zevk alırlar."

"Evet... Alacağım..."

"Yapacağını biliyorum prenses. Yapacağını biliyorum. Çünkü aşk budur, değil mi? Partnerin sana nasıl ihtiyaç duyarsa duysun, kendini ona vermektir. Beni seviyorsun, değil mi?"

"Evet," diyorum ona. "Siktir, seni seviyorum Ant. Seni seviyorum."

"Biliyorum, bebeğim. Biliyorum. İşte bu yüzden istemediğini düşündüğün zamanlarda bile benim için iyi bir sürtük olacaksın. Çünkü istemediğin zamanlar olacak, tatlım. Çok pis ya da çok fazla geldiği zamanlar olacak ama yapacaksın çünkü iyi, pis fahişeler istemeseler bile sevdikleri kişi için ne gerekiyorsa yaparlar."

Hem amımdaki sikine hem de sesine odaklanıyorum, o konuşurken kendimi hislerin içinde kaybediyorum.

"Benim için altı adamı birden aldın prenses, ama bu sadece başlangıç. Senden yapmanı isteyeceğini düşünmediğim şeyler yapmanı isteyeceğim, ama bana güveneceğini biliyorum. İhtiyacım olan kadın olacağını biliyorum. Tıpkı benim senin için olduğum adam gibi."

Aynı anda altıdan fazla yarak alma düşüncesi tüylerimi ürpertiyor, ama bunu bir kenara itiyorum, çünkü içimdeki kalın kauçuk penis iyi hissettiriyor ve parmaklarım klitorisimde iyi hissediyor ve Ant'ın sesi çok derin ve azgın.

"Şimdi o tatlı amını yalayacağım bebeğim," diyor ve kendini alçaltmak için kayıyor. "Bana klitorisini göster. Ver onu bana."

Am dudaklarımı onun için aralıyorum ve ağzını o kadar iyi kullanıyor ki, ona doğru çekilerek sikiinin içimde daha derinlere işlemesine izin veriyorum. Dili çok iyi ve inlemeleri çok güzel ve kendimi tutamıyorum... dalgalar güçleniyor, güçleniyor ve güçleniyor... ve siktir. Siktir. SIKTIR.

Amımın derinliklerinde kocaman bir lastik horozla Ant için geliyorum. Islak, muhtaç, gergin amcığım - çünkü ben böyle hissettiğimde ve o bana böyle davrandığında öyle oluyor. Bu benim amım. Benim pis, muhtaç, geniş, sürtük amcığım.

"Kahretsin, evet," diye nefes alıyor ve dildoyu serbest bırakıyor. "Tanrım, Cass, beni her seferinde etkiliyorsun."

Nefes alışım sakinleşirken bana sıkıca sarılıyor, saçlarımı okşuyor ve benimle ne kadar gurur duyduğunu söylüyor,

ve beni ne kadar çok sevdiğini anlatıyor, sonra bacaklarımı geriye doğru kaldırıyor ve sikini mor canavarın geride bıraktığı hırpalanmış deliğe sokuyor.

Ellerimi başımın üstünde kenetliyor ve yüzünü yüzüme dayayarak yavaş ve derin bir şekilde beni beceriyor.

Kendini doruğa çıkarırken garip bir şekilde duygusal hissediyorum. Kalçaları çarpıyor ama o kadar sakın, o kadar kontrollü ki homurdanıyor ve küfrediyor, uzun sert itişlerle geliyor.

Soğuk.

Beni böyle sikerken o kadar soğuk ki, hayranlık dolu sözlerle gülümsemesine rağmen.

İşini bitirir bitirmez telefonunu alıp videoyu kapatıyor, sonra da takip etmek için lambayı kapatıyor.

"İyi bir uyku zamanı," diye fısıldıyor ve bana sıkıca sarılıyor. "Berlin için güzel ve taze."

O yanımda uykuya dalarken ben de buna odaklanmaya çalışıyorum. Berlin'e. Onun oradaki hayatı ve benim onu nasıl göreceğim.

Bana onun hiç görmediğim yönlerini göstereceğine dair içimde tuhaf bir his var. Yüzeyin altındaki Karınca.

Umarım düşündüğüm gibi bir Karınca'dır.

CHAPTER Thirty

L Yıllardır uçağa binmemiştim, kalkış salonuna vardığımızda yeni bir heyecana kapıldım. Tabii ki Ant bize VIP koltukları ayarladı. Görevliler bizi onlara doğru yönlendiriyor ve çantamı baş üstü bölmesine koyarken zaten içeride uçuyorum. Ant beni ondan önce içeri alıyor ve ben de bulutların üzerinde olma düşüncesiyle heyecanın ötesinde cam kenarındayım.

Ant'a bunu söylemek için döndüğümde onun yüz ifadesinin benimkiyle aynı olmadığını fark ediyorum. Gülümsemiyordu ve omuzları kaskatı kesilmişti.

"Hey," diyorum kıkırdayarak onu neşelendirmeye çalışarak. "Maceraya hazır görünmüyorsun." Cevabındaki acımasız itiraf beni şaşırtıyor.

"Çünkü uçmaktan nefret ediyorum."

Bunu ondan daha önce hiç duymamıştım, defalarca gidip gelmesine, en ufak bir imada bile bulunmadan uçuşlara gitmesine rağmen.

"Uçmaktan nefret mi ediyorsun?"

"Evet, Cass. Uçmaktan nefret ediyorum. Buna dayanamıyorum."

Aşağı bakıyorum ve ellerinin koltuğun kollarını kavradığını görüyorum, o kadar sıkılmış ki parmak eklemleri bembeyaz olmuş.

Ve emniyet kemerini çoktan bağladı.

Yolda ya da havaalanında böyle değildi. Ondaki değişim sandalyeye oturduğu andan itibaren başladı, ondan bir an önce değil.

"Uçmanın nesini sevmiyorsun?" "Nefret ediyorum."

"Yükseklik korkusu mu?"

Alay ediyor. "Pek sayılmaz." "O zaman nedir?"

Kendini tutuyor ve titreyerek nefes alıyor, hayal edebileceğimden çok daha rahatsız görünüyor.

Tanıdığım diğer tüm yönlerinin tam tersi.

"Ant, ne oldu?" İtiyorum ve gözleri nefesimi kesen karanlık bir korkuyla benimkilerle buluşuyor.

"Sorun yükseklik değil Cass, sorun *insanlar*. İnsanların beceriksizliği ve rastgele bir pilotun benim yerime hayatımı kontrol etmesi."

Sözleri çok güçlü. Korkusu zehirli olacak kadar köklü.

Elimi onunkinin üzerine koydum. "Sorun yok. Eminim ne yaptıklarını biliyorlardır. Bir keresinde kötü bir uçuş ya da başka bir şey yaşadın mı? Seni korkuttu mu?"

"Hayır," diyor. "Başkalarının benim herhangi bir şeyimi kontrol etmesi beni hasta ediyor.

Hayatınız rastgele bir pilotun ellerindeyken gökyüzünde olmak bunu daha da uç bir hale getiriyor."

Kemerimi bağlayıp kalkışa hazırlanırken onun için tedirginim ve korkusunun bir kısmını giderebilmeyi diliyorum. Neyse ki uçuş sadece birkaç saat sürecek. Her uçuğunda böyle olduğu düşüncesi mideme korkunç bir sızı veriyor. Ona sıkıca sarılmak istiyorum.

"İşte gidiyoruz," diyor ve pistte ilerlemeye başladığımızda nefesini içine çekiyor.

Uçak havalanırken gözlerini kapatıyor ve gökyüzünde özgürlüğe kavuştuğumuzda belki biraz rahatlayacağını umuyorum ama hiç de öyle olmuyor. Aksine, öfke maskesi takmış olsun ya da olmasın, her zamankinden daha dehşete düşmüş görünüyor.

Bir görevli içecek bir şey isteyip istemediğimizi soruyor ve ben bir maden suyu alıyorum, ancak Ant *hayır, teşekkür ederim* diyerek onu başından savıyor. Bu haldeyken bile ona gülümsemeyi başarıyor, demek ki iyi bir cilası var. Onun kendini bok gibi hissettiğini fark etmiyor gibi görünüyor ama ben fark ediyorum. Elim tekrar onun elinin üzerinde ve sımsıkı tutuyor; görevli gözden kaybolduğu için derin nefesler alıyor ve maskesinin tekrar düşmesine izin veriyor.

"Üzgünüm prenses," diyor. "Beni görmezden gel."

"Seni asla görmezden gelmeyeceğim," diyorum ona. "İstediğin kadar korkabilirsin ve ben her zaman burada olacağım.

Sadece bana söylemen yeterli."

"Teşekkürler, bebeğim."

"Seni çok seviyorum," diyorum ve bu onu gülümsetiyor.

"Aynen."

Ant uçak yere iner inmez sakinleşiyor ve eski ısıltılı soğukkanlılığına geri dönüyor. Valizlerimizi almak için ilerlerken eli benim elimde sımsıkı duruyor. Titremiyor, sarsılmıyor ya da birkaç dakika önce dehşete kapıldığına dair en ufak bir ipucu bile yok.

Havaalanından bir taksiye bineceğimizi sanıyorum ama hayır. Çıkışa doğru ilerliyoruz ve beni de yanına alarak yan taraftaki otoparklardan birine doğru ilerliyor. Başka bir Audi'yi işaret ediyor, bu parlak kırmızı renkte.

"Bu bizim."

"Vay canına," diyorum, Ant'ın buradaki hayatı hakkında ne kadar az fikre sahip olduğumu bir kez daha fark ederek. Berlin'de bir arabadan hiç bahsetmemişti.

"Eğer buranın vay canına olduğunu düşünüyorsan, şehri görene kadar bekle," diyor bana ve arabayı sürmek için kenara çekiyor.

Ögle yemeğinden önce burada olduğumuz için çok mutluyum, çünkü gün ışığında parlaklığın tüm kapsamını görebiliyorum. Yanından geçtiğimiz her şeye gözlerim fal taşı gibi açılıyor ve sanki Bucklebury'ye varmanın tersi gibi, Ant yolda pek çok şeyi işaret ediyor.

"Size ofisimizi göstereyim," diyor ve ben bir kez daha heyecanlanıyorum. Ben kesinlikle

görmek için can atıyor.

Elbette, tahmin ettiğim kadar görkemliydi. İşlek bir cadde üzerinde, ana girişinde Nevilles Bankacılık Grubu'nun gururla sergilendiği devasa heybetli bir taş bina.

"Bir gün seni oraya götüreceğim," dedi ve ben de küçük bir *çığlık* attım. "Bu arada, sanırım öğle yemeği vakti geldi. Seni en sevdiklerimden birine götüreceğim."

Nevilles'in Almanya'daki merkezinin yanındaki bir otoparka girer ve üzerinde kendi adının yazılı olduğu bir yer vardır. Üst düzey yöneticilerden biri olduğu için mantıklı.

Birkaç takım elbiseli iş adamı yanından geçip ona bir *Bay Bradstone ikram ediyor* ve o küçücük anda yüzlerindeki ifade bana her şeyi anlatıyor. Ona bir lord gibi bakıyorlar, o kadar büyük bir saygıyla bakıyorlar ki başım dönüyor.

Kariyer, bankacılık ve hayat tanrısıyla birlikteyim. Her şeyin.

Onu karşılayan insanlar hakkında hiçbir şey söylemiyor, sanki hiçbir şey ifade etmiyorlarmış gibi, yani belli ki arkadaşları değiller. Elimini tutup beni gururla oradan uzaklaştırırken, yüzünde bir gülümsemeyle kalabalık caddeye çıkarken, mekân hakkında fazla bir şey sorma şansım olmuyor.

"İşte geldik bebeğim. Burası benim Berlin'deki dünyam."

Gözlerim her şeyi içine çekmeyi umarak etrafta dolaşıyor ama o çoktan karşıdaki restorana işaret ediyor. Çevresiyle uyumlu, muhteşem görünümlü bir bistro ve içeri adım attığımızda bu daha da doğrulanıyor.

Onu tanıyorlar. Tabii ki tanıyorlar.

Ona otoparktaki adamlar kadar saygıyla *Bay Bradstone, efendim* diyorlar. Elimde bir menüyle onun karşısında oturmak bir onur gibi geliyor.

"Sizin için sipariş vereyim," diyor. "Neyi seveceğinizi biliyorum. Güven bana."

Gülüyorum. "Bundan hiç şüphem yok Bay Mükemmel. Beni benden daha iyi tanıyorsunuz."

Onunkine uygun bir deniz mahsulü tabağı sipariş ediyor ve geldiğinde beğeneceğimden o kadar da emin görünmüyorum.

"Dene," dedi ve ben de bir çatal dolusu aldım.

Tamam, işte başlıyoruz... Balık hiçbir zaman bana göre olmadı... "Eee?" İlk lokmamı yutarken Ant sordu.

Ona başımı sallayıp gülümsüyorum. "Çok lezzetli. Somon balığını bu kadar çok sevdiğimi düşünmezdim ama sevmişim.

Açıkça."

"Gördün mü?" diyor, suyundan bir yudum alarak. "Benim kararına her zaman güvenebilirsiniz."

Garsonu çağırıyor, sonra onunla Almanca konuşuyor. *Champagner* kelimesini duyduğumda neden bahsettiğini anlamak için çevirmene gerek yok.

"Hayır," diye itiraz ediyorum. "Henüz içmeye başlayamam!"

Elini sallayarak beni susturuyor. "Bunun bir kutlamaya ihtiyacı var, bebeğim. En azından bunu yapabiliriz."

En azından bu akşama kadar içkiden uzak durmaya kararlıyım, ancak kendimi elimde muhteşem bir bardak gazozla, yine onun maden suyuna karşı kadeh kaldırırken buldum.

"Berlin'e," diyor. "Ve sen de bunun bir parçası oluyorsun."

"Berlin'e," diye katılıyorum. "Ve onun bir parçası olmak. Dürüst olmak gerekirse, Ant, bu bir onur."

Ana yemeklerimizi bitirir bitirmez hesabı istiyor ve bir *danke* ile oradan çıkıyoruz.

Bir anda arabaya döndük ve uzaklaştık.

"Bir sonraki durak, apartman dairesi," diyor ve içimi tuhaf bir heyecan

kaplıyor. "Gerwyn orada olacak mı?" Ant'ın onun çok kaldığını söylediğini hatırlayarak soruyorum.

"Hayır, bugün Evan'la birlikte çalışıyor, daha sonra şehre ineceğiz."

İçimi bir rahatlama telaşı kaplıyor, ona yakın olan herkes beni görmeden önce giyinip kuşandığımdan ve en güzel yanımı gösterdiğimden emin olmak istiyorum.

Daire çok uzakta değil. Modern, cam cepheli bir blok ve arka tarafında kendine ait lüks görünümlü bir otoparkı var. Tahmin edilebileceği gibi, Ant en üst katta oturuyor. Asansöre biniyoruz ve yol boyunca ona bakıyorum, muhteşem lacivert takım elbisesini ve kravatını hemen orada yırtıp atabilmeyi diliyorum, çünkü o kadar mükemmel ki.

Dairesini açarken "Ta da," diyor ve bunu bizzat görmek garip.

Birlikte yaptığımız video görüşmeleri sırasında pek çok kesit görmüştüm, ancak kapsamını tam olarak takdir edecek hiçbir şey yoktu. Evle eşleşen bir açık plan parlaklığı, sadece daha küçük, cam pencerelerin aynı ihtişamıyla - alabileceğiniz kadar zıt bir manzaraya sahip olsa da. Bu pencereler kalabalık ve hareketli şehre bakıyor ve bu büyüleyici. Ant kahve koyarken ben hala hayranlıkla evin etrafında dönüyorum.

"İşte geldik prenses. Berlin sarayına hoş geldiniz."

Lanet olsun, prenses olmak bir yana kraliçe gibi hissediyorum.

Öğleden sonra zaten hızla ilerliyor olmasaydı kıyafetlerini gerçekten yırtmak isterdim. Saati gördüğümde panikliyorum, Ant'a nasıl hazırlanmam gerektiğini anlatırken kahvemi olabildiğince hızlı yudumluyorum.

Gülümsüyor ve bana yatak odasını göstererek çantamı yatağının yanına bırakıyor. Kocaman, bembeyaz otel tarzı nevresimlerle döşenmiş - tıpkı evdeki yatağı gibi. Mobilyalar parlak ve siyah - başka bir benzerlik ve düzen tamamen aynı.

"Evden eve çalışmayı seviyorum," diyor. "Her iki yerde de sürekliliğin olması güzel." Bu bana mantıklı geldi ve başımı salladım.

Gardırobun kapağını açıp bana yer açıyor ama ben henüz çantamı açmak istemiyorum. Parıldayan siyah elbisemin sürpriz olmasını istiyorum.

"Yardım ister misin?" diye soruyor banyoya hızlıca bir göz attığımda ama başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkür ederim. Bunun bir sürpriz olmasını istiyorum."

Gülüştü ilahi.

Gülüyor. "Ben ana banyoyu kullanacağım o zaman. Kendini evinde hisset."

Hemen hemen ev gibi olduğu düşünüldüğünde bu konuda endişelenmenize gerek yok. Ebeveyn odası bile Malvern'deki eve benziyor.

Bavulumu açıp gülümsemeden önce o çıkana ve kapı arkasından kapanana kadar bekliyorum.

Düşündüğümde bu konuda hiçbir şüphe yoktu. Şehirden geçmeye başladığımız anda bunu gördüm ve Ant'ın dünyasının güç, başarı ve prestij üzerine ne kadar güçlü bir şekilde inşa edildiğini doğruladı.

Bu elbise şimdiye kadar yaptığım en iyi yatırım olacak.

Janie'ye kocaman sırttan bir emoji ile *iyi ki almışım* mesajı gönderiyorum, sonra da giymek için hazırlanıyorum. Duş alıp tıraş oluyorum ve saçımı yapabildiğim en güzel dalgalarla şekillendiriyorum. Makyajımı yıllardır yapmadığım kadar özenle yapıyorum; dumanlı gözler, kedi fiskeleri ve tatlı bir kırmızı ruj. Elmas kolyemi, güzel bilekliğimi ve ailemin yirmi birinci yaşım için bana aldığı muhteşem ışıltılı küpelerimi takıyorum.

En güzel iç çamaşırlarımı seçtim, güzel siyah dantelden, Ant beni daha sonra içinde gördüğünde giymek için her şey hazır ve içine girdiğimde iyi hissettiriyor, göğüslerimi kaldırmasından memnunum. Sonunda elbiseyi giydim ve aynada kendimi kontrol etmeden önce gök

yüksekliğindeki stiletolarıma adım attım.

Dönüşüm buna değdi. Elbise her kuruşuna değdi.

Yansımam, içimde hissettiğimden çok daha özgüvenli ve kendinden emin görünüyor. Kıyafetler ve mücevherler çevremizle uyumlu olacak - ne kadar büyük olursa olsun - ve bu benim hayalini kurduğum şey. Ant'ın dünyasının benden beklentilerini karşılayacak kadar iyi hissetmek.

Ve sonra onu gördüm.

Yatak odasından çıkıyorum ve sevdiğim adamın dirseğini rahatça kahvaltı tezgahına dayamış beni beklediğini görüyorum ve o da benim hissettiğim kadar inanılmaz görünüyor.

Onunla tanıştığım ilk geceki gibi smokin giymiş ve saçları da aynı şekilde dalgalı. İnanılmaz görünüyor. Kesinlikle inanılmaz ve gözlerindeki sevgi bana onun da benim için aynı şeyi düşündüğünü söylüyor.

"Lanet olsun Cass," diyor. "İlahi görünüyorsun."

"Aynen öyle," diye gülüyorum, o da gülüyor, sonra sehpadan cüzdanını ve anahtarlarını alıyor. "Hadi yapalım şu işi prenses," diyor.

"Evet, Bay Mükemmel, hadi yapalım şunu."

Partiye taksiyle gideriz diye düşündüm ama hayır. Ant Audi'yi şehrin içinden geçiriyor ve restoranın dışında bir valeye park ediyor.

Altın rengi ışıklar ve camlarla aydınlatılmış girişe bakarken çok heyecanlıyım. İşte o an geldi. İşte o an. Ant'ın çalışma ekibi içeride bekliyor.

İçeri girdiğimizde eli sırtımda ve ana masadaki kadın bize gülümsüyor. "Anthony Bradstone, en üst kat," diyor ve kadın başını sallayıp barın kapısını bizim için açıyor.

Beklediğim gibi oturmalı bir etkinlik değil. Kalabalık ve masalar var elbette, ama merdivenlerden çıktığımızda önümüze serilen odayı görüyorum ve bu daha çok bir tapas, istediğinizi seçin türünden bir yemek ve içeceklerinizi bardan alıyorsunuz.

Ant beni masaya doğru yönlendirirken kalbim yerinden çıkacak gibi atıyor. Orada erkekler ve birkaç kadın var ve biliyorum, bunlar onun ekibi olmalı...

Biz yaklaşırken hepsi bize bakıyor ve yüz ifadeleri meraklı, hepsi gülümseyerek beni kontrol ediyor.

"Millet," diyor Ant, sanki dünyanın en büyük ödülüymüşüm gibi beni takdim ederek. "Cassandra ile tanışın, Cassandra ekibimle tanış."

Yüzler ilk başta bulanıktı ve hiç de hayal ettiğim gibi değildi. Takım elbiselerin hepsi prestijli ve kadınlar görkemli elbiseler giyiyor ve herkes doğrudan bir film setinden görünüyor.

Melvin, Finn ve Gareth ile tanıştım. Sonra Brian, sonra Jonas ve Victoria. Georgina, Stu ve Evan... Hepsi de *tanıştığımıza memnun olmuş* bir şekilde ıslıl ıslıl gülümsüyorlar.

Harika bir grup insan gibi görünüyorlar, son derece profesyoneller ve benden Ant'a ve sonra tekrar geri bakışlarından, liderlerine büyük saygı duyan harika bir grup insan *oldukları* açık.

Hâlâ kimin kim olduğunu sindirmeye çalışıyorum, havadan sudan konuşurken yüzleri isimlerle eşleştiriyorum. Kavramaya başlıyorum ya da öyle sanıyorum. Melvin düşündüğümünden daha yaşlı ve Georgina daha genç, ama geri kalanı otuzlu yaşlarında, belki, yani benden çok farklı değiller.

Finn'in sırtına bir tokat atıp harika bir çeyrek geçirdiği için onu tekrar tebrik ettiğinde gözlerim Ant'a odaklanmıştı, bu yüzden tam yanıma gelene kadar yaklaşan figürü fark etmedim. Telaşa dönüyorum, gözlerimi önümde duran adama dikiyorum ve onu hayatımda daha önce hiç görmemiş olmama rağmen garip bir tanıma telaşına kapılıyorum.

Kıyafetleri. Çizgili gömleği, üzerine giydiği şık kazağı, zengin ve yeşil kravatı. Yoğun ama kelimelerle tarif edilmesi zor, garip bir şekilde sıcak. Yüz hatları ve tavırları, işe yaramaması gereken ama işe yarayan çok farklı bir kombinasyon. Yakışıyorlar

O. Gözleri mavi, saçları koyu renk ve kaşlarında yüzündeki kocaman gülümsemeyle çelişen bir sertlik var ve göz göze geldiğimiz andan itibaren kim olduğu belli oluyor.

Garip bir duygu. Sanki evren önüme tanıdığım birini koymuş gibi, bu imkansız olsa bile. Dünyadaki en iyi izlenimi bırakmak için karnım zil çalıyor.

Elini uzatıp benimkini sertçe sıkıyor ve sesi o kadar içten ki daha ilk temasta bile sıırtmama neden oluyor.

"Merhaba Cassandra, seninle tanıştığıma çok memnun oldum," diyor adam ve tanıtıma ihtiyacı yok.

"Selam Gerwyn," diye cevap veriyorum, sesim onunki kadar içten, *Bob* olarak hayal ettiğim adamla aramızdaki zıtlığa şimdiden içimden gülüyorum. "Ben de seninle tanıştığıma çok memnun oldum."

Ne kadar çok olduğunu bilseydim, belki her şey farklı olurdu.

Belki işler farklı bir yöne giderdi. En başından beri.

PART

Two

CHAPTER Thirty-One

Gerwyn

I Ant'ın kız arkadaşının koyu renk saçlı ve koyu kahverengi gözlü olacağını biliyordum, çünkü her zaman bunu tercih ederdi, ama önümde duran kadından daha soğuk olacağını düşünmüştüm.

Cassandra'nın gülümsemesi o kadar gerçekçi ve sıcak ki, gözlerinde öyle bir coşku var ki, elim hala Cassandra'nın elini tutarken ona bir kukla gibi bakıyorum.

"Özür dilerim," diyorum, elini çok uzun süredir sıktığımı fark ettiğimde gülerek.

Tokalaşmayı keserken o da gülüyor ve kahkahasının bağımlılık yapacağını şimdiden söyleyebilirim.

Ant ona aşık olduğu için bu hiç de şaşırtıcı değil. Onun gibi bir adamın kalbini çalmak için her zaman çok özel bir kadın olacaktı.

Beni hemen tanıması beni meraklandırdı ve başımı eğdim.

"Kim olduğumdan oldukça emin görünüyordun. Yolda Ant beni gösterdi mi?"

Yine gülüyor. "Hayır. Ben... Bizim evde senin gardırobuna rastladım." "Ah.

Mantıklı. Sanırım bu beni tanımayı oldukça kolaylaştırır." Sırıltısı neredeyse arsızca. Çok tatlı gamzeleri var.

"Aslında oldukça ilginç bir hikâye. Ant bana eşyalarının evde olduğunu söylemedi, ben de arkadaşım Janie bizde kaldığında buldum. Kim olduğun hakkında hiçbir fikrim yoktu, ben de sana *Bob dedim. Janie* ve ben bu konuya güldük, acaba benden habersiz sahanlığın karşısında yaşayan bir tür seri katil misin diye düşündük."

Arkadaşıyla kıkırdadığını hayal ederek ona sırtıyorum.

"İstersen bana Bob diyebilirsin. Sana söz veriyorum, seri katil değilim, merak etme."

"Hayır. Ben sana Gerwyn diyeceğim. Bob sana pek yakışmıyor."

Ant ona seslenip yanına çağırdığında hâlâ birlikte gülümsüyoruz. Ona el sallıyorum, mega yüksek topuklu ayakkabılarıyla başardığı harika tırısı hayran kalıyorum. Tatlı bir zıplaması var ve Ant'ın yanına yaslandığında zarafetiyle güzel bir tezat oluşturuyor. Kızın ona bakışı büyülü ve Ant'ın ona bakışı da öyle.

Bu konuda hiç şüphe yok. Kesinlikle ona aşık. Georgina ve Victoria sinsi sinsi gülümseyerek bana doğru geliyorlar. Vickie,

"Düşündüğümüzden daha da seksi," diyor.

"Evet, kız ona yakışıyor," diye cevap veriyorum. "Birbirlerine yakışıyorlar."

Georgina bana doğru eğiliyor ve komplocu bir fısıltıyla konuşuyor.

"Çocuklar şimdiden aralarında bir şey olmazsa kimin deneyeceğini konuşmaya başladılar." "Şok edici bir şey değil. Bir kuyruk olacağını tahmin ediyorum."

"Peki ya sen?" diye sordu bana. "Sıraya girecek misin?"

Ona homurdanıyorum. "Beni gezegendeki herkesle eşleştirmeye çalışmaktan vazgeç, olur mu?" "Sadece söylüyorum!" diye haykırıyor.

"Evet, her zaman *söylüyorsun*." Omzunu kendiminkiyle dürtüyorum.

Cassandra, Ant ve Finn'i bırakıp banyoya gider ve bu Vickie ve Georgina'nın işaretidir. İlk kız kıza sohbetlerine dalmak için ona katılmaya koşarlar.

Ant bara gidiyor ve şarabımı yeni bitirdiğim için minnettarım, çünkü bu, bir tane daha sipariş etmek için meşru bir şekilde ona katılabileceğim anlamına geliyor.

Ben yetiştigimde içkilerini tezgâha koymuştu bile. Kollarımı olabildiğince rahat bir şekilde onun yanındaki barın üstüne koyuyorum ve soğukkanlı davranmak için elimden geleni yapıyorum. Yine de işe yaramıyor. Bardağına bakıyorum ve kaşlarını çatıyor, sanki ben bir embesilmişim gibi gözlerini deviriyor.

"Bu maden suyu Gerwyn, votka değil. İstersen git ve kokla."

Ellerimi kaldırdım. "Gerek yok, maden suyu diyorsan maden suyudur." "Sana söyledim. Bitti artık. Benden bu kadar."

"Harika, evet. Merak etme, sana inanıyorum."

"Bir yudum aldığım her şeyi inceliyorsan, belli ki öyle değil," diyor ve ellerimi tekrar havaya kaldırıyorum.

"Sana inanıyorum, Ant. Sadece kontrol ediyorum." "Güzel, artık kontrol etmeyi bırakabilirsin."

Konuyu değiştiriyorum, çünkü bu gece bunun için uygun değil. Finn'in partisi ve Ant'ın yeni kız arkadaşıyla ilgili, ben de gülümseyerek buna odaklanıyorum.

"Cassandra ben kendimi tanıtmadan önce kim olduğumu biliyordu. Senin odanda kıyafetlerimi gördüğünü söyledi. Benim Bob adında bir seri katil olduğumu düşünmüş."

"Evet, o ve arkadaşı Janie'ydi. Eminim şampanyayla kafayı bulmuşlardır." Yüz ifadesini okumaya çalışarak ona bakıyorum.

"Nasıl oldu da eşyalarımı bulmadan önce orada yaşadığımı bilmiyordu?" "Bu konu hiç konuşulmadı."

"Tamam. Benim de evde olduğumu biliyor mu?"

"Evet, orada kaldığını biliyor."

"Güzel. Yani en azından daha sonra size katıldığımda o kadar da şaşırmayacak."

"Hayır. Eminim şaşırmayacaktır."

Kendi maden suyunu ve Cassandra'nın şampanya bardağını alır ve odaya geri döner.

ama ben onun kolunu tuttum.

"Dürüst olmak gerekirse, Ant. Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler," dedi. "Ben de öyle."

Onun uzaklaşmasını izliyorum ve kendime bir kadeh şarap daha ısmarlıyorum, bir gözüm de odanın karşısındaki banyo kapısında. Georgina ve Vickie kesinlikle onu ele geçirmişler.

Ofiste haftalardır onun hakkında konuşuluyor, tüm ekip neye benzeyeceği konusunda spekülasyon yapıyor. Victoria ve Georgina onu internetten araştırmaya çalıştılar ama hiçbir şey bulamadılar ve Ant bize mükemmel bir sürpriz olacağını söyleyerek bir resim bile göstermedi.

Tahmin edilebileceği gibi, masada onlara katıldığımda Melvin ve Evan Ant'ın güzel kız arkadaşı hakkında konuşuyorlardı.

"Hepimiz kura çekeceğiz," diyor Evan. "Kazanan, onunla ve Ant'la işler yolunda gitmezse ilk olarak onunla deneyecek."

Sırıtıyorum. "Bunun olacağından pek emin değilim. Bence o gerçekten aradığım kişi olabilir."

"Belki," diyor Melvin. "Ondan hoşlanıyor gibi görünüyor."

"Ona aşık demek istediniz sanırım."

Melvin bana dik dik bakıyor. "Peki ya sen? Sen de bizimle birlikte çöp çekecek misin?"

Omuz silkiyorum ve şarabımdan bir yudum alıyorum. "Belki."

Çocuklar birbirlerine beşlik çakarak sahte bir tezahürat yaparlar.

Evan gülüyor. "Lanet olsun, Ger, gerçekten birinden hoşlanıyorsun. Atla,

Cassandra!" "Defol git. Onu çok az tanıyorum."

"Ve bu senin lanet sorunun." Melvin parmağıyla işaret ediyor. "Biraz amcığa el atmaya ve hatunu daha sonra tanımaya ne dersin? Aletini sokmak için birinin tüm hayat hikâyesini bilmene gerek yok."

Bu saçmalığa devam etmelerinden nefret ediyorum, bu yüzden kızlar tuvaletten döndüğünde sevindim. Ant'ın kız arkadaşı hemen onun yanına dönüyor ama Vickie ve Georgina bana doğru geliyor. Onlara katılmak için Melvin ve Evan'dan uzaklaşıyorum.

Vickie bana "Cassandra Malvern'de Wedding Bliss adında bir yerde düğün planlayıcısı" diyor. "Berkshire'daki Bucklebury'den ve bir kız kardeşi, eniştesi ve bir yeğeni var. Anne ve babası hâlâ evli ve Bucklebury'de yaşıyorlar."

"Bundan başka bir şey var mı?"

"Janie adında tatlı ve seksi bir arkadaşı var ve onunla birlikte çalışıyor. Cassandra onun senden hoşlanacağını düşünüyor. Mavi gözlü ve siyah saçlı, sivri dişleri olmasa Vampir Günlükleri'nden birine benzeyebilecek bir adamın peşinde."

"Ben pek Ian Somerhalder sayılmam, Vickie."

"Hayır, ama senin yeterince yakın bir eşleşme olabileceğini düşünüyor. Kim bilir? Keşfetmeye değer." "Siktir git," diyorum bir kahkaha daha atarak. "Sen nasıl oldu da bir sohbetin içine girdin?"

şimdiden takılmak isteyebileceğim bir arkadaşı var mı? Onunla sadece on dakikadır konuşuyorsun."

"Aslında on beş," diyor Vickie. "Ayrıca Ant'ın evine çoktan taşındığını ve elmas kolye ile gösterişli bileziğin de ondan geldiğini öğrendim."

"Sürpriz sayılmaz."

"Hayır," diyor Georgina. "Ama ondan hoşlanıyor. Gerçekten ama gerçekten hoşlanıyor." Bu konuda haklı. Onlara baktığımda bunu görüyorum.

Bir süre sonra sigara içmek için dışarı çıkmak üzereydim ki mutlu çift önümde belirdi, Ant'ın kolu Cassandra'nın beline sıkıca sarılmıştı.

"Gidiyoruz," diyor. "Finn'in saçma sapan şakalarından sıkılmaya başladım."

Onunla alay ediyorum. "Bu gece istediği kadar saçma sapan şakalar yapabilir. Bu onun tebrik partisi."

"Evet," diyor Ant. "Ve oradan ayrılmak üzereyiz. Geliyor musun, kalıyor musun?"

Etrafımdaki meslektaşlarıma bakıyorum, onları çok ama çok iyi tanımama rağmen kendimi dışlanmış hissediyorum. Genelde kendimi kalmaya ve katılmaya zorlardım ama bu gece tereddüt ediyorum.

"Bizimle geliyor musun, Gerwyn?" Cassandra soruyor ve gülümsemesi çok cesaret verici.

Kararımı bir çırpıda verdim. Vickie ve Georgina'nın onun hakkında söylediği yüzeysel saçmalıkları boş verin, Ant'ın yeni kız arkadaşının kim olduğunu kendim öğrenmek istiyorum.

"Evet, ben de seninle geliyorum," diyorum ve Ant elimdeki çakmağı görünce her zamanki alaycı tavrını takınıyor.

"O zaman o boktan sigaranı içmeye başlasan iyi olur," diyor. "Arabada bekliyor olacağız."

Ant ve Cassandra alt kattaki kapıdan çıktıklarında ben sigara içilen alanın balkonundayım. Cassandra ona o kadar sıkı sarılmıştı ki neredeyse tek vücut olmuşlardı ve sevdiğin bir insanın sana sınıksız sarıldığını hatırlayınca yeni bir sızı duydum. Ant'ı neredeyse kıskanabilirdim. Cassandra güzel bir elbisenin içinde güzel bir kadın olabilir ama gerçek güzellik gözlerde parlar. Ruhundan.

Onunki ıslıl ıslıl parlıyor. Bana gülümsediği andan beri bunu biliyordum. Birine karşı en son ne zaman böyle hissettiğimi çok net hatırlıyorum.

Bu saçma düşünceleri kovuyorum ve kendimi bir silkeliyorum, sigaramı bitiriyorum ve Audi'deki mutlu çifte katılıyorum. Arka koltuğa atlıyorum, Ant şehri boydan boya geçmeye başlarken ben de kemerimi bağlıyorum.

Cassandra bana taze bir gülümsemeyle önden bir bakış fırlatıyor.

"Vickie ve Georgina senin hakkında harika şeyler söylediler. Çok iyi anlaşıpacağımızı söylüyorlar. Eski filmleri de seviyorsun, değil mi?"

Gülüyorum. "Öyle de denebilir, evet."

"Belki Malvern'de kaldığın zaman birlikte biraz izleyebiliriz? Arkadaşım Janie'yi de çağırabiliriz."

Hayatımı sikeyim. Belli ki kızlar ona nasıl bekar Gerwyn olduğumu çoktan anlatmışlar. On beş dakikadan fazla bekleyebilirlerdi.

"Kanepede benim yerimi alabilirsin," diyor Ant. "Zaten berbat film seçimlerinden çok sıkıldım."

Cassandra buna şaşırılmış görünüyor, neredeyse özür dileyerek ona bakıyor. Sanırım onu keskin espri anlayışını anlayacak kadar iyi tanımıyor. Bu onun öğrenmesi gereken bir şey olacak.

Acaba onun hakkında başka neler öğrenecek?

Apartmana park edip birlikte üst kata çıkıyoruz ve onları takip ederken kendimi bir askı gibi hissediyorum, anlık bir yabancı.

"Lanet olsun," diyor Ant, anahtarlarını ve cüzdanını kenara attığı anda telefonu çalmaya başlayınca. "Beni bir dakika bile yalnız bırakamazlar. Bardan daha yeni çıktık."

Telefonunu kulağına dayayarak uzaklaşıyor ve Cassandra benimle birlikte mutfakta kalıyor, güzel bir çakırkeyiflik içinde tezgâha yaslanıyor. Ant'ın De Chante'yi dağıttığına şüphe yok.

"Sizinle tanıştığıma gerçekten memnun oldum," diyor.

"Aynısı senin için de geçerli." Kahve makinesini işaret ediyorum. "Latte ister misin?"

Başını iki yana sallarken suçlu bir gece yarısı atıştırmaları düşünüyor gibi görünüyor. "Um... Genellikle yatmadan önce maden suyu içerim."

"Ah, tamam. Ant seni çoktan o rejime soktu, değil mi?"

Kıkırdıyor. "Evet, sanırım öyle. Ama bir latte alayım lütfen. Yatağa girmeden önce ayılmama yardımcı olur."

Ant hâlâ kulağında telefonla volta atıyor, salonun öbür ucunda bizi duyamayacak kadar uzakta, ben de fırsatı değerlendiriyorum.

"Sana abayı yakmış," diyorum ona. "Bunu görmek harika bir şey."

"Bunu bilmek harika bir şey," diye yanıtlıyor. "Ben de ona gerçekten aşık olduğumdan beri." "Senin adına gerçekten çok sevindim."

"Teşekkürler."

Ona kahveyi uzattım ve bar taburelerinden birine oturdu, tepedeki ışıkların parıltısı altında her zamankinden daha muhteşem görünüyordu.

"Onu gerçekten tanıyan ilk kişi sensin," diyor bana. "Onu gerçekten tanıyan tek kişi ben olduğum için bu anlaşıyor."

"Onu gerçekten tanıyan tek insanlardan biri mi, yoksa onu gerçekten tanıyan tek kişi mi?"

Tamam, Ant'ın yeni kız arkadaşının zeki olduğu belli. Elimde kupamla tezgâha yaslanıyorum. "Bu oldukça doğrudan bir soru."

"De Chante," diye omuz silkerek kıkırdıyor ve sonra duraksıyor. "Bu gece herkesle nasıl olduğunu gördüm ve onlar onun arkadaşları, bunu görebiliyorum, ama sadece bir şey var... Bilmiyorum, tüm bunlarda süper profesyonel."

"Müstakil mi demek istiyorsun? Evet, öyle. Ant işi iş, zevki de zevk olarak görmeyi sever." "O da böyle söylüyor. Bu gece bana gerçekleri gösterdi." Tekrar duraklar. "Sen farklısın değil mi? Sana nasıl baktığını ve seninle nasıl konuştuğunu görüyorum ve bu diğerlerinden farklı."

Hafifletmek için gülüyorum. "Sanırım onunla yaşamamanın bununla bir ilgisi var." "Gerçekten onunla mı yaşıyorsun?"

"Başka bir yerde yaşamıyorum, o yüzden sanırım öyle."

Beni tartmaya çalışıyor ve ben bunu hissediyorum ama hesaplanmış bir şey yok. Sıcaklıktan başka bir şey yok.

Sözlerimi söylememi kolaylaştırıyor.

"Dürüst olmak gerekirse Cassandra, Ant kendini sana adanmış durumda. Onu daha önce hiç bu kadar yakın görmemiştim, bir mil bile."

Parlak gülümsemesi daha da parlaklaşıyor.

"Bunu bilmek çok güzel," diyor. "Ve bana Cass diyebilirsin."

Ant'ın geri döndüğünü ve telefonu kapatırken telefonuna küfrettiğini görüyorum. Onları yalnız bırakma vaktim geldi, ben de kupamı alıp ona gecenin son gülümsemesini veriyorum.

"Seninle tanıştığıma gerçekten memnun oldum Cass."

"Aynen öyle," diyor bir başka hoş kıkırdamayla. "Ve Bob değil de Gerwyn olduğun için gerçekten çok mutluyum."

Ant tezgâha dönmeden yatmaya gidiyorum, çünkü Cass'e maden suyu yerine kahve verdiğim için bana lanet okuyacağından hiç şüphem yok.

En azından ona sigara teklif etmedim. Bunun için kesinlikle taşaklarıma bir diz yerdim.

CHAPTER Thirty-Two

Cass

"*Y* Yatmadan önce kahve mi içiyorsun?" Ant soruyor. "Kafein kesinlikle uykuna yardımcı olmaz bebeğim."

Ona gülümsüyorum. "Gerwyn bir tane önerdi, ne diyebilirim ki? Kahve benim zayıf yönlerimden biridir."

Tam bana göre olan erkek arkadaşım buzdolabından bir maden suyu alıp önüme koyuyor.

"Zayıflıklar her zaman üstesinden gelinmek için vardır, tatlım." Elimden kupamı alıyor. "Bunu lavaboya atabilir miyim?"

Zaten neredeyse hiç kalmamıştı, ben de omuz silktim. "Tabii. Maden suyu olsun."

"İşte benim prensesim."

Hâlâ yüksek topuklu ayakkabılarım ve muhteşem siyah elbisemle kendimi kesinlikle öyle hissediyorum.

Ant'ın yatak odasına doğru ilerlerken büyük bir coşku içindeyim. O smokin ceketini çıkarıp askıya asarken ben de stilettolarımı çıkarıp yatağın ucunda zıplıyorum.

"Arkadaşların harika. Çok eğlendim. Georgina ve Victoria gerçekten çok iyiler. Bana takımdan, senin ne kadar harika olduğundan ve Finn'in bu çeyrekte ne kadar başarılı olduğundan bahsediyorlardı ve Gerwyn'den de söz ediyorlardı."

Ant sözümü kesti.

"Eminim öyledir," diyor ve gömleğinin düğmelerini açmaya başlıyor. "Dur tahmin edeyim. Ona

ayarlayabileceğın ateşli arkadaşların olup olmadığını soruyorlardı."

Kıkırdıyorum. "Evet, öyleydiler."

Bir kahkaha atıyor ama daha çok kıs kıs gülüyor.

"Bu ikisi her zaman bir görevin peşindeler. Gerwyn'in haçlı seferlerine çıktığı seviyede değil ama oraya doğru gidiyor. Ona şişme bir bebek almalı ve bu işi bitirmeliler. Bir oyuncak bebek, gezegende onun her gün dünyayı değiştiren görev saçmalıklarına katlanacak tek şey olurdu zaten."

Ne demek istediğini anlamıyorum, bu yüzden o devam edene kadar gülümsüyorum.

"Gerwyn bir tür süper kahraman olmak istiyor. Her zaman bunun için kampanya yürütüyor. Ne pahasına olursa olsun *mazlumu savunmak ve dünyayı kötülükten kurtarmak*. Orduya katılmalıydı, yatırım bankacılığı şirketine değil."

Ant'ın Gerwyn hakkında daha önce de böyle bir şey söylediğini hatırlıyorum ama bu ölçüde değil. Bir arkadaşı hakkında iş arkadaşı değil de arkadaşımı gibi konuştuğunu duymak çok kişisel bir his. Alaycı şakaları kesinlikle sevecen.

Ant tişörtünü çıkarıyor. "Gerwyn süper kahraman kişiliği için harcadığı çabayı bir kız arkadaş bulmak için de harcarsa, hoşlanacağı birini bulabilir. İş ve insanlık suçlarıyla mücadele arasında başka hiçbir şeye ayıracak vakti yok." Duraklıyor ve tekrar dudak büküyor. "Sigara dışında tabii ki. Onlardan biri için her zaman vakti vardır."

Gerwyn'in bu akşam sadece birkaç sigara içtiğini fark ettim, ama Ant'ın tiksintisine itiraz etmeyin.

"Eski sevgilisini unutamadığını söylemiştin, değil mi?" Gerwyn'in ilk kez Almanya'ya taşınması ve her gün bir çizgi film prensi gibi giyinmesi hakkındaki konuşmayı hatırlayarak soruyorum. Onunla tanıştıktan sonra bu görüntü beni gülümsetiyor. Onu böyle giyinmiş olarak hayal etmeye çalışıyorum ve başarıyorum. Eminim çok tatlı görünüyordur.

"Gerwyn'in eski sevgilisini unutamadığı doğru," diyor Ant bana. "Kız onu üç yıl önce terk etti ve o hâlâ unutamadı. Kendi kendine unuttuğunu söylüyor ama saçmalıyor. Eminim hayatının geri kalanında da onu aramaya devam edecek."

Bunu anlayabiliyorum ve içim acıyor. İstemediğiniz halde birine hala aşık olmanın, etrafınızdaki dünya gözlerini devirirken onu kaybetmenin acısını yaşamamanın nasıl bir his olduğunu biliyorum.

Ant yatağa oturup elimi tutarak bana katıldı. "Ee prenses, burayı sevdin mi?"

Işınım dışarıdaki şehir ışıklarından daha parlak olmalı. "Tanrım, evet. Berlin'i seviyorum."

"Berlin de seni seviyor. Görünüşe göre çocuklar, eğer ayrılırsak ilk kimin sana çıkma teklif edeceğini planlamaya başlamışlar bile."

Bu düşünceyle midemde korkunç bir burkulma oluyor ama o gülüyor. "Sanki öyle bir şey olacakmış gibi. Onlara hepsinin sikilebileceğini söyledim."

Ben de bunu hafife alıyorum. "Sanırım hepsinin yatak odasına girmesine izin vermeyeceksin, o zaman?"

Şakayı fazla ileri götürmüş olmalıyım ki Ant'ın ifadesi bir anda değişti.

"Sana daha önce de söyledim Cass. İşle zevki asla birbirine karıştırmam. Milyon yıl geçse de onların siklerinden birini görmene imkan yok."

O burada farklı, bunu şimdi görüyorum. Daha sert ve daha soğuk. Kalkık kaşlarım ona bunu söylüyor olmalı ve o da iç çekip başını sallıyor.

"Üzgünüm, bebeğim. Çocuklar bu gece beni gaza getirdiler."

"Sorun değil. Anlıyorum. İş stresli."

"Berlin stresli," diyor. "Sürekli burada olmak stresli ama zirvede hayat böyle. Ödüllerinizi toplamak için sahip olduğunuz her şeyi vermelisiniz. Dünyanın kaybedenlere ya da zayıflara ayıracak zamanı yok."

Bu konuda onunla aynı fikirde olduğumdan pek emin değilim ama inancına hayranım. Ant daha önceki konuşma zincirini devam ettiriyor.

"Gerwyn'e herkesin kendi kaderini yaratmak için kendine güvenmesi gerektiğini söyleyip duruyorum ama beni dinlemiyor. İsteddiği kadar kazanan olsun, kaybedenler için her zaman zamanı var. Bu konuda tam bir aptal."

"Janie'nin ezik olmaması iyi o zaman. Umarım ona ayıracak zamanı olur."

"Belki en azından sikini kıza sokmak için zamanı olur. Bu hepimize büyük bir iyilik olur."

Ant pencerelere doğru yürüyor, aşağıdaki sokağın görmesi için nasıl yarı çıplak olduğunu umursamıyor.

"Ne kadar zamandır burada çalışıyorsunuz demiştiniz?" Ona sordum. "Üç yıldır, değil mi?" "Evet. Üç yıl."

"Ondan önce Londra'da mıydınız?"

"Evet, ofisim Londra'daydı ama zamanımın çoğunu Birmingham'da geçiriyordum. Evimin yanı sıra orada bir dairem de vardı. Sadece yer değiştirdim."

"Gerwyn hep sizinle mi yaşadı? Eski sevgilisinden ayrıldığından beri mi?"

"Hemen hemen. Onu Birmingham'daki müşteri raporlama ekibinden ayrılığının zirvesindeyken aldım, çünkü o zaman bile çok iyiydi. O zamandan beri benim yanımda. Ekipte gerçekten güvенеbileceğim tek kişi."

"Bunu hayal edebiliyorum. Harika biri olduğunu söyleyebilirim."

Dönüp bir kaşını kaldırıyor. "Bunu bir gecelik sohbetten anlayabiliyorsun, değil mi?"

Sırıtiyorum. "Evet, harika birine benziyor."

"Aletini Janie'nin amına sokmaya çalışacak kadar büyük mü demek istiyorsun?"

"Düşündüğüm tek şey bu değildi." Şaka yapan bir ergen gibi suratımı astım. "Aslında hem benim hem de senin arkadaşın olmasını düşünüyordum, sadece Janie'nin ruh eşi olmasını değil."

Ant'ın güleceğini düşündüm ama gülmedi.

"Gerwyn'le anlaşabilen çok fazla insan yok

Cass." Buna inanmak zor görünüyor.

"Nasıl olur?"

"Dediğim gibi, o bir savaşçı. Her konuda bir fikri var. Sürekli."

Birkaç kadeh daha De Chante içmiş olsaydım, gülerek bunun onun için çok zengin bir yorum olduğunu söyleyebilirdim, ama söylemiyorum. Tabii ki gülmüyorum.

"Ne hakkında haçlı seferi yapıyor?" Gerçekten ilgilenerek soruyorum.

"Esas olarak kaçakçılıkla mücadele. Pil çiftliklerinde yetiştirilen tavuklar, okyanusu kirleten plastikler. Adını siz koyun, o ilgilenir.

Ama evet, esas olarak insan ticaretiyle mücadele." "Vay canına. Ciddi o zaman."

"Hem de çok. Onu tanıdığın zaman kendin de anlayacaksın. Görevlerinde çok serttir.

Eğer ona biraz şans verirseniz bütün gece boyunca her konuda vaaz verir."

Janie'yi böyle bir adamla hayal edebilir miyim merak ediyorum. Umarım öyledir. Gerwyn onun için kaçırılmayacak kadar iyi bir seçim gibi görünüyor. Ekipte gördüğüm herkesten çok daha iyi bir

eşleşme. Hatta mavi gözleri ve siyah saçları var, dişleri hariç, tam istediği gibi.
Ant'la bu konuya gülebiliriz, ama o gerçekten gülecek havada görünmüyor.
Yatağa geri dönüyor, önümde dimdik duruyor. Çenemi tuttuğunda sertti ve

Başımı kaldırıp ona bakıyorum ve gözleri günah kadar ateşli.

"Gerwyn hakkında saçma sapan konuşmaktan bıktım. Bütün gece seni o seksi elbisenin içinde izledim bebeğim ve hemen şimdi o elbiseyi çıkarmanı istiyorum."

Beni soyarken, kıyafetlerimi yırtıp atarken geri çekilmiyor ama elbisemi parçalayacağı düşüncesiyle kapıldığım dehşet, gözlerindeki şehveti görür görmez sona eriyor.

Ellerim sütyenimi açmak için çırpınıyor, ama kendisi yapmak için onları itiyor. Seksi iç çamaşırları seçme çabalarım hiçbir şey ifade etmiyor. Neredeyse bakmıyor bile, daha çok altında ne olduğuyla ilgileniyor.

Işıklar açık, pencereler yüksek ve şehir altımızda, ama Ant beni geriye doğru iterken bunların hiçbirini umursamıyor. Beni önüme çevirirken ve pantolonunun içinden sikini kıcıma sürttüğünde kimin izliyor olabileceğinden endişe etmiyor.

Saçlarımı sert bir at kuyruğu şeklinde arkaya atıyor ve prenses tarafım unutuluyor. Şimdi, bu alanda, sadece ikimiz, her şey benim bir sürtük olmamla ilgili. Yerde şık bir elbise olsun ya da olmasın, hiç fark etmez.

"Sikimi çılgına çeviriyorsun ve bunu sen de biliyorsun," diye homurdanıyor ve külotuma daha sert vuruyor. "Bu yüzden o elbiseyi giydin, değil mi? Beni delirtmek ve ekibimin önünde kendini göstermek için."

Ben olsam bu şekilde ifade etmezdim ama bana itiraz etme şansı vermiyor.

"Onlardan herhangi birini istedin mi? Aletlerinden herhangi birini içine almak istedin mi?" "Hayır," diyorum. "Bunu düşünmedim bile."

"Güzel. Almasan iyi edersin. Sadece benim verdiğim sikleri alacaksın. Bu lanet olası bir kanun." Ağzı kulağımın dibinde olacak şekilde yaklaşıyor ve nefesi sıcak ve ağır.

"Bu gece seni becerirken sessiz olsan iyi olur, yoksa Gerwyn çığlıklarını duyacak. O lanet duvarın diğer tarafında. Tabii istediğin bu değilse bebeğim. Senin bir sürtük olduğunu bilmesini mi istiyorsun? O şık ve düzgün kıyafetinin arkasını görmesini ve bir fahişe gibi becerilmekten hoşlandığını bilmesini ister misin?"

Hayır. Bilmiyorum.

Ve Janie'nin benim bir sürtük olduğumu bilmesini kesinlikle istemiyorum, eğer gerçekten onunla bir ilişki kurmayı başarırısam, bu yüzden başımı sallıyorum.

"Sessiz olacağım."

Kahretsin, Ant kollarımı arkadan bağladığında bana çok sert davranıyor. O burada farklı bir yaratık, benim bildiğim Ant'tan bile daha güçlü. İnsanların ona bakışlarındaki hürmet, bu adamın bana aşık olmasına hayret ederek akşam boyunca gururlu karıncalanmalar yaşamama yetti.

Ancak aradaki fark bundan daha fazladır.

Buradaki Karınca, yüzeyin altında parçalarını gördüğüm Karınca. Acımasız, soğuk ve cehennem gibi kontrolcü.

"Bu gece o pis kıcını sikeceğim," diyor ve külotumu indiriyor.

Beni dört ayağımın üzerine kaldırıyor ve elini yılan gibi dolaştırarak ben azgın bir orospu olana kadar amımı okşuyor. Pantolonunun kemerini çözüp sikini serbest bırakmak için çekildiğinde inliyorum, ama Gerwyn'in beni duvardan duymayacağı kadar sessiz olduğumdan emin oluyorum.

Ant geri çekilmiyor, yanaklarımı ayırıyor ve üzerime tükürüyor. Üç hamlede kıcıma giriyor ve çığlık atmamak için nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Tekrar amımı okşamaya başladığında minnettar oluyorum çünkü buna ihtiyacım var. Kıcımdaki sikinin yanması neredeyse dayanabileceğimden daha fazla.

"Sen benim fahişemsin," diye homurdanıyor. "Sana kimin ve ne zaman

dokunacağına ben karar veririm. Sadece ben." "Bunu biliyorum," diye fısıldıyorum.

"Bu gece bütün takımın ağzının suyu akıyordu ve eğer senin amının ve götünün yarak almakta ne kadar iyi olduğunu bilselerdi daha da çok akarlardı. O yüzden bana anlatsan iyi olur" diyor. "O elbiseyi kimin için giydin? Benim için mi, onlar için mi?"

O kıcıma vururken ben dürüstlüğü seçiyorum.

"Herkes için... Senin için yeterince iyi olduğumu görmelerini istedim... Tek istediğim bu Ant. Senin için yeterince iyi olmak..."

"Sana söyleneni yaptığın sürece benim için her zaman yeterince iyi olacaksın bebeğim."

Artık onun bu yönünü bilmediğimden eminim. Böyle değil.

Erkekleri yatak odasına götürdüğü ve bana almamı söylediği zamanlarda bile hiç böyle olmamıştı. Tavırlarını her zaman tatlı, gururlu ve pisliğin arasında cesaretlendirici fısıltılarla süslerdi ama şu anda buna yer yok.

Altında bir et parçasından başka bir şey değilim, siki bana öyle sert çarpıyor ki bir canavar gibi homurdanıyor.

Onun bu buz gibi soğuk tarafı beni ortağı değil de kölesi gibi

hissettiriyor. Onu azdıran da bu, değil mi?

Güç mü?

Beni kontrol etme gücü, beni kimin sikeceğini ve bana ne yapacaklarını kontrol etme gücü. Nasıl ve ne zaman alacağımı kontrol etmek.

Ama bunun bir önemi yok. Bu seks hakkında, hayat hakkında değil.

Ben de kendime böyle diyorum.

"Yakında benim için çok daha fazla sik kaldıracaksın," diyor erkek arkadaşım. "Senin için hazırladığım bir sürü toplu seks var ve her biri için bir sürtük gibi alacaksın."

Bu sadece zıtlığı güçlendiriyor. Bir an beni prensesmişim gibi severken, bir sonraki an bana pis bir çöp parçasıymışım gibi davranıyor.

Ona bu adamları ne zaman alacağımı sormuyorum, çünkü bunun bir anlamı yok. Onları bana ne zaman isterse o zaman sunacak ve ben de tam olarak ne derse onu yapacağım. Benden istediği bu ve benden alacağı da bu. Benim onu sevdiğim kadar onun da beni sevmesi için bir neden daha.

Beni de onunla aynı anda, mükemmel bir senkronizasyon içinde boşaltıyor. O nefesinin altında tıslayarak boşalıyor, ben de benimkinin altında inleyerek, hızlı ve sert bir şekilde boşalıyorum. Kahretsin, sessiz kalmak için savaşmak zorundayım.

Ant geri çekilip yuvarlandığında hala doruk noktasının ardından kaybolmuş durumdayız.

Kıçım açık ve çiğ bir şekilde önümde kalakaldım ama beni kendine çekip alnıma bir öpücük kondurmadan önce kendimi toparlama şansım olmadı.

"Bu gerçeği inkâr edemem bebeğim," diyor bana, sesi yumuşak ve sevgi dolu, sanki bir düğmeye basılmış gibi. "Seni burada görmek, buranın sensiz ne kadar boş olduğunu fark etmemi sağladı. Sana o kadar aşığım ki hayatımın sensiz hiçbir bölümüne katlanamıyorum. Artık değil."

Janie'nin haklı olup olmadığını ve ben çırılçıplak, kıçım dayaktan yeni çıkmışken, hemen şimdi burada dizlerinin üzerine çöküp çökmeyeceğini merak ediyorum. Ama demek istediği bu değil ve bu noktaya varmak istemiyor.

Yüzümü kendi yüzüne çeviriyor, yakından ve kişisel olarak.

"Yer değiştireceğim. Finn ve Evan sözleşmelerimizi yüz yüze halledebilir ve ben de uzaktan çalışmak için kendimi ayarlayacağım. Malvern'de bir ev kurmanın zamanı geldi. Seninle birlikte."

Dirseğimin üzerinde doğrulup şok içinde ona bakıyorum. Bundan daha önce de bahsetmişti ama hiç bu şekilde bahsetmemişti. Böyle ciddi gözlerle değil.

"Ofisini İngiltere'ye geri mi taşıyacaksın? Benimle birlikte olmak için mi?"

Gülümsüyor ve başparmağını yanağımda gezdiriyor. "Evet, geleceğim bebeğim. Eve temelli döneceğim."

"Ne zaman?" Ben soruyorum. "İnsanlara ne zaman haber vereceğinize karar verdiniz mi? Sanırım çok önceden haber vermeniz gerekecek."

Her zamanki sırtışıyla sırtıyor ve benden bir adım önde olduğunu biliyorum.

"Çoktan aldım tatlım, ihbar süresini de siktir et. Üç hafta içinde transfer olacağım. Finn'e bu akşam erken saatlerde söyledim. Tebriklerine bir bonus. Bunun karşılığında önemli bir maaş artışı alacak."

"Ama Berlin..." Ben de diyorum ki. "Burası... beni buraya getirmek için pek çok planın olduğunu söylemiştin." Yüz ifadesi değişti.

"Çalışmaya devam etmemi mi istiyorsun? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır, tabii ki değil." Gülümsedim. "Çok sevindim, sadece düşündüm ki... Burayı sevdiğini sanıyordum... hem de çok. Kariyerinin bu bölümünün ve ekibinin senin için çok önemli olduğunu düşündüm."

Gülümsemesi bir ışık düğmesi gibi geri geliyor. Aç, kapa, aç, kapa, aç, kapa.

Bu karınca sevgi dolu bir karınca. Sadece amıma değil, kalbime de sahip olan. Gözlerindeki hayranlık ruhumu aydınlatmaya yetiyor.

"Berlin sikilebilir Cass, burayı ne kadar seversem seveyim ve takımım ne kadar önemli olursa olsun," diyor. "Tek istediğim seninle olmak."

CHAPTER Thirty-Three

Cass

I Erken uyandım, yuvarlanırken gülümsedim. Muhteşem erkek arkadaşım hâlâ derin uykuda. Kolları genellikle içgüdüsel olarak beni kavrasa da ben hareket ettiğimde yerinden kıpırdamıyor.

İçkiye ihtiyacım olmasaydı yanına sokulurdum ama içkiye, tercihen de kafeinli bir içeceğe ihtiyacım var, bu yüzden kendimi yatak örtülerinin altından olabildiğince nazıkçe çekiyorum.

Evde sadece biz olmadığımız için güvenli bir seçenek olan rahat pijamalarımı tercih ediyorum. Bu pijamanın önünde aptal bir tek boynuzlu at var ama umurumda değil. Gerwyn'in sabah ilk iş olarak ne kadar iyi görüldüğüm konusunda beni yargılamayacağından eminim. Öyle bir adama benzemiyor.

Kapıyı arkamdan olabildiğince sessizce kapatıyorum ve çıplak ayakla dışarı çıkıyorum. Gerwyn'in çoktan kalkmış ve giyinmiş bir şekilde mutfakta olmasını beklemiyordum, ama öyleydi, kahvesini yudumlarırken bir papatya kadar taze görünüyordu, önüne yayılmış bir yığın evrakla kahvaltı tezgahına yaslanmıştı.

Gerçekten işkolik olmalı.

"Hey," diyor beni gördüğünde, neşeli ve mutlu, sonra pijamalarımın doğru başını sallıyor. "Bunlar yeterince rahat görünüyor, ben de bir çift alabilirim."

Nedense Gerwyn'i pijamayla hayal edemiyorum. Zaten chino pantolon ve kolları dirseklere kadar kıvrılmış kareli bir gömlek giymiş. Rahat ama yine de çok şık.

Kolları, onu ilk gördüğümde düşündüğümde biraz daha sıkı ama bu, sol ön kolunda bileğinin

hemen yukarısında bir dövme olmasından çok daha az sürpriz oldu.

Gerwyn gibi bir adamın dövmesi olduğunu hayal edemezdim, ki bu benim açımdan aptalca bir varsayım. Onunki sade, koyu bir hat, ama bileği açılı olduğu için detayları göremiyorum.

Karşısındaki tabureye tünüyorum, saçlarımın dağılmış olması gerektiğinin farkındayım. Dün gece beni gördüğü halimin tam tersi görünüyor olmalıyım.

"Kahve ister misin?" diye soruyor.

"Evet, lütfen." Bakıyorum ve bardağının neredeyse boş olduğunu görüyorum. "Gerçi bu soruyu *sana* sormam gerekirdi, çünkü dün gece De Chante'nin çakırkeyif haliyle bana yemek hazırlayan sendin. Bu makine oldukça yoğun görünüyor. Nereden başlayacağımı bilemiyorum."

Abartmıyorum. Evdekinin lüks olduğu kesin ama bu, lüks bir kafede görebileceğiniz türden karmaşık, endüstriyel bir hazineye benziyor.

Gerwyn bana gururlu bir sırıtışla bakıyor.

"Evet, bu benim. Buraya yaptığım birkaç katkıdan biri, çünkü Ant yaratılıştaki diğer her şeyin olduğu gibi iç tasarımın da efendisi olmayı seviyor. Kaldığı her otel odasını kendi zevkine uygun olduğundan emin olmak için yenilememesine şaşıyorum."

Çok belliymiş gibi gülüyor. Sanki Ant'ın bu yönünü onun kadar iyi bilmem gerekiyormuş gibi, ama bilmiyorum. Hiç görmedim. Sanırım onunla sadece birkaç otelde kaldım, belki daha fazla otelde kaldığımızda kendim öğrenirim.

Kahveden ilk yudumu aldığımda Gerwyn'e minnettar bir *teşekkür* ediyorum, *bu harika*. Dün gece bana yaptığından farklı. Tadı çok lezzetli, inanılmaz bir karışım. Kendimi Harrods'da gibi hissediyorum.

"Bunlar liberica kahve çekirdekleri," diye açıklıyor ve bana kavanozu gösteriyor. "Dün gece sana yaptığım daha standart bir arabica idi."

Fasulyeler tıpkı onun gibi farklı bir karışıma benziyor.

"Güzel," diye yanıtlıyorum. "Oyunumu biraz geliştirmeliyim. Ben yerel dükkânlardan dandik hazır kahve stoklayan bir kahve aşığıyım, en iyinin en iyisi pek değil."

"Ant'la birlikte olduğun için bunun değişeceğine eminim, çünkü o her şeyin en iyisini sever." Gerwyn gülümsemesini tatlı ve içten bir şekilde sürdürüyor. "Buna yuva kurmak için seçeceği kadın da dahil, işte böyle. Bunu bir onay olarak kabul edin. Sen en iyinin en iyisi olmalısın."

Gülüyorum ve dağınık saçlarımı gösteriyorum. "Evet, bu sabah kesinlikle öyle görünüyorum."

O da gülüyor. "Tek boynuzlu atlar sana siyah elbiseler kadar yakışıyor, merak etme." "Bu durumda geri gönderip paramı geri alsam iyi olacak. O elbise bana bir servete mal oldu."

Sessizce birbirimize gülümsüyoruz ve yeni bir şehirde, yeni bir dairede, yeni tanıştığım biriyle ilk sabah için kendimi gerçekten rahat hissediyorum.

Evraklarını gösteriyorum.

"Ant'ın fırsat buldukça işe gömüldüğünü sanırdım ama sanırım sen onu geçebilirsin. Büyük bir başarı." Sözlerini yansıtıyorum. "Bunu bir onay olarak kabul et. Sen en iyinin de iyisi olmalısın."

"Teşekkürler," diye gülüyor "Her zaman deniyorum."

Kahvemden bir yudum daha alıyorum. "Ant üç yıldır Nevilles'de onunla birlikte çalıştığını söylüyor. Bu işte harika olduğunu söylüyor."

"Ben de üç yıldır onunla birlikte yaşıyorum ve bunun için minnettarım. Başka türlü bu süreci atlatamazdım. Onun için ilk proje üzerinde çalışırken kötü bir durumdaydım ama yine de teslim tarihine yetişmek için kırk sekiz saat aralıksız çalışmayı başardım. Son dakikada bitirdik ama buna değdi. Ona istediği anlaşmayı sağladık ve arkadaşlığımız da bunun sayesinde gelişti."

"Vay canına. Kırk sekiz saat aralıksız çalışmak oldukça yoğun olmalı."

Omuz silkiyor. "Dürüst olmak gerekirse çok ihtiyacım olan bir dikkat dağınıklığıydı. Aklımı Jo'dan uzaklaştırmak için çaresizdim."

Demek kalbini kıran kadının adı buydu: Jo.

"Onu kaybetmenin seni gerçekten incittiğini duydum," diye itiraf ediyorum. "Çok yakın olmalıydınız."

"Evet, öyleydik." Gözlerini devirirken bana kendine özgü bir kıkırdama atıyor. "Merak etme, eminim zaten herkesten duymuşsundur."

"Çoğunlukla Karınca."

"Ve Vickie ve Georgina, şüphesiz."

Sırıtıyorum. "Evet, biraz da onlardan."

Gerwyn'in bu kadar açık ve rahat konuşmasına bayılıyorum. Ant ile tam bir tezat oluşturuyor.

Şimdi dövmesini görmeyi başarıyorum; stilize edilmiş bir çift gül birbirine dolanmış ve sapları ön koluna doğru uzanıyor. Baktığımı gördü.

"Evet," diye onaylıyor bir başka kıkırdamayla. "Jo hakkında. Genç aşk, değil mi?"

Dayanışma için pijamamın kolunu yukarı çekiyorum, kendi dövmem zümrüt bileklik olmadan kolayca görülebiliyor.

"Evet. Genç aşk, hey?" Tekrar ediyorum.

Gözlerimiz buluşuyor ve aramızda hoş bir bağ oluşuyor, sanki zaten en iyi arkadaşmışız gibi. Bakışlarımdaki empatiyi okumuş olmalı.

"Görünüşe göre senin ayrılığın da benimki kadar canını yakmış."

"Evet, çok canım yandı. Jack'i kaybetmek beni çok kötü etkiledi. Göstermemeye çalışsam da tam bir enkaz gibiydim. Güçlü durmaya falan çalıştım, değil mi? Ama işe yaramıyordu. Perde arkasında değil. Malvern'e taşınmamın ana sebebi buydu. Jack Susie'ye evlenme teklif etti ve düğün günleri yaklaşıyordu. Bununla başa çıkamadım."

"Evet, tahmin edebiliyorum." Ben bir yudum daha alırken o da kahvesinden bir yudum alıyor.

"En kötü zamanlarınızda size destek olan biri var mıydı?"

Burnumdan sümükler akacak kadar çirkin bir şekilde ağladığım zamanları

hatırlayarak gülümsüyorum. "En iyi arkadaşım, Michelle. O harikaydı.

Jack'in kız kardeşi olmasına rağmen." "Ah. Bu oldukça garip."

"Evet. Yine de iyi iş çıkardı." Dövmesine tekrar bakıyorum. "Peki ya sen? Kime başvurdun?"

O söylemeden önce kime söyleyeceğini biliyorum.

"Karınca."

Bunu duyunca Ant'la gurur duydum.

Gerwyn konuşmaya devam ederken benimle birlikte gururlu görünüyor.

"Beni dipten aldı ama orada durmadı. Beni yeniden ayağa kaldırdı ve sonra daha yükseğe, Nevilles'deki merdivene çıkardı. Tanışmamızdan sadece birkaç ay sonra beni Berlin'e getirdi ve o zamandan beri onunla birlikteyim. Hem işte hem de evde." Gerwyn'in yüz ifadesinden erkek arkadaşımı en az benim kadar sevdiği anlaşılıyor. "Uzun zaman önce taşınmalıydım ama ne zaman bundan bahsetsem Ant bana bu *kadar aptal* olma diye küfrediyor. Zaten çoğu zaman burada olacağımı, bu yüzden aynı dairede yaşayabileceğimizi söylüyor. Aynı şey Malvern için de geçerli. Ayrıca, başka bir yerde olmak için bir nedenim de yok. Bay Popüler olduğum söylenemez."

Hüzünlü şakasını bir gülümsemeyle hafifletir.

Ant'ın dün geceki sözlerini hatırlıyorum - *Gerwyn'le pek fazla insan anlaşıyor* - ve karşımdaki harika adamın yalnız olduğu düşüncesiyle içim sızlıyor. O bunun için fazla iyi biri.

Muhtemelen bu yüzden insanlar sürekli onu biriyle eşleştirme arayışında.

Şimdiden Janie'den hoşlanması için dua ediyorum, çünkü Janie kesinlikle ondan hoşlanacak.

"Ant inanılmaz bir adam Cass," diyor Gerwyn. "Biliyorum her zaman öyle görünmeyebilir ve

onun da... *sorunları* var, ama ihtiyacın olduğunda tüm bunların üstesinden gel. O gerçekten inanılmaz biri."

Sorunlar derken neyi kastettiğini bilmiyorum ama ona sorma şansım olmadı. Ebeveyn tuvaletini duydum.

ve erkek arkadaşımın uyanık olduğunu biliyorum. Kahretsin. Pijamamın kolunu aşağı çekiyorum ve dövmemin gizlendiğinden emin oluyorum, çünkü bilekliğimi çoktan takmış olmalıydım.

Ant bize katılmak için dışarı çıkıyor, üzerinde boxer'dan başka bir şey yok, ama Gerwyn hiç şaşırması görünmüyor, boxer'lar o kadar dar olmasına rağmen Ant'ın sikinin şişkinliği gürültülü ve gururlu bir şekilde görülebiliyor.

"Şimdiden kanka mı oldunuz?" Bay Mükemmel sırtarak soruyor. "Sabah ilk iş kahve ve yardım kampanyaları hakkında mı konuşuyorsunuz?"

"Şimdilik sadece kahve," diyor Gerwyn.

Ant o sevecen alaycılığıyla gülüyor. "Sanırım onu zamanında kurtarmışım." Harika erkek arkadaşım kolunu omuzlarıma doluyor ve dudaklarıma bir öpücük konduruyor.

"İyi uyudun mu bebeğim? Sanırım uyumadın, çünkü bensiz ayaktasın."

"Evet," diye cevap verdim. "Sadece seni uyandırmak istemedim."

"Beni her zaman uyandırabilirsin, tatlım. Sen ne zaman kalkarsan ben de o zaman kalkarım."

O kadar sevgi dolu ki elimde olmadan dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. Gerwyn'in ihtiyacı olduğunda onun için ne kadar güçlü olabileceğini hayal edebiliyorum. Dünyası yıkılırken o bir dağ olmalıydı.

"Sizi yalnız bıraksam iyi olacak," diyor Gerwyn. "Bu sunuma hazırlanmak en az on beş saatimi alacak, o yüzden sonra görüşürüz."

"Hiç izin aldın mı?" Gülüyorum, sonra şakayla karışık Ant'a dönüyorum. "Belki de ona biraz tatil yapmasını emretmelisin?"

Ant sırtıyor ve susuyor. "Sunumu hazırladığı kişi Nevilles değil, inan bana." Bakışlarını Gerwyn'e çevirir. "Haksız mıyım, Ger? Bu sabah hangi haçlı seferindesin? Dur tahmin edeyim... G.A.T.A.'ya mı?"

"Tek seferde aldım."

"Sürpriz, sürpriz," diyor Ant, sonra bana dönüyor. "Küresel Kaçakçılıkla Mücadele Derneği. Onların kıdemli kampanyacılarından biri."

"Vay canına, bu harika," diyorum ama Gerwyn omuz silkiyor, övgümü kabul etmiyor.

Yüzündeki ciddi tutkuyu gördüğümde Ant'ın ona neden haçlı dediğini anlıyorum.

"Her birimizin yerine getirmemiz gereken insani sorumluluklarımız var. Ben de çabalarımın çoğunu bu yönde harcamayı tercih ediyorum."

"İşte gidiyor." Ant gözlerini devirir. "Cass senden bıkmadan defol o zaman Ger." Gerwyn güler. "Gününüzün tadını çıkarın."

Bizden uzaklaştığında neredeyse üzülüyorum. Bana daha fazlasını anlatmasını isterdim.

"Merak etme," diyor Ant, tezgâhın altında dizimi sıkarak. "Seni ölümüne sıkmayacağından emin olacağım."

"Kıdemli bir kampanyacı mı?" Ant maden suyu almaya giderken soruyorum. "Bu ne anlama geliyor?" "Vaazlar veriyor, mitingler düzenliyor ve fırsat buldukça internet üzerinden sunumlar yapıyor demek. Geçen yıl projelerinden birinden üç yüz binden fazla para topladı ama bunu bilemezsiniz. O yapmıyor kimsenin bilmesini istemez. Ödüllerin asla övgüyle gelmediğini söylüyor."

Ben bu duyguyu seviyorum ama Ant'ın sevmediği çok açık. Başını sallıyor ve alay ediyor.

"Saçmalıyor tabii ki. Ödüller her zaman övgüyle gelir. Övgü ve nakit para, insanların gerçek anlamda çaba göstermeleri için sahip oldukları tek nedenlerdir. İnsanlar ne kadar tersini vaaz etmeye çalışırsa çalışsın, nakit her zaman her şeyin üstünde olacaktır."

Omuz silkiyorum. "Kasabanın kedi kurtarma derneği için Bucklebury'de yerel fuarlara

katılırdım, o yüzden bundan pek emin değilim. Harikaydı."

Karınca yüksek sesle gülüyor. "Harika, fuar başına ne kadar topladınız? Elli sterlin mi?"

"İki yüz, aslında."

Yine gülüyor. "Peki bu senin saatlik ücretini ne yaptı? Beş elli pound mu? Bahse girerim sen de yıllarca bunu organize etmişindir."

Bu konuda haklı ama bunu ona söylemek istemiyorum, bu yüzden dikkatimi tekrar Gerwyn'e yöneltiyorum.

"Projelerinden birinin geçen yıl üç yüz binden fazla kazandırdığını söylemişsiniz. Bu, beş pound elli saatlik bir ücretten çok daha fazla gibi görünüyor."

Ant elinde maden suyuyla geri dönüyor, bana anaokulundaki bir çocukmuşum gibi gülümsüyor - neredeyse tepeden bakıyor.

"Sürekli hayırseverlik vaazları vermek yerine fazladan bir anlaşma bile yapsa Nevilles için üç yüz bin dolardan ne kadar fazlasını kazanabileceği hakkında bir fikriniz var mı? Tek bir yatırım anlaşması takım rakamlarına milyonlar kazandırabilir. Bununla kendine ve bana çok pahalıya mal oluyor."

Ant'ın bahsettiği para beni şaşırttı ama şaşırmamalıydım. Ne de olsa küresel düzeyde finans işinde.

Omuz silkiyorum, çünkü hala onun mantığına inanmıyorum.

"Gerwyn'in yaptığı şey hoşuma gitti. Bence zamanını hayır işlerine ayırması harika bir şey. Bu gerçekten harika."

Ant tekrar güler ve başını sallar.

"Onunla biraz zaman geçirene kadar bu yargınızı saklı tutun. Sizi vaaz veren pankart sallayışına çekmeye çalıştığında benimle birlikte bir bankacılık anlaşması üzerinde çalışıyor olmasını dileyeceksiniz. Bu konuda bana inanın."

Ama ben bilmiyorum.

Onunla tanıştığımdan beri ilk kez Ant'a bu konuda gerçekten inanmıyorum.

"Tamam bebeğim," diyor, havayı değiştirerek. "Bugün ne yapmak istiyorsun? Dönüş uçağıımıza yetişmek için on saat on beş dakikamız var."

Aklımdaki tüm seçenekleri gözden geçirirken ona sırtıyorum, ama karar vermek için en uygun kişi ben değilim. Ant Berlin'i benden çok daha iyi tanıyor ve ben de onu duymak istediğı cevabı bilecek kadar iyi tanıyorum.

"Sen seç," diyorum ve başını sallayarak onaylıyor. "Aferin prenses.

İşte benim kızım."

CHAPTER Thirty-Four

Gerwyn

I Finn'e sanki bana ayın peynirden yapıldığını söylemiş gibi bakıyorum.

"Ant da öyle dedi," diyor Finn bana. "İngiltere'ye geri dönüyor. Bu gece ayrılıyor. üç hafta sonra."

Dün gece Ant'ı Cass'le birlikte havaalanına giderken üstünkörü bir *görüştürüz demek* dışında pek görmedim ama bana Birmingham ofisine geri döneceğini söylemiş olması gerekirdi, çünkü bu on yılın en büyük keşfi.

"Eminim seninle bu konu hakkında konuşmuştur?" Finn, yüzünde benimkiyle birlikte şaşkın bir ifadeyle soruyor. "Yani, nasıl konuşmaz ki? Sen de onunla birlikte gidiyorsun."

"Ne?"

Söyleyecek söz bulamıyorum, çünkü her şey saçma bir yanlış anlaşılma olmalı. Olmamasına imkan yok.

"İşte, bak." Finn dizüstü bilgisayarının ekranını bana doğru çeviriyor. "Bak, orada. Takvimdeki tarih.

Anthony Bradstone ve Gerwyn Rhodes üslerini Birmingham, İngiltere olarak değiştiriyor."

İşte orada. Siyah beyaz. Bu sabah ilk iş olarak Londra'daki duyuru departmanı tarafından eklendi. Ne oluyor be?

Finn'in masasından uzaklaşıp Ant'ın numarasını çeviriyorum ama doğrudan telesekretere düşüyor. Ona bir mesaj bırakıyorum.

"Ara beni, lütfen. Bunu alır almaz." Ne

hakkında olduğunu anlayacaktır.

Finn beni ofise kadar takip ediyor, hâlâ kendi doğum günümü unutmuşum gibi bana bakıyor.

"Ant bir şey söylemiş olmalı," diyor tekrar. "Bunu bir süredir planlıyor olmalı.

zaman."

Toplamaya çalışıyorum ama yapamıyorum. Finn devam ediyor.

"Ant hâlâ uzaktan ekibimizin başında olacak, evet ama Birleşik Krallık'taki direktörlük görevi de ona verildi. Bu çok büyük bir terfi fırsatı, yani bunun olacağını bilmemesine imkan yok. Aylardır yönetim kuruluyla görüşüyor olmalı ve siz de bunu biliyorsunuz."

Finn bu konuda haklı, peki Ant neden bana söylemedi?

Tam bu sırada e-postamdan bir ping sesi geldi. *Yeni pozisyonunuz için tebrikler Bay Bradstone* başlıklı küresel bir duyuru. Açmak için tıkladığımda parmaklarım titriyor ve işte orada, Ant'ın piyango kazanmış gibi yüzünde kocaman bir gülümsemeyle üst düzey yönetici ekibinden birinin elini sıkarken çekilmiş bir fotoğrafı. Kazandığını düşünürsek mantıklı. Bu gidişle yakında Nevilles'in tamamından sorumlu olacak.

Ona bir sesli mesaj daha bırakıyorum ve sesim düzensiz çıkıyor. "Sadece beni ara, olur mu?"

Sakinleşmeye ve işime devam etmeye çalışıyorum, ama insanlar birbiri ardına masama geliyor, ta ki bütün bir kalabalık toplanana kadar, hepsi bana ne bildiğimi soruyor, ama ben hiçbir şey bilmiyorum. Tek bir şey bile.

Ant bir terfi aldı ve bir yer değiştirme talebinde bulundu ve takvimde onun yanında İngiltere ekibinde yedek olarak yer almama rağmen tek kelime etmedi.

"Size söylüyorum," diyorum herkese, kimsenin beni dinlememesine sinirlenerek. "Ant bana tek kelime etmedi. Hiçbir fikrim yoktu."

"Yine de bizi o yönetecek, değil mi?" Vickie soruyor, ben de omuz silkiyorum.

"Senin tahminin de benimki kadar iyi. Takım duyuru panosunda böyle yazıyor ve sanırım onlar bu konuda benden çok daha net bir fikre sahipler."

Melvin aslında bunun komik olduğunu düşünüyor. Gülüyor.

"Malvern'e geri dönüyorsun dostum ve bundan haberin bile yok. Tebrikler ve görüşmek üzere."

Vickie üzgün görünüyor, bana iç çektiriyor. "Ant burada kalmana izin vermeyecek mi?"

"Takvimdeki bildirimde bakılırsa, bundan çok şüpheliyim."

Neyse ki Paris şubesi ile görüntülü görüşme ile yaklaşan bir seminerimiz var, böylece kalabalık dağılıyor. Çevrimiçi toplantıya katılıyorum ama zihnim odaklanmıyor, gözlerim telefon ekranıma kayıyor.

Ant beni geri aradığında neredeyse öğle yemeği vakti. Yerimden fırlayıp sigara içilen çıkışa doğru ilerliyorum, aramayı kabul etmek için tıkladığımda bir sigara yakmış oluyorum.

"Ne oldu?" diye soruyor, ki bu çok saçma.

"Üç hafta içinde İngiltere'ye geri dönecek olmama ne dersin Ant? Sence de berbat olan bu değil mi?"

İç çekiyor. "Duyurular departmanının o lanet takvim girişini henüz planlamaması gerekiyordu. Aptallar."

Sanki anons departmanı yanlış yapan aptallarmış gibi davranmasına bayılıyorum. Kafamı toparlamaya çalışarak sigaramdan uzun bir nefes çekiyorum.

"Doğru mu yani? Birmingham'a geri dönüyorsun ve ben de seninle mi geliyorum?"

"Evet," diyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "İşlerini halletmek için birkaç hafta var ama

yakında Malvern'de benimle birlikte olacak. En azından ben öyle umuyorum." "Ve bunun iyi olduğunu düşünüyorsun, öyle mi? Bana böyle bir haber vermenin?" Sesi sertleşir. "Neden olmasın ki?" Böyle olmasından nefret ediyorum. Sesindeki kendini beğenmişliğe dayanamıyorum. "Berlin'de zaten yerleşik olduğum, etrafımda bir ekip olduğu ve tüm projelerim devam ettiği için mi? Peki ya burada *yaşadığım* için Ant, Malvern'de değil?" Gülüyor, bir şey yokmuş gibi davranıyor. "Hadi ama Gerwyn. Sanki senin için fark eder. Zaten Berlin'de hiçbir şey yapmıyorsun. Seni G.A.T.A.'ya daha da yakınlaştıracak, bu yüzden bana teşekkür etmelisin, bir pislik gibi tekmeleyip durmamalısın."

Sigaramdan uzun bir nefes daha çekiyorum, yıllardır hissetmediğim kadar kızgın hissediyorum. "Peki neden bana söylemedin? Neden bundan bahsetmeyi bile düşünmedin?" Cevap verirken kendini beğenmiş yüzünü hayal edebiliyorum. "Ani bir karardı. Cass ile birlikte olmak istiyorum, ki bu mantıklı, çünkü onunla yuva kuruyorum. Sonuçta bu hayatınızı değiştiren şeylerden biri. Jo ile birlikte olmak için çizgi film prensi ülkesini bir çırpıda terk ettiğine göre bunu çoğu insandan daha iyi biliyor olmalısın." Duraksıyor. "Seçimi bir anda yaptım. Sizi yakalayan ve tuzağa düşüren o anlardan biri."

"SAÇMALIK!" Bağırıyorum, sonra içeridekilerin beni duymaya çalışacağının farkında olarak sıraya giriyorum. "Bu saçmalık, Ant! Üst düzey yönetici ekibinden iki lanet yerin de kontrolü sana verildi. Bu bir gecede olmaz ve sen de bunu çok iyi biliyorsun." Sesi yine sertleşiyor. "Bana yalancı mı diyorsun?" "Sen yalancı değil misin?" "Hayır, Gerwyn, yapmayacağım." "Gerçekten mi? Peki bunu nasıl açıklayabilirsin? Can kulağıyla dinliyorum."

Duraklamıyor bile. Sesi net ve sakın, sözlerinde en ufak bir kabadayılık belirtisi bile yok. "Yönetim kurulu birkaç ay önce olası bir terfi konusunda benimle temasa geçti ama kabul edip etmeyeceğimden emin değildim. Onlara sadece birkaç gün önce kesin olarak söyledim. Sana söylemek için biraz zaman istedim. kişi."

"Öyle mi? Ama sen söylemedin. Finn'e söyleme şansın olmuş gibi görünüyor, çünkü bu sabah beni bilgilendirdi." "Finn'in kutlama partisiydi. Ona bir kadeh şampanya eşliğinde kendi terfisiyle ilgili mutlu haberi vermek istedim."

Tipik Ant tarzında, konuşmayı kendi bakış açısına çevirmeyi başarıyor. Bunu bir mil okuyabilirim

Ka

pal Sesi daha sakın bir şekilde agresifleşiyor.

1. "Benimle gelmek istemediğini mi söylüyorsun? Eğer durum buysa, kurula söyleyebilirim. Seni müşteri raporlama ekibinin bir üyesi olarak yeniden konumlandıracaklar ve ben de kendime bir ikinci komutan bulacağım."

"Hayır, sana bunu söylemeyeceğim."

"Yani, benimle gelmek istiyor musun?"

"Lanet olsun, Ant!"

"Cevabın nedir? Bana katılmayacaksan en kısa zamanda onlara haber vermem gerekecek, çünkü

beni potansiyel asistanlarla tanıştırmaya başlamaları gerekecek."

Sigaramı bitirip çöpe atıyorum ve hemen bir tane daha yakıyorum. Şu anda ona söyleyebileceğim o kadar çok şey var ki, küçümseyici, kendini beğenmiş bir hıyar gibi davranıyor olması gibi,

ama nefesimi tutuyorum. Böyle bir şey için onunla savaşa girmenin bir anlamı yok.

"Cevabımın ne olduğunu biliyorsun," diyorum ona.

"Aynen öyle," diye yanıtlıyor. "Peki, sorun nedir? Birkaç hafta içinde benimle Malvern'e geliyorsun. Önemli bir şey değil, zaten çoğu şeyin burada. Benimle birlikte maaşına da zam alacaksın."

"Her şey para demek değildir, Ant."

Gülüyor. "Kendine istediğin kadar bunu söylemeye devam et Ger, ama bence öyle olduğunu göreceksin." Bu konuda asla anlaşılamayacağız ama yine dilimi ısırıyorum.

"Sanırım Cass'e söyledin?" Ona sordum.

"Elbette Cass'e söyledim. Bunu yapmamın sebebi o."

Nedense bundan şüpheliyim, ama Bay Kendini Beğenmiş istediği kadar kendini ve etrafındaki herkesi kandırabilir.

"Cass benim de geleceğimi biliyor, değil mi?"

"Öyle olduğunu tahmin ediyorum. Benim sıradaki komutanım olduğun ve dünyevi eşyalarının çoğu sahanlığımızın karşısındaki bir odada olduğu için bu pek de sürpriz olmayacak."

"Birinin eşyalarını bir gardıropta bulundurmak, onun evinizde sizinle birlikte yaşamasından biraz farklı, öyle değil mi?"

Hiçbir şey olmamış gibi ofluyor.

"Şimdiye kadar onunla oldukça iyi anlaşmış görünüyorsunuz. Birbirinizle sorun yaşayacağınızı düşünüyor musunuz? Umarım olmaz."

"Hayır," dedim. "Tabii ki hayır."

"Mükemmel o zaman," diye yanıtlıyor Ant. "Bu her açıdan harika bir gelişme. Cass seni tanımak için sabırsızlanıyor, bu yüzden eminim bu işe dahil olan herkes için bir kazanç olacak. Ve işlerimizin çoğu eskiden olduğu gibi Londra'da olacak. Malvern tepelerinde takılmaktan sıkılırsanız Canary Wharf'ta istediğiniz kadar kalabilirsiniz. G.A.T.A. seni her akşam alabilir. Whopty-fucking-doo, hey? Belki gelecek yıl onlar için altı yüz bin dolar kazanırsın, bağış toplama süperstarı Gerwyn."

Hâlâ o kadar kızgınım ki yanımda olsaydı onu balkondan aşağı itmek isterdim ama sözlerini manipüle etmekte o kadar uzman ki tartışacak bir şey kalmıyor. Bu yüzden yaptığı işte bu kadar iyi. Kendini kaptırdığında dalgıç kıyafeti giymiş bir yılan balığı kadar kurnaz.

"Bana söylemeliydin," diyorum tekrar. "Ciddiyim. Neden söylemediğini bilmiyorum."

"Dediğim gibi, anlık bir karardı. Pozisyon değişikliğini kabul edeceğimi teyit etmemiştim."

"Evet, tabii, her neyse."

"Artı, bir de gizlilik meselesi vardı. Yönetim kurulunun ifşa etmeme şartlarını dile getirmediğini mi sanıyorsunuz? Bunu ekibimdeki herhangi biriyle paylaşmama izin vermeleri mümkün değil, ikinci komutan olsun ya da olmasın."

"Ben sadece senin yardımcın değilim Ant. Ben senin lanet olası arkadaşınım." O söylemeden önce ne olacağını biliyorum. Her zamanki gibi.

"Sana söylememek için bir sebep daha." Gülüyor. "İş iştir, kişisel değildir. Bunu şimdiye kadar öğrenmiş olmalıydın."

Bunu şimdiye kadar *ondan* öğrenmiş olmalıydım, ama siktir et. Şakaklarım zonkladığı için sigaramdan bir nefes daha çekmeye odaklanıyorum.

"Gitmem gerek," diyor. "Birazdan Andrew Webster'dan bir telefon

gelecek." "Eminim sizi tebrik etmek isteyecektir."

"Evet, dürüst olmak gerekirse bunları sizden de duymak güzel olurdu."

Ona defolup gitmesini söyleyip telefonu yüzüne kapatmalıyım ama ses tonundaki sıcaklık geri geliyor. Karınca'yı herkesten çok önemsiyorum.

"Hadi, Ger, lütfen. Benimle gelmekten mutlu olacağını umuyordum. Hemen yanımda olursun diye düşünmüştüm."

"Tanrım, Ant, öyleyim," diyorum ona. "Bunu Finn aracılığıyla takım takviminden öğrenmeme izin vermek yerine, hiçbir fikrim olmadan bana söylemeliydin."

"Ve sana neden yapmadığımla ilgili sebeplerimi söyledim."

Evet, öyle ve görünüşte ona katılmamam için hiçbir neden yok, çünkü her zaman olduğu gibi bu konuda da kartlarını güzel ve düzgün bir şekilde sıralamış durumda.

"O halde pozisyonu alacaksın?" diye zorlar. "Bir dakika içinde Andrew Webster'a bunu teyit edeceğim."

Ona cevap vermeden önce iç çekiyorum, nasıl cevap vereceğimi zaten biliyor olsa da. Bazen tam bir hıyar olabiliyor ama o hala Ant ve ben hala onun yanında olacağım.

"Evet, tabii ki sizinle geleceğim."

"Harika bir haber. Andrew'a bu pozisyon ve fırsat için minnettar olduğunu söyleyeceğim, umarım minnettar olursun."

Telefonu kapatıyor ve ben ikiye bölünüyorum. Bir yanım Ant'ın böyle kaypak ağızlı, çıkarıcı bir pislik olmasına katlanamıyor, diğer yanım ise onun her konuda haklı olduğunu inkar edemiyor.

Bu pozisyon için minnettar olmalıyım, çünkü iyi bir yer değiştirme ve buna uygun olarak harika bir maaş artışı olacak. G.A.T.A.'ya daha yakın olacağım ve çevrimiçi olduğu kadar yüz yüze de daha fazla sunum yapabileceğim konusunda haklı ve Berlin'de kalmamı gerektirecek hiçbir şey olmadığı konusunda da çok haklı - ofis dışında neredeyse hiç takılmadığım bir grup iş arkadaşım dışında.

İçeri girdiğimde ekip beni bekliyor, hepsi kararı duymak için hazır bekliyor. Vickie'nin kaşları havada, Georgina'nın elleri yanaklarında ve Melvin bir hayalet kadar solgun görünüyor.

"Doğru," diyorum onlara. "Ant'la birlikte İngiltere'ye geri döneceğim. Onun yanında her iki yerin de ikinci komutanı olacağım."

"Vay anasını, tebrikler!" Finn diyor ve sırtıma bir tokat atıyor.

Her şey bir anda değişiyor ve herkes bunun benim için ne kadar harika bir hamle olduğunu haykırıyor. Onları geride bırakacağım için şaşırtıcı derecede üzgün görünen Vickie ve Georgina dışında herkes.

Ant haklı. Bu büyük bir fırsat, her ne kadar bu konuda izlediği yol nedeniyle bir horoz olsa da. G.A.T.A. toplantılarını, onunla birlikte iki takımı birden yönetmeyi ve Malvern Tepeleri'nde uzun yürüyüşler yapmayı dört gözle bekliyor olacağım.

Ancak hepsi bu kadar değil ve yepyeni bir düşünce zinciri beni gülümsetiyor. Cass ile de vakit geçirmeyi, o tek boynuzlu at pijamalarıyla takılırken film geceleri ve kahve sabahları geçirmeyi dört gözle bekliyor olacağım ve belki, sadece belki, kim bilir?

Arkadaşı Janie ile vakit geçirmekten keyif almam için küçük de olsa bir şansım olabilir.

CHAPTER Thirty-Five

Cass

Janie'nin yüzü bir resim gibi.

"Ciddi misin?! Dişleri olmayan bir vampir gibi mi?"

Gülüyorum. "Evet, dişleri olmayan bir vampir gibi. Seksi biri. Tuhaf, tabii, ama seksi. Zayıf, uzun bacaklı vampir tiplerinden biraz daha tıknaz ve bu ona yakışıyor. Ona yakışıyor."

"Çizgili ve kareli gömleklerle bile mi?"

"Evet. Çizgili ve kareli gömlekler bile giyiyor, ki bu iyi bir şey, çünkü bahse girerim her zaman onları giyiyordur. Dün sabah sekizden önce kareli bir gömlek ve chino giyiyordu, yani onlarla uyuyor bile olabilir. Belki sen de öğrenirsin."

Yüzüne sahte bir yelpaze sallıyor. "Hayal kurabilirim, değil mi?"

Önceden rezervasyon yaptırdığım için bugün tüm gün işten izin alabilirdim ama öğleden sonra gelmeye dayanamadım. Ant, Berlin'e dönmek üzere uçağa binmek için ayrıldığında bana biraz ara vermem ve *rahatlamam gerektiğini* söyleyerek itiraz etti, ama ben istemedim. Haberleri paylaşma fırsatı kaçırılmayacak kadar heyecan vericiydi. Janie'ye anlatacak o kadar çok şeyim var ki nereden başlayacağımı bilemiyorum, o yüzden Gerwyn'le başlıyorum.

"Komik, hoş, kendine güvenen biri. Harika gülüyor. Havalı ama bilmiyorum... aynı zamanda ayakları yere basan biri. Kahveye bayılır. Bana hayatımda içtiğim en iyi kahvelerden birini yaptı."

"Kulağa harika geliyor. Biraz daha anlat."

"O tam bir birey. Hayır işlerine çok düşkün ve Ant ona mücadeleci diyor. Bu tutkusuyla herkesi çıldırttığını söylüyor ama bana şu ana kadar oldukça harika görünüyor. Bir sürü şey yapıyor

Londra'da G.A.T.A. adında bir kuruluş için sunumlar ve bağış toplama işleri yapıyor. Geçen yıl onlar için bir sürü para toplamış ama bu konuda konuşmuyor çünkü böyle şeylerle övünmeyi sevmiyor."

Janie'nin cevabı beni şaşırttı. "Evet, Global Anti Trafficking. Birkaç yıl önce bir koro yardım etkinliğine katılmıştım ve onlar için para toplamıştık. Kesinlikle harikalar."

Janie ve Gerwyn'in ortak noktaları olduğunu duyunca yerimde zıplayabilirim. *Gerçek* ortak şeyler.

Masamın etrafında dolanıyor, G.A.T.A. yazmak için klavyemi kullanmak üzere bana doğru eğiliyor.

Henüz web sitelerine bakmadım, bu yüzden logoları ve misyon bildirileri ekranda belirdiğinde ben de onun kadar ilgilendim. Janie menü seçeneğine tıklayıp *ekibimizi* seçmeden önce kontrol etme şansım olmuyor. Duraklamadan önce sadece üç yönetici profili aşağı kaydırması gerekiyor, çünkü işte orada. Gerwyn Rhodes. Kıdemli Büyükelçi.

"Bu o mu?" diye soruyor, gözlerini benden onun resmine kaydırarak.

Gerwyn'in portresi gözlerinin ve kaşlarının yoğunluğunu çok iyi gösteriyor. Çizgili gömleklerinden birini giyiyor ve aklım bileğindeki dövmeyle gidiyor. Birbirimize yanlış giden ilişkilerimizin kalıntılarını gösterdiğimiz dayanışmayı hala hatırlıyorum.

"Evet, bu o."

Janie Gerwyn'in profilindeki bir bağlantıya tıklıyor ve başka bir sekme açılarak bizi bir video sunumuna yönlendiriyor. Arkasında G.A.T.A. logosu olan bir podyumda duruyor ve orada bir resmin hakkını verebileceğinden çok daha yoğun görünüyor. Öyle bir tutkuyla konuşuyor ki tüylerim diken diken oluyor.

İnsan etiği ve ahlakına hak ettiği saygıyı göstermeliyiz. Bizimle birlikte mücadeleye katılın.

Janie sırtarak yüzüne bir sahte yelpaze daha verir.

"Tamam, yani... Bu bir sen ve Ant durumu olabilir," diye kıkırdıyor. "Şimdiden Haçlı Gerwyn'e aşık olmaya başladım. İnanılmaz biri."

Komplocu bir kahkaha atarak kolunu dürtüyorum. "Evet, eğer ben ve Ant durumundaki kişi ben olmasaydım, sanırım Haçlı Gerwyn'e ben de aşık olurum."

"Anlaşma tamam o zaman." Sırıttıyor. "Haçlı ile tanışmam ve onun benim ebedi aşkım olup olmadığını görmem gerekiyor. Gerekirse Berlin'e kadar yürürüm."

Onunla birlikte ben de kulaktan kulağa sırtıyorum, ona tüm haberlerin bombasını atarken içimden ciyaklıyorum.

"Berlin'e gitmene hiç gerek kalmayacak, çünkü Gerwyn buraya geliyor. *Burada* yaşamak için. Malvern'de, Ant ve benimle birlikte. Tam zamanlı olarak."

Gözle görülür bir şekilde şok oldu, gözlerimin önünde soldu. "Ne?"

Deli gibi başımı sallıyorum. "Bu doğru! Ant benimle birlikte olmak için İngiltere'ye taşınıyor ve Gerwyn de onunla geliyor. Ant, Gerwyn'in buraya döndüğü için çok heyecanlı olduğunu ve ona şimdiden yaklaşık yedi yüz kez teşekkür ettiğini söyledi ve bunun ikimizin de ona senin ne kadar harika olduğunu söylememizle çok ama çok küçük bir ilgisi olduğunu düşünmeden edemiyorum - *umuyorum* -. Ant bana Gerwyn'in seninle tanışmayı çok istediğini söyledi. Bu konuda çok fazla konuştuğunu ama bu konuda ona bir şey söylememem gerektiğini çünkü bunun onu utandıracağını söyledi. Genelde bu kadar hevesli değildir, anlaşılan sizi tarif edişimiz onu etkilemiş olmalı."

"Merhaba, bir dakika bekleyin," diyor sözlerimi sindirirken. "Biraz geri sar. Gerwyn ne kadar harika olursa olsun buradaki ana olay değil, çünkü ne oluyor? Ant İngiltere'ye geri mi dönüyor? Seninle birlikte olmak için mi? Aman Tanrım, Cass. Bu inanılmaz!"

O kadar duygusal hissediyorum ki, gerçekler yüzüme çarptığında nefesimi sabit tutmak için mücadele etmek zorunda kalıyorum.

kaburgalar.

"Benden uzak kalmak istemediğini söyledi," diye paylaşıyorum. "Kariyerinde neye mal olursa olsun buraya geri dönmeye hazır. Umurunda bile değil. Benim buna değdiğimi söylüyor."

"Lanet olsun, bu adanmışlık! Sakın bana yakında evlenme teklif etmeyeceğini söylemeyi aklından bile geçirme. Muhtemelen yüzüğü hazır ve nazırdır."

Ruhum çıplak bir şekilde sergileniyor, aşkımın tüm gücü gözlerimi yaşırtıyor.

"Gerçekten, Janie. Buna hâlâ inanamıyorum. Onun gibi birinin beni böyle istediğini düşünmek delilik... Bunun olabileceğini hiç düşünmemiştim."

Başını sallıyor. "Hayır Cass. Bu delilik değil. Hiç de çılgınca değil. Sana sıırıslıklam aşık ve aşık da olmalı. Sen onun gibi bir adamın ihtiyaç duyabileceği her şeysin."

Keşke ona Ant'ın benden tam olarak ne istediğini ve ne kadar zor görünse de bunu yerine getirebileceğimi umduğumu söyleyecek güvene sahip olsaydım. Benim için başka bir kirli gece planladığını söyledi bile, sadece ne zaman olacağını söylemedi.

Janie beni kucaklıyor ve onun gibi bir arkadaşına sahip olmak çok güzel bir duygu. Hayatımız boyunca arkadaşımız gibi sarılırken Gerwyn'in sesi hala bilgisayarından geliyor.

"Lütfen, Tanrım," diyor. "Lütfen, LÜTFEN, bana inişinin karşısındaki *Bob'u* tanıma ve seninle arkadaş olan bir erkek arkadaş edinme şansının yarısını bile ver. Bu gelmiş geçmiş en güzel peri masalı olur."

"Onu tanımak için bol bol fırsatın olacak, söz veriyorum. Ant, Gerwyn'in bu hafta içinde buraya döneceğini söyledi. İngiltere'ye geri dönmek için yapacağı ilk koşu."

Sarılmayı kesiyor. "Ve onu ilk gören kızın ben olmasını sağlayacaksın, değil mi?" "Kesinlikle evet."

Ant'ın Gerwyn'in önce başka biriyle takılması konusunda endişelenmeme gerek olmadığını söylediğini eklemiyorum, çünkü Janie Gerwyn'in onu tanıdığından beri gerçekten ilgi gösterdiği ilk kişi.

Janie ve ben dikkatimizi tekrar ekrandaki adama çeviriyoruz ve Janie'yi onunla birlikte hayal etmeye çalışıyorum, ikisi de birbirlerine aşık ve mutlular. Dördümüz için de mutluluk üzerine mutluluk olurdu. Bol bol çifte randevu.

"Sence gelecekteki randevumla ne zaman buluşabilirim?" diye soruyor ve ben de iyimserliği seçiyorum, çünkü evren şu anda tam bir iyilikseverlik seviyesinde çalışıyor gibi görünüyor.

"Kim bilir? Belki bu hafta sonu bile, Ant çok hevesli olduğunu söylediğine göre, yerinde olsam akşamlarını boş tutardım."

"Yapacağım."

Bilgisayarında yeni bir sekme açıyor.

"Potansiyel kıyafetlere göz atma zamanı o zaman. Olabildiğince seksi görünmek istiyorum."

O ekranıma bakarken benim dikkatim tarayıcıda değil onda, çünkü onun kimse için etkileyici bir elbise seçmesine gerek yok. Gözlerinde ve muhteşem, mutlu gülümsemesinde çok fazla coşku ve açık sarı saçlarının dalgalarında çok fazla sevimlilik var.

Janie'nin Haçlı Gerwyn'i etkilemek için kendinden başka hiçbir şeye ihtiyacı olmayacaktır... ve G.A.T.A. için bağış toplama çabaları ona kesinlikle zarar vermeyecektir.

CHAPTER Thirty-Six

Gerwyn

Anthony Bradstone, kibrin kralı, Cuma sabahı Islay projesiyle ilgili notlarımı bitirdiğimde çoktan İngiltere'ye geri uçmuştu. Son duyurusuyla hıyarlıktan başka bir şey yapmadı. Bu öğleden sonra ona katılmak için bir uçuşum olduğunu ve bu akşam Hanley Hall'da çift kişilik bir randevu gecem olduğunu duyurmak için tam bir pislikten başka bir şey değil.

Ofisteki öğleden sonra kaybımı telafi etmek için uçakta elimden geldiğince çalışıyorum, ancak yine de yetişmem gereken bir sürü iş olacak.

Arabam Birmingham'daki ofiste bekliyor, çantamı arka koltuğa atıp Malvern'e doğru yola çıkıyorum. Öğleden sonra trafiğine lanet olsun, çünkü akşam dışarı çıkmadan önce Cass'e merhaba demek için en fazla bir saatim olacak. Ant'ın bunu organize etmek için ne düşündüğünü bilmiyorum, çünkü planlamam gereken bir yığın rapor ve müşteri irtibatı olduğunu biliyor.

Garaj yoluna girdiğimde üst kattaki ofisinde meşgul olmalı, çünkü arabamı gören Cass el sallayarak verandaya koşuyor. Çantamla içeri girdiğimde ondan hiçbir iz yoktu.

Cass'in gülümsemesi beni apartmanda karşımda oturduğu günlere götürüyor. Buraya geri dönebileceğime dair tüm çekincelerim, o mutfağa doğru hızla ilerlediği anda bir kenara atılıyor.

"Benim sıram," diyor gülerek ve tezgâhın üzerinde iki fincan taze kahve hazır bekliyor. "Biraz liberica çekirdeği aldım. Şimdiden bağımlısı oldum."

Bana kahvemi *şerefe* ile uzatırken çok içten bir sıcaklığı vardı.

Şimdi minnettarlığımı gösterme zamanı. Ant haklı. Yeni evini bana açması onun için büyük bir şey.

"Teşekkürler Cass. Sadece kahve çekirdekleri için değil, büyük resim için. Yanına taşınmama izin vermenin ne kadar büyük bir şey olduğunu takdir ediyorum."

"Sorun değil," diyor. "Harika olacağına eminim. Şimdiden arkadaşmışız gibi hissediyorum." "Aynısı benim için de geçerli."

Ben hala ofisten kalma gömlek ve pantolonumu giyiyorum, o da hala kendi bluz ve kalem eteğini giyiyor, bu yüzden şimdiden bir iş gününden sonra yerleşen ev arkadaşları gibi hissediyoruz. Garip bir şekilde doğal hissettiriyor. Şimdiden evdeymişiz gibi.

Bu, Ant'a minnettar olmam gereken bir şey. Gitmediğim için içimi bir suçluluk duygusu kaplıyor. "Sence Ant bize katılacak mı?" Ona soruyorum.

"Yakın zamanda liberica kahve çekirdekleri için aşağıya koşacağını sanmıyorum, değil mi? Çünkü onun için her yol maden suyu."

Ant'ın bana teklif ettiği şeyi küçümsediğim için kendimi gerçek bir pislik gibi hissediyorum. Adam bana kariyer basamaklarında bir adım daha atmayı ve hayallerinin kadınıyla birlikte olmasına rağmen evinde kalmayı teklif etti. En azından onu umursayabilirim.

İçgüdüsel olarak şarap rafına bakıyorum, votka şişelerinin izlerini kontrol ediyorum.

Cass'in gözlerinden ve coşkusundan onu en az benim kadar önemseydiği anlaşılıyor, ben de bu fırsatı elini uzatmak için kullanıyorum.

"O nasıl Cass? Her gün içtiği gerçekten maden suyu mu?" Şaşkın görünüyor, ben de elini daha sıkı sıkıyorum.

"Sorun değil. En başta onu bağımlılık terapisine gitmeye ikna eden bendim. Hiçbir şey beni şok etmeyecek, söz veriyorum. Benim açımdan yargılama yok."

Yüz ifadesi şaşkın, sözlerime inanmak istemiyor ve ben kararımdan pişmanlık duyuyorum. Yakınlığımızı bir milden fazla abartmıştım, bana çok erken güvenmesini bekliyordum.

"Özür dilerim." Elimi çekiyorum. "Benimle bu konuda konuşmanı beklemiyorum, sadece onu önemsiyorum. Bundan bahsetmemeliydim. Sadece bu gece araba kullanacağı için ve son zamanlarda seyahatle ilgili o kadar çok gidip geldiği için izini kaybettim. Hepsi bu."

Yüz ifadesi değiştiğinde, yaptığım şeyin farkına varmam kafama bir tuğla gibi iniyor. Zihni sözlerime kilitlendiğinde kafa karışıklığı somut bir şeye dönüşüyor.

"Bekle... Ant'ın her zaman maden suyu içmediğini mi söylüyorsun? Çok mu içiyor? Bunu mu demek istiyorsun?"

Burada neler olduğunu anlamaya çalışıyorum, gözlerim onunkilerin üzerinde, çünkü Ant'ın ona alkol geçmişinden bahsetmemiş olmasına imkân yok.

Bana bakıyor. Sert.

"Terapiden bahsettiniz. Düşündüğüm şeyi mi kastediyorsun? Ant'ın alkolik olduğunu mu söylüyorsun?" Bir şok dalgası ona çarptığında duraksıyor ve buna hiç şüphe yok. Hiçbir fikri yoktu.

"Eskiden öyleydi," diye ısrar ediyorum. "Ve bu kesinlikle onun hikâyesi, benim değil, burada sınırları çok aştım."

"Ne zaman alkolik oldun?!"

Tanrım, sıçtım batırdım. İyice ve gerçekten sıçtım. Aptallığımdan nefret ederek şakaklarımı ovuşturuyorum. "Bir süre önce," diyorum, çünkü zaman öznel ve aylar bir ömür gibi gelebilir.

"Ama onu sadece birkaç yıldır tanıyorsun..."

Oltaya yakalanmış bir balık gibi hissediyorum, ki hissetmeliyim de. Karınca ve votka hakkında tek bir şey bildiğini varsaydığım için tam bir pislik oldum.

"Bak Cass, gerçekten üzgünüm," diye tekrar teklif ediyorum. "Ant'tan adımını attığı anda özür"

dileyeceğim.

Alt katta. Tek kelime etmek bana düşmezdi."

Bir anda başını sallıyor ve bu düşünce karşısında garip bir şekilde paniklemiş görünüyor.

"Hayır, bekle, lütfen bunu yapma. Hazır olduğunda bana söyleyecek ve bu tamamen sorun değil.

Yanlış bir şey yapmak istemedin, o yüzden sorun değil. Sorun değil."

Şimdi benim de kafam karıştı.

"Yine de yanlış yaptım Cass. Ant'ın güvenine ihanet ettim ve bu asla iyi bir şey değil." Bu kez tezgâhın üzerinden elimi tutmak için uzanan o oldu.

"Bunu yaptın çünkü onu önemsiyorsun," diye fısıldıyor ve şaşkınlığına rağmen gülümsemesi inanılmaz. "Önemli olan tek şey bu ve bunu görmek harika bir şey. Onun arkadaşı olduğun için mutluyum."

"Ona söylemeliyim, gerçekten," diyorum ama o yine başını sallıyor.

"Hayır, lütfen yapmayın! Ant istediği zaman bir şeyler hakkında konuşur. Hazır olmadan ona baskı yapmak istemiyorum, özellikle de böyle bir konuda. Sadece bir şeyler bilmene şaşırdım, çünkü o her zaman iş iştir, zevk zevktir der, bu yüzden onu bu kadar iyi tanıdığını düşünmek garip."

Başımı salladım. "Çoğu insandan daha fazla şey biliyorum ama o kadar da değil. Pek çok konuda oldukça kapalı bir kutu."

"Evet, bunu çok çabuk öğreniyorum, endişelenme."

Varsayımlarım yüzünden kendimi aptal gibi hissediyorum. Ant kesinlikle sadece istediği zaman bazı şeyleri açıklıyor. Geri kalan zamanlarda sırlarını ateşten bir asma köprü ile kale kulelerinde kilitli tutuyor. Şimdiye kadar onu daha fazla içeri alır diye düşünmüştüm ama kahretsin, bu benim hatam.

"Ona söylemeyeceksin, değil mi?" diye soruyor bana. "Lütfen, söylemezsen gerçekten çok mutlu olurum. Bu sadece onu korkutur ve boka sebep olur."

İki arada bir derede kalmış durumdayım, Cass'in isteğine öncelik verip her şeyi berbat ettiğimi saklamalı mıyım yoksa Ant'a itiraf mı etmeliyim bilemiyorum, ama neyse ki bize katıldığı anda karar vermek zorunda kalmıyorum, çünkü Cass'in elini benimkinden çektiğini görecektim kadar hızlı bir şekilde mutfağa doğru ilerliyor.

"Şimdiden el ele tutuşup kahve içen en iyi arkadaşlar mı? Bu oldukça iyi bir şey," diye şaka yapıyor, beni kız arkadaşının elini tutarken yakaladığı için en ufak bir korkusu yok.

Cass gülüyor. "Gerwyn bana burada olduğu için ne kadar minnettar olduğunu söylüyordu. Ben de ona hoş geldin dedim."

"Çok minnettarım," diyorum ikisine de. "Burada olduğum için şanslıyım."

Ant dostça bir gülümsemeyle omzuma bir tokat atıyor ve kendimi her zamankinden daha fazla hain gibi hissediyorum.

"Sorun değil, Ger. Seni ağdırlamaktan memnuniyet duyuyoruz." Benden hemen sonra Cass'e gülümsüyor. "O zaman harekete geçme zamanı, kankalar, marş marş, hey? Hanley Hall sizi çağırıyor."

Duvardaki saate bir bakış, programın oldukça gerisinde olduğumuzu doğruluyor. Duş alma şansım bile olmayacak.

Banyo odama girer girmez sıcak sudan soğuğa geçiyorum, kendimi uyandırmaya ve işe koyulmaya kararlıyım. Gardıroptan en sevdiğim gömleklerimden birini alıp yeni bir boxer ve chino pantolon giyiyorum ve aşağı inmeden önce aynada Hanley Hall için yeterince şık görünüp görünmediğimi kontrol ediyorum.

Ant çoktan giyinmiş ve oturma odasında tek başına dizüstü bilgisayarında rakamları kontrol ediyor. "İyi misin?" diye soruyor bana. "Gelecekteki ruh eşinle tanışmaya hazır

mısın?"

Her şeyi berbat ettiğimi itiraf etmeyi ve Cass'e alkol probleminden bahsetmeyi düşünüyorum ve belki de gözleri parlayıp arkamdaki merdivenlere sabitlenmeseydi bunu yapardım. Hayatının aşkının aşağı inmekte olduğunu anlamak için arkamı dönmeme gerek yok. Ant'ın sırtışını görmek çok güzel bir şey.

"Selam," diyor Cass bize katıldığında ve bu onun için bir başka şık giyinme gecesi.

Koyu mor bir elbise ve bir çift stiletto daha giymiş, saçlarını örmüş ve yukarı doğru toplamış. Boynunu ve köprücük kemiklerini bir film yıldızı gibi öne çıkarıyor.

Ant'ın ona olan sevgisi o kadar derin ki, ne kadar kısa süredir birlikte olduklarını unuttuğum için kendimi affediyorum. Ant koltuktan kalkıp onun ellerini tutarken her zamanki gibi hazır görünüyorlar.

"Çok güzel görünüyorsun, bebeğim. Çok güzelsin," diyor ve onun yanağına bir öpücük konduruyor.

Kendimi garip bir aptal gibi hissediyorum, çünkü bu tür övgüler bana hiçbir zaman doğal gelmedi.

"Öyle Cass," diye teklif ediyorum. "Harika görünüyorsun."

O şirin kahkahasını atıyor ve Ant'ın kolunu tuttuğu anda benim kolumu da tutuyor. Gerçek bir dost gibi bana bakıyor, Finn'in partisinde gördüğüm o ince topuklu zıplamayla aramızda koşturuyor, önceki tüm gerginliği bir kenara itiyor.

"Eğer harika göründüğümü düşünüyorsan, Janie'yi görene kadar bekle" diyor bana. "O seni uçuracak."

Janie adındaki kızın bu konuda Cass'a yetişebilmesi için çok güzel bir kadın olması gerekir, bu yüzden nefesimi tutmayacağım.

CHAPTER Thirty-Seven

Gerwyn

I Janie, St. Michael Caddesi'ndeki bir evden fırlayıp yanımdaki koltuğa oturduğunda arka koltuktayım. Cass'e kız gibi bir *selam* verdi ve sonra dikkatini bana çevirdi.

"Merhaba, Gerwyn. Seninle tanışmak gerçekten harika." "Seninle de Janie. Seninle de."

Ant elini kaldırıp onu selamladığında onun da Cass'in arkadaşıyla tanışmamış olabileceğini anlıyorum. Janie onun *selamını* duyduğunda gözle görülür bir şekilde gergin görünüyor ve tiz bir *hey ile verdiği* cevap onun yanında çok genç kalmasına neden oluyor. Yine de öyle. Ant onun yaşının iki katından fazla olmalı.

Janie'nin gerginliği kırmak isteyecek kadar sinirli olduğunu söyleyebilirsiniz. Başından itibaren okunacak kadar etkileyici.

"Hanley Hall'a gideceğimize inanamıyorum. Hayatım boyunca Malvern'de yaşadım ve bir kez bile orada yemek yemedim. Bir kere bile!"

Ant'ın sırttığını biliyorum. Dikiz aynasından gözleriyle onu süzdüğünü görüyorum. "Eminim seni hayal kırıklığına uğratmayacaktır."

Janie'nin parmakları dizlerine dokunuyor ve onu rahatlatmak için dostça bir gülümseme veriyorum. İşe yarıyor gibi görünüyor çünkü o da bana gülümsüyor ve derin bir nefes alıyor.

Hanley Hall'un önünde duruyoruz ve Janie ben ona yardım edemeden iniyor. Kızlar girişe doğru yürürken birbirlerinin koluna giriyorlar ve Ant benimle birlikte arkada kalıyor.

"Küçük bayan pembe hakkında ne düşünüyorsun? Aletini ıslatmak ister misin?"

Böyle konuşmasından nefret ediyorum.

"O iyi biri Ant, ama onunla daha on dakika önce tanıştım. Konuşmayı kes artık, lütfen." Bıyık altından gülüyor. "Yüksek atından in, Ger. Belli ki onu dövmeni istiyor, Zaten sana geyik gözleri atıyor. Neden kibirli ideallerini bir kenara bırakıp bir kez olsun sikini ıslatmıyorsun?"

Onun saygısız saçmalıklarına boyun eğmeyeceğim, bu yüzden onu görmezden geliyorum ve bize masamızı gösterirken restoran personeline nazikçe gülümsüyorum. Ant ve ben kadınların karşısındaki koltuklarımıza oturuyoruz ve Janie'yi tam ışık altında görüp takdir ediyorum. Gerçekten de tatlı bir kız, gerçek bir neşesi var, ama o sadece bir kız. Bir kız. Sarı saçlarına çok yakışan pastel pembe bir elbise giyiyor ama bu yaş farkını daha da belirginleştiriyor. Koyu mor saçlarıyla Cass'ın tam zıttı.

"İkinizle de tanışmak çok güzel," diyor benden Ant'a bakarak. "Hakkınızda çok şey duydum." Odağını bana çeviriyor.

"G.A.T.A. için kampanya çalışması yapıyorsun, değil mi?"

Başımı salladığımda Ant gözlerini deviriyor, sinsi bir sırıtışla şaka yapıyor.

"Lütfen, Tanrı aşkına, Janie, bizim başlangıçlarımızdan önce onu bu işe bulaştırma. İlk monologunu bitirene kadar sabah üçe kadar burada olacağız."

Janie ona kibarca kıkırdıyor ama Cass gülmüyor. Hiç gülmüyor. Ant bana sırıtıyor ve bana dirsek atıyor, mizah hala devam ediyor.

"O zaman senin *dünyayı düzeltme* saçmalığına hazırlansak iyi olur," diye güler ve bir garson çağırır. "Masaya bir şişe De Chante lütfen. Ve bir maden suyu."

"Bana da bir maden suyu lütfen," diye ekliyorum, Ant'ın kaşlarını çatmasına rağmen.

Janie için sikimi çıkaracak kadar sarhoş olmamı istiyor ama kaç kadeh De Chante içersem içeyim bunun gerçekleşmesi çok ama çok uzak.

Cass konuşmayı tekrar G.A.T.A.'ya getiriyor.

"Janie ve ben web sitenizde yaptığınız bir sunumu izledik. İnanılmazdı."

"Teşekkür ederim. Seks ticareti üzerine olan mı?"

Başını sallıyor. "Janie, G.A.T.A. için bir hayır etkinliği düzenlemişti. Birkaç yıl önce. Bu doğru, değil mi Janie?"

Buna hiç şüphe yok. Cass ve Ant arkadaşına aşık olmamı istiyorlar ve masanın öbür ucundan bana bakarken yüzünün kızarmasından anladığım kadarıyla, o da bu yolda benden daha ileride.

"Evet, G.A.T.A. için bir etkinlik yapmıştım" diyor. "Hâlâ altıncı sınıfta okurken Worcester Katedrali'nde bir koro gecesi idi."

Gülümsedim, çünkü tam olarak neyi kastettiğini hatırlıyordum. Jo ile birlikte oradaydım, kenarda. Tüm üniversiteleri bir araya getiren kilit organizatörlerden biriydim.

"Hangi altıncı sınıf koleji?" Ona soruyorum ve daha da kızarıyor. "St. Margaret's."

Genellikle bana oldukça iyi hizmet eden hafızamı yokluyorum. Ant, bir yaz boyunca kaç yaprak gördüğümü bir çırpıda hatırlayabileceğimi söylüyor.

"The Rhythm of Life'ı söylememiş miydin?"

Bana cevap vermeden önce çenesi düştü. "Evet, Hayatın Ritmi."

Ona gülümsüyorum. "İyi idi. Gerçekten iyiydi. İyi işti."

Cass şok içinde Janie ile benim aramda gidip geliyor. "Janie'yi şarkı söylerken mi gördün?"

diye onaylıyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet, etkinlikteydim."

Garson geliyor ve içeceklerimizi sunuyor. Maden suyundan bir yudum alıyorum ve sohbeti domine etmek istemediğim için sessiz kalıyorum.

Cass bir kez daha konuyu hayır işlerine getiriyor. "G.A.T.A.'nın kıdemli elçilerinden biri misiniz?"

"Evet, bir süredir onlarla çalışıyorum." "Ant gerçekten iyi iş çıkardığınızı söylüyor."

Omuz silkiyorum. "Hepimiz elimizden geleni yapıyoruz."

"Yine de," diyor. "Web sitesindeki *ekibimiz* sayfasında yer almak için gerçekten çok iyi iş çıkarıyor olmalısınız."

Ant güler. "Gerwyn'i istediğin kadar övgü almaya ikna etmeye çalışabilirsin Cass. Bunu kabul etmeyecektir, o yüzden boşuna nefesini tüketme."

"Mesele itibar kazanmak değil," diyorum onlara. "Bu, kendilerini kontrol eden pisliklere karşı mücadele eden insanlara yardım etmekle ilgili. İnsanlar insan ticaretini genellikle kurbanları kafeslere koyup emirlerini yerine getirene kadar dövmek olarak görüyor ve bu genellikle korkunç bir durum ama bundan çok daha fazlası var."

Zaten bir yuvarlanıştayım ve kelimeler gelmeye devam ettikçe tutkuyu durduramıyorum.

"Güç, dolandırıcılık ve ciddi zarar vermenin yanı sıra zorlama da kullanırlar. İstismarcılar genellikle kendilerine inanmak isteyen insanları avlarlar. İnsanları beklemedikleri durumlara sokmak için vaatler ve yalanlar kullanırlar ve sonra da onları sömürürler. İstismarcıların kullandıkları aşağılık yöntemler hakkında ne kadar çok insanın bilgi sahibi olmasını sağlarsak, o kadar çok insan bunun kendi çevrelerinde nerede ve nasıl kullanıldığını tespit edebilecek ve bunun için eğitim verebilmemiz ve yüksek sesle konuşabilmemiz gerekiyor. İhtiyacı olanları desteklemek için bağış toplamaya ihtiyacımız var, ancak savaşı kazanmaya yardımcı olmak için elçilerin ve gönüllülerin tutkusuna ihtiyacımız var."

Ant iç çekerek, "İşte gidiyor," diyor ama sözlerim etkili olmuş olmalı ki iki kadın da bana bakıp başlarını sallıyorlar.

"Hepimiz üzerimize düşeni yapabiliriz," diye devam ediyorum. "Hepimiz inandığımız davalar için mücadele edebiliriz. Bunu yaptığım için takdir edilmenin benim için en ufak bir önemi yok. Övgüye ya da takdire ihtiyacım yok."

"Evet," diyor Ant. "Bunu hepimiz biliyoruz."

Cass'e menüsündeki bir şeyi işaret ederek odağı değiştiriyor.

"Başlangıç olarak geyik eti tartarına ne dersin tatlım? Hoşuna gideceğini düşünüyorum." Ant'a başını sallayıp gülümsüyor ama gözleri tekrar benimkilere dönüyor.

"Bence yaptığın şey harika," diyor yüzünde muhteşem bir doğal gülümsemeyle. Janie de tatlı bir gülümsemeyle, "Ben de," diyor.

Başlangıçlar ve ana yemekler üzerinde çalışırken Ant sohbeti G.A.T.A.'dan uzaklaştırıyor ve Janie'ye düğün planlamacılarındaki işleri ve her hafta yoga ve yüzme akşamları hakkında sorular soruyor. Janie ve Cass'in ne kadar iyi anlaştıklarını görmek güzel. Tüm gece boyunca onların hikâyelerini ve kıkırdamalarını dinleyebilirim.

De Chante aktıkça kıkırdamaları daha da dramatikleşiyor ve iş etkinlikleriyle ilgili daha fazla hikaye ön plana çıkıyor. Tutkunun nereden geldiği önemli değil, benim için tutku tutkudur ve karşımdaki her iki kadın da insanlar için yaratılmasına yardımcı oldukları özel günlere büyük bir özen gösteriyor. Bunu görmek bile başlı başına güzel bir şey ve alıştığım iş hayatıyla anında bir tezat oluşturuyor. Cass ve Janie'nin enerjisi Berlin'deki ekipten çok farklı. Birlikte çalıştığım bir

grup insan, başka her şey pahasına maddi ödöl için oradalar. Bir yanım bu işi uzun zaman önce bırakmış olmayı diliyor ama Ant'ın inanılmaz danışmanlığı ve desteği sayesinde basamakları tırmanmayı başardım. Bu konuda hiç konuşmadığım için diğer alanlarda onun bilebileceğinden çok daha fazla yardımcı oluyor. Böyle delicesine yetenekli biriyle yaşamak ve çalışmak

Onun gibi profesyonel olmak, gelirimın büyük çoğunluğunu inandığım amaçlara yardım etmek için harcayabileceğim anlamına geliyor ve bunun için sonsuza kadar minnettar olacağım. Konu onu çok sıkısa da G.A.T.A.'ya muazzam bir şekilde yardım ediyor.

Zamanı geldiğinde garson bize tatlı menülerimizi sunuyor, ben de *teşekkür ederek* benimkini alıyorum, kremalı çikolatalı pasta dilimine çoktan karar vermişim. Janie yüzünde heyecanlı bir gülümsemeyle mutlu bir şekilde menüsüne göz atıyor ama Cass tıpkı Ant gibi göz ucuyla bile bakmadan kendi menüsünü masaya bırakıyor.

Janie buna oldukça şaşırmış görünüyor ve Cass'e kıkırdıyor. "Şöhret için gitmiyor musun?"

"Hayır," diye yanıtlar Cass. "Canım pek istemiyor. Biraz şekerim düşüyor."

Ant'a bakıyorum ve gülümsüyor, onunla gurur duyuyor, ki bu onun beni sinir eden bir özelliği. İsteddiği kadar benim haçlı ve vaiz olduğumu söylesin, o da en az benim kadar güçlü vaazlar veriyor, sadece çok daha incelikli bir şekilde - insanlara nasıl düşünmeleri gerektiğinden ne söylemeleri gerektiğine kadar her konuda tavsiyelerde bulunuyor. Ne giymeleri ve ne yemeleri gerektiğinden tutun da yanlış yaptıklarını düşündüğü her şeye işaret ediyor.

İçimdeki *haçlı* tarafını kontrol altında tutarak bunu bir kenara itiyorum. Ant'ın tavırları onun önemseme biçimidir ve Tanrım, Cass'i nasıl da önemsiyor.

Ant, Cass ve arkadaşına karşı harika davranıyor, ilgi gösteriyor ve Cass'in gözlerinde hayranlık dolu bir ifadeyle sürekli gülümsüyor. Janie'nin de ondan hoşlandığını söyleyebilirim, onlar birbirlerine gülümserken ben de onlara gülümsüyorum. Sohbetin akıp gittiği ve Berlin'de yıllarca konuşmaya alıştığım Neville'ler etrafında dönmeyen hoş bir akşam. Bu normalden hoş bir rahatlama ve Ant belli ki eğleniyor, çünkü biz daha tatlıyı bitirmeden bir önerisi var. "Şekerinizi bitirdikten sonra biraz daha şampanya içmek için eve dönmeye ne dersiniz?"

festivali?" Ant soruyor ama ben başımı sallıyorum. Gecemin sonuna yaklaşıyorum.

"Benim için değil, teşekkürler. Yarın Londra'ya gitmek için erken kalkacağım. Öğle yemeğinde G.A.T.A. ekibiyle buluşup baskı konusundaki seminerimizi planlayacağım."

Ant, gülümseyerek gizlemeye çalışsa da gözle görülür bir şekilde sinirlenmiş görünüyor.

"Cidden Ger, G.A.T.A. çetesine katılmadan önce en azından bir hafta sonu gidemez miydin?"

Bu, menümü yere bırakmama neden olacak kadar sinirlerimi bozuyor. "Hayır, Ant. Yapamam."

"Peki. Sen yap o zaman." Duruşunu bir gülümsemeyle bozuyor. Bu seferki çok daha inandırıcı. Ama ne beni kandırabiliyor ne de saçma sapan yüz ifadesini.

Aramızdaki ruh hali değişiyor, konuşulmuyor ama kadınların hiçbirini bunu fark etmiyor gibi görünüyor.

Güzelce kayıtsız.

"Tatlı gelmeden önce bir sigara içmek için dışarı çıkacağım," diyorum ve yerimden kalkmadan önce Ant'ın küçümseyici alaylarına bakmak için etrafta beklemiyorum.

Dışarıdaki merdivenlerin dibinde ışık yakarken ayak seslerinin bana doğru yaklaştığını duyuyorum. Bu Janie'ydi, yüzünde çok tatlı bir gülümseme vardı.

"Sigara içiyor musun?" Soruyorum ve ona paketi uzatıyorum.

Biraz omuz silkiyor, sonra benden bir tane alıyor. "Ara sıra, evet, teşekkürler."

Çakmağı çakıp ateşlemesine yardım ediyorum ve Hanley Hall'un ihtişamının dışında birlikte sigara içiyoruz.

"G.A.T.A. için kampanya yürütmeniz çok güzel," diyor. "Gerçekten bu işe geri dönmeyi düşünmeliyim. Hayır işleri için yeterince çalışmıyorum."

"Sizi her zaman G.A.T.A.'da ağırlamak isteriz."

Bolca şampanya içmiş ve bu belli oluyor. Gülümsemesi, buraya gelirken arabada bana ilk attığı gülümsemeden farklı bir güven seviyesinde.

"Peki ya sen?" diyor, "Bana hoş geldin der *misin*?"

Bu soruya nasıl tepki vereceğimi bilemediğim için sigaramdan bir nefes daha çekiyorum. Cevap verme fırsatı bulamıyorum, çünkü şampanyanın içinden bile çok erken konuştuğunu fark ediyor.

"Özür dilerim," diyor. "Seni restoranın diğer ucunda takip ettiğim için kendimi aptal gibi hissediyorum."

"Yapma," diye onu temin ediyorum. "İlgi göstermenin aptalca bir yanı yok. Çok gururlandım."

Kendi kafasını tokatlıyormuş gibi yapıyor ve sigaralarımızı bitirip çöpe atarken birlikte gülüyoruz.

"Tatlılar şimdi bize doğru geliyor," diyor gülümseyerek. "İçeri girip yemeye başlasanız iyi olur."

O kadar tatlı bir kız ki, masaya dönerken ona kolumu uzatıyorum, her adımda nefesimin altında kendime küfrediyorum. Keşke, sadece Janie gibi bir kıza aşık olabilseydim, o zaman hayat bambaşka bir dünya olurdu, ama yapmayacağım, çünkü o bana göre değil. Sandalyesini çekip oturmasına yardım ederken bunu zaten biliyordum, çünkü birlikte geçirdiğimiz bir akşamdan sonra bile kesin olan bir şey vardı.

Tatlıdan bir ısırık bile almamış olsa da, tatlıya kadar dikkatim başka bir kadının üzerinde.

Zamanımı birlikte geçirmek istediğim kişi Cass. Sikimin ıslanmasını ya da Ant'ın kullanmayı sevdiği diğer saçma ifadeleri siktir et, çünkü peşinde olduğum şey bu değil. Onunla eski filmleri izlemek, kahve içmek ve onu olduğu gibi tanımak istiyorum ve bana gülümsemesine bakılırsa, onun da bundan hoşlanacağını tahmin ediyorum.

Yıllardır ilk kez, hafta sonumu G.A.T.A. toplantılarına ayırdığım için neredeyse pişmanlık duyuyorum, ancak bu dengeyi düzeltmek için bolca zamanım olacak. En azından öyle umuyorum - çünkü taşınıyorum.

Janie bize spadaki farklı yüzme seanslarını anlatırken ben ona gülümsüyorum, o da bana gülümsüyor.

Ant, "Hesabı getireyim," diyerek araya giriyor ve ben itiraz edip payıma düşeni ödeyeceğimi söyleyemeden masadan kalkıyor.

Restorandan geçerken bana ters bir bakış attığında midemde kötü bir burkulma oluyor. Gözlerindeki bakış, benimkilere nasıl baktığını fark etmemi sağladı.

Ve benimkinin onun kız arkadaşına ne kadar baktığını.

CHAPTER Thirty-Eight

Cass

I Janie'nin Gerwyn'den ne kadar hoşlandığı iyi geceler derken belli oluyor. Ailesinin evine doğru yürürken bize el sallıyor ama tüm dikkati onun üzerinde.

Umarım o da aynı şeyi hissediyordur.

Ant eve dönerken sessizdi, ben de dikkatimi arka koltuktaki haçlıya yönelttim, kampanya çalışmaları hakkında daha fazla bilgi edinmek istiyordum. Ant istediği kadar canımı sıkacağını söylesin, sıkmayacak.

"Sabah Londra'ya gidiyorsun o zaman?"

"Evet, erken. Öğle yemeği için Richard Wells ile buluşacağım."

Ant bana "*onu cesaretlendirme*" der gibi bakıyor ve Gerwyn için üzülüyorum, çünkü o da her zaman bu tür bir fırçayla karşılaşıyor olmalı.

Ant ona iç geçirir. "Unutma Ger, İngiltere'ye taşınmak sen ve G.A.T.A. ile ilgili değil, sen ve Nevilles ile ilgili. Her beş saniyede bir konferans toplantılarına koşmak değil."

"Bunu belirtmenize gerek yok," diyor Gerwyn. "Ek iş yükünün gayet farkındayım, teşekkür ederim."

"Güzel."

Bu basit etkileşimden Ant'ın nasıl bir patron olduğuna dair bir fikir edindim ve bu Finn'in partisinde gördüğüm yumuşak, konuşkan adam değil. Ant ve Gerwyn'in ara sıra nasıl kavga edebildikleri şimdi daha anlamlı geliyor, çünkü Gerwyn'in arkasına yaslanıp sineye çekecek türden bir adam olduğunu düşünemiyorum.

Sessizce Ant'ın sürüşünü izliyor, aşık olduğum adamı gerçekten ne kadar iyi tanıdığımı sorguluyorum. Gerwyn'in alkolizmiyle ilgili ifşası hâlâ midemi bulandırıyor, bu da bir başka iyi şey

knickerbocker ihtişamını tercih etmememin sebebi.

Umarım bir gün erkek arkadaşım bana içini açıp geçmişinin, hayatının ve yolculuğunun gerçek hikâyesini anlatacak kadar rahat hisseder.

Yemeği ne kadar beğendiğime odaklanarak sohbeti hafifletmeye çalışıyorum ve Gerwyn de coşkuyla katılıyor ama Ant katılmıyor, gözlerini önündeki yola diyor. Eve vardığımızda önümüzde adım atmaya devam ediyor ve ön kapıyı ardında açık bırakıyor.

Gerwyn yüzümdeki şaşkınlığı görünce "Merak etme," diyor. "Bazen böyle olur. Sabaha bir şeyi kalmaz."

O kadar doğal söylüyor ki, sanki sıradan bir olaymış gibi.

"Kahve?" Gerwyn mutfığa vardığımızda soruyor, ama Ant arkamdan geliyor, kötü ruh hali boynuma kondurduğu öpücüklerin ardında saklı. Yatmadan önce bir liberica fasulyesi fantezisine *evet lütfen* demek üzereyim ama Ant elimi tutuyor ve Gerwyn kahve makinesinden dönüp bana bakana kadar beni kahvaltı barından uzaklaştırıyor.

"Sanırım bu bir hayır demek, Cass? Bir tane için istekli olacağınızı düşünmüştüm." Ant benden önce ona cevap veriyor.

"Hayır. Biz yukarı çıkıyoruz. Yarın gece Richard'la kalıyorsun sanırım?"

Gerwyn omuz silkiyor, Ant'ın gözlerine bakmıyor.

"Her iki şekilde de karar vermeden önce programın nasıl sonuçlanacağına bakacaktım."

"Parlak zırhlı şövalye seansınızı kısa kesmeye zahmet etmeyin. Hafta sonu için G.A.T.A. çabalarını bir kenara bırak ve bize katılmaya üsenecek kadar kampanya yapmakla meşgul değilsen Pazar günü görüşürüz."

Ant'ın yüzünde hâlâ kaşlarını çatmış bir ifade var ama Gerwyn onun bu yönüne karşı gerçekten başışıklık kazanmış olmalı.

Hiç tepki vermiyor.

"Tabii. Pazar günü görüşürüz."

"İyi geceler," diyorum ve Gerwyn Ant'ı tamamen görmezden gelerek bana gülümsüyor. "İyi geceler Cass."

Smokinli inanılmaz erkeğimle merdivenleri tırmanıyor olmaktan mutluyum ama bir yanım pijamalarımı giyip çıkmadan önce bir kahve içmek ve Gerwyn'le sohbet etmek istiyor. Yatak odasının kapısından girer girmez Ant'a geceyi ne kadar sevdiğimi söylemek üzereydim ki beni omuzlarımdan tutup doğruca yatağa fırlatıyor.

Beni iğnelerken gözleri vahşi. Bana bakarken pis pis sırıtıyor.

"Bütün gece senin amını arzuladım."

Bu erkek arkadaşımın en azından benim iyi bildiğim bir yönü. Elbisemi yukarı çekecek kadar kendini kaldırdığında bacaklarım çoktan ayrılıyor.

"Bu akşam sikimi hiç düşünmedin, değil mi?" diye tıslıyor. "Her şey akılsızca sohbet etmek ve havadan sudan konuşmakla geçti."

Garip bir şekilde suçlu hiss ediyorum.

Ant parmaklarını külotumun içine sokuyor, başparmağını klitorisime sürmeden üç parmağını birden içeri sokuyor.

"Yeterince ıslak değilsin," diyor. "Ama sorun değil, bunu kaldırabilirsin."

Beni zorla önüme çeviriyor ve külotumu kalçalarımın etrafından aşağı çektiğinde hiç hazır değilim.

"Sikimi ister misin?" diye soruyor ve midem sinirden çalkalanıyor olsa da *evet, lütfen* diye başımı sallıyorum.

Kalçalarımı kavırıyor ve sikini tek hamlede içime sokuyor ve kesinlikle onun bu tarafına alışıyor olmalıyım, çünkü acımasına rağmen sadece bir iniltiyle almayı başarıyorum.

Her zamankinden daha sert, yüzümü yatağın üstündeki minderlere gömecek kadar sert bir şekilde beni sıkıştırıyor. Saçlarımdan tutup başımı geriye çektiğinde nefes nefese kalmıştım.

"Haçlı'yı ve onun saçmalıklarını düşünmeyi unut. Aklındaki tek şey benim sikim olmalı."

Bana tıslayarak bir şeyler söylemeye devam ederken dişlerimi sıkmana neden olacak kadar derine itiyor.

"Bir süperstar gibi görünebilir ama Gerwyn'in amla ne halt ettiği hakkında hiçbir fikri yok. Kadınlar sürtük olmak *ister*. Kendilerine verilen her şeyi almak ve daha fazlası için yalvarmak *isterler*, istediklerini düşünmeseler bile." Sikini derinlere sokuyor ve alaycı bir tavırla duraklıyor. "Gerwyn bir kadının amını doğru düzgün kullanamaz çünkü o bir vanilya pisliği. Muhtemelen bu yüzden Jo onu aldattı ve başka biriyle birlikte oldu. Eminim Gerwyn onun klitorisinin nerede olduğunu bile bilmiyordu."

Bu acıtıyor.

Jack gittiğinde de insanların benim hakkımda aynı şeyleri söylediğini düşününce midem bulanıyor.

Gerwyn'e korkunç davrandığı için Ant'a meydan okumak istiyorum ama yapamıyorum. Tekrar tekrar derinlere giriyor, kesintiye uğratılamayacak kadar güçlü ve kelimelerimi doğru düzgün kullanamayacak kadar içimdeki noktaya çok iyi vuruyor.

Nefesi hırıltılı. "Bir kadına prenses gibi davran, ama onu bir fahişe gibi becer. Bunu söylemelerinin bir sebebi var Cass. Çünkü kızlar gerçekten oldukları fahişeler gibi çiğ çiğ sikilmek isterler. Kaygan, ıslak amcıklarını onları sahiplenmek isteyen sikler için açmak *isterler*. Bu doğru, değil mi bebeğim? Amcığının ihtiyacı olan şey bu, değil mi?"

Bana tekrar çarpıyor ve Tanrım... acıyı tam tutturuyor. Beni hızlı ve sert bir şekilde sikerken amımın sesi çok ıslak geliyor.

Tekrar duraklıyor, eli saçlarımda, beni ona bakmaya zorluyor. Parlak yeşil gözleri benimkilere sertçe bakıyor.

"Biliyor musun, iş yerindeki çocuklar, Gerwyn'in bugünlerde bir amcığı kabul etmesinin tek yolunun, aynı anda kıkına vurmam olduğunu söylüyorlar. İsteddiği şeyin benim sikim olduğunu söylüyorlar, ateşli tatlı amcık değil. Düşünsene, bebeğim?"

Sözleri içimde bir şeyleri tetikliyor ve geriliyorum. Ant'ın Gerwyn'in kıkını sikeceği düşüncesi içimde tuhaf bir ürperti yaratıyor.

"Sence bu doğru mu?" Sormayı başarıyorum.

Ant yaklaşıyor ve kulağıma fısıldıyor. "Ne fark eder ki? İstedığın bu mu, sürtük? Senin için Gerwyn'in kıkına çakmamı mı istiyorsun?"

Bunu daha önce hiç düşünmemiştim. Ant'ı biriyle sevişirken görmek isteyeceğimden emin değilim, hele Gerwyn gibi bir adamla... ama mesele de bu. Emin değilim. Ant'ın önüme koyduğu hiçbir şeyden emin olamadım.

"Bunu yapar mıydın?" Ona sordum.

Kahretsin, Ant soru sorarken bana nasıl vuruyor, bir erkeğin kıkını sikmesini isteyen pis, kirli bir orospu olduğumu homurdanıyor ve ben de onunla birlikte inliyorum çünkü duramıyorum. Evet, evet, evet, lanet olası EVET, çünkü bunu düşünüyorum... Ant'ın Gerwyn'i sikmesini düşünüyorum... Gerwyn'in *beni sikmesini* düşünüyorum...

Ant'la aynı anda boşalıyorum, sert ve keskin ve lanet olsun, beni sersemletiyor. Hızlı ve sertti ve vücudum tükendi, ama bu zihnimin yuvarlanmaya devam etmesini engellemiyor.

"Bunu gerçekten yapar mıydın?" Ant'a tekrar soruyorum, bu sefer daha sakın bir sesle. Cevabı derin bir ürpertiyle bekliyorum, çünkü belki... sadece belki... ama hayır.

Ant alaycı bir kahkaha atarak sırt üstü dönüyor ve sanki bir bok parçası yiyip yemeyeceğini sormuşum gibi bana bakıyor.

"Tabii ki yapmazdım Cass."

Tuhaf bir şekilde hayal kırıklığına uğramış hissediyorum, yanaklarım tam bir aptal gibi yanıyor. Ant tekrar gülüyor ve sanki ikimizin de paylaşması gereken bir şakaymış gibi beni kendine çekiyor.

"Şaka yapıyordum bebeğim. Endişelenmene gerek yok, çünkü Gerwyn'in göt deliğini becermem mümkün değil. Milyon yıl geçse de sikimi onun yanına yaklaştırmam."

Yine de endişelenmiyorum. Her şeyi yanlış anlıyor. *Beni yanlış* okuyor ve konuşmaya devam ettikçe bu uçurum daha da derinleşiyor.

"Tatlım, çok fazla alete ihtiyacın olduğunu biliyorum, ama söz veriyorum Gerwyn'inki olmayacak. Öncelikle, iş iştir ve zevk zevktir ve ikimizden birinin Gerwyn'i almasını istesem bile - ki istemiyorum - o hayatım boyunca yanıma yaklaşmasına izin vereceğim bir adam değil. Yeni başlayanlar için fazla vanilya." Sırıttıyor. "Eğer biraz akli varsa, sikini senin küçük güzel arkadaşına sokar, ama bundan şüpheliyim. Bu gidişle aleti hep pantolonunun içinde kalacak."

"Belki de henüz doğru kadınla tanışmamıştır?" Ben de karşı çıkıyorum.

"Pek çok kadınla tanıştı ama hiçbir biriyle anlaşılamadı. Dikkatli ol Cass, dramatik bir hıyar olabilir. Pireyi deve yapar ve tüm insanlığı değiştirmeyi bekler, her şeyi büyüteçle tekrar tekrar analiz eder. Bu saçmalığa katlanıp yine de ona olan sonsuz aşkını itiraf etmek için çok iyi bir insan olmak gerekir. Jo'nun yapmadığı kesin. O bile doydu ve daha iyi biriyle yoluna devam etti."

Ahh. Sözleri yine acıttı. *Daha iyi birine geçti.*

Alnıma bir öpücük konduruyor ama onun şefkatinden hiçbir şey hissetmiyorum. Dudaklarıyla buluşmak için yüzümü kaldırmıyorum ve o beni yanlış anlıyor, fısıldamadan önce yumuşak bir şşş ile beni yatıştırıyor.

"Gerwyn'e ihtiyacın yok bebeğim, endişelenme. Sen bolca sert ve sert horozu hak eden bir sürtüksün, ama güven bana, sevimli, kareli gömlekleriyle vanilya dick'i çağırmadan fazlasıyla alacaksın."

Ant'ın yüzündeki iğrenç gülümsemeyi gördüğümde gerilmemeye çalışıyorum, çünkü bir sonraki adımın ne olacağını bir mil öteden hissedebiliyorum.

"Haçlı'nın Londra'da olacağını bildiğimden yarın gece için sana bir sürü yarak ayarladım bile." Gülüyor. "Gerwyn'in içeri giren erkek alayını izlemesi konusunda endişelenmene gerek yok. Bu işi ondan uzak tutacağız."

Tören alayı.

Yani, kesinlikle onlardan bir sürü olacak.

Bununla birlikte Ant bana daha sıkı sarılıyor ve düğmeye basılıyor. Diğer herkesten daha çok sevdiğim adam geri dönüyor ve benimle göz göze gelirken başparmağını yanağıma sürtüyor.

"Tanrım, seni seviyorum," diyor. "Senin ne kadar mükemmel bir kadın olduğuna hâlâ hayranım. Bu akşam çok güzel bir yaratıktın prenses. Bütün restoran ne kadar aşık olduğumuzu görmüş olmalı. Her köşeden gülümseme aldık."

Genelde onun iltifatları karşısında bir fener gibi parlardım, ama bu sefer bu duygu beni o kadar etkilemedi.

"Güven bana bebeğim," diye ekliyor. "Sen Bayan Bradstone olduğunda çok gurur duyacağım. Babanın seni koridorda yürürken görmekten gurur duyacağım."

Düğün günümüzden bahsetmek beni ona geri götürmeye yetiyor ve belki o da bunu biliyor çünkü gözleri parlıyor. Keskin. Sebebinin ne olduğu önemli değil, yeminlerimizi ederkenki görüntümüz, neden söylediğinden bağımsız olarak işe yarıyor. Peri masalı hayallerimi aydınlatıyor.

"Ben de," diye fısıldadım. "Ne yazık ki bize katılacak bir ailen olmayacak. Ailenin de benimkiyle birlikte günümüzü sevdiğini görmeyi çok isterdim."

Başından savıyor.

"Bunun bir önemi yok, sevgilim. Gerwyn sinir bozucu olabilir ama ben o hıyarı ölesiye seviyorum. Mücadeleci kahraman, yüzük kutusu açık ve yüzünde bir gülümsemeyle yanımda olacak. Benim için doğru kadının sen olduğunu biliyor."

Bir öpücük için yüzümü Ant'inkine yaklaştırıyorum, onun geleceğine adanmış kadın rolüme geri dönüyorum, tıpkı onun benimkine adanmış olduğu gibi. Hâlâ buruşuk elbisemin içinde olmasaydım yorgunluktan kollarında uyuyakalırdım.

Düşüncelerimi okuyor. "Seni duşa sokup uyutma vakti geldi bebeğim."

Takım elbiseli erkek arkadaşım beni yataktan kaldırıyor, bana kıyasla hala oldukça kusursuz görünüyor. O beni izlerken elbisemi düzeltiyorum, sonra da onun bilgeliğini yansıtarak gülümsüyorum, çünkü ağzım kurumuş, kupkuru.

"Duşu başlatın Bay Mükemmel, ben gidip biraz maden suyu getireyim."

"Vay canına, işte benim iyi kızım," diye cevap veriyor. "Hızlı öğreniyorsun."

Sahanlığa çıkıp kapıyı arkamdan kapatıyorum, Gerwyn'i merdivenlerin başında gördüğümde elbisemi tekrar bir düzene soktuğum için minnettarım.

Gerwyn'in gözleri üzerimde ama bu kez dostça bir sırtışla aydınlanmıyor. Bundan çok daha ciddi görünüyor.

"Hey," diyorum yollarımız kesişirken. "Bu kadar erken inişte buluşmamızın şerefine."

Yanından geçip gideceğim ama uzanıp elimi tutuyor. Tanrım, gözleri yakından daha da yoğun.

"Dikkatli ol Cass. Karınca çok ikna edici olabilir."

Yarın akşamki *töreni* düşününce heyecanlanıyorum ama elimden geldiğince alttan alıyorum. Gerwyn bizi yatak odasında duyduysa ne olmuş yani? Ona yumuşak bir omuz silkme hareketi yapıyorum, çünkü önemli bir şey değil, değil mi? Ant eğleniyor ve ben de ona katılıyorum, ikimiz birlikte zevk alıyoruz. Bunda hiçbir zarar yok.

Gerçi Gerwyn'in bahsettiği erkek alayı bu değil. Yakınından bile geçmiyor.

"Kahve ve çikolatalı pasta istiyorsan, mutlaka almalısın. Ant'ın yapmanız gerektiğini düşündüğü şeylerle ilgili sizi tavsiye bombardımanına tutmasına izin vermeyin. Sizin yerinize karar vermesine izin verirsiniz, bunu daha da fazla yapacaktır."

"Teşekkürler," diyorum, kalbim biraz sakinleşiyor. "Ama benim için endişelenmene gerek yok, gerçekten. Maden suyunu severim ve tatlı istemedim. Karınca'nın bununla bir ilgisi yok."

"Sorun değil o zaman. Eğer endişelenmeme gerek olmadığını söylüyorsanız, eminim yoktur." Haçlı Gerwyn hiç de emin değil, bu çok açık.

Ben alt katta görüş alanından çıkana kadar gözleri sahanlığın tam karşısında bana sabitleniyor.

CHAPTER Thirty-Nine

Cass

Ant pijamalarla rahat bir gün geçirmemizi öneriyor, ben de rahatlamak için elimden geleni yapıyorum, Rocky filmlerini izlerken kanepede ona sarılıyorum. Ant mutlu konuşmalar yapıyor ve ben de mutlu gülümsemelerle ona katılıyorum ama saat ilerliyor. Her geçen dakika bunu hissediyorum. Bu gece kapıdan gireceklerden korkuyorum. Öğleden sonra sona eriyor ve Ant kıpırdandığımı görünce elimi tutuyor. "Bu gece tam bir tanrıça olacaksın bebeğim, rahat ol. Sen de en az benim kadar zevk alacaksın." Güzel, kirlili bir kahkaha atıyor. "Gerçi bu uzun bir emir. Dünyanın en azgın adamı olacağım." "Umarım öyledir," diyorum ona. "Biliyorum," diye karşılık veriyor. Bize daha önce hiç denemediğim balık çeşitleriyle dolu deniz mahsullü paella yapıyor. "Bayılacaksın, güven bana," diyor ve ben de bayılıyorum. Ona tadının çok lezzetli olduğunu söylüyorum ve o da bana sırtıyor. "Bak, tatlım. Senin zevklerini senden daha iyi biliyorum. Buna inanmaya başlamalısın." Ben geri çevirme fırsatı bulamadan bir şişe şampanya patlatıyor. Midem o kadar kötü çalkalanıyor ki, bununla başa çıkıp çıkamayacağımı bilmiyorum, ama yine de bana yapabileceğimi garanti ediyor. "Seni rahatlatacak, bebeğim. İçinde bir şampanya parıltısı varken azgın bir sürtük olmayı çok daha kolay bulacaksın."

Tavsiyesine uydum ve ilk kadehimi bir dikişte içtim. Bir tane daha dolduruyor, ama ben bunu yemek yerken her seferinde bir yudum alarak sabit tutuyorum. Bıçağımı ve çatalımı boş tabağıma koyduktan sonra bardağı bitiriyorum.

"İnsanlar ne zaman gelmeye başlayacak?" Ona sordum.

Başını öne eğiyor. "Öyle dediğimde, seni ilgilendirmez. Yine de hazırlanma zamanı."

Dušta beni güzelce ve nazıkçe öpüyor. Amımı çıplak tıraş ediyor ve ben inleyene kadar klitorisimi çalıştırıyor, beni sınırlarıma rağmen heyecanlandıracak kadar iyi tanıyor.

Beni kurularyp nemlendiriciyle masaj yaptığında komodinin üzerinde bir kadeh şampanya daha beni bekliyor. Bunu yudumlarırken sarhoşluk hissi beni vurmaya başlıyor ve daha fazlasını istiyorum.

Daha fazlasına *ihtiyacım var*.

Ant beni açık bir kitap gibi okuyor. "Sana şişeyi getireyim," dedi.

O aşağıya inerken ben aynada kendime bakıyorum, çırılçıplak ve mükemmel bir şekilde tıraş olmuş.

"Bu gece beni çıplak mı istiyorsun?" Odaya döndüğünde ona sordum.

"Hayır. Bu sefer çorap giydireceğim."

Cevabı beni şaşırttı. Benim için bir çift hazırlamıştı bile, çekmecedan çıkarıp uzattı. Muhteşem dantelli üst kısmı olan güzel siyah külotlar.

Ant beni ona dönmem için yönlendirdiğinde kendimi daha da sürtük gibi hissederek onları giyip bağlıyorum. Başıyla onaylayarak beni bir tur alkışlıyor. Neredeyse karşılığında ona reverans yapmaya meyilli hissediyorum.

"Az kaldı bebeğim," diyor ve beni kollarıyla sarıyor. "Cass, sana aşığım. Sen yanımda olmasan artık ne yapardım bilmiyorum." Yine pis bir kahkaha attı. "Ya da benim için açılmış yatağın üzerinde sen olmadan."

Pantolonunun içinden ereksiyonunu hissedebiliyorum ve bu çok etkileyici. Fısıldarken bana daha sıkı sarılıyor. "Böyle gecelerde beni ne kadar sevdiğini gerçekten gösteriyorsun, tatlım.

Biliyorum, sikini almak

Bir sürtük gibi kaç kez pis bir orospu gibi boşalırsan boşal, benim ihtiyaçlarım seninkilerden daha önemli ve buna saygı duyuyorum bebeğim. Bunu seviyorum. Her şeyiyle buna değer veriyorum."

Beni sıkma şeklindeki minnettarlık, sahip olabileceğim tüm korkuları kovuyor. Öyle olmalı. Bana böyle inanırken onu nasıl hayal kırıklığına uğratabilirdim ki?

"Hadi seni yatağa yatıralım," diyor ve yanıma almak için şampanya şişesini kaldırıyor.

Sahanlıktan aşağı inerken elini tutuyorum ve kapı çoktan açılmış oluyor. Yatak kameralarla birlikte orada bekliyor, ben de herhangi bir talimat vermeden aşağı iniyorum, onun beklediği gibi sırtüstü yatıyorum, ama bu sefer başını sallıyor.

"Bu gece olmaz, bebeğim. Seni dört ayak üzerinde, dizlerini iyice açmış ve güzel kıcını kapıya dönmüş bir şekilde istiyorum."

Bana söyleneni sorgusuz sualsiz yaparım.

"İşte benim mükemmel kızım. Biraz daha şampanya ister misin?" diye soruyor ve ben de *evet, lütfen* diye başımı sallıyorum.

Bu sefer bardakla uğraşmıyor, sadece şişeyi bana uzatıyor ve o şişeyi benden geri almadan önce bir yudum içiyorum.

Dört ayak üzerinde bekliyorum, kameraları son kez kontrol ederken ona bakıyorum ve geceyi nelerin beklediğini merak ediyorum.

Ant sırtıyor. "Dün gece inanılmaz görünüyordun Cass, ama bunun yanında hiçbir şeydi. Burada sikini çıkaran her erkeğin bir rüya tanrıçası olacağı kesin."

Keşke ben de onun kadar kendime güvenebilsem. Kendimi bir tanrıça gibi değil, yapış yapış bir

yatağın üzerinde garip bir sarhoş kadın gibi hissediyorum.

Ant yanıma oturup yüzünü yüzüme yaklaştırdığında dizlerimi iyice açarak dört ayak üzerinde pozisyon alıyorum. Şampanya şişesini ağzıma uzatıyor ve ben de uzun bir yudum alıyorum.

ikinci kez, sarhoşluğun sersemliğinin beni gerçekten etkilemesi için çaresizce.

"Bu gece farklı bir şey planladım," diyor. "Senin için kıçta bir şey yok."

Bunun üzerine içimi bir rahatlama hissi kaplıyor ama bunu Ant'tan saklamak için elimden geldiğince kirli bir gülümseme takınıyorum. "Çok yazık. Ne alacağım o zaman?"

Cevap vermeden önce duraksıyor, çakırkeyif sırtışıma içine çekiyor.

"Buraya gelen her erkek tarafından amın doldurulacak bebeğim. Seni teker teker sikecekler, sık üstüne sikecekler ve amcığın sana verdikleri her damla spermi alacak. İçinde tutabildiğin kadar tutmanı istiyorum ve bu çok ateşli görünecek prenses. Delicesine ateşli."

Konuşmaya devam ederken bana şişeden bir yudum daha De Chante veriyor.

"Oyunun başka bir koşulu daha var prenses. Bu adamların hiçbirine bakmayacaksın. Tek bir tanesine bile. Onlarla yüzleşmek için başını çevirmeyi aklından bile geçirme, çünkü onlar seni dolduran yabancılardan oluşan uzun bir alay olacaklar ve sen de onların yaralarını sokabilecekleri hoş ve kaygan bir delikten başka bir şey olmayacaksın."

Ona bu kadroda kaç kişi olacağını sormak istemiyorum. *Alay* dedi, o yüzden hayal etmek bile istemiyorum.

"Onlar beni sikerken ben de kendimle oynayabilir miyim?" Diye soruyorum, ama o başını sallıyor. "Sadece ben söylediğimde. Eğer yeterince iyi bir sürtük olursan ödülünü alırsın."

Bana biraz daha şampanya veriyor ve o kadar hızlı içiyorum ki şişeyi geri çektiğinde biraz öksürüyorum.

"Sakin ol," diyor. "Şampanya iyidir, seni etrafında neler olup bittiğini anlamayacak kadar sarhoş etmediği sürece. De Chante olsun ya da olmasın, gece bitmeden bir sürtük gibi inleyecek ve daha fazlası için yalvaracaksın, sana söz veriyorum."

Bir yanım o kadar harap olmuş olmayı diliyor ki uzak homurtular ve çarpmalardan başka bir şey hissetmiyorum ama ona inanmak zorundayım. Şimdiye kadar her konuda haklıydı.

"Kuralları anladın mı?" diye soruyor bana. "Dört ayak üzerinde duracaksın ve arkana bakmaya cesaret edemeyeceksin. Amını güzelce sık ve yüzünde güzel bir gülümseme olsun ve mecbur kalmadıkça bir damla bile döl dökmeye cesaret etme."

"Evet, anlıyorum," diyorum ama kulağa zayıf geliyor olmalı.

Yüzümü tutuyor, ruh hali bir anda değişiyor. "En azından beni bunu istediğine inandırmaya çalış. Eğer benim için bir sürtük olmak istemiyorsan bunu şimdi söyle. Seçim senin Cass. Her zaman senin seçimin."

Tereddütlerimin bu kadar açık olduğunu fark etmemiştim. Panik içinde başımı sallıyorum, çünkü bu istediğim son şey - hayal kırıklığına uğramış bir şekilde iptal etmesi.

"Hayır, Ant, lütfen. Gerçekten istiyorum! Gerçekten istiyorum! Sadece kafamı toparlamaya çalışıyorum, hepsi bu." "Amin istiyor, değil mi? Göster bana. İkna et beni."

Parmaklarımı bacaklarımın arasına kaydırıyorum, omuzlarımı şiltenin üzerine koyuyorum ve yüzümü kirli bir fahişe gibi yana doğru bastırıyorum. Bir iniltiyle üç parmağımı içime sokuyorum ve neyse ki duştaki çabalarından dolayı yeterince ıslanmışım ki parıl parıl çıkıyorlar. Bunun için şükürler olsun.

Bunları ona tuttuğumda gülümsediğinde çok rahatlıyorum.

"O benim bebeğim," diyor ve onları emerek temizliyor. "Öyleyse beni biraz daha ikna et. O güzel ıslak amcığının dölle dolmak istediğini söyle bana."

"Öyle," diyorum başımı sallayarak. "Benim güzel ıslak amcığım dölle dolmak istiyor. Alabildiğim kadar. Her şeyi. Hepsini alacağım."

"Bu çok fazla olacak, biliyor musun? Oldukça ıslak amcıklar çok şey kaldırabilir."

"Biliyorum," diyorum. "Ve istediğim de bu. Bana verdikleri her şeyi."

Kendimi dizlerimin üzerinde sallıyorum, hareketlere giriyorum, çünkü bunu yapabilirim. Bunu yapmak istiyorum. "Biraz daha şampanya?" Ant soruyor ve ben yine başımı sallıyorum.

"Evet, lütfen."

"Aferin
kızıma."

Bir yudum daha aldım ve şişeyi boşalttım. Bütün bir şişe şampanyayı bitirmiştım ve daha ilk aletimi bile almamıştım. Kahretsin.

Neyse ki Ant gülerek yatağın en yakınındaki sehpayı işaret eder ve orada çoktan açılmış bir şişe daha vardır.

"İstediğin kadar içebilirsin bebeğim, bu senin seçimin. Sadece kontrolünü kaybedecek kadar sarhoş olmadığından emin ol. Bunu asla istemem. Karar her zaman senin."

Kafamın içinde bir ses bana gülüyor. *Evet, doğru.*

"Neredeyse zamanı geldi bebeğim ve sana ne diyeceğim," diye fısıldıyor. "Şimdiye kadar çok iyi bir küçük orospu olduğun için, ilk horoz gelene kadar klitorisinle oynamak için iznim var."

"Teşekkür ederim," diyorum ona, gerçekten minnettarım.

"Dediğim gibi tatlım, De Chante senin için orada. Ne istersen iç, bu senin seçimin. Sadece kapıyı tekrar açtığımda azgın bir orospu gibi hazır ve yerinde olduğundan emin ol."

"Teşekkür ederim."

"Ve geri dönmek yok, tamam mı?"

"Anladım."

"Aferin kızıma."

Gitmek için ayağa kalkarken gülümsemesi muhteşemdi.

"Videonun sizin için ne kadar güzel bir sürpriz olacağını hayal edin. Tüm isimsiz yarakların yakında ekranda bir yüzü olacak. Bu gece amını siken adamların kimler olduğunu ve bundan ne kadar zevk aldıklarını göreceksin."

İsimsiz yarakların bundan ne kadar zevk aldığı umurumda değil, tek umursadığım Ant'ın ne kadar zevk aldığı. "Hazır ol," diyor ve ben de ona pis bir sırıtışla başımı sallıyorum. Onu etkilemek için son şansım

O gitmeden önce.

"Hazır olacağım. Lütfen, çok uzun sürmesin."

Midemde fokurdamaya başlayan şampanyanın etkisiyle karakterime bürünüyorum. Gözlerim sıkıca onunkilerde.

"Amım beklemeye çok muhtaç," diyorum ona ve klitorisimi ovmaya başlıyorum. "Lütfen Ant, o sikleri olabildiğince çabuk bana getir."

Sözlerim onun üzerinde işe yarıyor. Pantolonunun üzerinden aletini okşarken ne kadar gergin olduğunu görebiliyorum. "Vay anasını prenses. Sen tanıdığım en harika şeysin."

Şu anda parmaklarımın etrafında dönerken klitorisimin karıncalanmasına neden olan şey rastgele adamların yarakları tarafından dövülme düşüncesi değil, o. Ant'ın bana olmak istediğim tanrıça gibi baktığı düşüncesi beni azdırıyor ve işe yarıyor.

Kendimi De Chante'nin de yardım ettiği bir sik gecesine hazırlarken gözlerindeki arzuyu hayal ediyorum. Yatağa uzanıp taze şişeden bir yudum alıyorum ve hemen ardından fırsattan istifade bir yudum daha alıyorum.

Evet. Yardımı oluyor.

Klitorisimi çok fazla alıştırmamaya dikkat ediyorum, çünkü baş döndürücü bir pus içinde gelmek istemiyorum, sadece doruğa ulaştıktan sonra vuruşlara karşı geri dönme dürtüsü olmadan bırakılmak istemiyorum. Yavaş ve istikrarlıyım, klitorisimi güzel ve kaygan hale getirmek için parmaklarıma tükürüyorum.

Acaba bu adamlardan herhangi biri benimle oynayacak mı, yoksa boşalana kadar amıma mı vuracaklar?

Gördünüz mü, De Chante ve Ant'ın sihri işe yarıyor... Amcık kelimesini kullanıyorum.

Amcığma vuracaklar ve ben de kabul edeceğim. Ant için pis bir sürtük gibi inleyeceğim ve bana ne verilirse alacağım, çünkü ben buyum - ben pis bir sürtüğüm.

Ant'ın pis

sürtüğü. Evet.

Ben Ant'ın pis fahişesiyim çünkü benden istediği bu. Ben de öyle olmak istiyorum.

Dışarıdan ayak sesleri sahanlığa yaklaştığında olabileceğim kadar hazırım. Gerçekten bir alay var ve ben bunu duyabiliyorum. Boğuk sesler gülüyor.

Şampanyanın etkisinde olsam da talimatlarıma sadık kalıyorum ve kapı açılırken arkama bakma dürtümle savaşıyorum.

"İşte burada," diyor Ant. "O pis amcığını kullan ve onu doldur."

Bir kemer tokasının gevşediğini ve bir fermuarın indiğini duyuyorum. Dizler arkamdaki yatağa çarpıyor ve güçlü bir çift el kalçalarımı kavrayınca nefesim kesiliyor. Kahretsin, bunu nazıkçe kabul etmeyecek. Adamın nefesleri şimdiden hırıltılı. İçeri doğru itmeden önce sikini yarığıma zar zor sürtüyor.

Ahhh.

Sesim uzaktan geliyor, sisin içinde saklı, ama kameralar için yüzümde bir gülümseme olduğundan emin oluyorum.

Evet, lütfen... sik beni...

İşte, birinci raunt. Etin ete çarpması başlıyor, içimde güzel ve derin. Ant'ın bana söylediği gibi parmaklarımı klitorisimden çekiyorum ve kendimi güzelce yukarı kaldırıyorum, içime çarpan aleti geri itmek için kendime daha fazla denge sağlıyorum.

Ant'ı gururlandırmak ve bu adamların olabildiğince sert boşalmasını sağlamak ve Ant'a ne kadar iyi bir sürtük olduğumu göstermek istiyorum, çünkü ben buyum. Ben iyi bir sürtüğüm.

Açı doğru değil ama umurumda değil. Alet, birçok aletin bir numarası için kalın bir alet ama bu da umurumda değil. Tek umursadığım nasıl verilirse verilsin onu almak.

Ant arkamdaki adama, "Devam et ve onu sertçe becer," diyor. "Şu pis kaltağa bak, daha fazlası için yanıp tutuşuyor."

Evet, lütfen... dediğimi duyuyorum. Çaresizim. Ben çaresiz azgın bir sürtüğüm.

Adam daha da yaklaşıyor ve daha iyi çalışıyor, bana gerçek bir inilti veriyor.

Evet, lütfen, böyle! İşte böyle!

Ama beni boşaltacak kadar uzun sürmedi. İçime boşalırken homurdanıyor, sonra bir küfürle hemen geri çekiyor.

Bu şansı birkaç yudum daha şampanya içebilecek kadar ileri atılmak için kullanıyorum, yeni bir çift el beni arkamdan yakalamadan önce şişeyi ancak yere bırakma şansı buluyorum.

Bu adam bir öncekinden daha sert, en başından itibaren olabildiğince hızlı çarpıyor.

Acaba sahanlıkta kaç erkek var ve buraya gelmeden önce siklerini ellerinde çalıştırıyorlar mı? Acaba neye benzeyeceğimi biliyorlar mı ve Ant'ın beni onlar için bir sürtük olarak ne kadar iyi büyüttüğünü.

Acaba içlerinden biri adımı öğrenecek mi?

Umarım değildir.

Düşüncesi bile midemi bulandırıyor.

Bu adam ilkinden daha uzun sürüyor. Geldiğinde ve çektiğinde amım deli gibi zonkluyor.

ve bir mola verebilirim, ama zaten orada bekleyen başka bir horoz var. Şimdi çok kayganam. O kadar ıslak ki her pompalamada duyabiliyorum.

Şimdiden amıma iki kez boşaldım ve üçüncüsüne hazırlanıyorum. Adamın inlemelerle yoluna devam etmesine yardımcı oluyorum ve ona karşılık veriyorum ve bu benim için de yardımcı oluyor. Sırtımı eğiyorum ve daha derine alıyorum, horozu kendim eğmek için elimden gelenin en iyisini yapıyorum ve evet, evet, *evet*, yaklaşıyorum, çok yaklaşıyorum... ama hayır ile nefes nefese kalana kadar işe yarıyor. Adam yükünü boşaltıp çok erken bir şekilde içimden çekildiğinde yüksekliğim gitti.

Amıma üç kez boşaldı. Damladığını hissediyorum ve kendime lanet ediyorum, çünkü Ant hepsini içimde güvende istiyordu, ama dört numaralı horoz içime kolayca kayarken bunun için endişelenecek zaman yok.

Dört numaralı sik, vurmak yerine öğütüyor. Beni zar zor becerdikten sonra geldiğinde kıcımlı tokatlıyor.

Beş numaralı horoz daha küçük hissediyor, adam her itişte küfrediyor. *Sik, sik, sik*, döngüde *sik*.

Altıncı yarağa geldiğimde amımdan gerçekten dölleri akıyor ve ben bir yudum daha şampanya içerken oda dönüyor. Bana kaç tane yarak kaldığı hakkında hiçbir fikrim yok, ama umursamayı geçtim. Amım o kadar çiğ ki, her itiş cennet ve cehennemin bir kombinasyonu gibi hissettiriyor.

Yedi numaralı yarak o kadar keskin bir açı yapıyor ki çığlık atmama neden oluyor ama onun için çırpınmayı bırakmıyorum. Sekiz numaralı horoz, en azından sekiz olduğunu düşünüyorum... bana iki numaralı horoz kadar sert çarpıyor... çünkü belki de aynı adam... Her şeyin izini kaybediyorum.

Şampanyadan bir yudum daha alıyorum ve ikinci De Chante şişesi de bitiyor. Bulanık bir sisin içinden başımı kaldırdığımda Ant'ın şişeyi değiştirdiğini görüyorum ve rahatlıyorum.

Bir sonraki yarak beni ilk boşaltan yarak oluyor, çünkü adam beni mükemmel bir şekilde çalıştırıyor. Her vuruşta inliyor ve daha fazlası için yalvarıyorum ve bu baş döndürücü bir *sikiş* patlaması, *evet!*

Başka bir adam arkamda pozisyon aldığımda hala orgazmın etkisiyle nefes nefese kalıyorum ve o kadar sarhoşum ki, tekrar yapma şansı için ona geri dönüyorum.

Ve anladım. Amım o kadar sert zonkluyor ki, adamın tam yerine tekrar vurmasına yetecek kadar şiştim.

Etrafımdaki dünyaya o kadar dalmışım ki, önüme düştüğünde Ant'a zar zor bakıyorum. Bana *çok iyi bir sürtük* olduğumu söylerken yüzündeki gülümseme ilahi.

Ben de öyle hissediyorum.

Ben de olmak istiyorum.

Ne pahasına olursa olsun, bana hep böyle bakmasını istiyorum.

"Kıçını havada tut bebeğim," diye fısıldıyor son horoz benden kurtulduğunda. "Kukunu güzel tut ve tüm o dölleri dolu tut."

Başımı sallıyorum ve tek bir damlayı bile kaybetmemek için elimden geleni yaparak bana söyleneni yapıyorum. "Acıyor mu?" Ant bana başka bir fısıltıyla soruyor ve ben başımı sallayıp gülümsüyorum. "Evet... ama umurumda değil... Hoşuma gidiyor."

İçgüdülerimle konuşuyorum, hislerimle değil, çünkü hislerim beni birkaç sik önce terk etti. Hatta haftalar önce, sarhoş halim öyle sanıyor.

"Hala daha istiyor musun, tatlım?"

Başımı salladım. "Evet. Daha fazla lütfen. Durmalarına izin verme."

Bana sırtıyor, şampanya sisinin arasından görebiliyorum ve ben de sırtıyorum.

"Siktir, bebeğim, amın sabaha kadar acıyacak. İyi bir sürtük olacağını biliyordum ama bu kadar iyi olacağını tahmin etmemiştim. Dışarıdakilerin hepsi sana övgüler yağıdırıyor."

Gölümsüyorum, bir sonraki adamın arkamda şiltenin üzerine diz çökmesini bekliyorum ve ağırlığı aşağı inerken Ant bana bir fısıltı daha veriyor ve bana dünyadaki en büyük ödöl gibi hissettiren şeyi sunuyor.

"Artık kendinle oynayabilirsin prenses. Pis bir sürtük gibi boşalana kadar klitorisinle oyna."

İki kere söylememe gerek yok. Parmaklarım doğrudan aşağıya inmiş, klitorisimin sırlıklam ıslaklığını çevreliyor ve son horoz beni çarparken harika hissettiriyor. Göğüslerim zıplıyor ve meme uçlarım yatağı sıyrıyor ve başımı arkaya yatırıp inliyorum, adam hızını artırırken her şeyi bacaklarımın arasındaki hislere veriyorum. Kalçalarımı kavriyor, çok sert itiyor ve orgazm kıvılcımlanmaya başladığında kutsal lanet çok iyi hissettiriyor.

"Kameraya bak," diyor Ant ben havaya girdiğimde ve ben de gülümseyip ona bakıyorum, kıvraniyorum, çarpıyorum ve rastgele bir adamın sikine doğru geri itiyorum, benden bir sürtük olmamı isteyen adam için bir sürtük gibi boşalıyorum.

Şimdi bile, sarhoş ve tüm mantığımı kaybetmişken, klitorisimin ne istediğini ve amımın nasıl hissettiğini biliyorum. Kendimi pis bir orospu gibi çalıştırıyorum, nefes nefese kalıyorum ve boşalıyorum çünkü bunu istiyorum.

Evet, evet, evet, lanet olası evet.

"Pis sürtük," diyor adam, siki kayarak serbest kalıyor.

"Teşekkürler," diyorum yatağa doğru, kapı sonuncusunun arkasından kapandığında tamamen bitkin bir halde. Kaç tane aldığımı ya da hangi adamlar tarafından ve ne zaman alındığımı bilmiyorum ama amım o kadar kötü hırpalanmış ki hareket ettiğimde irkiliyorum. Amımı sıkıca dolduracak kadar pozisyonda kalmak için elimden geleni yapıyorum ama dizlerim ağrıyor, nefeslerim kesiliyor ve işemek için o kadar çaresizim ki, tüm dölün bacaklarımdan aşağı döküleceğini bilmesem yatağın her yerine işerdim.

Şimdiden altıma işemiş bile olabilirim, bilmiyorum. Şampanya şişesinden ne kadar kaldığını bilmiyorum, ama muhtemelen hiç kalmamıştır, çünkü oda o kadar hızlı dönüyor ki dengemi zar zor koruyabiliyorum.

Biri içeri girerken arkama bakmıyorum ama Ant olduğunu biliyorum. Ayak seslerini duyabiliyorum.

Arkama geçti ve kığımın yanaklarını ayırıp başparmağını ıslak yarığımda gezdirirken inliyorum.

"Kahretsin Cass, bu hayatımda gördüğüm en azgın şey. O kadar seksisin ki inanamıyorum."

Yakınında bir kamera olduğunu biliyorum. Beni çekerken ayaklarının sürçtüğünü hissediyorum.

"İyi bir kız gibi bastır," dedi ve ben de yaptım. Dölün fişkırarak akmasına izin verdim, her seferinde biraz.

"İşte benim mükemmel sürtüğüm," diye fısıldıyor. "Kendinle oyna, bebeğim." Başımı sallıyorum çünkü yapamıyorum. Çok berbat durumdayım ve bitkinim.

"Kendinle oyna dedim!" diye tersliyor, sonra bileğimi tutup elimi amıma doğru çekiyor ve iki parmağımı içime sokuyor.

Tanrım, çok doluyum, çok ıslağım ve bununla birlikte çok ağrım var.

Gülsem mi, sırıtsam mı, ağlasam mı bilemiyorum, o yüzden üçünü bir arada yapıyorum.

"Bir sik daha kaldı," diyor Ant ve kemerinin gevşediğini duyuyorum. "Bu beklediğin değil mi prenses?"

Beni sert ve hızlı bir şekilde sikerken inlemekten ve sızlanmaktan başka bir şey yapamıyorum. Acıtıyor ve nabız gibi atıyor ama beni kullanmakta çok iyi. Zevki acının üstünde hissediyorum.

İnilti içinde ağlıyorum, hala ona ihtiyacı olanı vermeye çalışıyorum ve o da beni ödüllendiriyor. Elini etrafıma sarıyor ve şişmiş çiğ klitorisimi ovuyor, yeterince nazıkçe orgazmın yeni bir patlamasını yaşıyorum. *Oww, ama evet. Evet, evet.*

Ant'ın içime girdiğini hissetmiyorum, sadece küfürlerini ve girdiğinde etin ete çarpmasını

duyuyorum.

Beni ayağa kaldırđında sarhoş gibi sallanıyordum. Bacaklarımın üzerinde beni banyoya götürdü.

kolayca takla atabilirim.

Beni tuvalete koyuyor ve o kadar sert işiyorum ki, dölün bir akıntı halinde dışarı aktığını hissediyorum.

"Cass?" Ant soruyor ve bilincimin gidip geldiğini fark ediyorum. "Cass, bebeğim, benimle kal.

Gerçekten bu kadar mı bitiksin?"

Evet, öyleyim, bu yüzden ona kıkırdayarak omuz silkiyorum ve neredeyse tuvaletten düşüyordum.

Ant hızla beni yakalıyor ve dik durmama yardım ediyor. "Lanet olsun," dedi ve bacaklarımın arasını sildi. "Senden sorumluluk sahibi olmanı beklerdim ama şu haline bak. Tam bir enkazsın."

Ses tonu o kadar küçümseyici ki, sarhoşluğuma rağmen içim cız etti.

"Belki de içki içmeni bir ergen gibi denetlemeliyim," diye çıkışıyor ve içimde daha önce hissetmediğim bir kıvılcım çakıyor. Ama bu bir kıvılcımdan daha fazlası. Bu tam bir öfke.

"Ne?"

"Dedim ki, belki de -"

Gözlerim yaşlarla doluyor ve öfkeyle titrerken parmağımı ona doğru uzatıp sözcüklerin tıslamasına izin veriyorum. "Ne dediğini biliyorum. Bunu senden duymak büyük bir zenginlik, sence de öyle değil mi? Siktiğimin ALKOLİĞİ *sen olduğun* için!"

CHAPTER

Forty

Cass

A Kollarını kavuştururken Nt'nin gözleri vahşi ve soğuktur.
"Gerwyn sana alkolik olduğumu söyledi, değil mi? Lanet olası pislik."
Adını söylediği anda kendimi aptal bir sürtük gibi hissediyorum. Sanki Gerwyn'i bir uçurumdan aşağı atmışım gibi. "*Öyleydi*," diyorum. "*Eskiden* alkol problemin olduğunu söyledi."

Be Kahretsin, benim kelimelerim bulanık geliyor, ama Ant'ınki jilet gibi keskin, önünde
n. çömeldiğinde

"*Sana* söylemiştim Cass. Gerwyn dramatik bir hıyar, her acınası durumdan bir dağ yaratıyor. gördüğü her yolu kesen küçük bir sorun."

Odağımı korumaya çalışıyorum ve oda onun etrafında bulanıklaşsa da gözleriyle buluşacak kadar iyi idare ediyorum.

"İçki içmediğini söylemiştin. Gençliğinden beri içmedim," diye karşı çıkıyorum, düşüncelerimi kontrol altında tutmaya çalışıyorum ama Ant iç çekerek başını sallıyor.

"Ve yalan söylemiyordum. Daha gençtim. Duygusal ve fiziksel olarak daha gençtim. Şimdi alkol sorunum yok, değil mi? Olsaydı bunu göreceğinden oldukça eminim." Amımı bir kez daha silerek temizliyor. "Gerwyn bir süre öncesinden bahsediyor. Uzun saatler çalışıyordum ve hafta sonları iş yerindeki çocuklarla çok fazla dışarı çıkıyordum. Akşamları bir kadeh şarap birkaç kadehe dönüşüyor, hafta sonları votka shot'larına, hafta içinde de votka shot'larına dönüşüyordu. Ama

Gerwyn ne derse desin, bu pek de önemli bir şey değildi."

"Gerçekten mi?"

"Evet. Gerçekten. Aynı şeyi teyit eden bir terapistle birkaç seans yaptım ve o zamandan beri bir damlasına bile dokunmadım. Eğer sözümünden şüphe duyuyorsanız size kan testi ve alkolmetre yaparım."

"Hayır," dedim. "Buna gerek yok. Sözünden şüphe etmiyorum."

"Güzel," diye yanıtlıyor. "Umarım öyle değildir. Gerwyn'in arkamdan böyle saçmalıklar söylediğine inanamıyorum, cahil amcık."

Ant'ın yüzündeki acıyı gördüğümde kendimden nefret ediyorum, hem Gerwyn'i boka batırdığım hem de Ant'ı yapmamam gereken saçmalıklar konusunda yukarı çektiğim için.

"Gerwyn cahilce davranmıyordu," diye iddia ediyorum. "Şefkatli davranıyordu. Senin iyi olduğundan emin olmak için beni kontrol ediyordu."

"Evet, hayal edebiliyorum. Tıpkı insanlığın geri kalanı için yaptığı gibi, abartılmış sorunlara karşı savaşıyor."

"Ciddiyim," diyorum. "Çok şefkatli davranıyordu. Nasıl olduğunu bilmek istedi ve votka içtiğini zaten bildiğimi düşündü."

"Ve ikiniz de bana bundan bahsetmeyi düşünmediniz mi? Bu *şefkatli* sohbet? Ne kadar hoş."

Tekrar omuz silkerken kendimi yeni bir aptal gibi hissediyorum.

"Gerwyn sana bunu söylediğini söyleyip özür dilemek istedi ama ben yapmamasını rica ettim." Ant kaşlarını kaldırdı. "Bunu neden yaptın ki?"

Bu sefer dürüst olmayı seçtim, tüm bu çılgın tartışmadan dolayı gözlerimin yaşardığını hissettim.

"Çünkü parmak kuklalarında yaptığım gibi seni incitme riskini almak istemedim. Yaşayabileceğin sorunları istediğin zaman, *eğer istersen* paylaşabileceğini düşündüm ve seni uzaklaştırmak istemedim."

"Hey, bebeğim," diyor ve beni kollarının arasına çekerek *şşşt* diyor. "Parmak kukla olayının benim hatam olduğunu sana daha önce de söyledim. Benden çekinmene gerek yok. Benim karım olacaksın ve bu tür bir bağlılık gerçek ve inançla birlikte gelir ve bana inanmak için bazı şeylerle yüzleşmen gerekiyorsa, bunu yapmalısın."

"Evet, gerçek ve inançla birlikte geliyor ve ben sana inanıyorum. Bunu sana sormam gerekirdi ve özür dilerim," diyorum gözyaşları içinde, tüm bu üzücü karmaşadan utanarak.

Gerwyn'i bokun içine attığıma ve tanıdığım en sevgi dolu, en cömert adam olmasına rağmen erkek arkadaşım ile konuşmaktan kaçındığıma inanamıyorum.

Ant'ın gizli bir alkolik olduğunu, şişelerce votka içtiğini ve bana söylemediğini düşündüğüme inanamıyorum. Milyon yıl geçse bile bunu düşüneceğime inanamıyorum.

"Kes şunu Cass, seni affediyorum," diyor zihnimin hâlâ çalkalandığını görünce. "Seni hemen yatağa götürmeliyiz. Sana sıkıca sarılmalıyım."

Beni ayağa kaldırmaya çalışmıyor, sadece beni tuvaletten kaldırıyor ve yatak odasına taşıyor. Beni yatağın kenarına indirirken irkiliyorum.

Duygusal karmaşa içinde ağrıyan amımı unutmuştum.

"Sana bir bardak su getireceğim prenses. Sen burada bekle."

Onu bekliyorum, utanç dolu gözyaşlarımın yüzümden aşağı yuvarlanmasından nefret ediyorum, ona böyle patladığım için iğreniyorum.

Geri dönüp bana bir bardak maden suyu sunduğunda, "Gerçekten Ant, özür dilerim," diyorum.

"Üzgün olması gereken sen değilsin. Gerwyn kendini iftiracı bir hıyar gibi hissedecek.

bu gece burada ne olduğunu öğrenir. Eline geçen ilk fırsatta beni sırtımdan bıçaklayacak. En sevdiğim insana beni olmadığım biri gibi gösterecek."

Gerwyn'in sorduğunda gözlerindeki gerçek endişeyi hatırlayarak suçlu bir ürperti daha

duyuyorum

Ant'ın içmesi hakkında.

Elimden geldiğince Ant'a güvence vermeye çalışıyorum.

"Bu Gerwyn'in hatası değil. Söz veriyorum. Bunu arkadan bıçaklamak için yapmıyordu, yemin ederim!" Ant duraksıyor, konuşmadan önce sert sert bakıyor.

Zar zor nefes alabiliyorum, çok gerginim.

"Pekala, sana inanıyorum," diyor. "Yani, senin için, bana nasıl bağırdığını ona söylemekten geri durmaya razı olacağım. Gerwyn'in seninle daha yeni tanışmışken senden nefret etmesini istemem. Hiç de öyle olmadığın halde senin kindar olduğunu düşünmesini istemem."

Bu açıdan hiç düşünmemiştim ve Gerwyn'e ihanet ettiğimin farkına varmak beni derinden etkiledi. Bunun için benden nefret edebilirdi, neden etmesin ki?

"Bunu senin için yapacağım bebeğim, merak etme," diyor Ant ve yüzümü okşuyor. "Ger seninle bu şekilde konuşma riskini aldığına göre sana çok güveniyor olmalı. De Chante'de zil zurna sarhoşken yaptığın çılgınca bir çıkış yüzünden bunun ölmesini istemiyorum. Ayık olsaydın eminim daha iyi düşünürdün."

Bir rahatlama hissettim.

"Gerçekten minnettarım. Gerwyn'in senin olduğu kadar benim de arkadaşım olmasını istiyorum."

"Gerçeği ondan saklamamın bir şartı var," diyor Ant. "Eğer sana *sırrını açmaya* çalışırsa bir daha onun melodramatik saçmalıklarını dinlemeyeceğine dair beni temin etmelisin. Nereye bakarsa baksın, hatta hiç sorun olmayan yerlerde bile sorunlara karşı savaşıyor. Endişeleri çok asil ama orantısız. Eğer seninle bir daha böyle konuşursa, gülümse ve geçiştir ve kesinlikle bana karşı kullanma."

"Sorun değil," diyorum. "Bir daha hiçbirini gemiye almayacağım, yemin ederim ve kesinlikle sana karşı kullanmayacağım."

Beni gülümseyerek öpüyor, sonra beni kendine çekiyor ve sıkıca sarılıyor. Hissettiğim rahatlama gözyaşlarımın titremesine neden oluyor, ancak Ant beni bir *şşş ile* sallıyor.

"Sorun yok," diye fısıldar. "Sen doğru olduğunu düşündüğün şeyi yaptın Cass. Bazen yanlış yaparız ama sorun değil. Bunu bir daha yapmayacaksın."

"Yapmayacağım.

Söz veriyorum."

"İşte benim

kızım."

Tanrıya şükür o gösteriden sonra hala onun kız arkadaşımı.

"Senin için bir şeyim var," diyor ve yatağın başucundaki çekmeceye gidiyor.

Ses tonundan bunun benim için bir hediye olduğunu anlıyorum ve bunu istemiyorum. Bunu hak etmiyorum. Bana altın bir kurdeleyle sarılmış başka bir mücevher kutusu sunuyor.

"Hayır, zorunda değilsin," diyorum ama bana uzatıyor. "Cass.

Hediyeni al lütfen."

Titreyen parmaklarımla kurdeleyi çekerek kutuyu alıyorum ve içinden başka bir kolye çıkıyor. Bu kez mücevherler safir ve zincir çok güzel - kesinlikle beyaz altın.

"Bunu yapmak zorunda değilsin -" Söylemeye çalıştım ama sözümü kesti.

"İhtiyacım yok. Ben istiyorum. Sen harika bir kadınsın ve bunu bilmeni istiyorum. Benim arzuladığım gibi yaşamak kolay değil, ama sen bunu yapıyorsun ve bu da benim minnettarlığımın küçük bir göstergesi."

Amıma bir sürü erkeğin dölünü aldığı için ödüllendirilme düşüncesi beni iğrenç hissettiriyor

ama ona *teşekkür* ederek gülümsüyorum.

Onu ışığa tutuyor ve daha da zarif bir şekilde parlıyor.

"Sana yakışacak güzel mücevherlere ihtiyacın var," diye fısıldıyor. "Her zaman çok çarpıcı görünüyorsun bebeğim. Bu mücevher senin boynunda olmaktan onur duyacak, ben de onu oraya takmaktan onur duyuyorum."

Birkaç dakika önce ona bağırması olmama rağmen çok gururlu ve mutlu görünüyor. Onu çekiyorum.

ona sarıldım, gücünü ve kokusunu içime çektim, hala daha önceki takım elbisesinin içindeydi. O benim rüyam. "Artık yatma vakti prenses," diyor. "Yarın uyumaya ihtiyacın olacak. Çok yorgun olacaksın.

Akşamdan kalma ve ağırlı olduğun için bütün gün ayağa kalkamayabilirsin ama sorun değil. Seninle ben ilgileneceğim."

Sanırım bu konuda haklı. Kukum hâlâ sızıntı yapıyor ve zonkluyor ve sabah akşamdan kalma olmadan başım zaten yeterince dağılmış hissediyor. Uyandığımda çok fena acıyacak.

Geceliğimi giymeme yardım ediyor, mahvolmuş çoraplarımı çıkarıyor ve külotumu giydiriyor. Bacaklarımın arası hâlâ sıırılsıklam ve ayık olsaydım beni yıkamasına yardım etmesini isteyebilirdim ama istemiyorum. Çok yorgunum.

Takım elbisesini çıkarıp banyoya gidiyor. Yorganın altına girdiğimde o da bana katılıyor ve iyice sokuluyor.

"Öğle yemeğinden önce kalkmayı aklından bile geçirme," diye fısıldıyor. "Pazartesi gününe zinde ve dinç girebilmek için dinlenmen gerek. Gelip suyunu dolduracağım ve miden kaldırdığında sana yemek getireceğim."

"Yarın sabah dönerse belki Gerwyn'den bana en iyi kahvesinden bir fincan yapmasını isteyebilirsin."

"Küçük taşkınlığımızı ondan saklamam iyi bir iş, değil mi?" Ant gülüyor. "Yoksa sana orta parmağını gösterip kendininkini yapmanı söyleyebilir."

Ahh. Bu bıçak.

"Bunu kendine sakladığın için teşekkür ederim," diyorum tekrar. "Onu zaten bir arkadaş olarak görüyorum."

"Biliyorum tatlım, biliyorum. O da seni öyle görüyor. Öyle davranmaya başlamanın ve arkamdan birbirinize bok atmamanın zamanı geldi. Bu senin erken uyarın olabilir. Bir daha yapmaman için bir şans."

Kafam o kadar bulanık ki Ant ışığı söndürür söndürmez gözlerim kapanıyor. Kollarında bir gece uykusu için yerleşiyorum, yanımda olduğu için çok minnettar ve çok mutluyum.

Gerwyn'in de yanımda olması şansına sahip olduğum için şanslıyım.

Zaten onu kaybetme riskini göze alamayacak kadar önemsiyorum ve bir daha bu kadar aptal olmayacağım.

CHAPTER Forty-One

Gerwyn

L Pazar sabahı Londra'dan yeni dönmüştüm ve Ant omuzlarımdan tutup beni tezgahın üzerine ittiğinde mutfağa yeni girmiştım. Gözlerim şoktan alev alev yanıyor olmalı ki Ondaki öfkeyi gördüğümde ne olduğunu hemen anlıyorum.

Nefes alıyorum. "Tanrım, özür dilerim Ant. Sana söylemeliydim."

Bir parmağını sokuyor, sözleri kötü bir tıslamaya dönüşüyor. "Evet, ama yapmadın, değil mi? Ve o koca ağzını en başta açmamalıydın, pislik. Kız arkadaşına ne zaman ne söyleyeceğim seni neden ilgilendiriyor?"

Omuz silkiyorum, çünkü başka ne yapabilirim ki? Ortada bir mazeret yokken kendimi savunamam.

"Özür dilerim. Sınırları aştım. Bilmediği halde bildiğini düşündüm ve bunu şimdi düzeltemem, sadece özür dileyebilirim."

"Çok *şefkatli* olmaya çalıştığını söyledi."

"Şefkatli olmaya çalışıyordum. Sadece iyi olduğundan emin olmak istedim."

"Cass bana lanet bir ölüm perisi gibi bağırana, dün gece şampanya içene ve *bana* alkolik deme cüretini gösterene kadar gayet iyi idim. Her açıdan utanç vericiydi Gerwyn. Senin yüzünden!"

Ellerimi kaldırıyorum. "Bunun için tüm sorumluluğu üstleniyorum. Benim hatamdı ve özür dilerim."

Sessizce duruyoruz, gözleri hala öfkeli. Ne yapacağımı bilemiyorum, bu yüzden kendimi cezasını bekleyen bir mahkûm gibi hissederek onun karar vermesini bekliyorum.

"Sadece benimle uğraşıyorsun," diye hırılıyor. "Cass de öyle. Cass'e karşı

Ama güvenime ihanet ettin ve o da bunu biliyor. Aynı evi paylaşacağınız için iyi arkadaş olacağınızı umuyordum ama şimdi sana nasıl inansın? Sana nasıl güvenebilir ki?"

Bunun üzerine irkildim. "Cass olanlarda kötü bir şey olmadığını biliyor olmalı. Sana ihanet etmek ya da başına bela açmak gibi bir niyetim yoktu ve o da bunun farkındaydı."

"Yine de bana ihanet *ettin* ve başımı belaya soktun ve o da bunu biliyor."

Bu kötü bir düşünce ve tamamen bağlam dışı görünüyor, bu yüzden düzeltmek için bir adım öne çıkıyorum

o.

"Nerede o? Özür dilemeli ve kendimi açıklamalıyım. Eğer beni böyle yanlış anladıysa

"Onu tam üzerine koy."

Ant kollarını kavuşturdu ve önüme geçti.

"Ondan özür dilemene gerek yok Gerwyn. Aslında seni bu konuda uyardığımı bilmiyor ve öyle de kalacak. Ona senin sınırları aşan şefkatli bir arkadaş olduğunu ve bunu bir daha yapmayacağını söyledim. Onun için sorun yok. Bana inanıyor."

"Umarım öyledir, çünkü bu doğru!"

Gözlerimi biraz kısıyorum, çünkü Ant'ın tavrında biraz kaypak bir şeyler var. Görünüşte her zamanki gibi kendinden emin, ama zırhında tam olarak çıkaramadığım küçük bir çatlak var.

"Cass'ten özür dilememi istemiyor musun? Emin misin?"

Çenesi yükselir. "Sana söylüyorum, sakın Cass'ten özür dilemeye kalkma. İşleri yoluna koymak için kıcımlı yırttım. Şu andan itibaren o koca ağzını ona karşı kapalı tut. Onunla arkadaş olman, her fırsatta arkamdan atıp tutman gerektiği anlamına gelmiyor."

Kendimi suçlu hissediyorum ama ondan gelen bu yaylım ateşine dayanacak kadar suçlu değilim, bu yüzden çenemi kendim kaldırıyorum. "*Senin arkandan iş çevirmiyorduk. Olan şey bu değildi.*"

"Öyle değil mi?"

"Hayır. İkimiz için de öyle bir şey değildi."

"Mükemmel. Bu durumda, bundan sonra tüm bu pisliği spot ışıklarından uzak tutacaksınız ve her ikiniz de neden bahsettiğiniz konusunda biraz daha bilinçli olacaksınız, değil mi?"

Gözlerimi onunkilerden ayırmıyorum,

hâlâ onu okuyorum. "Deneyebiliriz."

Gözleri benimkileri tutuyor. Vahşi.

"*Denemekten* fazlasını yapsan iyi edersin. *Başarılı* olduğundan emin olsan iyi edersin."

Duraksıyorum, onu tartıyorum, çünkü zırhında bir çatlak var mı? Kaşlarını çatarken ağzının köşesinde bir tik mi var?

Bu bir karşı duruş.

Ant'ın ne istediğini biliyorum, çünkü *onu* tanıyorum. Geri adım atmamı, tekrar özür dilememi ve her şeyden önce ona bağlılık yemini etmemi istiyor. Cass'le konuşmalarımı gevezelikten ibaret tutmamı isteyecektir ama ben bunu istemiyorum. Duygusal bir ayrılığın sürekli göz önünde olduğu bir evde yaşamaktansa tek başıma yaşamayı tercih ederim. Jo ile işler ters gittiğinde aylarca böyle yaşadım, gergindim ve her konuşmamızda yumurta kabuklarının üzerinde yürüdüm. Buraya her adım attığımda yumurta kabukları üzerinde yürümeyeceğim.

"Yaptığım şey için özür dilerim Ant, gerçekten," diyorum yanından geçerken. "Çantamı alıp gideceğim, çünkü riske girmeye değmez."

"Hey, bekle bir saniye," diyor ama ben koridorda ilerlemeye devam ediyorum.

Sesindeki hafif titremeyi duyduğumda zırhında kesin bir çatlak olduğunu anlıyorum.

"Gerwyn, sana bekle dedim, tamam mı?" diyor beni yakalarken.

Bavulumu benden alıp kenara fırlattığında elim çoktan bavulumun üzerindeydi. Gözleri hâlâ sert ama kaşları çatık.

"Kendimizi fazla kaptırmayalım, olur mu? Neden kahve makinesini çalıştırıp biraz daha konuşmuyoruz?"

Anthony Bradstone'un hiç bu kadar geri adım attığını görmemiştim, özellikle de bu kadar dramatik bir şekilde. Sessiz duruyorum.

Koluma bir tokat attı. "Kahretsin Ger, bununla kaçmamıza izin verme. Ben çok kötü karşıladım, Cass de öyle. Benimle bu konuda yüzleştğinde korkudan hüngür hüngür ağlıyordu ve bu beni çok etkiledi. Onu öyle görmek canımı yaktı."

"Evet, hayal edebiliyorum."

"Aynen öyle." Kolumu tekrar tokatladı. "Belki de biraz aşırı tepki verdim. Hadi kahve makinesini çalıştıralım, olur mu? Bu kadar gergin olmayı bırakalım."

Mutfağa doğru adımlarken gergin olan ben değilim. Çalışmaları rahat olsa da omuzları gergin ve takip ettiğimden emin olmak için omzunun üzerinden bana bakışlar atıyor, normalde bana ikinci bir bakış atmazken.

Kahve makinesini çalıştıran da o. Bu da normdan bir başka kopuş.

"Sakinleştiğin için teşekkürler," diyorum. "Ama yine de taşınmamın ve Cass'le seni kendinize ait bir yerde bırakmamın en iyisi olacağını kabul ediyor olmalısın. Canary Wharf'a taşınabilirim. Eminim Richard Wells beni yakınında görmekten çok mutlu olacaktır."

"Hayır," diyor Ant, aynen böyle.

İtirazını görmezden geliyorum. "Seninle yaşamak harikaydı ama durumlar değişiyor, bu yüzden bir yer arayacağım. Hâlâ arkadaş olabiliriz, değil mi? Üçümüz de."

İçimde bir şeylerin onu test ettiğini biliyorum... derinlerde bir yerde onu test ediyorum... çünkü eğer içgüdülerim onu nasıl okuduğum konusunda doğruysa, buradan taşınmamı istemesine imkan yok... ve nedenini tam olarak bilmiyorum.

Ant dolaptan bir fincan indiriyor, kahvem için hazır, ama sessiz, bu yüzden onu biraz daha test ediyorum.

"Cass'e yaptığım şey için çok üzgün olduğumu söyleyeceğim. Arkandan fısıldayan bir pislik olduğumu düşünmesini kesinlikle istemiyorum."

"Öyle düşünmüyor," diyor Ant fasulyeleri öğütmek için koyarken, genelde liberika görmeye dayanamasa da.

"Öyle olmalı," diye karşı çıkıyorum. "Eğer sana ihanet ettiğimi düşünüyorsa, o zaman benim bir nedeni olan bir ahmak olduğumu düşünüyor olmalı."

Ant artık sakinliğini kaybediyor. Kahve makinesi çalkalanırken ensesini kaşıyor ve ben konuşurken onu bir şahin gibi izliyorum.

"Cass'e özrümü ileteceğim ve hemen buradan gideceğim. Yarınki uçuştan önce bu gece yine Richard'da kalabilirim."

Cebimden telefonumu çıkarıp mesaj yazmaya başlıyorum, Ant'ın mutfağın karşısından bana baktığını hissediyorum. "Hayır," diyor yine.

"Merak etme, sorun değil-" Başlıyorum, ama o bu noktada kırılıyor. Sesi bir havlamaya dönüştü. "HAYIR DEDİM!"

Bunu söyler söylemez tedirgin görünüyor, bu yüzden mesaj atmayı bırakıyorum ama sessiz kalıyorum, burada gerçekten neler olduğunu merak ediyorum.

"HİÇBİR YERE gitmiyorsun," diye tersliyor Ant. "Benim için çalışıyorsun. Benimle yaşıyorsun."

nasıl olduğunu."

Ses tonundaki sahiplenme duygusu tüylerimi diken diken ediyor. Geçmişte birçok kez taşınmamı isteyip istemediğini sorduğumu hatırlıyorum. Her seferinde, anlamsız olacaktı gibi bir kenara itti. Her seferinde, bunun aptalca bir fikir olduğu konusunda direndi ve bu fikrin masada bile olmadığını söyledi. Ama hiç böyle olmamıştı. Hiç bu kadar agresif olmamıştı.

"Neyin var senin?" Ona bu kez nazıkçe soruyorum. "Ant, burada benim bilmediğim bir şeyler mi oluyor?"

"Siktir," diye yanıtlıyor ve açıkça görülüyor ki öyle.

Onu bu şekilde gergin gördüğüm için patlamasına dair tüm düşünceler içimde unutuluyor. Yanına gidiyorum ve elimi sırtına koyuyorum.

"Ant, konuş benimle."

Bir nefes veriyor, sonra sesini alçaltarak fısıltıya dönüştürüyor. "Yardıma ihtiyacım var Ger, tamam mı? İş dışında kimseden bir şey istemekten nefret ederim ama buna ihtiyacım olacak."

"Elbette," diye cevap veriyorum, tüm düşmanlık bitmiş ve gömülmüş. "Söyle bana, ne yapmamı istiyorsun?"

Koridora ve merdivenlere doğru bir bakış fırlatıyor ve sanırım Cass'ten bir iz arıyor. "Onun için endişeleniyorum."

"Nasıl endişeleniyorsun?"

Beynim çalkalanıyor, bunu hayal etmeye çalışıyorum... çünkü Cass harika görünüyor, iyi görünüyor.

"Ben yokken yanında birinin olmasını istiyorum," diyor. "Ve güvendiğim tek kişi sensin."

"Yanında biri mi? Ama yakında tam zamanlı olarak onun yanında olacaksın."

Başını iki yana sallar. "Hayır, olmayacağım ve bunu sen de biliyorsun. Ne kadar Malvern'de kalmaya çalışsam da bu yeni rolle her yerde olacağım."

"Ama bunu biraz azaltabilirsin ve eminim Cass bunu anlayışla karşılayacaktır."

"Anlamasını istemiyorum," diyor Ant bir başka fısıltıyla. "Ona göz kulak olunmasını istiyorum."

Zihnim hâlâ uğulduyor... çünkü neye... neyden sonra bakıldı?

"Hiç arkadaşı yok," diye belirtiyor Ant. "En azından zeki olanları yok. Janie sadece onu geride tutan küçük bir velet."

Bana hiç mantıklı gelmiyor. Janie gerçekten iyi biri ve Cass'e kesinlikle zarar vermiyor ve eğer konuşmaya devam etmeseydi bunu ona söylerdim.

"Ben burada değilken sağlıklı besleniyor ve artık çok daha fazla içiyor ve kendini iş konusunda zorluyor."

"Evet, tamam, yani?"

"Ben olmadığım zamanlarda onun yanında olacak birini istiyorum. Birinin onu kontrol etmesini istiyorum." İşte geliyor. Kontrol. Sahiplenme. Onun bu yönünü daha önce de görmüştüm.

"Lütfen bana Cass'e göz kulak olmamı ve sana rapor vermemi istediğini söyleme. Bu tam da az önce beni azarladığın türden bir şey, bu yüzden ikiyüzlü olma."

"İkiyüzlü davranmıyorum. Bunun için ona bağırıp çağırarak değilim." Öfkemin tetiklendiğini hissediyorum.

"Siktir git, Ant. Bu ikiyüzlü olmaktır. Çifte standart."

"Aynı şey değil," diye söze başlıyor ama ben ona gülüyorum çünkü bu çok saçma.

"Aklını mı kaçırdın sen? Bu tamamen aynı şey. Ben bir casus değilim ve kimsenin mahremiyet haklarını ihlal etmiyorum. Bunu sana kazara yapmış olabilirim ama asla kasıtlı olarak yapmam."

"İşte başlıyoruz." Gözlerini deviriyor. "Hak ihlali, la la la lanet olası la. Başlama yine

Saçmalama Gerwyn, senden yardım istemeye çalışıyorum."

"Ben de sana yardım edeceğim," diyorum. "Ama bunu yapmak için kimseyle yatmayacağım ve kesinlikle Cass'in ne yediğini ve Janie'nin işte onunla ne konuştuğunu bir kenara bırakıp saat kaçta yatacağını bildirmeyeceğim. Çünkü bu Ant. Kontrolle ilgili."

"Siktir git," diye tıslıyor. "Sikeyim mi."

Kollarımı kavuşturup tezgâha yaslanıyorum çünkü içimdeki mücadelecî taraf harekete geçmiş durumda ve süper casus saçmalıklarına asla müsamaha göstermeyeceğim. Bunu daha önce de yaptı - insanları gözetlemek, yaptıkları her şeyi yargılamak, bu yüzden ona yardım etmeyeceğim. En azından iş dışında ve kesinlikle kendi kız arkadaşıyla değil.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Bu dinamik yürümecek ve ben de bir tür özel kuvvetler ajanı olmayacağım, bu yüzden taşınacağım."

Geçerken kolumu tutmaya çalışıyor ama ben omuz silkiyorum. Adımı tıslayarak söylemesini ve bana mutfağa dönmemi emretmesini dinlemiyorum, o kaderimdeki sözleri söyleyene kadar bavulumla doğru yürümeye devam ediyorum. Geleceğini bilmem gereken kelimeler.

"Buraya kimsenin gelmediğinden emin

olmalıyım." Yüzümü ona döndüm,

gözlerim hançer gibi.

"Anlıyorum. Ve insanların buraya gelme olasılığı

yüksek, değil mi?" Hiçbir şey olmamış gibi omuz

silkiyor. "Olabilir."

Tam olarak neyi kastettiğini biliyorum ve tüylerim diken

diken oluyor. "Harika. Muhteşem. Yüce Tanrım."

Beni dinliyor olabilir diye yukarıya işaret ediyor ve ben de sessiz bir şokla ellerimi havaya kaldırıyorum.

"Buraya gel, olur mu?" diyor ve mutfağa doğru eliyle işaret ediyor.

Bu sefer giderken onu takip ediyorum, lanet kahvemi doldururken gözlerim hala hançer gibi.

"Bu ne zaman oldu?"

"Onunla tanışır tanışmaz."

"Doğru, tamam."

Bana hançerle karşılık veriyor. "Evet, doğru, tamam. O senin düşündüğün gibi cıvıl cıvıl, zarif bir kadın değil.

Perde arkasında değil." "Öyle

görünmüyor, değil mi?"

Sırtışı şeytani. "Onun hakkındaki fikirlerin değişti, değil mi? Olmasını beklediğin mükemmel küçük melek olmadığı için mi? Yargılayıcı bir pislik olmayı bırak."

Onunla alay ettim. "Tabii ki bu onun hakkındaki fikrimi değiştirmede. Cass kim ise odur ve bu tamamen onun seçimidir." Duraksıyorum. "Bu onun seçimi *olduğu* sürece."

"Başlama."

"Ben ciddiylim," diyorum. "Bu onun tercihi olduğu sürece, bu onun tercihi, ama

değilse..." "Ondan faydalandığımı düşünüyorsun, değil mi? Gerçekten mi?"

Cass'in onun yanındayken ne kadar mutlu olduğunu hayal ederek tartıyorum. Onları birlikte ne kadar rahat gördüğümü.

"Hayır. Öyle düşünmüyorum."

"O zaman çeneni kapa ve senden istediğimi yap."

Kahvemi alıyorum, şaşırmamam gerektiği halde

şşıırıyorum. "Üst kattaki odayı açtınız o zaman?" diye soruyorum.

"Evet. Bazen."

Sahanlığın sonunda tuttuğu çalışma odasını kullandığını görmeyeli uzun zaman oldu. Normalde o, oraya girmek isteyen erkeklere orayı açarken ben de kendimi evden dışarı atarım.

Cass'i o yatağın üzerinde hayal etmeye çalışıyorum ve midem bulanıyor. Neyse ki Ant dikkatimi dağıtmaya devam ediyor.

Ben.

"Gerwyn, o burada yalnızken insanların gelmesini istemiyorum. Kötü alışkanlıklara kendini o kadar kaptırıyor ki kontrolünü kaybediyor ve pişman oluyor. Ben de bu konuda yeterince deneyim sahibiyim."

Lanet olsun. Kendini nasıl sunacağını biliyor. Köşeye sıkışmış durumdayım ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum - ama bu Ant'ın ustalığı. Nasıl isterse öyle oluyor.

Cass'in savunmasız kalması riskini göze alarak bavulumla buradan ayrılmamın imkanı yok.

"Programlarımızı ayarladım," diyor Ant. "Berlin'den geçiş döneminde en azından birimiz burada onunla birlikte olacak. Bunu halledeceğiz."

"Ve risk altında olduğunu biliyor mu?"

"Hayır. Buna ihtiyacı yok. Muhtemelen benim paranoyamdan başka bir şey olmayan bir şey için neden onu korkutayım ki? O iyi, Ger. Bunu seviyor. O ilk geceden itibaren pisliğe tutunan pis bir sürtük. Öyle olmasaydı birlikte bu kadar iyi olabilir miydik sence?"

"Tamam, o zaman bir otel odası kullanın. Neden her şey üst kattaki o lanet odayla ve onu kendi kapına getirmekle ilgili?" İçimi çektim. "Aslında bunu bir kenara bırak, gerçekten bilmek istemiyorum."

"Güzel. Çünkü bu seni ilgilendirmez."

Acı bir kahkaha atıyorum çünkü artık beni kızdırıyor.

"Yani beni işin içine çekmediğin ve benimle birlikte hareket etmemi istemediğin sürece iş senin işin mi? Bunu mu demek istiyorsun?"

"Hayır. Bunu çarpıtmayı ve kendini beğenmiş külotunu düğümlemeyi bırak."

"Ben değilim."

Yüzü bana dönük, gözleri çelik gibi. "Cass'e yardım etmeme yardım edecek misin, etmeyecek misin?" "Öyle siyah ve beyaz değil."

"Öyle."

Ona siktir olup gitmesini, dünyaya sadece kendi gözlüğüyle baktığı saçma sapan yöntemine inanmamasını söylemeliyim ama yapamam. Cass söz konusuysen olmaz. Onu zaten çok fazla önemsiyorum, bu yüzden tekrar iç çekiyorum, hayal kırıklığına uğradım ama buna boyun eğdim.

"Elbette sana ve Cass'e yardım edeceğim."

"Harika. Yani sorun yok, öyle mi?"

Pek çok sorun var, ancak dışarıdan değil de içeriden birileri gelirse bu sorunların çözümüne yardımcı olmak için daha iyi bir konumda olacağım. Bir arkadaş, casus değil.

Başımı sallıyorum, çünkü sallamak zorundayım. "Elimden gelenin en iyisini yapacağım."

Gülümsemesi geri geldi, her zaman başardığı o ani ışık değişimiyle.

"Teşekkürler, Ger. Gerçekten minnettarım."

Hem de nasıl.

Kahvemi içiyorum, sonra çantamı yatak odama götürmek için uzaklaşıyorum. Neredeyse görüş alanımdan çıkmak üzereydim ki, beni şaşkına çeviren bir bomba daha patlattı.

"Cass sana söylediğimi bilmiyor. Söylememi de istemeyecektir, bu yüzden lütfen güvenini koru. Seninle rahat *ederse* ve *ne zaman* rahat ederse sana söyleyecektir."

Burada ikiyüzlülüğün daha bulanık çizgileriyle devam ediyor, ama sonu iyi bitmeyeceği için

tartışmayı bırakıyorum. "Peki. Her neyse, Ant. Elimden geleni yapacağım."

Merdivenleri çıkarken Cass'in yüzünü hayal ediyorum ve bunu Cass için yapıyorum. Kontrol etmek için değil,

Mutfaktaki sahiplenici zorba. Onun oyunlarından, ikiyüzlülüğünden ve çılgın kontrol ihtiyacından bıktım.

Ant'ı seviyorum ama onun bu yönünü sevmiyorum - inanılmaz Jekyll'ine karşı çılgın Hyde'ını. Basit bir seçim olsa işim biter ve bavulumu alıp giderdim ama değil. Bu sefer değil.

Cass bunun için çok önemli.

CHAPTER

Forty-Two

Cass

I Ofis kapısından içeri adımımı attığımda kendimi en azından belli belirsiz insan gibi hissediyorum ki bu da büyük bir şans çünkü dünün büyük bir kısmında, hayatımda gördüğüm en büyük akşamdan kalmayla birlikte kusuyordum.

Janie'nin yüzünde kocaman bir gülümseme var ve ben de ona karşılık veriyorum, her adımda bir irkilmeyi saklıyor olsam da, amım hala cehenneme kadar hırpalanmış durumda.

"Vay canına, Cuma gecesi ne geceydi ama" diyor. "Yani Ant'ın harika olacağını biliyordum ama o bambaşka bir şey. Göz kamaştırıcı, zarif ve yoğun ve size bakışı... bu sadece ilahi. Sana tapıyor!"

Bir aşk filmi izliyormuş gibi görünüyor ve bu bana hoş bir parıltı veriyor, ancak bu tür bir hoş parıltı, Cumartesi gecesi ne tür bir sikiş yaptığımı ve ardından nasıl bir hesaplaşma geldiğini ona söyleme olasılığımı çok daha düşük hale getiriyor. Onun gördüğü mükemmel romantizm balonunu patlatmak istemem, tıpkı kendi içimdeki balonu patlatmak istemediğim gibi.

Ona boynumdaki yeni kolyeyi gösteriyorum ve o da benim için yeni bir mutluluk çılgılığı atıyor, Bay Doğru'yu bulduğum için her zamanki gibi heyecanlı görünüyor.

Belki de şimdi onunkini bulacağı zamandır.

"Peki ya Gerwyn? Onun hakkında ne düşünüyorsun?" Ona soruyorum. Çok sevimli ve nazlı görünüyor. "O da oldukça harika."

"Öyle mi?" Elimdeki çantayı masama bırakırken soruyorum. "Onunla çıkmak isteyecek kadar harika mı?" Gülüyor. "Evet. Şu anda Bayan Rhodes olmak isteyecek kadar harika."

"Seni suçlamıyorum."

Hayatımızın her günü içinde yaşadığımız romantizm dünyası, birbirimizi teşvik etmeyi çok kolaylaştırıyor. Burada, Wedding Bliss'te, sürekli olarak "evet" *demenin* fantastik dünyasındayız ve bu da onun Gerwyn Rhodes ile koridorda yürüdüğünü hayal ederek birlikte sırtmamızı kolaylaştırıyor.

"Bir şey söyledi mi? Benim hakkımda?" diye sorar.

Keşke ona *Gerwyn'in senin çok iyi görüldüğünü söylemesinden* daha akıl almaz bir şey söyleyebilseydim ama yok. Dün gece birkaç kaşık güveç yiyebilecek kadar kendime geldiğimde onunla ve Ant'la biraz takıldım, ama *Janie'nin sonsuza kadar benim gibi görüldüğüne dair ölümsüz bir beyan* yoktu. *Anlık gerçek aşkım.*

"Senden hoşlanıyor," dedim ona. "Harika bir akşam olduğunu ve bunu tekrar yapmak istediğini söyledi." "Vay be, bu iyi, çünkü onu sigara içmek için takip ettiğimde biraz aptallık ettiğimi düşündüm.

Onu biraz gülünç duruma düşürdüm, ama gerçekten tepki vermedi, ben de düşündüm ki... urgh. Bocalıyorum." Utangaç bir gülümsemeyle duraklıyor. "Beklediğim gibi biri değildi, çok daha..."

Kelimeleri bulmakta zorlanıyor, elleri kelimeleri bulmaya çalışırken dönüyor. Boşlukları ben dolduruyorum. "Çok daha ayakları yere basan?

Sevimli mi? İlginç? Eğlenceli mi?"

Hepsine başını sallıyor.

"Evet, videoda podyumda onu çok sevmiştim ama gerçek hayatta onu görmek çok farklıydı. Hayal ettiğimden bile daha büyük." Hâlâ gülümseyerek tezgâha bir kalem vuruyor. "Aslında düşünüyordum da, eğer bu hafta buralarda olacaksa, onu bizimle yüzmeye davet etmeye ne dersin? Onu havuzda görmeyi çok isterim."

Gerwyn'i mayolu hayal etmeye çalışarak sırtarak, "Eminim öyledir," diyorum. Ant'ın o sırtım gibi, tonda atletine hiç benzemeyecek ve ben de merak ediyorum. Kareli gömleği ve chino pantolonunun altında harika görüneceğinden eminim.

"Döner dönmez ona soracağım."

Janie'nin Gerwyn'in şahsen daha da harika olduğunu söylerken ne demek istediğini çok iyi anlıyorum. O inanılmaz bir adam. Dün gece akşamdan kalmalığının boyutunu gördüğünde bana çok iyi davrandı, Ant ile takılırken en iyi kahvelerini birbiri ardına kanepeye getirdi ve akşam boyunca bana iyi olup olmadığımı sordu.

Keşke bu sabah Bristol'a uçmak için acele etmek yerine birlikte daha fazla zaman geçirebilseydik.

Şu anda kafasını tekrar iş moduna sokmuş olacak, tıpkı benim kafamı tekrar kendi kafama sokmaya ihtiyacım olduğu gibi.

Önümüzdeki hafta için müşteri programıma bakıyorum ve bugünkü ilk randevumuzun Claire olduğunu hatırlayarak gülümsüyorum - nedime elbiselerini onaylamak için geliyor.

Profesyonel moduma geri dönmeli ve bana verdiği harika eleştiriye layık olmalıyım.

Tam o sırada kapı çalınıyor ve Janie aceleyle kapıyı açıyor. Dikkatimi ekrandaki takvimden ayırıp ona gülümseyerek yerimden kalkıp yanlarına gittiğimde Claire'i karşılamıştı bile.

"Hey, Claire," diyorum ve gözlerim onun ardından giren adama takılınca olduğum yerde kalakalıyorum. "Bu Lee, nişanlım," diyor gururlu bir gülümsemeyle. "Lee, Cass ve Janie ile tanış."

Ama Lee Janie ile ilgilenmiyor. Gözleri bana dikildiğinde o da benim gibi olduğu yerde kalakalıyor.

Bu o. Sıradan bir adam. Beni yatakta beceren ilk adam. Sarhoştum ama o kadar da değil. Onu

tanıdım ve onun da beni tanıdığı gün gibi açıktı.

Hasta hissediyorum. Tamamen ve tamamen hasta.

Claire aramızdan geçen bakışları gördüğünde hâlâ gülümsüyor.

"Siz ikiniz birbirinizi tanıyor musunuz?" diye soruyor ve Lee öne geçiyor.

"Sanırım birbirimizi bir yerlerde görmüş olabiliriz, tam emin değilim."

Amımı kauçuk bir şiltenin üzerinde genişçe yayılmış gördü ve göğüslerimi yaladı. Beni bir oyuncak gibi kullandı.

Erkek arkadaşım izlerken sürtüktü ve her saniyesini hatırlıyor, bir mil öteden okuyabilirim.

O kadar utanıyorum ki yere kıvrılıp hıçkırığa hıçkırığa ağlayabilirim ama kendimi tutuyorum çünkü buna mecburum. Bayılmamayı umarak yavaşça nefes alıyorum.

"Evet, belki birbirimizi bir yerlerde görmüştüzdür. Tanıştığımıza memnun oldum," diye yalan söylüyorum ve Claire bunu kolayca kabul ediyor gibi görünüyor.

Bu işte müstakbel kocaların o kadar çok fotoğrafını görüyorum ki, onlarla yüz yüze tanışacak kadar şanslı olana kadar telefon ekranlarında biraz bulanıklaşıyorlar. Gerçi şu anda şanslı değilim. Claire'in nişanlısının fotoğrafları ile birkaç hafta önce yatak odasına giren adam arasında hiçbir bağlantı kuramadım. Hiçbir bağlantı yok.

"Lee de nedime kıyafetlerini en az benim kadar seviyor," diyor ve onaylamak için ona bakıyor.

Kahretsin, gülümsemesi garip ama kızın umurunda değil gibi görünüyor. "Evet, harika görünüyorlar."

"Muhteşem," diyorum.

"İnanılmaz!" Janie ekliyor. "Bunları sipariş edeceğiz."

Lütfen şimdi git. Kafam böyle bağıyor. Lütfen git. Şimdi git.

Ama gitmiyorlar.

Claire sohbet etmekle ve Lee'ye şu ana kadar onunla yaptığımız tüm planları heyecanla anlatmakla çok meşgul, koridorda ona doğru yürürken gelinliğinin gizli bir şekilde ortaya çıkacağından bahsederken onu gülerek dürtüyor.

Ben ne yapacağım?

İtibarımın her zerresini yok edip, beni aldatan nişanlısını ifşa edip, erkek arkadaşım onu izlerken beni becerdiğini mi söyleyeyim? Yoksa sessiz kalıp gülümsemeye devam mı edeyim?

Siktir. SIKTIR.

Tabii ki kolay yolu seçiyorum. Sessiz kalıyorum ve gülümsemeye devam ediyorum.

Bacaklarım o kadar kötü titriyor ki nasıl ayakta durduğumu bilmiyorum ve başımı sallayıp sohbete katılmak için elimden geleni yaparken kendimi hasta ve baygın hissediyorum.

"İyi misin?" Janie bana soruyor ve başarısız olduğumu

fark ediyorum. "Evet, elbette," diye karşılık veriyorum.

"Sadece bugün biraz... hasta hissediyorum."

"Kahretsin," diyor Claire, benim için endişelenmiş görünüyor. Bir adım öne çıkıyor ve koluma giriyor. "Çok solgun görünüyorsun Cass. Bir şey mi oldu?"

Nişanlın beni arkandan becerdi. Ben de ona bunu söylemek istiyorum. Nişanlın olduğunu bilmiyordum ama beni becermesine izin verdim. Birkaç hafta önce nişanlının siki içimdeydi.

Birden mantıklı gelmeye başladı. Bana o hafta sonu Lena ile bekarlığa veda gecesinde olduğunu söylediğini hatırlıyorum. Birbirimizi harika plaj gezileri için tebrik ediyorduk... İkimiz de o düğün planları yaparken partnerinin beni becerdiğini bilmiyorduk.

Lee kaypak bir pislik, ama bunu benden çok daha kolay hallediyor. Benden çok daha rahat bir yalancı olduğu belli oluyor ve onun arkasından kaç kadını daha becerdiğini merak ediyorum.

Claire hâlâ bana bakarken, "Gitsek iyi olacak," diyor. "Dinlenmelisin Cass," diyor ve adımlı söylemesinden nefret ediyorum. "Bir şeye yakalanmış gibi görünüyorsun."

Claire Janie'ye, "Ona iyi baktığından emin ol," der ve Janie başını sallar.

"Merak etme. Merak etme. O elbiseleri senin için sipariş ettireceğiz. Lena'ya bizden selam söyle."

Kapı arkalarından kapanıncaya kadar beklemeyi başardıktan sonra ofise doğru koşmaya başladım.

Banyo. Gerwyn'in bana kahvaltı için yaptığı kahve ve tost getirene kadar öğürüyorum, öğürüyorum ve sonra tuvaletin yanına yığılıyorum, Janie bana katılmak için koşarken kırık bir aptal gibi sallanıyorum.

"Ne oldu?" diye sorar. "Tanrım, Cass, gerçekten hasta görünüyorsun."

Ona çok kötü söylemek istiyorum. Onu kendime çekmek ve ona hayatımın itirafını yapmak istiyorum, ona tüm bu üzücü rezaleti ve Claire'in nişanlısının ne kadar aldatan bir pislik olduğunu anlatmak istiyorum ama bunu yapamıyorum. Bunun yerine tekrar öğürüyorum, anlatacak bir şey kalmadığı için kuru kuru kusuyorum.

"Eve gitmen gerek," diyor. "Gidip telefonunu getireyim de Ant'ı arayalım. Bugün evde çalışıyor, değil mi? Eminim gelip seni alacaktır."

"HAYIR!" O banyodan çıkmadan önce bağıriyorum. "Hayır, Janie, lütfen yapma!"

Tekrar çömeliyor. "Ofisi ben idare edebilirim Cass. Bugün izin almalısın, bayılacak gibi görünüyorsun."

"Ben sürebilirim," diyorum ona, kendimi zorlayarak ayağa kalkarken.

"Hayır-" diye deniyor ama dinleyemiyorum. Başım dönüyor, kulaklarım çınılıyor ve sanki yer ayaklarımın altında parçalanıyormuş gibi hissediyorum, ama arabamın anahtarlarıyla birlikte masamdan debriyajımı alarak devam ediyorum.

"Cass, lütfen," diyor. "Ant'ı arayabilir miyiz?"

Gülümsemek için elimden gelenin en iyisini yapmaya çalışarak onun önünde nefes alacak kadar güç topluyorum.

"Dün akşamdan kalma gibiydim," diyorum ona - en azından bu konuda doğruyu söylüyorum. "Atlattığımı sanıyordum ama belli ki atlatamamışım."

"Ah," diye gülüyor. "Senin için çok fazla De Chante."

"Benim için çok fazla De Chante. Artık araba kullanabilirim, söz veriyorum." Kendime olan güvenime inanıyor.

"Güzel, eğer eminsen. Döndüğünde bana mesaj at lütfen. İyi olduğunu bilmem gerek."

Sözleri bulanık ama *evet, yapacağım* diye el sallıyorum.

Arabama doğru ilerlerken topuk seslerim bir yankı gibi geliyor, sürücü kapısını açıp kendimi koltuğa attığımda alarmin sesi milyonlarca kilometre öteden geliyor.

Henüz gözyaşı yok. Lütfen. Gözyaşı yok.

Yolculuğa başlamadan önce hislerimin sürüş için yeterince sağlam olduğundan emin oluyorum. Malvern'den çıkıp tepelere doğru yol almaya başladığımda direksiyonun üzerinde bir sürü kuru kafa daha yapıyorum.

Şükürler olsun ki kapılar kolayca açılıyor. Şükürler olsun ki bacaklarım beni içeri sokup kapıdan geçirecek kadar sağlam.

Ant arabanın yanaştığını görmüş olmalı çünkü merdivenlerden inip yanıma geliyor, gözyaşlarımın yüzümden serbestçe aktığını görünce ağzı açık kalıyor.

"Bebeğim, ne oldu?" diye sordu bana. "Cass, iyi misin?"

"SIKTIR GIT, BEN İYİ MIYIM LAN!" Çığlık atıyorum ve yine banyodaki sahneye benziyor, sadece bu sefer ayığım. "Müşterim Claire az önce nişanlısıyla ofise geldi ve beni beceren adamlardan biri. Beni kahrolası yatağın üzerinde siken adamlardan biri!"

Onun da benimle birlikte solmasını ve titremesini bekliyorum ama öyle olmuyor. Ben gözyaşlarımı akıtırken o her zamanki gibi sakinliğini koruyor.

Bana ne diyeceğini bilmiyorum ama vereceği yanıtı da beklemiyorum. "Ne lanet bir amcık," diyor. "Aldatan piç. Umarım bunu ona söylemişsindir."

Suçluluk duygusu sarmalında bunu anlamakta zorlanıyorum. "Pardon, ne dedin?"

Ant omuz silkiyor. Omuz silkiyor.

"Adam aldatan bir amcık, değil mi? Umarım ona söylemişsindir." Gözyaşlarımla arasından ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Ona söylediğimi mi umuyorsun? Nişanlısının beni bir seks şöleni sırasında kauçuk bir şiltenin üzerinde bir sürtük gibi yayılırken becerdiğini mi? Bu da ne demek oluyor?"

Tekrar omuz silkiyor. "Ben tam olarak öyle düşünmezdim ama onun bir dolandırıcı olduğunu bilmeyi hak ediyor." Gerçeküstü bir boyutta olmalıyım. Tüm dünya etrafımda çıldırmış gibi hissediyorum. "Dur bir dakika. Sence müşteriye nişanlısını becerdiğimi söylemeli miyim?"

"Bence müvekkilinize nişanlısının *sizi* becerdiğini söylemelisiniz. Eğer ona hak ettiği saygıyı gösteremiyorsa, o zaman ona bir iyilik yapmalı ve bunu bilmesini sağlamalısın."

Tekrar öğürüyorum ve Ant yaklaşıyor.

"Sana bir bardak su getirelim. Oturman gerek bebeğim."

"SIKTIR GIT!" Ona bağırdım. "MÜŞTERİNİN NİŞANLISI GELDİ VE BENİ ARKAMDAN BECERDİ

ARKASINDAN! Ne oluyor lan?"

Bu bile onu korkutmuyor. Kolumdan tutup beni mutfığa doğru yönlendiriyor, bu sırada bir başka gözyaşı dalgası beni sert bir şekilde vuruyor. Beni bir tabureye oturtup bir bardak su getiriyor ve ben de yüzümü ellerimin arasına alıp kafamı bir düzene sokmaya çalışıyorum.

"Cass, bebeğim, bu senin hatan değil," diyor ve ben çılgınca bir kahkaha atıyorum. "Hayır, değil! Beni becermesi için onu davet eden ben değilim!"

Bunun üzerine gözleri karardı.

"Müvekkilinizin nişanlısının aldatan bir amcık olmasının benim suçum olduğunu mu söylüyorsunuz? Bunu mu ima ediyorsun? Başka erkeklerin seçimlerinden ben sorumlu olamam Cass. Aldatan bir pislik olmak istiyorsa bu onun kararı, benim değil. Sonuçlarıyla o yüzleşecek."

"Hayır! Ama onu buraya sen getirdin! Ona beni becerebileceğini sen söyledin!"

"Evet, yaptım ama yatak odasına girmek isteyen her erkek için yalan makinesi testi yaptırdığımı mı sanıyorsun? Cinsel yolla bulaşan hastalıklar testi tabii ki ama hayatları boyunca özgeçmişlerini kontrol etmiyorum."

"O MALVERN'den!"

"Hayır. Aslında Evesham'dan, eğer adamı doğru hatırlıyorsam." "Evesham..."

Malvern... ne olmuş yani? O benim müşterimin lanet olası nişanlısı!"

"Kesinlikle ve bunu ona söylemelisin. Elinde fırsat olsa muhtemelen nedimelerinin her birini sikerdin."

"Ona söyleyemem!" İtiraz ediyorum. "Bunu ona nasıl söyleyebilirim?! Kariyerim biter ve tam bir orospu gibi görünürüm!"

"Bu senin kararın bebeğim, sana kalmış. Ama bence ona söylemeni tercih ederdi. Seni arkamdan beceren birinin bana söylemesini tercih ederdim. Bence sen de aynısını takdir ederdin."

Bir yudum su içerken düşüncelerim allak bullak oluyor.

"Yapamam," diyorum. "Wedding Bliss'ten ayrılmak zorunda kalırım ve Janie'ye söylemek zorunda kalırım ve Claire inanamayacağı kadar yıkılır..."

"Evet, yaparsın," diye yanıtlıyor, sanki önemli bir şey değilmiş gibi. "Ve daha önce de söyledim, bir noktada eş ve anne olmak için zaten işini bırakacaksın, bu yüzden Claire'i gelecekte biraz kalp

kırıklığından kurtar ve ona şimdi gerçeği söyle."

Ben ne önerdiğini anlamaya çalışırken o duraklıyor.

"Sende adresi var mı?" diye sordu. "Öğleden sonraki görüşmelerimi yeniden planlayabilir ve seni hemen onun evine götürebilirim."

Adresi bende var, ama kapısına gitme düşüncesi bile bana çarpıntı veriyor.

"Cass, gidebiliriz," diyor. "Hemen yanında olacağım. Eğer gitmezsen kendinle yaşamak çok zor olacak."

Sersemlemiş halimle bile, bu durumun bir şekilde benim ahlakımı sorgulamaya kadar vardığına inanmakta güçlük çekiyorum. Nişanlısını becerdiğimi bilmiyordum ve kariyerimi riske attığımı da bilmiyordum ve bunu asla yapmazdım... bilseydim asla düşünmezdim bile.

"Gidiyor muyuz?" diye soruyor ama ben başımı sallıyorum. "Bunu düşünmem gerek."

"Elbette bebeğim, ama ne kadar erken olursa o kadar iyi. Haberlerini paylaşmak için çabucak gelersen sana daha çok saygı duyacaktır."

"SIKTIR GIT!" Tersledim. "Bundan hiçbir şey değilmiş gibi bahsediyorsun, ama bu benim kariyerim, o benim müşterim, benim arkadaşım ve bu benim lanet olası itibarım!"

Bunun üzerine sessiz kalıyor, ama hala çok sakin.

"Anlamıyor musun?!" Ona soruyorum. "Bunun benim için ne kadar boktan bir his olduğunu anlamıyor musun? İş arkadaşlarına beni kauçuk bir şiltenin üzerinde becermeleri için alay halinde adamlar gönderdiğini söylesem ne *hissederdin*? Gerwyn'e bir oda dolusu erkeğin önünde bana sürtük muamelesi yapmak için sahanlığın sonundaki odayı kullandığını söylesem ne *hissedersin*?"

Onda bir tepki bile beklerdim. Yüzünde bir empati belirtisi, ama hayır. Hiçbir şey yok.

Daha sert itiyorum.

"Dürüst olmak gerekirse Ant, insanlar ne yaptığını bilseydi nasıl *hissederdin*? *Bizim* ne yaptığımızı? Bu senin için sorun olur muydu? Gerwyn'in gözlerinin içine bakmak ister miydin, eğer adamları uzun bir kuyruk halinde penisleriyle iniş alanımıza gönderdiğini bilseydi?"

Ant ürkmüyor ya da duraksamıyor. Sözleri sakin ve net.

"Gerwyn zaten biliyor."

"Ne?"

Tekrar sersemledim. Tamamen kafam karıştı.

"Ama iş iştir ve kişisel olan kişiseldir demiştiniz..."

"Evet, öyle. Ve Gerwyn benim en iyi arkadaşım. Bu çizgiler biraz farklı. Elbette beni tanıyor, yıllardır benimle birlikte yaşıyor. İçimi dışımı biliyor ve bunun için bana saygı duyuyor. Tıpkı benim ona saygı duyduğum gibi."

Gerwyn'in Ant'ın beni becermesi için odaya rastgele adamlar gönderdiğini bildiğini anlamakta zorlanıyorum, çünkü bu bana keyifsiz geliyor... ve Gerwyn'in bilmek isteyeceği bir şey değil...

Her zamanki gibi, Ant yüz ifademi okuyor.

"Gerwyn seks kaçakçılığına karşı bir savaşçı olduğu için yaptığımız şeyin berbat olduğunu düşüneceğini mi sanıyorsunuz?"

"Hayır, bilmiyorum... Bunların herhangi biri hakkında ne düşüneceğinden emin değilim..."

Kollarını kavuşturur. "Eğer durum buysa, aramızda gerçekten neler olup bittiğini düşündüğüne ciddi bir şekilde bakmamız gerekiyor."

"Ne demek istiyorsun?"

Kahvaltı barının karşısında daha yakına eğiliyor.

"Bebeğim, ne yapıyorsak birbirimize saygı duyarak ve rıza göstererek yapıyoruz. Kirli seksi seviyoruz ve bu bir suç değil. Kötü ya da yanlış değil. Berbat bir şey değil ve Gerwyn'in sorun edeceği bir şey de değil. Elbette bunun bir parçası olmak istemeyecektir, o olabildiğince vanilya, ama bu onun bunun kötü bir şey olduğunu düşündüğü anlamına gelmez." Duraksıyor. "Asıl soru şu, siz düşünüyor musunuz? Bunun kötü bir şey olduğunu düşünüyor musun? Söylediğin kadar zevk alıyor musun?"

Yargılandığımı hissediyorum, gözlerindeki bakış derinlere iniyor. İçgüdüsel olarak savunmaya geçiyorum. "Hayır, bu kötü bir şey değil. Söylediğim kadar zevk alıyorum."

"Güzel. Umarım öyledir. Bana yalan söylediğini düşünmek istemem, çünkü insanlar arasında gerçekten olan suç budur, bebeğim. Yalan söylemek. Müvekkilin Claire için de gerçekte olan bu. Nişanlısı ona yalan söyledi. Ona hiç saygısı yok ve aldatan bir pislik. Tesadüfen seninle birlikte olmuş. Ama bu onun suçu, bizim değil ve kesinlikle senin de değil."

Onun mantığına ayak uydurmaya çalışırken kalbim hızla atıyor, beynim yüzüyor. "Ona söylemek istiyor musun?" diye soruyor ve ben omuz silkiyorum.

"Bilmiyorum."

"İyi, bu senin kararın tatlım. Eğer yaparsan yanında olacağımı bil."

Cevabım yine içgüdüsel olarak söylenmişti.

"Teşekkür ederim."

"Sorun değil prenses. Ne olursa olsun hep birlikte güçlü duracağız." Elimi öpüyor ve sıkıca tutuyor. "Senin bu güzel, umut dolu tarafına meydan okunduğunu görmekten nefret ediyorum. Bu çok üzücü."

Hâlâ gözyaşlarım akıyor, onları siliyorum. "Ne demek istiyorsun?"

Bana sevgiyle bakıyor.

"Sen insanların gerçeklerine ve hayallerine inanan çok güzel bir ruhsun. Ama bunların çoğu yanlış ve yalanlar üzerine kurulu. Birlikte çalıştığınız aşık çiftlerden kaçış boşanmadan yollarına devam ediyor? Sizce bu insanların kaçış daha kapınızdan içeri adım atmadan önce birbirlerini aldatmışlardır? Ben çok fazla olduğunu söyleyebilirim."

Bunu hiç böyle düşünmemiştim, bu kadar gerçekçi ve keskin konuşmamıştım.

"Bilmiyorum."

"Yurtdışında bir ekiple çalışıyorum, tatlım. İnsanların eşlerini, partnerlerini ve kocalarını her zaman aldattıklarını görüyorum. İş çevresinde kulüplere gidiyorlar ve bulabildikleri her yerde yarak ve am alıyorlar. Beni diğerlerinden ayırmasını umduğum şeylerden biri de bu. Bu *bizi farklı kılıyor*. Doğruluk ve dürüstlük. Gerçek bağlılık." Gülümsüyor. "Senin gibi benim kadar sadık olacağına inandığım bir kadına sahip olduğum için kendimi yaşayan en şanslı adam gibi hissediyorum."

Birinin nişanlısının elini tutarak seviştiğimi gördüğümünden beri kendimi çok sadık ya da güvenilir hissetmiyorum.

"Bu senin hatan değildi," diyor Ant yine, beni bir kitap gibi okuyarak. "İstersen ona anlatarak olayı sahiplenebilirsin ama suçu sahiplenemezsin. Suçu işleyen o. Bu onun taşıyacağı bir yük."

"Ne yapacağımı bilmiyorum..." Ant bana gülümserken nefeslerimin sakinleştiğini söylüyorum.

"Yani, henüz bir şey yapmayın. Zaman ver, düşün. Düğünleri ne zaman?"

"Eylül'de."

"Daha epey zaman var o zaman. Kim bilir? Belki de onu başkalarıyla aldatıyordur ve kadın bunu onlardan biri aracılığıyla öğrenecektir."

"Belki."

"Umarım."

Omuz silkiyorum. "Umarım."

"Kendine biraz zaman tanı Cass. Her şeyi berbat etti. Sen yanlış bir şey yapmadın, söz veriyorum." Sözleri çok yumuşak ama çok güçlü.

"Böyle durumları değerli bulmalısınız bebeğim. Birbirimize asla bu şekilde ihanet etmeyeceğimizi bilmek, birbirimize sahip olduğumuz için ne kadar şanslı olduğumuzu gösterir."

Haklı ve gözyaşlarımı siliyorum, paniğin biraz hafıflediğini hissediyorum.

Hâlâ şaşırmış bir halde daha önceki açıklamasına geri dönüyorum.

"Gerwyn yatak odasını biliyor mu?"

Başını sallıyor. "Evet, biliyor. Dediğim gibi, onun sorunu manipölasyon ve zorlamayla ilgili, bir çiftin çıkarlarının tadını çıkarmasıyla değil."

Gerwyn'in bilmesi bana hâlâ tuhaf geliyor ama haklı olmalı. Yine, Ant beni okuyor.

"İstersen döndüğünde onunla bu konuyu konuş. Ama lütfen, ne yaparsan yap, ona olduğun gibi azgın bir sürtük olmadığına dair en ufak bir ipucu bile verme, yoksa bunun sonunu asla duymayacağım. Onun haçlı saçmalıklarının yükünü her zaman ben çekeceğim."

Sırtarak duraklıyor.

"Ama sen bunu yapmazsın, değil mi prenses? Ona gerçeği söyleyeceksin. Benim seni istediğim kadar sen de yatak odasında olmak istiyorsun."

"Evet," diyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi geri topluyorum. "Merak etme. Bunu en az senin kadar istediğimi bilmesini sağlayacağım."

Ah, keşke karnımdaki sancı da benim kadar kendinden emin olsaydı.

CHAPTER

Forty-Three

Cass

L Claire, Lee ile ofise geldiğinden beri Pazartesi sabahından beri çalışmıyorum. En son ne zaman arka arkaya üç gün izin aldığımı hatırlamıyorum ama Janie için sorun yok. Bir süredir Her sabah iyi olup olmadığımı kontrol etmek için bana mesaj atıyor ve ofiste işlerin iyi gittiğine dair güvence veriyor. Öyle olduğundan hiç şüphem yok ama kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırıp hasta olduğumu söylemek yine de kendimi bok gibi hissetmeme neden oluyor.

Tek hayal edebildiğim Lee'nin yüzü.

Ant çalışmakla meşgul ama toplantılar arasında fırsat buldukça yanıma gelip bana sıkıca sarılıyor. Bana kendimi bu kadar kötü hissetmemin büyük bir kısmının akşamdan kalma olmamdan kaynaklandığını ve bundan sonra içki konusunda daha sorumlu davranmam gerektiğini söylüyor ama yanılıyor.

Müşterimin nişanlısı beni arkasından becerdiği için kendimi berbat hissediyorum ve bunun De Chante ile tatlı bir ilgisi var.

Ant'tan olan bitenin benim hatam olmadığını ve ikimizin de insanlarla tanışmadan önce onları aldatıp aldatmadıklarını kontrol etmek gibi bir sorumluluğumuz olmadığını duydum ama aynı zamanda Claire'e nişanlısının ne kadar boktan biri olduğunu söylemek gibi bir sorumluluğum olduğunu da duydum.

Seni onun evine götürebilirim Cass. Sadece söyle.

Ahlak konusundaki tavsiyelerine kulak asmadığım için kendimi başarısız hissediyorum. Arabaya atlayıp gidip görevimi yapmalıyım ama o gece olanları ona anlatırken hissedeceğim iğrenç

tiksintiyi ve düpedüz utancı hayal bile edemiyorum.
Ona hiç söyleyecek miyim? Bilmiyorum.

Ona söylemek istiyor muyum? Hayır. Kesinlikle hayır, çünkü bu onu mahveder.

Kariyerim ve itibarım pahasına ona söylemeli miyim? Evet. Ant'ın bana söylediği bu. *Evet.*

Belki de kendimi dürüst olmam gereken müşterilerimden üstün tutan bencil bir kaltağım?

Bundan nefret ediyorum ama belki de doğrudur.

Ant için elimden geldiğince güler yüzlü olmaya çalışıyorum ve ona *iyi olduğumu, iyi olduğumu, iyi olduğumu* söylüyorum.

Bana bakıyor ve *gerçekten* söylediğim kadar iyi olup olmadığını soruyor ya da gerçekten ne istediğim konusunda aklıma şüphe düşürüyor.

Hala benim için yataktaki kadın olmak istiyor musun, bebeğim? İstemiyorsan, anlarım. Eğer senin için doğru erkek değilsem, anlarım. Bu senin hatan olmaz, tatlım. Kin gütmem.

Hala o kadın olmak istiyorum, ona tekrar tekrar söylüyorum. O benim için doğru adam, yemin ederim. Tekrar tekrar yardım teklif ederken kararlılığından geri durmuyor.

Seni Claire'e götüreceğim, tatlım. Gerçeği onunla paylaşmak istersen, hemen yanında olacağım. Sen yanlış bir şey yapmadın, Cass. Yaptığını düşünmen için bir sebep yok ve bunu kabullenmelisin.

Onu kaybetme düşüncesi Claire'e söylemekten bin kat daha korkutucu, bu yüzden yaptığımız şeyin ahlaki yönüyle gerçekten iyi olduğumu göstermek için bunu yapmam gerekirse yaparım, ama o kadar ileri gitmediği için minnettarım.

"Kendini daha iyi hissetmeye başlamana çok sevindim prenses," diyor Çarşamba öğleden sonra, ton balıklı salatadan birkaç güzel çatal aldıktan sonra, Berlin'e gitmeden önce bana kocaman bir sarılma ve öpücük veriyor. Audi'ye binip uzaklaştığında küçük bir parçam neredeyse rahatlıyor, sanki ona el salladığım andan itibaren üzerimden bir ağırlık kalkmış gibi.

Siktir et. Sağlıklı yiyeceklere bir ara verip kendime kızarmış ekmek üzerine peynir yapıyorum ve işe dönecek kadar kendimi toparlamadan önceki son öğleden sonram için bol pijamalarım ve kabarık çoraplarımla kanepeye kıvrılıyorum. Janie nasıl hissettiğimi ve yarın akşam yüzmeye gidip gidemeyeceğimi sorup duruyor. Şimdiye kadar bu konuda bana üç mesaj gönderdi, hepsi de Gerwyn'i bizimle birlikte davet edip etmediğimi kurnazca sormaya çalışıyor, ama bu fikrin onu heyecanlandırdığını bilecek kadar kurnazca değil.

Keşke olsaydım.

Gerwyn'in yatak odasını ve orada ne yaptığımı bildiği düşüncesi beni hasta ediyor, çünkü beni bu şekilde görebileceğini asla hayal edemezdim. İsteddiği zaman Ant'ın pis fahişesi olduğumu bilmesi fikri bana iğrenç ve düpedüz korkunç geliyor. Belki hissettirmemeli ama hissettiriyor. Gerwyn'in geçen hafta sonu içime bir dizi erkek aldığımı bilmesi fikri kıvrılıp ölmek istememe yetiyor.

Yine de yakında bununla yüzleşmek zorunda kalacağım. Gerwyn ve Ant şu anda Berlin'e gidip gelirken büyük ölçüde gecenin içinden geçen gemiler oldukları için, bu akşam geleceğini zaten biliyorum ve kaçıp odamda saklanmayı düşünüyorum, ama beklediğimden çok daha erken geldi.

Arabanın dışarıda durduğunu, ön kapının çarparak kapandığını duydum. Kaçıp üst kata saklanmak için çok geç. Işıkları kısık tuttuğum için şükrediyorum çünkü utançtan yanmaya başlamıştım bile.

"Hey," diyor Haçlı, karşısındaki kanepeye oturup ayaklarının dibine bir çanta bırakırken.

Gülümsemesini seviyorum ve karşılığında günlerdir başaramadığım içten bir gülümsemeyi deniyorum, kalbim beni titretecek kadar çarpıyor olsa da.

"Hey. Berlin'de iyi vakit geçirdin mi?" Doğal davranmaya çalışarak soruyorum.

"Çok kötü değil. Daha da önemlisi, nasıl hissediyorsun? Ant hasta olduğunu söyledi."

Altıtan almaya çalışıyorum. "Evet. İyiye gidiyor, teşekkürler."

"Öyle mi?"

Başımı salladım. "Evet."

Benim bir sürtük olduğumu biliyor. Sürtük olduğumu biliyor. Yatak odasında bir sürtük olduğumu biliyor.

Umarım müvekkilimin nişanlısını da oraya götürdüğümü bilmiyordur.

Gerwyn bunu biliyorsa bile oldukça rahat görünüyor. Ayaklarının dibindeki çantaya uzanıp bir kavanoz çıkarırken gülümsemesi her zamanki gibi sıcak ve samimi.

"Denemen için sana ekstra özel kahve aldım. Kafeinin sana iyi geleceğini düşündüm."

Ant tam tersini söyleyip beni litrelerce maden suyu içirmeye çalıştığından beri rahat bir nefes alıyorum. İyi bir kahvenin büyük bir vuruşu kazanan olacak.

Gerçekten duygulandım ama Gerwyn'in çantasındaki tek şey bu değil. Beni takip etmek için bir kutu çıkardı. "Bunlar hoşuna gider diye düşündüm," diyor.

Kutuyu uzatıyor ve sanki bir fırından gelmiş gibi görünüyor. Kapağı çevirip açıyorum ve içindeki dört kek, kek yiyen bir kraliçeye layık görünüyor. Kocaman ve çikolatalıydılar, üzerlerinde tereyağı kreması ve serpintiler vardı ve vay canına, onları görünce midem nasıl da gurulduyor. Kendimi tatlıcıdan bir torba şeker almış bir çocuk gibi hissediyorum.

"Vay canına, teşekkür ederim. Bunlar kesinlikle harika görünüyor."

Gülüyor. "Göründükleri gibi yaşıyorlar, söz veriyorum. Dönüş yolunda deneme yapmak için kendime bir tane almadan edemedim. Araba kullanırken her tarafıma kırıntılar bulaştı ve koca bir parça krema düşürdüm ama buna değdi."

Gömleğindeki lekeyi gösteriyor ve bu beni gıdıklıyor. Bunu neden bu kadar komik bulduğumu bilmiyorum ama buluyorum - sanki kafamın içinde bir tür tahliye vanası tetiklenmiş gibi.

Benimle iyi görünüyor, gerçekten. Bunun için şükürler olsun. Bir müşterinin nişanlısını amıma alan pis bir sürtük olduğumu bilse bile, yine de benden hoşlanıyor gibi görünüyor.

Kalbim hala güm güm atıyor ve yüzüm yanıyor olsa da bu rahatlama çığınca.

"Bunları taşımama yardım edecek misin?" Kutuyu sıkıca kavrayıp ellerimdeki titremeyi gizlemeye çalışarak soruyorum.

"Harika bir fikir. Ama önce şu özel kahveden biraz almamız lazım. Ben makineyi çalıştırayım."

Siktir et. Yanan utancıma rağmen cesur olmaya karar verdim. Saatlerdir ilk kez kışımı koltuktan kaldırıp ona katılmaya gidiyorum. Çekirdekleri öğütmeden önce bana koklatıyor ve çenemi dirseğime dayayarak orada oturmayı seviyorum, Lee denen hıyar ofise adım attığından beri hissetmediğim kadar rahatım.

"Peki, senin neyin vardı gerçekten?" Gerwyn bana soruyor. "Ant akşamdan kalma olduğunu söylüyor ama bu De Chante'nin standartlarına göre bile oldukça uzun bir akşamdan kalma olurdu."

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Mide böceği, belki."

Gülüyor. "Sanırım mide rahatsızlığın olsaydı bunu bilirdin. Seni banyoda bulurdum herhalde, kanepede değil."

Tekrar omuz silkiyorum. "Baş ağrıları, hafif ateş," kızarmış kaşlarıma dokunuyorum, "sadece genel olarak kötü hissediyorum."

Zorlamıyor, sadece kahvemi uzatıyor. Kahvaltı barının karşısındaki tost keklerini sessizce yiyoruz, ikimiz de başımızı sallayarak yiyoruz ve kafamdaki ses hala hüznü küçük mantrasını söylüyor olsa da, bu şekilde kendim olmanın ne kadar doğal hissettirdiğini seviyorum.

Benim bir sürtük olduğumu biliyor. Sürtük olduğumu biliyor. Yatak odasında bir sürtük olduğumu biliyor.

Gerwyn'in kafasında benimkine benzer bir mantra yok gibi görünüyor. Gözlerini kapatıyor.

Tereyağı kremanın tadını çıkarırken gözlerini bana diyor ve ben de ona bakarken bir ağız dolusu kekle sırtıyorum. Tadı bir rüya gibi ve onun geri çekilip sohbeti benim yönetmeme izin verme isteği bana birkaç kelime bulmak için ihtiyacım olan gücü veriyor.

"İşler çok yoğundu," diyorum ona.

"Tahmin edebiliyorum. Yaz yaklaşırken bolca düşün olmalı."

"Evet, öyle. Ant da çok meşguldü, bu yüzden ev biraz... ağırdı."

Ona bunu söylemiyorum çünkü Ant her fırsatta konuşmaları yönlendiriyor, hem suçlu olmadığım konusunda beni temin ediyor hem de doğru olanı yapmam gerektiği konusunda beni temin ediyor - bu *doğrunun* ne olması gerektiği konusunda çok kararlı. Gerwyn'in bağlamı anlatmaya ihtiyacı yok. Başını sallıyor ve kahvesinden bir yudum alıyor.

"Ant hedeflere çok odaklanıyor ve o kafa yapısında olduğunda ona ulaşmak zor oluyor."

Gerwyn'in iş hakkında konuştuğunu biliyorum, ancak bunun daha geniş bir oyun alanı için geçerli olduğuna şüphe yok ve ikimiz de bunu biliyoruz.

"Eminim iyileşme yolunda sana yardımcı oluyordur," diyor ve ben de başımı sallıyorum. "Evet, bana çok iyi bakıldı."

Sırtıyor. "Sana ne kadar salata pompaladı?" "Oldukça fazla."

Yakında tavşan kulaklarım çıkacak."

"Ve boynundan aşağı bir rezervuar dolusu su mu boşalttın?"

Sırtıyorum. "Neredeyse."

"Bahse girerim. Çünkü çok önemsiyor. Dinleyeceğimi düşünseydi bana da aynısını yapardı."

İçkimden bir yudum daha alıyorum. "Yine de dinlemiyor musun?"

"Bazı şeyler için değil. Çoğu konuda tam bir deha, ama diğerlerinde tıkanabiliyor. Sigarayı, kafeini ya da şekeri bırakmayacağım, ne kadar söylenirsem söyleneyim."

Birkaç saniye sessizce kahve içtikten sonra gülümsemesindeki şefkatle tekrar konuşuyor. "Ant'ın en sevdiğim yönlerinden biri çok adil bir adam olması. Çok prensipli ve çok Açık. Eğer sizde potansiyel görürse, ihtiyacınız olan her türlü desteği almanızı sağlayacaktır. Bana da öyle yaptı. Çoğu zaman Nevilles yeni çalışan adaylarını ona gönderir ve onları okuma, en uygun oldukları pozisyona yerleştirme ya da hiç uygun değilse işten çıkarma konusunda çok zekidir."

"Tahmin edebiliyorum."

Gülümsüyor. "Birkaç kez potansiyel müşterilerle ilgili yanlış karar verdiğini düşündüm ama her çeyrek sonunda rakamlar analiz edildiğinde beni hep haksız çıkardı. Bu yüzden ona asla meydan okumam. Profesyonel olarak değil. O çok iyi. Çok yetenekli. Çok zeki. İnsanlara büyük miktarda destek, güç ve sadakat veren inanılmaz bir adam." Duraklıyor. "Onun doğru tarafında oldukları sürece."

Kıkırdıyor, bunu şaka olarak yapıyor ama bu bir şaka değil. Benim için değil. Son cümlesinde midemde bir burkulma oluyor.

"Peki ya onun doğru tarafında değilse?"

Gerwyn bana hiçbir kötü niyet taşımadan gülümsüyor ama sorumu hemen geçiştiriyor.

"Kahve ve kekleri nasıl buldunuz?"

"Çok lezzetliler," diyorum.

"Mükemmel." Kahvesinden aldığı son yudumu bitirdiğinde gülümsemesi hâlâ sıcaktı. "Çantamı açsam iyi olacak. Ayrıca yarından önce hazırlamam gereken bir sürü rapor var. Bu uçuşlar programımda kaosa neden oluyor."

Sinirlerim geri geliyor, benim bir sürtük olduğumu bildiği için beni boğazımdan yakalamak üzere harekete geçiyor,

Ve benim hakkımda gerçekten ne düşündüğünü bilmeden bu şekilde çekip gitmesi düşüncesinden nefret ediyorum. Bununla yüzleşmek zorundayım... Zorundayım...

Beni geçmeye çalışırken koluna uzandığımda parmaklarım titriyor. "*Hey, Gerwyn, bekle*" diye fısıldarken sesimdeki titremeden nefret ediyorum.

Neredeyse Ant kadar zeki. Gözlerime uzun uzun bakıyor, sonra ben kızarak gözlerimi onunkilerden ayırıyorum. Yanaklarım yeniden alev alev yanıyor, çünkü ne düşündüğümü bildiğini biliyorum ve onun ne düşündüğünü bildiğimi bildiğini biliyorum... ve bunu biliyor... evet, bunu. Zihnim dönüyor.

Gezegendeki en suçlu sürtük gibi görünüyor olmalıyım, çünkü öyleyim.

Gerwyn sessizliği bozarak, "Uzun zamandır Ant'la birlikte yaşıyorum," diyor. "Onun hakkında oldukça fazla şey biliyorum."

Başımı salladım. "Evet, durumun böyle olabileceğini düşündüm."

"Böyle olabileceğini mi düşündün, yoksa sana böyle olabileceğini mi söyledi?" Geri adım atmadan önce cevap verme şansım olmadı.

"Bunun bir önemi yok, unut gitsin. Önemli olan Ant'ı çok iyi tanımam ve ne tür şeylerden hoşlanıp hoşlanmadığını bilmem. İnsanların onunkine çok benzer zevklere sahip olabileceğini de biliyorum ve bu harika bir şey. Bu harika bir şey. Bunda yanlış bir şey yok."

Biliyordum. Gerwyn kesinlikle yatak odasında bir sürtük olduğumu biliyor.

"Cass, sorun değil," diyor ve ben günahkâr gibi suçlu göründüğümü fark ediyorum. "İnsanlar neyi seviyorlarsa onu severler ve neyi istiyorlarsa onu isterler. Benim için önemli olan tek şey bunu gerçekten istiyor olmaları. Bu çizgiyi aşmadığı sürece benim açımdan başka bir yargı yok."

Bakışlarımı tekrar onunkilere çevirmeyi başarıyorum ve gülümsemesi aynı derecede sıcak, aynı derecede parlak ve gözleri nazik. Yüzeyin altında sadece pis ve ucuz bir sürtük olduğumu düşünmediği için rahatlatarak ağlayabilirim.

Ama neden yapsın ki? Ant dudak büker, başını sallar ve *sana söylemiştim bebeğim, kirli sekste yanlış bir şey yok* derdi.

O haklı, tabii ki. Ant haklı ve bunu bilmeliydim.

Gerwyn'e "Teşekkürler," dedim.

"Sorun değil," diye yanıtlıyor ve sonra nefesimi kesecek kadar dürüst bir güvenle yüzleşiyor. "Eğer sahanlığın sonundaki odayı kullanmak istiyorsan, bunda yanlış bir şey yok. Orada ne olduğunu ve Ant'ın orada ne yapmaktan hoşlandığını biliyorum ve bu beni ilgilendirmez. Hem de hiç. Bu kesinlikle senin hakkındaki fikrimi değiştirmeyecek."

Bu kez kolumu tutmak için uzanan o, ama parmakları en ufak bir şekilde titremiyor. Basit bir sıkışma, güzel bir dostluk jesti.

"Teşekkürler," diyorum tekrar ve uzun bir nefes alarak rahatlamanın serbestçe akmasına izin veriyorum.

"Teşekkür edecek bir şey yok. Gerçek bu." Elini kolumdan çekti. "Şimdi şu raporlama işine başlasam iyi olacak."

"Sorun değil," diyorum, onun üst katta saklandığı düşüncesi beni aniden oldukça üzüyor. Bununla birlikte bir duygu dalgası hissediyorum. Belirsiz ve yoğun ve sadece... garip.

Bana bir şeyler olduğunu anlamış olmalı, çünkü uzaklaşmadan önce durakladı.

"Biliyor musun Cass, bazen oturma odasında biraz arka plan gürültüsüyle çalışmayı seviyorum. Daha ev gibi ve daha az kurumsal hissettirebilir. Film izlemeni rahatsız etmediği sürece, mümkünse buraya kurulabilirim?"

Yanımda baskıcı olmayan bir arkadaşımın olması düşüncesi bir rüya gibi geliyor, bu yüzden

deli gibi sırtıyorum.

"Başımızın üstünde yeriniz var. Teşekkür ederim."

Yüzündeki rahatlamayı gördüğümde, sadece bir şey yapmadığını a n l a d ı m .

benim yararına bir öneri. Gülümsemesi benimki kadar geniş olduğu için bu sadece hayırseverlikten kaynaklanmıyordu. "Eşyalarımı yerleştirip hemen döneceğim," diyerek çantasını aldı ve merdivenlerden yukarı çıktı.

Sezgilerim garip bir şekilde gümbürdüyor ve bu, iş ve sessizlik dışında hiçbir şey olmadan ne kadar yalnız hissedebileceğinizi hatırlamama neden oluyor.

Newton Road'da her gece boş bir daireye dönmekten nefret ederdim. Şimdi bir ömür önceymiş gibi geliyor ama hala hatırlayabiliyorum. Haftalardır oraya girmemiş olabilirim ve Ant bana ilk fırsatta orayı terk etmem gerektiğini söylüyor ve ben de öyle yapacağım, ama yine de şu anda paketlenmemiş kutularla dolu, boş ve yalnız. O gelmeden önceki hayatımın simgesi.

Ant, Gerwyn'in Berlin'de pek sosyal olmadığını açıkça belirtti, bu yüzden günlerce içinde Ant'ın olmadığı boş bir alana eve gelmenin onun için berbat olduğunu hayal edebiliyorum. Kampanyayı çok seviyor olabilir, ancak çevrimiçi toplantılar ve sohbetler, sadece aynı yerde başka bir kişinin olması hissi için bile olsa, akşamlarınızı biriyle paylaşmakla aynı olamaz.

"Lazanya sever misin?" Gerwyn dizüstü bilgisayarı ve evrak çantasıyla aşağı indiğinde ona soruyorum. Başını sallıyor. "Elbette severim. Lazanya gerçekten güzel olur, teşekkürler."

Yemek yapma konusunda kendime güvenim artıyor, bu yüzden makarna kağıtlarını çıkarıp telefonumdan bir tarif arıyorum. Kucağında dizüstü bilgisayarı ve sehpanın üzerinde evrak işleriyle kanepeye yerleşirken onu görebiliyorum. Klavyeye dokunmaya başladığı andan itibaren kaşlarındaki konsantrasyonu seviyorum, onu podyumda dünyaya tutkuyla konuşan adam olarak hatırlıyorum.

Şükürler olsun ki Ant, Gerwyn'e votka ifşası yüzünden onu boka batırdığımı söylemeyecek kadar nazikti. Gerwyn ona bu şekilde ihanet ettiğimi düşünseydi kendimle yaşayamazdım.

Claire'e ihanet etmekten bile daha kötü hissettirirdi.

Ona yanında patates kızartması olan lazanya sunduğumda inanılmaz derecede minnettar oldu. Dizüstü bilgisayarını bırakıp kanepeye oturuyor, ben de yanına oturuyorum ve ikimiz de yüzümüzü birbirimize dönüyoruz, bacaklarımız birbirine dolanıyor.

Bu evde bir kez bile kucağında yemek yemedim, özellikle de pijamalarımın kanepede. Yemek yerken gülümseyerek ve yerel fırınlar hakkında sohbet ederek bu şekilde ev gibi hissediyoruz.

İşimiz bittiğinde Gerwyn bana tekrar teşekkür ediyor ve ben de onun tabağını benimkiyle birlikte dışarı çıkarıyorum. Bulaşık makinesini doldurup film zamanı için içeri girdiğimde dizüstü bilgisayarında çalışmakla meşguldü.

Karşıdaki kanepeye oturabilirdim ama oturmadım. Hemen yanına oturuyorum, David Bowie'yi Labirent'te izlerken bir mindere sarılıyorum ve yanımda bir arkadaşım olduğu için minnettarım.

Yarın gece yüzmek aklımdan tamamen çıkmış durumda, ta ki Janie saat 22:00'de bana bir ping daha gönderip "*geliyor mu?*" diye sorana kadar.

Onunla bu konuya yaklaşırken garip bir şekilde gergin hissediyorum.

"Genellikle Perşembe akşamları yüzme havuzuna gideriz. Ben ve Janie, sen de gelmek ister misin diye merak ediyorduk."

"Yüzmek mi?" diye soruyor ve ben de gülümseyerek başımı sallıyorum.

"Evet. Yüzme. Gerçekten çok eğlenceli. Arkadaşımız Penny de geliyor ve gerçekten harika. Bence hoşuna gider."

Kıkırdamalarından birini atıyor. "Gardırobun altından mayolarımı çıkarmam gerekecek, yıllardır giymedim."

Kalbim biraz hızlı atıyor, onu bizimle havuzda eğlenirken hayal ediyorum. Janie ile eğlenirken.

"Pekala," diyor. "Eğer onları bulabilirsem, geleceğim."

Teşekkürler." "Harika!" Cevap veriyorum, sonra ne kadar çılgınca hevesli göründüğümü fark ediyorum.

Bu onu sadece daha fazla kıkırdatıyor. "Bakalım beni yüzme şortuyla gördüğünde bunun harika olduğunu düşünecek misin? Fikrini değiştirebilirsin."

Sırıtıyorum, çünkü Gerwyn'i yüzme şortu içinde görmekten hoşlanmamam mümkün değil. Harika görünecek. "Hayır," diyorum. "Bu konudaki fikrimi değiştirmeyeceğim. Asla."

Janie de öyle.

Üst kata çıkarken, akşam sona ererken bu duyguyu eklemiyorum. Onun için o kadar heyecanlıyım ki, yatak odamın kapısına ulaşp Gerwyn'e iyi geceler derken kulaktan kulağa sırtıyorum. Ona hemen bir mesaj gönderiyorum ve o da hemen gülen suratlarla dolu bir mesaj dizisiyle cevap veriyor. Duşumu bitirip yatağıma girdiğimde hala havuzdaki 'randevularını' düşünüp mutlu oluyorum.

Uyumaya çalışırken sinirlerim yeniden tepeme çıkıyor - Claire'in ofise geri dönmemesi için Tanrı'ya dua ediyorum, çünkü onunla yüzleşemiyorum.

En azından henüz değil.

CHAPTER

Forty-Four

Gerwyn

I Rye Sokağı'na vardığımda kendimi beceriksiz bir genç gibi hissediyorum. İçeri girdiğimde ana resepsiyon alanında insanlar koşuşturuyordu ve kendimi garip bir şekilde

Garip. Derinliğimin dışında, ki bu tuhaf ve uygun, lanet bir yüzme havuzunda olduğum düşünülürse.

Çantam kolumun altında, üç kadın girişe vardığında ana grubun koşuşturmasından geride duruyorum. Janie kendisinden birkaç yaş büyük, kızıl saçlı, şen kahkahalı, tatlı görünümlü bir kızla kıkırdıyor. Penny... evet, Penny.

Janie'nin sarı saçları dağınık ve uzun, çok da tatlı görünüyor ama benim gözlerim doğrudan Cass'e takılıyor.

Saçları topuz yapılmış ve koyu bordo ceket beyaz bluzunun üzerinde çarpıcı duruyor; dün onu bol pijamaları ve kabarık çoraplarıyla gördükten sonra çok kurumsal bir tezat oluşturuyor. Kızların bu kadar çarpıcı görünmesi beni daha da garip hissettiriyor, çünkü birkaç dakika içinde çok dar yüzme şortları giyeceğim. Onları aldığımda biraz daha zayıf olmalıydım. Dün gece gardırobun altından çıkarıp beden kontrolü yaptığımda oldukça sert bir şekilde çekiştirmek zorunda kaldım.

"Hey!" Janie diyor ve coşkulu bir kucaklaşma için atlıyor.

Gerginleşmiyorum ama arkadaşına elimi uzatmak için oldukça sert bir şekilde geri çekiliyorum. "Gerwyn, tanıştığımıza memnun oldum."

"Penny," diyor ve benimle zarif bir tokalaşma yapıyor.

Cass sessiz ama gülümsüyor.

"İyi günler mi?" diye soruyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet, teşekkürler. Ya seninki? Nasıl hissediyorsun?"

"Çok daha iyi," diye yanıtlıyor ve umarım bunu gerçekten söylüyordur.

Aerobik dersinin telaşı dağılıyor ve seansımız için kayıt yaptırıyoruz. Soyunma odası üniseks, bu yüzden bir kabine dalıyorum ve mayoya geçerken kendime lanet ediyorum, Olimpiyat tarzı likra değil de gündelik şort giydiğim için minnettarım. Suya girip gözden kaybolmak için yanıp tutuşuyorum, bu yüzden kabinden fırlayıp eşyalarımı dolaplardan birine yerleştiriyorum, her şey tamam ve dalmaya hazırlanırken arkamı döndüğümde Cass'ın tam yanımda durduğunu görüyorum. Üzerinde ona tam oturan siyah bir mayo vardı ve kesinlikle muhteşem görünüyordu. Saçları hala kafasında düzgün bir şekilde toplanmış ve boynu, etrafında parlayan mücevherler olmadan güzel bir şekilde çıplak görünüyor.

Bana gülümseyerek yukarıdan aşağıya bakıyor ve ben fiziğimin bu kadar doğrudan incelenmesinden daha da rahatsız oluyorum. Belki de Ant'ı dinlemeli ve her sabah beşte spor salonuna gitmeliydim, ama hey ho. Cass gülümsemeye devam ettiğinde samimi görünüyor. Onaylarcasına başını sallıyor ve bana bir başparmak işareti yapıyor.

"Bu mayolar sana gerçekten yakışmış."

Gülüyorum ve beceriksiz bir aptal gibi elimi kalçama koyuyorum. "Sana dönme hareketi mi yapayım yoksa podyum yürüyüşü mü?"

O da benimle birlikte gülüyor. "Seçim senin. İkisini de yaparken havalı görünürsün."

Penny ve Janie bize katıldığında hala birlikte gülüyoruz, ikisi de Cass ile birlikte harika görünüyorlar. Görevli bizi içeri almak için kapıyı açtığında Penny ve Cass'ın gözleri havuza kayıyor ama Janie'nin gözleri hâlâ bende.

Üç kadına da havuz merdiveninden inmeleri için önümden işaret ediyorum ama en uzun süre geride kalan Janie oluyor. Kendimi suya bıraktığımda hemen yanımda duruyor ve haftamla ilgili sorular soruyor.

Ama konuşmak istediğim benim haftam değil, onunla da değil.

Cass *keyfine bak* dercesine bana göz kırıyor ve Penny ile bir kulaç yüzmek için hızla uzaklaşıyor. Burada neler olup biteceğini gerçekten tartmadığım için kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum. Bu sadece Cass ve birkaç arkadaşla yüzme seansına katılmamla ilgili değil, bu Janie ve benimle ilgili.

Topuz yaptığı sarı saçlarıyla muhteşem görünüyor. Gözleri benimkiler kadar açık mavi ve sırtışı o kadar tatlı ki aklımı başımdan almalı ama almıyor.

Zamanı biraz uzatmak istediğim için hevesliymişim gibi davranıyorum, ama o kolaylıkla ayak uyduruyor, yanımdaki her vuruşta gülümsüyor. Ona yanlış sinyaller vermeden gülümsemelerimi sürdürmeye çalışırken kendimi aptal gibi hissediyorum. Cass havuzda yollarımız her kesiştiğinde bana kendi sırtışını atıyor ve beni ve arkadaşını nasıl desteklediğini görebiliyorum. Keşke ikisini de memnun edebilsem ama yapamıyorum. Hissetmediğim şeyleri hissetmek için kendimi zorlayamam.

Seans sona erdiğinde bitkin bir haldeyim, tahmin ettiğimden çok daha fazla uzunlukta yüzmüş olarak kendimi havuzdan dışarı atıyorum. Elimden geldiğince hızlı bir şekilde duşa giriyorum, ardından üzerimi değiştirmek ve gitmeye hazır olmak için dolaba geri dönüyorum.

İşim bittiğinde kızlar hâlâ odalarındaydı, ben de resepsiyon alanındaki banklardan birinde bekleyip telefonumda mesaj olup olmadığını kontrol ettim.

Ant'tan bir tane var.

Aletini tatlı sarışına sokacak mısın?

Ona siktirip gitmesini söylemek istiyorum ama yapmıyorum, görmezden geliyorum.

Kızlar birkaç dakika sonra çıktılar. Cass'in saçları havluyla kurutulmuş ve omuzlarına dökülmüştü ve ben onlara katılmak için ayağa kalktığımda yüzünde yine parlak bir sırıtış vardı.

Akşam için planlarımı hemen açıklıyorum, takılmak gibi garip önerilerden kaçınmak için

Önümüzdeki gece için bir grup olarak.

"Gitsem iyi olacak," diyorum. "Sırada bekleyen birkaç iş görüşmem var."

Cass hayal kırıklığına uğramış görünüyor, bana bir kez daha gülümsemeden önce benden Janie'ye bir bakış fırlatıyor. "Evet, elbette, harika. Hadi gidelim."

"Sen de mi geliyorsun?" Şaşırarak soruyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, ben de geliyorum. Hala hasta olduğum için iyileşme sürecindeyim."

Janie de Cass gibi hayal kırıklığına uğramış görünüyor ve uzaklaşmadan önce bana bir kez daha sarılıyor. "Gelecek hafta aynı saatte mi?"

"Elbette, evet," diyorum. "Eğer Malvern'deysem tabii."

Ses tonumun rahat olduğundan emin olduktan sonra dikkatimi Penny'ye çevirip *tanıştığımıza memnun oldum diyorum* ve bunu da rahat bir şekilde yapıyorum.

Otoparkta birbirimize el sallıyoruz ve Cass'in arabasını benimkinin önünde bırakıp onu eve kadar takip ediyorum. Garaj yolunda birlikte duruyoruz ve o bizi kapıdan içeri alıyor, zaten bariz işaretlerle dolup taşıyor.

"Janie senin gelmene çok sevindi." "Öyle mi?"

Bu harika."

"Senden gerçekten hoşlanıyor."

"Güzel. O da gerçekten iyi birine benziyor."

Onlardan ne kadar kaçındığımı gördüğünde ipuçları gelmeyi bırakıyor. Bunun yerine anahtarlarını ön kapıya asıyor ve tek kelime etmeden ceketini de onların yanına asıyor. Beni ne kadar iyi okuduğunu, Janie'ye karşı herhangi bir ilgi göstermem için beni zorlamadığını görünce rahatlıyorum.

"Güzel bir sebze paellasına ne dersin?" diye soruyor. "Ant'ın tarifi." Ona kıkırdıyorum.

"Manş Denizi'ni yüzerek geçmiş gibi hissettiğim için sağlıklı sebze paellasını pek düşünmüyordum."

Gülüyor. "Aklında ne var o zaman?"

Favorimi zaten biliyor olmama rağmen seçenekleri düşünüyormuş gibi yapıyorum.

"Pizza mı?"

O da benim kadar bu öneriden memnun görünüyor.

"Pizza Delight?"

Başımı salladım. "Aynen öyle. Baharatlı tavuklarına bayılıyorum." "Bu ikimizi de yapar."

Telefonumun ekranından uygulamalarını aradım. "Kabuk dolması?" "Elbette."

"Yanında patates kızartması?"

Başını eğiyor. "Yapmamalıyım."

Sırıtiyorum. "Tamam, ben biraz getireyim. İstersen biraz daldırıp çıkarabilirsin."

Siparişimizi veriyorum ve buzdolabından bir şişe soave beyaz şarap alıp Cass'e bir bardak uzatıyorum. "İçmemeliyim," diyor yine.

"Hayır mı? Kim öyle diyor?"

Kimi kastettiğimi biliyor. Gülümseyerek omuz silkiyor.

"Devam et o zaman, teşekkürler. De Chante'den biraz uzaklaşmış olurum."

Yapmam gereken bazı görüşmeler olduğunu söylerken yalan söylemiyordum, bu yüzden Cass

pijamalarını giyip rahatlamak için üst kata çıkarken Finn'le hızlıca kontrol edin. Finn'le konuşmamı henüz bitirmiştim ki Cass, Berlin'de onunla geçirdiğim ilk sabah giydiği tek boynuzlu at üstüyle tekrar karşıma çıktı.

"Bunların içinde bir süperstar gibi görünüyor olmalıyım," diye kıkırdıyor ve ben de ona başımı sallayarak onay veriyorum, tıpkı bana mayoyla yaptığı gibi.

Bir elini kalçasına koyuyor. "Sana dönme hareketi mi yapayım yoksa podyum yürüyüşü mü?" Ben de onunla birlikte gülüyorum. "İkisini de yaparken havalı görürsün."

"Teşekkürler," diyor ve şarabından bir yudum alıyor.

Pizza Delight hızlı bir şekilde teslimat yapıyor ve biz sohbete başlamadan önce ön kapıdan dahili telefonun sesi duyuluyor. Paket yemeğimizi sunduğumda Cass heyecanla ellerini ovuşturuyor.

"Kanepe mi?" Ben soruyorum, o da başıyla onaylıyor.

Ben pizza kutum hazır bir şekilde kanepeye uzanıyorum, o da aynısını yanımda yapıyor ve ikimiz de ilk dilimlerimizi onaylayan iniltilerle mideye indiriyoruz. Patates kızartmalarımın biraz almak için eğiliyor ve onu böyle görmek çok eğlenceli, dün onu bulduğumdan çok daha rahat, kıvrılmış ve bir yastığa sarılmış. Bunun bir kısmı yüzen endorfinlerden kaynaklanıyor olabilir, elbette, ama hepsi değil. Büyük bir kısmı kesinlikle pizza yemekten ve rahat olmaktan kaynaklanıyor.

Ve sürekli sessiz bir yargılama içinde değil.

Ant'a şüpheyi yaklaşıyor o sesi uzaklaştırıyorum. Cass'in dediği gibi, maden suyunu seviyor. Büyütülecek bir şey değil. Muhtemelen Ant'ın salata ve güveç çeşitlerini de seviyordur.

Kesin olan bir şey *var*. Pizza Delight'ın pizzasını çok seviyor, ben de öyle. İlk birkaç dilimi mideye indirirken zar zor konuşuyoruz.

Sehpadan şarap kadehine uzanırken kolunu geri çekiyor ve dövmesini tekrar görüyorum. Kolundaki kalıcı hatırayı garanti eden adamın kim olduğunu merak ediyorum ve benim dövmeye baktığımı görüyor olmalı. Suçlu görünüyor ve nedenini bilmiyorum.

"Kahretsin. Genelde bilekliği mi takarım."

Kıkırdarak şaşkın bir yüz ifadesi takındım. "Yüzdükten sonra mı? Vay canına, tamam. O zaman yanıma bir dizi kol düğmesi de almalıyım sanırım. Yüzme sonrası görgü kuralları olduğunu bilmiyordum."

Gülüyor ve şarabından bir yudum daha alıyor. "Ant bana çok güzel mücevherler aldı. Mümkün olduğunca çok takılmayı hak ediyor."

Dilimi ısırmak zorundayım.

Bunu ona söylerken Ant'ın yüzünü hayal edebiliyorum. Ona aldığı mücevherlerin içinde pırıl pırıl parladığından emin olmak için onu nasıl incelediğini hayal edebiliyorum, bir tür sahiplik sembolü gibi, üzerine koymak istediği sevgi dolu cilaya rağmen. Bunu kız arkadaşı da dahil olmak üzere dokunduğu her şeye yapıyor gibi görünüyor.

Benden gelen soru hiç beklenmedik bir şeydi. "Ant'a aşık olduğunu ne zaman anladın?"

Ağızındaki pizzayı bitirirken başını yana eğiyor.

"Oldukça erken. Barda yanıma oturduğu andan itibaren onda beni çılgına çeviren bir şeyler vardı."

"Evet, tahmin edebiliyorum. Tam bir karakter."

Bu anıyı hatırlayınca yüzünde bir gülümseme beliriyor ve bunu görmek çok güzel. Hiç şüphe yok ki Cass Ant'a sırlıslıkla aşık, tıpkı onun da Cass'a sırlıslıkla aşık olduğu gibi. İkisi için de çok mutluyum, gerçekten, ama derinlerde bir yerde korkunç bir gıdıklanma var. Kendi yalnızlığımı pekiştiren bir şey. Jo'ya o şekilde baktığımı hatırlıyorum. O da bana her o şekilde baktığında nasıl

hissettiğimi hatırlıyorum.

Cass konuşurken yeni bir dilim pizza alıyorum.

"Jo'ya aşık olduğunu ne zaman fark ettin? Ant onunla bir lunaparkta tanıştığınızı söyledi?"

Hatırladıkça gülümsüyorum. "Evet, onunla çalıştığım parkta tanıştım. Koşan bir çocuk vardı.

Prens kıyafetimle durduğum meydanın karşısındaydı. Çocuk o kadar heyecanlıydı ki giderken dönerek dans ediyordu ve gülüşü bağımlılık yapıyordu. Jo teyzesi de öyleydi. Jo teyzenin gülüşü de en az onunki kadar bağımlılık yapıcıydı, koşarak ona katıldı ve ikisi de nefes alamayacak kadar çok gülüne kadar onunla birlikte dönme dansı yaptı."

Bu düşünce, bunca yıl sonra şimdi bile beni duygulandırıyor.

"Ve o zaman mı anladın?" Cass soruyor. "O tek bir anda mı anladın?"

Başımı salladım. "Hayır, ama karnıma bir ağrı girdi. Tam buradakilerden biri." Elimi göğüs kafesimin hemen altına koyuyorum ve o da başını sallıyor.

"Evet, o hissi bilirim."

Konuşmaya devam etmeden önce bir lokma daha pizza yiyorum. "Danny yanımda fotoğraf çekirmek istediğini söyleyince konuşmaya başladık. Fotoğrafı kız kardeşi çekti ve Jo da fotoğraftaydı. Bana doğru bastırdı ve yine o kahkahayı attı ve onda çok doğal bir şey vardı." Duraksadım. "Bilmiyorum. Sohbet aktığı zaman akıyor, değil mi? O anda iyi anlaşıcağımızı anlamıştım. Bu kadar iyi anlaşıcağımızı ve birkaç hafta sonra prens kıyafetlerimi toplayıp ona katılmak için geri döneceğimi bilmiyordum ama o zamana kadar zaten en iyi arkadaşım olmuştu. O zamana kadar onun sevdiğim kişi olduğunu biliyordum."

Cass hüzünlü görünüyor, benim için aynı anda hem mutlu hem de üzgün. "Nasıl biriydi?"

Onunla birlikte hem mutlu hem de üzgün görünmeliyim.

"Jo inanılmaz biri. İnanılmaz bir espri anlayışı var, nazik, zeki ve... o. Tanıdığım en özgüvenli insanlardan biri ama aynı zamanda en alçakgönüllüsü. O sadece..." Kelimeleri bulmakta zorlanıyorum. "O Jo."

"Şimdiki zaman kullanmana bayılıyorum," diyor Cass ve ben de başımı sallıyorum.

"Jo'nun hâlâ harika olduğuna eminim. Beni terk etmiş olabilir ama bu onun kim olduğunu ya da kim olduğunu değiştirmez. Mutluluğu biriyle bulmasına sevindim, sadece o kişinin ben olmamasına üzüldüm."

Cass'in gözleri çok delici. "Onu unutabileceğini düşünüyor musun?"

Başka biri olsa soruyu omuz silkip *umarım* derdim ama ben *öyle* yapmıyorum. Gerçeği söylemeye çalışıyorum. "Gerçekten emin değilim."

Bana empati dolu bir gülümseme veriyor, o kadar sahici ki boğazım düğümleniyor. Gözyaşlarımı durdurmak için bir yudum daha şarap içmek zorunda kalıyorum.

Tekrar konuşmadan önce sesimin düzgün çıkacağından emin olana kadar bekliyorum. "Onu hâlâ özlüyorum. Her gün."

Cass'in gülümsemesi hâlâ empati dolu, pizza dilimini unutmuş.

"Ben de Jack'i her gün özlüyordum. Ant'la tanışmadan önce."

Omuz silkiyorum. "Belki de anahtar budur, hey? Belki de hiç beklemediğim bir anda harekete geçerim?" "Umarım öyle olur."

"Evet, ben de öyle."

Uzun zamandır insanların bana Jo hakkında sorduğu soruları bir kenara itiyorum. Telefonumu sehpanın üzerinden alıp galeri uygulamasını açtığımda kendimi tuhaf hissediyorum.

"Bir resmini görmek ister misin?"

Cass bana başıyla onay veriyor, ben de en sevdiğim fotoğraflardan birini seçip uzatıyorum.

Yüzündeki şaşkınlığı görüyorum ve gülümsüyorum. Nedenini hiçbir zaman tam olarak bilemesem de insanlardan hep bu tepkiyi alırım.

"Beklediğin gibi değil miydi?" Ben soruyorum, o

omuz silkiyor. "Bilmiyorum, ben sadece..."

"Sadece ne?"

Hâlâ resme bakıyor ve gülümsüyor.

"Gerçekten çok hoş görünüyor. Sadece düşündüğümünden biraz daha yaşlı ve daha, bilmiyorum. Sıradan." "Evet, Jo benden beş yaş büyük. Bu yaz otuz beş yaşına girecek."

Fotoğrafi ezbere biliyorum. Jo kot pantolonunun üzerine bol bir sweatshirt giymiş, belinden tutmuş, sanki onun her şeyiymişim gibi bana bakıyor. Ben ise alametifarikam olan chino pantolonumu ve kolları kıvrılmış kareli gömleğimi giymişim ve bu tam bir tezat oluşturuyor. Gözlükleri özellikle sevimli ve asosyal görünüyor ve kısa küt saçları daha koyu kahverengi görünüyor, çünkü fotoğrafta yaz değil kış mevsimi. Daha zayıf ve çok daha genç görüyorum, sanki o benim yeryüzündeki cennetimmış gibi ona gülümsüyorum. Çünkü öyleydi. Her zaman öyleydi.

Jo bu resmi kendisi de pek beğenmemiştii. Onu şişman ve rüküş gösterdiğini söylerdi ama bunu her söylediğinde başımı sallardım, çünkü bu saçmalıktı. Kendisine istediği kadar şişman ve rüküş diyebilirdi ve istediği kadar şişman ve rüküş olabilirdi. Jo, hiç farkına varmasa da yeryüzünde bir tanrıça gibi görünüyor. Bana hep bir tanrıça gibi göründü.

"Ne?" Cass'in bana baktığını fark ettiğimde söyledim.

"Onu gerçekten sevdin, değil mi? O da seni sevdi." "Evet.

Şimdiye kadar evlenmiş oluruz sanıyordum."

"Ne yanlış gitti?"

Bütün gece detaylar hakkında konuşabilirim. Ayrıldığımızdan beri nasıl, ne zaman ve nedenler üzerine o kadar çok düşündüm ki, spekülasyonlarla dolu bir roman yazabilirim, ancak mümkün olduğunca özetlemeye çalışıyorum.

"Nevilles'de işe girdim çünkü birlikte bir ev almak için depozito biriktirmeye çalışıyorduk. Çalışma saatleri uzundu ve sık sık denizaşırı ülkelere uçuyordum. Akşamları yoruluyordum ve hala kampanyaya ayak uydurmaya çalışıyordum ve birbirimizden uzaklaştık. Gündüz işinin yanı sıra bir eczanede akşam işi buldu, çünkü depozito için parayı ne kadar erken alırsak o kadar iyi olacağını söyledi ve zaten birlikte çok fazla zaman geçirmiyorduk."

Nefes alıyorum.

"Bunun üzerinde çalışıyorduk ya da çalışıyorduk ama çok zordu. O yorgundu, ben yorgundum. Eskisi gibi konuşamıyorduk."

Cass başını sallıyor, sessizce devam etmem için beni teşvik ediyor.

"İkimize de işlerimizi daha kolay bir şeyle değiştirmemizi önerecektim, depozitoyu boş ver, ama bunun için çok geç kalmıştım. Biriyle tanışmıştı. Eczanedeki düzenli müşterilerden biriyle. Onun arkadaşlarından birinin arkadaşymış."

"Kahretsin," diyor Cass, yüzünde öyle bir empati var ki lanet olası gözyaşlarımı itmek zorunda kalıyorum, çünkü lanet olsun. Zaten bunun için çok fazla ağladım. En az üç ömür yetecek kadar.

Her zaman ardından gelecek soruyu biliyorum, bu yüzden o söylemeden önce ona hitap ediyorum.

"Jo beni aldatmadı. Bana Martin'e karşı bir şeyler hissettiğini söylediğinde o da en az benim kadar hıçkırığa hıçkırığa ağlıyordu. İkimiz için de kesinlikle berbat bir durumdu." Bir nefes daha alıyorum. "Ant beni aldattığını söyleyebilir ve *ona baktığı ve hisleri olduğunu fark ettiği anda*, istediği kadar *aldattığını* söyleyebilir, ama öyle değildi. Asla bu kadar basit değildir. Jo bir gün tezgaha bakıp başka bir adama aşık olduğunu fark etmedi. Yavaş yavaş ortaya çıktı. Kendine itiraf etmeyi göze alabildiği anda bana itiraf ettiğini söylüyor. Bu aldatmak değil. Bu saygıdır."

Cass bana bilmiş bir şekilde başını sallıyor ve belli ki o da Ant'tan benimle aynı konuşmayı

dinlemiş. "Jack seni aldattı mı?" Ona soruyorum.
"Kız kardeşim öyle düşünüyor."

"Öyle mi?"

Başını sallar. "Hayır. Bilmiyorum. Bence Jo için olduğu gibi onun için de aynı şeydi. Kendinden daha fazla saklayamayana kadar yavaş yavaş ilerledi. Ant bunun duygusal olarak aldatmak olduğunu söylüyor ve ben de onu anlıyorum, gerçekten..."

"Ama?"

Başını sallıyor. "Evet, ama bu şekilde çalıştığını sanmıyorum. Kesinlikle kasıtlı olarak değil. Jack bana zarar vermek istemedi."

"Hayır," dedim. "Ve Jo da beni incitmek istemedi."

Cass telefonumu geri verirken benim için çok üzgün görünüyor. "Gerçekten üzgünüm Gerwyn." Omuz silkiyorum. "Artık bu konuda yapacak bir şey yok. O mutlu, ben de onun adına mutluyum."

Onun adına mutluyum. Yine de bu, geceleri yatakta yalnız olduğumda canımın acımasına engel olmuyor. "Biraz daha fotoğraf görebilir miyim?" Cass soruyor.

Gülüyorum, çünkü galeri uygulamamda Jo ve benim bir sürü fotoğrafımız var, hepsi de *biz* adlı klasörde kayıtlı.

"Buyurun," diyorum ve uzatıyorum. "İstedığınız kadar kaydırın."

CHAPTER Forty-Five

Gerwyn

I Cass'in kaydırma yaparken yüzünü izle.

Geceleri tek başıma oturup aynı şeyi itiraf etmek isteyeceğimden çok daha fazla yaptım, anı üstüne anıyı tekrar tekrar hatırladım. Jo'nun her fotoğrafını ve yüzündeki ifadeyi biliyorum. Gülümsemelerinin her birinin şeklini biliyorum ve paylaştığımız deneyimlerin her birini hatırlıyorum ve benimle birlikte güldüğünü duyduğumda kalbimin nasıl çarptığını biliyorum.

Cass arada bir ekranı bana doğru çeviriyor ve beğendiği fotoğraflardan birini gösteriyor. Bir sabah Jo'yla yatakta çektiirdiğimiz, yastığımı çalıp beni yatağa yatırdığı selfie'yi ya da kuzeninin düğününde Jo'nun koyu kırmızı nedime elbisesiyle bana sımsıkı sarıldığı fotoğrafı.

Cadılar Bayramı fotoğrafı ekranında belirdiğinde Cass'in benim ve eski sevgilimin fotoğraflarına bakmaktan çoktan sıkılmış olacağını düşünmüştüm ama yanılmışım. Gözlerindeki şaşkınlıktan hangisine ulaştığını biliyorum.

"Ne?" Cevabın ne olacağını neredeyse kesin olarak bilerek ona soruyorum.

Telefonu bana doğru çevirirken tatlı, yaramaz bir gülümsemesi var ve işte orada. Jo ve benim Broadway'in Cadılar Bayramı Yardım Gecesi'nde, parti başladığından beri şarap içtikten sonra çekilmiş samimi bir fotoğraf. Jo bir cadı, ben de bir vampir olarak giyinmiştik ve rollerimizi çok iyi oynuyorduk. Gece boyunca yanımdan her geçişinde cadı asasıyla kıcıma dokunuyor, ben de uzanıp boynunu ısırarak için onu geri çekiyordum.

İlk başta komikti, süslü kıyafetler giymiş iki yetişkinin aptalca davranmasından başka bir şey değildi, ama sonra değişti. Jo

Poposuna dokunduktan sonra onu tuttuğumda bana sinsi ve nazlı bir bakış attı. Üzerinde siyah kadife bir elbise vardı ve Jo'nun her zamanki tarzı değildi ama içinde inanılmaz görünüyordu. Eve döner dönmez üzerindeki elbiseyi yırtıp atacağımı biliyordum ama içimdeki dürtü tam o anda beni yakaladı ve canlı canlı yiyip bitirdi.

Bu sefer onu ısırduğımda bu sadece şakacı bir hareket değildi. Boğazını ısırma ile birlikte boynuna bir öpücük kondurdum ve o da daha fazlası için başını geriye doğru eğdi. Bacağı bana doğru uzandı ve ben de kalçasını tutup orada tuttum, parmaklarım eteğinin altından kayarak teni tene değdirdi. Uzun, gece geç saatlere kadar süren bir parti dakikasıydı... ve Kevin bunu kameraya kaydetmişti.

Bu fotoğrafı neredeyse hiç kimse görmez, ama görsellerdi muhtemelen Cass'in yaptığı gibi yüzlerini buruştururlardı. Şok oldum.

"Ah," diyorum gözlerimi devirerek. "Benim Bay Vanilya olduğumu sanıyordun, değil mi? Bahse girerim sana analın ne olduğunu bile bilmeyen, sadece misyoner, gerçek aşktan önce seks yapmayan bir adam olduğum söylenmiştir."

Buna gülüyor, çünkü abartmadığım halde abarttığım açık.

"Hayır! Yani, bilmiyorum!" diye itiraz ediyor, hâlâ gülerek fotoğrafa bir kez daha bakıyor. "Öyle misin?"

"Ben Bay Vanilya mıyım?"

Başını sallıyor. "Evet. Bu resimde pek de misyoner tarzı görünmüyorsun."

Ona alaycı bir kahkaha atıyorum, gülümsemem gerçek. "Genelde böyle görünüyorum, değil mi? Işıklar kapalı, sadece misyoner tarzı?"

Beni bir aşağı bir yukarı süzüyor ve kucağımda açık bir pizza kutusu ve düğmeleri zorlayan bir gömlekle kendimi tam olarak azgın bir seks süperstarı gibi hissetmiyorum, ama odaklandığı tek şey bu değil. Zihninin döndüğünü, beni tarttığını söyleyebilirim.

"Hayır, Bay Vanilya gibi görünmüyorsunuz, özellikle de podyumda dünyayı harekete geçirirken."

"Dürüst olmak gerekirse, Cass, ofisteki adamlar tarafından haftada en az üç yüz kez *gidip sikimi ıslatmam* için zorlanıyorumdur, ama ben böyle çalışmıyorum. Yine de bu beni kesinlikle Bay Vanilya yapmaz. Jo Bayan Vanilya gibi bir kadın değildi."

"Hayır mı?"

Sırıyorum. "Hayır. Hiç de öyle değildi."

Cass hala ekrandaki resme bakmasına rağmen zorlayacak gibi görünmüyor, bu yüzden konuşmayı açık tutan kişi olmayı tercih ediyorum.

Onunla gülmenin bu kadar kolay olmasını seviyorum. Ona bir vahiy verirken yüzüm aydınlanıyor olmalı.

"Jo günlük hayatta bir şeyler emrederken oldukça otoriter bir tavır sergileyebilir ama yatak odasında öyle değil. Göğüslerinin tokatlanmasını sevdiği kadar onlara tapınılmasını da seviyor ve anal için deli oluyor."

"Güzel," diyor Cass gülümseyerek.

"Saçlarının çekilmesine ve dört ayak üzerindeyken kışına iyi bir tokat atılmasına da bayılır. Doğrusunu söylemek gerekirse sert olabilir. Sert ama çok, çok sevgi dolu. İnsanların genellikle düşündüğü gibi ya biri ya diğeri değil. Eminim sen de bunu biliyorsundur. Benden çok daha fazla."

Ben sırtıtıyorum, durumu hafife alıyorum ve Cass de bana sahte bir beşlik çakıyor ve iş yerindeki insanların dudak büküp alay etmeleri ve bana *sikecek bir amcık bulmamı* söylemeleri olmadan birinin benimle birlikte gülmesi harika bir şey.

Sevişecek bir amcığa, onunla birlikte sevişecek bir kıça ve ağza sahip olmayı seviyorum, ama sadece değer verdiğim biriyle bağlantılı olduklarında. Sıradanlık benim doğamda yok - hiçbir bağlamda yok.

Bu konuşmayı fırsat bilerek Cass'e Ant'la olan cinsel yaşamı nedeniyle onun hakkında hiçbir şey düşünmediğime dair güvence veriyorum.

"Söylediklerimde ciddiye aldın, biliyorsun. İnsanları gerçekten yargılamıyorum. İnsanlar yatak odasında neyi seviyorlarsa onu yaparlar ve bu harika bir şeydir. Benim sorunum insanların yapmak istemedikleri şeyleri yapmaya zorlanmaları." Duraklıyorum. "Ant'la yaptığın şeyden zevk aldığın sürece, bu harika. Senin adına çok mutluyum."

Ona sahte bir beşlik çakıyorum ama yüz ifadesini dikkatle izliyorum. Cevap verdiğinde gülümsemesi gerçek ve parlak görünüyor.

"Evet, Ant ile yaptığım işten zevk alıyorum. Onunla tanışmadan önce böyle bir şey yapmamıştım, bu yüzden... ilginçti. Ama hoşuma gidiyor." Gülümsemeye devam ederken gözlerini benden ayırmıyor. "Bayıldım. O harika biri."

Ayrıntıya girmek isterse diye bakışlarım öylece kalıyor ama girmiyor. Belki bir gün o aşamaya geliriz, bana sırlarını anlatacak kadar yakın arkadaş oluruz, ama henüz o aşamada değiliz. Telefonumdaki bir sonraki fotoğrafa geçiyor, belli ki konuyu değiştirmek istiyor.

Neye baktığını biliyorum. Gözleri parlıyor.

Jo ile çektiirdiğimiz ilk fotoğraf. Ben beyaz atlı prens kıyafetle, o da yanımda. Cass fotoğrafı bana çevirerek, "Vay canına, gerçekten çok güzel bir kare," dedi.

"Evet, öyle. Yolculuğun başlangıcı."

Bu yolculuğun sonsuza dek mutlu bir sonla bitmemesi çok yazık, ama bunu eklemiyorum. Cass bana muzip bir gülümseme veriyor.

"Hâlâ sende mi? Prens kostümü?"

"Evet," diye itiraf ediyorum. "Yukarıda gardıropta. Böyle bir güzelliği bir kenara atamazdım." Alaycı davranıyordum ama ellerini çırparken kıkırdaması muhteşemdi.

"Görebilir miyim? Lütfen?"

"Gardıropta mı? Buyurun."

"Hayır! Senden!" diyor. "Lütfen! Devam et. Göster bana."

Karnımı gösteriyorum. "Pizza göbeğiyle bana uyacağından emin değilim."

"Bir dene bakalım!" diyor ellerini bir kez daha çırparak. "Devam et, lütfen. LÜTFEN!"

Böyle bir gülümsemeye nasıl karşı koyabilirim? Pizza kutumu yere bırakıp popomu koltuktan kaldırıyorum ve o bir *EVET diye haykırıyor!*

Üst kata çıkarken kendi kendime gülmeye başladım bile, çünkü bu şeyi yıllardır giymemiştim. Gardırobumdan çıkardığım açık mavi ceket ve beyaz firfırlı gömleği her zamanki gibi gülünç görünüyor. Dizden yukarı kıvrılmış pantolonu, yüksek beyaz çorapları ve tokalı ayakkabıları da ekleyince, bir pandomimden fırlamış gibi görünüyorum.

Gömleğimi ilikleyebilmek için nefes almak zorundayım, minnettarım ki kocaman firfırlar bu zorlanmayı gizliyor, çünkü evet, gerçekten pizza göbeğim var.

Aynada kendimi bir kez daha gözden geçiriyorum ve buna hiç şüphe yok. Bu kıyafetle gençken olduğumdan çok daha komik görünüyorum.

Kanepeye büyük bir giriş yapıyorum ve Cass'i selamlıyorum.

"Aman Tanrım!" diye haykırıyor. "Bu inanılmaz!"

Ceketin kuyruklarını tüm ihtişamıyla gösteren bir dönüş yapıyorum.

"Bugünlerde baba vücudumla pek de harika görünmüyorum," diye kıkırdıyorum ve o da gülüyor. "Baba vücudu sayılmazsın!"

"Karınca gibi bir tip değilim Cass," diye şaka yapıyorum ama o başını sallıyor.

"Bu hiçbir şeyi değiştirmez. Sıska bir adam değilsin, hayır, ama iri sayılmazsın ve öyle olsaydın bile bir fark yaratmazdı. Çok tatlısın."

"Aptal prens kostümüyle bile mi?"

"Özellikle de aptal prens kostümü içinde."

Bu kadar içten olmasına, içtenlikle sırtmasına bayılıyorum. Bu bana mizahi utancımı bastıran bir mutluluk veriyor ve yıllardır hissetmediğim kadar kendimden emin hissediyorum. Toplantılarda veya sunum yaparken, odak noktası ben değil de sözlerim olduğunda her zaman kendinden emin bir adamımdır, ancak kendimi tam olarak bir erkek model adayı olarak görmüyorum.

"Sen tam bir koca adayısın, bunu biliyor muydun?" Cass'in söyledikleri beni bir kez daha heyecanlandırıyor.

"Gerçekten mi? Bu büyük bir iltifat."

"Çok hak etmiştim," diyor. "Tanrım, Gerwyn, Ant'la birlikte olmasaydım, seninle seve seve evlenirdim!"

O kıkırdıyor ama ben kıkırdamıyorum. Her ne kadar şaka amaçlı olsa da sözleri beni tamamen şaşırttı.

"Vay canına. Bu daha da büyük bir iltifat," diyorum ve o da başını sallıyor.

"İnanılmaz olduğun için bunu da hak ettin. Tanıştığımız için çok mutluyum. Sadece inanılmaz bir arkadaş değilsin, aynı zamanda kek ve kahve konusunda da bir sihribazsın."

Birbirimize sırtıyoruz ve bu kadar erken bile olsa güzel bir dostluk dayanışması.

Ya da ben o acıyı hissedene kadar öyleydi. Karnımda, göğüs kafesimin hemen altında kadersel bir kasılma... Cass'in gülümsemesi. Gülüşü. Gözlerindeki nezaket.

Bu o.

Hâlâ çok doğal bir şekilde gülümsüyor ama dengemin bozulduğunu hissediyorum. Aptal, şapşal bir sırtıyla geri çekilip merdivenleri işaret ediyorum.

"Bu aptal ayakkabılara takılıp düşmeden önce bu şeyden kurtulsam iyi olacak."

"Çok yazık," diyor ve masadaki yarısı yenmiş yemeğimi işaret ediyor. "Yine de pizza yemek için en iyi kıyafet olduğundan emin değilim."

Kutuda kalan pizza dilimleri, kostümümü çıkarıp chino pantolonumu giymek için geri çekildiğimde bana bir dünya uzakta gibi geliyor. Normale dönerken kalbim hızla çarpıyor ve derin nefesler alıyorum, içimdeki bu hissin sadece geçici olduğuna karar veriyorum. Sadece dostluk. Eğlenceli bir paket servis gecesinde birinin arkadaşlığının tadını çıkarmak.

Evet, öyle. Kesinlikle öyle. Kendi kendime iç geçiriyorum, çünkü tabii ki bu sadece bir arkadaşla iyi vakit geçirmek.

Bundan daha fazlası değil.

Ama yalan söylüyorum.

Aşağı inip kanepeye uzandığımda yanaklarımın kıpkırmızı olduğunu hissediyorum ama Cass bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Eski filmlerden, hangilerini birlikte izlememiz gerektiğinden ve Wedding Bliss'in karşısındaki pastaneden hoşumuza gideceğini bildiği keklerden nasıl alacağından bahsediyor.

Sırtıyorum, gülüyorum ve ona katılıyorum ama bunu durduramıyorum. Yüzündeki ışıltıya bakmaktan, kahkahasını her duyduğumda içimde aynı kıpırtıyı hissetmekten kendimi alamıyorum.

Pizzayı bitirdiğimizde çökmüş, tıka basa doymuş ve yorgun düşmüştük. Son soave şişesini bardaklarımızın arasına dolduruyorum ve yatağa gitmem gerektiğini bilerek son yudumları alıyorum. Ama yatmak istemiyorum. Kanepeden ayrılmak ve Cass'in gülüşünü arkamda bırakmak istemiyorum.

Saate bakıp gece yarısını çoktan geçtiğini fark ettiğinde *saçmalık* diyen o. Ben de aynı *oh evet*,

saçmalık sürprizine katılıyorum ama bunun *oh evet, saçmalık, hadi yatalım* şeklinde olmasını istemiyorum. Jo ile çok keyif aldığım sabah beş sohbeti gibi bir sohbet olsun istiyorum.

Cass'e "Yukarı çıksan iyi olur," diyorum ve sehpadan sigaralarımı alıyorum. "Son bir sigara içeceğim ve ben de yukarı çıkacağım."

Yüzmeyi bitirdiğimden beri sadece iki sigara içtim ki bu bile başlı başına bir keşif. Sohbet ederken ve bir şeyler atıştırırken nikotin aklımın ucundan bile geçmedi.

Cass el sallayarak iyi geceler diliyor, çıkarken pizza kutularımızı ve bardaklarımızı da yanında götürüyor. Çakmağımı alırken onu izliyorum ve midemdeki kasılmanın tekrar başlamasından nefret ediyorum.

Arka kapıdan dışarı adımımı attığımda kalbim hâlâ hızla çarpıyordu. Aşağıda parıldayan Malvern manzarası eşliğinde bir sigara yakarken kendime lanet ediyorum, çünkü böyle hissedemem. Böyle hissetmemeliyim. İçimde sevgi dolu bir kıpırtı yaratabilecek onca insan varken, listedeki en yasak kişi o.

O Ant'a aşık, Ant da ona aşık ve bu ilişkinin platonik olmaktan öteye gitmesine imkan yok. Muhtemelen birkaç ay sonra en yakın arkadaşım ile evlenirken onu izliyor olacağım ve onlar için gerçekten mutlu olacağım.

Keşke o sözleri söylemeseydi.

Ant'la birlikte olmasaydım, seninle seve seve evlenirdim.

Sigaramdan nefes çekerken bunları söylediğini hatırlamak içimi ürpertiyor, ama ürpertmemeli. Cass sadece şaka yapıyordu. İyi davranıyordu. Ciddi değildi.

Ama ya yaptıysa?

Ya onunla ilk tanışan ben olsaydım?

Ya Hanley Hall'daki bardaki adam ben olsaydım?

Sigaramı söndürüp tekrar içeri girerken kendime lanet ediyorum. Hissettiklerimi bu kadar saçmalama diyarına itmem gerekiyor ve merdivenleri çıkarken kendime bunu söylüyorum.

Duş alıp yıkanıyorum ve yatmak için yorganın altına giriyorum ama zihnim dönüp dururken o ürpertiye üzerimden atamıyorum.

Ya Hanley Hall'daki bardaki adam ben olsaydım?

Hanley Hall'daki adam ben değildim. Ant'tı. Cass Ant'a, Ant da Cass'a aşık ve bu hep böyle olacak.

Yine de dönüp duruyorum. Ta ki bu konuda bir şeyler yapmam gerektiğini fark edene kadar.

Ateşi söndürmem gerekiyor ve bunu neyin yapacağını biliyorum. Başucu lambasını açıyorum, gardırobuma gidiyorum ve en üst raftan çerçeveli resmi alıyorum.

İşte geliyor. *Bekliyorum* - Jo'yla parkta çektiirdiğimiz, benim prens kıyafeti giydiğim fotoğrafa bakarken her zaman gelen o *lanet olsun, onu özledim* çarpması. Eskiden oturma odamızın duvarında gururla asılı olan.

Normalde beni o kadar sarsar ki aklımdan başka her şeyi alır, onu o kadar çok özlerim ki canım acır...

Ama bu gece öyle değil.

Bu gece, kaybın acısı vahşi bir sopa gibi saplanırken gözyaşlarımı tutmam gerekmiyor. Bu gece yastığımı tutup sıkıca sarılma isteği duymuyorum, Jo'nun yanımda olmasını dileyerek, çünkü farklı hissediyorum... kaburgalarımındaki sopa bu sefer beni vurmuyor.

Midem yine bulanıyor ama Jo'yla ilgili değil. Sahanlığın karşısındaki kadınla ilgili. Anthony Bradstone'a aşık olan arkadaşım Cass, *en iyi* arkadaşım, ev arkadaşım ve üstüne üstlük lanet olası patronum.

Sikeyim.

CHAPTER

Forty-Six

Cass

L Ee'nin yüzü işe giderken pis bir koku gibi aklıma geliyor. Müşterilerimin yaklaşan düğünlerine hazırlanmalarına nasıl yardım edebilirim ki, onlardan birini beceren bir sürtük olmuşken Bitti mi?

Neyse ki Claire'in birkaç hafta daha ofiste randevusu yok ve Ant da yarına kadar Berlin'den dönmeyecek, bu yüzden *ahlakla yüzleşme* cephesinde adım atmam gerekmeden önce biraz zamanım var.

Bunu en iyi şekilde değerlendirmenin zamanı geldi. Tanrıya şükür şu anda Gerwyn yanımda ve bana yardım ediyor. Onun evdeki varlığı bu boktan fırtınada bir ışık huzmesi oldu. Onunla böyle eğlenceli vakit geçirmek hayat kurtarıcı oldu.

Öğle yemeğinde caddenin karşısındaki Briar'ın pastanesine gidip en sevdiğim karamel kremalı keklerden seçiyorum ve onun da benim kadar sevmesini umuyorum. Birlikte bir şeyler atıştırıp gülerken bir kanep ve sohbet gecesi daha istiyorum.

Öğleden sonra hızla geçiyor ve yanımdaki koltukta kek kutusuyla arabama bindiğimde haftanın bittiğine seviniyorum. Müşterimin nişanlısını nasıl becerdiğime dair düşüncelerim hâlâ bir kenarda pusuda bekliyor ama onları bir kenara itip Gerwyn'in karamelli kremadan ilk ısırığı alırkenki yüz ifadesini hayal etmeye odaklanıyorum.

Kekleri bir *ta da ile* sunmayı planlıyorum ama içeri girdiğimde ondan hiçbir iz yok. Arabanın geldiğini duymuş olacağını ve fırsatını bulur bulmaz merhaba demek için aşağı ineceğini tahmin

ediyorum, ama zaman yüzünü göstermeden akıp gidiyor.

Onu bulmaya gittiğimde akşam çoktan başlamıştı.

Kulağımı ofis kapısına yaklaştırıyorum ama bir şey duymuyorum, bu yüzden parmaklarımı hafifçe vuruyorum, cevap vermesini beklerken şaşırtıcı derecede gerginim.

"Selam," diyor kapıyı açtığında. "Üzgünüm, meşguldüm."

Garip bir şekilde uzak hissediyor. Neredeyse garip. Ama sanırım kafanız gün boyu yüksek değerli iş anlaşmalarına bağlı olduğunda böyle olmalı.

"Hayır, üzgün olan benim. Sizi rahatsız etmek istememiştim," diye özür dilerken arkamdaki merdivenleri işaret ettiğimde kendimi şaşırtıcı derecede garip hissediyorum. "Sadece akşam yemeği hazırlayacağımı söylemek istedim... eğer istersen."

"Çok teşekkür ederim. Ancak bir sonraki raporun nasıl gideceğini görmem gerekecek, bu yüzden benim için kendinizi ortaya koymayın."

"Tamam, tabii, sorun değil, sonra görüşürüz," diyorum ve kanlı kekleri hatırlamadan uzaklaşıyorum.

Hey, Gerwyn diye arkamı dönüyorum ve o da *evet* diye kapı aralığından geri çekiliyor.

"Briar'dan bizim için biraz kek aldım. İstersen alt kattalar. Karamel kremalı. Süper lezzetli."

Gülümsemesi geri döndü. "Teşekkürler Cass. Çok nazıksın."

"Yine de baskı yok," diyorum ellerimi kaldırarak. "Meşgulseniz meşgulsünüzdür, ama ne zaman canınız şeker çekerse hazır ve nazır olacaklar."

Merdivenlerin tepesindeyken bana bir *selamla* sesleniyor, *Cass* de karşılık veriyor. Sesindeki sıcaklık geri geldi ve rahatlama inanılmaz hissettiriyor.

"Akşam yemeği için ne yapıyorsun?" diye soruyor. "Ant'ın özel tariflerinden birini mi?" "Evet. Biberli ve lahanalı baharatlı erişte yapacağım. Sen de ister misin?"

Cevap vermeden önce ofise doğru bir bakış fırlatıyor, sanırım gerçekten buna karşı çıkıyor.

"Eğer bana katılamayacak kadar meşgulsen senin için biraz getirebilirim?" Teklif ediyorum ama o yine gülümseyerek başını sallıyor.

"Hayır, teşekkür ederim. Aşağı geleceğim. Gerçekten minnettarım."

Mutfağa geri döndüğümde adımlarımda bir sıçrama var, Ant'ın tarifinin hakkını vermeyi umuyorum. Tam olarak usta bir şef değilim ama iyi gidiyor gibi görünüyor.

Biberler ve lahana güzelce pişiyor ve Gerwyn kahvaltı barına geldiğinde erişteler neredeyse hazır. Bugün koyu mavi bir gömlek giymiş ve mavi gözlerini saçlarının koyuluğuna karşı daha da açık hale getiriyor. Janie'nin *vampirini* düşündükçe gülümsüyorum *ama* bu bir istek *değil*. Gerwyn'in Cadılar Bayramı kostümü içindeki resmine şaşkınlıkla baktığını hayal edebiliyorum ve bir gün onu bu şekilde görebileceğini umuyorum. O fotoğrafta Jo'nun boynunu öptüğü gibi Janie'nin boynunu öptüğünü görsem deli gibi sırtırdım.

"*Ta da*," diyorum ve karamelli rüya keklerini kutularında sunuyorum.

Onaylarcasına başını sallıyor. "Kesinlikle harika görünüyorlar. Teşekkür ederim."

Umarım akşam yemeği girişimimi bir nebze de olsa onaylar, işte başlıyoruz...

Erişteleri hazırladım ve yanına oturdum. Sanki bir yemek yarışmasındaymışım gibi, jürinin kararını duymak için çaresizce geri *çekiliyorum*, o da bana *çok teşekkür* ediyor ve hemen yemeğe dalıyor. Çatalına ilk eriştesini sarıyor ve ben de memnun etmek için çaresizce aptal gibi bakıyorum.

Başını salladı ve zafer kazanmış gibi hissettirdi. Evet, çaktım ve bunun için şükürler olsun, çünkü şu anda pek bir şey çaktığımı hissetmiyorum.

"Peki ya sen? İyi bir gün mü?" diye soruyor ilk lokmamı bitirdiğimde.

"Evet, teşekkürler. Meşgul. Görünüşe bakılırsa seninki kadar yoğun değil." "Toplantılar ve teslim tarihleri," diyor.

"Tahmin edebiliyorum. Berlin'den Malvern'e taşınmak kolay olmasa gerek."

"Hayır. Ama buna değecek. Buradaki hayat, bu süre zarfında yapacağımız bir sürü yolculuğa kesinlikle değecek."

Gülümsüyor. "Uzun zamandır bu kadar eğlenceli bir pizza gecesi geçirmemiştim. Harikaydı."

Dün gece benimle ne kadar eğlendiğini duymak bana yeni bir fikir önermek için güven veriyor. Taburemde dönüp kocaman bir sırıtışla ona bakıyorum.

"Bu akşam işin bitti mi? Film izleyebileceğimizi düşünüyordum."

Bunu düşünüyor gibi görünüyor ve ben sessizce evet demesini umuyorum. Lee'nin her fırsatta kafamın içine sızan görüntüleri yerine, bir başka eğlenceli ve kahkahalı akşam için çok minnettar olurdum.

Gerwyn cevap verirken hala düşünmektedir.

"Belki bazı teslim tarihlerini erteleyebilirim."

"Çok meşgulsen sorun değil..."

"Hangi filmi düşünüyordun, bir fikrin var mı?" Ona her zamanki tercihim söyledim.

"Dirty Dancing?"

Bununla birlikte sırtarak ellerini tezgâhın üzerine vurur. "İşte bu mühürledi. Lanet olsun. Nasıl karşı koyabilirim?" "Öyle mi? Benimle izleyecek misin?"

Başını sallıyor. "Raporlama sabaha kadar bekleyebilir. Böyle bir teklifi nasıl geri çevirebilirim ki?"

Eriştelerimi bitirmeden önce saçma bir el çırpma hareketi yapıyorum, kendi başıma kalıp kendimi profesyonel olmayan suçlu bir kaltak gibi hissetmektense birlikte eğlenceli bir gece daha geçireceğimiz düşüncesiyle uğulduyorum.

Gerwyn bir şişe kırmızı şarap açıyor ve ikimiz de birer kadeh içiyoruz; ben de onun rahatlamasını, günün yorgunluğunu atmasını izliyorum. Yemeğimizi bitirdiğimizde derin bir iç geçiriyor.

"Filmle birlikte cupcake mi?" diye soruyor. "Kesinlikle."

Tabaklarımızı toplarken sırıtıyor. "Patrick ve Jennifer'ı hazırlayın, ben de tatlıları kremayla birlikte getireyim."

Filmi hazırlamam uzun sürmedi. Birkaç hafta önce Ant'la birlikte izlemiştik ama onun tarzına uygun olmadığı için pek beğenmemişti ama Gerwyn'le durum farklı olacak. Bunu yanımdaki kanepeye çöküp kremalı kekimi bana uzattığı anda anlayabiliyorum. Neredeyse benim kadar heyecanlı görünüyor.

Hala ofisten kalma bluz ve eteğimi giymiş olmama rağmen oyuna, rahatlamaya ve evime tıklıyorum. Bir şeyler atıştırıp izlerken üzerime kırıntı ve krema bulaşması umurunda değil, çünkü kendimi buna fazlasıyla kaptırmış durumdayım. İzlediğim sadece film değil. Gerwyn. Gülümsemeleri, kahkahaları ve ekrana bakışları.

Keki bittiğinde tabağındaki kremayı mutlulukla kaşıklamasına, tıpkı benim yaptığım gibi her bir parçasından faydalanmaya çalışmasına bayılıyorum.

Şarkılar gelmeye başladığında onun bu kadar etkileyici olmasını beklemiyordum. *Do You Love Me*'ye eşlik ediyor ve bana kocaman bir sırıtış fırlatıyor ve bu bana podyumdaki adamı yeniden

görmemi sağlıyor - dış görünüşünün zaman zaman garipliğinin altında yatan sesindeki gücü. Elimde olmadan gülüyorum ve makul bir sesle şarkıya eşlik ediyorum ve Gerwyn'e katılırken kendimi özgür ve vahşi hissediyorum, ikimiz de

Film müziğine eşlik ederken ayaklarımızı ritme göre vuruyoruz.

Kırmızı şarap rahatlamamıza yardımcı oluyor ve şarkılar gelmeye devam ediyor. Film ilerledikçe kıkırdıyor, sohbet ediyor ve gerilim noktalarında haykırıyoruz ve kreşendoya ulaştığında ikimiz de kanepede o kadar çok sallanıyoruz ki minderler zıplıyor.

Başka bir özgüven nöbeti için içime dönüyorum, çünkü neden olmasın? Küçüklüğümden beri bu filmin sonunda dans etme hayalim vardı ama Jack bunu hiç istemedi ve Ant da önerime güldü.

"Dans edelim mi?" Gerwyn'e soruyorum ve ağzı açılıyor, gülmeden önce bir saniye boyunca şok içinde kalıyor.

"Dans mı? Yıllardır dans etmedim." "Hadi ama!" Ben de diyorum ki. "Hadi yapalım."

İlk notalar çaldığında bunu düşünüyormuş gibi görünüyor ve *hayır, saçmalama* diyerek geçiştireceğini tahmin ediyorum ama öyle yapmıyor. Koltuktan kalktı ve elini uzattı.

"Tamam, hadi yapalım. Boktan bir dansçıyım ama. Uyarayım."

Beni koltuktan kaldırıp kendine doğru çekerken kendimi ergen gibi hissediyorum. Beni sehpanın etrafında boş bir yere götürürken ikimiz de kıkırdıyor ve sırıtıyoruz. Ve sonra benimle dans ediyor.

Yalan söylüyordu. Hiç de boktan bir dansçı değil. Beni döndürüyor ve geriye doğru iterken bana destek oluyor ve bu o kadar zekice ve komik ki karakterlermişiz gibi dans ederken kahkahalarımı tutamıyorum. O kadar doğal ve kolay ki ruhumun hayatla kıvılcımlandığını hissediyorum. Ritimle hareket ediyoruz, o kadar eğlenceli ve rahat ki kendimi kapıldığım her türlü boktan nefretten kurtulmuş hissediyorum.

Gerwyn solo performansını sergilediğinde iki büküm oluyorum çünkü hem çok komik hem de her ne kadar hafife alsa da dans etmekte çok başarılı.

Ve işte o zaman geliyor, tabii ki. Asansör.

"Yapamam!" İtiraz ediyorum, kendimi televizyonun içine uçarken hayal ediyorum, ama o beni ileri doğru itiyor.

Hadi, yapabilirsin!

Yani, siktir et, yapıyorum. Oturma odasını boydan boya geçip atlayabildiğim kadar yükseğe atlıyorum ve o beni yakalayıp kaldıracak kadar güçlü bir şekilde kaldırıyor, ben ciyaklarken ve sabit durmaya çalışırken alttan gülüyor. Ellerim omuzlarında ve yuvarlanacağımdan eminim.

"Yap," diyor tekrar, "Seni yakaladım."

Omuzlarını bırakıp kollarımı iki yana açıyorum ve belli belirsiz bir zarafet içinde birkaç saniye bir arada kalmayı başarıyoruz.

Ancak beni tekrar yere indirdiğinde ve gülmekten iki büküm olduğumuzda kanepenin yanındaki figürü görebiliyorum.

Kahretsın!

Film o kadar yüksek sesle çalıyor ki arabanın geldiğini ya da ön kapının açıldığını duymadım ve Gerwyn de duymamış gibi görünüyor, çünkü davetsiz bir misafir tarafından gizlice yaklaşılmışız gibi şok içinde geri sıçradı. Ama tabii ki davetsiz misafir değildi. Ant.

"Aman Tanrım! Hey!" diye sesleniyorum ve oraya koşuyorum, onu sıkıca kavriyorum ve dudaklarına bir öpücük konduruyorum. "Bizi gördün mü?! Bebek kaldırma hareketini yaptım ve kafamı televizyon ekranına çarpmadım! Ne büyük bir başarı!"

Gerwyn sesi kısıtığında Ant, Gerwyn ve benim kadar yüksek sesle gülmüyor. Beni yanında tutarken oldukça katı görünüyor.

"GörünüŖe göre ikiniz eğleniyorsunuz," diyor ve ben de başımı sallıyorum.

"Evet, öyle. İnanılmazdı. Gerwyn ve ben harika vakit geçiriyoruz. Şimdi sen de bize katılmak için buradasın, daha da iyi olacak, değil mi Ger?"

"Elbette," diyor Gerwyn, gülümseyerek.

Ant pek ikna olmuş görünmüyor. Gözleri sehpaye, şarap kadehlerimize ve boş kek tabaklarına kayıyor ve bir anda utançtan kızarıyorum, bunu bir şekilde haklı çıkarma ihtiyacı hissediyorum.

"Baharatlı biberli ve lahanalı eriştelerinizi yaptım. Denemek istersen biraz kaldı mı?"

"Yemek yedim bile," diyor Ant. "Buraya gelip seni görmeyi çok istediğim için dönüş yolunda yemek yedim. Gerwyn'le dans etmekle meşgul olduğun için mesajlarımı alamamışsın gibi görünüyor."

Öyle olduğum için bir kez daha utandım. Sanırım telefonum hala mutfak tezgahının üzerinde. Erişte servis ettiğimden beri aklıma bile gelmedi.

"Geri dönmene çok sevindim," diyorum minnettarlıkla ve dudaklarına bir öpücük daha konduruyorum. "Seni yarına kadar beklemiyordum."

"Hayır, öyle görünmüyor," diye cevap veriyor yüzünde bir sırıtsla. "Görünüşe göre ikiniz de benim kapıdan içeri girmeme hazır değildiniz. Hayatımda gördüğüm en gülünç film dansı yorumuna ek olarak ortaya çıktım."

Şaka olduğu açık olsa da tuhaf bir şekilde incitici hissettiriyor. Aşırı duyarlılığımı bir kenara bırakıp Gerwyn'e sırtıyorum.

"Ant'a asansörü gösterebiliriz, değil mi? Bakalım onun için daha iyi bir versiyonunu yapabilecek miyiz?" Gerwyn gülümseyerek karşılık verir. "Deneyebiliriz."

"Zahmet etmeyin," diye yanıtlar Ant. "Yeterince gördüm, teşekkürler." Gözlerinde kalbimin daha hızlı çarpmasına neden olan bir sıcaklıkla bana bakıyor. "Önceliğim seni hemen yukarı çıkarıp yatağıma yatırmak."

Evet, düşündüğümünden daha geç oldu. Neredeyse gece yarısı.

Elini sırtımın alt kısmına koyduğunda mutlulukla başımı sallıyorum. Elini tam olarak aynı noktaya koyarak benimle ilk kez herkesin içinde merdivenlerden indiği zamana geri dönüyorum.

Sahiplik. Şehvet. *İhtiyaç*.

Onun gibi bir adam tarafından istenmek her zaman inanılmaz hissettirecek. Gerwyn'e el sallayarak, "İyi geceler," diyorum.

"İyi geceler," diye cevap veriyor ve karşılığında el sallıyor.

"Londra'ya gittiğine göre sanırım yarın seni göremeyeceğiz," diyor Ant ona. "Berlin'de biraz zaman geçirebileceğini düşündüm, bu yüzden sana Pazar sabahı için bir uçak bileti ayırttım. Yarın gece Richard'da kalabilir ve doğrudan Gatwick'ten uçabilirsin."

Gerwyn biraz şaşırmış görünüyor, belli ki kafasındaki planları karıştırıyor. Telefonunu eline alır ve kaydırır.

"Aslında yarın Londra'ya gitmeyi planlamıyordum..."

"Senin için bonus o zaman. Mücadele cephesinde senin için ekstra zaman," diyor Ant ve sonra elimi tutuyor. "Yatma vakti, bebeğim. Yakında görüşürüz, Gerwyn."

Ne yapacağımı bilemediğim için Gerwyn'e bir el daha salladım.

"Yakında görüşürüz." "Evet," diyor sigarasını eline alarak. "Yakında görüşürüz."

Ant geçerken mutfaktan ikimize de birer maden suyu alıyor ve bu gecenin ateşli geçeceğini bildiğim için midemde bir karıncalanma hissediyorum. Son birkaç akşamdır Gerwyn ile dostça kahkahalar atıp sohbet ederken Ant'ın aldığı her nefeste ne kadar karanlık ve tutkulu olduğunu neredeyse unutmuştum. Bu tezat olağanüstü.

Her adımda gözlerinin beni yaktığını hissederek önünden yukarı yürüyorum. Yatak odasının

kapısını arkamızdan kapattığında konuşmaya başlama zahmetine girmiyorum. Su bardaklarımızı yere bırakır bırakmaz aç bir canavar gibi üzerime atılıyor, beni kollarına çekiyor ve ağzını doğrudan

Benimkini. Ben de onu öpüyorum, onunkiyle birlikte tutku dalgasına kapılıyorum, ama o geri çekiliyor, saçlarımı tutuyor ve başımı sertçe geriye çekiyor.

Gözleri o kadar vahşi ki yakıyor.

"Görünüşe göre dans seansından keyif alıyormuşsun," diye fısıldıyor pis bir sırıtışla. "Amına dokunmaya çalıştı mı?"

Sessiz bir kahkaha attım. "Hayır, tabii ki değil."

"Aynen öyle," diye tıslıyor Ant. "Seni bir tür film sapığı gibi havaya kaldırabilir ama sonrasında seninle ne yapacağına dair en ufak bir fikri bile olmaz. Aletinin amcığının nasıl bir his olduğunu hatırladığından bile şüpheliyim."

Sırıtmayla maskelenmiş çok keskin bir ifade, ama bunu düşünmeye fırsatım olmuyor.

Beni öperken bluzumun düğmelerini açıyor ve sütyenimin üzerinden göğüslerimi sıkarken nefessiz kalıyorum.

"Sana sikini nasıl kullanacağını bilen adamlar lazım bebeğim. Gerwyn nereden başlayacağını bile bilemez."

Vampir ve cadı resmini gördükten ve Gerwyn'in anal hakkında bu kadar rahat konuştuğunu duyduktan sonra bundan pek emin değilim, ama Ant'a bunu söylemiyorum, sadece göğüslerimi sıkarken onu öpmeye devam ediyorum.

"Sert seviyorsun, değil mi tatlım?" diye fısıldıyor ve bedenim karşılık veriyor. Kendimi daha fazlası için sunuyorum. "İşte bu iyi bir kız. Şimdi yatağa uzan ve bana amının ne kadar ıslak olduğunu göster. Heyecanlı olsan iyi olur, çünkü seninle birlikte olmak için manyak gibi eve geldim."

Çok heyecanlıyım. Eteğimi indiriyorum ve bana söyleneni yapıyorum, külotumu çıkarıyorum ve sütyenimin klipslerini açıyorum. "Mücevherlerin üzerinde kalsın," diyor ve ben de yapıyorum.

Tırmanırken mücevherler içinde parladığımın farkındayım.

Bacaklarımı iyice açarak yatağa uzandı. O yanıma tırmanırken inleyerek klitorisimi çalıştırıyorum.

Üç parmağını sokacak kadar ıslağım ve ben onları daha derine sokmak için kasılana kadar parmaklarını çeviriyor. "Ne kadar azgın bir sürük," diye fısıldıyor. "İyi ki bundan faydalanmak için sıraya girmiş bir sürü sikim var.

değil mi? O güzel ıslak amcığının bunu istiyor."

"Ne zaman geliyorlar?" Panikle soruyorum, çünkü bunu istememeliydim. Lee'den sonra olmaz. Daha sorumlu, daha mantıklı, daha düşünceli olmalıyım... ayrıca, Pazar günü katılmam gereken bir düğün ve Pazartesi gününden itibaren sıraya girmiş bir sürü randevum var, ama Ant karşı koyulamayacak kadar iyi. Ben inleyene kadar parmaklarını tekrar çeviriyor.

"Ne zaman istersem. Bir hafta boyunca buradayım bebeğim. Ağzını sonuna kadar açıp önüne kimi koyarsam onun sikini almak için bolca vaktin olacak." Gülümserken çok pis sırıtıyor. "Ya da arkana. Sana söz veriyorum, dayak yiyen amından fazlası olacak. Gerwyn eve dönene kadar iyi bir orospu gibi ağrıyor olacaksın. Bir dahaki gelişinde seni dansa kaldırmasına imkan yok. Her orospu deliğinden döl damlatmakla meşgul olacaksın."

Sözleri iğrenç ve bir an için Lee'nin yüzünün korkunç görüntüsü aklıma geliyor. Midemi bulandırıyor ama Ant'ın parmakları dönmeye, çalışmaya, oynamaya devam ediyor ve ben buna karşı koyamıyorum. Bana klitorisimi rahat bırakmamı söylüyor ve beni her zamanki gibi nefes nefese bırakana kadar mükemmel bir ritimle kendi etrafında döndürüyor.

Sonra bana her zamanki sorusunu sordu.

"Sikimi hangi deliğe sokmamı istersin prenses?"

Ona her zamanki cevabımı veriyorum, doruğa ulaşmak için kıvranıyorum. "Sen seç."

CHAPTER

Forty-Seven

Cass

A Mutfakta ona katıldığım da çoktan kalkmış ve kahvaltı hazırlıyordu. Dün gece saatlerce kıcıımı sikti, hem sikiyle hem de oyuncaklarla ve hala acıyor. Kendimi alçaltırken bir *oww* veriyorum ve bana sırtıyor. "Ağrın var mı, bebeğim?"

Gülümseyerek başımı sallıyorum. "Evet, ağrım var." "Güzel. Olması gereken de bu."

Önüme bir kase müsli ve çilek koyuyor, biraz şeker istiyorum ama başını sallıyor. "Hayır, buna ihtiyacın yok. Güven bana, meyvelerin tadı onsuz daha güzel olacak."

Her zamanki gibi onun sözüne güveniyorum ve tadı da güzel, tabii. Sadece karamel kremalı kekler kadar güzel değil ve bu aptalca düşünce beni güldürüyor.

"Ne?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak.

Ona da söyleyebilirdim ama söylemiyorum, bu yüzden omuz silkiyorum. "Dün gece kafamı televizyona nasıl çarpmış olabileceğimi düşünüyordum."

"Gerwyn ile dans etmeyi mi düşünüyorsun yani?"

"Evet, çok komikti." Mutfğa baktım. "Londra'ya mı gitti?"

Ant bana katılırken başını sallıyor, elinde kendi kâsesiyle yanıma oturuyor. "Evet. Bu sabah kalktığım da gitmişti. Dünyayı kurtarma görevine gittiğine şüphe yok."

"Ne zaman dönecek?"

"Geri dönmesini ayarladığım zaman. Ne de olsa onun patronu benim. Onun programını kontrol eden benim." Sözlerindeki soğukluktan sonra bana güzel bir gülümseme veriyor. "Kısa bir süre için buraya dönmesini istemiyorum. Seni görmek için çok çaresiz kaldım. Senden uzak kalmak korkunç bir şey."

"Aynen," diye cevap veriyorum ve başparmağımı yanağında gezdirmek için uzanıyorum, bağımlılık yaratan kişiliğine geri dönüyorum.

"Bu hafta sonu bizim için planlarım var," diyor bana ve kıcımın şimdiden ne kadar acıdığının farkında olarak ürperiyorum, ama bahsettiği şey bu değil. "Tatil parkında dans etmenin romantizm olduğunu düşünebilirsin ama ben sana gerçek romantizmi göstereceğim. Oyun oynamak için çok daha uygun filmler var. Birmingham'a gidiyoruz."

Ayrılmaya hazırlanırken neyi kastettiğini merak ediyorum ama bana hiçbir ipucu vermiyor. Beni Audi'ye bindirirken gülümsüyor ve evden uzaklaşıyoruz.

"Bana söyleyecek misin?" Tekrar soruyorum ama başını sallıyor.

"Hayır."

Yol boyunca sohbet ediyoruz ama önemli bir şey konuşmuyoruz. Yüzmenin nasıl gittiğini ve Janie'nin Gerwyn'i yakalama konusunda bir ilerleme kaydedip kaydetmediğini soruyor ama bu konuda *umarım öyledir* dışında söyleyecek pek bir şeyim yok.

Ant, "Bu işe devam etmeli ve onunla ilerleme kaydetmeli," diyor. "Janie tam onun tarzına uygun görünüyor."

Ben de ona katılıyorum. "Janie harika biri. Onları birlikte görmeyi çok isterim."

"Umarım sen Bayan Bradstone olduktan kısa bir süre sonra o da Bayan Rhodes olur. Gerwyn'in bir aşk hayatı edinmesi gerekiyor. Kim bilir? Belki de düğün dansları sırasında dans ettiği kişi o olur."

Bunu görmeye bayılırdım. Umarım benim başardığımdan biraz daha uzun süre dengesini korumayı başarır. Kendi düğün pastasına yüzüstü düşmesini görmekten nefret ederim.

Ant arabayı Birmingham'ın merkezine doğru sürüyor, prestijli alışveriş caddelerinden birine saparken rotasını çok iyi biliyor. *Place of Mason* adında çılgın tasarımcı görünümlü bir butiğe yanaşana kadar bizim için ne planladığına dair hiçbir fikrim yok. Müşteriler için kendi otoparkına sahip olacak kadar lüks bir yer ve Ant boşluklardan birine giriyor.

"Buradayız, bebeğim."

Dışarı çıktım, üzerimde sadece kot pantolon ve bir tişört olduğu için biraz sinirliydim. Üzerimde gülünç derecede pahalı mücevherler olabilir ama kendimi yersiz hissediyorum. Ant her zamanki gibi özel dikim gömleği, pantolonu ve ceketıyla üst sınıf görünüyor, bu yüzden onun yanında oldukça zıt görünüyor olmalıyım. Keşke bana böyle bir yere gideceğimizi söyleseydi de daha hazırlıklı olabilseydim, ama söylemedi.

Bana kapıyı açtı.

"Sen kesinlikle güzel bir kadınsın Cass, o yüzden buna güvenelim."

Tabii ki. Şimdi mantıklı geliyor. Neyi kastettiğini biliyorum. Berlin'den bu akşama kadar dönmeyeceği için ne zaman bir konsültasyon ayarlayabildi bilinmez ama danışmanlardan biri biz içeri girer girmez kim olduğumuzu çok iyi bildiğinden hemen yanımıza koştu.

"Bay Bradstone?"

Ant beni bir kraliçe gibi gösteriyor.

"Evet, bu da benim güzel kız arkadaşım Cassandra. Lütfen onun için en iyisini önerin."

Ant'a bakarken gözlerim faltaşı gibi açılmış, sözlerini sindirmeye çalışıyorum. Burada bir etek bile bizim planlama ofisindeki gelinliklerden daha pahalı.

"Ben Oscar, buradaki moda danışmanlarından biriyim," diyor adam ve elimi sıkıyor.
Bizi butiğın karşısındaki soyunma odalarına götürüyor ve burada tek bir kişi bile göremiyorum.

Ben ve Ant dışında. Bu bir tesadüf mü? Bunu düşünmek bile istemiyorum.

"Aklında ne tür eşyalar var?" Oscar soruyor ama ben hâlâ şoktayım.

Ant benim için cevaplar. "Bizi şaşırtın. Ben güzel bir gece kıyafeti düşünüyordum ama oyun alanı açık. Güzel görünen her şeyi alırsınız."

"Oturun," diyor Oscar bize. "Bazı öneriler getireceğim."

Moda danışmanı bana yukarıdan aşağıya bakıyor, ölçülerimi değerlendiriyor, sonra beni Ant'la baş başa bırakarak çıkıyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyorum. "Ama dürüst olmak gerekirse, bir elbise fazlasıyla yeterli olacak. Hem de fazlasıyla. Buradaki fiyatlar çılgınca olacak..."

Ant'ın gülümsemesi hiç görmediğim kadar kendinden emin.

"Buradaki fiyatların ne olacağını çok iyi biliyorum ve sen her kuruşuna değersin. Bugün buradan hak ettiğiniz gibi bir gardıropla ayrılacaksınız."

Bu fikrin kendisi bile içimde garip bir çarpıntı yaratıyor. *Hak ettiğim şeyi.* Claire'in nişanlısını arkasından amıma aldıktan sonra tatlı FA'yı hak ediyorum, ama şimdi kesinlikle bunu düşünmenin zamanı değil. Ant'ın inanılmaz cömertliği gösterebileceğim her damla saygıyı hak ediyor, bu yüzden ona bir *teşekkür* daha ederek gülümsüyorum.

Başını sallıyor ve ben onun kendinden emin gururuna bayılıyorum. "Bir şey değil, bebeğim."

Oscar aynı anda üç elbiseyle geri dönüyor, hepsi de gece elbisesi. Biri saf deniz mavisi ipekten muhteşem bir elbise. Diğeri ise koyu kırmızı Bardot yakalı ve yandan güzel bir yırtmacı olan bir elbise. Üçüncüsü ise derin, koyu mavi kadifeden ve kuyruklu.

Bırakın üçünün birden gardırobumda asılı durmasını, bu elbiselerden birine sahip olmayı hayal bile edemiyorum. Fiyat etiketlerini bilmek istemiyorum.

"Kırmızı olanla başlayalım," diyor Ant, kendini bir sandalyeye bırakıyor ve Richard Gere gibi arkasına yaslanıyor.

Oscar bana Bardot yakalı elbiseyi uzatıyor ve ben soyunma odasının kapısını arkamdan kapatırken parmaklarım birbirine dolanıyor. Bir boy aynası var ve üzerimdeki tişörtü ve kot pantolonu çıkarırken şok içinde solgun solgun bakıyorum. Bu elbise sütyen almıyor, bu yüzden elbiseyi giyerken üzerimde sadece küçük bir dantel külot var, ayaklarım çıplak. Yansıyıp bakmaya cesaret edemedim önce bir an için gözlerimi kapatıyorum.

Aman Tanrım. Nefesimi kesiyor. Şimdiye kadar üzerimde gördüğüm en çarpıcı elbise.

Topuksuz düztaban olmama rağmen yırtmaç bacağıma mükemmel bir şekilde gösteriyor - stilettolarla ne kadar inanılmaz görüneceğini kim bilebilir. Boyun kısmı yaka kemiklerimi bir rüya gibi sergiliyor ve bunu dışarıda giymenin ne kadar harika hissettireceğini tahmin bile edemiyorum.

Saçma sapan gözyaşlarım yükselirken boğuluyorum, bunun artık gerçekten benim hayatım olduğuna inanamıyorum. Böyle bir yerde olduğuma, Ant gibi muhteşem ve cömert bir adamın dışarıda oturduğuna ve bana aşık olduğuna inanamıyorum. Dünyadaki hiçbir çimdik bu deneyimi gerçekmiş gibi hissettiremez.

Dışarı çıkıp kendimi Ant ve Oscar'a gösterirken gerginim.

Oscar "*vay canına, çok güzel*" diye haykırıyor ama benim umurumda olan Oscar'ın ifadesi değil, Ant'inki.

Ant tek kelime etmiyor ama gözleri her şeyi anlatıyor. Sandalyesinden kalkıp yaklaşıyor ve benden ona bir tur attırmamı istiyor.

Artık gerçek ve bunu inkâr etmek mümkün değil. Masallarımındaki prenseslerden biriyim. Bana

gölümsemesi beni evrenin zirvesine çıkarıyor.

"Bunu kesinlikle alacağız," diyor Oscar'a. "Bir tanrıça gibi görünüyorsun, Cass." Ben de öyle hissediyorum.

"Sırada ipek elbise var," diyor Ant.

En az ilki kadar nefes kesici görünüyor ve aynı tepkiyi alıyor ve koyu mavi kadife o kadar beğeniliyor ki Ant başıyla onaylarken Oscar'dan bir alkış alıyor.

Eminim bu alışveriş gezisi için hepsi bu kadar olacak, çünkü üçünü de alıyoruz, ama hayır.

"Daha fazla lütfen," diyor Ant Oscar'a. "Daha fazla elbise, daha fazla gece kıyafeti ve bir sürü iç çamaşırı." Oscar mutlu bir sıçrayışla uzaklaşıyor ve ben Ant'ın önünde dururken daha fazla şok gözyaşı fışkırıyor,

Her şey yeniden soluyor.

"Ant, bu çok fazla," diyorum ama yorumumu bir kenara bırakıyor.

"Kendini küçümsemeyi aklından bile geçirme Cass. Tek bir kelimesini bile duymayacağım."

Oscar üç elbiseyle daha geri dönüyor: bordo balo elbisesi, simsiyah dar bir elbise ve altın rengi desenli bir elbise.

Elbiseleri yerine astıktan sonra, "Bir dakika bekleyin lütfen," diyor ve sonra bir kucak dolusu siyah, kırmızı ve saf beyaz iç çamaşırı getirip benim için soyunma odasına yerleştiriyor.

"Hadi bebeğim," diyor Ant. "Daha gidecek çok yolumuz var. En iyisi yola koyulmak."

Kıyafetten kıyafete geçerken gözyaşları, şok ve onaylama nidaları arasında kayboluyorum. Altın desenli elbiseyi pek beğenmiyorum ama Ant beğeniyor, o yüzden Oscar'a yine de alacağımızı söylüyor. Ant iç çamaşırlarını denerken beni görmek bile istemiyor. Hepsini alacağımızı söylüyor. Sonra gündelik kıyafetlere geçiyoruz - gündüz elbiseleri ve tamamlayıcı üstlerle mükemmel uyum sağlayan etekler ve Tanrım, her şey inanılmaz hissettiriyor.

Oscar, bana yakışan ve rüya gibi oturan ürünlerle beni eşleştirmekte delicesine iyi, ama ne de olsa onun mesleği bu - müşterileri idealleriyle eşleştirmek.

Bunlar benim ideallerim değil, Ant'ın idealleri. Burada gerçek müşteri o, ben değilim. *Evet* yığınının giren her parçaya onay veren o ve bu *evet* kararı giydiğim her kıyafetle daha da doğal hale geliyor.

Ne zaman kendimi ona bir burgu ile sunsam, başıyla onaylaması ve gözlerindeki hayranlık bağımlılık yapıyor. Bana kazandırdığı her şey için minnettarım ama her gülümsemesinde gösterdiği sevgi ve gurur için daha da minnettarım

Gerçekten de butikten kasaya gittiğimizde işimizin bittiğini düşünüyorum ama hayır. Ant mağazadan geçerken benden bir clutch seçmemi istiyor. Bir *teşekkür daha ederek*, fiyatına bakmamaya dikkat ederek siyah ve diamante bir klasik seçiyorum. Yine de bizi ayakkabı bölümüne götürüyor ve evdekileri milyon mil aşacak birkaç çift yeni stiletto seçiyorum.

Ant'ın ödediği bedeli duymak istemiyorum, gerçekten istemiyorum. Sanırım bu beni alçakgönüllülük, minnettarlık ve WTF'nin çılgın bir kombinasyonu ile tek seferde hasta hissettirecek, bu yüzden uzaklaşıyorum ve dışarıdaki kalabalık caddeye bakıyorum, güzelce kulak mesafesinden uzaklaşıyorum. Yüklenip gitmeye hazır olduğumuzda erkek arkadaşımın elini tutuyorum, o kadar bunalmışım ki zorlukla nefes alabiliyorum.

"Hoşuna gitti mi?" diye soruyor bana, cevabın ne olacağını çok iyi bilerek.

Ona duyduğum bağlılığın bir kısmını bile ifade edebilmeyi umarak yumuşak bir gülümsemeyle başımı sallıyorum. Kendimi o kadar değerli, takdir edilmiş ve şımartılmış hissediyorum ki bu gerçek dışı.

Ona, "Teşekkür etmek bile bunun hakkını vermeye yetmez," dedim. "Ama teşekkür ederim. Aklım başımdan gitti."

"Bu gelinlikleri beğendiyseniz, gelinliğinizi seçmenin nasıl bir şey olacağını hayal edin," diye gülüyor. "Bu deneyimin onunla hiçbir alakası olmayacak."

Düşüncesi bile beni heyecanlandırıyor. O kadar doğal bir şekilde söylüyor ki, tüm vücudum karıncalanıyor, onu ne kadar sevdiğimi ve karısı olmak istediğimi göstermek için çaresizce çırpınıyorum.

ya da ne kadar güzel olduğu. Bu onun bana bakışıyla ilgili. Bana bir tanrıça gibi davranması, verebileceğı her şeye değer.

Bu yüzden onun karısı olmak istiyorum.

Anthony Bradstone'a derinden aşığım ve onun da bana aşık olduğı her bakışından belli oluyor.

"Artık dünyada yükseliyorsun Cass. Yeni gardırobun bundan sonra yolda nerede durduğunu etrafındaki insanlara gösterecek. Sen en iyisinin bebeğim ve artık nereye gidersen git o şekilde görüneceksin."

Bu benim hiç aklıma gelmeyecek bir şeydi. Ailem hiçbir zaman kendini beğenmiş ya da züppe olmadı ve ben de hiç kimseyi giydiğı kıyafete göre yargılamadım. Neyse ki ben bir şey söylemeden o konuşmaya devam ediyor, çünkü ona bir *hey, WTF* ile karşılık vermeden ne diyeceğimden emin değilim.

Gülüyor. "Dünyaya yükseliyorsun ve paralel olarak dünyaya iniyorsun. Tam da olması gerektiğı gibi. Kahretsin, seni ikisi olarak da seviyorum. Prenses ve sürtük. İkisinde de fevkaladesin, tatlım. Olağanüstü."

Pencereden dışarıya gülümsüyorum ağırlar ve karıncalanmalarla, aşk ve özlemle mahvolmuş bir halde. Çözmeye korktuğum bir yığın ipliğın içinde çalkalanıyorum, o yüzden çözmüyorum. Sadece yanımdaki erkeğın tanrısına ne kadar taptığıma odaklanıyorum.

Eve dönerken akşam yemeğı için duruyoruz ve ben hala şoktayım, o bizim için menüden bir şeyler seçerken ben arkama yaslanıyorum. Midyeli kerevit salatası ve beğenip beğenmediğım umurumda değil, sadece sırtıyorum ve yerken ona bakıyorum.

"Düğün etkinliğınız yarın saat kaçta?" diye soruyor.

"Öğle saatlerinde orada olmam gerekiyor, muhtemelen gece yarısına kadar devam edecek."

"Çok yazık, bebeğim. Sabah ben de seninle gelmeden gidişini izlemek zor olacak. Seninle geçirebileceğım her dakikayı istiyorum."

Sahiplenici tonu sıcak ama aynı zamanda ağır. Ellerimi tutmak için masaya doğru eğiliyor ve bu sahiplenicilik daha da ağırlaşıyor.

"Sanırım işi tamamen bırakman konusunda tekrar konuşmamız gerekiyor prenses. Geleceğı ve bizi nelerin beklediğıne bakmanın zamanı geldi."

Bunu konuşmanın zamanı değil. Arabasında binlerce pound değerinde hediye varken kariyerimi ve günlük işimi sürdürmek istememi nasıl haklı çıkarabilirim?

Yine de gözleri yoğun.

"Ne düşünüyorsun, Cass? Sence benim için işi bırakma zamanı yaklaşıyor mu?" Dürüst olmalıyım. "Henüz değil, Ant. Tam olarak değil."

"Hayır mı? Neden olmasın?"

Bu teklif için prenslerine teşekkür eden pek çok kadın koltuklarından sıçrayıp kalkarken ben saçma sapan şeyler söyleyerek kendimi yargılanıyor gibi hissediyorum.

"Çünkü işimi seviyorum... Janie'yi seviyorum... Her şeyi seviyorum..." "Beni sevdiğinden daha mı çok?"

Şok içinde göz

kırpıyorum.

"Pardon?"

Cevap vermeden önce peçeteyle ağzını silerken o kadar rahat ki.

"Beni sevdiğinden daha çok mu dedim?"

Bu soruya gülüyorum çünkü kulağı çok çılgınca

geliyor. "Um, hayır. Kesinlikle hayır. Karşılaştırılabilir

bile değiller."

Omuz silkiyor. "Öyleyse neden olmasın? Neden gündüz saçmalıklarını bırakıp benimle geçirdiğin zamanı en iyi şekilde değerlendirmiyorsun? Hayat kısa Cass ve önümüzde uzun bir yol var. Yakında planlamamız gereken bir düğünümüz olacak."

Kendimi nankör bir inek gibi hissedeceğim için mantığına karşı çıkamıyorum. Bu yüzden sessiz kalıp cevabımı bulmaya çalışıyorum.

Başını eğiyor ve hevesli olmayışıma şaşırmış gibi bir ifade takınıyor. "Tamam, bebeğim. Eğer buna değmeyecekse, sorun değil. Değdiğinde bana haber ver."

"Hayır, öyle değil, yakınından bile geçmiyor," diye cevap veriyorum ama o omuz silkiyor.

"Sorun değil Cass. Bazen dengeler insanlar arasında dengesiz olur ve dengeyi sağlamak zaman alır. Şu anda saplantılı bir aşık gibi kendini tamamen kaptırmış olan benim ve sen belli ki arayı kapatmak için acele etmiyorsun. Yapacağından emin olduğun sürece sorun değil."

Hâlâ onun düşüncelerine ayak uydurmaya çalışıyorum.

"Düzensiz değil. Sana söz veriyorum, ben de saplantılı bir aşığım."

"Gerçekten mi?"

"Gerçekten mi?"

"Mükemmel. Bu durumda en azından bunu düşüneceksiniz. İşi bırakmayı yani. Ne de olsa seninle birlikte olmak için İngiltere'ye geri dönmek adına kariyerimin pek çok dönüm noktasını bir kenara bıraktım. Bir gelin planlama ajansındaki bir iş bununla aynı ölçekte değil, ama senin için bu kadar önemliyse, senin için bu kadar önemlidir." Duraksıyor. "Umarım düğün günümüz ve *çocuklarımızın olması*, zamanı geldiğinde senin için kariyerinden daha önemli olur."

"Tabii ki yapacaklar." "Güzel."

Masanın karşısındaki gözlerinde hayranlık dolu bir bakış var, ama bununla birlikte bir karıncalanma da var, sanki tam olarak anlayamadığım bir ağa yakalanmışım gibi. Bir tanrıça olmanın ışıltısı hâlâ içimde yanıyor ama onu hayal kırıklığına uğrattığım için şimdi kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

Yine de yapamam. Henüz yapamam. Kariyerimden, Janie'den ve Wedding Bliss'ten ayrılma düşüncesine dayanamıyorum - Claire ve Lee ile büyük bir hata yapmış olsam bile.

"Bunu düşüneceğim," diyorum Ant'a başka bir gülümsemeyle. "Sonuçta bu sadece bir zaman meselesi. Şu anda değilse bile, o kadar da uzakta olmayacaktır."

Zorlamıyor, sadece masaya gülümsüyor, sonra elini kaldırıyor ve hesap için garsonu çağırıyor.

Malvern'e dönerken bana kızgın görünmediğinde çok rahatladım. Yine iyi, dışarıda ışıklar kararırken yol boyunca bana bakışlar atıyor.

Malvern Tepeleri uzaktan görüldüğünde bana "Seni seviyorum Cass," diyor. "Hayatım sonsuza dek seninle. Berlin artık benim için hiçbir şey ifade etmiyor, çünkü artık önceliğim sensin."

Ona aynı duygularla cevap vermeliyim ama yapamam.

"İnan bana, ben de seni seviyorum Ant," diyorum ona ve gerisini söylemeden bırakıyorum.

CHAPTER Forty-Eight

Cass

"**I** Bunu giyemem," diyorum Ant'a bordo elbiseyi kaldırırken. "Üzgünüm ama Emma'nın düğününe bununla gide mem. Ben sadece düğün organizatörüyüm. Hiçbir yere gelemem. gelini gölgede bırakmaya yakın. Sahnenin ortasında değil, kenarda olmalıyım."

İç geçiriyor, hala onu tutuyor. "Bebeğim, ne olursa olsun sahnenin merkezinde sen olacaksın. Hanley Hall'da bütün gün benim için sahnenin ortasıdaydın. Bundan en iyi şekilde yararlan ve kendini gururla sergile."

"Yapamam," diye ısrar ediyorum. "Gerçekten, Ant. Üzgünüm ama bu adil olmaz. Ünlülerin ödül törenindeymişim gibi görüneceğim, başkasının düğününde çalışan biri gibi değil."

"Peki," diyor, gardıroba geri asarken gözlerimi kaçırarak. "Bunu dünyayla paylaştığını görmek beni heyecanlandırdı ama bu senin seçimin."

Kendimi nankör hissediyorum ama fikrimi değiştirmeyeceğim. Değiştiremem. Hafifletmeye çalışıyorum.

"Belki daha sonra döndüğümde takarım, olur mu?" Ona nazlı bir gülümseme veriyorum. "Eve döndüğümde seninle paylaşırım."

"Gece yarısı mı?"

"İşler iyi gidiyorsa belki biraz daha erken çıkabilirim?"

"Bu konuda endişelenme Cass," diyor. "Senin önceliklerin senin önceliklerin. Benim adıma müşterini hayal kırıklığına uğratma."

Sözlerine biraz içerliyorum, çünkü bir arkadaşımı *becerdiğim* için bunun için biraz geç kaldım. Birkaç hafta önce *müşterimin* nişanlısını onun adına öldürdüm ama bu kızıgınlığı bir kenara ittim.

Zaten geç kalıyorum, bu yüzden her zamanki kıyafetlerimden birini seçerken telaş içindeyim. Güzel ama uysal bir siyah elbise.

"Sonra görüşürüz Bay Mükemmel," diyorum ve uzaklaşmadan önce ona bir öpücük veriyorum. Adımı seslendiğinde neredeyse koridora çıkmak üzereydim.

"Cass, istersen otelde kal. Kendi isteğimi sana dayatmıyorum. Seçim her zaman senin seçimin." Gülümsemesi çok güzel ama sözleri bana bir suçluluk duygusu daha yaşıtıyor.

"Otelde kalmayacağım, Ant. Gece yarısından önce döneceğim, çıkabildiğim kadar abuk."

"Tamam, bebeğim. Günün tadını çıkar."

Arabaya binip uzaklaşırken kendimi bok gibi hissediyorum.

Belki de boktan biriyimdir.

Benimle birlikte olabilmek için kariyerinin büyük bir kısmını bir kenara bırakıp İngiltere'ye geri dönen kişi o. Uçmaktan nefret etmesine rağmen benimle geçirebileceği her saniye için uçakla gidip gelen o. Dün beni bir peri masalı prensesi gibi bir günlüğüne alıp götüren, beni ünlüler statüsüne layık hediyelere boğan ve karşılığında bugün onlardan birini bile giymek istemeyen o.

Belki de haklıdır. Belki de dinamiklerimiz orantısızdır. Belki de kaderin iyiliğine değeri vermeli ve onun istediği gibi işimi bırakmalıyım.

Emma'nın düğünü için Wardon Kilisesi'ne gittiğimde böyle hissetmiyorum. Krem rengi güzel elbisesiyle bana doğru koşuyor ve gülümsemesi dünyamı aydınlatıyor.

"Tanrı'ya şükür buradasın." Sarılmak için beni kendine çekti. "Sen olmasaydın asla böyle harika bir gün geçiremezdim! Şimdiye kadar her şey harikaydı. Çok teşekkür ederim!"

Emma'yı bu şekilde görmek, artık bana ihtiyacı olmadığından emin olmadan bugün ayrılmak istemeyeceğimi doğruluyor.

Onun düğün hayallerine her şeyimi veriyorum ama her dakika içimi kemiren bir düşünce var: Ant'ın eve dönüp beni beklediği düşüncesi.

Mesaj var mı diye telefonumu kontrol ediyorum ama bütün gün tek bir şey göndermiyor. Dışarıda nefes alabileceğim kadar ortalık sakinleştiğinde akşam oluyor. Ona bir mesaj bırakıyorum.

En kısa zamanda evde olacağım, Bay Mükemmel. Söz veriyorum. x

Misafirlerin arasına karışırken mesajlarını kontrol ediyorum ama cevap vermedi.

Sessizlik içimde kıpırdanıyor. Onu aramaya çalışıyorum ama cevap yok ve ev telefonunun numarasını bile bilmiyorum.

Dikkatim Emma ve Neil'den uzaklaşıyor ve Ant'a geri dönmek için çaresizce kıpırdanmaya başlıyorum. Onunla tanışmadan önce Hanley Hall'da nasıl hissettiğimi hatırlıyorum, Jack'i özleyor, yalnız kalma düşüncesine dayanamadığım için prosecco içiyordum.

Şansımı deneyip Emma'yı tuvaletten dönerken yakaladığımda saat on bile olmamıştı.

Elimde debriyajım var, gitmeye hazırım.

"Sanırım her şey yolunda gidiyor," diyorum. "Şimdi çıkıyorum, sorun olur mu?"

Haftalardır etkinliğinin sonuna kadar orada olacağıma dair ona güvence veriyorum, ama o beni buna zorlamıyor, sadece bana bir kez daha sarılıyor ve bir kez daha teşekkür ediyor.

Olabildiğince hızlı bir şekilde Malvern'e geri dönüyorum, her trafik ışığında içimden küfrediyorum. Belki de Ant haklıdır, belki de kariyerimi bırakmamın zamanı gelmiştir. O uzun günler ofiste çalışırken ve ben yılın büyük bir bölümünde hafta sonu etkinliklerindeyken aramız nasıl olacak?

Adil değil. İşte böyle olacak.

Peki beni geride tutan ne? Neden istifamı verip kariyerimi geride bırakamıyorum?

Onu tekrar aramaya çalışıyorum ama cevap yok. Telefonumda mesaj var mı diye bakıyorum ama hiçbir şey yok.

Arabam tepenin yamacında hızlandığında evin ışıklarının parladığını görünce inanamayacağım kadar rahatladım. Arabayı kenara çekip içeri daldım ve *üzgün* bir şekilde kendimi Ant'ın kollarına attım.

"Ne için özür dilerim?" diye soruyor ve sesi çok sakın geliyor.

Kendinden çok emin. Kendimi geri çekiyorum ve elimi tezgâhın üzerine koyuyorum.

"Mümkün olduğunca çabuk ayrıldım. Seni aramaya çalışıyordum... mesaj atmaya çalışıyordum..."

Önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyor. "Telefonum sessizdeydi. İşten gelen konuşmalardan bıkmıştım."

İşte orada, tam yanında. Mesaj attım, aradım ama hiçbir şey görmedi. *Ya da öyle diyor.*

"Sorun değil tatlım," diye beni temin ediyor. "Ben de senin durumundaydım, kariyerim benim dünyamdı." Gülümseyerek beni bir aşağı bir yukarı süzüyor. "Yorgun görünüyorsunuz, Bayan Düğün Planlayıcısı. Sanırım ayaklarınızı uzatıp kendi kutlamalarınızı yapmanın zamanı geldi. Geçin ve oturun," diyerek oturma odasını işaret etti. "Birazdan size katılacağım. Rahatla bebeğim. Her şey yolunda."

Bu onun Jekyll tarafı. O kadar şefkatli, o kadar samimi ki kendimi her zamankinden daha nankör bir sürtük gibi hissetmeme neden oluyor.

Topuklarımı tekmeleyip kendimi kanepeye bırakıyorum, Ant bir şişe De Chante açarken arka planda mantar sesini duyuyorum. Şu anda bir bardak istemiyorum. Saat zaten on bire yaklaşıyor ve ben de onun hayal ettiği kadar yorgunum, ama yapacağım son şey onun cömertliklerinden birini daha reddetmek olacak. Bana katıldığında bardağı ondan alıyorum ve kadeh kaldırırken maden suyuna kaldırıyorum.

"Emma'ya," diyor. "Onun adı bu, değil mi?"

"Evet. Emma ve Neil."

"Emma ve Neil'e," diye tekrarlıyor. "Eminim onlara inanılmaz bir gün yaşatmışsındır, bebeğim."

Dün bana yaşattığı günü düşününce ona bir tane verememiş olmam çok yazık.

"Sabah Birmingham'da olmam gerekiyor," diyor bana. "Sizinle daha fazla zaman geçirebilmek için yüz yüze görüşmelerimi yeniden düzenlemeye çalıştım ama ne yazık ki ekibin bir kısmı Paris'ten geldi ve benim de onlarla birlikte orada olmam gerekiyor. Gerçekten çok üzgünüm."

Bugün bütün gün onu bırakıp giden ben olduğum halde benden nasıl bu kadar içten özür dileyebiliyor?

Bu konuda tartışmaya girmenin bir anlamı yok, çünkü her şey iş ve aramızdaki terazinin nasıl dengelendiği etrafında *kim, ne, neden ve ne zaman şeklinde yokuş* aşağı gidecek ve ben bunun için gerçekten çok yorgunum, bu yüzden kanepede yanına kıvrılıyorum ve şampanyamı yudumluyorum, bana karşı sıcaklığının tadını çıkarıyorum.

Yine de zihnimin dönmesini engellemiyor.

Wedding Bliss'i bırakayım mı? Claire'e yaptıklarımı kabul edip, hatamı kabul edip, kuyruğumu bacaklarımın arasına kıstırıp ama ahlakımı yüksek tutarak çekip gider miyim? Janie'den terfi alıp yarı zamanlı mesaiye düşmesini mi isteyeyim? Merkez ofis bunu kabul eder mi? Janie'nin terfi almasına izin verirler mi?

"Şşşt," diyor Ant ve saçlarımı okşuyor.

"Hiçbir şey söylemiyorum," diye gülüyorum ama o gülümsüyor.

"Yüksek sesle konuşmana gerek yok Cass. Beyninin çarklarının döndüğünü duyabiliyorum." Yine beni okuyor ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Yüzümü ona doğru çeviriyor.

"Bebeğim, kendini böyle hırpalama. Kim olduğunu değiştirmeni beklemiyorum. Benim seçimlerim

benim seçimlerim, sizin seçimleriniz de sizindir."

Kahretsin, şimdiye kadar bir bardak daha De Chante'ye ihtiyacım vardı, bu yüzden bana bir tane doldurduğunda memnun oldum. Daha kadehi ondan yeni almıştım ki esnemeyle koltuktan kalktı.

"Erken kalkacağım Cass, o yüzden yukarı çıkıyorum."

"Bekle, ben de seninle geleceğim" diyorum ama o yürümeye devam ediyor.

Şampanyamı içip bardağı mutfak tezgahına bırakıyorum ve aşık bir köpek yavrusu gibi onu üst kata kadar takip ediyorum. Ben yatak odasına doğru koşarken bana belli belirsiz bir gülümseme veriyor ama her zamanki gibi uzanıp beni yakalamıyor. Elbisemi ve topuklu ayakkabılarımı çıkarırken bana şehvetle bile bakmıyor.

Mücevherlerim hariç çırılçıplak kalana kadar soyunmaya devam ediyorum ama yine tepki vermiyor. Bunun yerine telefonunda geziniyor ve ben onu takip ederken banyoya doğru gözden kayboluyor. Soyunuyor ve tek kelime etmeden duşa giriyor ama hareketlerinde kötü niyet yok gibi görünüyor.

Bir buzulun kayması gibi bir panik dalgası çarpıyor yüzüme. En azından kızgınsa elimde işe yarayacak bir şey olurdu.

Yatak odasına çekilirken midem bulanıyor, ellerim titriyor, çünkü ya her şeyi berbat ettiysem? Ya sevdiğim adamın saygısını koruyamayacak kadar nankör ve bencil olduysam?

Düşüncelerim saçma olmalı ama öyle hissettirmiyorlar. Canlı ve gerçek hissediyorum ve nefeslerim kalbimi çarptırarak kadar sığılaşıyor.

Ant geri döndüğünde kurulanıyordu. Beni yatağın kenarında çıplak otururken görüyor ve kendimi bir tür mantıklı düzene sokmaya çalışırken bir enkaz gibi görünüyor olmalıyım.

"İyi misin tatlım?" diye soruyor ve önümde diz çöküp ellerini kalçalarımın altına kadar başımı sallıyorum. "Ne oldu Cass? Seni üzen ne?"

Kelimeler geldiğinde, yuvarlanırlar.

"Ben sadece... Ben sadece üzgünüm, Ant. Gerçekten çok üzgünüm. Asla nankörlük etmek istemedim." Beni kendine çekip kollarında güçle sallarken bir kez daha *susuyor*. "Sen nankör değilsin bebeğim. Bir kere bile öyle olduğunu söylemedim. En ufak bir şey bile."

Kendimi yaramazlık yapmış küçük bir çocuk gibi hissediyorum, sadece mola için yaramazlık basamağına sürgün edilmediğim için rahatladım.

Ben olana kadar.

"Şimdi git düşün al," diyor ve alnımdan öpüyor. "Sen bitirene kadar ben yatmaya hazır olurum."

Daha önce hiç ayrı ayrı düşün almak istediğini görmemiştim ve yatakta havlumu alıp saçlarımı şifonyerin yanında kuruturken bu kadar sakin olduğunu da görmemiştim. Tüm dikkati telefonundaydı, bende değil.

Mason'dan yeni iç çamaşırlarımı seçiyorum ama ben yatağa girerken bana bir bakış bile atmıyor. Elbette, ona sokulabilmem için bir kolunu uzatıyor, ama kıpırdanmalarına cevap vermiyor, sadece esniyor, alnıma bir öpücük daha konduruyor ve başucu ışığını söndürüyor.

"Sabah çıkarken seni uyandırmamak için elimden geleni yapacağım," diye fısıldıyor. "İşteki günün için yorgun olmanı istemem."

İşteki günümü sikeyim. Ben de bunu söylemek istiyorum. *Wedding Bliss siktir olup gidebilir. Benim istediğim sensin.*

Ama söylemiyorum. Söyleyemiyorum.

Ant benden çok önce uyumuş. Gözlerim karanlık tavana sabitlenmiş halde onun yanına

uzanıyorum, nefes alışını dinlerken düşüncelerim vahşileşiyor.

İşten ayrılabilir miyim? Çıkabilir miyim?

Belki bu iyi bir şey olabilirdi... belki Janie benim pozisyonuma terfi edebilirdi ve bu her açıdan harika bir hamle olurdu... ama hayır. HAYIR. Bu kolaylıkla verebileceğim bir karar değil. Biraz düşünmem gerek.

Düşünceler, düşünceler ve düşünceler.

Neredeyse yataktan kalkıp annemi, kız kardeşimi ya da Bucklebury'deki Michelle'i arayacağım, sadece tanıdık sesler ve tanıdık geri bildirimler duymak için, ama haftalardır onlarla doğru düzgün konuşmadım. Neredeyse Janie'ye bir mesaj gönderip uyanık olup olmadığını soracaktım ama bu işle bu kadar yakından ilgili olduğu için onu bu işe dahil edemiyorum.

Yine de herkesten çok konuşmak istediğim kişi Gerwyn. Ant'ı herkesten daha iyi tanıyan adam. Ama mesele sadece bu değil - ve içime dolan sevgi seli bana bunu hemen söylüyor. Gerwyn artık Ant'ın olduğu kadar *benim de* arkadaşım. Neredeyse telefonumu alacağım, *neredeyse*, ama yine bir düşünce beni felç ediyor.

Ant'ın arkasından gidip Gerwyn'le onun hakkında konuşamam. Niyetim ne olursa olsun. Şu anda Gerwyn'in sesini ve konuyla ilgili görüşünü duymak için her şeyi yapardım ama bunu yapamam. Votka kapısı yeni başlayan arkadaşlığımızı neredeyse bir kez yok ediyordu.

Yani, evet. Kahretsin. Yalnızım.

Ne kadar uyuduğumu bilmiyorum, ama gün ışığının ilk ipuçlarında dışarıdaki kuşların cıvıldamaya başladığını duyduğumdan çok fazla değil. En azından bir süreliğine dalmış olmalıyım, çünkü gözlerimi açtığımda Ant'tan hiçbir iz yok. Yatağın onun tarafı boş ve soğuk.

Bir anda ayağa kalkıyorum, çünkü otel odasındaki ilk gecemiz gibi, ama bu sefer şampanya akşamdan kalmalığı yok, sadece ben tek başıma, burada, yatağımızda.

Hayatımda hiç Ant'ı kaybetme düşüncesi kadar yalnız hissetmemiştim. Beynimin mantıksızca takla attığını biliyorum, ama bu ondan daha içgüdüsel. Herhangi bir temeli olan bir şeyden çok ilkel bir korku.

Gideli ne kadar oldu? Onu arayabilir miyim, yoksa çoktan Birmingham'daki toplantılarına mı gitti?

Telefonumu kaptım ve düzüstüm. Lanet olsun. İşe geç kaldım. Saat neredeyse 10 ve Janie'den iyi olup olmadığımı soran bir mesaj aldım ve Ant kesinlikle toplantılarda ya da onlara yakın olacak.

Gardıroptan birkaç kıyafet aldığımda eskisinden daha kırılgan ve panikliyim. Taytımı yukarı çekerken zıplıyorum, sonra dişlerimi fırçalamak için banyoya doğru koşuyorum. Neredeyse hiç makyaj yapmıyorum ve sadece jest olsun diye saçıma bir fırça sürdükten sonra olabildiğince hızlı bir şekilde çıkıp Dawn Owen'ın 10.30'daki konsültasyonundan önce işe gitmeye çalışıyorum.

Kapının önünde ayakkabılarımı giyerken bir yerden elektronik bir melodi duyuyorum. Kendine özgü ama daha önce hiç duymamıştım. Tweedle dee tarzı bir tonu olan bir telefon zili.

Ant'ın burada bir sabit hattı olduğunu biliyorum ve bir an için bana ulaşmaya çalışıp çalışmadığını ya da bunun gibi çılgınca bir şey olup olmadığını merak ediyorum, bu yüzden o şeyi bulmaya çalışırken sesi takip ediyorum ve mutfağın yüksek bir rafında bulmayı başarıyorum. Aşağı indirmek için zıplamam gerekiyor.

"Alo?" Garip bir nedenle Ant'ın sesinin beni en sıcak sesiyle *selamlaması* için dua ederek soruyorum ama hayır.

Bir kekemelik var. Merhaba diyen bir kadın sesi mi? *Merhaba mı?*

"Merhaba," diyorum tekrar ve kadın konuşmadan önce derin bir nefes alıyor. Sesime o kadar şaşırmış gibi geliyor ki gerçek dışı.

"Anthony orada mı? Lütfen? Orada mı? Bu onun numarası mı?"

"Evet, bu onun numarası ama hayır, şu anda dışarıda," diyorum. "Ona aradığını söyleyebilir miyim?"

"Lütfen söyle," diyor ve hıçkırıklarını tutmaya çalıştığı belli oluyor. "Lütfen, lütfen ona aradığımı söyle,

ve ona yalvar. Lütfen, beni geri çağırması için yalvar."

"Tamam, sorun değil" diye yanıtlıyorum. "Kim aradı diyeyim?"

Hıçkırıklar geliyor. Sesi o kadar boğuk ki zor nefes alıyor.

Kalbim hızla çarparak dinliyorum, bu kadının kim olabileceğini merak ediyorum. "Alo," diyorum tekrar. "Kimi aradığını söyleyeyim?"

O çırpınıyor ve ben panikliyorum, hattın diğer tarafındaki sesin kime ait olduğunu merak ediyorum. "Annesi," diyor bana, sonra bir hıçkırık daha çıkartıyor. "Ben onun annesiyim."

CHAPTER

Forty-Nine

Cass

I Düşüncelerimi düzene sokmak için mücadele ediyorum, çünkü kadın yanlış anlamış olmalı. Yanlış Anthony'ye ulaşmaya çalışıyor olmalı.

"Gerçekten üzgünüm," diyorum ona. "Sanırım yanlış numarayı aradınız."

Hâlâ hıçkırıyor, bu yüzden cevap vermesi birkaç saniye alıyor. Neden bu kadar paniklediğimi bilmiyorum, dünya sallanıyormuş gibi hissediyorum.

"Ama Anthony orada seninle birlikte yaşıyor?"

"Evet, ben bir Anthony ile yaşıyorum ama sanırım yanlış kişiyi aradınız, gerçekten üzgünüm."

"Anthony Bradstone?"

Mantığımdan önce içgüdülerim bunu biliyordu. Kadın doğruyu söylüyor. Nasıl tepki vereceğimi, ona ne söyleyeceğimi, ona ne soracağımı ya da ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum. Çantamdan bir kalem ve küçük not defterimi çıkarıp düğün planlayıcısı sesimi takınırken otomatik pilottayım.

"Numaranızı alabilir miyim?"

Numarasını alıyorum. Ellerim titrediği için el yazım zor okunuyor, bu yüzden tekrar kontrol ediyorum.

"Sen onun kız arkadaşı mısın?" diye sordu bana.

"Evet. Ben onun kız arkadaşıyım. Cass."

"Cass," diye tekrarlıyor. "Peki sen onun kız arkadaşı mısın, yoksa sadece kız arkadaşlarından biri mi?"

Duvara yaslanıyorum. "Ben onun kız arkadaşıyım, eğer ciddi kız arkadaşını kastediyorsan. Onunla birlikte yaşıyorum."

"Malvern'de mi?"

Paniğim artıyor, diken diken oluyor enseme, çünkü onun nasıl annesi olabildiğini anlamıyorum ve numarası varken nasıl nerede yaşadığını bilmediğini anlamıyorum, ama ona sormak istemiyorum. *Ona* sormak istiyorum.

"Evet, Malvern'de," diyorum ama sonra olabildiğince hızlı bir şekilde sorgusundan geri çekiliyorum. "Gerçekten üzgünüm ama gitmem gerekiyor. İşim var."

"İş mi?" diye soruyor ama daha fazlasını söyleyemiyorum. "Aradığını söylerim," diye onu temin ediyorum. "Hoşça kal."

Aptal gibi telefonu kapatıyorum, telefon ahizesi gevşek elimde sallanırken duvara yaslanıyorum. Ant'ın annesi ölmüş. Ant'ın annesi olmasına imkân yok. Ama öyle olduğunu biliyorum.

Numarasını deniyorum ama cevap yok. *Beni aramasını rica* eden bir mesaj gönderiyorum, *lütfen, hemen*, ama iletildi olarak görünmüyor. Peki kimi arayabilirim? Kime ulaşabilirim? Ne yapmalıyım?

Ulaşabileceğim tek bir kişi var, o yüzden ulaşıyorum. Gerwyn'in numarasına gelene kadar rehberimde geziniyorum ve sonra aramak için basıyorum.

Lütfen aç. Lütfen.

Ama hayır. Sesli mesaja yönlendiriyor.

Ant'ı tekrar denemek üzereyken bir mesaj aldım. Gerwyn'den, Ant'tan değil.

İyi misin? Üzgünüm, toplantıdayım.

Yalan söyleyemem.

Hayır, aramayacağım. İşin bitince arayabilir misin lütfen? Konuşmam gerek çünkü Ant'a ulaşamıyorum.

Gerwyn'in numarası yanıp söndüğünde hala telefonumu tutuyorum, gönder tuşuna basmaktan yeni çıkmışım, gelen var. "Cass, neler oluyor? İyi misin?"

Beni göremese de başımı sallıyorum. Ona cevap verirken sesim titriyor. "Az önce... Az önce Ant'ın annesinden bir telefon aldım."

"Kahretsin," der iç çekerek. "Merak etme Cass. Bu sefer en az altı ayını aldı. Ant öğrenir öğrenmez numarasını tekrar değiştirecektir, endişelenmene gerek yok." Duraksıyor. "Ona adresini vermedin, değil mi?"

Boynumdaki dikenler o kadar keskin ki iğne gibi batıyor ama kendimi toparlıyorum. Sanki normalmiş gibi konuşuyor.

"Hayır, yapmadım."

"Güzel. Harika. O zaman sorun yok. Endişelenmenize gerek yok."

Ölmüş olması gerekirken ona neler olduğunu sormayı o kadar çok istiyorum ki. Bir anda yıkılıp Ant'ın bana neden yalan söylediğini ve ona ulaşmak için bu kadar yanıp tutuşurken neden onun nerede yaşadığını bilmediğini sorabilirim ama yapamam. Çünkü yapamam. Gerwyn'le konuşmamam gereken şeyler hakkında konuşup sonra da onu boka batırarak votka olayını tekrar riske atamam.

"Harika, teşekkürler," diyorum. "Eve döndüğünde Ant'a haber veririm o zaman."

"Her Şey yoluna girecek, gerçekten," diye yanıtılıyor Gerwyn. "İnan bana, bu daha önce de pek çok kez oldu."

Bunu halledecek ve bir daha olmasını engelleyecektir."

"Harika, teşekkürler," diyorum, sesimin hissettirdiği kadar endişeli çıkmamasını umarak. "Sonra g r Ő r  z."

"Endişelenme Cass. Yakında görüşürüz."

Çaresizlikle telefonu kapatıyorum, her şeyden çok *yakında görüşürüzün hemen şimdi görüşürüz* olmasını diliyorum.

Ofise bu şekilde gidemem, kelimelerimi zar zor toparlayabilecek kadar kararsızım. Titreyen parmaklarımla Janie'ye bir mesaj gönderiyorum... *Üzgünüm, gerçekten hastayım, müsait olduğumda geleceğim* ve mutfak taburelerinden birine oturup telefonuma bakıyorum.

Ant'tan bir mesaj gelene kadar birkaç dakika daha geçiyor.

Paris ekibindeyim bebeğim. İyi misin?

Hayır, annen az önce ev telefonunu aradı diye bir mesaj yazmayı *yarılamıştım* ki fikrimi değiştirdim. Yine karıncalanma. Yüzünü görmeden telefonda sesini duymak istemiyorum, o yüzden sesini kısıyorum.

Evet, kendimi pek iyi hissetmiyorum. Midem kötü. Kanepede dinleneceğim, sonra görüşürüz.

Cevabı birkaç saniye sonra geliyor.

Tamam, prenses. Eğer eminsen. En kısa zamanda evde olacağım.

Şimdi gitmesini istemek çok cazip geliyor, ama oradan çıkar çıkmaz arayacak ve ona telefonda söylemek zorunda kalacağım, bu yüzden hayır. Ona söylediğimde yüzünü görmek istiyorum. Tepkisini gözümün önünde okumak istiyorum.

Hayır. Endişelenme. Sonra görüşürüz. Gerçekçi görünmeye çalışıyorum. *Sen gelene kadar televizyon izleyip uyuyacağım.*

Janie'den sorun olmadığını ve dinlenmemi söyleyen bir cevap geldiğinde hala panik içinde kahvaltı barında oturuyordum. Ne kadar süre burada şaşkın bir şekilde oturduktan sonra kendi başıma harekete geçmeye karar veriyorum.

Bilgisayarımı alıp *Ant'ın annesinin* numarasına internetten bakıyorum ve bir isim çıkıyor. *Callie-Ann Bradstone*, Liverpool'da bir adres. Callie-Ann Bradstone hakkında daha fazla şey arıyorum ama hiçbir şey bulamıyorum. Adresi sanal sokak denetleyicisine koyuyorum ve yaşadığı kayıtlı daireyi görüyorum. Dışarıda bir sürü çöp kutusu olan ucuz, pis bir blok. Hiçbiri mantıklı gelmiyor. Daha derine iniyorum ama bir yere varamıyorum. Daha fazlasını ararken zaman bulanıklaşıyor ama hiçbir şey bulamıyorum. Kendimi hâlâ hasta hissediyor ve internette Callie-Ann Bradstone hakkında bilgi ararken dışarıda bir Audi'nin durduğunu duyuyorum.

Kahretsin. İyi olacağıma dair güvence versem de vermesem de Ant'ın benimle olmak için toplantısını terk edeceğini bilmeliydim.

Elinde anahtarlarıyla mutfığa girdiğinde içimdeki duygular yeniden çalkalanıyor ve patlamaya hazır hale geliyor.

"Bebeğim, televizyonun karşısındaki kanepede uyukladığını sanıyordum. Uyanık olduğunu bilseydim arardım." Yaklaşıyor, o kadar endişeli görünüyor ki öğürmek istiyorum. "Ne oldu bebeğim?"

Gözlerinin içine bakarak açıkça söyledim.

"Annen aradı."

Bir tür geri tepme, şok ya da bu *ne lan diye* bir haykırış bekliyorum ama hiçbir şey yok. Bakışlarında bir tereddüt bile yok.

"Gerçekten mi? Eğer bir daha ararsa, ona siktir olup gitmesini ve denemekten vazgeçmesini söyleyebilirsin."

Doğruca buzdolabına gidip ikimiz için birer maden suyu alıyor ve ben de bariz olanı belirtmek zorunda kaldığıma inanamıyorum.

"Bana onun öldüğünü

söylemiştin." "Öldü," diyor.

"Benim için öldü."

Sesi çok sakın ama çok soğuk. Bana suyumuzu uzatıyor ve kendi suyundan bir yudum alıyor.

"Sen on iki yaşındayken kalp sorunlarından öldüğünü söylemiştin..."

"Kalp sorunları *vardı*. Doğduğum günden beri kalp sorunları vardı. İlk günden beri beni umursamadığı için kalbi hiç çalışmadı."

"Bu sabah telefonda sesi seni umursuyormuş gibi geliyordu." Tıkandığımı duyabiliyorum ve ondaki sakinlik göz önüne alındığında daha da dramatik geliyor. "Hıçkıra hıçkıra ağlıyordu. Numarasını vermem için yalvarıyordu. Sesi kesinlikle çaresiz geliyordu, Ant."

Küçümsüyor. "Evet, tabii ki yaptı. Onun için yuh olsun. Bu öğleden sonra numarayı değiştireceğim, merak etme."

Bu kadar sakin olduğuna inanamıyorum. Yüzüne bakıyorum, her zamanki gibi soğukkanlı ve mantıklı, gözlerinde en ufak bir duygu belirtisi bile yok.

"Bana onun öldüğünü söylemiştin," diyorum tekrar. "Neden bana yalan söyledin?"

Bu kelimeye tepki veriyor. Bakışları bu kez keskin bir şekilde benimkilere iniyor. "Yalan söylemedim Cass. O benim için öldü."

"Yine de *ölmedi*, değil mi? Yaşıyor ve senin için hıçkıra hıçkıra ağlıyor. Çaresizce seni aradığını söylememi istiyordu ve ben de ne diyeceğimi bilemeden aptal gibi orada dikiliyordum."

"Hiçbir şey," dedi bana. "Hiçbir şey söylememelisin."

"Arayacağına dair herhangi bir fikrim olsaydı hiçbir şey söylememek çok daha kolay olurdu. Nasıl tepki vermem gerekirdi ki?" Sözlerim daha da tedirginleşti. "Oh, merhaba. Üzgünüm, şu anda burada değil, senin *ÖLDÜĞÜNÜ* söylediğinden beri araman biraz sürpriz oldu!"

"O ÖLDÜ!"

Bardağını, irkilmeme neden olacak kadar büyük bir güçle tezgâha çarpıyor. Bana doğru eğiliyor ve sözleri boynumdaki dikenlerden daha dikenli, alçak, soğuk ve iğneleyici.

"O kaltak doğduğum andan itibaren beni hiç umursamadı. Ben bir hataydım ve bunu bilmemi sağladı. En başından beri bana bir hiçmişim gibi davranan bir ezikti. Babam, onun ucuz amına döllerini boşaltan ve adını bile bilmeden siktirip giden işe yaramaz bir amcık olabilirdi. Ama biliyor musunuz? Bir hata olmama ve bana bir hata gibi davranmasına rağmen onu yine de sevdim. Bana söyleneni yaptım, benimle biraz zaman geçirmesi için yalvardım, iyi bir çocuk olarak işe yaramaz bir pislik olmadığımı görebileceğini umdum, ama önemli değildi. O zaten benim bir pislik olduğumu düşünüyordu."

O devam ederken dehşet içinde ona bakıyorum.

"Sayamayacağım kadar çok ezik *erkek arkadaşı* vardı ve ne zaman biri gelse beni yatak odası yerine kullandığım boktan küçük odama sürgün ederdi. Onları becerirken lanet kapıyı kilitler ve her hafta sonu beni o zavallı parmak kuklalarından biriyle ödüllendirirdi, sanki bu her şeyi yoluna koyacakmış gibi. Bana mikrodalga yemekleri yatak odama getirirdi ve ben de tuvaleti kullanmak için ondan izin isterdim, o beni oradan çıkarana kadar çişimi tutmaya çalışırdım. Onu beceren eziklerden kaçtı beni umursuyordu biliyor musun? Kim adımı sordu ki? Arka sokaktaki dairemize gelip benimkinin yanındaki odada onu becerirken kim beni tanıdı?"

Cevabı bilmek istemeyerek başımı sallıyorum, gözlerimdeki yaşlar onunkilerden çok daha belirgin bir şekilde fişkırıyor.

"Onlardan biri, Cass. Onlardan biri. Sayısını unuttuğum kadar çok adam arasından tek bir adam. Ve ona ne olduğunu biliyor musun?"

Başımı tekrar sallıyorum.

"Ondan uzaklaştı ve Liverpool'dan ezik bir adamla Londra'dan uzaklaştı. Gitmeden önce bana ne sordu biliyor musun?"

"Hayır," diyebildim. "Sana ne sordu?"

"Bana bir bakımevine mi gitmek istediğimi yoksa lanet olası büyükbabamla mı yaşamak istediğimi sordu. Bana onunla gitme şansı bile vermedi. Bana bunun *kalp sorunu* olmadığını söyleyin ve bana bunun lanet bir yas olmadığını söyleyin. O benim için öldü."

Kesinlikle hasta hissediyorum.

Maden suyundan bir yudum daha alıyor ve bir an için gözyaşlarıyla mücadele ettiğine yemin ediyorum. "Özür dilerim Ant," diye fısıldıyorum. "Çok, çok üzgünüm."

Duygularını bir kenara iterek soğuk bir sırıtışla gülümsüyor. "Evet, daha önce de söylediğim gibi kazmaya başladığında. İşte acıma geliyor."

"Bu acıma değil... bu önemseme..."

"Umurumda değil. Bu bok söz konusu olduğunda acıma ya da ilgi istemiyorum. Bırakın lanet sesini duymayı, onu düşünmek ya da adını bile duymak istemiyorum. O parmak kuklalarını, küçükken hissettiğim acınası sevinç bahanesini ve on penilik bok parçalarının dünyam gibi geldiği o zamandan bu yana ne kadar yol kat ettiğimi hatırlatmak için yukarıda tutuyorum. İnanın bana, o zamanki değer anlayışım ile şimdiki değer anlayışım birbirinden çok ama çok farklı."

O kuklaları parmaklarıma taktığım günleri düşünüyorum ve duyarsızlığım için kendimden yeniden nefret ediyorum.

"Özür dilerim," diyorum tekrar ama başını sallıyor.

"Özür dilemeni istemiyorum. Onun sesini duyduğunu unutmanı ve benim için öldüğünü kabul etmeni istiyorum, tıpkı benim gibi. Kendi babası bile onu bir hiç olarak gördü. Benim ondan daha değerli olduğuma onu ikna etmem epey zamanımı aldı. Sonunda bunu başardım ama ilk ortaya çıktığımda benden tıpkı annem gibi boktan, ucuz bir et parçası olmamı bekliyordu."

Sözlerini duymak iğrenç ve nefesini içine çektiğinde hissettiğim acı da öyle. Tekrar konuşana kadar bekliyorum, ona zaman tanıyorum.

"Şimdi istediği kadar çaresiz görünebilir ama önemli olduğu zaman hiç umursamadı Cass. O zaman onun için bir bok ifade etmiyordum, ama şimdi ederdim. Şimdi onun için çok daha değerli olacağım, çünkü çok daha değerliyim, nokta."

Telefondaki kadının sesi Ant'ın parasının peşindeymiş gibi gelmiyordu ama ben ne bilebilirim ki? Onunla sadece birkaç saniye konuştum.

Kendini toparlamak için bir nefes daha çeker.

"Asıl üzgün olan benim Cass. Sana Liverpool'da yaşadığını söylemeliydim, ama o noktada hala sadece asla öğrenecek bir pozisyonda olmayacağını ummaya cesaret ediyordum. Çocukluğunuzu etrafınızdaki neredeyse herkesin yaptığınız her hareketi küçümsemesiyle geçirdiğinizde, sizi gerçekten sevecek biriyle tanışacağınıza inanmak zor. Senin gibi bir kadının benim gibi bir adama aşık olacağını düşünmemiştim. Bu durumda olacağımızı ummaya cesaret edemezdim. Derinlerde değil. Ne kadar cesur bir yüz ifadesi takınırsam takınayım, tıpkı onun yaptığı gibi senin de kaçıp gitmeni bekliyordum."

"Bunu asla yapmam. Seni çok seviyorum."

"Ciddi misin?" diye soruyor ve gözlerindeki yaşlar yeniden akıyor. "Yemin ederim. Seni bu şekilde incitemeyecek kadar çok seviyorum."

Başını sallayıp yutkunuyor ve soğukluğu biraz kırılıyor. Bunu hissediyorum. Bu fırsatı değerlendirip kahvaltı barının etrafından dolanıyorum, kendimi onun kollarına atıyorum ve ona sarılabildiğim kadar sıkı sarılıyorum, onu yatak odasında tek başına, annesinden tuvaleti kullanmak için izin isteyen, annesi onun yerine erkek arkadaşlarını eğlendirirken orada tek başına bekleyen o küçük çocuk olarak hayal ediyorum.

Onu sevdiğimi tekrar tekrar söylerken bana sarılıyor, ta ki benimle birlikte sallanacak kadar rahatlayana kadar, soğukluğu azaldıkça nefesleri derinleşiyor.

"Teşekkür ederim," diye fısıldıyor. "Dürüst olmak gerekirse bebeğim, bunu bileceğini düşündüğüm tek kişi Gerwyn'di. Sen ortaya çıkana kadar rahatça açılabilirdiğin tek kişi oydu. Ve seninle o noktaya gelmem zaman alacak. Bunu biliyorum ve üzgünüm ama deniyorum. Umarım içimdeki küçük zayıf çocuğu da en az geri kalanımı sevdiğin kadar seversin."

Şu anda, onun içindeki küçük çocuğu geri kalanından bile daha çok seviyorum. Dünyadaki hiçbir şey için onu incitmezdim.

"Hepinizi her zaman seveceğim," diyorum ona. "Sen benim için her zaman Bay Mükemmel olacaksın, Ant. Seni Hanley Hall'da gördüğüm andan beri benim Bay Mükemmel'im oldun."

"Ben mükemmel değilim prenses. Mükemmel olmaktan çok uzağım. Bugün bu daha da ortaya çıktı. Keşke hiç aramasaydı, çünkü şimdi bunu görmek zorundasın. Şimdi beni umursamayan boktan bir anneye sahip, ne kadar korkmuş, üzgün küçük bir çocuk olduğumu bilmek zorundasın."

Ağlamaklı gözlerle ona bakıyorum.

"Aradığına sevindim. Sadece insanların görmesini istediğin yönünü değil, her yönünü bilmek istiyorum. Seni her parçan için seviyorum, olduğun ve olduğun her şey için, çünkü sen sensin."

Başımı öpüyor. "Biliyor musun, bu her zaman hayalini kurduğum ve kendime bunun için deli olduğumu söylediğim şeydi. Her zaman beni anlayan ve senin gibi seven, seni sevdiğim kadar sevdiğim biriyle tanışmayı hayal ettim. Çocuk sahibi olmak isteyen bir kadınla evleneceğimi, böylece hiç sahip olamadığım bir baba olma şansına sahip olacağımı, benimkinin de olmasını dilediğim bir anne olacak bir eşe sahip olacağımı hayal ettim."

"Rüyayı göreceksin," diyorum. "İkimiz de göreceğiz." Takım elbisesinin içinde bile titrediğini hissediyorum.

"Uzun zamandır hepimizin kendi kaderimizi kontrol ettiğimize inandım. Hepimiz kendi değerimiz için çalışırız ve hepimiz kendi yolumuzda dünyanın nasıl işleyeceğini yönetiriz. Tüm inandığım buydu. Ama şimdi o kadar emin değilim. Seni o düğünde görmek bana bir şeyler yaptı ve düşünmeden edemiyorum... içimde bazı şeylerin kader olduğuna inanmaya cesaret eden küçük bir parça var. Bazı şeylerin olması gerektiğine. Belki de birlikte olduğumuz kadar muhteşem bir şey gerçekten gerçek olabilir."

"Bu gerçek," diye onu temin ediyorum. "Bazen ben de inanmakta zorlanıyorum, çünkü her zaman hayalini kurduğum şeye çok yakın, ama gerçek."

"Göster o zaman," diye fısıldar. "Hissetmeye ihtiyacım var. Gençliğimde ne olduğumu bildiğin için hâlâ orada olduğunu bilmem gerek."

Bana karşı hareket edene kadar neden bahsettiğini tam olarak bilmiyorum... ve sonra onu hissediyorum... "Yukarı çıkalım, çünkü burada olduğunu, benim olduğunu ve beni hala istediğini bilmem gerekiyor. I

Beni hâlâ eskisi gibi gördüğünü göstermen gerekiyor... o sürtük aramadan önceki gibi."

Sözleri aynı anda hem soğuk hem de sıcak geliyor ve bu garip kombinasyon tüylerimi diken diken ediyor ama ona göstereceğim. Tabii ki göstereceğim. Onu ne kadar sevdiğimi göstereceğim, nasıl göstermemi isterse.

Üst kata çıkarken memnuniyetle elini tutuyorum. Yatak odasının kapısını arkamızdan kapatıyor, beni kendine çekiyor ve beni öpmeden önce *seni seviyorum* diye fısıldıyor.

Ağzı bildiğim kadar sıcak ve ağır. Öpüşündeki vahşet ateş gibi.

Beni yatağa geri itti ve doğruca üstüme tırmandı. Bileklerimi yukarı doğru tutup bana sürtünürken bacaklarım onun için açıldı.

"Görüyorsun prenses, bu benim her zaman sevgi göstermek olarak bildiğim şey. Aletini tatlı

amcığın derinliklerine sokmak ve birini bir sürtük gibi inletmek. Annemin erkek arkadaşları ona hep bunu verirdi. Benim yerime bunu seçti. Arzuladığım, ihtiyaç duyduğum ve hayalini kurduğum şey bu. Sizi o kadar çok seven birinin fantezileri, size sahip olduğu her şeyi vermek ister. Ne isterseniz isteyin, sizi sevdiklerini göstermek için bacaklarını sonuna kadar açıp kendilerini size sunmak isterler.

yapmaları için. Ve sen de bunu benim için yapıyorsun, tatlım. Bana bunu gösteriyorsun, ama bana gösterdiğin tek şey bu değil, çünkü biz bundan daha fazlasıyız. Hiç kimsede görmediğim kadar."

Bacaklarımı ona doluyorum, çünkü onun ritmiyle hareket etmeden duramıyorum.

"Benim için bir sürtük olmanı istiyorum, çünkü benim dünyamda iyi bir prenses her zaman böyle olacaktır, Cass. O bir sürtük olacak. Bacaklarını benim için açacak ve beni ilk sıraya koyacak kadar beni sevecek, bunu nasıl vermesini istersem ve nasıl göstermesini istersem, tıpkı annemin hangi ahmak onun için bacaklarını açmasını isterse yaptığı gibi, ama o zaman bitecek... değişecek... her şey *değişecek*." Hâlâ bana doğru hareket ediyor, durakladığında siki taş gibi sertleşmişti. "Sen benim karım ve çocuklarımızın annesi olacaksın ve bu gerçekleştiğinde tatlım, tüm iğrenç fantezilerim sona erecek. Tüm oyunlarım yok olacak ve gömülecek, bu yüzden onları şimdi bu kadar derin, bu kadar kirli ve bu kadar hızlı yapmam gerekiyor, çünkü yakında yok olacaklar. Yakında evleneceğiz ve ebeveyn olacağız ve o zaman yatak odasının kapısını açmamın imkanı yok. O lanet yatağı dışarıda yakıyor olacağım."

İçimdeki *teşekkür sikişinin* parıltısı çok güzel. Oyunları karanlık ve kirli olsa da ve beni sınırlara zorlasa da, bir kreşendoya doğru ilerlediklerini bilmek rahatlatıcı çünkü gelecek geliyor. Beyaz bir çit ve hiç sahip olmadığı mükemmel baba olmak için çırpınan bir adam.

"Hala benim için yapabilir misin, bebeğim?" diye soruyor. "Karım olana kadar senden istediğim sürtük olabilir misin? Çünkü yuva kurmadan önce bu fantezilerin hayata geçmesine ihtiyacım var."

Gülümsemem gerçek. "Olmamı istediğin her şey olurum Ant, çünkü tek ihtiyacım olan sensin."

Bileklerimi serbest bıraktığında ellerimi başımın üzerinde tutuyorum, eteğimi ve külotumu aşağı çekip bluzumun düğmelerini açtığında mutluluktan uçuyorum.

"Sen benim karım olacaksın," diyor ellerini bacaklarımın arasına sokarken. "Ve seni daha fazla bekleyemeyecek kadar çok seviyorum, bu yüzden seni bu kadar zorlayacağım... Bu yüzden kendimi tutamıyorum, tatlım..."

Karşılığında hiçbir şey söyleyemiyorum, parmakları işe koyulurken inlemek ve kıvranmak dışında.

"Gök çocuğumuz o güzel amından çıktıktan sonra başka hiçbir erkek o güzel amına giremeyecek," diye fısıldıyor. "Bu yüzden bundan en iyi şekilde yararlanmalıyız. Oynayabileceğimiz tüm oyunları oynamalıyız. Sen de bunu mu istiyorsun bebeğim?"

Cevabım kolayca geliyor, çünkü aynı anda hem kalbimi hem de klitorisimi çok iyi çalıştırıyor.

"Evet."

Tekrar konuştuğunda konunun değişmesine hazır değilim.

"Benim hiç sahip olmadığım anne olmak için kariyerinden vazgeçecek misin? Çünkü buna ihtiyacım var Cass. Bunu şimdi anlıyor musun?" Üç parmağını derinlere kaydırıp beni geriyor. "Ailemizin benim için olduğu gibi senin için de her şeyden daha değerli olmasına ne kadar ihtiyacım olduğunu anlıyor musun?"

Soru o kadar sivri ki parmakları kadar derine saplanıyor. Klitorisimi o kadar iyi çalıştırıyor ki nefeslerim sığılıyor ve konuşamıyorum...

Ama konuşuyor. Konuşmaya devam ediyor.

"Seninle birlikte olmak için kariyerimin çoğundan vazgeçtim bebeğim, çünkü bu artık bizim hayatımız olacak. Aynı bağlılığı senden de bekliyorum. Bunu benim için yapar mısın? İşini bırakıp benimle olur musun?"

Bunu düşünmek için doğru zaman değil ve bu kararları vermek için doğru zaman değil ve düşüncelerim çarpık ve bedenim yırtık pırtık ve hala onun için o kadar çok acı çekiyorum ve onu o kadar çok seviyorum ki tek yapmak istediğim bunu düzeltmek.

Ben de başımı salladım.

Başımı sallıyorum.

Gülümsediğini anlamak için onu görmeme gerek yok.

"Ciddi misin bebeğim? Benimle olmak için işini bırakacak mısın?" "Evet..." Ben de diyorum ki.

"Yapacağım... yakında..."

"Yakında mı?" diye soruyor ve ses tonu şimdiden değişiyor. "Yakında mı, ne zaman? Çünkü kaçınılmaz olanı ertelemenin ne anlamı var?"

Başparmağı klitorisimdeyken bu konuda konuşmak istemiyorum, bu yüzden pozisyonumu değiştiriyorum ve dirseklerimin üzerine kalkıyorum, nefesimi tutarken ona bakıyorum.

"Yakında, Ant. Sadece ne zaman olacağını henüz bilmiyorum. Üzerinde çalıştığım projeler var."

"Tamam, peki, senin seçimin," diye cevap veriyor ve bununla birlikte kalkıp üzerime geliyor, sikini serbest bırakıyor. Amıma sonuna kadar girip sertçe çarpmadan önce bunun üzerinde daha fazla durma şansım olmuyor.

Kollarım başımın üzerinde arkaya kısıtıldı ve her hamlesiyle beni içine çekti.

"Sorun değil bebeğim, istifanı ne zaman vermek istediğine sen karar ver," diye fısıldıyor bana, sesi her zamanki gibi kirli ve karanlık. "Ama uyarayım, bütün hafta hasta olduğunu söyleyebilirsin, çünkü oyunlarımızın oynanması gerekiyor... ve senin için şimdiden birkaç tane ayarladım."

Aletini kıcıma götürüyor ve o kadar acıyor ki haykırıyorum.

"Mola vermek ister misin? Senin için çok mu fazlayım?" diye soruyor ama başımı sallıyorum. "Hayır."

"Güzel," diyor. "Çünkü senden benim için ne istersem isteyeyim, bizim için bir bebek sahibi olmak çok daha fazla acı verecek. Ne zaman çok fazla gelmeye başladığını hissedersen bunu hatırla."

Beni daha sert beceriyor ve ben de kabul ediyorum. İnliyorum, kıpırdanıyorum ve ona vücudumu nasıl vermemi istiyorsa öyle veriyorum ve bu iyi...

Sadece geri kalanı.

Umarım sevdiğim işi de aynı kolaylıkla bırakabilirim... ama istifamı vermek ve kariyerime veda etmek, horoz almaktan çok daha fazla acı verecek.

Benim için kaç tanesini sıraya dizmiş olursa olsun.

"Sana yardım edeceğim," diyor, sikini derinlere sokarak.

Bacaklarımı geriye doğru kaldırıyor, dizlerimi göğsüme bastırıyor ve gözlerinin yeşili çok parlak.

Tekrar derine vuruyor. "İstifa mektubun için sana yardım edeceğim Cass. Ve yakında sadece sen ve ben olacağız."

Beni sert ve hızlı sikiyor. Aklım çılgın amcığımınla eşleşmek için çalkalanıyor.

"Benim için gel bebeğim," diyor, hızını hiç kesmeden.

Ve yapıyorum. O kadar sert geliyorum ki gerçek dışı.

"Siktir," diyor ve içime boşalırken vücudu geriliyor. "Seni seviyorum bebeğim. Seni o kadar çok seviyorum ki."

CHAPTER

Fifty

Cass

Istifa mektubunu yazdım ve taslaklar klasörümde duruyor. Dün gece Ant arkamda gülümserken, çenesini omzuma dayamış, ben yazarken kelimelerimi izlerken yazdım. "Gönder" dedi ama ben doğru zamanı seçmem gerektiğini söyleyerek kendimi tuttum. *Ama yakında olacak*, dedim ona. *Merak etme. Yakında olacak.*

Şimdi ofise gidiyorum, kafam ve kalbim hala dünkü çılgın ifşaatlardan sersemlemiş durumda, o *doğru anın* ne zaman geleceğinden emin değilim.

İçeri girdiğimde Janie endişeleniyor, hasta olduktan sonra iyi olduğumdan emin olmaya çalışıyor. Yogadan geri çekiliyorum ama *hayır, sorun değil, eve dönmeme gerek yok* diyorum. Kendimi hasta, bok gibi ve çok gergin hissediyorum ama ev şu anda olmak istediğim son yer.

Normalliği, insanları ve önümdeki iş günümü istiyorum. Janie ile kahkahalar atmak, insanların büyük günlerini hayal etmek, çiçek buketleri ve masa dekoru hakkında konuşmak istiyorum.

Ant'ın mesajı saat 10'u biraz geçte geldi.

Daha göndermedin mi?

Yüce İsa.

Henüz değil. Sabahtan beri randevularım var.

Cevap vermiyor. Umarım sabahtan beri randevuları olduğu içindir, bana kızgın olduğu için değil. Siktir et, çünkü onunla nasıl tartışabilirim ki? Geçmiş ve annesinin ona nasıl davrandığı hakkında bildiklerimden sonra, o benim hayallerimi gerçekleştirmek için elinden geleni yaparken ben onun hayallerini nasıl elinden alabilirim?

Taslaqlar klasörüne tıklıyorum ve işte orada. İstifa mektubu, gönderilmeye hazır. Ama göndermedim.

Alexandra, Kristie ve Mel adında yeni bir müşteriyle randevularımız var. Zihnimi taslaqlar klasörümünden uzaklaştıracak etkileşimler için umutsuzca kendimi her şeyimle onlara atıyorum ve işe yarıyor. En azından bazı zamanlar etrafımdaki normallığı canlı tutmaya yetiyor.

"İyi olduğuna emin misin?" Janie öğle yemeğinde soruyor ve ben de sahte bir gülümseme takınıyorum. "Evet, şimdi iyiyim, neden?"

Omuz silkiyor. "Sadece biraz tuhaf görünüyorsun. Bir şey mi oldu?"

Yine, cazibesi çok güçlü. Sarsılmış bir De Chante şişesi gibi patlamak istiyorum, tıpa serbest kalıp yüzeyin altındaki sırları ortaya dökerken. Ona bakıyorum ve gözlerindeki gerçek endişeyi görüyorum ve konuşmak istiyorum ama yapamıyorum. Kelimelerim boğazımda düğümleniyor, yasak.

"İyiyim," diyorum yine sahte bir gülümsemeyle. "Ant ve Gerwyn'in sürekli İngiltere'ye gidip gelmelerinden dolayı evde işler biraz karışık. Ayak uydurmak zor."

Gerwyn ismi dikkatini dağıtmaya yetiyor. Gülümsemesi benim sahte gülümsememin tam tersi. "Ne zaman dönüyor? Sence bir gece daha dışarı çıkabilir miyiz?"

"Sanırım önümüzdeki Pazartesi," diyorum ona. "Umarım öyledir. Belki gelecek hafta?"

Umarım öyledir. Hep birlikte tekrar eğlenmemiz harika olurdu, ama her şeyden çok istediğim şeyin Gerwyn'le kanepede rahatça oturduğumuz bir pizza gecesi daha olduğunu inkar edemem. Ant'la aramda gerçekte neler olup bittiğine dair onun görüşlerini duymak ve bu konuda ne yapmam gerektiğine dair tavsiyelerini almak isterim, çünkü doğrusu bilmiyorum.

Gerwyn'e nasıl sorabilirim ki? Arkasından erkek arkadaşım hakkında sorular sorarak onun güvenini ve itimadını nasıl riske atabilirim?

Bu beni deli ediyor. Bunu yapmalı ve istifamı verip Ant'ın olmamı istediği kadın mı olmalıyım? Taslaqlar klasörüm yanıyor. Mektup gönderilmeye hazır.

Onu göndermeli ve Ant'ın benden yapmamı istediği şeyi yapmalıyım. Ama yapamam. Yapamıyorum.

Eve döndüğümde her şeyin berbat olacağını biliyorum, yolda sinirlerim tepeme çıkıyor. Ant yüzünde bir gülümsemeyle, bugün evden çıkmamış olmasına rağmen tertemiz giyinmiş bir şekilde görüldüğünde daha kapıdan yeni girmiştim.

"Peki bebeğim, yaptın mı?" diye soruyor ve başımı sallamak bir suç gibi geliyor. "Henüz yapmadım. Randevularla çok meşguldüm."

"Doğru," diyor ve omuz silkmeye çalışsa da bakışları kararıyor. "Umarım yarın vaktin olur."

"Umarım," diye yalan söyledim.

Bütün akşam daha derine ineceğini, iteceğini, iteceğini ve iteceğini düşündüm ama yapmadı. Aklında bambaşka bir zorlama var. Bunu yemek masasına oturduğumuz ve bana sebzeli biber sunduğu anda anlıyorum.

"Çabuk ye tatlım," diyor sırtarak. "Yakında ziyaretçilerimiz gelecek." Hayır. Salı günü olmaz.

Gözlerim büyümüş olmalı, çünkü çatalını yere bıraktı.

"Sana dün gece söyledim Cass. Maçları ayarladım çünkü onları sert ve hızlı oynamaya başlamamız gerekiyor. Zamanımız tükeniyor."

Onunla tartışmak istemiyorum. Eğer iş istifamı vererek onu memnun etmek ya da bir oda dolusu yabancının sikini kaldırarak onu memnun etmek seçenekleri arasında kalırsam, bu gece hangisini tercih edeceğimi biliyorum.

En azından yatakta srtklk yaparak birkaç ięrenę orgazm yaşıayacağım. Kısa sürede tatlı FA
alacağım

Wedding Bliss'teki iş akdimi feshetmem az bir süre kaldı. Bu beni nankör bir sürtük yapabilir ve muhtemelen yapar da ama taslaklar klasörümdeki mektubu gönder tuşuna bastığımda kendimi cehennemde gibi hissedeceğim.

Ant'a bakıyorum ve beni her yönden zorlamasına kızmak istiyorum ama yapamıyorum. İhtiyacım olan tek şey onun bir gülümsemesi.

"Şampanya?" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum.

Evet. Onu da siktir et. Yatak için duş almadan önce koca bir şişe içeceğim. Dün gece yediğim dayaktan dolayı hâlâ ağrım var ve o da sadece Ant'tandı, yani sabah nasıl hissedeceğimi Allah bilir.

Sohbeti beni becerecek adamlara odaklamak kariyerimi bırakmaya odaklanmaktan daha kolay, ben de öyle yapıyorum. Sürtükçe gülümsüyorum ve onu coşkuyla ikna ediyorum, yukarı çıktığımızda bizi bekleyenler için ne kadar heyecanlı olduğumu söylerken ağız dolusu De Chante yudumluyorum.

Birkaç kadehten sonra gerçekten hissetmeye başlıyorum.

Dušta kendimi Ant'a nasıl sunacağımı biliyorum, artık bu süreç şaşırtıcı derecede doğal. Ona beni çıplak isteyip istemediğini soruyorum ama istemiyor. Benim için yatağın üzerine serdiği kıyafeti giyiyorum. Göğüslerimi yukarıda tutan sıkı bir siyah lateks sütyen ve onunla birlikte kasıksız bir çift lateks külot. Yatak odasının kapısını açtığında neredeyse hiç irkilmiyorum ve sırtüstü yatıp bacaklarımı yukarı kaldırmamı söylediğinde hiç umursamıyorum - sadece yoluma devam etmeme yardımcı olması için biraz daha şampanya istiyorum.

İç çamaşırı beni kauçuk yatağa yapıştırıyor. Külot o kadar sıkı ki lateks klitorisime sertçe bastırıyor.

Ant bana "Kendine dokunabilirsin," diyor ve ben de ona teşekkür ediyorum, oynarken ona gülümsüyorum.

Bunu yapabilirim.

De Chante'den bir yudum daha içmek istiyorum, çünkü kimin umurunda? Kendimi onun fantezilerine kaptırabilirim, çünkü çok yakında bu fanteziler sona erecek. Onun hayallerini onun için hayata geçirmeliyim, çünkü birlikte kuracağımız hayaller bunlardan çok daha uzun sürecek.

"Bu iş senin için zorlaşacak prenses," diyor ben lateksin içinden klitorisimi ovalarken. "Alabildiğin kadarını al ve mola vermen gerekirse, mola vermen gerekir. Umarım yapmazsın, çünkü bunu çok seveceğim. Gitmeni izlemek canımı yakar."

Umarım hayatından değil de odadan bahsediyordur ama sanırım De Chante'nin ve korkunç bir paranoyanın etkisiyle bu aptalca bir düşünce. Nasıl olsa fark etmeyecek. Yatak odasını terk etmeyeceğim. O buna değer ve bu gece beni kimin becereceğini ve bana ne yapacaklarını merak ederek gülümseyecek kadar sarhoşum.

Klitorisimi güzelce ve nazıkçe ovuyorum, Ant bana yatakta katıldığında bir doruk noktasını tutmaya çalışıyorum. Sütyenimi aşağı doğru çekerek memelerimin altından geçiriyor, onları sürtükçe bir et sunumu gibi sunuyor ve lateks canımı acıtacak kadar sıkı.

"Sorun değil bebeğim," diye fısıldıyor. "Rahatsız edici olması gerekiyordu. Göğüslerini tam olmaları gereken yerde tutacak."

Meme uçlarım dışarı fırlamış, lateks alt tarafı kesiyor.

Onlara dokunurken gülümsüyor ve bu şekilde daha yoğun hissediyorum. Mememe bir tokat atıyor ve o kadar hassaslaşıyor ki nefesim kesiliyor.

"İşte bu," dedi bana. "Aynı amcığın gibi. O lateks yarığına karşı güzel ve sıkı mı? İyi hissettirecek bebeğim, endişelenme."

Başımı sallıyorum, ne kadar sıkı olduğunun farkındayım.

Bacaklarımın arasına bakarken sırtıyor, dudaklarım lateks bir tangayla ayrılmış. Şimdiye kadar

olduğum en büyük sirtük gibi görünüyor olmalıyım.

"Sik için hazır mısın?" diye soruyor ve ben de lateksin içinden klitorisimi biraz daha sert ovuyorum.

"Evet, lütfen. Şimdi ihtiyacım var..." Olmamı istediği azgın sürtük gibi gülümsüyorum. "Önce biraz daha De Chante, lütfen."

Bana şişeden büyük bir yudum daha veriyor ve o odadan çıkarken kendimi yeniden konumlandırıyorum. Kendime hazır olduğumu söylüyorum ve lateks tanga klitorisime daha da sıkı bastırana kadar karıştırıyorum, çünkü Ant haklı. Gerçekten iyi hissettiriyor.

Şampanya yeterince işe yarıyor ve kendime güvenim artıyor. *Ne halt ediyorsun* korkuları bu durumda derinlere gömülüyor ve şu anda, dürüst olmak gerekirse, o kapıdan kaç erkeğin girdiği umurumda değil. Onun benden istediği oyunu oynayacağım ve hayallerime giden yolu kazanacağım.

Özellikle de bu oyunları oynamak istifamı göndermem konusunda daha az acımasız olmasını sağlayacaksa.

Bir tarafta iyi bir kız ol, belki diğer tarafta kötü bir kız olmama izin verir.

Bu kez erkekler içeri girdiğinde birbiri ardına kuyruk oluşmuyor. Beş kişilik bir grup içeri giriyor ve bunlar çok daha üst sınıf görünüyor. Takım elbiseleri neredeyse Ant'ınki kadar özel dikilmiş. Dördü onun yaşlarında görünüyor, ama özel bir şey değiller. Beni şaşırtan diğeri. Ant'tan on yaş daha büyük olmalı ve bu beni sinirlendiriyor - böyle yaşlı bir adamın beni bu şekilde becermesi düşüncesi. Bu yatak odasında sırtüstü yatmadan önce bin yıl boyunca onun gibi bir adamla seks yapmayı hayal bile edemezdim.

"Pis bir sürtük gibi sert seviyor," diyor Ant çocuklara, bana bir gülümseme göstererek. "Ona ihtiyacı olanı verin. Bunu kaldırabilir."

Onunla birlikte gitmek için yönlendirilmeye ihtiyacım yok. Onlara teker teker bakıyorum. *"Evet, lütfen. Ben pis bir sürtüğüm ve buna ihtiyacım var. Lütfen."*

Önce sarı saçlı bir adam yanıma iniyor ve elimi tokatlayarak amımdan uzaklaştırıyor. Saçlarımdan tutup beni sertçe çektiğinde sikini çoktan çıkarmış oluyor, boğazıma o kadar derin sokuyor ki ilk hamlede öğürmememe neden oluyor. Gözlerimi kapatıyorum ve kimin ellerinin bacaklarımı daha geniş açtığından emin olmadan kabul ediyorum. Amımı sikmek için lateksimi çekiştirmelerini bekliyorum ama çekiştirmiyorlar.

Biri tam bacaklarımın arasına bir tokat indirdiğinde çığlık atıyorum ve zaten tanga yüzünden çok hassas olan bacaklarım zonklayacak kadar acıyor. Sonra kalçalarım ve amıma tokatlar geliyor. Biri memelerimi elleriyle o kadar sıkıyor ki dayanabileceğimden emin değilim, sonra avuçlarını tokat üstüne tokat atıyor. İki siki ağzıma alıyorum ve tokatlar durduğunda ve bir adam sikini içime sokmak için tangamı yana ittiğinde rahatlamış bir inilti çıkarıyorum.

Emdiğim sikler yüzünden sesim boğuk çıkıyor ama kelimelerimi çıkarmayı başarıyorum.

"Klitorisimle oyna, lütfen... lütfen..."

Şükürler olsun, biri biliyor.

Yine şükürler olsun ki beni önüme çevirdiklerinde, siklerini içeri sokmadan önce kıcımı güzelce ıslatacak kadar tükürük kullanıyorlar. En çok da biri kıcıma vururken parmaklarıyla amımı gevşetmeye başladığı için şükürler olsun, çünkü yukarı çekilip bir adamın sert sikinin üzerine atıldığımda, o kadar güçlü bir şekilde ona bindiğimde, içime tamamen çarptığında, aynı anda iki tane alabiliyorum. Öne doğru zorlanıyorum ve başka bir adam aynı anda kıcımı açıyor, aleti doğrudan taşaklara kadar giriyor.

Acıtıyor ama dayanabilirim.

O kadar sarhoşum ki altımdakinin yaşlı bir adam olduğunu fark etmem birkaç saniyemi alıyor. Onunla yüz yüze geldim, ucuz bir orospu gibi inliyorum ve bu midemi bulandıracak kadar garip hissettiriyor. Düşündüğümde çok daha yaşlı ve bu garip...

Hiç hoş değil.

Ama güzel, diyorum kendime. Güzel olmalı. Güzel olmasını istiyorum, hem kendim hem de Ant için.

Ant benden kesinlikle memnun. İtişler arasında bana De Chante şişesini uzatıyor ve ben de *teşekkür* ederek gülümsediğimden emin olarak biraz daha yudumluyorum.

Gece bir bulanıklığa dönüşüyor. Saçlarım çekiliyor, göğüslerime öyle sert vuruluyor ki ağlıyorum. Sikler beni her açıdan alıyor ve üç adam aynı anda açık ağzıma boşalıyor. Hepsini kabul ediyorum, elimden geldiğince Ant'a odaklanıyorum ve *beni* dinleyenlere *daha fazla, lütfen, sik beni*, demeye devam ettiğimden emin oluyorum ve yavaşça... acı verici bir şekilde... biri amımda yeterince açılı buluyor.

Evet.

Aynı anda kıcımda da bir sik olması canımı yakıyor ama umurumda değil. Kendimi eğiyorum, böylece amımdaki itişler tam olarak doğru vuruyor ve orada tutmaları için yalvardığımdan emin oluyorum, *lütfen, lütfen, lütfen...* ve evet, EVET, boşalmama izin veriyorlar. Amıma vuran adam boşalmama izin veriyor.

Bütün çocuklar alkışlıyor, gülüyor ama onlar umurumda bile değil. Tek umursadığım Ant ve onun gözlerindeki gurur. Yaşlı adam yüzümün üzerinde durup elindeki aletini çalıştırırken, bu bana yeterince parlaklık veriyor ve gerçek bir gülümseme takınıyorum.

"*Evet, lütfen,*" diyorum ve dölünün her zerresini ağzıma aldıktan sonra onu güzelce emip temizlediğimden emin oluyorum.

Hangi deliğime girdiğini bilmiyorum ve umurumda da değil.

Kimin hangi deliğime girdiğini bilmiyorum ve umurumda da değil, sadece hepsinin geldiğinden emin oluyorum. Her biri, bazıları bir kez, bazıları iki kez, biri üç kez, sonunda ancak bir damlama olsa bile.

İşim bittiğinde ve herkes odadan çıktığında nefes nefese kalmıştım. Daha fazla kendimi tutamayıp lateks sütyenimi ve tangamı çıkarıyorum, Ant'ın bana gelmesini beklerken De Chante'den son bir yudum alıyorum.

Bunu yaptığında kaşlarını çatıyor ve atılmış iç çamaşırını işaret ediyor. "Ben de bunu dört gözle bekliyordum."

"Özür dilerim," diyorum ve ciddiğim, tekrar giymem için ısrar etmeden üstüme çıktığında minnettar oluyorum.

Bu gece beni misyoner pozisyonunda sikiyor, bacaklarım beline sarılı. Aletini nasıl çalıştıracaklarını biliyor. Kendimi nasıl iyi hissettireceğini biliyor, her ne kadar ben pis, kullanılmış bir orospu olsam da ve muhtemelen bacaklarımın her yerine işlemiş ve boşalmış olsam da.

"Seninle çok gurur duyuyorum," diye fısıldıyor. "Bu halinle bana ne kadar güzel göründüğünü hayal bile edemezsin."

Şimdi bile, bu beni parlatıyor.

Sarhoşluğumun etkisiyle beni boşaltmayı nasıl başarıyor bilmiyorum ama başarıyor. İçimden çıktığında tam bir enkaz halindeyim, amım hala karıncalanıyor, aynı anda yaptığım şeyi hem seviyor hem de nefret ediyorum.

Tuvalete gitmeme yardım ettiğinde önünde bir yarış atı gibi işlemeyi umursamıyorum ve De Chante'den bir sürü kustumuk kustuğumda nasıl dudak büktüğü umurumda değil ve bana beyaz altın ve yakuttan yapılmış güzel yeni bir bilezik hediye ettiğinde gülümsemelerini ve *teşekkürlerini* esirgemiyorum.

Hiçbirinin önemi yok, çünkü yakında hepsi geçmişte kalacak.

Ben onun karısı ve çocuklarının annesi olacağım, o da benim mükemmel hayalim olacak. Yatak

odasında bu zamanlara dönüp bakacağız ve hatıra olarak videolar izleyeceğiz. İçimde başka erkeklerin aletleriyle boşaldığım tüm zamanları hatırlayacağım ve anılar uzak, çılgın ve sıkı bir şekilde

geçmiş.

Yatakta bana sarılıyor ve sıkıca tutuyor.

"Bebeğim, fantezilerimi gerçekleştirmek için yaptığın her şey için sana minnettarım. Kolay olmadığını ve her zaman iyi hissettirmediğini biliyorum."

"Beni boşaltıyor, yani yeterince iyi hissettiriyor," diyorum, o da gülüyor ve bana daha sıkı sarılıyor. "Evet, bu doğru, kim bilir? Belki bir gün, çocuklarımız büyüdüğünde

"Amina başka yarrak giremez kuralını yeniden düşün, böyle daha çok eğlenebiliriz."

Bu düşünceyle ürperdiğimi gizlemeye çalışıyorum, çok yorgun olduğum için şükrediyorum, şimdiden onun kollarında uykuya dalıyorum.

Sabah kendimi daha da boktan hissediyorum ama Ant'ın *istifanı hemen ver bebeğim* tavsiyesine kulak asmıyorum ve *yataktan çıkmıyorum*. Kendimi kalkmaya ve ofise gitmeye *zorluyorum* ve Ant'tan *daha fazla mesaj var mı* diye telefonumu kontrol etmiyorum, çünkü orada olacaklarını biliyorum.

Hayır. Henüz yapmadım ve yapmayacağım da. Mektup taslak klasörümde kalacak.

"Hadi tatlım," diyor Ant akşam yemeğinde, ben günü tamamladıktan sonra. "Doğru zamanın geldiğine emin misin?"

"Yakında" diye cevap veriyorum ama bu konuda konuşmak istemiyorum, sadece biraz halsiz hissettiğimi söyleyip yatağa gelmesini istiyorum.

Yatağa geldi ve ben dün geceki sevişme ve içki festivalinden hala yorgun düşmüş bir şekilde bir kalp atışında uykuya daldım.

Çarşamba sabahı işe gittiğimde kendimi daha az bitkin hissediyorum ama yine de o mektubu göndermiyorum. Öğle yemeğinde Ant bana soğuk bir *neden olmasın* mesajı atıyor ve eve gittiğimde morali çok bozuk. Bana, çoğu kadının arzuladığı fırsatı değerlendirmemi ve kendimi birlikte geçireceğimiz hayata adamamı dilediğini söylüyor - kariyer ve her gün işe gitme stresi olmayan bir hayat.

Bunu hak ediyorsun bebeğim, göremiyor musun?

Ama bunu göremiyorum. Sadece istifa mektubumu göndermek istemiyorum.

Perşembe sabahı gözlerimi açar açmaz sinirleniyor ve Wedding Bliss yönetim ekibinin en azından hafta sonundan önce biraz haber alması gerektiğini, böylece mümkün olduğunca çabuk yeni bir personel için ilan vermeye başlayabileceklerini söylüyor.

"Hadi ama Cass. Yaz yaklaşırken ve düğünler devam ederken, birine rolüne girmesi ve hazırlanması için gereken şansını vermek adil değil mi sence?"

Kahvaltıda yulaf lapamı yerken Janie'ye planlarımdan bahsedip bahsetmediğimi soruyor ve başımı sallayarak iç geçiriyorum.

"Neden olmasın? Patronunuzdan önce onun bilmeyi hak ettiğine emin misiniz?"

Muhtemelen haklı, ama yine de Janie işe girdiğimde bana nasıl olduğumu sorduğunda ona söylemiyorum. Ona bir şey söylemekten kaçınıyorum, sadece mide rahatsızlığımla ilgili birkaç sorun yaşadığımı ve bu gece yüzmekten vazgeçtiğimi söylüyorum.

Büyütülecek bir şey değil, diyorum. *Önemli değil.*

Eve döndüğümde Ant benim için başka bir yatak gecesi ayarladığını söylediğinde neredeyse rahatlamıştım.

Bu seferki daha kolay. Bana ucuz bir et parçasıymışım gibi davranan başka bir grup iyi giyimli adam, ama bu sefer tokat ya da lateks yok. Onları en az iki kez boşaltmak sadece birkaç saat sürüyor. Onlar beni alkışlarken, klitorisimi bir sürtük gibi kullanmamı ve bunun beni ne kadar yüksek sesle inlettiğini onlara göstermemi söylerken kendim de iki kez boşalmayı başarıyorum.

Bu gece sadece bir şişe De Chante içtim, böylece sonrasında kendime geldiğimde öğürmelerim o kadar şiddetli olmuyor. Bu geceki hediyem yeni ve güzel bir el çantası. Büyük gümüş bir tokası olan kırmızı bir çanta.

Sanki binlerce dolara mal olmuş gibi - çünkü muhtemelen öyleydi.

O zaman bugün Cuma.

Uyandığımda Ant'ı yatakta yüzünde çok kararlı bir ifadeyle bana bakarken buluyorum.

"Bunu bugün gerçekten yapmalısın, bebeğim," diyor. "O mektubu bu sabah gönder. İnan bana, zamanı geldi."

"Ne demek istiyorsun?" Ben soruyorum ama o burnuna vuruyor.

Yüzümdeki saçlarımı okşarken gülümsemesi çok güzel.

"Buna hazır olun," diye fısıldıyor, "çünkü bu gece dünyamızı değiştirecek."

Midemde garip bir karıncalanma hissediyorum ve bu akşamdan kalmalığımdan değil. Gözlerinde kelimelerden daha çok şey anlatan bir şey var. Yatak odasından bahsetmiyor. Kalkıp işe gitmeden önce beni öpen onun Jekyll tarafı.

Arabama doğru yürürken bana bir tanrıçaymışım gibi bakıyor, arabayla uzaklaşırken kapıdan bana bir öpücük gönderiyor.

Bir şey geliyor. Planladığı bir şey var.

Ne olduğunu bilmiyorum ve zihnimde bu konunun etrafında dans etmek istemiyorum. Janie'ye hiçbir şey söylemiyorum ve bunu sorgulamama izin vermemeye çalışıyorum, sadece benden istediğini yapmaya çalışıyorum.

Yapmak zorundayım.

İhtiyacı olan şey bu.

Parmağımla *gönder* düğmesinin üzerinde geziniyorum. İstifa mektubum merkez ofise gönderilecek e-postaya eklenmiş ve gönderilmeye hazır.

Ama

yapamam.

Hala

yapamıyoru

m.

Ofisime bakıyorum ve Wedding Bliss'ten ayrılmak istemiyorum. Janie'yi, kariyerimi ya da üzerinde çok çalıştığımız müşteri planlarını bırakmak istemiyorum. En azından henüz değil. Henüz değil.

Kapı beklenmedik bir şekilde açıldığında Janie ve benim Cuma öğleden sonraki randevularımızı bitirdiğimizi düşünüyorum. Siparişlerle meşgulüm, arka plandaki e-postam hala gönderilmemiş istifa mektubumla dolu, bu yüzden Janie'nin sesini duyana kadar kimin geldiğini fark etmiyorum, *hey, Claire!*

Claire, Janie'nin mutlu ünlemine karşılık vermiyor. Bazı *şeyler* hakkında konuşmaya ihtiyacı olduğunu söyleyerek benimle biraz yalnız kalmak isterken gözlerinde bir donukluk var.

Tanrım, içimdeki lanet panik.

Janie'ye gülümseyip, "*Tabii, git*" diyecek kadar kendimi nasıl toparladığımı bilmiyorum. *Eve erken git ve ayaklarını uzat.*

"Güzel, tamam, pazartesi görüşürüz," diyor Janie, bana bir *WTF* ifadesi fırlatıyor, ben de umursamazmışım gibi omuz silkiyorum.

Ama onu pazartesi günü göremeyeceğim. Kapı Janie'nin arkasından kapandığında ve Claire bakışlarını benimkilerle buluşturduğunda bunu anlayabiliyorum. İçgüdüsel olarak birkaç saniye bekliyor, Janie'nin topuk seslerinin uzaklaşmasını dinliyoruz.

"Nasıl yardımcı olabilirim?" Soruyorum ama bu aptalca bir soru.

Alt dudağı titrerken ve öfkesi gözlerinde bir volkan gibi yanarken kendimi tam bir pislik gibi

hissediyorum.

"Sakın bana bunu sormaya cüret etme!" diye bağıyor. "Neden burada olduğumu çok iyi biliyorsun!" Ne diyebilirim ki?

Ne yapabilirim ki?

Özür dilerim ve af dilerim - asla kabul edilmeyecek bir af. Ona Lee'nin nişanlısı olduğunu bilmediğimi, yoksa bunu asla yapmayacağımı söylüyorum ama bu hiçbir şeyi değiştirmiyor, çünkü benden umursamayacak kadar nefret ediyor.

Nasıl öğrendiğini sorduğumda bunun BENİ HİÇ İLGİLENDİRMEDİĞİNİ söyledi ve haklı. Hiç ilgilendirmez.

"Başka kaç müşterinin nişanlısını becerdin?!" diye soruyor ve kendimden nefret ediyorum, çünkü gerçekte bu soruya cevap veremiyorum. Hiçbir fikrim yok.

Benden nefret ettiğini ve beni bir daha asla görmek istemediğini haykırıyor ve eğer ruhum için pis bir bahanemde bir parça bile terbiye varsa, hemen burada ve şimdi istifamı vereceğim.

"Lee'yle işleri yoluna koymaya çalışıyorum," diyor bana. "Bu yüzden elinden gelenin en iyisini yap, seni pis sürtük ve şimdi istifa et, böylece kimseye söylemek zorunda kalmam. Burada olmayı hak etmiyorsun, o yüzden defol git buradan! Bu ofisten defol git ve sakın geri gelmeye kalkma! Janie geri kalanını halledebilir çünkü o senin gibi sürtük bir pislik değil."

Bu konuda haklı. Tıpkı söylediği diğer her şeyde olduğu gibi.

İşte kararım geliyor, tam burada ve şimdi. İşte benim *doğru anım* geliyor, tam burada ve şimdi.

Claire'den bir özür dileme girişiminde daha bulunarak istifa mektubumu gönder tuşuna basıyorum ve o hışımla uzaklaşırken gözyaşlarımın arasından masamdaki eşyalarımı topluyorum, bunun kariyerimin sonsuza dek bitişi olduğunu çok iyi biliyorum.

Sonra da eve kadar hıçkırığa hıçkırığa ağladım.

CHAPTER

Fifty-One

Cass

"*D* Ona sen mi söyledin?!" Ön kapıdan hışım ile girdiğimde Ant'a bağıyorum ve onu orada dikilirken buluyorum. "Claire'e söyledin mi?!"

Gözyaşları arasında onu zar zor görebiliyorum, ama şok olmuş göründüğünü, neler olduğunu anlamaya çalışırken başını salladığını yeterince görebiliyorum. Bilmiyor mu? Gerçekten mi?

Bir adım öne çıkıyor ve beni sabitlemek için ellerini omuzlarıma koyuyor ama beni kendine çekmesine izin vermiyorum. Omuz silkip duvara doğru geri çekiliyorum.

"Ne oldu böyle?!" diye soruyor ve ben yere kayıyorum, ayaklarımın üzerinde duramayacak kadar titriyorum ve canım yanıyor.

Tam yanıma çömeldi, yüzü endişe doluydu. "Bebeğim, ne oldu? Konuş benimle, lütfen."

Kelimelerimi çıkarabiliyor muyum bilmiyorum ama deniyorum.

"Claire..." Gözyaşlarımdan akmaya devam etmesinden nefret ederek söylüyorum. "İçeri girdi... ve biliyor... Lee'yle aramızdakileri biliyor..."

"Kahretsin," diyor Ant. "Seni böyle boka batıran ne amcık ama."

İçimden bir ses Lee'nin değil, *ANT'nin* amcık olduğunu haykırmak istiyor. Yatak odasındaki insanları daha dikkatli seçmediği için *Ant* amcığının tekiydi. Ve bundan daha kötüsü... eğer o yaptıysa. Eğer bunu yapan oysa... Eğer ona söyleyen oysa...

"Bekle," diyor Ant, benden şüphelenir gibi bakarak. Beni okumaya çalıştığını görüyorum ve ifadesi değişiyor. "Lütfen bana Claire'e nişanlısının onu aldatan bir pislik olduğunu söylediğimi

düşündüğünü söyleme. Sen öyle düşünmezsın.

bunu yapar mısın?"

Konuşamıyorum, sadece ona bakıyorum. Onu tartıyorum.

"Tanrım, Cass. Böyle mi düşünüyorsun? Bir saniye bile böyle düşünür müsün?"

Gözleri çok incinmiş, çok şaşırmış ve ben bunu düşündüğüm için bile kendimi aptal, paranoyak bir sürtük gibi hissediyorum. "Hayır. Tabii ki yapmam."

Ben lanet bir yalancıyım.

"Güzel," diyor. "Bunun için şükürler olsun. Çünkü eğer yapsaydın... eğer benim hakkımda böyle düşünseydin..." Başımı salladım. "Hayır! Yapmazdım!"

İkna olmuş görünmüyor, bu yüzden onu rahatlatmak için çaresizim. Uzanıp ellerini tutuyorum.

"Ant, şok oldum. Beynim dönüyor ve şu anda ne düşünmem gerektiğini bilmiyorum."

"Bunu düşünmüyorsun değil mi? Claire'e söylediğimi düşünmüyorsun değil mi?" "Hayır!"

Çok sinirli görünüyor, gözlerinde hüznle başını sallıyor.

"Lanet olsun. Bu, burada olanlara biraz gölge düşürdü ve bu boktan bir şey Cass. Çok boktan. Bu geceyi dört gözle bekliyordum. Bunun bir rüya olması gerekiyordu, lanet bir kabus değil."

Neden bahsettiğini bilmiyorum. O konuşmaya devam ederken gözyaşları içinde ona odaklanmaya çalışıyorum.

"Keşke ona kendin söyleseydin," diyor. "Üzgünüm bebeğim, ama ona kendin söyleseydin böyle olmazdı."

Hay sikeyim. Bu acıtıyor. Gerçekten acıttı.

Onunla tartışmak, neden yapmadığımı gerekçelendirmek istiyorum. Neden korktuğumu, itibarımı ve kariyerimi korumaya çalıştığımı ama nasıl yapabilirim?

Ant haklıydı. Ant onu buraya davet etse de etmese de nişanlısını aldattığı için asıl hıyar olan Lee'ydi. Ve eğer Claire'i dinleyip kendim söyleseydim... *onu kendimden* önce düşünseydim ve partnerinin onu aldatan bir pislik olduğunu söyleyecek kadar cesur olsaydım, o zaman belki de ofisimde bana bağırıp çağırmazdı. Belki de ona ihanet eden adamla bir kez daha denemeye kararlı olmazdı.

Zihnim acele ediyor ama bunu inkâr edemem. Kendime değil. Ona söylemeliydim.

Aptal bir sürtük gibi davranmamalı ve yaptığının yanıma kâr kalacağını düşünmemeliydim. Kaçınılmaz olanı ertelememeli ve gerçeği saklamamalıyım, çünkü gerçek her zaman ortaya çıkar - ben gençken annem hep böyle söylerdi.

Doğruyu söyle Cass, çünkü gerçek her zaman yüzünü gösterecektir. Sen istemesen bile. için.

"Bana bak prenses," diyor Ant, beni odaya geri döndürerek. "Bana ne olduğunu söylemelisin oldu. Janie'nin önünde mi tekmeledi yoksa özel olarak mı yaptı? İtibarınız hala sağlam mı, yoksa tüm kasabaya anlatacak mı?"

Nefes alıyorum. "Lee'yle yeniden denemeye başladığını, işi bıraktığım ve insanların nişanlılarından uzak durduğum sürece sessiz kalacağını söyledi."

İç çekiyor. "Onun için üzülüyorum, gerçekten. O ikinci bir şansı hak etmeyen bir ahmak."

Benim için üzül, demek istiyorum ama o başparmağını yanağımda gezdirerek gözyaşlarımı silmeye çalışıyor.

"Peki, yaptın mı?" diye soruyor bana. "Onun istediğini yaptın mı?"

Cevap vermeden önce bir kez daha hıçkırdım. "Evet. İsteddiğini yaptım. İstifa mektubumu gönderdim." "Bu iyi o zaman Cass. Ona elinden gelen saygıyı gösterdin ve bunun için sana teşekkür edecek.

"Şu anda görmese bile bir seviyede." Ben biraz daha ağlarken duraklıyor, hâlâ yanağımı okşuyor ve beni yatıştırmaya çalışıyor. "Tatlım, zaten istifanı verecektin. Bunu yapmak zorunda kalmak korkunç, korkunç bir yol, ama her şey yoluna girecek. Eğer bir şey varsa, bu sana ihtiyacın olan motivasyonu verdi. Kader hakkında ne dediğimi biliyorsun, değil mi? Belki bu da onun bizim için çalıştığının bir başka örneğidir. Evrenin gizemli yollarla işlediğini söylerler."

Gülümsemesi kendimi daha iyi hissetmemi sağlamaya çalışıyor ama bu beni daha da kötü hissettiriyor çünkü bu hiç de kadere benzemiyor. Bok gibi hissettiriyor. Mutlak, saf bok gibi.

Bu sefer beni kollarına çekmesine izin verdim, çünkü buna ihtiyacım vardı. Ağlarken bana sıkıca sarılmasına ihtiyacım var.

Şşş, diyor ve beni bir bebek gibi sallıyor.

Son zamanlarda o kadar çok ağlıyorum ki, bu onun kollarında gülümsemek kadar doğal hale geldi.

"Her şey yoluna girecek," diyor Ant bana. "Şu anda öyle hissettirmiyor, biliyorum. Ama her şey yoluna girecek. Claire bir daha ofiste seninle çalışmak zorunda kalmayacak ve artık nişanlısının ne kadar aldatan bir hıyar olduğunu biliyor, Janie de terfi alacak ve birlikte planladığımız hayatı yaşayacağız."

Buna itiraz edemem. Tartışacak bir şey yok. Yine de acıtıyor. Gerçekten acıtıyor.

Ant alnını benimkine bastırıyor ve ben onu burada bulduğum için çok mutluyum. Ya olmasaydı? Ya kuyruğumu bacaklarımın arasına kıştırıp başka bir yere kaçmak zorunda kalsaydım ve orada beni sevecek kimse olmasaydı?

Gülüştü aynı anda hem çok hüzünlü hem de çok güzel.

"Vay canına, bebeğim. Dediğim gibi, bu gece planladığım gibi gitmedi. Lütfen, LÜTFEN, Claire'le olan bu korkunç saçmalığı elinden geldiğince uzaklaştırmaya çalış. Lütfen bebeğim. Lütfen."

"Yapamam!" Söylüyorum.

"Bebeğim, lütfen. Sadece beni dinle. Şimdi bunu bir kenara itmeni istiyorum. Dediğim gibi, sana bir sürprizim var."

Bu sabah bana söz verdiği sürpriz şu anda aklımdaki son şey. Gözyaşlarım ve hıçkırıklarımla biraz hafifliyor, ancak Wedding Bliss'teki kariyerimin gerçekten sona erdiği gerçeğiyle hala içim parçalanıyor.

"Elimde olsa bu gece geri taşınırdım," diyor Ant ve ben sözlerini sindirmeye çalışıyorum. "Ama yapamam. Umarım bu yardımcı olur. Gerçekten öyle umuyorum."

"Ne?" Ayağa kalkıp beni de yanına çekerken soruyorum.

Kolunu omuzlarıma dolayıp beni mutfığa götürürken hıçkırıklardan nefesim hala kesiliyor ve ben buna inanamıyorum.

Her yer güzel altın balonlarla dolu, masanın her yerinde gül yaprakları var, her yerde mumlar parlıyor ve sadece...

Hayır.

Olamaz.

"Böyle olması gerektiği için üzgünüm ama umarım yine de büyülüdür," diyor önüme geçerken ve sinirlerim o kadar gerilmiş ki tek dizinin üzerine çöktüğünde başımın döndüğünü hissediyorum.

"Ne-" O boğazını temizlerken ben sormaya başladım.

"Bunu bir süredir planlıyordum prenses, çünkü sen benim her şeyimsin ve işte buradayım, sana

tüm kalbimle ve tüm ruhumla soruyorum." Yüz ifadesi çok güzel. Bana bakarken ve cebinden çıkardığı yüzük kutusunu açarken gözleri hayatımda gördüğüm en muhteşem gözler ve tabii ki. O zaman fark ediyorum. Smokin giyiyor. Bu gerçekten olabilir mi? Olabilir mi?

Evet.

Oluyor işte.

"Cassandra," diyor. "Benimle evlenir misin?"

Dünya hareket etmeyi bırakır. Aynen böyle. Nefeslerim kesiliyor, her şey duruyor ve Wedding Bliss'te az önce olanların acısı ve şokuyla, hüznün içinden çılgınca bir duygu patlaması yaşıyorum.

Anthony Bradstone - hayatımın aşkı - diz çökmüş durumda. Bana evlenme teklif ediyor. Karısı olmamı istiyor.

Kendimi başımı sallarken bulduğumda her saniye bir ömür gibi geliyor ve gözyaşları arasında bile sırtıyorum. Elbette geliyor.

Neşe. Hayaller. Küçüklüğümde beri arzuladığım gelecek. Hepsi burada. Şu anda.

"Evet," diyorum ona "EVET!"

Tanrım, ne kadar muhteşem görünüyor. Ayağa kalkıp yüzüğü parmağıma geçirirken gülümsemesi o kadar güçlü ve gerçek ki. Muhteşem mücevherin ışıltısına bakıyorum ve hayal edebileceğim kadar çarpıcı - çarpıcı bir altın bant üzerinde büyük bir tek elmas.

Beni öptüğünde hâlâ şok içinde yüzüğe bakıyorum. Onu öptüğümde dikkatimi yüzüğe değil de ona vermek için her türlü çabayı göstermem gerekiyor, kollarımı ona dolayarak ne kadar harika bir adam olduğunu takdir ediyorum.

Harika bir koca olacak. Çocuklarımız için inanılmaz bir baba.

"İnsanlara haber verme zamanı," diyor sırtarak ve beni oturma odasına götürüp televizyonu açana kadar neden bahsettiğine dair hiçbir fikrim yok. Bağlanmak için ayarlanmış bir görüntülü arama ekranı var ve aramak için düğmeye basıyor.

Aradığı annemin numarasıydı ve annem hemen cevap verdi. Annemle babamın oturma odasında toplanan kalabalığı görünce şok içinde soluk soluğa kalıyorum. Annem ve babam, Sarah, Dave ve Harry ile birlikte oradalar, Ant beni önlerinde *evet dedi!*

Biliyorlardı.

"Önce babana sordum," diye gülüyor Ant ve ben daha fazla gözyaşı döktüğümü hissediyorum - bu sefer çılgınca sevinç gözyaşları. "Bunun bir gelenek olduğunu biliyorum ve bu geleneğe biraz saygı göstermek istedim, bu yüzden babandan inanılmaz kızına evlenme teklif etmek için izin istedim."

"Vay canına," diyorum, sonra ekrandaki aileme el sallıyorum, hâlâ şoktayım, zar zor konuşabiliyorum. "Neyse ki baban evet dedi," diye gülüyor Ant ve babam da onunla birlikte gülüyor.

"Nasıl yapmazdım? Sen onun için o kadar harikasın ki, *ona evlenme* teklif etmesini söyledim. çok geçmeden."

Ailem benim için çok mutlu görünüyor. Annem ve Sarah ağlıyor, Dave ve Harry ise alkışlıyor. Onlara yüzüğü elimden geldiğince iyi bir şekilde kamerayla gösterirken kendimi gerçek bir prenses gibi hissediyorum ve yakında bizzat göreceklerini umuyorum. Ama görünüşe göre bu konuda da endişelenmeme gerek yokmuş.

Ant, "Ailen yarın bizi Bucklebury'de ağırlama nezaketini gösteriyor," diyor ve ailem bir kez daha başarıyla onaylıyor. "Hep birlikte kutlama yapmaya gidiyoruz. Nişanımız kutlu olsun."

Sadece. SIKTIR.

Daha fazla gözyaşı geliyor. Dalga bana çarptığında yüzümü kapatıyorum ve bir tezahürat daha yapıyorlar.

Ben kendimi toparlarken sonsuza dek sürecektir gibi görünüyor ve parıltı her şeyi ele geçiriyor. Ant elimi tutup nişan yüzüğümün hemen yanından öperken sırtabildiğim kadar geniş sırtıyorum.

"Çok onurlandım," diye fısıldıyor ve öyle

görünüyor. "Ben de," diye yanıtlıyorum.

"Teşekkür ederim."

"Hayır," diyor. "Teşekkür *ederim*, prenses."

"Aman Tanrım. Seni görmek için sabırsızlanıyoruz!" Annem gözyaşları içinde şöyle diyor. Ve sonra bir soru soruyor

Soru. Midemi bulandıran bir soru.

"Ve bunu yaptın mı? Ant gelecek hakkında konuştuğunuzu ve istifanızı vereceğinizi söyledi."

Lanet olsun.

Görünüşe göre her şeyi benden önce biliyorlar.

Hepsi beklentiyle bana bakıyor ve sanki iyi bir şeymiş gibi haberleri beklerken kendimi her zamankinden daha nankör bir sürtük gibi hissediyorum.

"Evet," diyorum onlara. "Söyledim."

Bir tezahürat daha yapıyorlar ve Ant da onlarla birlikte alkışlıyor ve Tanrı bilir onlara ne söyledi, çünkü piyango kazanmışım gibi davranıyorlar.

Gerçi, sanırım öyle. Çoğu kadın işini bırakıp nişanlım gibi inanılmaz bir adamla hayalini kurduğu evlilik hayatına hazırlanmaktan büyük heyecan duyardı.

"Hayatımda hiç bu kadar mutlu olmamıştım" diye haykırıyor ve beni kollarının arasında döndürmek için kaldırıyor. "Cassandra, sen benim karım olacaksın!"

Dünya dönüyor ve gözlerimdeki yaşlar o kadar çok sevgiden kaynaklanıyor ki içimde tutamıyorum, hayatımda sahip olduğum insanlar için minnettarım.

"Buna inanamıyorum," diyorum Ant'a. "Nişanlandığımıza inanamıyorum."

"Buna inanmaya başlasan iyi edersin, tatlım," diye gülüyor. "Plan yapmadığım için büyük günümüzden çok önce nişanlanmış olacağız. Wedding Bliss ile işinin bitmesi iyi oldu, çünkü tüm dikkatini vermen gereken kendi rüya günümüz var."

Başımı sallıyorum. Aptal gibi gülümsüyorum.

Fısıldayabilmek için yaklaşıyor.

"İstifa mektubunu teslim etmen için sana neden bu kadar baskı yaptığımı şimdi anlıyor musun? Günümüzü olabilecek en iyi şekilde geçirmek için her şeyini vermek isteyeceğini biliyorum. Sen her zaman hayalini kurduğun koridorda yürüyen prenses olacaksın ve ben de senin "evet" dediğini duyan dünyanın en mutlu erkeği olacağım."

Evet, ben bir kaltaktım. Daha iyi bilmem gerekirken ondan şüphe ettiğim için aptal bir kaltaktım.

"Yarın görüşürüz canım," diyor babam ve Ant görüşmeyi sonlandırmaya hazırlanırken aile bana bir kez daha el sallayarak veda ediyor.

Onlara el sallayarak veda ediyorum, yüzüğümü yakından görmeden önce son bir kez gösteriyorum ve kalbim yerinden fırlayacakmış gibi atıyor.

Artık nişanlıyım. Sevdığım adamla nişanlıyım. Bir bar taburesinde tanıştığım güzel kahramanla.

Her zamanki gibi, Anthony Bradstone aklımı okumuş gibi görünüyor. Üst katı işaret ediyor ve bana sırtıyor. "O güzel kırmızı elbiseyi giyme zamanı, bebeğim. Hanley Hall'da akşam yemeğine çıkıyoruz."

CHAPTER

Fifty-Two

Gerwyn

I Mesaj gelirken kendimi destekliyorum. Ekip bekliyor, hepimiz bar masasının etrafında, gelen haberlere hazırız. Victoria ve Georgina parmaklarını çapraz tutuyor. yüzlerinde gülümsemelerle.

Mesajı açıyorum ve Cass ile Ant'ın bir fotoğrafı beni karşılıyor. Cass kameraya elini kaldırıyor. İşte orada, parmağındaki yüzük.

"Evet dedi!" Anons ediyorum.

Tüm ekip tezahürat yapıyor, şampanya kadehleri kaldırılıyor ve ben de onlarla birlikte *Ant ve Cass'in* şerefine!

Telefonum elden ele dolaşırken gülümsemem gerçek. Kızlar aşağı yukarı zıplıyor, erkekler kollarını havaya kaldırıyor, herkes kutlamalara kendini kaptırıyor.

"Sağdıç sen mi olacaksın?" Stu bana

sordu. "Evet. Sağdıç olacağım."

Omzuma bir tokat attı. "Bu çok zekice."

Evet, öyle. Taptığı kadına aşkını ilan ederken Ant'ın yanında durmak benim için bir onur olacak. Yeminlerini ederken kadının ona nasıl bakacağını hayal edebiliyorum.

Ant bana düğünün iki ay sonra olmasını planladığını söyledi bile. Cass'le hayatının ilerlemesi için bu kadar çaresiz ve ben buna şaşırmadım.

İnsanlar Ant'ın bağlanmak istediği bir kadın bulmasına ne kadar şaşırsa da, bu beni en ufak bir şekilde bile şaşırtmıyor. Cass o kadar harika bir kadın ki bunu yapmazsa aptallık etmiş olur.

Georgina bana doğru koşuyor, sıçırıyor ve kollarını omuzlarıma doluyor. "Ayın üzerinde olmalısın!"

"Sevindim. Her ikisi için de çok mutluyum."

Keşke kendim için bu kadar mutlu olsaydım.

Cass için hissettiğim midemdeki kasılmayla savaşıyorum, çünkü bu çok saçma. Arkadaşlık sitelerinden ve *arkadaşların arkadaşlarından* uzun zaman önce uzaklaşmıştım, ancak dikkatimi dağıtmak için çabalarımı yeniden canlandırmaya çalışıyordum. Benimkiyle eşleşebilecek harika ilgi alanlarına sahip inanılmaz kadınların profillerine göz attım ama hiçbir şey hissetmedim. Tek bir şey bile.

Tüm duygularım Cass'le ilgiliydi. En iyi arkadaşımın nişanlısı.

Keşke geceleri beni uyanık tutan hâlâ Jo olsaydı. Onu kaybetmenin acısı bunca zaman sonra bile berbattı ama en azından tanıdıktı. Bu yeni duygular tamamen farklı ve onlardan nefret ediyorum. Gün içinde onları bir kenara itebiliyor, kendimi işe ya da G.A.T.A. kampanyasına verebiliyorum. Ancak geceleri yatağıma girdiğimde Cass'in gülüşü ve gülümsemesi aklıma geliyor.

Yine de bunun bir önemi yok. Önemli olan tek şey şampanya kadehimi kaldırıp en iyi arkadaşımı bu inanılmaz haberinden dolayı kutlamak.

Ant'a hep birlikte çekilmiş bir fotoğrafımızı gönderiyorum, onun ve müstakbel eşinin şerefine kadeh kaldırıyorum ve karşılığında bir *teşekkür* mesajı bekliyorum. Gelen görüntülü aramayı gördüğümde midemde yeni bir kıpırdanma oluyor. Aynı anda hem sevinç hem de hastalık.

Kabul et'e tıklıyorum ve çiftin mutlu yüzleri beni karşılıyor. Cass parlıyor ve el sallarken kesinlikle çok güzel görünüyor.

"Tebrikler," diyorum, sırtışımanın benden beklediklerini karşılamasını umarak, çünkü onlara hak ettikleri saygıyı göstermek istiyorum. Duygularımın bu konuda ne söyleyeceğini boş ver.

Hepimiz bir kez daha *Ant ve Cass* tezahüratı yapıyoruz ve sonra kalabalık dağılıyor, hepsi bir tur daha içki içmeye hazırlanıyor. Çağrı hala açıkken sigara içmek için dışarı çıkıyorum, balkonda yakarken mutlu çiftle konuşacak kadar boşluk buluyorum.

İlk konuşan Cass.

"Seni görmek için sabırsızlanıyorum!" diyor. "Buna inanabiliyor musun, Gerwyn? Bayan Bradstone olacağım!"

"Oh, buna inanabilirim." Onlara gülümsüyorum. "Ant evlenme teklif etmemek için deli olmalı ve o da bunu biliyor." "Kesinlikle biliyorum," diyor Ant ve onun yanağını öpüyor. Ona sanki dünyasının kralıymış gibi sırtıttığında midemde yine o lanet olası kasılma oluyor.

"Yarın Bucklebury'ye gidiyoruz," diyor bana ve ben de *bu çok hoş* diye başımı sallıyorum. bunu zaten biliyorum. Ant bana tüm planlarını anlattı.

Ya da ben öyle düşünüyorum.

"Cass tam zamanlı olarak Bayan Bradstone olmaya hazır," diyor gururla. "Wedding Bliss'teki işini bıraktı."

Buna ne diyeceğimi düşünürken sigaramdan düzgün bir nefes alıyorum, çünkü bu oldukça şok edici. Ekranda ona bakıyorum, bana gülümserken yüzündeki ifadeyi izliyorum.

"Bu oldukça iyi bir karar," diyorum. "Biraz düşünmüş olmalısınız."

"Hayır," diye yanıtlıyor Ant, onun adına konuşarak. "İkimiz de önümüzdeki yolun ne olduğunu biliyorduk. Er ya da geç benimle birlikte olmak için işten ayrılacaktı, bu yüzden mantıklıydı, değil mi bebeğim?"

Onu dikkatle izliyorum, keşke bizzat orada olsaydım da tepkisini tam olarak anlayabilseydim,

Çünkü onunla birlikte başını sallayıp sırtmasına rağmen bu bana çok tuhaf geliyor.

Heyecanının ısıltısı altında bile bir şeyler ters geliyor, ama muhtemelen hayal görüyorum. Bu

muhtemelen içimdeki duyguların aşırı hızlanmasından başka bir şey değildi.

"Evet," diyor omuz silkerek. "Bu gerçekten kaçınılmazdı, değil mi?"

Bana bakış şekli duygularımı yeniden harekete geçiriyor, çünkü bana sırttan sadece mutluluk değil. Benim tepkimi bekliyor. Aslında retorik olması gereken soruyu onaylamamı istiyor. Ama bunu ona vermeyeceğim. Buna sadece ve sadece o karar verebilir, Ant değil ve kesinlikle ben de değilim.

"Tabii ki kaçınılmazdı bebeğim," diye söze giriyor Ant.

Bundan nefret ediyorum. Onun yerine konuşmasından. Onun *adına* konuşmasından. Kariyeri konusunda ne kadar tutkulu olduğunu gördüm. Birlikte çalıştığı müstakbel gelinler ve Janie'yle birlikte yürüttüğü inanılmaz projeler hakkında neşelendiğini gördüm. İstifasını vereceği için ne kadar heyecanlı olduğunu anlatırken gözleri parlıyor olmalıydı. Ant değil.

Onlara taze bir gülümseme verirken her şeyi bir kenara itiyorum.

"Tebrikler," diyorum ona, cevabımın genel olduğundan ve istifasıyla ilgili olmadığından emin olarak. "Teşekkürler," diye yanıtıyor ama sonra gözlerini benden kaçırıyor, gözlerimle buluşmak istemiyor. O

Konuyu bir anda kariyerinden uzaklaştırıyor. "Bayan Bradstone olacağım. Çok şanslıyım."

Hala onlarla birlikte sırtıyorum, ama onun omzunu ne kadar sıkı tuttuğunu görünce içimde bir şeyler kıpırıyor.

"Nişanlandığınız için ikiniz adına da çok mutluyum," diyorum tekrar. "Yüz yüze kutlamak için sabırsızlanıyorum." Bunun üzerine Cass'ın gülümsemesi aydınlandı. "Ben de sabırsızlanıyorum!"

Düşünüyordum da belki hepimiz bir araya gelebiliriz.

Ben, Ant, sen ve Janie?"

"Kulağa harika geliyor."

Tanrım, o kadar mutlu görünüyor ki midemdeki bulantı daha da artıyor. Hâlâ en iyi arkadaşına aşık olma ihtimalim olduğunu düşünüyor. Ama neden olmasın ki? Janie çok sevimli. Gerçek bir cevher. Eğlenceli, nazik ve neşeli. G.A.T.A.'dan ve savunduğumuz şeyin öneminden haberdar olduğundan bahsetmiyorum bile. Ama hayır. Asla olmayacak.

"Gitsek iyi olacak," diyor Ant. "Hanley Hall'da bir masa ayırttık. İlk tanıştığımız bar taburelerinde oturacağız ve inanılmaz nişanlığa tıpkı ilk gecede yaptığım gibi bir şişe De Chante ısmarlayacağım. Aynı otel odasını bile ayırttım."

"Keyfini çıkarın," diye cevap veriyorum, bunu yapacaklarını çok iyi bilerek.

"Pazartesi döndüğüne göre, belki önümüzdeki hafta Janie ile bir kutlama yemeği yiyebilirsiniz?" Cass sorar.

"Kulağa harika geliyor. Ne zaman işe yararsa."

Ellerini çırpıyor ve yüzüğünün parladığını görüyorum. "Harika. Bunu organize etmeye devam edeceğim. Umarım Janie de kutlamak için bir terfi alır! Çifte şerefe!"

"Umarım mı?"

Başını salladı. "Evet, umarım merkez ofis onu benim pozisyonuma terfi ettirir. Harika iş çıkarır ve bunu hak ediyor."

İtmemeliyim ama itiyorum.

"Ona rol teklif ettiler mi?" Yine gözlerini benimkilerden ayırdı.

"Henüz değil, hayır. E-posta ile istifa ettim. Yine de onu şiddetle tavsiye ettim. Ona dünyadaki en iyi referansı vereceğim."

"Bu düşünce onu çok heyecanlandırmış olmalı."
Bana dönüp bakmıyor, kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Yine Ant devreye giriyor.

"Eminim terfiyi alacaktır, Ger. Merkez ofis aptal değil. Onun çok zeki olduğunu bilirler."

Hayır. Merkez ofis aptal değildir. Ama ben de değilim. Janie henüz Cass'ın istifa ettiğini bilmiyor.

"Neyse, sonra görüşürüz," diyor Ant, gitmeye hevesli olduğu belli. "Sonra görüşürüz."

Ben içeri girdiğimde ekip kutlamalara devam ediyordu. Kızlar bana doğru yaklaşıyor, sağdıç olduğum düşüncesiyle bir kez daha tezahürat yapıyor ve "*yaşasın, yaşasın*" diye bağırıyorlar.

Onlar Ant'ın nişanı hakkında konuşurken daha fazla şampanya içiyorum ve kendimi diğer herkesin enerjisinde kaybetmeye çalışıyorum. Vickie ve Georgina elbiseler hakkında spekülasyon yapıyor ve çocuklar *ayrılırlarsa Cass'i ilk kimin becereceği* bahsinin nasıl geçersiz kaldığına gülüyorlar. Onun hakkında bu şekilde konuştuklarını duymak bile bana iğrenç bir tat veriyor, ama bir kadeh şampanya daha yudumluyorum, çünkü şimdi gerçekten bunun için kavga etmenin zamanı değil. Onlarla daha önce de saçma sapan konuşmaları yüzünden birçok kez karşı karşıya geldim, bu yüzden kutlamaları onların saçmalıklarına yeni bir saldırı başlatarak sönmülmeye değmez. Bu gece olmaz.

Vickie beni bir kitap gibi okuyor. "Şaka yapıyorlar," diyor. "Bunu biliyorum," diye yanıtlıyorum.

"Cass zaten hiçbirini sikmezdi. Bunun için Ant'a fazla düşkündür. Ayrıca, onun sıradan bir kadın olduğunu bir an bile düşünemiyorum. Gerçekten öyle bir izlenim vermiyor."

"Ne demek istiyorsun?" Merakla sordum.

"Sadece yapacağını sanmıyorum. Rahat olmakta yanlış bir şey yok, havalı bir şey ve pek çok kız da öyle." Georgina'ya bir sırtış fırlatıyor, sonra omuz silkerek konuya geri dönüyor. "Cass'ın öyle biri olduğunu sanmıyorum. Neden bilmiyorum. Sadece düşünmüyorum."

"Ben de öyle." Georgina kolumu sıkarak gülüyor. "Olsa olsa Cass seninle çıkmaya başlardı. Süslü prens kostümünle evlenme teklif edebilirdin, çünkü sen onun sokağına bu puştların hepsinden daha uygun görünüyorsun."

Bu duyguyu ne kadar ciddiye aldığını merak ediyorum. Oturma odasında *süslü prens kostümümü* giyerken Cass'ın gülümsemesini hayal ettiğimde kaburgalarımın bir balyoz yiyorum.

Sözleri her zaman aklımda kalacak.

Tanrım, Gerwyn, Ant'la birlikte olmasaydım, seninle seve seve evlenirdim!

Bir kadeh şampanya daha içiyorum ve üzüntüme değil mutluluğuma odaklanmak için elimden geleni yapıyorum. Üzülecek bir şey yok. Ant ve Cass mutlular ve inanılmaz bir çift olacaklar. Çocukları bir hazine olacak, hayatları güzel olacak ve ben de onların yanında olacağım. Belki çocukları bana *Gerwyn Amca* bile diyebilir.

Belki bir gün kendi çocuklarım ve yanımda bir eşim olur, Ant ve Cass de *teyze* ve *amca* olurlar. Bu fikre tutunmaya çalışıyorum ama saçmalık. Şu anda hayal edebileceğim son şey kolumda bir gelin.

Tüm bunları bir kenara itmeliyim. Ant ve Cass'ın mutluluğunu onlarla şahsen paylaşmalıyım ve kendi duygularım bencilce ve aptalca bir şekilde bastırılabilir. Ant Pazartesi günü uçuşumu erkene aldı, böylece aylık görüşmemizi birlikte yapabilecektik, ancak onlarla daha fazla zaman geçirmek istedim, bu yüzden kendim daha erken bir uçuş rezervasyonu yaptım. Bucklebury'den döndüklerinde kapıdan içeri girdiklerinde mantarları patlatmaya hazır olmak için evi kendi küçük kutlamalarımınla donatacağım.

Cass'in alyansının görüldüğü, Ant'a her şeyiymiş gibi baktığı fotoğrafa bir kez daha bakıyorum.

Başka bir boyutta, başka bir evrende, Hanley Hall'daki bar taburesinde oturan kişi belki de ben olurdum, ama değildim.

Cass'in her şeyiymişim gibi baktığı adam asla olamayacağım.

Lanet olası midem bulanıyor. Bir sigara daha içmek için balkona çıkıyorum.

CHAPTER

Fifty-Three

Cass

I dünyanın en mutlu kadını olmalısın. Derinlerde bir gölge gibi duran hüznü siktir et. Önemli değil. Artık değil.

Kendimi adadığım adamın yanında arabada oturuyorum, nişanımı kutlamak için memleketime gidiyorum ve geleceğim parlak bir şekilde parlıyor - evlilik, güzel çocuklar ve tepelerde muhteşem bir ev. İsteyebileceğim her şey.

Janie'ye Wedding Bliss'ten ayrılacağımı mesajla söyledim ve karşılığında bir dizi "*ne halt edeceksin*" mesajı aldım ama istifam yerine nişan yüzüğüme odaklandım. Bu, işten ayrılma haberlerini biraz bastırmaya yetmiş gibi görünüyordu - en azından şimdilik.

"Annem ve babamda ne kadar kalacağız?" Ant'a sordum.

"Sadece bir gece, bebeğim. Geri dönmemiz gereken şeyler var."

Daha uzun süre kalamayacak olmamız üzücü ama onu sorgulamıyorum.

Koridorda yürüyeceğim o büyük gün için aklımda şimdiden fikirler uçuşuyor. Ne tercih etmeliyiz? Büyük bir çadır mı? Güzel bir kır düğünü mekânı mı? Ya da bir kale? Olabilecek en geniş seçenek yelpazesine sahip bir prensesim. Ama nerede olmak istediğimi biliyorum. Büyük fantezilere rağmen bunu yıllardır biliyorum.

Bucklebury'de, ailem ve arkadaşlarım etrafında olacak şekilde evlenmek istiyorum. Büyüdüğüm kilisede koridorda yürümek istiyorum ve kim bilir... belki de düğün resepsiyonu için Bucklebury Hall bile olabilir, bunu ailem için olabildiğince geleneksel tutmak istiyorum.

Ailemin sokağına girdiğimizde hem gergin hem de heyecanlıydım. Gözyaşlarım çoktan akmaya başlamıştı.

Ant elimi tuttu.

"İşte başlıyoruz, tatlım."

Vay anasını. Ailem ön kapının üzerinde pankartlar ve ön kapıya bağlı balonlar taşıyor. Sarah, Dave ve Harry ile birlikte dışarı fırlıyorlar, biz garaj yoluna girerken hepsi alkışlarla zıplıyor.

Kollar ve öpücüklerden oluşan bir kozanın içine çekiliyorum, herkes kendinden geçiyor ve kalbim onlarınkiyle birlikte yükseliyor. Babamın bile gözleri yaşardı.

"Hizmetçi çocuk mu olacağım?" Harry sorar.

Ant ona önce saçını karıştırarak cevap veriyor ve Harry'nin baktığı ben değil, Ant.

"Elbette öyle, küçük adam. Sana en havalı takım elbiseyi alacağız. Bir süperstar olacaksın, benim mini sağ kolum."

Harry o kadar parlak ışıklar saçıyor ki kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor ve Sarah'nın gülümsemesi de beni bir kez daha kucaklamak için kendine çekerken aynı derecede büyülü.

"Tanrım, Cass, senin adına çok mutluyum." Benden hemen sonra Ant'a sarıldı. "Kız kardeşime hayallerini verdiğin için teşekkür ederim. O bunları hak ediyor."

"Evet, öyle" diye cevap veriyor ve gözleri o kadar hayranlıkla dolu ki yeni bir gözyaşına karşı koyuyorum.

Annem ve babam içeride daha fazla pankart ve balon, yemek masasında da bir kutlama pastası hazırladılar. Hepimiz kapıdan içeri girer girmez bir sürü parti patlayıcısı patlatıyorlar, flamalar her yere dağılıyor ve ben de bu çılgın heyecana kapılmış bir şekilde onlarla birlikte zıplıyorum.

İşte o zaman ilgi odağı ciddileşiyor. Nişan yüzüğüm.

Ben gururla gösterirken herkes bana bakıyor. Annem ve Sarah'nın ağzı gerçek hayatta ne kadar çarpıcı olduğu karşısında şoktan açık kaldı.

Hala benim olduğuna inanamıyorum.

Ant babamın elini sıkıyor ve hayır duası için teşekkür ediyor, ikisi de bana bakarken çok gururlu görünüyorlar.

"Rica ederim, Ant. Çok, çok hoş geldin. Cass için isteyebileceğimiz her şeysin. Her şeyi."

Evet. Artık inkar etmek mümkün değil, içerideki gölgeler yok olacak. İstifamı vermek en üzücü koşullarda bile iyi bir fikirdi. Karınca, herhangi bir kariyerden çok daha fazla şey ifade ediyor. Gelecekteki ailemiz, herhangi bir bireysel hayalden daha fazla şey ifade ediyor.

Annem ve Sarah bize harika parti yemeklerinden oluşan bir açık büfe öğle yemeği hazırladılar. Bir sosisli sandviç ve birkaç süslü bisküvi alıyorum, herkesle birlikte onları yerken gülüyorum.

Dave, Harry'nin favorisi olan peynirli burgularını hazırladı; biz öğle yemeğimizi yerken muhteşem *yeğenim* de onları afiyetle mideye indiriyor. Bir gün benim de onun gibi bir çocuğum olduğunda ne kadar inanılmaz hissedeceğimi hayal edebiliyorum.

"Safari için yer ayırttık," diyor Sarah bir yandan. "Yine de endişelenme. Yılsonu için rezervasyon yaptırдық, böylece düğün planlarınızla çakışmayacak."

Ben hiç yapmadım, o yüzden Ant'a bakıyorum.

"Bu yaz olacak, değil mi bebeğim?" diye soruyor, ancak bu cevaplanması gerekmeyen bir soru. Eminim aklında çoktan kesin tarihler vardır.

"Evet," diyorum sırtarak. "Yeter ki yeterince iyi organize etme şansım olsun."

Omuzumu sıkıyor. "Oh, bebeğim, yapacaksın. Bunu yapamayacak kadar yetenekli bir düğün planlayıcısısın." Ouch. Bu iğneler. Yine de bir kenara itiyorum.

Hepimiz büyük gün için fikirlerimizi gözden geçirirken öğleden sonra bir bulanıklık içinde geçiyor. Her zaman Bucklebury'de evlenmek istemişimdir ve bunu söylediğimde Ant bana şok olmuş gibi bakıyor. Konuyu açmasını bekliyorum ama açmıyor, sadece gülümseyerek ifadesini değiştiriyor ve bölgedeki mekan önerilerini sorarak devam ediyor.

"Şapelden sonra Bucklebury Hall?" Ben gülüyorum ve Sarah yüzünü buruşturuyor.

"Siktir et Cass. Jack'in Susie'yle yaptığı gibi aynı koridorda yürümeyeceksin. Bundan çok daha iyi bir yere ihtiyacın var. O pislige neleri kaçırdığını göster."

Annesi ona sert bir bakış atıyor ve Sarah bir bisküvi daha alırken omuz silkiyor. "Cass istediği yerde evlenebilir," diyor annem.

"Evet, tabii ki," diyor Sarah. "Sadece söylüyorum,"

"Tanıdığımız pek çok insan şapelde evlendi," diye karşı çıkıyorum. "Koridorda ilk kimin yürüdüğü gerçekten önemli değil. Annem ve babam da orada evlendiler." Gülüyorum. "Sen de öyle."

Ant bana sırtarak bakıyor. "Kim bilir, bebeğim. Belki de trendi bozarız?"

Buna ben cevap vermiyorum ama Sarah ve Dave cevap veriyor. Sanki hepsini bilmiyormuşum gibi, buradaki bir sürü büyük mekânı sıralıyorlar. Harry Lakeside Şatosu'ndan bahsedilince hoplayıp zıplıyor, büyümlü bir sarayda nedime olmayı ne kadar çok istediğini söylüyor.

Keşke onların bu konudaki düşüncelerini paylaşıyordım.

Ant bu akşamki kutlama yemeğimiz için Bucklebury Hall'da yer ayırttı, bu yüzden hepimiz hazırlanmak için geri çekiliyoruz.

"Orada görüşürüz," diyor Sarah ve beni bir kez daha sıkıca kucaklamak için kendine çekiyor. Kulağıma yaklaşıp fısıldarken sesinde bir duygu kırıntısı var. "Seni çok seviyorum Cass. Ant fantastik bir filmde fırlamış bir adam ve sen yaşayan en şanslı kadınsın, ama bunu hak ediyorsun, biliyor musun? Her şeyi hak ediyorsun. Sen gelmiş geçmiş en iyi kardeşsin."

Sesim hemen kırıldı. "Teşekkürler kardeşim, sana da."

Onlar gittikten sonra hazırlanmak için çaresizce yukarı koşuyorum. Yanımda birkaç seçenek getirmiştım ama Ant smokinini giyerken sırtıyor ve kırmızı elbiseyi işaret ediyor.

"Bunu giy, bebeğim."

"Ama dün gece bunu giydim."

"Umurumda değil Cass. Tekrar giy."

Sesi o kadar kendinden emin ki sorgulamayı aklımdan bile geçirmiyorum.

Aşağı inmeden önce aynada kendimi yaklaşık yirmi kez kontrol ediyorum, hâlâ elbisenin bana ne kadar yakıştığına inanmakta zorlanıyorum. Saçlarım dalgalı, makyajım dumanlı ve mücevherlerim nişan yüzüğümle birlikte ışıltılı parlıyor.

Merdivenlerde belirdiğimde annem nefesini tutuyor ve ellerini yüzüne götürüyor. "Vay canına, Cass. Kesinlikle çok güzel görünüyorsun!"

"Sen de," diye cevap veriyorum, çünkü o biliyor.

Annem ve babam inanılmaz görünüyorlar; annem en güzel yeşil elbisesini, babam ise Sarah'nın düğününde giydiği takım elbisesini giymiş. Ant dördümüzü High Street'e götürürken kendimi kraliçe gibi hissediyorum. Salona doğru yürürken sanki gerçeküstü bir boyuttayım, sokakta etrafımızda tanıdık yüzler var ve hepsi yanımdan geçerken iki kez bakıyor.

Haftalarca kasabanın dilinde olacağım.

Yerlerimizi aldığımızda Sarah, Dave ve Harry çoktan gelmişlerdi ama masada hâlâ üç boş sandalye var. Sarah gülümsüyor ve ben umut etmeye cesaret edemiyorum...

Dün gece Michelle'e onu görmek istediğime dair bir mesaj gönderdim ama henüz bilgi

vermedim. GörünüŖe göre

Gerçi buna gerek yok. Stephen ve harika küçük Tommy ile birlikte içeri giriyor ve ben de onları kucaklayıp öpmek için yerimden kalkıyorum. Tommy'yi kollarımın arasına alıp döndürüyorum, çünkü onu görmeyeli yıllar olmuş gibi geliyor. Görüntülü aramalar aynı şey değil.

Geri çekilip bana bakarken Michelle'in gözleri benimkilerle birlikte yaşlarla doluyor. Elimi tutup yüzüğüme hayranlıkla bakıyor ve ben de onunla birlikte boğuluyorum. Son yirmi dört saat içinde o kadar çok ağladıktan sonra içimde hiç gözyaşı kalmadığına şaşıyorum.

Ant kendini tanıtmak için ayağa kalktı ve Michelle onu Hanley'deki barda ilk gördüğümde benim şaşırdığım gibi şaşırmış görünüyor. Gözle görülür bir şekilde sallanıyor, ondan bana ve tekrar ona bakıyor.

"Sizinle tanıştığımıza çok memnun oldum," diyor ve ellerini sıkıyor.

"Aynısı senin için de geçerli. Cass'in en iyi arkadaşıyla tanışmaktan onur duydum. Senin hakkında söyleyecek harika şeyleri var."

"Ha!" diye gülüyor. "Nişanlısıyla tanıştığım için çok onur duydum ve o da senin hakkında harika şeyler söyledi, aynen öyle."

Hep birlikte masaya oturuyoruz ve konuşmalarımız hep ben ve Ant, ilişkimiz ve gelecek planlarımız hakkında oluyor. Herkes kendinden geçmiş durumda, onu olduğu gibi mucize bir adam olarak görüyor. Ben de kendimi kaptırmış, yemeğimin tadını çıkarıyor ve şampanya kadehlerimi kaldırıyorum.

"Harry'nin yanında mihmandarlık mı yapacağım?" Tommy soruyor, ben de başımı sallıyorum. "Kesinlikle olacaksın, ufaklık. Eğer olmak istiyorsan, tabii."

Sırıttıyor. "Evet. Jack Amca'nın düğününde iyiydim, değil mi anne?"

Genelde Jack'in adı geçtiğinde bana *ah eder* gibi bir bakış atardı ama bu sefer atmadı, Jack'in artık geçmişimde bir figür olduğunu biliyordu.

"Evet, Tom, harikaydın. Cass'in düğününde de harika olacaksın."

Yemek çok çabuk geçer. Ant, herkesin itirazlarına rağmen hesabı getiriyor ve herkes tatlıyla tıka basa doymuş bir şekilde sandalyelerinde arkalarına yaslanıyor. Artık onları yemediğim için memnunum. Böyle güzel bir elbisenin içinde midemin şişkinliğini sevmezdim.

"Bizim eve dönelim mi?" Dışarı çıktığımızda annem soruyor ama Michelle şampanyanın sarhoşluğuyla koluma giriyor.

"Kulağa harika geliyor, ama yolda Plough'a uğramaya ne dersiniz?"

Uzun zamandır bizim lokalde bulunmamıştım ama kulağa harika geliyor. Herkes aynı fikirde ve Ant da gülümseyerek onaylıyor, böylece gidiyoruz.

Barın eski kirisleri bizi selamlıyor ve anılarımız canlanıyor. Michelle, Jack ve arkadaşlarımızla burada geçirdiğimiz pek çok gece.

Girişteki büyük masaya oturuyoruz ve şampanya ile yerel biralar çok iyi gidiyor. Çocuklar birlikte oturup limonata içiyor ve genç kız kıyafetleri hakkında konuşuyorlar ve hep birlikte harika vakit geçiriyoruz

Ta ki kapı açılana ve Jack içeri girene, yeni karısı da hemen arkasından gelene kadar. Oh, siktir. SIKTIR. Tanrım, kalbim küt küt atıyor. Ama sorun yok... sorun yok.

Uzun zamandır Jack'i kolunda Susie'yle yeni evlenmiş bir şekilde orada dikilirken görmeyi beklerdim ama şu anda hiç de mutsuzluk hissetmiyorum, sadece büyük bir *gariplik* hissediyorum.

Kendisi de bunu fark ediyor ve masadaki kalabalığımızı fark edince bir adım geri çekiliyor.

"Hey," diyor. "Sizi burada görmeyi beklemiyordum."

GörünüŖe göre Michelle henüz ona haberimi vermemiŖ. O kadar garip görünüyor ki yanıyor.

İlk konuşan Sarah oluyor, sesindeki o koruyucu kardeş tonuyla. "Cass nişanlandı. Bunu kutluyoruz."

"Vay canına," diyor. "Tebrikler."

Sarah gururlu bir gülümsemeyle "Bu Ant," diyor ve nişanlımı işaret ediyor.

"Merhaba Ant," diyor Jack. "Seni görmek de harika Cass. Senin adına gerçekten çok mutluyum."

"Teşekkürler," diyorum ve hem ona hem de Susie'ye içten bir gülümseme göndermeyi başarıyorum. "Sizi de tebrik ederim."

Ant konuşmuyor. Jack ve Susie'ye başını sallar ve gülümser gibi yapar ama onlara bakarken gözleri çelik gibidir. Jack bunu görmüş olmalı, çünkü *sonra görüşürüz diyerek* geri çekiliyor ve Susie'yle birlikte bara yöneliyor.

Masadaki sohbetin yeniden akışa girmesi birkaç dakika alır, ama o da olur.

Ant bana yaklaştığında herkes mutlu bir şekilde konuşuyor. Sesi alçak bir fısıltı gibiydi. "Bu o mu yani? Seni beceren hilekâr herif bu mu?"

Jack'in beni aldatan bir pislik olduğunu düşünmediğim için buna ne diyeceğimi bilemiyorum, bu yüzden genel bir "Bu Jack ve karısı Susie." cümlesine başvuruyorum.

Yine de vazgeçmiyor.

"Hile yapan Jack mi?"

"Jack, evet."

Eli masanın altından dizimi sıkıyor ama sert, şefkatli değil.

Bana bakarken gözleri yanıyor, sanki duygularını paylaşmam için sessiz bir talep gibi, ama yapmıyorum.

Kız kardeşi karşımızda otururken Jack'e hilekâr bir pislik demiyorum.

Dikkatimi çocuklara çevirip limonatalarını beğenip beğenmediklerini soruyorum, ikisi de *evet* anlamında başlarını sallayıp *teşekkür* ediyor ve sonra etrafımızda dönen konuşmalara katılıyorum.

Ant'ın eli dizimden ayrılıyor ve herkesin bildiği Bay Mükemmel olduğunu göstererek kendine geri dönüyor.

Ben hariç.

Bu düşünce bir anda ortaya çıktı. Aniden, soğuk bir şekilde, birdenbire ve beni o kadar şok etti ki içimde garip bir WTF parlaması oldu, çünkü sadece... ne?

Ben kalkıp banyoya gidiyorum, Michelle de bu fırsatı değerlendirip kalkıyor ve beni takip ediyor. Lavaboların başında durup aynalarda makyajımızı kontrol ederken eski günlerdeki gibiyiz.

"Onunla takıldığından beri benimle neredeyse hiç konuşmadın," diye yorum yapıyor, ama bunda kötü niyet yok. "Nedenini şimdi anlıyorum. Meşgul olmalısın. O sadece, vay canına. Evet, vay canına. Tebrikler."

Ona söylemek istediğim o kadar çok şey var ki. Şu anda onu kabinlerden birine çekip, gençken yaptığımız kalp kalbe konuşmalardan birini yapmak ve ona Ant'ın perde arkasındaki tüm hikayesini anlatmaktan daha çok istediğim bir şey yok. Kirli geceleri, istifa ettiğim gerçeğini ve yüzeyin altındaki gerçek Ant'ı, annesinin onu ele geçirmeye çalıştığını ve gençken ona nasıl bir pislik gibi davrandığını.

Yine hiçbir şey söylemiyorum. Kelimeler gelmiyor.

"Teşekkürler," diyorum. "O gerçekten bir şey."

"Çok şanslısın," diyor bana. "Bunu hak ediyorsun Cass. Bunu hak ediyorsun. Bunu söyleyeceğimi hiç düşünmezdim ama Jack'in Susie'ye siktir olup gitmesine senin adına sevindim."

Buna birlikte gülüyoruz, çünkü bu çok gerçek dışı.

Masaya döndüğümüzde kalabalık anne ve babasına dönmeye hazırlanıyor, ama bardan dışarı çıktığımızda Ant bir esneme sesi çıkarıyor.

"Herkesten özür dilerim," diyor. "Birazdan uyanacağıma eminim, sadece uzun bir gün oldu."

İnsanlar onun bu jestini hemen anlar ve Michelle uzun bir gün olduğunu ve Tommy'nin de yorgun olacağını kabul eder. Sarah ve Dave de onun düşüncesini takip ederek Harry'nin de yatma vaktinin geldiğini söylerler ve böylece devam eder.

Michelle, Stephen ve Tommy ile vedalaşarak ayrılıyor ve bir dahaki *sefere bu kadar uzun bırakmaya cesaret edemezsiniz!* Sarah, Dave ve Harry kendi evlerine dönmek üzere bizden ayrılıyor ve Ant evlerine dönerken bizimle birlikte sadece annem ve babam kalıyor.

İçeri döndüğümüzde "Gerçekten çok yorgunum" diye tekrarlıyor ve annemle babam da onunla aynı fikirde, biz iyi geceler derken ikisi de bize bir kez daha sarılıyor.

Ant beklendiği gibi maden sularını alıyor ama yatak odama çıktığımızda kafam hala biraz bulanık. Yatağın kenarına oturuyorum ama Ant bana katılmıyor, sadece sessizce smokinini çıkarıyor.

"Harikaydı, teşekkür ederim," diyorum ve gülümsüyor ama bunu kastetmiyor. Aklından ne geçtiğini biliyorum, sanırım en azından artık onu biraz olsun okuyabiliyorum.

"Jack'in beni aldattığını sanmıyorum Ant. Aslında bu gece onu Susie ile görmek güzeldi. Mutlu olmalarına sevindim."

Konuşmuyor, sadece omuz silkiyor.

"Dürüst olmak gerekirse, Ant. Jack iyi bir adam, sadece başka birine aşık oldu." "İyi bir adam, öyle mi?"

"Evet. İyi biri. Onu tanısan muhtemelen seversin." Bunun üzerine bana dikenli bir bakış fırlattı. Sesi öfkeli bir fısıltıya dönüştü.

"O pisliği tanımayacağım. Zavallı bir bok parçası ve öyle görünüyor. Dövme yaptırdığın sikin bu olduğuna inanamıyorum. Tanrım, Cass. Onda ne buldun ki?"

Jack'e karşı garip bir şekilde korumacı hissediyorum. Sarah'nın onu yıllardır tanıdığını söylemesi bir yana, Ant onunla en fazla yirmi saniye konuşmuş. Aslında, onunla hiç konuşmadı. Tek kelime bile etmedi.

Tartışmak istemiyorum, bu yüzden tartışmıyorum, sadece elbisemi değiştiriyorum ve askıya güzelce astığımdan emin oluyorum.

Ant kolumu tuttuğunda pijamalarımı giymeye hazırdım.

"Söyle Cass. Onun acınası, aldatan bir pislik olduğunu söyle. Gerçeği kabul et." Bende de bir ateş parlaması oldu.

"Hayır, Ant. Çünkü öyle değil. Gerçek bu değil."

"Aldatma söz konusu olduğunda gerçeğin ne olduğunu sana söyledim. O seni aldattı." Bu kez başımı sallıyorum ve içimdeki ateş sönmüyor.

"Jack beni aldatmadı, aldatmış olsa bile artık ne önemi var? Seninleyim ve beni hiç olmadığı kadar mutlu etti. Onun ve Susie için mutluyum. Herkes mutlu. Herkes kazandı."

İşte o zaman kolumu yukarı çekip bileziğimi çıkardı.

"Şimdi önemli, Cass, çünkü anısını lanet derine dövme olarak yaptırdığın o amcık."

Elimi geri çekiyorum. "Yani? Bu geçmişten."

"Önemli çünkü kolunda o amcığın hatırası varken parmağına alyans takmayacağım."

"Ne?" İçimi çekerek soruyorum, çünkü bana çok abartılı geliyor.

Yine de devam ediyor. "Kolunda seni aldatan eski sevgilinle ilgili bir dövme varken seninle evlenmeyeceğim Cass. Bunu unutabilirsin."

Şok içinde ona bakıyorum.

"Bu konuda ne yapmamı istiyorsun o zaman?" Sözlerimdeki güç beni şaşırttı. "Sihirli bir silgiyle sildirmek mi? Dövmeler tam olarak böyle çalışmaz, Ant."

"Hayır," diyor nişanlım, buz gibi soğuk bir sesle. "O korkunç bok parçasını benimle ilgili bir dövmeyle kapattıracaksın."

CHAPTER

Fifty-Four

Cass

I Annemle babama sarılıp vedalaşmak her zaman üzücüdür ama bu kez onları yakında göreceğimi söylediğimde ciddiym. Teslim olduktan sonra onlarla vakit geçirmek için her fırsatı değerlendireceğim.

İstifam. Bu hafta sonu buraya dönmek hepsini ne kadar çok özlediğimi daha da pekiştirdi. Ant, benden sonra onları kucaklayarak uğurlarken Pazar sabahı uygun bir tanrı gibi görünüyor, Bizi ağırladıkları için onlara çok teşekkür ediyorum.

Babam Ant'ın sırtını öylesine içten bir şekilde sıvazlıyor ki, bunu görmek çok güzel.

"Damadımız olmandan gurur duyacağız," diyor babam ve Ant da gülümseyerek onun sırtını sıvazlıyor.

"Damadınız *olmaktan* gurur duyacağım. Kızınız benim dünyam."

Bizi uğurladılar ve Malvern Hills'e dönmek üzere yola çıktık. Ya da ben öyle sanıyorum. Ant çok daha farklı bir rotayı tercih ettiğinde Bucklebury'den zar zor geçiyorduk.

"Nereye gidiyoruz?" Ters yöne gittiğimiz için ona soruyorum. "Göreceksin."

Nereye gittiğimizi tahmin etmem sadece on dakika sürüyor, çünkü çocukluğumdan beri Reading'e birkaç kez gitmişim, ama bugün neden ziyaret edeceğimiz hakkında hiçbir fikrim yok. Ant arabayı kuzey tarafına doğru sürüyor ve yan yoldan sağa dönerek karşısında park yeri olan bir dizi dükkânın önünde duruyor.

Dövme salonunun üzerindeki tabelayı gördüğümde karnım zonklıyor. "İşte geldik bebeğim. Hadi gidelim," diyor Ant

sırılarak.

"Ne? Burada mı?"

Çok açılmış gibi gülüyor. "Evet, tabii ki. Hadi kolundaki şu pisliği temizleyelim ve bitirelim." Emniyet kemerimi çözüyorum ama kıpırdamıyorum, bacaklarım beni hiçbir yere taşımak istemiyor. "Hadi bebeğim," diyor, sanki bu beni bekleyen bir başka büyük macera hediyesiymiş gibi. Ama öyle değil. Arabadan ayrılmak istemiyorum.

"Ama ben ne istediğimi bile bilmiyorum-"

"Bunu içeride hallederiz. Önemli bir şey değil." "Randevunuz var mı?" Ona sordum.

Bana sırtıyor. "Randevuya ihtiyacımız olmayacak bebeğim, güven bana."

Şu anda onun sözlerine ne kadar güvendiğimden emin değilim ama bedenim benim için hareket ediyor, arabadan inip dövmecinin kapısına kadar onu takip ediyorum. Pencereden baktığımda iki kişinin çalıştığını ve müşterilerle meşgul olduğunu görüyorum. Buna da şükür.

"Belli ki dolular," diyorum, bir adım geri çekilerek, ama Ant umursamıyor, hemen içeri giriyor. Onu takip ediyorum, masaya doğru yürürken bu kadar sinirli olmamdan nefret ediyorum.

Dövmecilerden biri yanına gelirken, "Hemen bir randevu almamız gerekiyor, lütfen," diyor.

"Üzgünüm dostum ama önümüzdeki hafta sonuna kadar meşgulüz," diyor kadın ve koltuklardaki insanları işaret ediyor. "Yine de günlüğü alabilirim."

Defterini eline alıyor ama Ant boğazını temizliyor.

Konuşurken cebinden cüzdanını çıkararak ona değil, banklardaki müşterilere hitap ediyor.

"Şu anda randevularınızı iptal etmeniz için ne kadar ödemeniz gerekiyor?"

İkisi de şok içinde görünüyor. İçlerinden biri, omzuna güzel bir tavus kuşu dövmesi yaptıran kıvılcıklı saçlı güzel bir kadın. Diğeri ise kalçasına Viking sembolü yaptıran genç bir adam.

"Ne kadar?" Ant tekrar sorar ve kadın gülerek cevap verir. Şaka yapıyor gibi görünüyor. "Bilmem. Beş yüz sterlin mi?"

Yanındaki adam da gülüyor ama Ant gülmüyor. Cüzdanından bir tomar para çıkarır ve tezgahın üzerinde ellilikleri sayar.

"Beş yüz senin için de yeterli mi?" diye sorar genç adama.

Adam başını sallamadan önce birkaç saniye sessizce bakıyor. "Evet. Tabii. Güzel."

"Peki zamanınız ne kadar?" diye soruyor tezgâhtaki sanatçıya.

Kafası karışmış ve biraz telaşlı görünüyor, şüphesiz hala burada ne haltlar döndüğünü anlamaya çalışıyor. "Üzgünüm ama müşterilerimin öylece kalkıp gitmelerini bekleyemezsiniz, onlar -"

"Çoktan anlaştılar," diye araya giriyor Ant. "Ne kadar?"

Hala müşterileri için endişelenen kadın, gitmeden önce yaptıkları işin üzerinin kapatılması gerektiğini söylüyor. Ve tekrar rezervasyon yaptırmaları gerekiyor.

"Ne yapman gerekiyorsa yap," der Ant, "Şimdi, zamanın için ne kadar istiyorsun?" Kadın sadece ona bakar.

"Bir binlik bunu karşılar mı?" Ant cüzdanından bir banka kartı çıkarır. "Bin dolar mı?" der, ağzı açık bir şekilde.

"Evet. Zamanınız için bin pound. Bu karşılayacak mı?" Kadın başını sallıyor. Adamın banka kartını alıyor.

Kendimi hasta hissediyorum.

"Ne yapıyorsun?" Ona soruyorum. "Ant, bunu düşünebilir miyiz lütfen?"

"Gerek yok prenses," diye yanıtlıyor. "Bu sanatçılar çok iyi. Harika bir iş çıkaracaktır." "Ama ben-"

"Neyi?" diye soruyor, hâlâ gülümseyerek. "O pisliğin üstünü örtmek istemiyor musun? İyi bir resim bile değil. Sanatçı sarhoş olmalı. Bu çok daha iyi olacak."

Herkes mutlu kahkahalar atarak buna eşlik ediyor. Müşteriler, yarım kalmış dövmelelerinin üstünü örttükten sonra kalkıp gidiyorlar, *tezgâhtan* parayı alıp *teşekkür* ederek gidiyorlar ve bizi sanatçıların önünde bırakıyorlar.

Bize hitap eden sanatçı çarpıcı ve sarışın. Bana kocaman bir gülümsemeyle bakıyor. "Aklınızda ne var?"

Ant bana bakıyor, her ikisi de cevabımı beklerken dikkatle bakıyorlar ama ne diyeceğimi bilemiyorum.

Sanatçı, "Tasarımlarımızdan bazılarına bakmanız gerekiyor mu?" diye soruyor. "Ben, um. Belki..."

"Ben safır düşünüyordum," diyor Ant. "Sana aldığım kolye gibi. Bu sembolik, değil mi?"

"Sanırım öyle..."

"Sanırım öyle?" Gülüyor. "*Tahmin etmekten* daha fazlası olacağını düşünmüştüm. O kolyenin senin için oldukça önemli olduğunu düşünmüştüm."

"Öyle." Elimi boynumdaki mücevhere doğru kaldırıyorum ve dövmeci eğilip ona bakıyor.

"Bunun stilize edilmiş bir versiyonunu yapabilirim," diyor. "Nereye istiyorsun? Bu bir örtbas, değil mi?"

Ona sonsuzluk sembolünü göstermek için bileziğimi çıkarmak zorundayım ve bileziğimin gideceği düşüncesi kalbimi acıtıyor. Beni inciten Jack'in düşüncesi değil, o parçamın sanki hiç var olmamış gibi üzerinin çizilmesi düşüncesi.

Sanatçı grafik tableti üzerinde çalışmaya başlıyor ve ben de bu süreyi Ant'ı ikna etmek için kullanıyorum. Beni takip edeceğini bilerek duvardaki basılı tasarımlardan bazılarına bakmak için yürüyorum. Normalde beni tahrik eden sahiplenici hareketlerinden biriyle elini belime koyuyor ama bugün öyle değil. Bugün geri çekilmek istiyorum.

"Ant, bu konuda gerçekten emin değilim," diye fısıldıyorum. "Yaptırmayacağım demiyorum ama böyle bir kararı bir çırpıda vermenin doğru yol olduğundan emin değilim."

Alınmış görünüyor ve bundan nefret ediyorum.

"Cass, bebeğim. Seni harika bir tasarım stüdyosuna getirdim ve sana öncelik vermek için burayı boşalttım. Eğer kalkıp gitmek istersen sorun değil, git ve ona öyle söyle. Eminim Pazar sabahı programlarını iptal ettiğimiz için üzülecektir ama bazen işler böyle yürür."

Sanatçıya bakıyorum, meslektaşısı da yanında, ikisi de dikkatle çalışıyor.

Onları rahatsız etmek ve hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum, bu yüzden bir yanım Ant'ın onlara söz verdiği bin doları ödemek için kendi hesabımı kullanmayı düşünüyor - sadece düşünüyor. Elimi çantama atıyorum ve Ant beni görüyor. Beni okumuş olmalı, çünkü ben çantamı almadan önce bileğimi tutuyorum.

"Prensес, lütfen bana o pisliğin hatırasını bileğinizde taşımak istediğinizi söylemeyin. Onu tekrar görmek seni gerçekten bu kadar etkiledi mi? Eğer ona karşı hâlâ bir şeyler hissediyorsan bana söylemelisin."

"Hayır," diye itiraz ediyorum, sesimi fısıltıda tutmaya çalışarak. "Jack'e karşı hâlâ bir şeyler hissetmiyorum. Hem de hiç. Onu tekrar görmek sadece seninle ne kadar mutlu olduğumu pekiştirdi."

"Harika o zaman," diyor. "Peki neden o dövmeyi saklamak istiyorsun?" "İstemiyorum."

"O zaman bir sorun yok, değil mi?" diye soruyor ve ben telaşlandığımı hissediyorum. "Daha fazla zaman istiyorum."

"Ne için daha fazla zaman?"

"Daha fazla zaman... Bilmiyorum... Planlamak için. Fikirler üretmek için."

Sonra bana tekrar vurdu. "Bebeğim, zaman yok. O koridorda yürümeni istiyorum, gerçekten. Ama bileğinde *bununla* değil. Aslında, o gidene kadar tek bir şey bile planlayamayız. Bu benim için doğru olmaz. Bunu anlayabiliyor musun?"

Sadece başımı sallayabiliyorum.

"Teşekkürler bebeğim. O zaman şimdiki zaman gibisi yok." "Evet, ama..."

"Safir fikrini beğenmedin mi?" "Hayır, safir fikrini seviyorum."

"Güzel," diyor gülümseyerek. "Çünkü teninizde bu kadar güzel ve ikonik bir şey olması fikrine bayılıyorum. Eminim onu çarpıcı hale getireceklerdir."

Ne yaptıklarına dair biraz fikir edinmek için tezgâha geri dönüyorum ve Ant haklı. Şu anda bile, taslak halindeki tasarım gerçekten çarpıcı görünüyor.

"Beğendin mi?" diye sorar kadın.

"Evet. Gerçekten güzel görünüyor."

Ant arkamdan yaklaşıyor ve elini tekrar belime koyuyor. "Ne yetenek ama," diyor.

Resim gerçekten çok güzel. Muhteşem, bükülmüş bir kurdeleyle çevrili güzel, büyük bir safir mücevher. Hepsi sonsuzluk döngüsünü silmek için hazır.

Keşke bu konuda kendimi iyi hissetseydim.

Bileziğimi yolumdan çekiyorum ve parmaklarım içgüdüsel olarak onu okşuyor, yıllar boyunca daha önce pek çok kez yaptığım gibi çizgileri takip ediyor. Jack'in aynı noktayı gıdıkladığını ve ortasına bir öpücük kondurarak beni sevdiğini söylediğini hatırlıyorum. Bunu özlemiyorum ama o kadar duygusal bir hatıra ki, kaybettiğim için midemin bulandığını hissediyorum.

Tasarım imzalanırken ve ben bankta otururken nefeslerim sığlaşıyor. Sanatçı,

"Rahatla ve çok fazla gelirse bana söyle," diyor, "ara verelim."

Yine de iğnelerden korkmuyorum. Kendimin bir parçasına veda etmekten korkuyorum.

"Onu göreceğim için çok heyecanlıyım," diyor Ant ve yüzündeki gülümseme tartışılmayacak kadar fazla.

Bileziğimi çıkarıp bileğimi sanatçıya uzatıyorum, o da bileğimi yerine oturtuyor ve çalışmasına başlamak için şablonu yerleştiriyor. Başlamadan önce bir nefes alıyorum, çünkü bu o.

Orijinal dövme için Jack ve Michelle ile birlikte yerimde oturduğumu hatırlıyorum. Tasarıma başladıklarında ne kadar heyecanlandığımı hatırlıyorum - sonsuza dek benim olacağını düşündüğüm adamın vasiyeti olarak parlak bir şekilde sırtıyordum. İçimi bir sızı kaplıyor, ağlamak istiyorum ama ağlamıyorum, sadece nefes alıyorum ve Ant'a gülümsemeye zorluyorum.

Onun gülümsemesi bana rahatlamam için yeterli gücü veriyor, çünkü sanırım bunu ona borçluyum. Bana yeminlerini ilan ettiğinde kolumda eski sevgilimin dövmesini istemiyorsa, bu anlaşılabilir bir şey olmalı ve tüm anılar geçip gidiyor.

Sanatçıyı çalışırken izlemiyorum, sadece dışarıdaki sokağa bakıyorum, geçen insanları izliyorum. Kaç tanesi bana verilen hayallere yaklaşabilir ki? Kaç tanesi Ant gibi muhteşem, cömert ve kararlı bir partnerle birlikte olmayı hayal edebilir?

Neredeyse hiçbirini.

"Harika gidiyor," diyor Ant, derimden silinen anıları izlemediğimin açıkça farkında. Cevap vermiyorum, sadece kendime sonsuzluk döngüsünün her zaman orada, yeni aşkımın sembolünün altında kalacağını söylüyorum.

Ne kadar sürdüğünü bilmiyorum, ama sanatçı bunu bir *al* bakalım ve son bir silme ile duyuruyor

onu sarmadan önce.

Evet, çok çarpıcı. Güzel, cesur ve sonsuzluk döngüsünden daha büyük. Pembenin izi bile kalmamış.

"Teşekkür ederim," diyorum ona. "Gerçekten yeteneklisiniz."

"Rica ederim," diye yanıtlıyor ve Ant'a gülümsüyor. "Belki bir dahaki sefere başka bir tane istediğinde rezervasyon yaptırırısın. Sana bir servet kazandırır."

Sırıtişi çok soğuk. "Bunun için endişelenme. Bir dahaki sefer olmayacak."

Onu dışarı kadar takip ediyorum, bakmamak için içgüdüsel olarak kolumu aşağı çekiyorum. Arabaya geri dönüyorum, emniyet kemerini takarken bileğimi çarpmamaya dikkat ediyorum ve yüzümdeki gülümsemeyi koruduğumdan emin oluyorum.

"Bebeğim, çok cesurdun," diyor Ant bana. "Hediyemi kabul ettiğin için çok mutluyum."

Ona genel bir *teşekkür ediyorum* ama içimden gelmiyor. Bu sefer değil. Seçme şansım yokmuş gibi hissediyorum.

Ülkeyi geçerken pencereden yola odaklanıyorum, ailem ve onlarla geçirdiğimiz gün hakkında küçük konuşmalar yapıyorum, Jack konusundan ne pahasına olursa olsun kaçındığımdan emin oluyorum. Günün saçma kısımlarını geride bıraktığımızı, nişanlımla kanepede bir gece geçirmek için sabırsızlandığımızı sanıyorum ama öyle değil. Malvern'e girdiğimizde Ant'ın yüzünde o büyük sırıtışlarından biri ve gözlerinde kirli bir parıltı vardı.

"Senin için çok güzel bir gece olacak. Umarım buna hazırsındır."

Kalbimin bir anda durduğuna eminim.

Midem sanki bir dağdan düşüyormuş gibi hissediyorum, ona bakarken gözlerim açılıyor.

"Yani ziyaretçilerimiz mi var?"

"Evet," diye gülüyor. "Bir sürü ziyaretçi. Biz yatmaya hazır olduğumuzda sen bir sürü yarak ve eğlence yaşıyor olacaksın."

Bu gece sik ve eğlence istemiyorum, özellikle de bileğimde yeni bir dövme varken. Zaman aşımına uğratiyormuşum ya da heyecanına saygısızlık ediyormuşum gibi görünmeden bunu ona iletecek kelimeler bulmaya çalışıyorum, bu yüzden araba yoluna yanaşıp Gerwyn'in arabasını evin önüne park etmiş görünce kalbim sevinçten yerinden fırlıyor.

Bunun için teşekkürler.

Kalbim sadece rahatlamakla değil, onu görme düşüncesiyle de çarpıyor. Kıkır kıkır gülüşü ve kolları kıvrılmış şirin, kareli gömleği. Çok hızlı bir şekilde benim için harika bir arkadaş oldu.

"Lanet olsun," diye tersliyor Ant. "Sabahtan önce dönmemesi gerekiyordu."

"Yine de sorun değil, değil mi?" Ona sordum. "Eminim ziyaretçileri başka bir güne ayarlayabilirsin..."

Bana saçmalıyormuşum gibi bakıp alay ediyor. "Bunu neden yapayım ki?"

Kendimi aptal gibi hissediyorum. "Çünkü Gerwyn evde." "Ve?"

"Ve muhtemelen bizi görmek istiyordur." Gülmeye çalışıyorum. "Muhtemelen yatağa gitmeye çalışırken sahanlıkta bir erkek kuyruğu görmek istemeyecektir."

"Neden yapmasın ki?" Ant'ın gözleri çok keskindi. Çok suçlayıcı. "Yatak odasında yaptıklarımızdan utanıyor musun Cass? Gerwyn'in bunu umursayacağını mı sanıyorsun?"

"Hayır, utanmıyorum."

"Güzel," diyor. "Gerwyn bazen kendini beğenmiş bir hıyar olabiliyor ama yine de

burnunu bizim içimizden çekecek ve çekecek. Burası benim evim, onun değil."

Benim evim. Bizim evimiz değil.

Ant bu sefer arabanın kapısını benim için açmıyor, sadece iniyor ve valizleri boşaltıyor. Onu eve kadar takip ediyorum ve kalbim yeniden küt küt atmaya başlıyor.

Bunu kendime inkar edemem. Utanç mı, mahcubiyet mi, yoksa Gerwyn gibi bir dostun beni o halde görmesini istememek mi, bilemiyorum ama Ant'ın geceyi iptal edip rahat bir kutlama gecesi geçirmesini tercih ederdim.

Keşke bunu ona söyleyecek kararlılığa sahip olsaydım.

Ant kapıyı açıyor ve ben bir şok daha yaşıyorum, çünkü tıpkı annemle babamın evi gibi. Gerwyn evi balonlar ve afişlerle donatmıştı. Gerwyn'in koşarak yanımıza geldiğini, yüzünde mutlu bir gülümsemeyle kıkırdadığını görünce mutluluktan havalara uçuyorum.

"Sürpriz! Mutlu iftimizin şerefine! Hip hip hooray!"

İçgüdüsel olarak mesafeyi kapatıyorum ve ona sıkıca sarılıyorum. İçgüdüsel olarak gitmesine izin vermek istemiyorum. İçgüdüsel olarak pizza, sohbet ve bir tur daha Dirty Dancing ve kolay kakhaha ile saklanmak istiyorum.

İçgüdüsel olarak bir arkadaşa ihtiyacım var.

Arkadaşıma. Arkadaşımıza. Gerwyn'e ihtiyacım var.

Görünüşe göre Ant öyle düşünmüyor. Ona üstünkörü bir gülümseme ile *eve erken geldin* diyor.

Gerwyn kıkırdar. "Um, evet. En iyi arkadaşım evleniyor, bunu kutlamak için eve bir gün erken uçmaya değer diye düşündüm." Alaycılığındaki espriye bayılıyorum. "ok heyecanlanma ama mutfakta sana bir pasta hazırladım. Sürpriz!"

"Önce bize danışmalıydın," der Ant, çabalarından etkilenmediği bellidir. "Planlarımız var."

Gerwyn kendine kızmış görünüyor.

"Kahretsin, özür dilerim. Fark etmemiştim. Benim hatam." Etraftaki balonlara bakar. "Bunları indirip sizi yalnız bırakabilirim. Ben odama çıkıp yarın için rapor hazırlamaya başlayacağım. Hiç sorun değil."

O zaman Ant gözlerindeki o kirli parıltıyla ona sırtıyor ve gülerek ceketini asarken ne kadar rahat olduğunu görmek tüylerimi ürpertiyor.

"Muhtemelen yatak odana kapanmak isteyeceksin, Ger. Ziyaretilerimiz geliyor. Onlar gelmeden kalkıp gitsen iyi olur. Balonları indirmene gerek yok. Çocuklar doyduktan sonra onlara kutlama amaçlı bir veda hediyesi vereceğim. Belki sonrasında biraz pasta bile dağıtırız."

Kendimi yeniden hasta hissediyorum ve Gerwyn'e zar zor bakabiliyorum. "Yatak odasında misafir mi ağırlıyorsun?"

Gerwyn soruyor.

Bu terimin onun ağzından çıkmasından nefret ediyorum. Onun ağzından çıkınca kulağa çok farklı geliyor.

"Evet, yatak odasına misafirlerimiz gelecek." Karınca alaycı bir şekilde güler. "Gerçekten."

Gerwyn bana bakarken kendimi çok garip hissediyorum. Kahretsin, gözleri benimkilerle buluştuğunda kendimi sürtük bir pislik gibi hissediyorum.

Ama beni yargılamıyor. Bakışlarında soğukluk, iğrenme ya da onaylamama belirtisi bile yok.

"Tamam," diyor. "Seni yalnız bıraksam iyi olacak. Kendine pasta al, Cass."

"Teşekkürler," diye yanıtlıyorum. "Gerçekten minnettarım. Seni evde görmek harika."

"Sen de," diyor, çoktan merdivenleri çıkarken. "İkinizi de tebrik ederim, sabah görüşürüz."

Yukarıya attığı her adımı izliyor, bir dilim kek yemesi için onu geri çağırma dürtüsüyle savaşıyorum

Çünkü akşamı beni ucuz, kolay bir sürtük gibi becermek isteyen bir sürü yabancıyla geçirmek istemiyorum.

Onunla geçirmek istiyorum.

CHAPTER

Fifty-Five

Gerwyn

I Sahanlıktan yatak odama geçerken kendimi tam bir aptal gibi hissediyor, utanç içinde kuyruğumu bacaklarımın arasına sıkıştırarak geri çekiliyorum. Dizüstü bilgisayarım çoktan hazırды, ama o kadar da aptal değilim.

Bu akşam raporlamaya odaklanabileceğime inanıyorum. Bir yerlere gidip onları kendi hallerine bırakmalıyım, ama tek başıma dışarı çıkıp üzüntülerimi boğacağım. Yaşamamam gereken üzüntüler. Bu çok aptalca.

Cass ve Ant'ın üst kattaki odada kimlerle birlikte olmak istedikleri beni ilgilendirmez. Merdivenleri kimin tırmandığı ve orada ne yaptıkları beni ilgilendirmez ve bu sorun değil. Ant ve Cass eğlendiği sürece sorun yok. Kimin umurunda?

Benim için. Umurumda.

Ama yapmamalıyım.

Dizüstü bilgisayarımı kucağıma çekip yanıtlanması gereken e-postalar arasında geziniyorum. Başparmakla onaylamaktan biraz daha fazlasına ihtiyaç duyan kolay olanları yanıtlıyor, ciddi beyin gücü gerektirenlerden kaçınıyorum.

Her saniyesinden nefret etsem de beyin gücüm tek bir şeye odaklanmış durumda.

O yatak odasında kim olacak ve ona ne yapacaklar?

Ant'ı, pasta ve kahkahalarla geçecek basit bir üçlü olacağını düşünemeyecek kadar iyi tanıyorum.

Bu gece odamdaki banyoyu kullanabilirdim ama kullanmıyorum. Tuvalet ihtiyacım olduğunda

sahanlığı geçip ana banyoya gidiyorum, aşağıda neler olup bittiğini kontrol etmek için merdivenlerin tepesinde durduğumdan emin oluyorum.

İkisinin de sesini duyabiliyorum ama seslerinde hiçbir yükselme ya da tedirginlik yok. Sadece bir boğukluk

Gevezelik.

Ant bir şişe şampanya açarken çıkan sesi duyacak kadar uzun süre orada duruyorum. Cass insanlar gelmeye başlamadan önce çok mu içiyor olacak?

Hayır, tabii ki değil. Kendi paranoyamı lanetliyorum.

Ant bunun olmasına izin vermezdi. Ne yaptığını bilmeyecek kadar sarhoş olmasına izin vermezdi.

Yine de yatak odamın kapısını birazcık açık bırakacağım.

Yatağıma geri döndüm, merdivenlerdeki ayak seslerini duyduğumda çalışmakla meşgul olduğuma dair kendimi kandırıyorum. Kalbim güm güm atıyor, sahanlıkta sadece ikisinin olduğunu fark edince biraz sakinleşiyorum.

"Hadi yapalım şunu bebeğim. Harika olacaksın. Merak etme."

Ant'ın sesi kulaklarımı tırmalıyor. Her zamanki otoriter tonu, şefkatle maskelenmiş. Toplantılarda istediğini elde etmek istediğinde bunu birçok kez duydum.

Merak etme.

Endişeli mi? Endişelendiği için mi Cass'e güven veriyor?

Hayır. Paranoyaklaşıyorum.

Müzik açıp sesini bastırabilirim ama bunu yapmak istemiyorum.

Endişeli mi? Sarhoş mu? Düşük performans göstermekten mi endişeleniyor? Neden herhangi bir şey için endişelensin ki?

Durdur şunu. Durdurmak zorundayım. Bu saf paranoya.

Birkaç dakika sonra Ant'ın ayak sesleri sahanlığa geri dönüyor ve kalbim tekrar güm güm atıyor, yukarıya kimi getireceğini merak ediyorum.

Hiç kimse. Ayak sesleri tek başına geri geliyor.

Yatak odalarına dönmeden önce sahanlıkta bir şampanya patlaması daha duyuyorum.

İkinci şişe mi? Olamaz. Çok erken olur.

Saati kontrol ettim. Evet, çok erken.

Ant ve Cass'in yatak odalarından çıktıklarını duymama otuz dakikadan az bir süre kaldı. Tüm bu süre boyunca ekranımda aynı e-posta taslağı duruyordu, parmaklarım işe yaramıyordu.

Yatak odasının kapısının açıldığını duyduğumda midem bulanıyor. Sesi yüksek ve güçlü.

"Hadi Cass. Vakit geldi."

Sesini duymak için kulak kabartıyorum ama konuşmuyor. Bu sefer ona endişelenmemesini söylemiyor. Güzel.

Kapı arkalarından kapanıyor ve onu yatağın üzerinde, bir kalabalığın gelip onu çıplak görmesini beklerken hayal ediyorum. Onu *becermek* için.

Midemi bulandırıyor ama kendime sorun olmadığını söylüyorum.

Bu beni i l g i l e n d i r m e z . Eğer sevdiği buysa, bu harika. Onun için harika bir eşleşme. Mutlu çifti tebrik ederiz.

Ant ikinci kez aşağı indiğinde parmaklarım hâlâ işe yaramaz halde, bir yaş gibi görünen bir süredir ekranıma bakıyorum. Kulaklarım dikkatle odaklanmış durumda ve eğer yanında bir şişe daha şampanya getiriyorsa bunu yapacağım.

Paranoyak ya da değil - sadece onun içmesi muhtemelken üçüncü bir şişe şampanya patlaması duyarsam, orada olacağım.

Bu sefer onunla birlikte gelen üçüncü bir şişe şampanya değildi ve öyle olacağını düşündüğüm için aptalın tekiydim. Ağır ayak sesleri ve kahkahalar. Tanrım, burada

Ant onları iniş boyunca yönlendirirken yanında en az dört adam var.

Tepemin tasını attıran kahkahalar, ayak sesleri değil. Sanki hiçbir şey değilmiş gibi o *tatlı, ateşli amcığını* almaktan bahsederken o odadaki muhteşem kadına yapılan bariz saygısızlık. Bir görev için sahanlıkta yürüyorlar, ama siktir et - beni ilgilendirmes ya da ilgilendirmes, oraya giren türden insanları görmek istiyorum. Yatağımdan kalkıp dizüstü bilgisayarımı yorganın üzerine bırakıyorum, elektrik kablosu takılınca küfrediyorum. Yatak odasının kapısına olabildiğince çabuk ulaşıyorum ama tahmin edilebileceği gibi Ant beni engelliyor.

Ben bunu yaparken kapımda beliriyor ve az önce orada ne duyduğumu tam olarak bildiği için yüzünde bir sırıtma var.

"Sakin ol, Haçlı. Haberciliğine devam et ve burnunu dışarıda tut. Sana daha önce de söyledim, kız bundan hoşlanıyor. İstersen git ve bir bak. Bacaklarını açtığına ne kadar mutlu bir kız olduğunu göreceksin. Sikini yalarken, senin şirin çikolatalı pastanı yerken olduğundan çok daha parlak bir şekilde gülümseyecek, inan bana."

Ant o kadar rahat ve kendinden emin ki kendimi ahmak gibi hissediyorum. Rahatlık ve özgüven olsun ya da olmasın, bu durum şu anda onun suratına yumruk atma isteğimi engellemiyor.

Yumruklarımın sıkıldığını görüyor olmalı ama bunu önemsiz bir şeymiş gibi geçiştiriyor.

"Tanrım," diye gülüyor. "Cidden Ger, eğer kendini beğenmişlik yapmak istiyorsan, git onları teker teker kontrol et. İstersen sana CV'lerinin bir kopyasını verebilirim. Onlarla röportaj yapmak ister misin?"

"Kes şunu Ant," diye cevap veriyorum, tüylerim hala diken diken, ama o gözlerini deviriyor.

"Bunu durdurması gereken kişi sensin. Tanrı aşkına, bu G.A.T.A. değil. Bu benim nişanlığımın amının sikilmesini istemesi." O pis kahkahasını atıyor. "Diğer sürtük deliklerinin yanı sıra."

Beni zorluyor. Bunu gözlerinde görüyorum. Oraya girip kendimi rezil etmemi istiyor ki yıllarca beni bu konuda kıskırtabilsin. *Ve bunu benim üzerimde tutacak.*

İşte geliyor. Geleceğini biliyordum.

"Tabii bu başka bir şeyle ilgili değilse?" diyor, daha önce pek çok kez gördüğüm o şüpheli bakışla.

"Başka ne olabilir ki?" Çok iyi bilmeme rağmen cevap veriyorum.

"Nişanlığım ne yaptığım aşırı derecede ilgilenebileceğinizi düşündüm. Bunun bir sebebi var mı? Sen de mi gitmek istiyorsun?"

Onunla alay ettim. "Hayır, Ant."

"Sorun değil. İsteseydin seni suçlamazdım. Diğerleriyle birlikte orada olmak istemezsen aptallık etmiş olursun. Ön sırada oturmak ister misin?"

Yüzümü buruşturup tekrar alay ediyorum. "Hayır, teşekkür ederim."

Bana gülüyor. "Güzel, mükemmel. O zaman şu kapıyı kapatsak iyi olur, yoksa pis müziği duyabilirsiniz."

Kesinlikle pis müziği duymak istemiyorum, bu yüzden o hala gülerken kapıyı yüzüne kapattım. Yatak odasına gidiyor ve hayır, pis müziği duymak istemiyorum. Hiçbir şey duymak istemiyorum. İçerideki kalabalık istediği kadar beğensin, ben beğenmeyeceğim - o saygısız herifler Cass'i böyle kullanırken olmaz.

Dizüstü bilgisayarımı yatağıma geri dönüyorum, düşüncelerim yuvarlanırken aptal gibi ekrana bakıyorum. Sikerim böyle işi.

Tek düşünebildiğim orada ne haltlar dönüyor olabileceği. Yani yine siktir et bu boku.

Yatak odamın kapısını açıp kaos seslerini dinliyorum ama hiç ses yok.

Paranoyaklaşıyorum.

Hiçbir şey olmamış gibi dizüstü bilgisayarımın başında oturabileceğimi düşünüyorsam aptalın tekiyim. Ayrıca Ant'ın bu durumda kontrolden çıkacağını bir an için bile düşünsem, ben de bir meme oluyorum. En azından bundan emin olabiliriz. Ant

orada neler olduğunu tam olarak biliyor. Cass'in neyi sevip neyi sevmediğini bilecek. İçeride kimin olduğunu ve ona ne yapacaklarını ve Cass'in de bundan zevk alıp almadığını bilecek.

Onu seviyor.

Ona tapıyor.

Onun ne kadar inanılmaz bir kadın olduğunu biliyor. Tıpkı benim bildiğim gibi.

CHAPTER

Fifty-Six

Cass

I Kendime erkeklerin kapıdan girmesini istediğimi söylemeye çalışıyorum ama işe yaramıyor. Takım elbiseli dört adam, ellerinde sikleri olan yabancılardan oluşan bir bulanıklıktan başka bir şey değil.

Yine de bacaklarımı yukarı kaldırıyorum ve tıpkı Ant'ın söylediği gibi klitorisimi çalıştırıyorum. "Onun pis amını ilk kim kullanmak ister?" diye soruyor kalabalığa. "Ben," diyor adamlardan biri gülerek.

Koyu renk saçları ve kesilmiş sakalı var, temiz, düzgün ve pahalı kolonya kokuyor ama içtiğim kadar De Chante içtiğime gerçekten çok memnunum.

Bu gece çok farklı hissediyorum. *Ant* bu gece farklı görünüyor, sırtışı her zamankinden daha yoğun. Tüm ruh hali kötü hissettiriyor ve Ant'ın saf şehvet dolu bakışları *beni* havaya sokmaya yetmiyor. Kendini bacaklarımın arasına yerleştiren adam sadece takım elbiseli bir adam ve aleti dışarıda. Dört yabancidan rastgele biri.

Amımı o kadar güzel okşuyor ki gözlerimi kapatıp buna odaklanmaya çalışıyorum. Önce parmaklarını kullanıyor, üçü birden giriyor ama anlamsız. Hiç havamda değilim.

"O zaman ona ne kadar beğendiğini söyle," diyor Ant ve ben de sahte bir rol yaparak gülümsüyorum. "Evet, hoşuma gitti... Gerçekten hoşuma gitti..."

Yine de Ant sahtekârlığa inanmıyor.

"Bundan daha yüksek sesle, bebeğim. Gerçekten söyle," diyor. "Ona ne kadar

minnettar olduğunu göster." Minnettar mı? Ne için? Bir adamın işe yaramaz
parmakları amımda olduğu için mi? Üzgünüm, *amcık*.
şartlara ne kadar çabuk uyum sağlayabildiğin inanılmaz. Bu kaltaklığa alışmaya başlıyorum.

ve o kadar sarhoşum ki bacaklarımın arasındaki adam kendini hizalayıp içeri girdiğinde o kadar da şaşırıyorum. Ve anlamsız hissediyorum... değersiz.

Şüphelerimi yok edebilecek tek şeye dönüyorum. Yüzündeki gurur ışıltısını görmek için Ant'a bakıyorum. Ama orada değildi.

"Ciddiyim bebeğim," diye tekrarlıyor. "Bütün bu lanet odaya yarağa ne kadar muhtaç olduğunu göster, yoksa sana vermeyecekler. Bunu kaçırmak istemezsin, değil mi tatlım?"

Gülümsüyor ama gözleri sıcak değil. Bu içimde bir burkulma yaratıyor. Onu gururlu ve azgın görmek beni teşvik ederdi ama bu alışık olduğum Ant değil.

Ant ne kadar sürtük olduğumu haykırmamı ve çığlık atmamı istiyor, elbette, normali bu. Ama bu gece zorlama gibi görünüyor, en başından beri ve bu beni ürpertiyor.

İçimde bir şüphe var ama bunu hissetmek istemiyorum...

Çok uzun süre sessiz kalmış olmalıyım, çünkü Ant sırtışının ardında kızgın görünüyor.

"Kahrolası yeri inlet bebeğim. Pis bir sürtük gibi buna ihtiyacın olduğunu kanıtla."

Ama bu sefer hiçbir şey kanıtlama ihtiyacı hissetmiyorum.

Bacaklarımın arasındaki adam hızını artırıyor. Bu beni inletmeye yetiyor.

Ant'ın sesi daha da koyulaşüyor. "Daha yüksek sesle! Bunun için yalvar, seni pis kaltak!"

Ama yapamam. Gerwyn sahanlıktayken olmaz. Onun burada olduğunu bilmek, balonlar ve *sürprizler* eşliğinde kapıdan girdiğimiz andan beri midemi *bulandırıyor!*

Beni siken adam bacaklarımı bıraktı, göğüslerimi sertçe kavradı ve beni derinden çarptı. Ağlamamak için kendimi zor tutuyorum.

"Daha yüksek sesle, sürtük! Ona istediğini söyle!"

Ant'a baktığımda gözlerinin alev alev yandığını, dudağının seğirdiğini görüyorum.

"Kahretsin, evet," diyor uygun adamım, sesi derin ve yüksek, "en sıkı amcığa sahip olduğunu söylediğinde haklıydın." Homurdanarak bana vuruyor ve ben tekrar haykırıyorum, yüzüm utançtan yanıyor. Eminim Gerwyn onu duymuştur... ve benim çığlığımı.

"Bir sürtük gibi çığlık at!" Ant bağırıyor.

Bir sürtük gibi çığlık atmamın imkanı yok. Tüm aklım sahanlıktaki Gerwyn'de.

İçimdeki adama karşı hareket ediyorum, kalçalarımı kıvırıyorum, kendimi bundan zevk aldığıma inanmaya zorluyorum. Onun için inliyorum, onun için gülümsüyorum ve bana ne kadar sert vurmasını istediğimi söylüyorum ve o da hızını artırıyor, kuvvetle vuruyor, bacaklarım daha yükseğe çıkıyor, böylece klitorisime sürtünüyor. İnemelerim biraz daha yükseliyor ve nefeslerim hızlanıyor, umarım bu yeterli olur. Klitorisim karıncalanıyor ve içimdeki horoz hedefe yaklaşıyor ve bu... evet... bu güzel... bu güzel...

Bu sefer gerçek bir istekle, yüzümde gerçek bir şampanya sırtışıyla Ant'a bakıyorum ama Ant benden memnun değil.

"Tüm sahip olduğun bu mu? Gerçekten de yalvarmadan bu yarakları hak edeceğini mi sanıyorsun?"

Cevabım yok.

"O sikler için yalvar, sürtük. Beni hayal kırıklığına uğratma!" Kalbim küt küt atıyor. Ant'ı hayal kırıklığına uğratmak... Yapamam.

Adamlara tek tek bakıyorum, olmamı istedikleri fahişe gibi yaraklarına hayran hayran bakıyorum. Her birine *lütfen diye* fısıldıyorum, sesimin çaresiz çıktığından emin oluyorum ve ağzımı sonuna kadar açıp gırtlığımı sunuyorum. Şu anda istediğim şey bu - adamlar ağzımı aynı

anda iki kez beceriyor, böylece denesem bile bir sürtük gibi çığlık atamam.

Adamlardan ikisi diz çöküyor ve ben horoz emmeye hazırlanırken rahatlama içimi yıkıyor, ama Ant alaycı bir tavırla *hayır* diyor.

"Henüz siklerinizi hak etmedi. Sürtüklerin yalvarması gerekir."

"Lütfen," diyorum bir numaralı adamın siki hâlâ içime girerken nefes nefese inleyerek. "Lütfen boğazımı sik... lütfen..."

Çocuklar bu durumdan memnun görünüyor, homurdanarak onaylıyorlar ama Ant memnun değil.

"Bu acınası bir yalvarma girişimi," diyor ve sözleri beni çok utandırıyor.

Taptığım adam normalde bana gülümser, kendi homurtularıyla beni cesaretlendirirdi, ama sanki başarısız oluyormuşum gibi çok sert görünüyor - amıma vuran adam yükünü boşaltmak için hızlansa bile.

"Daha yüksek sesle!" Ant bana söyledi. "Ciddiyim. Ciddiymişsin gibi yalvar onlara!"

İşte o zaman fark ettim. Bu odadaki erkekleri memnun etmekle ya da onu memnun etmekle ilgili değil ve kesinlikle *beni* memnun etmekle de ilgili değil. Bunun beni sınırlarıma kadar zorlamakla ve kamerada pis bir sürtük gibi görünmemi istemekle hiçbir ilgisi yok.

Gerwyn hakkında.

Ant'ın istediği de bu. Evi inletmemi istiyor, çünkü Gerwyn de bizimle birlikte evde. Gerwyn'in yalvardığımı duymasını istiyor.

Bunun farkına varmak beni durdurdu, çünkü hayır. HAYIR.

"Tanrı aşkına," diye başını sallıyor Ant. "Peki, sürtük. Sunulanlardan bu kadar etkilenmediysen, sana etkileneceğin bir şey versek iyi olur." Sırtarak baktığı adamlar. "İkisini birden alın. Amını ve götünü aynı anda siki, eğer bu işe yaramazsa üçünüzü de alabilir. Ona çığlık atacak bir şey verin."

Beni siken adam son bir hamle yaparak döllerini içime boşalttı. Çekiliyor ve ağzımı sikecek olan iki kişi yerlerini değiştiriyor. Onlardan birinin üzerine çekiliyorum ve o adam öncekinden daha büyük. Gerçekten ritme girebilmem için birkaç inleme ve birkaç nazik sallanma gerekiyor ama yapıyorum. Onun üzerinde daire çiziyorum ve başımı arkaya eğerken klitorisimi ovuyorum.

Odanın bundan keyif aldığımı anlaması için yüksek sesle bağırmama gerek yok, ama Ant bunu umursamıyor.

"Haydi, seni pis sürtük," diye itiyor. "İstedığın kadar bağır, sadece minnettar olduğunu bilmelerini sağla."

Beni öne iten ve kalabalığa kıcımlı sunan oydu.

Biri kıcımlı açıyor ve üzerime tükürüyor, iki parmağını içeri sokuyor ve bu beni inletmeye yetiyor.

Ant yanıma çömelmiş, ağzını kulağıma dayamışken kendimi uzakta hissediyorum.

"Hadi bebeğim, uslu ol ve çocuklar için çığlık at. Yap şunu!"

Altımdaki adam daha hızlı kamburlaşıyor ve gerçekten büyük. Acıtıyor.

"Ciddiymişsin gibi haykır," diye fısıldar Ant. "Senin derdin ne lan? Bundan zevk almıyor musun? Eğer hoşlanmıyorsan, bunu söylemen gerek. Eğer benim istediğimi istemiyorsan, bu konuda dürüst olmalısın."

Kendimi çok zayıf hissediyorum çünkü onu reddetmek istemiyorum. Parmaklar kıcımdan çekilirken ve siki başı beni iki kat siki için sıraya girerken kendimi destekliyorum. Amım, içimi dolduran büyük bir yarağın gücüne karşı zaten zorlanıyor ve kıcımlı yanıyor, acıyor ve beni inletiyor ve çılgınca hızlı... çılgınca.

Yine de Ant'ı hayal kırıklığına uğratmak istemiyorum. Nişanlımı. İçim cız etse de yüksek sesle yalvardığımdan emin oluyorum.

"Sert, evet... lütfen. Sik beni!"

Sesimi odanın içinde bu kadar yüksek duymak berbat bir his ve tek umudum, *duam* Gerwyn'in duymaması

Ben. Ağzım kurudu. Kalbim hızla atıyor.

"Bu biraz daha iyi," diye pis bir kahkaha attı Ant, sanki ucuza satılan ve performansı düşük bir oyuncakmışım gibi.

Bileğim hala sarılı, dövmem filmin altında taze ve bir şekilde, garip bir şekilde, bunun anıyı lekeleyeceğini biliyorum. Bu sadece Ant'ın bana verdiği hediyenin derime kazınmış bir sembolü olmayacak. Kendimi, ağzım açık ıslak bir karmaşa olana kadar beni kullanmak isteyen bir erkek kalabalığına sunmamın bir sembolü olacak.

Belki de sahanlıkta bir arkadaşım olmasaydı durum benim için bu kadar açık olmazdı...

"Merak etme bebeğim," diyor Ant. "Herkes amını sonuna kadar açmaktan hoşlandığını söyledim, çünkü sen de bundan hoşlanıyorsun, değil mi sürtük?"

Ne söylememi istediğini biliyorum ama söyleyemiyorum.

"Peki," diyor. "Gerçekten, çocuklar. Onu istediği gibi pis bir orospu gibi becerin. Bu akşam kötü bir kız gibi davranıyor, sizi test etmeye çalışıyor."

İyi, dedi. Umarım öyledir.

Sırtımı kamburlaştırıyorum, kendimi olabildiğince çabuk güce teslim etmeye çalışıyorum. Bu adamları ne kadar azdırabilirsem ve benden istediklerini onlara ne kadar hızlı verebilirsem... bu oyun o kadar çabuk bitecek.

Ağzımı horoz için açıyorum ve biri bana veriyor.

Bileğimdeki dövme yeni olmasına rağmen elimi uzatıyorum ve biri elimi aletin etrafında gezdiriyor.

Bana ne vermek isterlerse alabileceğimi düşündüm, ta ki amımı kullanan adam sikiyle birlikte parmaklarını da içimde çalıştırmaya çalışana kadar.

"İşte böyle," diye onu cesaretlendirir Ant. "Şu sürtük amcığı ger. Belki o zaman güzel ve yüksek sesle ciyaklar."

Hayır. Ağzımdaki sikin etrafında inliyorum ve kalçalarımı kapatmaya çalışıyorum.

"Aç şu lanet bacaklarını!" Ant havlıyor ve bunu takip eden sinsi kahkahasından nefret ediyorum.

"İnan bana, bu sadece başlangıç. Bu gece bundan çok daha büyüğünü alacaksın."

Bacaklarımı tekrar ayırmaya zorluyorum ama titriyorlar.

Boğazımdaki alele öğürüyorum, amım hala yayılmış durumda ve burada neler olduğu her zamankinden daha açık. Bu, beni isteyen insanlarla hevesle oynanan bir oyun değil. Bu adamlar eşikten adımlarını atmadan önce ne yapacaklarını biliyorlar. Bana ne yapacaklarını ve benim onlardan ne alacağımı biliyorlar.

"Bağır bebeğim," dedi Ant bana. "Bırak dünya senin ne kadar tatlı, pis bir sürtük olduğunu bilsin."

Yine aynı mantra ile yalvarmamı, ciyaklamamı ve çığlık atmamı istiyor.

Yine de bilmesini istediği dünya değil. Gerwyn. En iyi arkadaşı. *Benim* arkadaşım. Ve hayır. HAYIR. Ağlamayacağım. Bir sürtük olduğumu haykırmayacağım. Gerwyn'in beni duymasına izin vermeyeceğim.

Göğüslerim tokatlanıyor. Boğazım sikiliyor ve daha çok boğuluyorum ama bağırmıyorum. Evin altını üstüne *getirmeyeceğim*. Ne kadar acırsa acısın, ne kadar içmiş olursam olayım ya da onları Ant'ın istediği gibi bir sürtük olduğuma ikna etmek için ne kadar çabalarsam çabalayayım.

Kararlıyım. Azimliyim. Değişmez.

Ama, öyle görünüyor ki, Ant.

"Eğer horoz için çığlık atmayacaksan, yumruk için çığlık atmaya ne dersin?" Ant bana soruyor ve ben de ona dik dik bakmak zorunda kalıyorum. Çünkü hayır.

HAYIR.

Dayanamıyorum. Yumruk olmaz. Ve kesinlikle Ant olmayan birinden değil.

Sonunda içgüdülerim devreye giriyor ve adamları üzerimden itiyorum, yatağa doğru koşarken nefes nefese kalıyorum,

Çünkü yapamam.

"Geri çekil," diyor Ant, ama sesi bu kez sakın. "Kendine biraz güven prenses. Sadece teslim ol ve tadını çıkar."

Kendime inanmak istemiyorum. Aşağıda balonlarla, kutlamalarla ve Gerwyn'in kahkahalarıyla çevrili bir dilim pasta istiyorum, amıma bir adamın yumruğunu değil.

Ant gülümsüyor. "Güven bana bebeğim, sana sunulan her şeyi kabul edeceksin ve buna bayılacaksın. Ben sana inanıyorum. Bunu biliyorsun, değil mi?"

Hayır. Bilmiyorum.

"Ağlayabilirsin, merak etme," diye fısıldıyor Ant, aynı keyifsiz mantrasını tekrarlayarak. "Sadece herkesin bundan zevk aldığını bildiğinden emin ol... Haçlı'nın içeri dalmasını istemeyiz, değil mi? Senin de buradaki herkes gibi bir sürtük olduğunu bilmesi gerek. Gerçekten bebeğim," diye gülüyor Ant. "İkna edici olsan iyi olur, yoksa Haçlı gerçekten de Haçlı'ya saldırır ve bu da benim için tam bir baş belası olur. Beni hayal kırıklığına uğratma."

Midem çalkalanıyor ve sarsılıyor - bir parçam farklı bir tutkuyla ayağa kalkıyor, çünkü Haçlı'nın içeri dalmasını istiyorum. Bir yanım onun hemen şimdi içeri girmesini ve onlara buradan defolup gitmelerini söylemesini diliyor.

Ant yüz ifademi okumuş olmalı, çünkü bu konuda usta.

"Beni hayal kırıklığına uğratmayacaksın, değil mi?" diye fısıldıyor. "Mola isteyecek misin? Çünkü unutma, burada sorumlu olan sensin. Bunların hepsi senin seçimin... Umarım senin seçimlerin benimkilerle örtüşür..."

Bunlar ruhumu tuzığa düşüren şeytani sihirli kelimeler. Evet. Seçimlerimin onunkilerle eşleşmesini istiyorum. O benim sevdiğim adam. Koridorda birlikte yürüyeceğim adam.

Ama benim seçimlerim onunkilerle uyuşmuyor. Bu gece değil.

Dönüyorum. Dönüyorum. *Evet* ve *hayır* tahterevallisi tarafından parçalanıyorum.

Ve tam burada. Şu anda. Kazanmak *yok*.

Beni takip etmelerini engellemek için elimi kaldırıp yatağa doğru koşmaya başladığımda çocuklar bunu beklemiyordu.

"Bir molaya ihtiyacım var," diyorum. "Birkaç dakikaya ihtiyacım var."

"Haydi, yapabilirsin," diyor Ant bana gülerek. ". Geri çekil ve rahatla. Aptal olma."

Başımı sallıyorum ve canım acısa da sendeleyerek ayağa kalkıyorum.

"Bir molaya ihtiyacım var," diyorum tekrar, ama hiçbirine bakmıyorum. "Biraz hava almaya ihtiyacım var."

"Cass!" Kapıya ulaştığımda Ant sesleniyor ama dinlemiyorum, adımın o odada duyulmasından nefret ediyorum.

Hemen banyoya koşuyorum ve kapının arkasından Ant'ın bornozunu alıyorum. Gerwyn'in yatak odasının önünden koşarak geçerken nefesimi tutuyorum ve dua ediyorum, DUA EDİYORUM, beni o şiltede duymamıştır.

O kıpırdamadan merdivenlere ulaşmayı başarıyorum ve şu anda gerçekten temiz havaya ihtiyacım var. Kafam sinir ve şampanyayla dolup taşıyor ve bacaklarım o kadar titriyor ki ayılmam gerekiyor. Merdivenlerden aceleyle iniyorum, mutfakta tökezliyorum, oturma odasından geçiyorum, sonra veranda kapılarını açıyorum. Terasa çıkıyorum ve nefes alıyorum, nefes alıyorum, nefes alıyorum, kendimi sakinleştirmeye çalışıyorum.

Ama yalnız
değilim. "Cass?"

Gerwyn'i gördüğümde şok içinde sığıyorum. Yanımdakinin o olduğunu anladığımda

rahatlayarak elimi göğsüme bastırıyorum.

"Cass?" diye tekrar sorar. "İyi misin?"

Gece havası, duyularımı bir şekilde toparlamamı sağlayacak kadar beni yakalıyor. Daha yavaş nefes alıyorum, kendimi biraz olsun kontrol edebildiğim için sakinleşiyorum. Sigara içiyor. Tütün dumanının kokusunu alıyorum.

Daha da yaklaşıyor, kaşları endişeyle çatılmış ve üst kattaki sıradan ahmaklarla öyle bir tezat oluşturuyor ki midem bulanıyor.

"Orada neler oluyor?" diye sordu bana. "Sen iyi misin?"

Hayır. Söylemek istiyorum. Hayır, ben iyi değilim. Ucuz bir et parçası gibi kullanılıyorum ve bu canımı acıtıyor ve bunu istemiyorum.

Ama bunu söyleyemem. Ant oradayken olmaz. Ant oradayken bunu söylemek istemiyorum.

"Cass, lütfen..." Gerwyn diyor ki. "Tek yapman gereken bana küçük bir baş selamı vermek ve yemin ederim o adamlardan hiçbiri bir daha sana yaklaşamayacak."

Neredeyse yapıyorum. Neredeyse kafa sallıyordum.

Ama bunu yapamam. Yapamam.

Nefes al, nefes al, nefes al.

"İyiym," diye aptalca bir gülümsemeyle yalan söyledim. "Sadece biraz ara vermeye ihtiyacım vardı. Önemli bir şey değil."

Gerwyn bana inanmıyor. Sigarasından bir nefes daha çekerken gözleri kalın kaşlarının altında odaklanmış durumda.

"Dürüst olmak gerekirse, ben iyiym," diye tekrar yalan söyledim. "Sadece yukarıda biraz bunaldım, hepsi bu."

Bana kesinlikle inanmıyor ve kahretsin, *kahretsin*, içeriden gelen ayak sesleri duyuyorum. Ant'ın sesi *Cass'le* birlikte geliyor. *Cass? Cass? Neredesin?*

Gerwyn bana "Sadece bir kelime ve duracak," diyor ve ben de bunu ona vermek için çok istekliyim. Öyle... ama veranda kapıları açılıyor ve Ant bize katılmak için dışarı çıkıyor.

"İşte buradasın!" Kolunu omuzlarıma dolayan Ant'ın gülümsemesi o kadar parlak ve açık ki.

"Cass, tatlım. İyi misin? İhtiyacın olan temiz havayı aldın mı?"

Ant'ın sesi sıcak ve şefkatli. Beni kendine çekip başıma bir öpücük konduruyor ve keşke kendimi onun kollarında kaybedebilsem diyorum.

Gerwyn uzaklaşıyor ama gözleri hâlâ benimkilere sabitlenmiş, bir savaşçının gücüyle beni tartıyor.

"Bu kadar temiz hava sana yeter mi tatlım?" Ant bana tekrar soruyor. "Belki de bu kadar çok De Chante içmemeliydin, değil mi? Görünüşe göre kafana girmiş."

Her zaman her şeyi benim hatamış gibi göstermesi ve benim de ona her zaman inanmam çok şaşırtıcı. Şu anda bile bunu hissedebiliyorum - sesinin, tonunun, sözlerinin ve kollarının içine çekildiğimi.

Gerwyn şu anda Ant'ın söylediği ya da yaptığı hiçbir şeye kapılmıyor. Tüm dikkati Be

n. Benimki de onun yüzünden.

"Cass, benimle yukarı geliyor musun?" Ant bana soruyor, dikkatimi hemen geri çekiyor Tekrar.

İşte burada. Yap ya da boz. Evet ya da hayır.

Gerwyn bana, "Oraya geri dönmek zorunda değilsin," dedi.

"Hayır, tabii ki gelmiyor, bu ona bağlı," diye tersliyor Ant. "Ee, geliyor musun tatlım, gelmiyor musun?" Biraz güler. "Tam anlamıyla."

Evet ya da hayır.

Bu sefer kazanan *evet* oldu. Ant'ı seçiyorum ve bunun için kendimden nefret ediyorum. "Evet, şimdi iyiyim," diyorum onlara. "Çok daha iyi hissediyorum."

"Güzel," diyor Ant ve Gerwyn'e önemli bir şey değışmiş gibi omuz silkiyor.

Sadece Gerwyn buna inanmıyor. Ant daha yeni içeri adımını atmış, eli elimdeyken adımları sesleniyor.

"Cass, ciddiym, tek kelime edersen her şey biter."

Ant, Gerwyn'in duygularından hoşlanmaz. Onunla yüzleşmek için geri döner ve bir boğa gibi öfkelenerek "*Sen neden bahsediyorsun?*" diye tıslar.

Gerwyn sağlam duruyor, benim lehime onu tamamen görmezden geliyor.

"Ciddiyim. Eğer yukarı çıkmak istemiyorsan, bunu yapmayı aklından bile geçirme."

Ant gülerek onu küçümser. "Tabii ki yapmak istiyor, Ger. Sen kendi işine bak, olur mu? Bu bir G.A.T.A. toplantısı değil."

Gerwyn yine sağlam duruyor ama bu kez dikkatini nişanlıma çeviriyor.

"Bu benim işim, Ant. Cass oraya geri dönmek istemiyorsa, o yönde bir adım daha atmasına gerek yok ve sen de onu zorlamamalısın."

Ant öfkeli görünüyor. "Onu hiçbir şey yapmaya *zorlamıyorum*. Benimle yukarı gelmek istiyor."

İkisinin arasına bakıyorum. Bir ileri bir geri.

Ant, takım elbisesinin içinde evrenin efendisi gibi gururlu bir şekilde duruyor, yüzünün kaplamasının altındaki tüyleri diken diken olmuş, Gerwyn'e günahkâr bir çizgiyi aşırırmuş gibi ters ters bakıyor, ama Gerwyn de ona dünyayı ateşe verecek kadar büyük bir güçle ters ters bakıyor.

Ve şimdi Gerwyn'e neden Haçlı dediklerini anlıyorum.

Kalbim iki yöne doğru çekilirken, iki adamın arasında yumurta kabukları üzerinde dururken saniyeler yavaşlıyor. Kimsenin Ant'a bu şekilde karşı koyabileceğini hayal bile edemezdim. Birinin onun irade gücüyle başa çıkabileceği ya da onunla boy ölçüşebileceği fikri kulağa delice gelirdi.

Aralarında duruyorum ve çok gergin, çok harareti, sanki iki savaş lordu savaşa girmeye hazırlanıyor.

Ama kim kazanacak?

Aman Tanrım. Ant geri adım atıyor.

Bakışları, ışık anahtarlı anlarından birinde yerini gülümsemeye bırakıyor ve beni yanına çekerek sanki aramızda hiçbir şey olmamış gibi bir kez daha sarılıyor.

"Aslında bebeğim, bence bu gece için yeterince içtin. Ne kadar istersen iste, seni tekrar oraya çıkarmamın imkanı yok. Kesinlikle yatma vakti geldi." Başına bir öpücük daha kondurdu. "Sen bir dakika burada kal ve kendine bir kahve al. Ben işleri yoluna koyacağım."

Tek söyleyebildiğim "Teşekkürler," oldu.

Gerwyn'e bakıyorum, ona da teşekkür etmek istiyorum ama Ant'ın uzaklaşmasını izlerken bakışları hayatımda gördüğüm en keskin şey.

CHAPTER

Fifty-Seven

Gerwyn

I Cass'in yanına koşuyorum, hâlâ titriyor. Onu kollarımın arasına alıp sıkıca sarılmamak için kendimi zor tutuyorum ama onu nazıkçe kanepeye götürüp yanıma yatırıyorum.

"Sorun değil," diyorum, titreyerek bir nefes daha alırken. "Artık her şey bitti."

Sanki aşırı bir tepkiymiş gibi omuzlarını silkerek biraz böbürleniyor ama ben buna inanmıyorum. Gözlerim onun üzerinde, gerçekten de akla hayale gelmeyecek bir şeye zorlandığına dair işaretler arıyor. Bir gülümsemeyle gevşiyor ve ağzından basit bir kelime çıkıyor - ve o tek kelime her şeyi anlatıyor.

"Teşekkürler."

Üst kata fırlayıp o pislik herifleri var gücümle uyarmak istiyorum ama Cass'in şu anda böyle bir patlamaya ihtiyacı yok. Hâlâ küçük dalgalar halinde titriyor, bu yüzden kesinlikle ayıltıcı bir şeyler içebilir.

"Sana kahve getireyim," diyorum ama uzanıp elimi tutuyor. Parmaklarımı öylesine içten kavırıyor ki nefesim kesiliyor.

Bana bakarken gülümsemesi çok güzeldi. "Seni özledim."

Midemde bir kasılma daha oluyor ama bunu düşünmenin sırası değil. Önemli olan tek şey onun nasıl hissettiği. Hâlâ elimi tutuyor olması, bu rahatlığa kafeinden çok daha fazla ihtiyacı olduğunu gösteriyor, ben de diğer elini tutuyorum.

"Cass, Ant ikna edici olabilir ve bunu biliyorum. O ne istiyorsa onu istiyor ve sen de istediğin sürece sorun yok. Ama eğer istemiyorsan..."

Sözlerim onu açıkça rahatsız ediyor. Gülüp geçmeye çalışıyor ama bu kalbimin güm güm atmasına neden oluyor. "Ben de istiyorum. Ben sadece... bu gece biraz fazla oldu. Çok fazla şampanya içtim. Benim hatam."

"O kadar da kötü değil."

Ant'in demek istiyorum ama diyemiyorum. Henüz söyleyemem. Bu onu daha da rahatsız edecek ve endişelerimi daha fazla savunmayla geçiştirecek.

Birkaç derin nefes alıp gözlerini kapatıyor ve rahatladığını görmek onu rahatlatıyor. Omuzları gevşiyor ve gerginliği biraz azalıyor, kendine dönerken yanaklarına tekrar renk geliyor. Ama elleri benimkilerde kalıyor.

Gözlerini tekrar açtığında bana bakarken gözleri parlıyor. "Ciddiyim, Gerwyn. Seni gerçekten özledim."

Gülümseyerek kıkırdıyorum, çünkü onun duyguları tarafından garip bir şekilde tüketildiğimi hissediyorum. "Ben de öyle. Ben de seni özledim."

"Eve dönmene gerçekten çok sevindim."

Home.

"Sürprizler için teşekkürler," diye ekliyor. "Bir dilim pastayı gerçekten dört gözle bekliyorum." Etrafımızda, odanın etrafında hala iplerde asılı duran devasa balon sergisine bakıyor. "Bu altın renkli olanları seviyorum," diyor ve kanepenin kenarındaki bir tanesine uzanıyor.

Tam o sırada cübbesinin kolu yukarı doğru kıvrılıyor. Dövme sargısını görüyorum ve bu beni şaşırtıyor, çünkü tam olarak hangi noktada olduğunu biliyorum.

Konuşmadan önce gülümsediğimden emin olurum.

"Sonsuzluk döngünü örtmek için oldukça iddialı bir parça. Bugün mü yaptırdın?" Kolunu daha yukarı çekip gösteriyor ama sırtışı o kadar da inandırıcı değil.

"Evet. Ant beni ailemin yanından dönerken Reading'deki bir dövmeceye götürdü."

"Sürpriz bir ziyarette, değil mi?"

"Evet." Gülüyor. "Oldukça sürpriz bir hediye."

Hediye. İlginç bir kelime seçimi.

Yaptığımız konuşmayı hatırlıyorum, birbirimize tenimize işlenmiş anıları ve ikimiz için de onlarla birlikte gelen net bağlılığı gösteriyorduk. Güllerimin üzerine sürpriz bir *hediye* olarak dövme yaptırma fikri kalbime bir bıçak saplanmasına neden oluyor ve bu sadece Jo ile ilgili olduğu için değil. Çünkü dövmenin sembolize ettiği yaşam deneyimi bana ait.

Cass'in koluna giriyorum ve film boyunca tasarıma bir göz atıyorum. Oldukça dramatik ve önceki tasarımın her bir ipucunun gittiğinden emin.

"Ant'ın bana aldığı mücevherlerden biri de safir bir kolye," diyor Cass. "Oldukça sembolik."

"Evet, oldukça."

"Jack'le ilgili anılarımın gitme vakti gelmişti," diyor bana ama sesinde bir parça hüznün var.

Omuz silktim. "Elbette. Senin için zamanı geldiyse, senin için de gelmiştir." Gözlerime bakıyor, beni ikna etmeye kararlı.

"Evet, benim için zaman gelmişti."

Onu zorlayamayacağımı biliyorum. Bırakın bana itiraf etmeyi, kendine bile bir şey itiraf etmek istemiyor. Kolunu indiriyor ve bir başka gülümseme ışıyla ortamı yumuşatmaya çalışıyor. "Kahveye ne dersin?"

Bana kalırsa kahve siktir olup gidebilir. Ellerini tekrar tutmak ve ne olursa olsun onun için burada

olduğumu söylemek istiyorum. Her türlü saçmalığa karşı onu savunacağımı bilmesini istiyorum.

savunmaya ihtiyacı olabilir ve ben de onun yanında olacağım. Ant'ın onu o yatak odasında neye bulaştırdığını ve bundan gerçekten hoşlanıp hoşlanmadığını sormak istiyorum. Bugün dövme stüdyosunda neler olduğunu ve gerçekten ne kadar seçeneği olduğunu sormak istiyorum, çok tutkulu olduğu kariyerini bırakma konusunda gerçekten ne hissettiğini sormaktan bahsetmiyorum bile.

Yine kendime muhtemelen paranoyaklaştığımı söylüyorum.

Belki de bu gece üst kattaki durum gerçekten de Cass'in gerektiğinde kaçtığı basit bir fazla şampanya vakasıydı. Ama hayır. Bir hareket duyduğunda irkilir, belli ki adamlar aşağı inerken evin içinde yankılanan sohbet sesinden nefret etmektedir. Kendini ne kadar ikna etmeye çalışırsa çalışsın, onları orada becermek istemesine imkân yoktu.

Ondan faydalandıklarını düşündükçe peşlerinden gidip onları cehenneme mahkûm etmek istiyorum ama koltukta oturup Cass'e odaklanıyorum.

Ön kapı *ziyaretçilerin* arkasından kapandığında Ant'tan hiçbir iz yok. Tekrar ayağa kalkıp elimi uzatmadan önce pencereden arabalarının yoldan kayboluşunu izliyorum.

"Tamam, hadi kahve almaya gidelim."

Başını sallıyor ve parmaklarımı parmaklarının arasına alıyor. "Ve kek de."

Kahve makinesini çalıştırdığımda hâlâ Ant'tan bir iz yoktu. Cass bar taburesinin üzerinde biraz dönüp kutudaki pastaya hayranlıkla bakarken çok daha sakin görünüyor. Birkaç tabak çıkarıp ona bir bıçak uzatırken gülümsüyorum. Bir dilim kestiğinde *tebriklerim* zayıf geliyor ama yine de ciddiymim. Eğer Ant ve Cass birbirlerine gerçekten aşık ve bağlıysa, bu her şeye değer.

Yeter ki onu, olmasını beklediği kadın olarak değil, kendisi olduğu için sevsin.

Ant yeniden ortaya çıktığında kahve *fincanlarımızı* bir kez daha tokuşturuyoruz. Mutfak tezgahında bize katılırken son derece formda ve Cass'in tabağındaki pasta diliminin büyüklüğünü görünce yüzünü en ufak bir şekilde buruşturmuyor.

"Biraz ister misin?" diye soruyor ve o da gülüyor.

"Seni uyku vaktine yetiştirmek istiyorum, yatmadan önce mega bir şeker vuruşu yapmak değil."

Mizahı canlı ve gerçek, ama şu anda içinde acı ya da alaycılık yok. Saklamaya çalışmama rağmen ona ters ters baktığımı biliyorum ama tepki vermiyor, sadece öpmek için onu kendine çekiyor.

Aramızdaki gerginliği gideren o.

"Bunun için teşekkürler, Ger. Nişanlıma karşı bu kadar korumacı olduğunu bilmek güzel. İsteyeceğim son şey onun kendini rahatsız hissetmesidir, bu yüzden bir arkadaşına ihtiyaç duyduğunda onu savunmaya hazır olduğunu bilmek çok güzel bir şey."

Benden ne söylememi istediğini bilmiyorum, ama kesinlikle bir şey değil, sanki ondan ziyade ona göz kulak oluyormuşum gibi.

Ant bana sanki o bir kahraman ve ben de onun yardımcısıymışım gibi gülümsüyor, ikimiz de daha büyük bir iyilik peşindeyiz, ama ben bunu hissetmiyorum.

"Sağdıçım olmanın nedenlerinden biri de bu," diyor bana bir ödül gibi. "Sana her zaman güvenilebileceğimizi biliyorum. Hem ben hem de Cass."

Cass de onunla birlikte gülümsüyor ve sırtışındaki coşku beni Ant'ın sözlerinden çok daha fazla etkiliyor. Kek dilimini bitiriyor ve parmaklarını yalayarak bana bir kez daha *teşekkür ediyor*, sonra da kahvesinin kalanını yudumluyor - artık çok daha ayık.

"Yukarı çık tatlım," der Ant ona. "Rahatına bak, ben de sana katılmak için yukarı geleceğim. Burada birkaç şeyi açıklığa kavuşturmak istiyorum."

Kafein ve pastadan sonra bile tartışamayacak kadar yorgun görünüyor, bu yüzden söyleneni

yapıyor. Bar taburesinden kayarak iniyor ve ben *de tam ona iyi geceler dilemek* üzereyken yanımdan geçip gitmiyor. Durdu ve bana sarıldı, güzelce ve sıkıca.

"İyi geceler, Gerwyn. Sabah görüşürüz."

"İyi geceler Cass. İyi uykular."

Gülümsemesi bana karşı çok kolay ve doğal. Ant'a dönmeden önce onun uzaklaşmasını ve üst kata çıkmasını izliyorum, ancak bakışlarının gülümsemesiyle birlikte jilet gibi olduğunu görüyorum.

"Ciddiyim Ger," diyor bana. "Nişanlımı bu kadar önemseydiğini görmek harika. Ona karşı büyük bir sevgi besliyorsun, bu çok açık."

Sözlerinde bir iğneleme var ama cevap vermiyorum, cevap vermeden önce bir çatal dolusu daha kek yiyorum.

"Sadece Cass olduğu için değil. Onun durumundaki herkesi önemserdim." "Tam olarak hangi pozisyonda?"

Ondan geri adım atmam.

"Kendilerine aslında yapmak istemedikleri şeyleri yapmak istediklerini söyleme pozisyonunda."

"Hmm, tamam. Sence Cass yabancılarla ilişkiye girmek istediği konusunda kendine yalan mı söylüyor? Ve bu süreçte bana yalan mı söylüyor? Kesinlikle öyle olmadığını umuyorum."

Şimdi bile, tonu değiştirmeyi başarıyor, böylece yalan söyleyen Cass oluyor. Ona.

"Şu anda herhangi bir şey hakkında ne düşündüğümünden emin değilim," diye itiraf ediyorum.

"Cass'in ne isteyip ne istemediğini benden çok daha iyi biliyor olmalısın."

"Ve Cass'in ne isteyip ne istemediğini senden çok daha iyi biliyorum. Bu şu anda onunla ilgili değil, sen ve benimle ilgili." Duraklıyor. "O yüzden saçmalamayı kes ve tükür, Haçlı. Aklından geçenleri söyle."

Çatalımı bıraktım ve meydan okumasına karşılık verdim. Az önce kapıdan çıkıp giden pislikler meselesiyle yüzleşmemi beklediğine şüphe yok ama yüzleşmiyorum.

"Cass'in bileğindeki safir deseni onun için neden seçtiniz?"

Umursamaz bir tavırla omuz silkiyor. "Tasarım benim fikrim olabilir, ama buna uyup uymamak kesinlikle ona bağlıydı. Herhangi bir noktada kendisi için farklı bir seçenek seçebilirdi."

"Eminim bunu kabul ettiği için mutlu olmuştundur, zira eski sevgilisinin hatırasının teninden silinmesini ondan daha çok isteyen kişi muhtemelen sendin."

Gözleri kısıldı. "Bu konuda konuşması gereken kişi *ben* olmalıyım, sen değil. Eğer böyle görüyorsa, bunu böyle ifade etmeliydi. *Bana*."

Onunla alay ettim. "Aslında benimle bu şekilde konuşmadı. Bunun bir hediye olduğunu ve safirin de hazır olduğu sembolik bir ifade olduğunu söyledi."

Sanki aptalmışım gibi gülüyor. "Ve tabii ki öyleydi. Orada ne oldu sanıyorsun? Onu tutup iğneyi zorla derisine batırmadım. Ona biraz kredi verin lütfen. O kendi aklını bilen bir kadın. Onu istemediği hiçbir şeyi yapmaya zorlamadım. Asla da yapmam."

"Hayır. Bunu yapmayacağını biliyorum."

"Güzel. Sorun ne peki? Beni şimdiye kadar tanımış olmalısın Gerwyn. İnsanlara asla ama asla istemedikleri bir şeyi yaptırmam."

"Hayır, sen sadece insanları ne yapmak istediklerine ikna etmekte çok *iyisin*."

Beni küçümsüyor ve sinirlendiğim çok açık.

"Öyle olmasını umuyorsun. Sonuçta benim tüm kariyerim bu. İnsanların güvenini ve itimadını kazanmak ve hedeflerine ulaşmalarına yardımcı olmak. Bunu herkesten çok senin bilmen gerekir."

"Ve bu ofiste harika bir beceri, Ant. Harika. Ama burası ofis değil, değil mi? Hayat bu. Bu hayat. *Cass'in* hayatı."

Bana doğru bir parmak salladı. "Oraya gitmeye çalışma bile. Seni ayağa kaldırdığım onca şeyi ve sana verdiğim onca güveni düşün. Bu sadece lanet ofiste olmakla mı ilgiliydi, Ger? Hiç sanmıyorum. Mücadeleci tavrını bırak ve kendini kandırmayı bırak. Dünyadaki her şey peşinden koşman gereken bir görev değil ve burada kimse yanlış yapmıyor. En azından ben. Özellikle de ben."

Sözleri beni kurtarıcım ve akıl hocam olduğu, acıdan başka hiçbir şeyim yokken beni yerden kaldırdığı noktaya geri götürüyor. O Ant. Tanıdığım, saygı duyduğum ve yüreктen sevdiğim adam. O, dünyadaki herkesten daha çok değer verdiğim adam.

Ancak yine de Ant gibi bir adamın bile hataları vardır ve mutlak güce olan ihtiyacı bunlardan biridir.

"Dikkatli ol," diyorum ona. "Cass sana tapıyor, o yüzden lütfen sana istemediği fedakârlıkları yapacak kadar tapmadığından emin ol."

"Cass'e tapıyorum. Yeminlerimizi eder etmez ben de kendimden bir sürü fedakârlık yapacağım. Hayatımızın bu kısmı, o "evet" dediği anda sona erecek."

"Hayatınızın yatak odası kısmı mı demek istiyorsun?"

"Evet. Yatak odası hayatımızın bir parçası. O benim karım olacak. Çocuklarımın annesi."

Sözleriyle kaburgalarımın bir yumruk yedim, ama beni sarsan çarpık bir kıskançlık biçimi değil. Sanki onun dünyasındaki konumu bir ortaklık değil de bir tür onurmuş gibi, onun hakkında konuşma şekli.

"Peki ya karşılığında hayatının feda edeceği kısımları ne olacak? Geçit töreni yapması gerektiğini düşündüğünüzde, neyi görmezden geldiğinize bakmaksızın daha sembolik dövme tasarımları mı seçeceksiniz?"

"Sanırım bir dövme bunu kapatacaktır. Ona ihanet eden o pisliğin anısından daha iyi bir sanat eserini hak ediyordu." Duraksıyor. "Ve sen de öyle. Belki bir gün bunun farkına varırsın ve sana ihanet eden o kaltağa tutunmaktansa gidip kendin bir örtbas işi yaparsın."

Konuşmayı farklı bir yöne çekiyor, normalde tepki göstereceğim bir şey seçiyor, ama bu sefer ısırılmıyorum. Hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyorum.

Bundan hoşlanmıyor. Gerginleştğini görüyorum.

"Tabii artık onu gerçekten unutmadıysan. Senin için bir şey mi değişti Gerwyn? Sonunda Jo'nun gitmesine izin mi veriyorsun? Öyle görünüyor..."

"Bunun Jo ile hiçbir ilgisi yok," diyorum. "Bunun dövmemle, kimin aldattığıyla ya da bu saçmalıklarla hiçbir ilgisi yok. Bu gece değil. Bu gece tamamen Cass'in güvende, iyi ve eşit şartlarda olduğundan emin olmakla ilgili."

"Öyle. İnan bana."

Keşke ona inansaydım ama inanmıyorum, bu yüzden aklımdaki diğer şeyleri dile getiriyorum. Bunu söylediğimde Cass'in tabağı elinde bulaşık makinesine gitmeye hazır bir şekilde ayağa kalktı ve sözlerim onu olduğu yerde durdurmaya yetti.

"Peki ya istifası? Bu kararının ne kadar eşit şartlarda alındı?"

O düşünürken sizin sessiz kaldığınızı sanmıyorum."

Soğukkanlılığını koruyarak tezgâhtaki kırıntıları süpürüyor.

"Siktir git Gerwyn. Bu konuda her şeyi biliyorsun."

"Hayır mı? Çünkü bana öyle geliyordu ki kariyeri için çok çalışmıştı ve bu onun için çok şey ifade ediyordu."

"Evet, öyle oldu. Eminim istifasını verdiğinde onun için zor olmuştur ama bazı şeyler böyle olur. Talihsiz ama gerçek."

Kafam karıştı.

"Ne şekilde olacak?"

İç çekerek omuz silkiyor. "Bazı şeyler bizim kontrolümüzün dışındadır ve Cass'in bu konudaki kararı kesinlikle onun elinde değildi ve kesinlikle benim de değil."

Anlamıyorum ve yüz ifadem de bunu söylüyor olmalı.

"Bunu sana söylemek onun görevi olmalı, benim değil" diyor. "Ama eğer ona sorarsan, şu anda hissettiğinden daha fazla utanacaktır, bu yüzden seni resmin içine sokarak ona bir iyilik yapıyorum."

"Ona ne soracaksın? Ne olduğunu?"

Cevap verirken neredeyse kendinden memnun görünüyor, sanki beni bir ahmaklık yaparken yakalamış gibi.

"Müvekkilinin nişanlısını becerdi, sonra da ona söylememeyi tercih etti. Kariyerinde pek de profesyonelce bir davranış değildi ve sonrasında yaşananlar da bunu kanıtladı. Müşterisi hışımına ofisine girmiş ve hemen istifasını istemiş. Görünüşe göre Claire adında hoş bir kadındı. Neredeyse arkadaş olacaktı. Tam bir trajedi."

Kalbim göğsümde bir canavar gibi çarpıyor. "Cass müşterisinin nişanlısıyla seks mi yaptı?"

"Evet ve bundan çok keyif aldı. Elimde bunu kanıtlayacak bir video var. Ne yazık ki Cass yaptıklarının sonuçlarıyla yüzleşmek ve müvekkiline hak ettiği saygıyı göstermek yerine gerçeği saklamayı tercih etti. Bu asla iyi bir şey değildir, Gerwyn. Cass kendinden çok utanıyor ve istifası kolay olmasa da doğru kararı verdiğinden çok emin."

Ant şaşkınlığımı görünce güldü.

"Ah Ger, herkesi senden daha kutsal standartlarınla yargılamana, tüm insanlık için en iyisine inanmana bayılıyorum ama ne yazık ki çoğu insan bu şekilde çalışmıyor. Herkesin karanlık bir tarafı vardır, en parlak melekler de dahil." Konuşurken gözlerimin içine bakıyor. "Muhteşem gülümsemesiyle en tatlı Cassandra da dahil."

Elinde boş pasta tabağıyla yanımdan geçip giderken dilsizim.

"İnan bana Haçlı, nişanlımı senden çok daha iyi tanıyorum. Bunu ne kadar çabuk kabullenirsen o kadar iyi olur." Tabağı bulaşık makinesine yerleştirdikten sonra sırtımı sıvazlıyor. "Onun senin değil de benim nişanlım olmasının bir nedeni var, sen ne kadar tersini istesen de."

"Bu da ne-" Ben başlıyorum ama o başını sallıyor.

"Sorun değil Ger, istediğin kadar inkâr edebilirsin ama belki de başkalarını aynı şeyi yaptıkları için eleştirmeden önce kendine yalan söylemeyi bırakmalısın. Cass'e karşı bir şeyler hissediyorsun. Bunu Berlin'den beri biliyordum ama Dirty Dancing soundtrack'i eşliğinde onu havaya uçurduğunu gördüğümde anlaşıma daha da mühürlenmişti." Alaycı bir sırıtışla gülümsüyor. "Bu tür şeyleri benden saklayamazsın. Seni çok iyi tanıyorum."

"Nişanlına aşık olduğumu mu düşünüyorsun?" Ona soruyorum ve iç çekişi her şeyi anlatıyor.

"Nişanlıma aşık olduğunu *biliyorum* ve dürüst olmak gerekirse seni suçlamıyorum." Uzaklaşmadan önce gülüyor. "Ne de olsa ben de ona aşığım."

"Karınca-" Merdivenlere ulaştığında sesleniyorum ama elini kaldırıyor.

"Dediğim gibi, seni suçladığımı söyleyemem. Sadece bunun diğer her şey hakkındaki fikirlerini lekelemesine izin vermediğinden emin ol. Tarafsız bir gözlemci olduğun söylenemez, bu yüzden konu benim ilişkim olduğunda haçlı kartını bir kenara bıraksan iyi edersin."

Bakışları soğuk ve beni kalbime kadar ürpertiyor. Tekrar konuştuğunda midemi bulandıracak kadar suçlu hissediyorum.

"En iyi arkadaşım olmanızın bir nedeni var ve bunun değişmesini asla istemiyorum. Sen ve Cass dünyada en çok sevdiğim insanlarsınız ve sizi mutlu ettiği sürece ikiniz için de her şeyi yaparım."

Tek söyleyebildiğim "Biliyorum," oldu.

"Güzel," diyor ve gülümsemesi sıcaklaşıyor. "Haçlı kılıcını sabaha kadar kaldırsan iyi olur, o zaman hayat planlandığı gibi devam edebilir."

CHAPTER

Fifty-Eight

Cass

A Beni yatağımda tutuyor, dışarı koşmama gerek olmadığına dair defalarca güvence veriyordu. Basit bir *hayır*, Gerwyn'e koşmadan adamları nasıl uzaklaştırırdı. Gerwyn'e koşmadım ama. Dışarı koştum. Biraz hava almak ve kendime gelmek için dışarı koştum. Gerwyn'in orada olmasına sevindim.

Ant kolumu sıkıyor. "Haçlı'nın sana ne kadar değer verdiğini görmek harika değil miydi? Janie'yle birlikte olduğunda hepimiz için harika bir dörtlü olacak. Bunun olabildiğince çabuk gerçekleşmesi için elimizden geleni yapmalıyız. İkisi için de zorlamalıyız bebeğim. İkisi de bunu hak ediyor."

Evet, öyle. Buna itiraz edemem. Ve sorulacağından emin olduğum milyonlarca soruya rağmen yarın Janie'yi görmek için sabırsızlanıyorum.

"Merak etme Cass," diyor. "Bundan sonra işleri senin için yavaşlatacağız. Yatak odası bir süreliğine ara verebilir."

Ona sımsıkı sarıldım.

"Teşekkürler."

"Sorun değil, bebeğim. Zamana ihtiyacın varsa, zamana ihtiyacın vardır. Anlıyorum."

Onun kollarında uykuya daldığımda ne kadar rahatladığıma şaşıyorum ve beni öpüp sarıldığında bana olan sevgisinin hala orada olduğunu gördüğümde aynı rahatlama hissiyle uyanıyorum.

Şükürler olsun, onu hayal kırıklığına uğratmadım. En azından çok fazla değil. İşteki son haftama

başlamaya hazırlanırken hissettiğim üzüntünün bir kısmını onun şefkatinin rahatlığı karşılıyor.
Mutfğa gittiğimde Gerwyn çoktan kalkmıştı. Ona gülümseyerek *dün gece için tekrar teşekkür* ediyorum,

ve karşılığında gülümsemesinin sıcaklığını gördüğümde bir mutluluk parıltısı hissediyorum. Burada gerçekten seviyorum. "Bunun için bana teşekkür etmene gerek yok Cass. Her zaman arkamı kollayacağım."

"Aynısı senin için de geçerli."

"Kahve ister misin?" diye soruyor ve gerçekten çok istiyorum, ama Janie'den önce ofise gitmek istiyorum; soru yağmuru başlamadan masamda olmak istiyorum. Gerwyn'e erken bir randevum olduğunu söyledim.

"Merak etme," diyor, "sana iyi günler." "Teşekkürler, sana da."

Nefes alıyorum ve anahtarlarımı alıyorum. İşte geliyor. Kariyerimin son beş gününün ilk günü.

Parmağımdaki nişan yüzüğüne bayılıyorum ama oraya giderken kalbimde hissettiğim *veda Düğün Mutluluğu* açısından nefret ediyorum.

İçeri girdim, bir kahve hazırladım ve masama yerleştim, bilgisayarımda çalışıyormuş gibi yaptım, kısmen Janie beni görür görmez soru yağmuruna tutulmaktan korktum ama görünüşe göre korkmuyorum.

"Terfi aldım!" diye duyuruyor, neredeyse dans ederek kapıdan içeri giriyor. "Fiona ilk iş beni aradı!"

"Aman Tanrım! Tebrikler!" Dedim ki. "Malvern Şube Müdürü olacaksınız! Aferin sana!"

O seviyeye ilk terfi ettiğimde hissettiğim sevinci hatırlıyorum ve bu beni şaşırtıyor. Merdiveni bu kadar çabuk tırmanmak için çok genç ve içindeki özgüvenin şimdiden yeşerdiğini görebiliyorum. Yüzünde kocaman bir gülümsemeyle dimdik ve gururlu duruyor. Bu işte gerçekten başarılı olacak ve ben onunla gurur duyuyorum.

Bir parçam Gerwyn ile bir ilişki kurmayı başarmasını umuyor. Dün gece beni savunmak için öne çıkarken gözlerindeki ateş ruhumu kendi ekseninde döndürmeye yetti. Birisi için hayal edebileceğim her şey onda var ve umarım bu kişi o olur. Elimi onun elinin içinde hissettiğimi hatırlıyorum. Sıcak ve koruyucu.

Keşke alınmasaydım, diyor kafamın içindeki küçük ses. Evet, keşke...

"Bizim için ne muhteşem bir çifte darbe!" Janie haykırarak beni gerçekliğe geri döndürüyor. "Tanrım, Cass, nişanlanmışsın!"

Ona parmağımdaki yüzüğü gösterdim ve *vay be* dedikten sonra bileğimdeki yeni tasarımı fark etti.

"Nişanlanmışsın ve Jack dövmeni kapattırmışsın. Vay be. Bu hafta sonu gerçekten çok şey oldu!"

Keşke yarısını bile bilseydi.

Randevularımızın etrafında sohbet ediyoruz ve son haftaya girerken çok fazla pişmanlık duymadan günü atlatmayı başarıyorum. Janie'nin benim yerime geçeceğini bilmek buna gerçekten yardımcı oluyor. Ben kaybederken onun kazandığı bir fırsat bu, yani en azından benim batırmamın ardından inanılmaz bir fırsat elde ediyor.

"Buluşma için Cuma gününe ne dersin?" diye soruyor kapıyı kilitlerken. "Evesham'da çifte kutlama yapabiliriz, değil mi? Gerwyn ve Ant ile?"

"İyi fikir. Çocuklarla kontrol edeceğim."

Eve döndüğümde çocuklar mutfakta raporlama rakamlarını tartışıyorlardı.

"Evesham Cuma gecesi, biz ve Janie," diyorum. "Ne dersin?"

"Bana uyar," diye yanıtıyor Ant ve Gerwyn'e bir bakış atıyor. "Senin için uygun mu Haçlı? Görkemli bir kutlama yemeğinde Cass'in çırağıyla takılmak ister misin?"

Gerwyn o büyüleyici sırıtişlarından biriyle başını sallıyor. "Cuma benim için uygun. Dört

gözle bekleyeceğim." Kendime engel olamıyorum. "Janie de öyle. Seni tekrar görmek için sabırsızlanıyor."

Gerwyn yerine Ant cevap veriyor.

"Mükemmel! İkinizin birbirinizi tanımasına tanık olmak için sabırsızlanıyorum. Cass ve ben yakınlaşmanızı çok isteriz." Kolunu belime dolamak için bana doğru yaklaştı. "Öyle değil mi bebeğim? Birbirlerini yakından ve kişisel olarak tanımalarını çok isterdin, değil mi?"

"Kesinlikle. Kesinlikle."

Gerwyn bizim coşkumuz karşısında garip görünüyor ve ben de onu suçlamıyorum. Ben burada yokken Ant'tan her fırsatta *Janie'yle* ol, Janie'yle ol, Janie'yle ol yayılım ateşi gibi bir şey olmalı.

"Güveç için bize katılacak mısın?" Ant sorar ama Gerwyn başını sallar.

"Teklifiniz için teşekkürler ama yapmam gereken çok şey var. İkinizle de sabah görüşürüz." Dizüstü bilgisayarını alıp üst katta kaybolduğunda üzüldüm.

Ant üzüntümü görmüş olacak ki güveç için biber doğrarken bana gülümsüyor. "Onun hakkında bu kadar güçlü hisler beslemene sevindim bebeğim. Bunu bilmek güzel."

Ben de gülümsüyorum. "Onu çok seviyorum. Onu mutlu görmeyi çok isterim."

"Umarım bu Janie ile olur. Yakında öğreneceğiz. Cuma günü elimizden geleni yapsak iyi olur, değil mi?"

Gülüyorum. "Janie'nin bakış açısından zorlamak zorunda kalmayacağımı biliyorum. O kesinlikle işleri daha ileri götürmek istiyor."

"Mükemmel o zaman," diye kabul ediyor Ant. "Yani her şey ona bağlı." "Evet. Her şey ona bağlı."

Hafta ilerledikçe onun için endişeleniyorum. Janie önündeki kariyer için o kadar heyecanlı ki Gerwyn'den bir hamle almak pastanın üzerindeki krema olacak ve bunu bana sürekli söylüyor.

Cuma öğleden sonra bana "Ne giyeyim?" diye soruyor ve ben de tüm gücümle buna odaklanıyorum çünkü bu, ofise son vedamı düşünmekten çok daha iyi.

Geçen yaz bir düğün etkinliğinde çekilmiş bir fotoğrafından hoş bir pembe elbise seçtik. Saçlarını topladığında harika görünecek.

"Sonra görüşürüz," diyorum ve ona sarılıyorum.

"Bana şans dile," diyor karşılığında ve ben de onun için parmaklarımı çaprazlıyorum, her ne kadar bu akşam restoranda onu teşvik etmek için bol bol banyo muhabbeti yapacağımıza emin olsam da.

Kahretsin, otoparktan uzaklaşıyor olmak kalbimi kırıyor. Dikiz aynasından ofise bakıyorum ve keşke o gece Lee'yi becermemiş olsaydım diyorum. Burada birkaç ay daha kalsam dünyalar benim olurdu. Kalbimi koyduğum o kadar çok proje var ki, bunların meyvelerini asla göremeyeceğim. En azından Janie bana bazı resimler gösterebilecek.

Eve döndüğümde elimden geldiğince akşamın havasına girmeye çalışıyorum, ne de olsa kutladığımız şey nişanımız. Ant bir şişe şampanya patlatıyor ve Gerwyn de benimle birlikte bir kadeh alarak *mutlu çifti* şereflendiriyor!

Umarım daha sonra Janie'ye de aynı tutkuyla bir tane yetiştirir.

Hem boynumdaki hem de kolumdaki safirlerin mavisini derinleştirmek için siyah bir elbise seçiyorum. Bu gece saçlarımı sade bir dalgayla bırakıyorum ve özellikle büyük kedi fiskeleri ve kırmızı rujla bir sürü dumanlı makyaj yapıyorum. Ant bana kırmızı ruj sürmeye bayılır. Bilekliğimi diğer bileğime takıyorum, yeni dövmem sergileniyor.

Aşağıya iniyorum ve muhteşem nişanlığımın en iyi kıyafetlerini giymesine alışkınım ama Gerwyn'i bu şekilde giyinmiş görmeye alışkın değilim. Çok hoş koyu renk bir blazer ceketin altına koyu mavi bir gömlek giymiş ve kıyafetinin geri kalanıyla mükemmel uyum sağlayan koyu mavi bir kravat takmış. Kalın kaşlarının altındaki gözlerinin derinliğini ortaya çıkarıyor ve her zaman

chino pantolon ve gömlekle şık olmasına rağmen, bu kıyafette farklı bir şey var. Sadece... tuhaf.

Tüylerim diken diken oluyor.

Hayır. Öyle değil. Hayır. Öyle değil. Janie için düşünüyorum, kendim için değil. Janie buna bayılacak.

Onu ailesinin evinden alıyoruz ve bu kez arabaya bindiğinde kendinden çok daha emin. Ant'a ve bana mutlu bir el sallıyor ve Gerwyn'e doğru eğilip yanağından öptüğünde hala koltuğumda ona doğru dönmüş durumdayım.

Evet. Koyu mavinin onun üzerinde bir etkisi var ve artan özgüveni de öyle. "Hey," diyor ona. "Seni gördüğüme sevindim."

O da gülümsüyor. "Merhaba Janie. Ben de seni gördüğüme sevindim."

Güzel, harika değil.

Ant aynada onları kontrol ediyor. Arabayla uzaklaşırken elini kalçama koyuyor ve bana bir gülümseme fırlatıyor. Gözlerindeki kararlılığı görüyorum. Birlikte ileriye doğru bir adım atmaları için onları zorlayacak ve ben de ona yardım etmek için elimden geleni yapacağım.

Farley Hotel'in restoranına yanaşıyoruz ve birlikte masaya otururken Janie ve Gerwyn'e bakmaktan kendimi alamıyorum. Yeni işi hakkında mutlu bir şekilde sohbet ediyorlar ve Janie ona inanılmaz biriymiş gibi bakıyor. Konuşmayı G.A.T.A.'ya ve onun ne yaptığına çevirdiğinde ona bir beşlik çıkarabilirim.

Ant, son kampanya çalışmaları hakkında derinlemesine konuştuklarında bana başını sallıyor ve garsonu şampanya getirmesi için çağırıyor.

"İki şişe lütfen. Bu kutlamayı iyice başlatalım."

Gerwyn kadehler inerken nişanımız için birkaç kez kadeh kaldırıyor ama Ant bu konuda fazla bir şey duymak istemiyor. Tek yaptığı, başlangıçlar boyunca konuşmaya devam ederken yüzünde bir gülümsemeyle dikkatlerini Wedding Bliss ve G.A.T.A.'ya geri çevirmek.

Janie ile konuşurken Gerwyn'e bakmaya devam ediyorum, o da bana gülümseyerek bakmaya devam ediyor. Bir şekilde gergin görünüyor.

Ant bana bir kadeh daha şampanya dolduruyor ve bakışlarıyla gözlerimi karşılıyor. Ne düşündüğünü biliyorum. Tuvaleti kullanmak için kalkıyor, geçerken kulağıma eğilip küçük bir fısıltı çıkarıyor.

"G.A.T.A. konuşmasından yeni çıkmışken onu harekete geçir. Ya şimdi ya da asla."

Konuşan ikisine bakıyorum. Ant haklı. Kampanya konuşmaları tam gaz devam ediyor ve Gerwyn çok fazla gülümsüyor.

Ant masaya döndüğünde ayağa kalkarken Janie'ye bir bakış attığımdan emin oluyorum. "Bir dakikaya dönerim, bende tuvalete gidiyordum."

"Ben de seninle geleceğim," diyor kız sohbet kurallarına uyararak. "Eee?" Banyo kapısından çıkar çıkmaz ona soruyorum.

Gülümsemesi odayı aydınlatıyor. "O muhteşem. Kesinlikle muhteşem. Tanrım, Cass, umarım onunla bir şansım olur."

"Yap," dedim. "Daha ileri götürmeye çalış."

Gergin görünüyor. "Sence işe yarayacak mı? Gerçekten mi? Kendimi rezil etmek istemiyorum." "Umarım öyle olur. Sen harikasin. Eminim herkes gibi o da bunu biliyordur." "Teşekkürler," diyor ve bana güzelce sarılıyor.

Ana yemeklerimiz için masaya oturduğumuzda eminim ben de onun kadar gergin oluyorum. Yemeğimizi bitirdiğimizde ne olacağını biliyorum. Gerwyn tatlıdan önce sigarasını alır ve dışarı çıkmak için izin ister.

Janie'ye bakıyorum. *Devam et.* Ve o da yaptı. Ayağa kalktı ve *seninle birlikte bir tane alabilir miyim* dedi? Ve evet. Başını salladı.

"Elbette, kesinlikle."

Ant'ın ellerini görüş alanımdan çıktıklarında masanın üzerinden tutuyorum ve gözleri çok şiddetli bakıyor.

"Bu fırsatı değerlendirse iyi olur. Değerlendirmezse hıyarın teki olacak."

Masaya geri döndüklerinde mahkeme kararını bekliyormuşum gibi hissediyorum ve ne kadar garip olduklarını gördüğümde kalbim nasıl da yerinden çıkacak gibi oluyor.

Olama

Z.

HAYI

R.

Masaya tekrar oturduğunda Janie'nin yanakları yanıyor ve tatlı menüsünü alırken parmakları titriyor. Tanrım, utancından ağlayacak gibi görünüyor.

Gerwyn onunla birlikte menüsünü alırken çok garip görünüyor ve gerginlik o kadar yoğun ki bıçakla kesebilirsiniz.

"Yine tuvalete gitmem gerekiyor," diye anons ediyorum ve Janie hemen kalkıp bana katılıyor.

Lavabolara ulaştığımızda yüzünü elleriyle kapatıyor ve onun için o kadar üzülüyorum ki canım yanıyor. "Ne oldu?"

"Tanrım. Onu öpmeye çalıştım. Nazik bir gagalama gibi de değildi. Kollarımı boynuna doladım ve öpmeye çalıştım."

"Öyle mi? Ve?"

"Üzgün bir şekilde geri çekildi."

Zihnim dönüyor, hem Gerwyn hem de onun için çok kötü hissediyorum.

"Tamam, bu sadece bir deneme. Belki de gergindir? Jo'dan bu yana uzun zaman geçti ve kalbini bu şekilde serbest bıraktığı için kendini garip hissediyor olabilir. Bazen birinin gerçekten ne hissettiğini söylemek zordur, değil mi? Seninle çok konuşuyor, gerçekten çok hevesli. Sana nasıl baktığını gördüm."

Buna gülüyor. Gerçekten gülüyor.

"Hayır, Cass. Bakmadın. *Sana nasıl* baktığını gördüm. Bunu denediğim için bile aptalın tekiydim, çünkü buraya girip masaya oturduğumuz andan itibaren bu çok açıktı."

Kafamda geceyi tekrar gözden geçiriyorum. Evet, bana bakıyordu ama bunun nedeni benim ona bakıyor olmamdı. Bunu ona söylemeye çalışıyorum ama o başını sallıyor.

"Cass, görmüyorsun. Ona hamle yaptığım anda anladım, çünkü bu çok açık. Burada istediği tek bir kadın var ve o da kesinlikle ben değilim. O da *sensin*." Karnıma bir çekiçle vurulmuş gibi hissediyorum.

"Evet, biz iyi arkadaşız..." Kendimi şöyle derken duyuyorum.

Yine gülüyor. "Senin dünyanda belki, ama onun dünyasında değil. O sana aşık. Güven bana.

Aşık." Ve derinlerde bir yerde bir ürperti hissediyorum. Bir karıncalanma.

Zihnim birlikte geçirdiğimiz zamanları, özel kahve ve kekleri, o Dirty Dancing asansörünü hatırlıyor. Tüm o kahkahalar, şakalar ve nasıl bu kadar yakınlaştığımız... Ve karşılığında bir şeylerin acısını duyuyorum, kendimi aptal gibi hissediyorum çünkü başından beri kendime yalan söylüyormuşum. Tıpkı son zamanlarda başka pek çok konuda olduğu gibi.

"Bunu kabullenmelisin Cass," diyor Janie, utancının üzerine yapıştırılmış bir gülümsemeyle. "Gerwyn sana aşık ve eğer Ant'la birlikte olmasaydın eminim sen de ona aşık olurdun."

Haklı ve bu kalbimi güm güm attırıyor. Eğer Ant nişanlım olmasaydı, kesinlikle Gerwyn'e aşık olurdum.

Ve işte geliyor... göğüs kafesinin hemen altındaki
yalpalama. Her şeyi anlatan o yalpalama.

CHAPTER

Fifty-Nine

Gerwyn

A Bana doğru baktı. "Sanırım küçük pembe hanıma asılmadın." "Garip bir durumdu. Hepsi bu kadar."

Bu konuda konuşmak istemiyorum. Bunu düşünmek istemiyorum. Janie'yi geri çevirdiğim için kendimi pislik gibi hissetmekten nefret ediyorum.

Beni çıldırtan Janie'nin kahkahası değil. Dünyamı aydınlatan Janie'nin gülüşü değil. Janie'yi eski pijamalarıyla televizyonda saçma sapan şeylere sırtırken görmek beni ateşlemiyor.

Ben Cass.

Aşık olduğum kadın.

İçimdeki sızı o kadar güçlü ki bir kadeh şampanya içiyorum.

Ant gülüyor. "Cidden, Ger, sadece kurşunu ısır ve tatlı küçük sarışınla birlikte ol, olur mu?

Senden bir parça almak için yanıp tutuşuyor. Bunun kıymetini bilin."

"Bunu takdir ediyorum. Ne yazık ki ben aynı şeyi hissetmiyorum." "Senin için yeterince iyi değil mi?"

Bu şekilde çerçevelemesinden nefret ediyorum.

"O benim için fazlasıyla *iyi*, harika biri. Sadece peşinden gitmek istemiyorum. Onu bir arkadaş olarak görüyorum."

Peçetesini masaya atıyor ve omuz silkiyor.

"Tamam. Sen yaparsın. Gerçekten. Eğer dikkatli olmazsan, bu gidişle zamanın geri kalanı boyunca."

Cass, Janie'yle birlikte banyodan dönüp küfürler savurmaya başlayınca yeni bir utanç dalgası yaşıyorum

Yanlış kadına aşık olduğumu kendime itiraf ediyorum. Cass, en iyi arkadaşını reddettiğimi bilmesine rağmen bana nazikçe gülümseyerek güven veriyor.

Janie tekrar karşıma oturduğuunda garipliğini biraz olsun kenara itmeyi başardığı için minnettarım. *Herkesin alkışlarıyla* kadehini kaldırıyor ve reddedilmeyi bana karşı kullanmadığını bilmek içimi rahatlatıyor. Görünüşe bakılırsa ben ondan çok daha fazla boktan hissediyorum.

Bir başka *şerefe* fırsatını daha fazla şampanya içmek için kullanıyorum, bunu atlatmak için sarhoş bir sersemliğe ihtiyacım var. Ant iki şişe daha sipariş ettiğinde ona minnettarım, gülümsüyor ve gerçekten içten bir *teşekkür ediyorum*. O da bana başıyla karşılık veriyor, masada ne kadar kötü durumda olduğumu açıkça görüyor.

Tatlı olarak kalın bir dilim çikolatalı pasta sipariş ediyorum ama Janie hiçbir şey istemiyor. Tek yiyen ben olacağım sanıyorum ama Cass benimle birlikte bir dilim sipariş ediyor ve garson kız menülerle geri çekilirken bana gülümseyerek dayanışma mesajı veriyor.

Tadı çok lezzetli ama farkına bile varmıyorum. Elimden geldiğince şampanya ve sohbete odaklanıyorum, Cass'e karşı inkâr edemediğim duygularla çarpan kalbimi kontrol etmeye çalışıyorum. Artık değil.

Onu bunun için çok seviyorum.

Her zamanki gibi Ant tek kelime itiraz etmeden hesabı alıyor ve ben de diğerlerinin önünde dışarı fırlıyorum, ayrılmadan önce bir sigara daha içmek için yanıp tutuşuyorum. Hava yüzüme çarptığında, uzun zamandır olmadığım kadar sarhoş olduğumu fark ediyorum. Ne yazık ki, durumun farkında olmayacak kadar sarhoş değilim - Janie benimle ne kadar iyi olursa olsun, arabaya binip onu eve bırakırken kendimi hala tam bir hıyar gibi hissediyorum. Ailesinin evine döndüğümüzde onu elimden geldiğince dostça bir gülümsemeyle uğurluyorum, beni zar zor kabul ettiğinde kendimi yeniden bok gibi hissediyorum.

Cass evimize olan yolculuğun geri kalanında sessiz, ama Ant değil.

"Çok şey kaçıırıyorsun Ger," diyor bana, sanki bunu zaten bilmiyormuşum gibi. "Janie muhteşem bir kız."

"Evet," diye cevap veriyorum. "Öyle."

"Peki neden olmasın?" diye soruyor, aynı soruyu zorlayarak. "Ah, evet, elbette. Senin için her şey *duygularla* ilgili, değil mi? Aletin sertleşmesi için önce aşk kartının oyunda olması gerekiyor."

Aptalca bir tonda retorik bir soru, bu yüzden onunla etkileşime girmek istemediğim için pencereden dışarı bakıyorum.

Planım eve dönüp kapıdan girer girmez yatmaktı ama o gülümseyerek beni mutfağa çağırđı.

"Rahatla ve bizimle bir içki iç, aşık çocuk. Buna ihtiyacın var."

Normalde hayır derdim ama gözlerim Cass'i görecek kadar sarhoşum. O elbisenin içinde ne kadar inanılmaz görünüyor. Cass'le bir şeyler içmek istiyorum.

"*Evet*, tamam, devam et" diyerek omuz silkiyorum ve yemek masasına oturuyorum. Cass yanımdaki koltuğu seçip sandalyesini benimkine yaklaştırınca içimde yepyeni bir sızı hissediyorum. Gülümsemesi tek kelimeyle çok güzel.

Ant kahvaltı barında bir De Chante mantarı patlatırken bana "Gerçekten, sorun değil," diyor. "Janie için hissetmiyorsan, hissetmiyorsundur."

"Teşekkürler. Onu geri çevirdiğim için kendimi kötü hissediyorum."

Cass elimi tutuyor ve masanın üzerinde sıkıyor.

"Kendini kötü hissetme. Onu cesaretlendiren ve seni dışarıda takip etmesini sağlayan bendim. Bunu yapmamalıydım. Bana düşmezdi."

Dürüstlüğünü ve sorumluluk alma isteğini seviyorum ama o yanlış bir şey yapmadı.
Hem benim hem de Janie için en iyisini istiyordu.
Çalkantılı duygularımdan bıktım usandım, bu yüzden Ant bize şampanyamızı sunarken biraz daha yudumladım.

Masadaki bardaklar. Siktir et. Bir kadehten zarar gelmez.

Bir bardak daha *az* acıtacak.

Ant karşısındaki koltuğa oturduğunda bir kez daha "İkinizin de nişanını kutlarım," diyorum.

"Senin için de bir şerefe olmaması ne yazık," diyor. "Seni Janie ile görmek harika olurdu. Seni *biriyle görmek* harika olurdu."

"Evet," diyor Cass, eli hâlâ benimkini tutuyor. "Senin mutlu olmanı istiyoruz, biliyorsun değil mi? Ve olacaksın da. Gerçekten olacaksın. Hayallerindeki kızla birlikte olamayacak kadar harikası, bu konuda endişelenme."

O da benim kadar sarhoş ama bakışları o kadar doğru ve gerçek ki, midem bir kez daha bulanıyor.

Ant benden Cass'e ve tekrar bana bakıyor ve yüzünde okuyamadığım bir ifade var. Acıma mı? Sevgi mi? İkinin karışımı mı? İçimin kemirildiği ve denizde küreksiz kaldığım gerçekten o kadar belli mi?

Muhtemelen.

De Chante'yi maden suyu gibi içiyor olmasaydım rahatsızlığımı daha iyi gizleyebilirdim ama artık bunun için çok geç.

"Ger, dinle, biz gerçekten ciddiyyiz," diyor Ant ve ses tonundaki sıcaklık beni bir anda çarpıyor.

Masanın üzerinden uzanarak diğer elimi tutuyor ve bir sevgi gösterisi yapıyor. Yıllardır ondan görmediğim bir şey.

"Senin mutlu olmanı gerçekten istiyoruz. İkimizin de. Uzun zamandır yalnızsın ve herkesin sevgiye ihtiyacı var. Herkesin yakınlığa ihtiyacı vardır. Herkesin bazen karanlıkta bir ışığa ihtiyacı vardır. Senin şu anda umutsuzca bir ışığa ihtiyacın var ve bununla ne kadar çabuk yüzleşirsen o kadar iyi. O ışığın Janie olmasını umuyordum ama belli ki değil."

Elinin dokunuşu beni Jo beni ilk terk ettiğinde burada birlikte oturduğumuz uzun gecelere geri götürüyor. Bana yardım ederken, beni yerden kaldırırken gözlerindeki endişeyi hatırlıyorum. Birlikte içtik, birlikte konuştuk ve bacaklarımın dayanamayacağını düşündüğüm anlarda her adımında bana inanarak beni ayağa kaldırdı.

Bana bir içki daha doldurdu.

"İkimizin de sana değer verdiğini biliyorsun. Cass artık benim kadar seni de çok düşünüyor." "Bunu biliyorum," diye karşılık veriyorum. "Teşekkür ederim."

Cass, Ant'ın endişesini ve acımasını anlıyor mu bilmiyorum ama bana neredeyse gözyaşlarımı tutamayacağım kadar şefkatli bir gülümseme veriyor. Ant da benimle birlikte ona bakıyor ve Cass'in gözlerindeki sıcaklıktan gurur duyuyor olmalı.

"Bayan Doğru ile tanışacaksın," diyor. "Kim bilir, belki gelecek hafta yüzme havuzunda bile olur?"

Evet. Olacak. Şu anda lanet olası masada yanımda oturuyor ve bağırsaklarımdaki acı beni kusturmadan önce ondan uzaklaşmam gerekiyor.

Gitme vakti geldi. Cebimden sigaramı çıkarıp oturduğum yerden kalkıyorum. "Hızlı bir sigara, sonra benim için yatma vakti."

"Bekle," dedi Ant, aynen böyle. "Otur, Ger. Senin için bir fikrim var."

Ses tonu yine tanıdık. Analitik, ofiste yeni bir strateji bulduğunda olduğu gibi.

"Ne tür bir fikir?" "Otur da

sana anlatayım."

"Elbette, devam et." Tekrar otururken sahte bir kahkaha attım. "Kulağım sende."

Cass ve bana birer şampanya daha dolduruyor ve Cass de ona benim gibi şaşkınlıkla bakıyor.

Masada yanımda oturan nişanlısına bakarken çok sakin ve rahat görünüyor.

"Biriyle yakınlaşmaya ihtiyacın var. Çok uzun zaman oldu."

Bardağımdan bir yudum alıyorum ve alaycı bir şekilde omuz silkiyorum.

"Harika, evet, içgörü için teşekkürler."

Sırıtişı her zamanki ukala tarzında. "Evet, belki de fikrimi dinlediğinde bana teşekkür edeceksin."

Eğer bu fikre göre hareket etmeyi seçersen tabii."

Cass'e bakıyor, bana değil.

"Ger'i seviyorsun bebeğim, değil mi?"

Kadın biraz şaşkın görünüyor, o da başını eğiyor.

"Saçmalamayı kes, Cass. Bütün gece gözlerini ondan alamadım, tıpkı onun da gözlerini senden alamadığı gibi."

Cass'in nefes alış kalbimin çarpmasına neden oluyor.

"Bekle-" Ortamı yumuşatmaya ve onun üzerindeki baskıyı azaltmaya çalışarak başlıyorum ama Ant hiçbir şey olmamış gibi omuz silkiyor.

"Artık bunun etrafında dans etmenin bir anlamı yok. *Aç Gözler* ikiniz için uygun bir isim, işte size harekete geçme şansı. Yakaladığınız fırsat. Parti kutlamalarına katılma şansı." Cass'e bakıyor. "Bu iyi olurdu, değil mi bebeğim? *En iyi arkadaşınla* böyle bir kutlama yapmak hoşuna giderdi, değil mi?"

Neden bahsettiğini bilmiyorum ama Cass yanımda geriliyor ve bunu onun gözlerinde görüyorum. Ve o anda ne demek istediğini anladım. Ciddi olamaz.

Gülünç bir kahkaha attım. "Nişanlıyla asla yatak odasında olmayacağım Ant, bu konuda endişelenme."

O benimle birlikte gülmüyor. "Yatak odasını düşünmüyordum. Yatak odanız gayet iyi olur."

Yüzümdeki şok inanılmaz olmalı. "Ne oluyor be?"

Omuz silkiyor. "Sana burada bir fırsat veriyorum. İstiyorsanız alın. İkiniz de."

Kızarıırken gözleri yine Cass'in gözlerinde. İtiraz etmesini ve benimle birlikte gülüp geçmesini bekliyorum ama yapmıyor.

Kalbim durdu.

"Gördün mü," diyor Ant ve yine sırıtıyor. "Birbirinizi istiyorsunuz, o zaman yapın. Kutlamanın tadını çıkarın."

Gerçekten ciddi olamaz. Önerisinin saçmalığı karşısında kafam karışmış bir halde ona bakıyorum, çünkü bunu yapmamın imkanı yok... Bunu yapamam. Bunu yapamayız.

Ne kadar istesem de.

Lanet olsun, istiyorum. Bu fikir bile göğsümde bir karıncalanma dalgası yaratıyor.

İtiraz etmesini bekliyorum. Gülmesini ve *saçmalama* diyerek geçiştirmesini bekliyorum ama yapmıyor. Bana doğru bakıyor.

Yüzünde var. Gözlerinde. Başka bir şeyle birlikte bir sinir parıltısı ve midem tekrar altüst oluyor.

O haklı. O

beni istiyor.

Tanrı aşkına, Cass beni istiyor.

Ama ben yapamam. Yapamayız.

Ant'a tekrar bakıyorum, o kadar sakın, o kadar soğukkanlı ki. Maden suyunu yudumluyor ve sandalyesinde arkasına yaslanıyor, sanki bana nişanlısıyla seks yapma şansı vermiyormuş da basit bir iş sözleşmesi teklif ediyormuş gibi.

"Peki, ne olacağını düşünüyorsun?" Ona meydan okuyorum. "*Evet diyelim, gidip üst kattaki odama mı çıkalım?* Sonra ne olacak? Sana geri dönüp bir kutlama *şamatası* daha mı yapacağız?"

"Hiç de değil," diye yanıtlıyor. "Orada seninle birlikte olacağım, kenardan sana tezahürat yapacağım. Belki sana bazı tavsiyelerde bile bulunabilirim, çünkü aletin üzerinde şimdiye kadar toz olmuştur."

Gülüyor. Ben gülmüyorum.

"Aletimi nasıl kullanacağımı biliyorum, Ant."

Sırtışı çok güçlü. "Evet ve bana son birkaç haftadır Cass'i düşünürken onu kullanmadığını söyle."

Yanmış olmalıyım, çünkü bir kazanan gibi sırtıyor. "Ben de öyle düşünmüştüm."

"Öyle bir şey değil," diye karşı çıkıyorum ama o devam ediyor.

"İşte böyle. Sen onu istiyorsun. O da seni istiyor. Şok edici değil, değil mi? Tanrı aşkına, ikiniz de. Bu bir tepside. Alın." Cass'e bakıyor. "Hadi prenses. Öp onu. Buz kırıcı ol ve ona ihtiyacı olanı ver."

Ellerimi kaldırdım. "Bekle. Dur. Bunu yapmak zorunda değilsin." "Hayır, hiçbir şey yapmak zorunda değil," diyor Ant.

"O *istiyor*."

İnkâr etmiyor. Tek kelime etmiyor, sadece bana bakıyor ve ben buna dayanamıyorum. Dayanamıyorum.

Sigarama uzanıyorum ve bu sefer gidiyorum. Gerçekten gidiyorum. İçkimin kalanını bitirip çakmağımı alıyorum ve masadan kalkmaya hazırlanıyorum ama Ant yine konuşuyor.

"Yap şunu Cass," diyor ona. "Son şansın. Onu öp ya da gidişini izle. Karar senin, ama şimdi yap."

Elimde sigaram var, *iyi geceler* demeye hazırlanırken bu saçmalığın içinde bir tür mantığa tutunmaya çalışıyorum ama sonra ona bakıyorum.

Gözleri çok şey anlatıyor. Çok fazla şey. Ve yapamıyorum... Ne yapacağımı, ne düşüneceğimi, nasıl hissedeceğimi bilmiyorum...

Ant tekrar, "Yap şunu," diyor ve bu kez sesinde hayal kırıklığı var. "Tanrı aşkına Cass, öp onu, olur mu? İnkâr eden bir ergen gibi davranmayı bırak ve öp onu."

Donup kalıyorum, o eğilip gözlerini kapatırken kalbim hızla çarpıyor. Nefesi dudaklarıma çarpıyor ve benim de gözlerim kapanıyor.

Ve Tanrım, beni öpüyor.

CHAPTER

Sixty

Cass

A ılgın bir dürtü anı. Tutamadığım bir duygu seli.
Dudaklarımı Gerwyn'inkilere bastırıyorum, öpücüğün bir anda ısınmasını ve hararetlenmesini bekliyorum ama
değil. Bundan çok daha şehvetli.

Bir nefes alıyor ve başını eğip ağzını benimkine dayıyor ve yavaşça, çok yavaşça beni öpüyor.

Sanki bu benim ilk öpücüğümüş gibi nabzım hızla atıyor ve yeniden genç kız oluyorum. Sinirlerim midemde çırpınıyor ve dili benimkinin etrafında dolanırken inlemekten kendimi alamıyorum, çünkü bunun anlamı çok büyük. İkimiz için de. Bunu hem onun hem de benim içimde hissediyorum.

Parmaklarını saçlarıma dolamadan önce elleri omuzlarımda geziniyor. Kavrayışı güç dolu ama içinde saldırganlık yok. Aylardır bildiğim her şeyle güzel bir tezat.

Öpüşmek birbirimizi keşfetmek gibi geliyor. Tadına bakmak, alay etmek ve dokunmak. Ve merak etmekten kendimi alamıyorum... düşünceler ortaya çıktıkça çırpınışları durduramıyorum...

Sadece onu öperken bile böyle hissediyorsam, üst katta nasıl hissedeceğim?

Dilinin sabit gücü içimi titretmeye yetiyor. Onu sonsuza dek böyle öpebilirdim, ama o bir solukla geri çekiliyor.

"Bu ılgınlık. Bunu yapmamalıyız."

Ant masanın karşısından konuştuğunda ikimizin de nefesleri kesiliyor ve birbirimizin yüzünde kısa kesiliyor.

"Korkak olma, Ger. Bu gece senin. Altın için git."

Bir an için Gerwyn'in aramızdaki büyüü bozacağını düşünüyorum. Duraksıyor ve ben de kendimi tutamayıp *lütfe çekip gitme* demeye hazırım ama buna gerek yok. Dudakları tekrar benimkilere konuyor ve orada kalıyorlar.

Öpücüğüne karşı gülümsüyorum, dostluğu, sevgiyi ve saygıyı tutkuyla hissediyorum ve bu kelimelerin anlatabileceğinden çok daha fazlasını ifade ediyor.

Ne kadar süre öpüştüğümüzü bilmiyorum ama Ant'ın alaycı bir şekilde dudak bükmesi için yeterli bir süre. "Hadi o zaman aşk kuşları. Hadi yapalım," diyor ve ayağa kalktığını duyuyorum.

Ben onun ses tonundaki soğukluğa ve Ant'ın beni başka erkeklerle görmesindeki rahatlığa alışkınım ama Gerwyn kesinlikle değil. Ant'ın mutfağı geçip bizden uzaklaşmasını izlerken çok garip görünüyor ama elini tutup nazikçe sıkıyorum. *Sorun yok.*

O kadar yüksek topukların üzerinde, bacaklarım o kadar sallanırken tırmanmayı nasıl başardığımı bilmiyorum. Gerwyn'in yatak odasına adım attığımızda Ant'ı çoktan önümüzde bulduğumuzda kalbim deli gibi çarpıyor. Nişanlım sanki bu dünyadaki en doğal şeymiş gibi yatağın kenarındaki duvara yaslanıyor.

Muhteşem takım elbisesi içindeki Gerwyn'e bakıyorum ve o da bana bakıyor. Elbisemin askılarını aşağıya doğru çekiyor ve saten belimden kurtuluyor. Göğüslerim başka bir erkeğin bakışlarına maruz kalmış gibi hissediyorum, ama bu sefer müstehcen bir şey yok. Tenim o kadar canlı ki Gerwyn'in parmakları ilk kez bana sürtünüp meme uçlarımı tam olarak yakaladığında nefesim kesiliyor.

Beni tekrar öptüğünde ellerim kendi hayatlarına kavuşuyor. Blazer ceketini omuzlarından silerken kravatını çözüyorum ve gömleğinin düğmelerini açarken çaresizim. Bana yardım ederken düşündüğümünden çok daha az utangaçtı.

Yüzme havuzunun değil, yatak odasının ışığında çıplak göğsünü hayranlıkla seyredecek kadar uzlaştığımda dudaklarımın öpüşmekten şişmiş olduğunu biliyorum.

Ant'a hiç benzemiyor. Sırım gibi ya da sıkı değil ve kalçalarının V'si yok ama bunun en ufak bir anlamı yok. Gerwyn kesinlikle muhteşem. Kareli gömlekler ve chino pantolonlar ya da sıkı bağlanmış yüzme şortları içinde her zaman güzel bir adamdır - ama bu gece onu yepyeni bir şekilde görüyorum. İnkâr ettiğim şekilde.

Gözlerim karnından pantolonundaki şişkinliğe kayıyor.

Onun sikini görmek için çaresizim. Onu içimde hissetmek için çaresizim.

Kemerine uzanıyorum ama gülümseyip başını sallıyor. Ant'inki gibi kendini beğenmiş bir gülümseme değil bu. Hafif ve sıcak, gözlerinde bir parıltı var.

"Önce sen," diyor ve sesindeki mutlu tona bayılıyorum.

Öne uzanıyor ve elbisemi kalçalarımın üzerinden aşağı indiriyor. Parmakları külotuma takılıp onu da aşağı çekiyor ve çıırılçıplak kalıyorum. Hazırdım. Bekliyorum.

Ama hayır, ağırdan alıyor.

Gerwyn'in enerjisi Ant'inkinin tam tersi yönde.

Parmakları sırtımda geziniyor ve bir gıdıklanma dalgası bırakıyor, sonra saçlarımı omzumdan alıp köprücük kemiklerime öyle içten öpücükler konduruyor ki gülümsemesini tenimde hissediyorum. Ve yapamıyorum. Duramıyorum.

Kollarımı boynuna dolamak ve benimkiyle ağzını istemek en doğal şeymiş gibi geliyor. Öpüşmek, öpüşmek ve öpüşmek. Ve her ateşli saniyeyi severek.

Parmaklarım göğsünde geziniyor, her bir santimini takdir ediyor ve bu sefer ellerim kemerine ulaştığında beni durdurmuyor. Pantolonunu indirdiğimde ağzım hâlâ onunkinin üzerindeydi. Aletini

daha görmeden karnımda hissediyorum ve beni kendine doğru çekerken teninin içinde kesinlikle çok daha rahat. Aynı anda hem Haçlı'yı hem de arkadaşımı hissediyorum. Jo'nun kollarında olduğu vampir fotoğrafındakinden bile daha ateşli.

Boğazını temizlediğinde Ant'ın odada bizimle olduğunu neredeyse unutmuştum. "Gerçekten kaldırabildiğini görmek güzel, Ger. Aferin sana."

Ant'ın alaycılığı tonu düşürmüyor. Bizi yatağına götürürken ve beni sırtüstü yatırırken tutkulu savaşçı ön plana çıkıyor. O da yanıma çöküyor ve elleriyle birlikte ağzı da çalışıyor, benim ona duyduğum hayranlığın aynısını duyarak her yerimi keşfediyor. Yetişkin gözlerle bakan, parmakları, dudakları ve dilleriyle alay eden iki ergen gibiyiz.

Tanrım, bunu sonsuza dek yapabilirim.

Boğazımdan aşağıya, köprücük kemiğime ve göğüslerime doğru bir yol öpmek için çekildiği andan itibaren ağzım onun öpücüğünü özlüyor. Sırtım dikleşiyor ve meme uçlarımı okşarken diliyle bana inanılmaz dokunuşlar yapıyor. Ondan gelen tutku delice.

Ve sonra inliyor. Gerwyn, benim inanılmaz haçlı arkadaşım, bir aşık gibi inliyor. O kadar güzel inliyor ki çünkü bunu çok ama çok istiyor ve ben de onunla birlikte inliyorum.

O beni emerken parmaklarımı saçlarında gezdiriyorum ve olabildiğince çok ten tene temas etmek için bacaklarımı ona doluyorum. Hareket ettiğinde gülümsüyorum ve gözlerimi kapatıyorum, dudakları karnımdan aşağı bir yol öperken kalbim küt küt atıyor.

Ağzını duymak için yanıp tutuşuyorum ama o dalga geçiyor. Parmaklarını amımda o kadar hafif gezdiriyor ki çığlık atmama neden oluyor, sonra beni kıymetliymişim gibi yayıyor, ilk tadını almadan önce nefesleri sıcak ve ağır.

Ve evet.

Evet,

evet.

Ne yaptığını çok iyi biliyor.

Ben kıvrana, inleyene, ağzını klitorisime koyması için *yalvarana* kadar iç kalçalarımı öpüyor. Beni bekletmiyor, dilini yarığımın üzerinde gezdiriyor, alay ediyor, yokluyor, klitorisime bastırıyor ve ben zaten arzudan çıldırmış durumdayım, vücudum onun içimde olması için çığlık atıyor. Ona bakıyorum ve gözleri kapalı, benimle birlikte her saniyenin tadını çıkarıyor. Kahretsin, ona ihtiyacım var.

Onu istiyorum.

Onu seviyorum.

Aynı anda iki erkeği sevmenin mümkün olduğunu hiç bilmiyordum ama mümkünmüş. Bunu artık biliyorum. Bu mümkün ve ben bunun muhteşem ışıltısı içinde yüzüyorum.

Gerwyn için o kadar ıslanmışım ki, iki parmağını içime soktuğunda amım daha fazlası için ağrıyor. İkisi üçe çıkıyor ve parmaklarını içimde çaresizce kıvrırken haykırıyorum. Onun sikine çok ihtiyacım var.

Ama henüz değil. Ne kadar çaresiz olsam da, onun her bir parçasının tadını çıkarmak istiyorum.

Yüz yüze gelene kadar ellerimle ona rehberlik ederek onu tekrar yukarı ve üzerime çekiyorum. Beni öptüğünde bu sefer dilinde kendi tadımı alıyorum ve dudaklarının ıslaklığına bayılıyorum.

"Benim sıram," diye fısıldıyorum ve sırtüstü yatması için ters dönüyoruz.

Onun beni tattığı gibi ben de onu tadıyorum. Öpücüklerimi boynundan, göğsünden meme uçlarına kadar takip ediyorum, tadıyorum ve seviyorum ve sonra daha aşağıya iniyorum, daha aşağıya...

Ağzım oraya varmadan ellerim sikiğin üzerinde ve şimdiden parlıyor. Aleti güzel ve büyük, özellikle de kalınlığı etkileyici. Gülümsüyorum, çünkü içime soktuğunda onu güzel ve sert hissedeceğimden eminim.

Dilimi onun uzunluğuna sokuyorum ve o güzel ve yüksek sesle inliyor, ama kontrolü ele almak için yüzümü becermiyor. İstedğim gibi oynamama izin veriyor, elim damarlı şaftını çalıştırırken dilimi aşağı yukarı oynatıyor. Daha sıkı bir ritme girdiğimde kalçaları geriliyor ve benimle birlikte hareket ediyor, ama pislik fısıldamıyor, sadece ağır, güzel bir şekilde nefes alıyor ve bundan zevk almasına bayılıyorum. Onu ağzıma alıyorum, derinlere işliyorum ve sikinin aniden sertleştiğini hissediyorum. Ellerini omuzlarıma koyuyor ve çekip çıkarıyor.

bir *bekleyiş* fisıltısıyla.

Yukarı bakıyorum, gözlerindeki mutlak zevki ve sikiinin ne kadar sert olduğunu görünce kendimle gurur duyuyorum.

"Bunu biraz ertelesen iyi olur," diyor sırtarak ve ben de onunla birlikte gülüyorum, yan yana yatmak için pozisyon değiştirdiğimizde ergenlik hayranlığı geri dönüyor.

İçeri girdiğimizde eller ve öpücükler. Beni büyülüyor. Her çıkıntısı, her kıvrımı, her santim derisi. Gözlerindeki ateş beni çıldırtmaya yetiyor ve sevecen kahkahasının tuhaflığı beni çıldırtıyor.

Çabalarını amıma geri verdiğinde kendimi gergin bir bakire gibi hissediyorum. Ağzı klitorisime geri döndüğünde, kendimi tutamayacak kadar kenara yaklaşmışım bile. Parmaklarına açım, ama bana sadece kısa, keskin bir itiş veriyor - beni emerken onları klitorisime doğru kıvrılmış tutuyor.

Ve evet. Sikeyim. Boşalırken ona bakmadan duramıyorum.

Onu bacaklarımın arasında görmek omurgama kadar ürperti göndermeye yetiyor ve doruğa ulaşırken ona sarılıyorum. Başını tutuyorum, saçlarını tutuyorum, omuzlarını tutuyorum. Dokunuyorum, dokunuyorum, o beni uçurumun kenarına getirirken dokunuyorum.

Büyülü hissettiriyor.

Tekrar üstüme tırmandığında hâlâ nefes nefeseyim ve bir savaşçının gücüyle kalçalarımı yukarı kaldırırken en ufak bir vanilya hissetmiyor. Aleti hazır, ıslak ve çaresiz bir şekilde parlıyor, amım da öyle. Başını yarığıma sürüyor ve ben *evet, evet, lütfen diye* başımı sallıyorum... ve bu sefer ciddiym. Yatak odasında yaptığım gibi göstermelik bir *lütfen* oyunu değil bu. Gerwyn'i her şeyimle içimde istiyorum ve bunu ona söylüyorum.

Bu sefer, *lütfen*'im tam kalbimden geliyor.

"Lütfen beni becer, Gerwyn."

Gölüşü inanılmaz.

O kendini konumlandırırken ben nefes nefese kaldım.

Evet.

Nefes alıyor, gözlerimin içine bakıyor.

Lütfen.

Ve biz hazırız. Hazırız. Hem de çok hazırız. Ta

ki yatağın kenarından bir ses gelene kadar.

Ant'ın sözleri buz gibi soğuktu.

"Nişanlımdan uzak dursan iyi edersin, seni aldatan pislik. Hemen şimdi."

CHAPTER

Sixty-One

Gerwyn

A Nt'nin sözleri balyoz gibi. Duruşu her şeyi anlatıyor. Beni parçalara ayırmak isteyen bir bakış, kollarını sımsıkı kavuşturmuş.

Ona cevap veren Cass'ın gözleri fal taşı gibi açılır. "Ant, ne-?" diye sorar ama Cass onu duymazdan gelir.

Yatağın dibine doğru adım atıyor ve gömleğimi yerden alıp öfkeyle bana doğru fırlatıyor.

"Nişanlımdan uzak dur dedim, seni aldatan amcık."

Moralimiz bozuldu. Cass de ben de onun sevdiği adama bakıyorduk. *Sevdiğim adama. Sevdiğimiz adama.* Bize bu gece onun önünde seks yapmamızı söyleyen adama. Ama Tanrım, görmek istemediğim şeyi görmezden geldim. Bilmem gerekirdi. Bana kendimi asmam için bir ilmik teklif ediyordu.

Çıplak hissetmekten nefret ederek sikimi gömleğimin altına saklıyorum. "Bize izin verdin," demeye çalışıyorum.

Kaşlarını acımasızca çattı. "Beni kabul ettiğin için tebrikler pislik, şimdi evimden defol git ve bir daha gelmeyi aklından bile geçirme."

Cass'e bakıyorum, o da benden daha şaşkın görünüyor. Hâlâ inkârın baş döndürücü şokunu yaşıyor ve ağzı açık bir şekilde Ant'a bakıyor.

Hâlâ onu görmezden gelerek pantolonumu bana doğru fırlatıyor.

"Gerwyn, defol git buradan. Gitmeni istiyorum. Hemen şimdi. Toparlan ve siktir git."

Ben cevap veremedenden yatak odasından fırlıyor ve kapıyı öyle bir güçle açıyor ki kapı kolu duvara çarpıyor. Cass yataktan kalktı ve çabucak elbisesini giydi.

ürkek adımlarla peşinden gitmeden önce.

Karınca! Ne oluyor be? Bunu yapabileceğimizi söylemiştin!

Evet, bizi cesaretlendirdi, sınadı. Ama hayır, öyle demek istemedi, tuzak kuruyordu. İşte, hayatta... aşkta da yaptığı gibi, öyle görünüyor. Peki, ben ne halt ediyordum? Bunun iyi olacağını nasıl düşünebildim?

Tam bir aptalım.

De Chante ve nişanlısına aşık olmak, işte yaptığım şey buydu. Saçma sapan bir fantezi bulanıklığıyla her şeyin nasıl yoluna gireceğini düşünüyordum.

Cass'in sesini hâlâ yüksek perdeden duyabiliyorum ama sözlerini anlayamayacağım kadar uzakta.

Pantolonumu yukarı çekip kendime küfrederken kalp atışlarım şakaklarımda güm güm atıyor.

Ant açık kapımın önünden hışımla geçip aşağıya iniyor, Cass de onu takip ediyor ve sakinleştirmek için elinden geleni yapıyor. Onun *ne sikim sözleri* şimdiden özörlere dönüşmeye başladı.

Üzgünüm, Ant! Öyle değildi! Özür dilerim!

Kabul etmeye başlamadan önce ona kaç kez özür dileteceğini bilmiyorum ama bu oldukça lanet bir yolculuk olacak. Sonuna asla gelemeyebileceğim bir yolculuk olduğunu fark ettiğimde ürperiyorum. Söz konusu ben olduğumda özür kabul edilmeyebilir.

Parmaklarımı saçlarımda arasında gezdirdikten sonra yapmam gereken şeye odaklanıyorum. Yatağımın altından bir gece çantası çıkarıp, aşağıya inmeden önce birkaç temel eşyayı içine atıyorum. Çantayı merdivenlerin yanında bırakıyorum, bir nefes alıyorum ve mutfakta onlara katılıyorum.

Ant, görüş alanıma girdiğim anda parmağını bana doğru uzatıyor, öfkeden gözü dönmüş bir şekilde bakıyor. Onu böyle sikilmiş görmek içimi burkuyor.

Cass'e havlarken sesi yüksek ve sert çıkıyor.

"Parmağında nişan yüzüğüm varken neden benim yerime onu seçmek istiyorsun?"

O kadar dehşete düşmüş görünüyor ki kaburgalarıma bir yumruk yiyorum.

"Aldatmıyordum! Onu sana tercih etmiyordum! Nişanlandığım kişi *sensin!*"

Sözleri içimi parçaladı, parçalamaması gerektiği halde. Beni Ant'a tercih etmesinin imkânı yoktu. Gelinlik, aile ve prenseslere layık bir sonsuza dek mutlulukla geleceğini bağladığı adam o. Peki ben neyim?

Onun gibi bir adamın yanında hiçbir şey. Ellerimi kaldırıyorum.

"Ant, lütfen. Beni dinle. Lütfen, bana bir şans ver ve bunu konuşalım. Özür dilerim."

Bana özür dileme şansı vermiyor. Konuşmak istemiyor. Yüzünü bana döndüğünde sesi fokur fokur kaynıyor, niyeti açık ve net.

"Çekil gözümün önünden Ger. Gitmeni istiyorum."

Cass'e bakıyorum, ona bakarken gözyaşları akıyor.

"Lütfen Ant, bunu konuşabilir miyiz? Üçümüz mü? Ben ve Gerwyn yanlış bir şey yaptığımızı düşünmüyoruz. Söz veriyorum."

Elini Ant'ın koluna koymak için öne doğru adım atar, ancak Ant onu omuz silkerek uzaklaştırır.

"Hayır. Ama yapmalıydın. Bir aşk filmindeymişsiniz gibi seks yapmanın sorun olmayacağını düşünecek kadar birbirinize takıntılı mısınız gerçekten? Seni kenardan alkışlayacağımı mı sandın? Şimdi olmasaydı bile, çok yakında olurdu. Ben işte olurdum, geleceğimiz için gelir elde etmeye çalışırdım ve siz ikiniz de burada iki aşık ergen gibi saklanırdınız. Birinizin çizgiyi aşması an

meselesiydi."

"Böyle olmazdı!" İtiraz ediyorum. "Seni asla aldatmazdık. İkimiz de. Bu

asla böyle olmazdı."

Yüzündeki alaycı ifadeyi gördüğümde ne olacağını biliyorum.

"Birine sikini sokmak sadece pastanın üzerindeki krema gibidir, Ger. Aldatma bundan çok daha önce olur. Haftalardır aldatıyorsunuz. İkiniz de, bir çift amcık."

Saçmaladığını söylemek istiyorum ama onu asla ikna edemeyeceğim. Bunu bilerek yapıyor, zorluyor ve test ediyor. Ve evet, sanırım başarısız olduk.

Siktir et.

Ellerimi saçlarımın arasına koydum.

"Öyle değildi," diye karşı çıkıyorum ama sesim istediğimden daha zayıf çıkıyor. "Lütfen, Ant. Burada olan şey bu değil."

"Gerçekten mi? Yani yukarıda nişanlımla sevişmek isteyen sen değil miydin? Sadece arkadaşsınız, değil mi?" Cass araya giriyor. "Bizi oraya sen gönderdin! Bize sorun olmayacağını söyledin. Bu yüzden yaptık, yemin ederim!" Gözleri acı ve nefretle dolu ve bu beni içten içe çalkalıyor.

"İkinize de beni becermeniz için bir şans verdim ve *ikiniz de* bunu değerlendirdiniz." İç çekti ve bana bir el salladı. "Defol git, Ger. Siktir git ve bizi rahat bırak."

O böyle bir öfkeye kapılmışken benim kalmamın bir anlamı yok.

Cass'in ona bakarken ne kadar kırgın olduğunu görebiliyorum ve tabii ki öyle. Ona aşık. Umarım onu kaybedecek kadar kötü batırmamışımdır.

Telefonumun ve cüzdanımın yanımda olduğundan emin olmak için ceketimin cebini yoklarken zar zor konuşabiliyorum. Geri çekilirken kararsızım.

"Özür dilerim," diyorum Ant'a, son bir kez. "Yemin ederim, seni aldatmazdık."

"Hile yaptın *amına koyayım*," diye bağırıyor. "Seni kurtardığım onca şeyden sonra. Jo'yu başkası alıp götürdüğünde onun için hıçkıra hıçkıra ağlayarak geçirdiğin onca geceden sonra. O sefil hayatına geri dönmene yardım ettiğim onca geceyi birlikte geçirdik. Benim yanımda, *benim* çatım altında geçirdiğin onca yıl. Ve hala benim nişanlımı sikmek istiyorsun. Sevdiğim kadını becermek istiyorsun." Gözleri vahşileşti. "Sen bir amcıksın, Gerwyn. Siktir git."

Gözyaşları Cass'in yüzünden aşağı akarken kendimi bir pislik gibi hissediyorum, gözyaşlarım yükselip onlarla birlikte dökülmekle tehdit ederken kendi gözyaşlarımda boğuluyorum. Büyük bir parçam dizlerimin üzerine çöküp her ikisinden de af dilemek istiyor ama bu anlamsız olurdu.

Cass'e son bir bakış atıp uzaklaşırken Ant bana bakmıyor. Merdivenlerin dibindeki çantama ulaştığımda gözlerimdeki yaşları siliyorum. Nereye gideceğim ya da ne yapacağım hakkında hiçbir fikrim yok, hala De Chante'ye kızgınım ve gidecek hiçbir yerim yok.

Mutfaktan Cass'in sesini duyuyorum. Yalvarıyor.

O da seni seviyor, Ant! O senin en iyi arkadaşın! Lütfen onu gitmeye zorlama! Bu benim hatam, onun değil! Seninle nişanlı olan benim!

Acısının sesi kalbimi kırıyor.

Tırbazana yaslanıp kendimi dışarı çıkabilecek kadar toparlamaya çalışıyorum. Elimi kapının koluna koymuş, harekete geçmeye hazırlanırken arkamdan bir ayak sesi geliyor ve Cass beni kollarına alıyor, sanki bu gerçekten son bir vedaymış gibi göğsüme doğru hıçkırarak ağlıyor.

"Özür dilerim," diye fısıldıyorum, gözyaşlarım onunkilerle birlikte dökülüyor, ama o başını bana doğru sallıyor. "Hayır, Gerwyn. *Ben özür dilerim*. Bu benim hatam. Seni öpen bendim."

Beni tutuşunu gevşettiğinde nefes alıyorum, kapıyı açarken gözleriyle karşılaşmamak için elimden geleni yapıyorum, çünkü veda etmeyi kendime yediremiyorum.

"İşleri yoluna koyacağım," diyor bana. "Sakinleştğinde onunla konuşacağım ve elimden geldiğince telafi edeceğim. Her şeyi yoluna koyacağız. Her şey yoluna girecek."

Onun iyimserliğini paylaşabilmeyi dileyerek hüznü bir şekilde gülümsüyorum. "Teşekkürler. Deneyebilirsin."

"Elimden geleni yapacağım," diyor ve gözlerindeki gerçek umuda bayılıyorum. Daha fazla gözyaşı siliyor. "Nereye gideceksin?"

"Bilmiyorum," diye itiraf ediyorum. "Bir yerde. Bir otel. Ya da bir barda. Ya da bir otoparkta arabamda. Bilmiyorum Cass. Sadece bir yerde."

Mutfığa bir bakış atıyor ama Ant'tan iz yok.

"Uzağa gitme," diye fısıldıyor, endişeli görünüyor. "Yeterince ayık değilsin, ya da yeterince iyi değilsin, ya da..." "Bir yolunu bulacağım," diyorum ama başını sallıyor.

Arkasındaki rafa uzanıp anahtarlarını ve çantasını alıyor. Anahtarlardan bir anahtar çıkarırken parmakları titriyor ve anahtarı elime tutuşturuyor.

"Newton Road'daki dairem. Oraya git." Not defterini almak için çantasını karıştırmadan önce yanaklarını siler. Bir e-posta adresi karalıyor. "Seninle tüm iletişimimi engellememi isteyebilir, ama bana ihtiyacın olursa... bu nadiren kullandığım bir e-posta adresi..."

"CASS! BURAYA GERİ Mİ GELİYORSUN?" Karınca bağırır ve defteri düşürürken kendine küfreder. "CASS?!"

"Daire dört, Newton House," diye fısıldıyor ve defteri yerden alıp panik içinde uzatırken elleri tir tir titriyor. "Git Gerwyn, gerçekten. Orada kalabilirsin."

Anahtarı ve not defterini cebime koyuyorum, uzaklaşırken kalbimin nasıl parçalandığını hissetmekten nefret ediyorum. "CASS!" Ant mutfaktan yine bağırıyor.

"Ciddiyim Cass. Özür dilerim," diyorum ona.

Seni seviyorum. Ben de bunu söylemek istiyorum. *Özür dilerim ve seni seviyorum.*

"CASS! BURAYA GERİ GEL!"

"Kahretsin," diye fısıldıyor. "Bunun başımıza geldiğine inanamıyorum... Gitmek zorunda olduğuna inanamıyorum. Buna inanamıyorum..."

Çok gergin görünüyor. Çok korkmuş. Ama bu son bir sevgi gösterisine engel değil. Veda etmek için son şansı olabilir.

Kollarını boynuma dolayıp beni öptüğünde kalbim duracak gibi oluyor. Ağzını benimkine nazikçe bastırarak aynı anda hem *özür diliyor*, hem *seni seviyorum*, hem de *hoşça kal* diyor.

Uzaklaştığında kalbimin parçalara ayrıldığını hissediyorum. Mutfığa dönüp Ant'a doğru koşarken başka bir şey söylemiyor, ben de söylemiyorum.

Gözyaşlarım o kadar çok akıyor ki kapıyı arkamdan zorlukla kapatabiliyorum ve arabama ulaşım uzaklaşmak için sahip olduğum tüm gücü harcıyorum.

CHAPTER

Sixty-Two

Cass

I gözyaşlarımın arasından zorlukla görebiliyorum. Mutfağın hemen dışındaki duvara yaslanıp Ant'a katılmadan önce kendimi toparlamaya çalışıyorum. Bu çılgınlık. Gerwyn'in gidişini izlemek beni çok etkiliyor.

ve bu benim hatam. Çok fazla De Chante içtikten sonra bile nişanlımı gerçekte neler olduğunu okuyabilecek kadar iyi tanınması gereken kişi bendim.

Sorun da bu zaten. Ant'ı gerçekten ne kadar iyi tanıyorum? Yeterince değil, öyle görünüyor. "CASS!"

Kendimi onunla yüzleşmeye zorluyorum, mutfğa doğru adım atarken ayaklarım titriyor. Kendimi tezgâha yaslıyorum ve neredeyse beni karşılamaya hazır olanın hâlâ öfke olmasını dileyecektim ama değil. Ant'ın içindeki duygular çoktan değişmeye başladı. Gözlerinde yaşlar gördüğüme eminim.

Karşımda duran adam, Hanley Hall'da hayatıma giren güzel prens. O smokinli adam, her türlü sevgi beyanında bulunmuş ve her türlü bağlılık çabasını göstermiştir. Peki ben ona karşılık vermek için ne yaptım? Karşılığında ona ne verdim? Düzgün bir seks hayatı ve boktan film öğleden sonraları mı? Gerwyn'le birlikte beni de kapı dışarı etmemesine şaşırdım.

"Özür dilerim," diyorum tekrar. "Ant, bunu senin arkandan asla yapmazdık, yemin ederim."

Beni görmezden geliyor, şarap rafına dönerken bastırılmış duygularla kabarıyor. Arkasına, hiç görmediğim bir yere uzandığını gördüğümde nefesimi tutmak zorunda kalıyorum. Bir votka şişesi çıkarıyor ve şarap kadehlerinin arkasından, yukarıdan bir shot bardağı indiriyor.

"Bekle-" Ben de diyorum ki. "Ant, lütfen bunu yapma."
Bana omuz silkerek kendine tam bir l doldurdu.

"Neden olmasın ki? Zaten umurunda değil." "Tabii ki umurumda! Nişanlandığım kişi sensin!"

"Neden yaptın o zaman?" Gözleri çok delici. "Neden en iyi arkadaşımı kaderindeki ruh eşinmiş gibi öptün? Keşke kendinizi görebilseydiniz. Kamerayı kurup sizi bir komedi programı için çekmeliydim, *o kadar* utanç vericiydi. Gerwyn'in gözlerinde neredeyse çizgi film kalpleri vardı ve sen de sanki o boktan aşk filmlerindeki kahramanlardan biriymiş gibi sırtıyıordun."

Sesi çok duygusuz geliyor ama canı o kadar yanıyor ki titremesinden bunu anlayabiliyorum. Önümde votkasını yudumluyor ve midemdeki suçluluk duygusu tamamen bok gibi hissediyorum.

"Evet, birbirimizi önemsiyoruz, elbette," diyorum. "Gerwyn'i seviyorum, o harika biri. Ama evlenmek istediğim kişi *sensin*. Parmağımda yüzüğü olan sensin."

"Bunu göstermenin iyi bir yolu." Duraklıyor, sonra kendine bir kadeh daha dolduruyor. "Söyle bana Cass. Neyi yanlış yaptım? En iyi arkadaşıma aşık olacak kadar seni nerede hayal kırıklığına uğrattım? Yeterince çabalamadım mı? Sana istediğin her şeyi vermedim mi? Ailene karşı yeterince çaba göstermedim mi? Kendimi geleceğimize yeterince adamadım mı?"

Başımı sallarken kendimi hain bir kaltak gibi hissediyorum, yeni bir gözyaşı fışkırıyor. "Beni hayal kırıklığına uğratmadın, Ant. Asla yapmazdın. Öyle bir şey değildi."

"Neden o zaman? Neden benim yerime Gerwyn gibi zayıf, kendini beğenmiş bir pisliğe aşık oldun?" Birinin Gerwyn'e aşık olması için milyonlarca neden var ve o zayıf, kendini beğenmiş bir

ama şimdi Ant'la bu konuda tartışmanın sırası değil. Başlamak için kendimi çok hasta hissediyorum. Bir de sahanlığın sonundaki yatak odasında sayılamayacak kadar çok insanla yatmış olmam gerçeği var, hepsi de onun talimatıyla, yani fantastik ile aşağılık arasındaki hayali çizgiyi nereden bilebilirdim ki?

Çünkü *onu* tanımalıyım. Sanırım Ant'ı tanımalıyım.

"Neden misyoner adama aşık oldun ki?" diye üsteliyor, ben hâlâ düşüncelerimi anlamaya çalışırken.

"Öyle bir şey değil."

Buna gülüyor. Omurgamı parçalayan iğrenç, duygusuz bir kahkaha.

"Oh, prenses. Bütün gece birbirinize nasıl baktığınızı görmediğim için aptal olduğumu düşünüyor olmalısınız."

"*Arkadaş* olarak."

"Birbirlerini bir romantik komedi setindeymiş gibi öpmek isteyen arkadaşlar, gerisini bırakın."

"Bunu yapmamı sen söyledin! Onu öpmemi sen söyledin!"

"Sana *seçenek* sundum."

"Yakınlaşmaya ihtiyacı varmış gibi görünüyordu."

Alçalmıştı!" Bir kahkaha daha. "Yani onu acıdığın için becerdin, öyle mi?"

O kadar sinirliyim ki çılgılık atabilirim. "Hayır! Ve onu becermedim! Hayır dedin ve durduk!"

"Evet, durdunuz çünkü onun acınası sikiş çabalarının üzerine soğuk su döktüm. Sen olsan eğer yapmasaydım. Peki ya gerçekler? Ya boktan haçlı kaçamakları sırasında Berlin'de gizlice fahişelerle yatıyorsa? Ya size, *bize bir* tür pis, saçma enfeksiyon bulaştırdıysa? Bildiğiniz kadarıyla o da sefil heriflerin götlerini sikiyor olabilir."

Bu düşünce bana saçma geliyor ama kendimi daha da boktan ve sorumsuz hissetmeme neden oluyor.

Ant bir kadeh votka daha içiyor ve ben kendimden nefret ediyorum. Üzücü olan şu ki, artık ne söylersem söyleyeyim ya da ne yaparsam yapayım, onun bir çürütmesi ya da cevabı olacak. Onun dünyasında, biz ona ihanet ettik. Onun dünyasında, ben ona yanlış yaptım. Ve belki de haklıdır. Belki de onu incittim ve kasıtlı olarak onu mahvettim.

ya da değil.

Jack'in Susie ile yeni tanıştığı ilk anı düşünüyorum ve şimdi bile içimi bir acı kaplıyor.

Ant benden bir adım önde.

"İkiniz için daha iyisini düşünmüştüm. Gerwyn Jo'yu onu aldattığı için kaybetti, sen de Jack'i seni aldattığı için kaybettin. İkiniz de aldatan pislikler tarafından ihanete uğradınız ve terk edildiniz. Peki neden aynısını bana yapasınız ki?"

Tek söyleyebildiğim

"Yapmazdık," oldu. "Yaptınız

amına koyayım."

Omuz silkiyorum, çünkü başka ne yapacağımı bilmiyorum. Zar zor konuşabiliyorum çünkü daha fazla gözyaşı döküyorum ve suçluluk, utanç ve panikten o kadar berbat durumdayım ki onun önünde titriyorum.

Kendime verdiğim değerın tüm kırıntıları midemde büzüşüp yok olmuş

gibi hissediyorum. İki acınası kelime tekrar geliyor.

"Özür dilerim."

Belki de bu sözler onunla olan hayatımın geri kalanı için bir mantra olacak. Bu onun her zaman kullanabileceği bir kart. En iyi arkadaşıyla üst kata çıkmam, bunu bizim için bir tabakta sunsa da sunmasa da. Bunun bir önemi olmayacak. Yine de Gerwyn'le seks yapmak istedim. Yine de evet dedim ve onunla yatağa girdim.

Ant'ı bir kadeh votka daha doldururken izlemek beni ürkütüyor. Bitirdiğinde kadeh kaldırıyor.

"Bunun için teşekkürler Cass. Siz ikiniz törenime işmeden önce alkolle işim bitmişti." "Özür dilerim," diyorum bir kez daha, keşke şişeyi ondan sihirle alabilseydim. Biraz içkiye ihtiyacım var.

Bir yerlerden güç geliyor, ben de nefes alıyorum.

"Buradan nereye gideceğiz? Beni affedebilir misin? Bunu düzeltmek için ne yapmam gerekiyor? Lütfen, Ant. Bana bir şans ver."

"Gerçekten istediğin bu mu? Onun yerine beni mi?"

Saçma bir seçim olsa da seçim acı veriyor. Ant evleneceğim adam. Sadece tek bir cevap olabilir.

"Evet. Taptığım adam sensin. Her şeyden çok, nasıl sevmeyeyim ki? Sen inanılmazsın. Hayal ettiğim her şeysin. Ben seni seviyorum, ailem seni seviyor, arkadaşlarım seni seviyor, hepsinin bir sebebi var. Çünkü sen harikası ve *benim* için harikası."

Votka bardağını tekrar dolduruyor, ben de konuşmaya devam ediyorum.

"Ant, benim için kelimelerin anlatamayacağı kadar çok şey yaptın. Seninle çok mutluyum, gerçekten yüksekte uçuyorum ve çok aşığım."

"Bunu göstermenin komik bir yolu. Sen onun için fantezi kahramanıymış gibi inlerken en iyi arkadaşımın senin amını yalaması. Çaresiz küçük bir çocuğun lolipop yalaması gibi senin üzerinde salyalarını akıtıyordu."

Sözleri bu bağlamda beni hasta hissettiriyor. Yüzündeki alaycı ifade, kendimi yanlış yola sapmış zavallı bir sürük gibi hissetmeme neden oluyor.

Elimden geldiğince kendimi toparlıyorum. "Bunu düzeltmek için ne yapmamı istiyorsun? Lütfen. Her şeyi yaparım."

Votkayı yudumluyor ve beyninin uğuldadığını

hissedebiliyorum. "Bir şey var mı Cass? Bu doğru

mu?"

"Evet," diye ısrar ediyorum. "Bunu tekrar düzeltmek için ne gerekiyorsa yapacağım, yemin

ederim. Yapmak istediğim son şey bu yüzüğü parmağımdan çıkarmak."

Boş bardağı yere bırakıyor, kollarını kavuşturuyor ve buzdolabına yaslanıyor.

"Bunu telafi etmek zorunda kalacaksın. Artık sana güvenmiyorum. Beni gerçekten sevdiğine güvenmiyorum. Bunu bir daha yapmayacağına güvenmiyorum ve Gerwyn'in senin için sadece bir arkadaş olacağına da güvenmiyorum. Şu andan itibaren bundan çok daha iyisini yapman gerekecek. Senin için arkadaş yok, senin için dışarı çıkmak yok, senin için hiçbir şey yok, güvenilir olduğundan emin olana kadar."

"Tamam, tabii. Neye ihtiyacınız varsa."

Omuz silkiyor ve kontrolünün geri geldiğini görüyorum. Beyni biraz daha dönüyor.

"Sizi kolayca affetmemi beklemeyin, çünkü affetmeyeceğim. Sevdiğim tek iki kişi sizdiniz. Güvendiğim sadece iki kişi. Hayatımda olmasını istediğim iki kişiydiniz. İkiniz de benim tüm saygıma sahiptiniz, her bir parçasına. İkinize de asla yanlış yapmazdım." İç çekiyor. "Seni daha çok düşündüm Cass. Gerwyn'i düşündüğümünden bile fazla. Senin verebileceğim her şeyi hak eden bir tanrıça olduğunu düşündüm. Ailen seninle gurur duyuyor, tanıştığım herkes beni sevdiğini ve benim de sana verdiğim tüm sevgiyi hak ettiğini söylüyordu. Hiçbiri bana yalancı gibi gelmedi."

"Öyle değiller!"

"Onları da mı kandırdın?"

"Hayır!"

"Bu çılgın gecenin sonunda ne olmasını istiyordun ki zaten? Belki benim de üst kata çıkıp sikimi onun götüne sokacağımı ve sonsuza dek mutlu yaşayacağımızı mı umuyordun?"

Bu düşünce beni kızartıyor ve o da bunu görüyor olmalı. Gülüyor.

"Oh, prenses. Sikimi onun kıkında görmek istedin, gerçekten mi? O gece yatakta bahsettiğimde istediğini sanmıştım. Fanteziler karşısında azmış bir orospu gibiydin. Ama biliyor musun? Sormadın bile. Belki benim de katılmamı isteseydin bu kadar bel altı vuruş olmazdı. Kim bilir? Belki ben bile yapardım. Başka erkeklerin dölünden hoşlanmıyor değilim, değil mi?"

Bize katılacağına inandığımdan pek emin değilim ama onun sözleri bana daha fazla acı veriyor.

Olayları o kadar çarpıtıyor ki artık ne istediğimden ve ne istemediğimden emin değilim. Tek bildiğim, Ant'ın acısını iyileştirmek ve beni tekrar sevmesini sağlamak istediğim.

Bir kadeh votka daha içiyor, sonra konuşmaya devam ediyor.

"Hayatımızla ilgili hoşuna gitmeyen bir şey varsa bana söylemeliydin. Dinlerdim, denerdim, seni dünyanın en mutlu kadını yapmak için elimden gelen her şeyi yapardım. Başından beri beni kullanıyor muydun?"

Bu beni tetikliyor. "Seni kullanmıyorum, Ant! Yalan söylemedim ve bunun hayatımızda ne kadar mutlu olduğumla hiçbir ilgisi yok. Ben her şeyden mutluyum!"

"Seninle olmak için Berlin'deki kariyerimden vazgeçtim..." "Evet, teşekkür ederim. Karşılığında ben de benimkinden vazgeçtim."

"Ama yapmadın, değil mi? Vazgeçtin çünkü başka seçeneğin yoktu. Söylesene, bu haksızlık değil mi? İlişkimiz tamamen bana bağlı değil mi?"

Ne diyeceğimi bilemiyorum. Kendimi suçlu, aptal bir sürtük gibi hissediyorum ve onun benim dünyam ve Bucklebury'deki hayatım için ne kadar çaba sarf ettiğini düşünmek bile az önce yaptıklarımın ışığında tüylerimi ürpertiyor.

Ant beni seven adam. İlk günden beri beni seven adam. Bir sonraki konuşmasından önce iç çeker ve küfreder.

"Kendini affettirmen için sana bir şans vereceğim Cass, ama bu kolay bir yolculuk olmayacak. Ne şekilde olursa olsun beni sevdiğini kanıtlamak için ne gerekiyorsa yapman gerekecek. Ve belki, sadece belki, bir gün sana inanabilirim."

"Elbette," diye cevap veriyorum, bu şansı değerlendirerek. "Benden ne yapmamı istersen, senin için yaparım."

Soruyu sormak zorundayım... Sormak zorundayım.

"Peki ya Gerwyn? Ona da bir şans verecek misiniz?"

Ant'ın gözleri bir anda soğuyor ve ben buna pişman oluyorum. Bana cevap verirken sesi dikenli.

"Bırak da o sümüklü amcık için ben endişeleneyim Cass. Onunla çalışan benim ve üç yılı aşkın süredir onunla yaşayan da benim. Bir daha onun adını andığını duymak istemiyorum, çünkü o artık seni ilgilendirmiyor. Bunu düzeltmek için ne yapması gerektiği bana bağlı."

Bu düşünce canımı acıtıyor ama şu anda bunun önemli olmasına izin veremem.

Tekrar konuşmadan önce bir kadeh votka daha içiyor.

"Bu yol tıpkı sizin için olduğu gibi onun için de zor bir yol olacak. Belki daha da zor. O kancığa bir daha hiçbir şeyim için güvenmeyeceğim. Lanet olası pislik."

Ant eliyle üst katı işaret ettiğinde Tanrı'ya şükrediyorum, nihayet biraz olsun sakinleşmeye başlamıştı. Yatak odasına girdiğimizde ona sıkıca sarılabileceğimi umuyorum ama sözleri hâlâ acı ve kinle dolu.

"Sen bir şansa değersin bebeğim, ama bunu kanıtlaman gerekecek. Ciddiyim. Kolay olmayacak. Zaten insanlara güvenmeyi kolay bulmuyorum. Amcık annem bunu gördü."

"Biliyorum," diyorum ona, kendimi daha da suçlu hissederek. "Söz veriyorum, yapacağım."

"O zaman duşa gir ve o aldatan pisliği amından temizle."

Başımı sallayıp banyoya çekiliyorum, bacaklarım hâlâ güçsüz. Su ve buhar gözyaşlarımı maskelediğinde, Ant kollarını kavuşturmuş beni izlerken her tarafımı yıkadığımda memnun oluyorum. Kendimi cezasına başlamak üzere olan bir mahkûm gibi hissediyorum ve hâlâ bir yanımda hayatımızdaki böylesine önemli bir adamın kaybindan dolayı acı çekiyor.

Gerwyn'i üzerimden temizliyorum. Geri kalanıyla birlikte bok gibi hissediyorum. "Yeter," diyor Ant, kendimi yeterince temizlediğimden emin olunca.

Duştan çıkıp havluya uzanıyorum ama Ant havlu almama izin vermiyor. Hâlâ sıırılsıklamken kolumdan tutuyor ve yaramaz bir çocukmuşum gibi beni yatak odasına doğru çekip yüzüstü yatağa fırlatıyor.

"Amcığının sahibi sadece bir kişi Cass, o da benim."

Tam arkamda, beni dört ayağımın üzerine çekiştiriyor. Kemerinin çözüldüğünü, fermuarının aşağı çekildiğini duyuyorum. Kalçalarımı kavırıyor ve sikini doğrudan derinlere sokuyor.

O bana vurdukça ben ağlıyorum ve inliyorum.

Sert biri ama umurumda değil. Gözyaşlarım acı, suçluluk ve minnettarlık içinde akmaya devam ediyor.

Ant birkaç keskin hamleden sonra derin derin homurdanıyor, ben de kalçalarımı ona doğru iterek onu ikna etmeye çalışıyorum.

Kalçalarımı sıkıca kavrayarak, "Kıpırdama," diye bağırıyor, "Sen bana aitsin," diye tıslıyor. "Sen benim nişanlımsın ve yüzüğümü parmağında tutmak istiyorsan bana istediğim her şeyi vereceksin. Sevdığım insanların başkalarına öncelik vermesinden bıktım. Annem ve onun boktan erkek arkadaşları, sen ve Gerwyn, birbirinize yavru köpek gözüyle bakıyorsunuz. Hepinize her şeyimi veriyorum ama siz bir hiçmişim gibi bana bok atıyorsunuz. Hepinizin canı cehenneme. Şu andan itibaren, her şey benimle ilgili. Ne istersem, ne zaman istersem bana verseniz iyi edersiniz."

Parmakları saçlarımda dolaşıyor, beni derinden vururken sertçe çekiyor ve beni biraz daha çığlık attırıyor. "Amin benim, kışın benim, o pis ağzın benim. Kimin kullanacağına *ben* karar veririm.

ve oraya ne girdiğini. Anlıyor musun lan?" "Evet," diyorum

inleyerek. "Anlıyorum."

Keşke beni becerme şekli hakkında daha iyi hissediyor olsaydım, ama hissetmemi istemiyor. Bu bir ceza - kendini öyle bir konumlandırıyor ki, o noktaya vurmadan acı çekiyorum, sikini öyle bir açıyor ki acıtıyor.

Daha yeni alışmaya başlamıştım ki üç parmağını birden kıcıma soktu. Dümdüz sokuyor ve çok fena acıyor. Durmuyor, sadece beni inletecek kadar güçlü bir şekilde vuruyor, ama ona durmasını söylememin bir yolu yok, bana tekrar tekrar *mola isteyip* istemediğimi sorduğunda bile.

"Mola ister misin, bebeğim? İster misin? İSTER MISIN? Seçim senin prenses." O kadar sert itiyor ki acıdan çığlık atıyorum.

"Al onu, sürtük. Al şunu!"

Zaman aşımı istemiyorum. Onu memnun etmek istiyorum. Onu sevdiğimi bilmesini istiyorum. Ne kadar acı çekmem gerektiği umurumda değil.

Amımı sikmeye devam ederken parmaklarıyla kıcımı geriyor ve ben de alıyorum. Hepsini alıyorum.

"Gerçekten Gerwyn'in bunu sana vereceğini mi düşünüyorsun, o sürtük gibi?" Ant alay ediyor ve ben başımı sallıyorum.

Hayır. Yapmazdı.

"Bu gece amına boşalacak olan benim. BEN!"

Sert ve etin ete her çarpışında acıtıyor. Gözlerimi kapatıyorum ve hepsini alıyorum, umursamayacak kadar berbat durumdayım.

Hatta onun için inliyorum ve bu işe yarıyor olmalı, çünkü içime girerken her sert darbeye yeniden homurdanıyor, homurdanıyor ve küfrediyor.

Ve aniden bitti. Ant'ın Hyde tarafı boşalmayı bitirdiğinde Jekyll tarafının garip bir şekline dönüşüyor, yatağa yuvarlanıyor ve beni kendine çekiyor.

Onu anlamıyorum, gerçekten anlamıyorum. Ama öğrenmek zorundayım.

"Bu iyi bir ilk işaret bebeğim," diyor. "İyi kız. O ahmakla yaptığın acınası romantizm girişiminden sonra benim için bir sürtük olmaktan hâlâ zevk alabileceğini kanıtlamak güzel."

Keşke bunlardan herhangi biri hakkında iyi hissetseydim.

Ama Ant'ın bana daha da sokulurken yüzündeki sırıtışı görmek beni mutlu ediyor, ta ki neye sırtıttığını anlayana kadar.

"Her boktan bulutun en azından küçük bir gümüş astarı vardır. Bu bana senin gerçekten başka erkeklerin siklerini istediğini kanıtladı. Bu konuda bana doğruyu söylüyordun. Gerwyn'e aşık olmadığın konusunda dürüst olduğun sürece tabii. Belki bu geceyi hafızalarımızdan silmeye yardımcı olmak için içine güzel ve hızlı bir şekilde başka bir penis sokarım. Eminim bunun için minnettar olursun."

Bunu istemiyorum, her ne kadar kendime istediğimi söyleyip dursam da. Ama bunu nasıl söyleyebilirim? Ant'a, onun önünde Gerwyn'inkini arzularken başkasının sikini istemediğimi nasıl söyleyebilirim?

Ant yanımda uyumak için başucundaki ışığı söndürürken kendimi ölmüş gibi hissediyorum. O yatak odasına geri dönmek istemiyorum ve bunu şu anda içimde hissediyorum. Ama Ant benim nişanlım ve onun güvenine ihtiyacım var, bu konuda hiç şüphem yok.

Ne pahasına olursa olsun onu geri almak için elimden geleni yapmalıyım.

CHAPTER

Sixty-Three

Gerwyn

I Pazartesi sabahı Birmingham'da olacağım, kendimi hâlâ boşlukta ve kaybolmuş hissediyorum. Ant'ın bir gün sürecek toplantıları var ve ben de onların ayrılmaz bir parçasıyım. Yanında olma düşüncesi bile yeterli. ama en azından bir şans. Umarım şimdiye kadar en azından köprüler kurmak için beni dinlemiştir. Bu sadece uzun bir sürecin başlangıcı olsa bile.

İşleri yoluna koymak için elimden geleni yapacağım.

Bu hafta sonu Cass'ın Newton Road'daki dairesinde olmak bazı gecelerin geç saatlere kadar sürmesine neden oldu. Gözyaşlarımın akmasına izin verdim, onun evinde ona yakınlık hissettim. Ailesiyle birlikte şöminenin üzerine güzelce yerleştirilmiş fotoğraflarını gördüm. Çok güzel görünüyordu, yüzünde kocaman bir gülümsemeyle kız kardeşine sarılıyordu.

Onu zaten gitmesine izin veremeyecek kadar çok özlüyorum ve aynı şey Ant için de geçerli. O benim kayam ve en iyi arkadaşım olmasının bir nedeni var. Dünyada en çok değer verdiğim adam o. İçimde her zaman en iyisini gören kişi. Ailemin gördüğünden çok daha fazlasını.

Nevilles otoparkına giriyorum ve dikiz aynasından kendimi kontrol ediyorum. Kendime çeki düzen verdiğimden eminim. En azından hissettiğimden daha iyi görünüyorum. İşte başlıyoruz. Yüzleşme zamanı.

Üçüncü kattaki süite vardığımda, toplantılar başlamadan önce Ant'la karşılaşacağımı düşünerek kalbim küt küt atıyor ama ondan hiçbir iz yok. Giriş yapmak için oturur oturmaz masama gelen, işe alım ekibi yöneticisi Frank. Gülümsemesi bir Pazartesi sabahı için fazla dramatik görünüyor.

"Gerwyn, senin için bir konum seansımız var. Bize katılabilir misin lütfen?"

Yüzümü buruşturuyorum, neden bir lokasyon seansının hemen öncesinde bir seans planladığını anlamaya çalışıyorum.

Üç aylık müşteri ilerleme güncellemesi. Haftalardır raporları hazırlıyorum.

"Elbette, ama Leeson toplantısından sonra?" Saati kontrol ediyorum. "Öğlene kadar işim bitmiş olur."

Frank sırtarak rahatsız görünüyor. Tekrar konuşmadan önce ayak ayak üstüne atıp etrafımızdaki masaları gözden geçiriyor.

"Hayır, Gerwyn. Şimdi, lütfen."

Sanki önemli bir şey değilmiş gibi omuz silkiyorum, ama içimdeki gümbürtü bana aksini söylüyor. Onu oradan çıkarken takip ettiğimde sarkan bir bulut var ve koridorda yürüyüp merdivenlerden alt kata indiğimizde Ant'tan hâlâ bir iz yok.

Frank on bir numaralı toplantı odasının kapısını açıyor ve Naomi Dawson ile lokasyon şefi Peter Crawley'nin önlerine konmuş evraklarla işe başlamaya hazır olduklarını gördüğümde içimdeki gümbürtünün doğru olduğunu anlıyorum.

Hiç vakit kaybetmeden olayın özüne iniyorum. "Burada neler oluyor?"

Durumu hafifletmeye çalışıyorlar. Naomi karşılarındaki koltuğu işaret ediyor ve ben de oturuyorum ama bu saçmalık. Çalışanların bulunduğu yerle ilgili toplantılar genellikle ya standarttır - bir ekibin bir kısmının yerine getirilip getirilmediğini kontrol etmek için ya da ileride gerçekleşecek bir yer değiştirme için istişare amacıyla yapılır. Ant'ın hafta sonu yaşananlardan sonra bir tatmin toplantısı planladığını düşünmek için saf bir aptal olmak gerekir, bu yüzden bunun tek bir anlamı olabilir.

Peter, Frank yanına oturduğu anda oturumun amacını açıklar. "Anthony Bradstone senin için bir yer değiştirme talebinde bulundu. Seni şu anki takıma transfer ediyoruz.

Prag."

"Prag mı?" İlk günden beri onlarla neredeyse hiç etkileşimim olmadığı ve Çekçe bilmediğim için dehşet içinde soruyorum.

Peter başını sallar. "Evet. Prag. Mevcut fırsat listesi nedeniyle ekipteki merdivenin biraz altında bir rol, ancak Ant bize performansla mücadele ettiğinizi ve baskıdan kurtulmayı takdir edeceğinizi söyledi. Maaş bandınızı ve komisyon düzeylerinizi aynı tutacağız ve siz geliştikçe sorumluluklarınızı artıracanız."

Bana doğru bazı evraklar uzatıyor ve yer değiştirme fırsatının çoktan hazırlandığını ve imzayı beklediğini görüyorum.

Tekrar geri itiyorum.

"Prag'a taşınmak istemiyorum ve sorumluluklarımla ilgili hiçbir sorunum yok, çok teşekkür ederim."

Frank Peter'a bakar, ikisi arasında sözsüz bir onaylama vardır. "Ne?"

Ben soruyorum. "Bu bir teklif mi, yoksa bir emir mi? Dürüst ol."

Peter gözlerimin içine bakıyor, sanki benim bilmediğim pek çok bilgiye sahipmiş gibi.

"Üzgünüm Gerwyn, ama bu zorunlu bir yer değiştirme. Aksi takdirde disiplin cezası yoluna başvurmak zorunda kalacağız."

Onlarla alay ederek koltuğuma geri oturuyorum.

"Tam olarak ne için disiplin cezası? Aylardır hedeflerimi aşıyorum. Berlin ekibinden herhangi biriyle görüşün ya da proje performanslarıma göz atın. Prag'a taşınmak istemiyorum. Bu kadar."

Frank öne doğru eğilip bana tekrar evrakları uzatıyor.

"Ant, düşük performansınızla ilgili yeterli kanıt sağlayabileceğini söylüyor. Bu yola girmek istemiyor, bu yüzden sizin için Prag fırsatını hazırladık. Karar senin ama doğru karar olduğundan

emin ol. Sizi bir hafta içinde yeni ekibe atayabiliriz. Hatta size cömert bir yer değiştirme ödeneği de sağlayacağız."

Buna inanamıyorum. Şok içinde evrakları tarıyorum, çünkü Ant'ın standartlarına göre bile bu saçma bir soğukluk seviyesi. Daha önce de ekip üyeleri onun sınırlarını aştığında disiplin cezası yağdırdığını görmüştüm ama hiçbiri bu kadar dramatik değildi.

İç çekerek bir tür dürüstlüğü tercih ediyorum.

"Ant ve ben arkadaşız ama aramızda garip şeyler olmaya başladı. Bunun performansla bir ilgisi yok, bu benimle Ant arasında kişisel bir mesele."

Omuz silkerek diğerlerinden daha garip görünen Naomi'dir ve Ant'ın konum ekibindeki açık ara en yakın ortağı olduğu için bu mantıklıdır. Evrak işlerini düzenlemesi için onunla temasa geçmiş olmalı.

"Ant kararlı," diyor. "Karar senin Gerwyn, ama Prag'daki fırsat oldukça iyi görünüyor. Taşınma ödeneğin çok cömert olacak ve ekip çok misafirperver olacak."

"Peki alternatifi ne? Disiplin cezası mı?" Peter konuşur.

"Disiplin soruşturmasıyla birlikte uzaklaştırma."

Hâlâ inanamıyorum. Üçüne de bakıyorum, birbiri ardına.

"Bunun saçmalık olduğunu biliyorsun, değil mi? Bu Ant'ın kan davası. Bu ilk değil ve son da olmayacak ama bunun işle hiçbir ilgisi yok."

"Kişisel meseleler ne olursa olsun," diyor Peter. "Ant takımdan sorumlu. Onun suçlamalarını ciddiye almak zorundayız ve tavsiyeleri üzerinde çalışıyoruz."

"Sana yalan söylüyor."

"Eğer bu yolu seçerseniz, bunu disiplin prosedürü sırasında tespit ederiz."

Ama yapmazlar. Ant olayları kendi istediği gibi yönlendirmek için ne gerekiyorsa yapardı. Buradaki kaderim çoktan mühürlendi.

"İmzalamıyorum," dedim onlara. "Prag'a taşınmam için hiçbir neden yok ve ben de bu oyuna gelmeyeceğim."

Frank, "Lütfen bunu dikkatlice düşünün Bay Rhodes," dedi. "Bu sizin için çok önemli bir karar."

İncinmiş, utanmış ve şok olmuş bir halde fokur fokur kaynıyorum. Evrakları ikinci kez onlara geri gönderirken bakışlarım kararlı olmalı.

"Ben kararımı verdim."

Naomi önündeki dosyadan yeni bir dizi evrak çıkarırken neredeyse suçlu görünüyor. İşte orada, siyah beyaz. *Disiplin soruşturması bildirimi. Nevilles Berlin'de dolandırıcılık ve yolsuzluk.*

"Siktir git," diyorum, gardımı düşürerek. "Bu lanet olası bir hakaret."

Peter, "Bu müdürünüzün meşru bir suçlaması, Bay Rhodes," diyor ve artık bana soyadıyla hitap etmelerinden nefret ediyorum. "Bunu ciddiye almak zorundayız."

"Evet," dedim. "Ben de öyle. Bu konuyu ciddiye alacağım ve kendi adıma ele alacağım."

Onlar beni durduramadan yerimden kalkıp doğruca kapıdan dışarı çıkıyorum. Üçüncü kata çıkan merdivenleri ikişer ikişer tırmanıyorum, Frank peşimden gelirken, beni kimin duyduğunu umursamadan içeri dalıyorum.

"Ant hangi cehennemde?"

Kirsty köşedeki ofisini işaret ediyor ve ben de kapıdaki cam panelden onu görüyorum.

Hiç vakit kaybetmeden doğruca oraya gidiyorum, telefonla konuşuyor olması umurumda değil. "Tamam Finn, hemen sana döneceğim," diyor. "Bana beş dakika ver."

Bana yetişirken kapıyı Frank'in suratına kapatıyorum. Bu artık benimle Ant arasında.

Önümde otururken en iyi arkadaşımın en azından lanet olası bir duygu bekliyorum, ama orada hiçbir şey yok. İncinme yok, kızgınlık yok, hiçbir şey yok.

"Dolandırıcılık ve yolsuzluk mu?" Havlıyorum. "Benimle dalga mı geçiyorsun?"

"Bazı araştırma çalışmaları yapıyordum," diyor, sanki samimiymiş gibi.

"YALAN, Ant. Bu saçmalık ve sen de bunu biliyorsun."

"Gerwyn, hepimiz hata yaparız ama şu anki sorumluluklarından bir adım geri çekilmen gerekiyor. Prag senin için doğru fırsat. Aynı maaş bandında kalacağından emin oldum."

Ona başka bir gezegendeymişiz gibi bakıyorum, çünkü her şey o kadar saçma ki.

"Bunu gerçekten yapacaksın, değil mi? Kendi kendini kışkırttığın, De Chante'nin körüklediği bir geceye dayanarak mı?"

Ant, "Bunun onunla hiçbir ilgisi yok," diye yalan söylüyor ve ben buna inanamıyorum. Gözlerinde en ufak bir kötülük ya da pişmanlık belirtisi bile yok. Bir fırtınanın gözü kadar sakın.

"Gerçekten Prag'a taşınacağımı mı düşünüyorsun? Cidden mi?"

Omuz silkiyor. "Seçim senin, ama kesinlikle öyle umuyorum. Nevilles kendini toparlaman için sana yardım etmek istiyor. Hatalarınızı dolandırıcılıktan ziyade resmi hatalar olarak değerlendirmeye hazırım, ancak bana işbirliği yapmanız gerekecek."

Kişisel bir yol izliyorum, çünkü buna mecburum.

"Biz arkadaşız, Ant. Sen benim en iyi arkadaşımsın."

"Umarım medeni bir şekilde tanışmaya devam edebiliriz, Gerwyn. Aramızdaki mesafe arkadaşlığımızı zorlaştıracak, ama sana gerçekten en iyisini diliyorum." Yine o kadar rahat ki. Elimi sıkamak için ayağa bile kalktı. "Seninle çalışmak bir zevkti. Hata hatadır ve hepimiz hata yaparız. Bir sonraki rolüne daha fazla dikkat ve özen göstereceğini biliyorum. Çek ekibi için bir değer olacaksın."

"Siktir git," diyorum geriye doğru adım atarak. "Bunu yaptığina inanamıyorum."

"Tam olarak ne yapıyorsun? Söylediğim gibi. Rakamları bildirirken yaptığınız hataları kötü niyetten ziyade muhakeme hatalarına bağlamak istiyorum, ancak bunları sahiplenmeye hazır değilseniz, yapabileceğim çok az şey var. Kişisel ilişkiler bunu lekeleyemez, Gerwyn. Neville'lerin savunucusu olmak zorundayım."

Frank hâlâ dışarıda bekliyor. Ofis ekibinin dikkati Ant'ın ofisinde. Bunu hissedebiliyorum.

Ve hiçbir şey yapmıyor. Hiçbir şey göstermiyor. Aramızdaki gerçek meseleyi ele almak için bana hiçbir şans vermiyor. Bilmek istemiyor.

"En iyi arkadaş olduğumuzu sanıyordum," diyorum, ofisinden çıkmadan önce gözyaşlarımın ve incinmişliğimin yüzüme yansımamasını umarak.

"Ben de öyle," diye sırtarak cevap veriyor ve hepsi bu kadar. O hâlâ bir fırtınanın gözünden başka bir şey değil. "Prag'a kaydol, Ger. Aptal olma."

Ben de ona sırtıyorum, ama sırtışım öfkeli olmalı. "Cehennem gibi yapacağım, Ant, ve sen bunu biliyorsun." "Ve *sen de beni* tanıyorsun. Hıyarlık etme. Sana bir fırsat veriyorum, o yüzden iyi değerlendir.

ve minnettar olun."

Yine de onu tanımıyorum. Son zamanlarda bu daha da belirginleşiyor.

Masasının karşısından bana bakan adam tanıdığım ya da tanıdığımı sandığım adam değil. Acı ve gözyaşlarıyla dolu sonsuz geceler boyunca bana yardım eden, ona ihtiyacım olduğunda ayaklarımın üzerinde durmama yardım eden adama hiç benzemiyor. Yıllarca birlikte yaşadığım, aynı evi paylaştığım adam değil, çünkü o kadar cömert ki bana ihtiyacım olan her şeyi verebilir.

Tabii o adam değilse.

Tabii en başından beri onu yanlış görmediysem.

Ama şimdi görüyorum. Manipölasyonunun tüm boyutlarını - tuzağına düşeceğime ve kendimi tuzağa düşüreeceğime karardıydı. Çünkü Anthony Bradstone'un hayatındaki her durumdan istediği tek şey bu. Kontrol istiyor.

Bunca yıldan sonra benim hakkımda bilmesi gereken bir şey varsa, o da bunu ona şimdi vermeyeceğimdir.

"Peki. Bunu resmi istifam olarak kabul edin," diyorum. "Bu öğleden sonra yazılı olarak sunacağım."

Bu beklemediği bir şeydi. Zırhında bir parça şaşkınlık var ve bu hiç hoşuna gitmiyor.

"İstifa etme, pislik. Fırsatı değerlendir. Haçlı saçmalığını bırak ve nimetlerini say.

Savaşlarınızı ne zaman seçeceğinizi bilin."

"Ben bir savaş seçmiyorum. Bunu zaten yaptın. Bunu konuşabilir, bir çözüme varabilirdik. Özür dilemek için ne gerekiyorsa seve seve yapardım."

"Çözüm *bu*. Siktir git ve Prag'a git. Ve bu yüzyılda nişanlımı evimde ziyaret etmeyi aklından bile geçirme. Haneye tecavüzden tutuklanmanı istemem, özellikle de uluslararası dolandırıcılık ve yolsuzlukla birlikte." Duraklıyor ve gerçekten gülümsüyor. "Oh, ve Cass telefon numarasını değiştirdi. Seninle konuşmak istemiyor. Ona görüldüğün gibi masum bir savaşçı olmadığını söyledim. Sahtekârlık suçlamaları ortaya çıkınca olmaz. Yazıklar olsun sana, Ger. Yazıklar olsun sana. İnan bana, Prag'daki fırsatı değerlendirmeli ve işler çirkinleşmeden siktir olup gitmelisin."

"Burada ikimiz için de bir fırsat yok ve işler zaten oldukça kötü." Onunla alay ettim, sonra da profesyonellik adına yaptığı zavallı bahaneyi taklit ettim. "Sizinle çalışmak bir zevkti."

Ona cevap verme şansı vermedim. Doğruca kapıdan çıktım ve Frank'in yanından geçtim, sandalyemin arkasından ceketimi alıp uzaklaşmadan önce kimseye bakmadım bile.

CHAPTER

Sixty-Four

Gerwyn

I En yakın alışveriş merkezinde durup kendime yeni bir dizüstü bilgisayar ve telefon alacağım, çünkü Nevilles Banking Group şu anda kullandıklarımın sahibi.

Zihnim önümdeki seçeneklerle yarışıyor, her şeyi planlayan adamı alt etmeye çalışıyorum. Ant manipülasyon konusunda bir usta ve ben bunu hep biliyordum. Sadece bunu bu kadar kötüye kullandığını daha önce hiç görmemiştim.

Cass'e benim hakkımda ne söylediği ya da durumumuzu nasıl çerçevelediği hakkında hiçbir fikrim yok, ancak Cuma gecesinden sonra ona eşit davranacağına dair inancım kalmadı. Uygun gördüğü her konuda suçluluk kartını kullanacak ve bu benim kabul edebileceğim bir şey değil. Ant bana istediği kadar mücadeleci desin. Ben de öyle olacağım.

Numarasını değiştirme konusunda blöf yapıyor olma ihtimaline karşı numarasını deniyorum, ancak *kullanılamaz* olarak çalışıyor. Bu sadece ateşimi körüklüyor. Eğer Ant Cass'in tepkilerinden gerçekten rahatsız olmasaydı, onu benden uzak tutmazdı. Kendisi için ondan uzak durmamı söyleyecek kadar yetenekli olurdu.

Anthony Bradstone'un yüzeyinden çok ama çok kalın bir halı çekiliyormuş gibi korkunç bir ağırlık hissi ortaya çıkıyor.

Benim için kolay seçenek bağları koparıp Londra'ya gitmek olurdu. G.A.T.A.'dan Richard'la kalabilir ve kostümlü bir prens olarak Almanya'ya taşındığımda yaptığım gibi her şeye yeniden başlayabilirdim ama bunu yapamam. Cass'i Ant'ın pençesine bırakamam, çünkü onun her adımında onun şartlarına uymak istediğini kesin olarak bilmeden, çünkü onun sunmaya hazır olduğu tek şey

bu.

Onun yolu ya da yüksek yol.

Keşke daha önce görseydim.

Ant, Cass'ın dairesinin anahtarının bende olduğunu bilmemeli, çünkü oraya girmeme izin vermesinin imkânı yok. Yeni dizüstü bilgisayarımla oraya geri dönüyorum, bir giriş oluşturun ve Wi-Fi'sine bağlanıyorum. Sosyal medyasının her yönünden engellendim ve erişimime izin verecek hiçbir aramada görünmüyor, bu yüzden özel e-posta adresini yazdığı için şükürler olsun. Başıma gelecekleri bilseydim çok daha erken kullanırdım.

Bana verdiği not defterini çıkarıp, karalamasını bulana kadar sayfaları karıştırıyorum, sonra bir mesaj penceresi açıyorum, gitmeye hazırım.

Cass, ben Gerwyn. Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Ant'ın sana dolandırıcılıkla ilgim hakkında söyledikleri yalandan başka bir şey değil. Hiçbirinde doğruluk payı yok. Lütfen bana inan ve bağları koparmadan önce kendimi açıklamama izin ver.

Daha sonra Wedding Bliss'i aramayı ve Janie aracılığıyla ulaşmayı düşünüyorum ama Ant'ı ona karşı kıışkırtmaktan başka bir işe yaramayacağı için onu bu savaşa sürüklemek istemiyorum. Mücadeleci tarafım tüm hızıyla devam ediyor ve neredeyse ilkel bir içgüdüyle hareket ediyor... Neyle hareket ediyor? Ahlak mı? Etik mi? Sevgi mi? Bilmiyorum bile, ama baş döndürücü bir kombinasyon. Cass'ın not defterinin geri kalanına göz atıyorum, daha fazla iletişim bilgisi arıyorum... ona ulaşabileceğim diğer e-posta adresleri ya da hala katılıyor olabileceği randevular... onunla iletişim kurabileceğim ve iyi olduğundan emin olabileceğim olası herhangi bir yol.

Ve sonra onu buldum. Sadece birkaç sayfa önce, aynı titizlikle sayfaya karalanmış bir karalama. Şimdi hatırlıyorum. Cass'ın Berlin'de, sabit hatlarında beklenmedik bir konuşmanın ardından beni cılgınca araması.

Karalamada *Ant'ın annesi* yazıyor, altında da zar zor okunabilen bir numara var.

Uzun zamandır Ant'ın annesini onu bir kenara atan, ona her gün bok gibi davranan kötü bir sürtükten başka bir şey olarak görmüyordum ve belki de öyledir. Belki de tam olarak onun çizdiği gibidir, ama artık durumun tam olarak böyle olduğundan şüpheliyim.

Numarasını yeni telefonuma tuşlarken kalbim küt küt atıyor. Numara bağlanırken gözlerimi kapatıyorum, cevap vermesi için dua ediyorum.

Bir ses duyduğumda neredeyse pes ediyordum.

"Alo?"

"Callie-Ann?"

"Evet, kim konuşuyor?" Duraksıyor. "*Ant?* Ant mı? Sen misin?!"

Sesindeki umudu duyabiliyorum, o birkaç küçük kelimedede bile. Öyle olmadığını açıklamak zorunda kaldığımda kendimi bir pislik gibi hissediyorum.

"Hayır, özür dilerim. Ant değil. Seni onun için arıyorum. Aslında onunla birlikte çalışıyorum. Adım Gerwyn."

Kahretsin. *Çalıştım*. Onunla *çalıştım*. Bu durum hakkında geçmiş zamanda konuşmaya başlamam biraz zaman alacak. İçime bir tekme atıyor.

"Benimle konuşacak mı?" diye soruyor. "Bu yüzden mi arıyorsun? Benimle konuşacağı için mi?" Sözlerinde yine çok kırılğan bir umut var.

"Öyle bir şey söylemedi, hayır, üzgünüm, ama izin verirsiniz sizinle kendim konuşmak istiyorum?" Hatta sessiz kaldı, ben de onu uyarmak zorunda kaldım.

"Callie-Ann, oğlunuz hakkında konuşmak için sizinle buluşmayı gerçekten çok isterim. Bunu yapabilir miyim, lütfen? Sana gerçekten bazı sorular sormam gerekiyor. Üç yılı aşkın bir süredir

Ant'la birlikte yaşıyorum ve bilmem gereken bazı şeyler var."

"Onunla mı yaşadın? Ant ile mi? Malvern'de?"

"Evet. Onunla birlikte yaşıdım. Hem Berlin'de hem de Malvern'de." "Peki ya kız arkadaşı? Onunla da yaşıyor musun?" "Cass ile, evet. Son zamanlarda onunla yaşıyorum."

"Cass..." diye duraksıyor. "Peki söylediği gibi gerçekten onun kız arkadaşı mı?"

"Kız arkadaşı mı?"

"Evet. Kız arkadaşının kız arkadaşı. Diğer kız arkadaşlarından biri değil, bilirsin işte." Hayır. Bilmiyorum, ama şimdi zorlamanın sırası değil.

"Cass, Ant'ın ciddi bir kız arkadaşı, eğer kastettiğiniz buysa," diyorum ona. "Aslında yakın zamanda nişanlandılar."

Tepkisini ölçmeye çalışıyorum ve oldukça güçlü bir tepki veriyor. Hıçkırıklara boğuluyor ve bunların mutlu mu yoksa üzgün mü olduğundan emin değilim, ama haber onu şaşırtmış.

Tekrar konuşabilmesi için bir süre beklemem gerekiyor, ama o anı olabildiğince çabuk yakalıyorum.

"Liverpool'a gidersem, lütfen benimle buluşmak ister misin? Ant hakkında anlamak istediğim bazı şeyler var."

Kendimi bir gizem çözme oyunu oynuyormuşum gibi hissediyorum, sanki bir sinema filmindeymişim gibi. En iyi arkadaşımın geçmişini araştırıyormuşum gibi değil.

"Tanışmaktan mutluluk duyarım," diyor Callie-Ann. "Sence onu benimle konuşturabilir misin? Tek istediğim bu. Sadece bir şans."

Verebileceğim hiçbir söz yok, bu yüzden söz vermeye çalışmıyorum.

"Bu öğleden sonra geç saatlerde ve daha sonra istediğin zaman seninle olabilirim, sadece bana bir zaman ve yer söyle." "Ne zaman uygun olursa, daireye gelebilirsin. Ben her zaman buradayım zaten."

"Elimden geldiğince çabuk orada olacağım."

Adresini alıyorum. *Daire 17, Eastview Yolu, Liverpool.*

Bir benzin istasyonundan sandviç alıyorum, kuzeye doğru hızlanırken kahvemi yudumluyorum. Parmaklarım sinirden direksiyonun üzerinde seğiriyor, içimden atamadığım kötü bir içgüdüden başka bir şeye dayanmıyor.

Ant votkadan sarhoşken annesi hakkında çok şey duydum. Çok sayıda erkek arkadaşı olduğunu, Ant'ı yokmuş gibi yatak odasına kapattığını ve Ant'a kendisiyle gelme seçeneği bile sunmadan Liverpool'da bir hayatı nasıl seçtiğini duydum. Onu, kendisini hiç umursamayan duygusuz bir pislik gibi resmetti ve ben de bunu her zaman gerçek olarak kabul ettim. Sanırım bunu öğrenmenin zamanı geldi.

Apartmanın önündeki park yerine yanaşıyorum ve sokağın kenarındaki insanlar bana bir tür borç tahsildarıymışım gibi bakıyor, ben yollarını keserken uzaklaşıyorlar. Kapı ziline ulaşıyorum ve aramak için tıklıyorum.

Cevap verdiğinde "Ben Gerwyn," diyorum ve beni içeri çağırıyor.

Evi birkaç kat yukarıda, koridorun sonunda. O kapıyı açmadan önce kapıyı çalma şansım olmuyor ve beni karşılayan kadın için hazır değilim. Beyaz saçlarını topuz yapmış, koyu yeşil bir kazak ve kot pantolon giymiş. Ant'ın kendini taşımaya meyilli olduğu neredeyse krallara layık incelikten eser yok.

Beni içeri alıyor ve üç kedi beni karşılıyor, ayak bileklerime dolanıyor, dikkatimi çekmek için miyavlıyorlar. Kadın kendini *kedi* kadın ilan ederken gülüyor ve bana bir içki ikram ediyor ama kalbimi hızlandıran bir gerginlik var.

"Bir kahve lütfen," diyorum ve onu mutfağa kadar takip ediyorum.

Kupa dolabının yanında gururla çerçevelenmiş genç bir çocuğun resmi var ve o genç çocuk kesinlikle Ant. Gözleri tamamen aynı, çenesi de öyle.

"Evet, bu o," diyor.

"Sana birkaç soru sormayı umuyorum," diyorum ve o da Ant'ın yaptığı türden bir kahkahayla gülüyor.

"Aynısı senin için de geçerli."

Kahveleri yapıyor, bana bir fincan uzatıyor ve ben de onu oturma odasına kadar takip ediyorum. Burası çok güzel. Tuhaf. Kanepenin üzerinde Ant'ın başka bir fotoğrafı cesurca sergileniyor. Bu seferki yedi yaşlarında okul üniforması içinde.

Ant'ın annesi kanepeye oturuyor ve bana karşıdaki koltuğa geçmemi işaret ediyor. "Teşekkürler," diyerek oturdum ve berbat kahveden bir yudum aldım.

"Saçmalamayı keselim," diyor bana oğlunu hatırlatan başka bir tavırla. "Sanırım sana onu, geleceğini ya da hayatını hiç umursamayan bir sürtük olduğumu söylemiştir. Eminim sana Londra'yı terk edip onsuz buraya kaçtığımı ve bunun da muhtemelen babasının kim olduğunu bilmediğim için ondan nefret ettiğimden ve *erkek arkadaşlarımla ilgilenmekten* onu umursamadığımdan kaynaklandığını söylemiştir. Hepsi bu mu? Özetle?"

Sessiz kalıyorum, çünkü evet, bana söylediği tam olarak buydu. "Ben de öyle düşünmüştüm," diyor.

Onu okumaya çalışarak bakışlarımla sabitliyorum. "Bu doğru mu? Gerçekten böyle mi oldu?"

Başını sallıyor ama aynı zamanda omuz silkiyor. "Ant olaylara farklı bir yön verme konusunda çok iyidir.

Aramızda olanlara bu şekilde bakabilirsin." "Peki başka hangi açılardan bakabilirsin?"

Bunun üzerine gözleri doluyor ve kelimeleri bulmakta zorlanıyor. Görünüşlerindeki benzerlikleri fark etmeye çalışıyorum ama kayda değer bir şey yok.

"Eğer sana söylersem, benimle konuşması için ona yardım eder misin?"

"Hiçbir koşul yok, Callie-Ann. Rahat olup olmadığını söyle. Ne olursa olsun elimden geleni yapacağım. Sadece Ant'ın geçmişi hakkında öğrenebildiğim her şeyi öğrenmek istiyorum. O benim için çok ama çok önemliydi."

"Tamam," diyor.

Ve sonra hikayeye başlıyor.

"Malvern'den kaçtıktan sonra bizim için en iyisini yapmaya çalışan, berbat seçimler yapmış genç bir anneydim. Yapmamam gereken insanlarla bazı korkunç şeylerin içine çekildiğimi ve boktan, iğrenç şeyler olurken onu odasına kapatmak anlamına gelse bile onu bunlardan uzak tutmaya çalıştığımı söyleyebilirsiniz."

"Birlikte olmamanız gereken insanlarla bir şeyler mi yaşadınız?"

Nefesini içine çekiyor. "İnsanlar. Evet. *Erkek arkadaşlar*. Ant onlara böyle demeyi seviyor. Daha iyisini bilecek yaşa gelene kadar ben de *ona* öyle diyordum. Ama onlar erkek arkadaş değildi. Beni kendileri için rol yapmaya zorlayan kötü niyetli pisliklerdi. Hepsinden nefret etmeme rağmen içki, sigara ve uyuşturucu kullanıyordum."

Ne söyleyeceğini biliyorum. Bağırsaklarım düğümlendi ve kendimi hasta hissediyorum.

"Fahişelik yapıyordum," diyor bana. "Borç batağına batmıştım ve bir kafede çalışmak yetmiyordu, bu yüzden bizi geçindirmek için para kazanıyordum. Ant'ı bundan uzak tutmaya çalıştım, yemin ederim. Onu odasına kapatırdım ve gözlerden uzak tutardım. Onlara *erkek arkadaşlarımla* arayıp bizi yalnız bıraktığı için iyi bir çocuk olduğunu söylerdim ve her hafta sonu o ve *ben* vakit geçirirken ona aptal küçük oyuncaklar alırdım. Ve her şey yolundaydı. Sayılırdı. Ta ki bir adam gelip her şeyi değiştirene kadar. Robert adında bir adam ortaya çıktı ve pezevengim olmayı

talep etti. Onun bölgesini ihlal ettiğimi ve beni yönetmesine izin vermezsem cehennem azabı çekeceğimi söyledi. Tanıdığım en iğrenç pislikti. Neredeyse beni öldürecek insanlarla tanıştırdı. Beni daha önce yapmadığım şekilde davranmaya zorladı."

Oturduğum yerden kalkıp kanepede yanına oturuyorum ve o pencereye bakıp korkunç düşünceler içinde kaybolurken elimi koluna koyuyorum.

"Bir adam zorla pezevenğin oldu, sonra seni tehdit etti ve sömürdü mü? Çok özür dilerim."

Başını sallıyor. "Bütün bölgeyi kontrol ediyordu. Kazancımın yüzde doksanını aldı ve geri çekilmeye çalışırsam hayatımla tehdit etti. Ve Tanrım, bana gönderdiği adamlar. Bazen aynı anda altı tane."

Bu düşünce tüylerimi diken diken etti. "Peki Ant bunu biliyor muydu?"

Callie-Ann başını sallıyor, hâlâ şaşkın şaşkın bakıyor. "Hala onlara erkek arkadaşlarım demeye devam ediyordu ve bundan habersizmiş gibi davranıyordu ama ben ne kadar sessiz kalmaya çalışsam da duvardan duymamasına imkan yoktu. Sonra bir gece çılgına döndü. Odasından fırladı ve koridorda duran Robert'a tekme atarak onun ölmesini istediğini haykırdı."

Düşüncesi bile midemi bulandırabilirdi ama sakın kalmaya çalıştım. "Peki ne oldu? Robert ona zarar verdi mi?"

"Hayır. Bence bazı açılardan öyle olsaydı daha iyi olurdu."

"Gerçekten mi?"

Bana bakarken gözleri acı doluydu. "Robert onun seviyesine indi, dizlerinin üzerine çöktü, yorgan örtüsüne sarılmış, her yönden becerilmekten hala taze olan bana baktı ve bir sigara yakıp bana güldü. Sonra Ant'a kadınların sürtük olduğunu söyledi. Kadınlar sürtük olmayı severler ama bazen bunu bilmezler. İçime girmek isteyen erkeklerin siklerinden başka hiçbir şeye değmediğimi ve bundan daha fazlası olsaydım, bundan bu kadar zevk almayacağımı söyledi."

O öğürüyor ve ben de kendi öğürmemi bastırmak zorunda kalıyorum.

"Ant'a odasına dönmesi için bağırdım ama dönmek istemedi. Robert şık bir takım elbise giymişti ve Ant ona garip bir hayranlıkla bakıyordu. Göt herif cebinden bir onluk çıkardı ve sanki hiçbir şey değilmiş gibi uzattı, Ant'a değerimin *bu* kadar olduğunu söyledi. Boktan bir onluk. Benden bir parça isteyen tüm erkek arkadaşlarımdan aldığım *buydu* ve bu acınası bir durumdu. Ona paranın güç olduğunu, paranın herkesi satın alabileceğini ve gözünü olabildiğince yükseğe dikip kazanabildiği kadar para kazanması gerektiğini, çünkü onu iyi, akıllı, mutlu bir çocuk yapacak şeyin *bu olduğunu* söyledi, ucuz lastik parmak kuklaları değil."

Nazikçe itmeye devam ediyorum. "Peki sonra ne oldu?"

"Ant ilk başta ondan nefret etti. Onluğu aldı ve üzerine bir şeyler karaladı, Rob'a bir pislikmiş gibi küfretti. Ama sonra her hafta değişti. Rob ona para getiriyor, önemli olanın para olduğunu söylüyordu ve sanırım Ant da ona inanmaya başladı. Benimle konuşmayı bıraktı, bana hiçbir değeri olmayan bir çöp parçası gibi bakmayı tercih etti. Artık onu yatak odasına kapatmama gerek yoktu, çünkü beni kimin, ne zaman ya da nasıl becerdiği umurunda değildi. Colin gelip onunla birlikte Londra'dan taşınmamı istediğinde gideceğimi söyledim, çünkü bu riski göze almalıyım. Ama Ant'ı yanımda götüremezdim. Toplanıp gittiğim andan itibaren Rob beni yakalamak için dışarıda olaksa olmazdı. En başından beri kaçıyordum."

"Ant'ı Malvern'e sen mi gönderdin?"

"Ona Malvern'e geri dönmek isteyip istemediğini ya da ona başka bir ev bulacak birilerine götürmemi tercih edip etmeyeceğini sordum. O Malvern'i seçti. İronik aslında, çünkü en başta kaçtığım adam babamdı. Annemin, Malvern'in yarısını arkasından beceren aldaticı bir pislik olduğuna inanıyordu ve benim de onun gibi büyüyeceğime ikna olmuştu." Acı dolu bir kahkaha

atıyor. "Meğer sandığımdan daha haklıymış ve sanırım her gün Ant'a öyle söylüyormuş. Babam kaba ve yargılayıcıydı ama şiddet yanlısı değildi ve kesinlikle bir suçlu değildi, bu yüzden Ant'ı istismar edecek bir şey yapmayacağını biliyordum. Babam her zaman paraya odaklanırdı.

Rob yaptı. Her zaman paranın dostlarınızı nasıl satın aldığı ve düşmanlarınızı nasıl kontrol ettiği hakkında vaaz verirdi. *Nakit konuşur. Nakit karar verir. Nakit kraldır. Tabii karınız sizi aldatan bir pislik değilse,*" derdi. İç çekiyor. "Ant için iyi bir örnek olmayacağını biliyordum. Rob'dan sonra olmaz. Ama onunla ilgileneceğini biliyordum."

Ant'ın büyükbabası hakkında konuştuğunu hatırlıyorum. Ama bana onun hakkında pek bir şey anlatmadı. Öldüğü güne kadar birbirlerini önemsediklerinden başka bir şey anlatmadı.

"Yıllardır Ant'a ulaşmaya çalışıyorum" diyor. "Ama evet. Sesimi duymak istemiyor. Onu suçladığımı söyleyemem, sadece onu sevdiğimi bilmesini isterdim. Sevebileceği bir kadın bulduğu için mutluyum. Bu sefer gerçekten."

Omurgamda bir gıdıklanma hissediyorum. Kötü bir şey.

"Cass'ın kız arkadaşı olup olmadığını sorduğunuzda ne demek istediniz? Bağlılıkla ilgili sorunları mı vardı?"

Omuz silkiyor. "Öyle de denebilir. Babamla bu konuda konuşmaya çalıştım ve numarasını değiştirmeden önce beni bir kez şımarttı. Ant'ın kadınlarla, özellikle de sürtük kadınlarla çok iyi anlaştığını söyledi. Güldü ve Ant'ın herkesin üzerinde bir fiyat etiketi olduğunu çok erken öğrendiğini, bu yüzden en azından hayatına dönüp baktığında bana teşekkür edebileceği bir şey olduğunu söyledi."

İçimdeki gıdıklanma daha da güçleniyor. "Baban sana Ant'ın herkesin bir nakit değeri olduğuna inandığı için kendine teşekkür etmeni mi söyledi? Peki Ant *nakit değer*le ne yapıyor? Onlara para mı ödüyor?"

"*Herkese her şey için ödeme yap.* Ondan satın almak isteyeceklerini düşündüğü *her şey* için herkesten ücret alıyor. Okul yemeklerini hazırlarken Rob'un ona sadaka olarak verdiği paradan *bana* ödeme yapmakta ısrar ederdi. Kabul etmezsem sinirlenir ve yemeği yere atardı. Bedavaya almaktansa atmayı tercih ederdi."

Bunu hayal edebiliyorum. Ant'ın şu anda bile bunu yaptığını görebiliyorum. Callie-Ann'in ellerini tutuyorum çünkü titriyor.

"Colin'e ne oldu, birlikte kaçtığın adama?"

Gülümsüyor. "İnanılmaz biriydi ama benden çok daha yaşlıydı. Benden çok, çok daha yaşlı. Biz taşındıktan birkaç yıl sonra öldü."

"Peki ya şimdi?"

"Artık tek başımayım ve böyle olmasını tercih ediyorum. *Yaşlı kedi kadın.* Keşke Ant'a onu sevdiğimi bir kez daha söyleyebilseydim. Onun düğününde olmanın mutluluğunu hayal bile edemiyorum. Rüya gibi olurdu. Belki, hey? Belki."

"G.A.T.A. için bazı kampanya çalışmaları yapıyorum," dedim. "Londra'da Robert gibi tacizcilerin elinde acı çekmeniz konusunda size verebileceğimiz pek çok yardım ve tavsiye var. Terapi, yasal işlem ve kovuşturma konusunda yardım."

Elini kaldırıyor. "Yapamam. O öldü."

"Öldü mü? Kesinlikle mi?"

Acı acı gülümsüyor. "Uzun zaman önce bir arkadaşımın arkadaşından duymuştum. Yanlış insanlara karşı çıktı."

"Anlıyorum. Peki ya sizi istismar eden diğer adamlar? Onlarla yüzleşmek için destek ister misiniz?"

"İsimlerini bile bilmiyorum. Birçoğunun yüzünü bile zar zor gördüm. Robert'ın çok net talepleri vardı. Müşterilerinin kimliğinin gizli tutulması bunlardan biriydi."

Onun bu şekilde istismar edilmesinden nefret ediyorum. Ahlakımın gücü bana çarptığında

yumruklarımı sıkarken kendimi durdurmak zorundayım.

"Artık her şey yolunda," diyor bana, ancak böyle bir şeyin asla iyi olabileceğinden emin değilim.

"Uzun, çok uzun zamandır terapi görüyorum ve bana iyi geldi. Uyuşturucu ve içkiden arındım ve artık sigara bile içmiyorum."

"Bu harika," diyorum. "Aferin sana. Bunun üstesinden geldiğin için sana büyük saygı duyuyorum."

Onu G.A.T.A. ile daha fazla harekete geçmesi için zorlamaktan kaçınıyorum, çünkü şu an gerçekten de haçlı tarafımın ön plana çıkmasının zamanı değil. Görünüşe göre Ant'ın annesi beni biraz anlıyor.

"Ayrıca, bu adamların kim olduğunu bilsem bile, Rob tam bir pislikti ve beni bulaştırdığı her şeyi videoya çekiyordu. Her zaman bir sürtük gibi sevişecek kadar sarhoş olduğumdan emin olur, ama bir fahişe gibi sırtır, kamera ekranında kim teklif ederse etsin daha fazlası için yalvarırdım. Kimse bana inanmazdı. Yemin ederim, çok iyi bir oyuncuydum. Rob bundan emin oldu."

"Yine de," diye ısrar ediyorum. "Bir şeyler yapabiliriz. Adalet için çalışabiliriz."

O da elimi sıkıyor. "Ben de bir yardım grubu için yerel etkinlikler düzenliyorum ama şu anda yapmak istediğim tek şey bu. Yardım etmek için yapabileceğin en iyi şey Ant'ın benimle tekrar konuşmasını sağlamak olacaktır. Sadece bir kez bile olsa."

"Deneyeceğim," diyorum ona ve başaracağımdan ya da Ant'ın onun hatırladığı gibi bir çocuk olduğundan o kadar emin olmasam da deneyeceğim.

"Belki bu ona onu ne kadar sevdiğimi hatırlatmaya yardımcı olur," diyor ve odanın köşesindeki şifonyere yöneliyor.

Bir çerçeve içinde bir fotoğraf getiriyor ve gülümseyerek bana veriyor. Ve kalbim durdu. İşte böyle.

İçimdeki hastalık yuvarlanıyor, yalpallıyor ve elimdeki o lanet resme bakarken dünyam kendi ekseninde dönüyor.

İşte karşımdaki kadın - Callie-Ann Bradstone, Ant henüz bir çocukken dizinde oturmuş, kameraya gülümsüyor. Fotoğrafta omuzlarına kadar inen simsiyah dalgalı koyu renk saçları var ve gülümsemesi kesinlikle ilahi. Güzel ve samimi, içimi kemiren bir aşinalık duygusu var.

Çünkü fotoğraftaki kadın Callie-Ann Bradstone değil. Bana göre değil.

Fotoğraftaki kadın Cass.

Bütün bir gözlemci kalabalığından aradaki farkı bulmalarını isteyebilirsiniz, ama hiç şansları olmaz. Denesenez bile onları birbirinden ayıramazsınız.

"Ne?" Callie-Ann soruyor ama ona söyleyemiyorum.

"Banyonuzu kullanmam gerekiyor, lütfen," diyorum ve kapıyı arkamdan kapatacak kadar kendime hakim olmayı başarıyorum.

Elveda servis istasyonu yemeği. Doğruca klozete kusuyorum.

CHAPTER

Sixty-Five

Cass

I Janie'yi, ailemi, Sarah'yı, Michelle'i, hatta Gerwyn'i arayabilirim ve eminim buraya gelirler, kapıları kırıp beni alırlar, ama yapamam. Götüremem.

Ant'ı çok seviyorum.

Parmağım annemin numarasının üzerinde geziniyor ama aramak için tuşa basmıyorum. Ona yaptıklarımı anlatmak ve muhteşem hayatıma, muhteşem ortağıma ve paylaştığımız tüm hayallere dair sahip oldukları tüm imajları paramparça etmekle yüzleşemedim.

Siktir et. Telefonumu fırlatıp attım.

Dün gecedan beri hala akşamdan kalmayım. Ant'ın istediğı her şeyi tekrar tekrar yaptığım büyük bir içki seansı. Acımasızca.

Yine de, bu sabah yine işe gitmek üzere evden çıktığında bende yarattığı hayal kırıklığını gördüm. Acı veren tek şey bu değil, çünkü hayal kırıklığına uğrattığım sadece Ant değil. Gerwyn'i de.

Kendime taze bir kahve koyarken ellerim titriyor.

Gerwyn her şeye o kadar kızgın ki burada kalmaya dayanamıyor. Dün iş yerinde istifasını verdi ve Ant'ın Nevilles içinde yer değıştirme teklifini bile kabul etmedi. Onunla aramızda olanlardan ve çizgiyi aşmamızdan o kadar tiksiniş ki, ihbar süresini bile doldurmak istemiyor ve bu canını acıtıyor. Ant en iyi arkadaşını kaybetti ve birçok açıdan ben de kendi arkadaşımı kaybetmişim gibi hissediyorum. *Ben* de onu seviyordum.

Janie bana messenger üzerinden ulaşıyor, ben de ona tek satırlık mesajlar ve gülümseyen

yüzlerle yanıt veriyorum. Bana gülümseyen müstakbel gelinlerin fotoğraflarını gönderdi ve neler olup bittiğine dair güncel bilgiler verdi. I

Keşke orada olsaydım. Bu gece yoga olmalı, ama bunu yapabilmemin hiçbir yolu yok ve Ant'ın zaten birlikte bir gece için planları var ve daha fazla güvence talep ediyor.

Bunu istediğine emin misin? Bana yalan söylemediğini söyle. Bana yalan söylemezsin, değil mi Cass? Umarım söylemezsin. Umarım söyleseydin kendinle yaşayamazdın.

Gerekirse mola verin.

İstersen mola ver. Seçim

senin, bebeğim.

Eğer birlikte yaşamamız senin için yeterince iyi değilse Newton Road'a geri dön.

Aslında Newton Road'daki dairenin anahtarı bende yok. Umarım Gerwyn yeni bir yere yerleştikten sonra postalar ya da bir komşusuna bırakır.

Cuma gecesi benim açımdan çok aptalca bir hataydı. Bariyeri kıran ve onu öpen bendim. İhaneti yapan bendim. Ve eğer yapmamış olsaydım... keşke yapmamış olsaydım.

Bu sabah sosyal medyaya bakmak istemiyorum. Televizyondaki saçmalıklara göz atmaya çalışıyorum ama hiçbir işe yaramıyor. Kalbim yüksek alarmda atıyor, Ant'ın kapıdan içeri girip bana her şeyin yoluna gireceğini söylemesi için yanıp tutuşuyorum. İstedğim son şey, tüm hayallerimin bir hiç olarak yok olup gitmesi. Zaten yeterince kaybettim.

Ant toplantılar arasında arıyor, nasıl olduğumu kontrol ederken sesi mutlu bir şekilde "hey, bebeğim" diyor. Ona iyi olduğumu söyledim. Harika olduğumu. Onu görmek için sabırsızlanıyorum.

Umarım vitamin seviyeni yükseltmek için meyve salatası yiyorsundur, diyor ve ben de ona cevap verirken gülümsüyorum.

Evet, çok güzel, teşekkürler.

Kendime söylememe izin verdiğim bir yalan bu.

Hafta sonu Bucklebury'ye gideceğimiz için biraz kendime gelmem gerekiyor. Ant şimdiden Reading'in dışındaki bir lunaparkta ailemle bir gün geçirmeyi planlıyor. Ek bir nişan kutlaması olduğunu söyledi. Michelle, Steve ve Tommy'yi de davet etti. Tommy ve Harry çok heyecanlılar. Onları piknik parkındaki oyuncakların, hayvanların ve dondurmaların tadını çıkarırken görmek harika olacak.

Minnettar olmalıyım. Ben minnettarım.

Parkın web sitesine giriyorum ve orada rezervasyon yapılabilecek bir sürüngen deneyimi listeleniyor. Çocuklar buna bayılacaklar, bu yüzden onları gekolardan birinden yazılmış mektuplar olarak gelen özel VIP geçiş kartlarıyla kaydettiriyorum. Mektupların ulaşip ulaşmadığını kontrol etmek için e-postama giriyorum ve orada bekleyen mesajlardan birini görünce kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

G. Rhodes, konu başlığı olmadan.

Okumak için tıkladığımda çok gergin oluyorum, söyleyeceklerinden ölesiye korkuyorum.

Cass, ben Gerwyn. Lütfen bana iyi olduğunu söyle. Ant'ın sana dolandırıcılıkla ilgim hakkında söyledikleri yalandan başka bir şey değil. Hiçbirinde doğruluk payı yok. Lütfen bana inan ve bağları koparmadan önce kendimi açıklamama izin ver.

Anlamaya çalışırken iki kez okumak zorunda kaldım. Ant bana dolandırıcılıkla ilgili hiçbir şey söylemedi ve Gerwyn'in böyle bir şeye karışacağını düşünemiyorum.

Nasıl yanıt vermem gerektiğinden emin olamadığım için dört kez yanıt vermeye başlıyorum.

Merhaba. Ben iyiyim. Dolandırıcılık hakkında bir şey bilmiyorum ama Ant istifa ettiğini söyledi. Aranız nasıl? Olanlar için gerçekten üzgünüm. Seni görmeyi ve konuşmayı çok isterim.

Bekle, hayır.

Son cümleyi siliyorum.

Merhaba. Ben iyiyim. Dolandırıcılık hakkında bir şey bilmiyorum ama Ant istifa ettiğini söyledi. İşler nasıl gidiyor?

Seninle mi? Olanlar için gerçekten üzgünüm.

Gönder'e tıklıyorum, sonra neler olduğunu merak ederek tırnaklarımı kemiriyorum. Bir yanım Ant'ı aramak istiyor ama olayları su yüzüne çıkarmak istemiyorum.

Gerwyn'in cevap vermesinin ne kadar süreceğini merak ediyorum. Dizüstü bilgisayarım kucağımda, yeni mesaj bildirimlerini beklerken bir yandan da televizyondaki reality saçmalıklarını izlemeye çalışıyorum.

İyi olduğunu bilmek ve sesini duymak isterdim ama numarası bende yok.

Öğleden sonra yeni bir ping alıyorum, ama bu bir e-posta değil, Janie'den bir mesaj. Başka bir gelin güncelleme fotoğrafı için hazırım, ama değil.

Sözlerini okurken tam bir şok içinde ekrana bakıyorum.

Gerwyn neden Claire'i ele geçirmek istiyordu ki? Ben

yanıt veremedem bir mesaj daha geliyor.

Oldukça acil görünüyordu ve onun kim olduğundan oldukça emindi...

Buna nasıl yalan söyleyeceğimi bilmiyorum ama doğruyu söylemeye nasıl başlayacağım konusunda da en ufak bir fikrim yok. Onunla buluşma düşüncesi midemi bulandırıyor, bu yüzden sözcüklerin içimden gelmesine izin veriyorum.

Tuhaf. Ona Claire'in bilgilerini verme. Kontrol edip sana geri döneceğim.

Yazma simgesini izliyorum, cevabı gelene kadar kalbim hala çarpıyor.

Kahretsin, özür dilerim. Çoktan yaptım :(

CHAPTER

Sixty-Six

Gerwyn

Claire Walters, Evesham'daki Vale Geçidi'nde yaşıyor ve Lee adında bir adamla nişanlı. Yol küçük, şirin bir çıkmaz sokak. Evleri güzel, küçük bir teras. Park ettim ve bekledim, Evlerinin önünde araba olmadığına göre, umarım şüphelerimde yanılmamışımdır.

Ant herkese her şey için ödeme yapar ve herkesten her şey için ücret alır.

Koyu yeşil bir araba evlerinin önüne yanaştığında saat akşamın altısını geçmiştir. Sürücü kapısı açılır ve tişört ve kot pantolon giymiş, rahat bir adam iner. En fazla otuzlu yaşların ortalarında olmalı. Dağınık siyah saçlı.

Gitmeye hazırım, arabamdan inip ona katılacağım.

"Lee?"

"Evet," diyor, temkinli görünüyor. "Sen kimsin?"

"Ben Gerwyn," elimi tokalaşmak için uzatmadım. "Anthony Bradstone'un bir arkadaşayım." Bunun üzerine sokağın etrafına bir göz atıyor, dinleyen var mı diye kontrol ediyor.

"Pekala, evet. Ne istiyorsun peki? Claire birkaç dakika içinde dönecek, o zamana kadar gitmen gerek. Bana dediğini yaptım. Artık biliyor."

Başımı hafifçe eğiyorum. "Sana söylediğini yaptın mı?"

"Evet. Claire'e söyledim, o yüzden bir an önce defolup gitsen iyi olur çünkü şu anda hâlâ benim bir köpek boku olduğumu düşünüyor."

Bugün kafamda pek çok senaryo dolaştı ama bu kesinlikle tahmin ettiğim senaryolardan biri

değildi. Az önce söylediklerini sindirmem bir saniye sürdü.

"Ant sizden nişanlığınıza düğün organizatörüyle seks yaptığınızı söylemenizi istedi, bunu mu söylüyorsunuz?"

"Sormak doğru kelime değil. Dediğim gibi. Bana söylediğini yaptım. Claire'e düğün planlayıcısını becerdiğimi söyledim. Artık biliyor. İş bitti. Keşke onun boktan teklifini hiç kabul etmeseydim."

Anahtarlarını alıp içeri girmeye hazırlanıyor ama ben onun önüne geçiyorum. "Defol git," diyor. "Dürüst olmak gerekirse, bu kadar yeter."

"Bana tek bir şey söyle," gözleriyle buluştuğumdan emin oluyorum. "Ant sana nişanlısıyla seks yapma teklifinde bulundu mu, yoksa bunun için senden para mı aldı?"

Lee'nin eli kapının anahtarını hazırlarken duraksıyor ve bana deliymişim gibi bakıyor.

"Tabii ki parasını ben ödedim. Bunun için arkadaşım Terry'ye teşekkür etmeliyim. Bekarlığa veda partisi hediyesi olarak bana para verdi. Karım olmadan önce başka bir kızın amına son kez gireceğimi söyledi. Yüz sterlin için kelepir olduğunu düşünmüştü. Ama buna değmezdi, değil mi?"

Sersemledim. İğreniyorum. Ayaklarımı tutmaya çalışıyorum.

Bu pisliğin suratının ortasına bir yumruk atmak istiyorum ama bunun hiçbir faydası olmaz. "Cass'le seks yapmak için yüz sterlin mi ödedin?"

"Evet, Cass, adı her neyse. Kız ateşliydi ama bu kadar boku kaldıracak kadar değil. Claire'in düğün organizatörü olduğunu bilseydim bunu asla yapmazdım. İnanın bana, onu planlama ofisinde gördüğümde onun için olduğu kadar benim için de utanç vericiydi." Bana bakıyor. "Yine de Claire'e paradan bahsetmedim. Ant bunu bilmesini istiyorsa, ona kendisi söyleyebilir. Ve kesinlikle ona o lanet videoyu göstermeyeceğim."

Garaj yolunda yanımıza bir araba yanaşır ve Lee küfrediyor. "Şimdi siktirip gitmen gerek. O evde."

Claire adındaki kadın arabasından inerken şüpheli görünüyor. Lee'den bana bakıyor, yüzünün her yerinde temkinli bir ifade var ve onun için üzülüyorum. Nişanlı olduğu adamdan çok daha değerli.

Lee, geleceğini ona adayan kadına "Adam sadece yol soruyordu," diyor. "Doğru," diyor kadın, ona inanmadığı belli. "Sanırım artık yolunuza gideceksiniz, o zaman?"

Bağırsaklarımda yeni bir hastalıkla başımı sallıyorum. Nişanlısı Ant'a Cass'le seks yapması için para vermiş, sonra da Ant onu gerçeği açıklamaya zorlayarak Cass'in kariyerini çöpe atmıştı.

O kadar iğreniyorum ki öğürebilirim ama Claire cevabımı bekliyor.

"Evet, teşekkürler. Yola çıkıyorum."

Ama evlerinin önünden ayrılmaya başladığımda bunu yapamayacağımı fark ettim. Claire'e döndüm.

"Bu adamla koridorda yürüme. O seni tekrar sikecek bir ahmak. Bunu Cass'ten hoşlandığı için bile yapmadı. Onun adını bile bilmiyordu. Cass onun için ucuz bir et parçasından başka bir şey değildi ve bırak sana saygı duymayı, ona biraz olsun saygı duysaydı, bunu yapmasına imkân yoktu. Milyon yıl geçse bile. Sen bundan daha değerlisin Claire."

Lee, benim onu yumruklamak istediğim kadar o da beni yumruklamak istiyormuş gibi görünüyor, ama ben onu bir pislikmiş gibi süzüyorum ve sonra uzaklaşıyorum.

Arabama geri döndüğümde araba kullanamayacak kadar titriyorum. Dünya dönüyor ve nefeslerim sığılıyor, olayların gidişatından nefret ediyorum. Claire ve Lee evlerine çekilirken orada öylece oturuyor, Claire'in ona orta parmağını gösterip oradan defolup gidecek kadar kendine değer verdiğini umuyorum ama nedense bundan şüpheliyim.

Ant'a olan saygım zaten boşa akıyordu ama artık yolun sonuna geldim. Cass'i fahişesi olarak kullanıyor ve Cass'in bundan haberi bile yok. Bu kesinlikle iğrenç.

Ona başka bir mesaj göndermek için e-posta hesabımı arıyorum ve gelen kutumda zaten bir mesaj olduğunu görüyorum

beni selamlamak için. Onun adını gördüğümde içimde bir acı ve kayıp hissi uyandı.

Merhaba. Ben iyiyim. Dolandırıcılık hakkında bir şey bilmiyorum ama Ant istifa ettiğini söyledi. Aranız nasıl? Olanlar için gerçekten üzgünüm.

Cevabım basit.

Seni bir an önce görmem gerek. Ant'ın söylediği tek bir kelimeye bile inanma. Üzgün olmanı gerektirecek bir şey yok. Dikkatli ol, Cass.

Gönder'e tıklıyorum ve umarım görür. Neville'lerin takvimine erişimim olsaydı Ant'ın randevularını ve hareketlerini kontrol ederdim ama beni sistemlerinden çoktan engellediler, bu yüzden her şeyi ilk elden kontrol etmem gerekecek.

Tekrar araba kullanabilecek duruma gelir gelmez Newton Road'a geri dönüyorum, ama bu kez tepelerden dolanarak geçerken eve bir göz atıyorum. Ant'ın arabası garaj yolundaydı, ben de yoluma devam ettim.

Önümüzde uzun, çok uzun bir gece olacak.

Uyuyacağıma dair en ufak bir umudum olmadan kendimi Cass'in evine bıraktım. Tüm gücümle kampanyama odaklanıyorum, istismar ve baskıya karşı durma tutkum zirvede. Ant gibi bir insanın temsil ettiği her şeyden nefret ediyorum. Bunca yıldır ona bu kadar yakın olduğum halde ne yaptığını göremediğim için kendime kızıyorum ama bu sadece Ant'ın hünerini daha da ortaya koyuyor. Ardında bıraktığı insanların sayısını hayal etmek bile istemiyorum, onlar günahkârken kendini aziz gibi gösteriyordu.

Bütün gece bilgisayarımın başında çalıştım, sürekli e-postalarımı kontrol ettim. Cass'ten cevap yok. Saatler çok yavaş.

Dakikalar uzun.

Gün doğduğunda bitkin düşmüştüm ama adrenalinim hâlâ güçlü bir şekilde bana hizmet ediyordu. Kendime gelmek için bir duş alıp sert bir kahve içtikten sonra yola koyuluyorum. Menzilin karşı tarafındaki tepe yürüyüşü otoparklarından birine yanaşıyorum ve sonra yolun geri kalanını yürüyorum.

Ant'ın evine varmam neredeyse bir saatimi alıyor. Yan girişteki çitlerden birinin arkasına yerleştiğimde kendimi bir suçlu gibi hissediyorum ama umurumda değil. Bekliyorum.

Ön kapı açılıp Ant dışarı çıktığında saat sabahın sekizini geçiyordu. Cass'e el sallayıp yola koyulurken rahat bir nefes alıyorum. Kapılar açılıp onu dışarı çıkarıyor ve ben de uzaklaşmasını izliyorum.

Hiç vakit kaybetmedim. O gözden kaybolur kaybolmaz kendimi en yakın duvara atıyorum, adrenalin hala güçlü, çünkü bu oldukça kanlı bir tırmanış ve ben pek kaya tırmanıcısı değilim. Güvenlik kamerasından kaçmaya çalışarak kendimi evin yan tarafına doğru sıkıca bastırırken kendimi gerçekten bir suçlu gibi hissediyorum. Daha güvenli bir seçenek olduğu için ön kapı yerine yan kapıyı seçiyorum.

Kolu denediğimde kapı kilitli, bu yüzden vuruyorum, ama bu hiç dikkat çekmiyor. Daha yüksek sesle vuruyorum ama yine de beni duymuyor.

Kahretsin.

Arka tarafa doğru ilerliyorum ama orada da şansım yaver gitmiyor. Arka teras sıkıca kilitlenmiş ve ondan hiçbir iz yok. Kendime bir hırsızın ne yapacağını soruyorum, sonra bir hırsızın ne yapacağının umurumda olmadığını fark ediyorum. Ben hırsız değilim.

Kendimi hizaya çekiyorum, çünkü etrafta gizlice dolaşmak canına okuyor. Bununla birlikte, dümdüz yürüyorum ve lanet zili çaldığım ön kapıya kadar yürüyorum. Gömleğim duvara tırmanmaktan yırtık pırtık görünüyor ve gözlerim bütün gece uyanık olmaktan koyu halkalı olmalı,

ama kendimi fırçalamaya bile zahmet etmiyorum. Tek umursadığım Cass'i görmek.

Çok gergin hissediyorum, çünkü bu o olacak - ya başaracağım ya da başaramayacağım. Ant dakikalar içinde polisi üzerime salabilir ve onlara istediği saçmalıkları anlatabilir ve büyük olasılıkla ona inanırlar. Tıpkı

gezegendeki diğer herkes.

Hadi, Cass. Lütfen.

Zili tekrar çalıyorum ve bu sefer parmağımı üzerinde tutuyorum. Çaresizliğin uzun bir vızıltısı. Kapı bir aralık açılıp Cass'ın gözleri benimkilerle buluştuğunda zil hâlâ yüksek sesle çalıyor.

Bakışları benimki kadar yorgun ama beni görünce bir anda uyanıyor.

"Gerwyn?!"

Gözleri inanamıyormuş gibi kocaman açılıyor.

"Aman Tanrım, Gerwyn. Bu sensin!"

Kapıyı açıp kendini kollarıma bırakıyor, ben de ona sıkıca sarılıyorum. Saçları benimki kadar dağınık ve eminim o da benim gibi uykusuz geceler geçirmiştir.

Orada birbirimizin kollarında, sessiz bir rahatlama içinde duruyoruz, ikimiz de sanki yeryüzündeki cennetmiş gibi temas halinde nefes alıyoruz.

"İyi misin?" Ona soruyorum ama gözyaşları her şeyi anlatıyor. Konuşmadan başını sallıyor.

"Özür dilerim. Gerçekten çok üzgünüm. Bunu asla yapmamalıydım. Hepsi benim hatamdı!"

Onu omuzlarından tutuyorum, gözlerinin içine bakabileceğim kadar uzaklaşıyorum.

"Cass, benimle gelmen gerek, lütfen. Ant düşündüğün gibi biri değil. İnan bana, bu senin hatan değil. Bunların hiçbiri senin suçun değil."

Gözyaşlarını siler. "Onu çok kötü incittim, seni incittim ve herkesin arkadaşlığına mal oldum. Bunu yaptığımı inanamıyorum."

Başımı sallıyorum. "Ant incinmedi ve herkesin arkadaşlığına mal olan sen değilsin. O vicdanı olmayan bir pislik ve ikimizle de oynuyor."

Gerçekten de günlerdir uyumamış gibi görünüyor, saçları dağınık bir şekilde toplanmış, cildi gergin. İlk tanıştığımız zamanki ışıltılı, mutlu kadına hiç benzemiyor.

"Cass," diye itiyorum. "Ant berbat bir manipülatör ve bana inanmak zorundasın. Annesini görmeye gittim."

Gözleri fincan tabağı gibi.

"Ant'ın annesini gördün mü? Onu terk eden annesini mi?!"

"Evet, annesini gördüm ve bize gösterdiği Karınca gerçek Karınca değil. O soğuk, aşağılık bir pislik, yalan söyleyen, lekeleyen ve her şeye girip çıkmanın yolunu satın alan biri. Güven bana, şimdi benimle gelmelisin, lütfen. Hadi gidelim."

Arkasına bakar. "Ama yapamam. Yakında arayacak. Otoyola çıkar çıkmaz kontrol edecek!"

"Siktir et onu," diyorum sesimi sabit tutmaya çalışarak. "Cass, seni istismar ediyor. Kurnaz ve iyi bir yalancı ama inan bana, en başından beri seninle iğrenç oyunlar oynuyor. Zorlama budur. Birini kontrol etmek budur. Birini tımar etmek budur. İlk günden beri sana bunu yapıyor."

Bana inanmak istemiyor. Zihninin kendisiyle savaştığını görüyorum ve zamanımız yok. Ant burada olduğumu fark ederse ya da telefonunu istediği zaman açmazsa, çarkı çevirip polisi arayarak buraya geri dönecek.

Bunu riske atamam. Gerçeği bilmek zorunda.

Ceketimin cebine uzanıp fotoğrafı ona uzatıyorum, içimde bir mide bulantısı dalgası daha yükseliyor.

Odaklanması her şeyi anlatıyor. Fotoğraftaki kadını ve yanında oturan genç çocuğu gördüğünde tam bir şaşkınlık yaşıyor.

"Ne-?" diye sorar. "Bu mu-?"

"Bu Ant," diyorum ona ve kendi sonucunu çıkarmasına izin veriyorum.

Elini ağzına kapatıyor ama gerçeği doğrulamadan önce birkaç saniye bekliyorum.

"Bu onun annesi. Callie-Ann. Kendini geçindirmek için fuhuş yapan genç bir anneydi. Sonunda uyuşturucu ve alkol bağımlısı oldu ve Robert adında tehlikeli bir pezevenğin kontrolü altına girdi."

"Ant'ın annesi bir fahişe miydi? Onca zaman onunla erkek arkadaş değiller miydi?"

"Hayır. Erkek arkadaş değillerdi. İşi kolaylaştırmak için Ant'a erkek arkadaş olduklarını söyledi ama değillerdi. Onlar müşteriye. Büyük ölçüde onu kontrol eden hasta pislik tarafından toplu halde oraya gönderilmişler."

"Peki Ant biliyor muydu?"

Başımı salladım. "Evet, korkunç bir şey. Bir gece, ne olup bittiğini anlayacak yaşta iken, Robert denen pisliğe saldırmış ve Callie-Ann'in dediğine göre işler o zaman korkunçtan daha da kötüye gitmiş. Hasta herif Ant'a on poundluk bir banknot vermiş ve ona gülümseyerek annesinin ucuz, muhtaç bir sürtükten başka bir şey olmadığını ve paranın Tanrı olduğunu söylemiş. Bu iğrenç, Cass. Ama o da öyle. Ant da öyle. O zamandan beri bu kurallara göre yaşıyor."

Geriye doğru tökezliyor.

"On poundluk banknot mu?"

"Evet, on poundluk bir banknot, daha da fazlasını getirdi."

Ona destek olmak için uzandığımda hıçkırıklara boğuluyordu. "Evet, gördüm..." "10 poundluk banknotu gördün mü? Tanrım. Sana bundan bahsetti mi?"

Başını sallıyor. "Hayır. Yatağının başucundaki çekmecedeki, bir sürü parmak kuklasıyla birlikte."

"Annesinin ona verdiği. Evet. Olanlar her yönüyle iğrençti. Kendisi de berbat bir durumdaydı ve Ant'ın da dahil olduğu durum berbat. Ama Cass, Ant hayatının geri kalanında kendi seçimlerini yaptı ve bunları ilk günden beri seninle birlikte yapıyor. Lütfen, artık gidebilir miyiz? Seni buradan götürmem gerek."

Cass gözyaşları yüzünden akarken resme tekrar bakar.

"Beni gördüğü andan itibaren anlamış olmalı. Nasıl anlamaz?" Buna bir şey demiyorum, düşüncelerini kendi haline bırakıyorum.

"Kahretsin Gerwyn, çok kötü durumda olmalı... çok incinmiş..." Bir kez daha hıçkırır. "Onu nasıl bırakabilirim? İçinde çok kaybolmuş olmalı... ve beni seviyor... ne kadar berbat olsa da, beni çok seviyor."

Ona daha fazlasını anlatmak zorunda olduğum için kendimden nefret ediyorum ama benimle gelmesine ve buradan hemen çıkmamıza ihtiyacım var.

"Eğer seni gerçekten sevseydi, sana böyle davranmazdı. Seni kontrol eder, kendi istekleri doğrultusunda yönlendirir ve insanları yatak odasına gönderirdi."

Başını iki yana sallar. "Hayır, Ger. Bana her zaman yaptığım her şeyin bana bağlı olduğunu söylerdi. Yatak odasında olmak istedim. O oyunları oynamak istedim. Katıldığım için mutluydum. İstedğim zaman mola verebilirdim."

Bunu söylemek zorundayım. Söylemeden önce bir nefes çekiyorum.

"İnsanlardan seninle birlikte oldukları için para alıyor. Yatak odasına gelen insanlar iyi vakit geçirmek için gelen saygılı tanıdıklar değil. Onlar müşteri. Seni becermesi için ona para ödüyorlar, o da onlara izin veriyor."

"Ama, ne-? Ne demek istiyorsun?" Şimdi bile saçma bir şeymiş gibi gülüyor. "İmkânı yok. Olamaz..." Ona söylemek zorunda kalmak kalbimi kırıyor.

"Üzgünüm Cass, ama Lee'yi aradım ve ona bunu sordum. O da doğruladı. Ant'a seninle seks yapması için para vermiş."

Bir başka vahşi dalgayla ona çarpıyor ve onu sabitlemek için kollarını tutmaya devam ediyorum. "HAYIR!" diye haykırıyor. "O yapamaz!"

İki katına çıkıyor ve kusuyor, ben de elimi sırtına koyup her şeyin yoluna gireceğine dair onu ikna etmeye çalışıyorum, girecek de ama buradan siktir olup gitmemiz gerekiyor.

Evin içinden telefonunun çaldığını duydum.

"Arayan o," demeyi başarıyor kusma sesleri arasında. "Cevap vermem lazım, yoksa eve gelecek." Tökezleyerek ilerliyor, ben de onu takip ediyorum ama ekranda adamın adını görünce tekrar kusuyor. "Otoyola mı çıktı?" Ona sordum ve o da başını salladı.

"Peki, o zaman birkaç dakikamız var." Telefonu elinden alıp tezgâhın üzerine fırlatıyorum.

"Neye ihtiyacın varsa al ve gidelim."

"Nereye?" diye soruyor, sonra kendini kahvaltı barına yaslıyor. "Tanrım, Gerwyn... Bir fahişeymişim de haberim yokmuş. Bana söylemediği başka ne var? Annesine benziyorum ve o beni yabancılara pazarlıyor, beni pırıl pırıl mücevherlerle ödüllendiriyor ve ben de ona bir prensmiş gibi teşekkür ediyorum."

Onun dünyasının yıkıldığını görmekten nefret ediyorum ama liderliği ele almalıyım. Telefonu tekrar çalmaya başladı ve panik içinde geri döneceğinden hiç şüphem yok.

"Cass," diye tekrarlıyorum. "Lütfen, neye ihtiyacın varsa al ve çabuk ol. Gerçekten gitmemiz gerekiyor."

Bu kez başını sallıyor ve bir kez daha hıçkırıklarını tutuyor.

"Tamam. Ben yaparım. Benim arabamı kullanabilir misin? Bunu başarabileceğimi sanmıyorum." "Evet, kullanabilirim. Benimki tepelerin diğer tarafında."

Koridoru işaret ediyor. "Anahtarlarım rafın üzerinde. Bir şeyler alacağım."

Kalbim onun için acırken, koşarak uzaklaşmasını izliyorum. Anahtarlarını alıp arabasını gitmeye hazır hale getiriyorum, kafamdaki zamanlayıcı işlemeye devam ederken kalbim küt küt atıyor. Fazla vaktimiz yok. Ant deli gibi araba kullanacak, eminim.

Elinde bir gece çantasından başka bir şey yok ve dizüstü bilgisayarını - telefonunu geride bırakmış. Onları arka koltuğa yerleştirdim ve kemerlerimizi bağladık. Gitme vakti geldi.

Garaj yolundan sola dönüp devam ediyorum. Newton Yolu bir seçenek değil, bu yüzden Much Arlock'a doğru sürüyorum, her geçen kilometrede biraz daha rahatlıyorum. Cass yolcu penceresinden dışarı bakıyor ve zihni aşırı hızda çalışıyor olmalı.

"Bana o odada gerçekten neler olduğunu anlat" dedim. "Orada ne kadar kötü muamele gördün?"

Gözyaşları bir kez daha akmaya başladı. "Kötü muamele görmedim. Bana bunu yapmak isteyip istemediğimi sordu. Ben de evet dedim."

"Sizi vaatler ve övgülerle zorlayarak ve bunu yapmazsanız onu hayal kırıklığına uğratacağınızdan korkutarak, değil mi? Bu doğru mu?"

"Evet, bu doğru."

"Ve sana bu adamların bunu ödediğini söylemedi, değil mi?"

Gözyaşları akmaya devam ederken hâlâ onun tarafını görmeye çalışıyor.

"Tanrım, Gerwyn. İçten içe çok kötü durumda olmalı. Yaşadığı şeyler..."

"Evet. Öyle olmalı. Ve evet, bu onun için korkunçtu. Ama insanlar seçim yapar Cass. Ant çok uzun zamandır pek çok seçim yapıyor."

"Ama bunu görmek... bunun içinde bir çocuk olmak..."

"Onun için bahaneler uydurma Cass. Bu onun ne kadar kötü olduğu ile ilgili değil, ki öyleydi."

Bu onun ne kadar incindiğiyle ilgili değil, ki incindi. Bu onun korkunç geçmişiyle ilgili değil. şu anda olduğu adamla ilgili. Olmayı seçtiği adam, çünkü herkes yaptıklarının sorumluluğunu almalı.

ve seçimler. Kendisi için mutlak sorumluluk almalıdır."

"Evet!" diyor. "Ama o çok berbat durumdaydı!"

"Kesinlikle. İncinmiş olması ve içinin berbat olması şaşırtıcı değil ama bu yüzden seni manipüle etti ve senin haberin olmadan seni sattı. Bu *onun* seçimiydi, Cass. *Onun seçimiydi*. Şu anda onu hâlâ seviyor olabilirsin ama o seni kesinlikle sevmiyor. Sevseydi, sana bunları yaşatacak kadar saygısızlık yapmazdı. Seni sen olduğun için severdi."

Derin düşünüyor. Ona bir pislikmiş gibi davranmasına rağmen içinde hâlâ şefkatin filizlendiğini görebiliyorum.

Şimdi tam dürüstlük zamanı. Much Arlock'taki halk merkezinin otoparkına girip park ediyorum ve koltuğumda dönüp ona bakıyorum.

"Özellikle G.A.T.A.'nın benim için bu kadar önemli olmasının bir nedeni var. Pek çok hayır kurumunun ve bağış toplama çabasının savunucusuyum, ancak insan ticaretiyle mücadele çabalarımın çoğunu harcadığım yerdir ve bu sadece manşetten bir seçim değildir."

Ben konuşurken gözyaşları hâlâ yanaklarından süzülüyordu.

"Almanya'da bir prens kıyafeti giyip İngiltere'deki hayatımı arkama bile bakmadan terk etmemin bir nedeni var. Çünkü kendi çocukluğum pek de iyi geçmedi. Ölene kadar canımı yakacak bazı deneyimler yaşadım ve kendi ailem, yıkılıp yardımlarını istediğimde bana inanmadı. Bana yalancı dediler."

"Bazı deneyimler mi?"

Cass'in zihni o kadar hızlı dönüyor olmalı ki doğru düzgün göremiyor.

"İstismara uğradım. Para karşılığında bir şeyler yapmaya zorlandım. Beni sevdiğini iddia eden biri tarafından zaman içinde tımar edildim ve bana neler olduğunu gerçekten anladığımda, beni en çok sevdiğini düşündüğüm insanlara ulaştım, ancak bir yalancı olduğum ortaya çıktı. Kaçtım ve bazı açılardan hala kaçıyorum, ancak bunun üstesinden gelmeye çalışıyorum ve diğer insanların da aynı şeyi yapmasına yardımcı olmak için elimden gelen her şeyi yapıyorum. Neyse ki, G.A.T.A.'da yardım ettiğimiz yoksul insanların çoğundan çok daha ilerideyim, çünkü geçmişimden uzaklaşma yolculuğum on yılı aşkın bir süredir devam ediyor."

Daha çok ağlıyor ve elime uzanıyor. Ben de onunkini tutuyorum ama şimdi sırası değil.

"Sana sempati duymak için söylemiyorum Cass ve bu konuda konuşmak için bolca vaktimiz olacak. Sana söylüyorum çünkü insanlar seçim yapar ve Ant da kendi seçimini yapıyor. Seni zorlamayı ve istismar etmeyi seçti, seni bunun kendi hatan olduğuna inandırdı. İnsanlardan istediği her şeyi elde etmek için kontrol, para ve güç kullanıyor, o kadar kalın bir perdenin arkasına saklanıyor ki görmek zor. Ben görmedim. Sen de görmedin. Ama *Ant görüyor*. Aynada kendine bakıyor ve hayatının her gününde tam olarak kim olduğunu biliyor. "

Elini sıktım.

"Seni buradan çıkarmalıyız," diye tekrarlıyorum. "Çünkü oyunlarını oynamaya devam etmek için elinde ne kart varsa oynayacak ve senin peşine düşecek."

Buna şok içinde cevap verir. "Onunla birlikte çalmayacağım."

"Hayır, eminim yapmayacaksın, ama sempati kartını ve uzun oyunu oynayacak ve istediğini elde etmekte gerçekten çok iyi."

Hasta görünüyor. "İnsanlardan benimle seks yapmalarını istedi, Gerwyn. Beni gerçekten bir fahişe olarak kullandı ve benim hiçbir fikrim yoktu."

"Aynen öyle. O yüzden seni buradan çıkarmalıyız. Nereye gitmek istiyorsun?"

İşte o zaman sevdiğim Cass önümde kendine geliyor. Gözyaşları hâlâ yüzünü kaplıyor ve alt dudağı hâlâ titriyor ama gözlerinde bir kararlılık parıltısı görüyorum.

"Yerel klinik," diyor. "Çünkü bu insanların sorumluluk sahibi yetişkinler olduğunu düşünüyorsunuz.

İyi vakit geçirmek mi? Kauçuk bir şilte üzerinde bir fahişeyi becermek için sıraya girmek mi? Nedense bundan çok şüpheliyim."

O odada kaç kişiyle yattığını sormak istemiyorum ama çok fazla olduğunu tahmin ediyorum. İçimdeki öfke nöbeti şu anda Ant'ı parçalamak istememe neden oluyor. "Bir kliniğe mi gitmek istiyorsun?" Tekrarlıyorum ve o da başıyla onaylıyor.

"Evet, çünkü bana fahişelik yaptığı sürece tıbbi sorumluluk konusunda bu kadar titiz davrandığından şüpheliyim. Mümkün olan en kısa sürede bunu kontrol ettirmek istiyorum. Düşüncesi bile midemi bulandırıyor."

Korku ve tiksintinin birbirine karıştığı bir yüz ifadesi takınıyor ve ben ondan nefret ediyorum. Tanrı şahidim olsun, o bok çuvalından ruhumun her zerresiyle nefret ediyorum.

"Gidelim," dedim ona. "Hereford'da sana bir randevu bulabileceğimize eminim."

CHAPTER

Sixty-Seven

Cass

I Düzgün düşünemiyorum. Her şey acıyor ve kendimi tamamen hırpalanmış hissediyorum. Gerwyn arabayı sürerken koltukta arkama yaslanıyorum, öğürmemek için kendimi zor tutarken gözlerim kapalı. Yeterince hasta oldum.

iki yaşam zaten.

Ellerim düzgün çalışacak gücü bulamadan Tarrington'a varıyoruz. Gerwyn'e telefonunu ödünç alıp alamayacağımı soruyorum ve o da aramızdaki bardak tutucuyu işaret ediyor. İnternette neye ihtiyacım olduğunu kontrol ederken gözlerim otomatik pilota. Gaol Road'daki kliniğe her gün gelinebiliyor ve yakında açılacak. Testlerin bazıları aynı gün sonuç verecek, bazıları iki haftayı bulacak ama umurumda değil. Mümkün olduğunca çabuk yaptırmak istiyorum çünkü kendimi pis hissediyorum. Bilmece gibi.

Beni beceren tüm erkekler. Yaptığım onca şey.

"İyi misin?" Gerwyn soruyor ve ağzımdan gülmek için küçük bir bahane çıkıyor.

"Pek sayılmaz, hayır."

Bana bakıyor ve şu anda bile gülümsemesi çok sıcak. Benimkiyle birlikte küçük bir mizah da var. "Hayır, sanırım daha iyi günler geçirmiştir."

Kliniğin yanında bir otopark var ve Gerwyn durur durmaz arabadan inmeme yardım ediyor. Titriyorum ama yürüyebiliyorum. Girişte kendimi sakinleştirmek için bir saniye duruyorum ve sonra içeri giriyorum. Gerwyn yanımda olduğu için çok rahatladım. Elini tutup sıkıyorum ve sulu gözlerle ona bakıyorum.

"Burada olduğun için teŖekkürler."

"TeŖekküre gerek yok Cass. Arkadaşlar bunun içindir."

Resepsiyondaki kadın çok sevecen. Konuşmaya çalıştığım anda gözyaşlarımı görüyor ve ayrı bir odaya geçmeme yardımcı olması için bir meslektaşını çağırıyor. Gerwyn'i resepsiyonda bırakıyorum ve gözlerindeki bakış beni bir kez daha gözyaşlarıyla dolduruyor.

Gülümsemesi çok gerçek, sevgi ve saygı dolu.

"Bekliyor olacağım," dedi bana.

Danışman harikaydı, ben ona olanları anlatırken beni hiç acele ettirmedi. Başını salladı, bana destek verdi ve bana ne önereceklerini açıkladı. Kan testi ve vajinal sürüntü. İç muayene ve idrar örneği vermem gerekecek.

Gerwyn'in yanımda olmasını ne kadar isterdim ve kapıya baktığımda hemşire bunu fark etmiş olmalı. "Arkadaşınızın sizinle gelmesini ister misiniz?"

Ona daha fazla baskı yapmak istemediğim için başımı sallıyorum. "Hayır, teşekkürler. Ben iyiyim."

"Hadi işe koyulalım," diyor ve bana hoş bir gülümseme veriyor.

Önce kanımı alıyorlar ve beni muayene ediyorlar, sürüntü alıyorlar ve bu kadar çok adamı, bu kadar çabuk aldıkları için aşağısı tam bir karmaşa gibi görünüyormuş olmalı. Her adımda otomatik pilottayım, her şeye karşı hissizim ve aynı zamanda canım çok acıyor. Sonra hemşire idrar örneği için beni banyoya yönlendiriyor.

"Bir soru daha," diye soruyor bana. "Hamile olabileceğini düşünüyor musun?" Başımı sallıyorum. "Hayır. Doğum kontrol hapı kullanıyorum."

"Ama hastaydın ve çok içiyordun, değil mi? En son ne zaman regl oldun?" "Şu sıralarda regl olacağım," diyorum, şu anda hap alma düzenim bir bulanıklıktan başka bir şey değil. "Ne kadar içiyordun ve kusuyordun?" diye soruyor.

"Çok fazla."

"Tamam," diyor. "Belki de emin olmak için bir test yapmalıyız." Başımı salladım. "Elbette."

İçeri girerken bana bir hamilelik testi verdi.

"Emin olmak için" diyor yine ama içimde korkunç bir korku var.

Bir sürü gece içip hasta oldum. Öğürerek geçirilen bir sürü sabah.

İçimde bir sürü erkek var.

Düşüncesi bile tüylerimi ürpertiyor.

Sadece bir önlem, diyorum kendime. *Başka bir şey değil.*

Testte çizginin görünmesi için boşluğu izlerken kendimi tuhaf hissediyorum, aptalca davranıyorum çünkü hayır. Çıkmayacak. Çıkmayacak.

Ama tabii ki. Kader henüz bitmedi.

Hayatımın bir kısmı hala ham parçalara ayrılmak üzere orada duruyor, bu yüzden sonucun ne olacağını bilmeliydim. Kader, kendi kötü seçimlerimle birlikte dünyamı parçalıyor. Satır belirdiğinde hıçkırıklarımı tutuyorum, başımı tek başıma sallıyorum.

Hemşire hıçkırıklarımı duymuş olmalı. Kapıya vuruyor ve içeri giriyor. Yüzüm her şeyi anlatıyor olmalı. "Emin olmak için bir test daha yapacağım" dedi.

İkinciyi yaparken o da yanımda. Testi o tutuyor, çünkü ben kendim düzgün tutamayacak kadar berbat durumdayım.

Bana haberi verirken çok üzgün görünüyordu.

"Üzgünüm Cassandra. Pozitif. Hamilesin."

Hayatımda kendimden hiç bu kadar nefret etmemiştim. Aptallık. Bariz olanı görmezden gelmek. İlaç rutinindeki sorumsuzluk. Yapmayı seçtiğim her şeyde sorumsuzluk.

Ayrıca hiç kimseden Anthony Bradstone'dan nefret ettiğim kadar nefret etmemiştim.

Hıçkırıklar feryatlara dönüşüyor ve hemşire beni yatıştırmaya çalışırken tuvalette sallanıyorum.

Ama bu yeterli değil.

"Arkadaşını çağırayım mı?" diye soruyor ve bu kez başımı sallıyorum. Hemen Gerwyn'i getirmeye gitti.

Kapının tekrar açıldığını duyduğumda yüzümü ellerimin arasına almış sallanıyorum. Yanıma çömeldiğinde ona bakamıyorum, sadece kollarına atılıyorum, külotumun hala kalçalarımdaya olması ve her zamankinden daha berbat görünmem umurumda değil.

Konuşamıyorum ve o da beni konuşturmaya çalışmıyor. Beni sessizce, bildiğim en güçlü kollarıyla tutuyor, kendime gelmeye çalışırken gömleğini gözyaşlarımla ıslatmama izin veriyor.

Uzun zaman alır.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," diyorum sonunda konuşmayı başardığımda ve yüzüne bakabilecek kadar uzaklaştığımda.

"Bunu düşünmek için bolca vaktin var Cass. Şu anda dakika dakika düşün."

"Herkesin olabilir..." Bariz olanı göstererek ona söyledim.

İrkilmiyor ya da tiksiniş görünmüyor. Bakışları güçlü ve elleri kollarımda. Önümde bir kaya.

Beni beceren insanların yüzleri zihnimde korkunç bir sel gibi akıyor. Bazıları sarhoş bir bulanıklıktan başka bir şey değildi. Bazılarını sıraya dizsem bile seçemezdim.

Herhangi birinin olabilir. Büyük ihtimalle Ant'ın ama o odada benimle birlikte olan herhangi birinin. Lanet olsun, Lee'nin bile olabilir.

Gerwyn'den başka herkesin.

Bu, küçük bir kızken ilk bebeğimi kucağıma aldığımdan beri kurduğum hayalin tam tersi - onu küçük plastik bir puset içinde iterek annelik taslamak. Bir cinsel sağlık kliniğinde yerde hıçkırığa ağlamak yerine, sevdiğim bir adamla birlikte büyük haberimizi kutlarken hoplayıp zıpladığımı hayal ettim.

Elimi karnıma götürdüm, hâlâ anlamaya çalışıyordum. Ama o ilk temasta hiç şüphe yok. Bebeği doğuracağım. *Benim* bebeğimi.

Gerwyn yüz ifademi görüyor ve elini hayatımda hissettiğim en güzel jestlerden biriyle benimkinin üzerine koyuyor.

"Senin yanında olacağım Cass," diyor bana. "Hangi bağlamda olursa olsun, umurumda değil, ama senin yanında olacağım. Ne olursa olsun."

Tanrım, bu beni daha çok ağlatıyor. Aynı anda hem mutlu hem de üzgün. Onu kendime çekerken kelimelerim bulanık ve boğuk geliyor.

"Keşke önce seninle tanışsaydım..." Alnımdan öpüyor. "Ben de."

Kollarımı boynuna doluyorum ve orada birlikte kalıyoruz, zamanın hiçbir anlamı yok. Hemşirenin kapıya vurduğunu duyuyorum ve bir göz atıyorum, ama bizi bırakıyor ve orada kalıyoruz.

Gerwyn konuşana kadar uzun bir süre geçti.

"Ne istersen yapabiliriz Cass. Nereye gitmek istersen gidebiliriz. Bucklebury, Outer Hebrides, Yeni Zelanda. Umurumda değil."

"Bucklebury," diyorum hemen, tam olarak olmak istediğim yerin orası olduğunu bilerek. "Ama önce başka bir yere gitmem gerekiyor."

Boktan nişan yüzüğüm hâlâ parmağımda ama uzun süre orada kalmayacak. Nişan yüzüğü.

Ant'ın oyununda bir piyondan başka bir şey olmayan bir elmas.

"Eve geri dönebilir miyiz lütfen?" diye sordum. "Onunla bir konuşma yapmam gerekiyor."

Gerwyn bu fikirden pek memnun görünmüyor ama yanağına dokunuyorum.

"Fikrimi değiştirmeyecek," diyorum ona. "Hiçbir şey değiştirmeyecek. Sadece onu son bir kez yüz yüze görmek istiyorum."

"Cass, böyle olmak zorunda değil."

"Biliyorum," diyorum. "Ama buna ihtiyacım var. Onunla yüz yüze görüşmem gerek. Lütfen. Bu benim seçimim. Onları kendim için yapmaya başlamalıyım."

Benim için endişelenerek tereddüt ediyor ama birkaç saniye sonra başını sallıyor.

"Elbette. Nereye gitmek istersen seni oraya götürürüm. Yine de ön kapıda bekliyor olacağım ve eğer bir şey olursa..."

"Biliyorum," dedim. "Teşekkür ederim. Uzun sürmez."

"Sonra da Bucklebury'ye mi gideceğiz?"

"Evet. Sonra Bucklebury'ye gideceğiz. Ailemle yapacağım konuşma ilginç olacak."

Bu hafif bir ifade. Küçük bir kahkaha attım ve Gerwyn de bana karşılık verdi. Şu anda bile arkadaşlığımızda mizah var. Boktan bir kasırganın içinde bir parça güneş ışığı gibi.

Muayene ve örnek alma işlemlerini yapıyorum ve bu kez Gerwyn yanımda, elimi tutuyor.

Hemşire "Sonuçları yakında size bildireceğiz" dedi ve bana geçmiş olsun dileklerini iletti.

Klinikten çıkarken elim Gerwyn'in elinin içinde, en zor koşullarda bile çok doğal bir şekilde yürüyorum. Arabanın kapısını açıyor ve ben de biniyorum. Elim karnıma değişiyor ve orada kalıyor.

Bir bebeğim olacak. Aman Tanrım. Bir bebeğim olacak.

Yolculuk sessiz ama Gerwyn sürücü koltuğundayken rahatsız edici değil. Hıçkırıkları hafifliyor, nazıkçe. O benim yanımda bir kaya gibi ve nereye gidersek gidelim benimle olacak.

En vahşi koşullarda bile gösterdiği nezaket için evrene teşekkür edin.

Tepedeki yolu tırmanırken yine midem bulanıyor ama kararlılığım güçlü. Kapılar açılıyor ve Ant'ın arabasının dışarıda olduğu görülüyor.

"İşte başlıyoruz," diyorum nefes nefese.

Ant hala ofis kıyafetleriyle verandada belirmeden önce alabildiğim tek nefes bu.

Her zamanki gibi muhteşem ama gerçekler yüzünden sonsuza dek lekeli.

Gerwyn benden önce arabadan iniyor ve onunla yüzleşmek için ayağa kalkıyor. Aralarında yine bir çekişme var, haçlı ile yalancı söze dökülmeyen bir savaşta karşı karşıya, ama haçlı çoktan kazandı. Sadece Ant henüz bunu bilmiyor.

Arabadan inip karşıya geçtiğimde yüzüm cehenneme dönmüş olmalı ama ağlamıyorum. Ant'ın tek bir damla gözyaşı görmesini istemiyorum.

"Cass!" diyor ama sesindeki acı benim için hiçbir şey ifade etmiyor. Gözlerindeki acı beni hiç etkilemiyor. "Bebeğim, içeri gel! Hangi cehennemdeydin?! Çok endişelendim."

Sessizce yürüyorum, ön kapıya doğru ilerlerken omuzlarım güçlü ve sert. Bana doğru hamle yaptığında bir elimi kaldırıyorum ve sonra manipülatörün kartlarını oynamaya başladığını görüyorum.

"Prenses, özür dilerim. Sana her ne söylediyse, doğru değil. Seni seviyorum, tatlım. Uydurduğu yalanlar ne olursa olsun, aramızı bozmaya çalışıyor." Gerwyn'e bakar. "Kıskançlık bir pisliktir, Ger. Büyü artık ve defol git buradan."

Gerwyn onunla alay eder. "Hiç şansın yok."

Beni gerçekten seven adama gülümsüyorum - manipülatör değil, mücadeleci - kalbimi hissediyorum

Acının altında çiçek açıyor.

"Hemen döneceğim," diyorum ona ve bunda ciddiym.

Bu konuyu kapatmadan önce önümde sadece son bir konuşma var.

Gerwyn bana "Bekliyor olacağım," diyor ve ben de gülümsüyorum.

Bir sigara yakarken hâlâ Ant'a dik dik bakıyor ve eğer bakışlar öldürebilseydi Ant ölü bir adam olurdu.

Şu anda, eğer yapabilselerdi o kadar da üzülmezdim.

CHAPTER

Sixty-Eight

Cass

"*W* neler oluyor?" Ant bana soruyor ve suçlayıcı olma cüretini gösteriyor. Neredeyse gülecektim.

"Bence bu soruya cevap vermesi gereken kişi sensin. Ben değil." Kafası karışmış görünüyor ve içimde aylardır hissetmediğim bir güç hissediyorum.

"Yukarıda beni pazarlamanla ilgili neler olduğunu bana anlatmaya ne dersin? Londra'da annenle gerçekten neler olduğu, neler yaşadığın ve bunların seni nasıl etkilediği konusunda dürüst olmamana ne demeli? Peki ya Gerwyn'in istifası ve artık bizimle hiçbir şey yapmak istemediği konusunda söylediğin yalanlar ve yaptığın dönüşler?"

Ant incinmiş görünüyor. "Bana bu kadar yüklenmek çok fazla prenses. Kendimi rahat hissettiğimde sana Londra'yı anlatırdım."

"Evet, tabii ki yaparsın."

Gözleri benimkilerde çok yumuşak, hâlâ samimi görünmeye çalışıyor.

"Zayıflıklarımı kabul etmekte zorlanıyorum Cass, bunun için üzgünüm ama ben böyleyim. Sana daha önce de söyledim, acımdan ya da sempati duymaktan hoşlanmıyorum. Açılmam için çok şey gerekiyor ve bunun için de üzgünüm. Daha çok deneyeceğim ama bu zaman alıyor."

"Öyle mi? Gerçekten mi? Peki ya benim haberim olmadan bana fahişelik yaptığın için özür dilemeye ne dersin? Bu konuda da rahat hissetmedin mi?"

Bana deli olan benmişim gibi

bakıyor. "Bunu bilmiyor muydun?"

O devam edene kadar çok içinde ona bakıyorum.

"Kendine gerçekten bu kadar az mı değer veriyorsun prenses? Eğer öyleyse, bunu duyduğuma çok üzıldüm." "*Ben* kendime bu kadar az mı değer veriyorum?! Sen gerçek misin, Ant?"

"Evet, ben gerçeğim," diyor. "Değerini göstermeden insanların seninle bu şekilde eğlenmesine izin vermeyeceğimi bildiğini varsayıyorum. En azından sana değerini gösterecek kadar saygı gösterebilirler. İnsanlar bir şeyler için para öder Cass. Bir şeylere değer verdiklerinde, onlar için para öderler. Bunu göstermeden o adamların sana yaklaşmasına asla izin vermezdim. Bunu yapacağımı düşünmene şaşırdım."

"S.KTİR!" Bağıriyorum. "Bu değer göstermek değil! Bu beni bir fahişe yapar, sevdiği adamla cinselliğin tadını çıkaran bir kadın değil!"

Omuz silkiyor. "O zaman ben de bunun için özür dilerim. Olayları farklı görmeliyiz ve ben bundan ders çıkaracağım. Bunu bir daha yapmayacağım."

"Çok haklısın, yapmayacaksın!" Onun iğrenç mantığı karşısında hayrete düşerek başımı sallıyorum. "İnsanların bunun için sana para ödediğini bilseydim gerçekten bunu yapmak isteyeceğimi mi düşünüyorsun?"

Fikirlerine sıkı sıkıya bağlıdır.

"Bunun için *bize* ödeme yapıyorlardı. Bildiğim kadarıyla mali durumumuz ortak. Ve *evet*, dürüst olmak gerekirse bunu yapmak isteyeceğini düşünmüştüm. Dürüst olmanı ve diğer insanların buna ne değer biçtiğine bakmaksızın bundan keyif almanı umuyordum."

"Dürüst olmaya *çalışıyordum*!"

"Artık bundan o kadar emin değilim, tatlım. Bence bana olduğu kadar kendine de yalan söylüyorsun ve bu önlenebilirdi. Herhangi bir noktada hayır diyebilirdin ve ben asla zorlamazdım. Bir kez bile."

"Olayları çarpıtıyorsun," diyorum ona, şimdi gerçekten anlıyorum. Bunu her zaman nasıl yaptığını. "Çarpıtmıyorum, sana gerçeği söylüyorum!"

Bir an durup net bir görüşle ona bakıyorum.

"Bana fahişelik yapmanın ve bunu bildiğimi varsaymanın yanı sıra, Gerwyn'in istifa ettiği ve bizimle işinin bitmesini istediği konusunda neden yalan söyledin?"

"İstifa etti. Yalan söylemiyordum."

"İşte yine başlıyoruz! Bir şeyleri çarpıtıyoruz!"

"Gerwyn kendi seçimlerini yapar," diyor Ant. "Tıpkı senin yaptığın gibi." "İyi," diye çıkışıyorum. "Peki ya buna ne dersin?"

Cebimden lanet olası resmi çıkarıp ona uzattım. "DEVAM ET!" diye bağıriyorum. "Bunu açıkla!"

Dehşete düşmüş görünüyor. Kesinlikle dehşete düşmüş ve incinmiş küçük çocuğu bir an için görebiliyorum. Sesini bulması bir saniyesini alıyor.

"Bunu da nereden buldun? Arkamdan iş çevirip orospu annemle mi buluştun?!"

"Hayır," diyorum ve o da pis pis sırıtıyor.

"Ah, evet, elbette. Sanırım o Haçlı'ydı."

"Bariz olanı saptırma, Ant! Tıpkı lanet olası annene benziyorum!"

Küçümsüyor. "Anneme benziyorsun diye sana aşık olduğumu mu sanıyorsun?! Bunun kulağa ne kadar iğrenç geldiğinin farkında mısın?!"

"Nişanlınızın annesinin fotoğrafını görüp, onun size tıpatıp benzediğini fark etmenin ne kadar iğrenç bir his olduğunu biliyor musunuz?"

Gözleri benimkilerle buluştuğunda hâlâ çok samimi görünüyor.

"Ben öyle görmezdim. Birbirinize benziyorsunuz. Belki de bu benim bilinçaltımdan kaynaklanan bir şeydir,

ama bunu hiç düşünmemiştim."

"SIKTIR GIT! Bu saçmalık!"

"YALAN DEĞİL!" diye bağıyor, sonra kendini sakinleştirip mutfak tezgahına yaslanıyor. "Bak bebeğim, özür dilerim. Belki de kendimle ilgili yüzleşmem gereken şeylerle yüzleşmedim. Belki de düşündüğümünden daha köklü bir terapiye ihtiyacım var. Belki de onca yıl o dehşeti yaşayan küçük çocuktan kurtulamadım ama kurtulabilirim. Lütfen tatlım, bana bir şans ver ve bana inan. Yapabilirim. Senin yardımınla yapabilirim."

Yine de, her zamanki gibi çok doğru ve çok gerçek görünüyor. Ses tonu o kadar hüzünlü ve kulağa o kadar dürüst geliyor ki, bu kadar çok şey yaşamış bir çocuk olduğu için üzülüyorum.

İşte o zaman kendimi kontrol ediyorum, çünkü yine yapıyor. Tekrar içine çekilmeye başladım bile. "Lütfen prenses," diyor. "Bizi bir kenara atma. Bunun için çok değerliyiz. Seviyorum Sen. Sen benim tanrıçamsın. Kariyerimi ve hayatımı taşıdım ve sana verebileceğim her şeyi verdim. En başından beri sana olan aşkımla ilan ettim ve bu doğrudur. Seni seviyorum Cass. Ne gerekiyorsa yapacak kadar. Sen de bana karşı dürüst olabilirdin. Bana gerçekten neye ihtiyacın olduğunu söylerdin ve ben de sana bunu verirdim. Hâlâ da vereceğim."

Aklımdan o kadar çok düşünce geçiyor ki. Artık inanmadığım pek çok şey. Gerçekten benimle olmak için kariyerinden vazgeçti mi? Bundan şüpheliyim.

Gerçekten annesine benzediğimi fark etmedi mi? Bundan kesinlikle şüpheliyim. Onun yalancı lanet ağzından çıkan her şeyden şüphe ediyorum.

"Cass," diyor ve yaklaşıyor. "Lütfen bebeğim, lütfen beni bırakma. Terapi alacağım. Ne yapmamı istersen yaparım. Daha iyi bir adam olmaya çalışıyorum ve sen de bana yardım ediyorsun. Seninle hissettiğim aşkı hiç tatmadım. Güvendiğim ve birlikte olmak istediğim tek kadın sensin, yemin ederim. Bu çok büyük bir şey, tatlım. Sensiz ne yapardım bilmiyorum. Benim için asla bırakamayacağım kadar çok şey ifade ediyorsun."

Kolları açık, sessizce ona katılmam için yalvarıyor. Dudakları titriyor, kaburgalarımın bir tekme atıyor.

Gözlerinden yaşlar dökülmeye hazır, bana karşı hissettiğine inandığı sevgiyi gösteriyor.

O zaman test edelim.

"Hamileyim," diyorum ona, elimden geldiğince sakın bir şekilde. Bu onu geriye doğru savurdu.

"Ne?"

"Hamileyim," diye tekrarladım. "Bu sabah kliniğe gittim ve iki test yaptırdım."

"Bu da ne?" diye sorar. "Haplarını aldığını sanıyordum? Dozları mı kaçırıyorsun?" Onu küçümsüyorum. O kadar soğuk ki onunkine uyuyor.

"Tabii ki. *Benim* hatam. Evet, benim hatam. Ya da belki de şampanyanın etkisiyle sürekli hasta olduğum ve her sabah oda dönerken öğürdüğüm içindir?"

"Sana De Chante'de sabit kalmanı söylemiştim," diyor ve ben yine dudak büküyorum. "Evet. Yine *benim* hatam. Doğru ya. Bunun için teşekkürler."

Başını sallayarak etrafta dolanıyor, ne olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Hamile misin?"

"Evet."

Bir nefes alır. "Tamam prenses. Merak etme. Bunu düzeltebiliriz." "Düzeltmek mi?"

Gözlerindeki bakış, bunun dünyadaki en bariz şey olduğunu gösteriyor.

"Evet, sen kürtaj yaptırabilirsin ve biz de kendi bebeğimizi yapmayı deneyebiliriz. Zaten bunu planlıyorduk, değil mi? Evlenir evlenmez, bu sefer düzgün bir şekilde planlamaya başlayabiliriz."

"İş akdimi feshetmemi mi istiyorsun?" Bakışları çok sert.

"Elbette prenses. Sen istemiyor musun? Benim olmayan bir bebeği neden isteyessin ki? Ben kesinlikle istemezdim. Başka bir adamın bebeğini büyütmek istemem."

İğrenmiş görünüyor. Çok iğrenmiş. Bu ondan daha çok nefret etmeme neden oluyor.

"Ne?" diye iter. "Bunun mantıksız olduğunu mu düşünüyorsun? Gerçekten mi? O işe yaramaz amcık Lee'nin bebeği de olabilir. Onun gibi bir eziğe ait olan bir şeyi büyütmek ister miydim hiç? O bir sadaka vakasıydı. Hiçbir şey ödeyemiyordu ve nişanlısını bir pislik gibi aldatıyordu ve eğer ona kendin söyleseydin, bunu senin için yapması için ona baskı yapmak zorunda kalmazdım. Belki de tüm bu lanet şey bir lağım çukuruna dönüşmez ve kariyerine mal olmazdı. Onu içeri aldım çünkü çok hevesli görünüyordu. En azından diğer adamlar senin gerçek değerini ödeyecek kadar kibardı."

Henüz duymadığım bu itiraf karşısında bir kez daha dehşete kapıldım. Lee'ye Claire'e söyletti. Harika. Tek kelimeyle harika.

"Claire'e söylemediğini söylemiştin."

"Söylemedim," diye karşı çıkıyor. "Lee'ye nişanlısına hak ettiği saygıyı göstermesi ve ona gerçeği söylemesi gerektiğini söyledim."

"Belki sen de kendini aynı standartlara tabi tutmalısın!"

Bunun üzerine konuşmadı, ben de o daha fazla saçma bahane uyduramadan konuşmaya devam ettim.

"Lee'nin bebeği olabilir," diyorum. "O kapıdan giren diğer pis heriflerden herhangi biri de olabilir."

"Evet, aynen öyle. O zaman neden saklamak isteyessin ki? Neden senden bunu istememi bekliyorsun ki?"

Ona cevap verirken sesim çok sakin.

"Çünkü o *benim*. Ona bakmamı ve babalık yapmamı istemelisin çünkü o *benim*."

Manipülatörün kalkanı ilk kez tamamen yere düşer. İfadesi bir mutsuzluğa dönüşüyor ve ayakta durmakta zorlanıyor. Kendimi Labirent'in sonunda cin kralın gücünü kaybettiği sahnedeki Sarah gibi hissediyorum.

Ant konuşmıyor. Cevap veremiyor. Söyleyecek bir şeyi yok.

Yüzüğümü çıkarıp mutfak tezgâhının üzerine koyuyorum, hıçkırıklara boğuluyorum. "Hoşça kal, Ant. Bazı eşyalarımı alıp gideceğim."

Bana bağırdığında uzaklaşıyordum.

"Cass! Bebeğim, bekle! Lütfen!"

Onu görmezden geliyorum.

Bana yalvarırken onu görmezden geliyorum, yanımda belirdiğinde onu görmezden geliyorum ve hıçkıra hıçkıra söylediği yalanları dinlemem için yalvararak beni üst kata kadar takip ettiğinde onu görmezden geliyorum.

Başka bir kelimeyle ilgilenmiyorum.

Hiç umursamadan çantama bir sürü şey atıyorum ve o hala boş vaatlerle peşimdeyken çantayı da kendimle birlikte aşağıya taşıyorum.

Seni seviyorum prenses. Lütfen bunu yapma. Lütfen. Sensiz yaşayamam. Yaşamak istemiyorum! Lütfen annemin yaptığı gibi beni terk etme!

Suçluluk kartına bir bakış attım. O kartla siktirip gidebilir.

Çantamı elimden alıp yolumu kestiğinde neredeyse ön kapıya varmak üzereydim. "Cass, hayır. HAYIR. Birlikte olmak istediğin kişi benim. BENİM. Aşık olduğun kişi benim. Sen sadece

"Şu anda bunu göremiyorsun çünkü incinmişsin ve kızgınsın ama bunu düzeltereğiz." Başımı salladım.

"Hayır, değiliz. Bunu asla düzeltemeyeceksin, Ant. Seninle işim bitti." Duraksadım, gözlerim onunkilerdeydi. "Şimdi bana davamı ver, lütfen."

"Yapamam."

"BANA ÇANTAMI VER, KARINCA!"

"YAPAMAM! SENİ ÇOK SEVİYORUM!"

Bununla birlikte kapı tüm gücüyle açılır ve Gerwyn içeri adım atar.

Çantayı Ant'ın elinden, Ant'ın benim elimden aldığından çok daha büyük bir güçle alıyor, Ant'ı benden uzaklaştırırken bakışları hançer gibi.

"Onu sevmiyorsun, Ant. Ama *ben seviyorum*." Savaşçım elimi tuttu. "Gidelim Cass." Ant, Gerwyn bir pislikmiş gibi dudak büküyor.

"Doğru, yani şimdi sizden olmayabilecek bir çocukla mutlu aile oyunu mu oynayacaksınız? Tebrikler, Ger. Ne kazanan ama." Gerwyn, Ant'ın hiçbir değeri yokmuş gibi onunla alay ediyor.

"Henüz ne yapacağımızı bilmiyorum, arkadaş mı olacağız, ortak mı olacağız ya da gelecekte ne olursa olsun. Ama Cass nasıl isterse öyle olacağımı biliyorum ve bebeğinin babasının kim olduğu umurumda bile değil, çünkü bebek onun. Sen kimseyi sevmiyorsun Ant. Sen sadece kendini sevdin."

Kalbim sıkışıyor ve Ant kırılmış görünüyor, çünkü Gerwyn tek bir kelime bile ettiğimi duymadan az önce söylediklerimi aynen yansıttı.

Bebek benim. Ve bu onun için yeterli.

"Son bir şey daha," diyor kahramanım, "annen seninle konuşmak için yanıp tutuşuyor. Kontrol edemediği bir durum için affedilmek istiyor. Eğer hayatına gerçekten bir anlam katmak istiyorsan, belki de onu aramak iyi bir başlangıç olabilir."

Ant'ın içindeki acıyı görebiliyorum. İçinde kabarcıklar oluşuyor. Konuşmak için ağzını açıyor ama kelimeler çıkmıyor.

Bir hıçkırığı geri yutuyor.

Bu sefer liderliği ben

alıyorum. "Güle güle,

Ant."

Bileziği bileğimden çıkarıp koridordaki masanın üzerine koyuyorum, ardından kolyemi alıyorum. Sonra Gerwyn'le birlikte çıkıyorum ve Ant'ın hıçkırıkları arasında kapıyı kapatıyorum.

Gerwyn çantamı arabaya yükledi ve koltuğuma oturmama yardım etti. "Bucklebury?" Gerwyn soruyor ve elini tutarken gülümsüyorum. "Evet, lütfen. Umarım sen de benim kadar keyif alırsın." "Eminim hoşlanacağım," diyor. "Gidip öğrenelim, olur mu?"

Arabayla uzaklaşırken eve ters bir bakış bile atmadım.

CHAPTER

Sixty-Nine

Cass
Sekiz Ay Sonra

I anneme bakıyorum, ağzı açık kalıyor.
"Zamanı geldi mi? Gerçekten zamanı mı?!" diye soruyor, ben de başımı sallıyorum, acının içinden gülümseyerek nefes alıyorum.
Yüzümden, bacaklarımdan aşağı sular akıyordu. "Evet, kesinlikle zamanı geldi."
Kasılmalar sertleşiyor, korkuyorum ve heyecanlanıyorum, acıya rağmen sırtıyorum.
Annem telaşla telefonunu aldı.
Ben kendimi tırbazana yaslarken o Gerwyn'i aramak için tıklıyor.
"Oluyor işte! Şimdi, evet! Şimdi! Şimdi! Orada görüşürüz!"
Babama bahçeden sesleniyor ve arabaya kadar bana yardım ediyorlar. Annem arka koltukta benimle birlikte, yol boyunca elimi tutuyor.
Yollar bir Cuma öğleden sonrası için oldukça açık, ne şanslıyız ki. Reading hastanesinin doğum bölümündeki bir bölmeye yanaştığımızda bir başka kasılma yüzünden yüzümü buruşturuyorum. Beni tekerlekli sandalye ile karşılamaya hazırlar.
Gerwyn de öyle.
Annemden ağırlığımı almak için aceleyle yanıma geliyor. O da benim kadar parlak bir şekilde gülümsüyor, hala sanal görüşmesinden kalma takım elbisesini giyiyor.
"Özür dilerim," diyorum ona, soluk soluğa. "Büyük bir şey olduğunu biliyorum."

Bu öğleden sonra G.A.T.A. büyükelçileriyle büyük bir çevrimiçi yatırımcı toplantısındaaydı, ancak

başka bir gülümsemeyle başını sallıyor.

"Richard devraldı. Elinden gelenin en iyisini gönderiyor."

Richard'la birkaç kez tanıştım. Harika bir adam ve şimdi birlikte çalıştıkları için Gerwyn'in daha da yakın bir arkadaşı. Gerwyn'in G.A.T.A.'dan iş teklifi aldığını görmek hayatımın en güzel deneyimlerinden biriydi. Ve işte bir diğeri... Sekiz aydır beklediğim bir deneyim...

Gerwyn'in eli yatağa çıkmama yardım ederken sıkıca benim elimdeydi. Hemşireler beni bağladılar, doğumun tüm gücüyle beni vurması için hazırdılar.

Annem yanımda, heyecandan yerinde duramıyor, hem o hem de Gerwyn beni desteklemeye hazır.

Gerwyn bir elini omzuma koyarken ben de diğer elini sıkıyorum. Parmaklarını kırmaya yakın olmalıyım, onları çok sıkı eziyorum, çünkü oww... lanet olsun, acıyor...

Annem kasılmalarım arasında Sarah ve Michelle'i telefonda bilgilendiriyor. Hemen ardından Janie'yi arıyor ve ahizenin üzerinden Janie'nin ciyaklamasını duyuyorum. *Kız mı erkek mi haber ver! Mümkün olduğunca çabuk!*

Bucklebury çok destekleyici oldu, o da öyle. Herkes benim yanımda oldu ve bana verebilecekleri tüm sevgiyi vererek acı, şok ve dehşet içinde ayaklarımın üzerinde durmama yardımcı oldu.

Ve Gerwyn'e de verebilecekleri tüm sevgiyi veriyorlar.

Keşke benimle birlikte annem ve babamın yanına taşınısaydı ama hayır. Bundan çok daha centilmen olmak istedi.

Annemin arkadaşının High Street'te kiralık bir dairesi vardı ve ben yaz boyunca eski yatak odama dönerken o da orada kaldı. Yine de bu durum her dakikamızı birlikte geçirmemize engel olmadı. Pizza gecelerinde ve film akşamlarında benimle birlikte oldu, aramızda bir ömür boyu yetecek kadar kahkaha vardı. Tanıdığım hiç kimseye benzemeyen bir arkadaş.

Biz de öyleydik zaten. Arkadaşlar.

Gerwyn ben tamamen hazır olana kadar beklemekte çok kararlı. Emin olana kadar. Geçmiş, en doğru zamanda yeniden başlamam için yeterince iyileşene kadar.

Aylardır benim için çok doğru bir zamandı ama yine de. Hâlâ bir beyefendi gibi davranıyor.

Olabilecek en büyük centilmen. Ve umarım yakında benim centilmen erkek arkadaşım olacak.

Başka bir kasılma dalgasında haykırıyorum, bu sefer gerçekten parmaklarını sıkarak kıracağımdan eminim.

Beni zorlamam için cesaretlendiriyor ve annem de ebeyle birlikte bunu yapıyor.

Vücudum bazı noktalarda buna dayanamayacağımı düşünüyor, inliyor ve doğayı serbest bırakırken ağlıyor. Ama bebeğime kavuşmaktan başka bir şey istemediğim için devam ediyorum.

"İşte bu," diyor ebe. "Neredeyse oldu... neredeyse..."

Kahretsin, acıyor. Gerwyn ve annem beni cesaretlendirirken haykırıyorum ve tüm gücümle itiyorum ve işte geliyor... işte geliyor...

Tanrım, bebeğim ilk nefesini aldığı anda ruhum ağlama sesiyle patlıyor. Olabilecek en ilkel sevinç.

"Bir kızınız oldu!" diye duyurdu ebe.

Bebeğim kollarımdayken, tenime sımsıkı yapışmışken hissettiğim duygu selini anlatmaya başlayamam bile. Pembe küçük yüzüyle dünyanın en değerli küçük yaratığı, gözyaşları yerleşiyor, ten tene. O muhteşem. Minik parmakları, Bucklebury'nin yeni küçük sakininin güzelliği karşısında gururla nefesimi kesmeye yetiyor.

Çarşaf lar altımda darmadağın ık, maraton koşmuş gibi görünüy or olmalıyım ve böylesine olağanüstü bir görevden dolayı ne kadar harap görü ndüğümü hayal bile edemiyorum, ama bunların hiçbirinin önemi yok. Ne benim için ne de

başka birine.

Şu anda önemli olan tek bir şey var. Ben bir anneyim. Küçük bir kızım var.

Gerwyn onu görmek için çömeliyor, annemin eli omzumda ve bu mutluluk. Cennet gibi.

Ufaklığı ona uzatırken Gerwyn'in yüzünde mükemmel bir sevgi ve gurur ifadesi beliriyor. Onu en muhteşem, en içten gülümsemesiyle kucaklıyor ve kendine yakın tutuyor.

Konuşurken sesinin boğukluğunu duyuyorum. "Cass, küçük kızın kesinlikle harika." Sözlerim çok doğal geliyor.

"Küçük kızımız," diyorum savaştım Gerwyn'e. "O senin de küçük kızın."

Beni ikiye katladı. Ağzım sonuna kadar açık.

Başımı salladım. "O *bizim*. Eğer öyle olmasını istiyorsan. Güven bana. Birlikte olmamız için daha hazır olamazdım. Yemin ederim."

Bana doğru eğilirken hâlâ onu sıkıca tutuyor, üçümüz birlikte.

"Onun bizim olmasından daha çok istediğim bir şey yok Cass. Bu konuda bana güvenebilirsiniz."

Annem elini göğsüne götürerek arkasını dönüyor ve bizi bu halde gördüğünde yaşadığı duygularla nefes alıp veriyor. Ailem Gerwyn'i en az benim kadar seviyor. Onu ve temsil ettiği her şeyi seviyorlar. Ve sırada ne olduğunu biliyor...

Ger'in elini tutup bu kez daha nazıkçe sıktığımda bebeğimiz tekrar göğsümde.

Annem cebinden kutuyu çıkarıp bana uzatırken kalbim tahmin edebileceğimden çok daha fazla heyecanla çarpıyor.

Bu, gençken ve masal diyarında yaşarken hayal ettiğim gibi bir şey değil, ama bu onu daha az güzel bir deneyim haline getirmiyor. Aksine, daha da güzelleştiriyor.

Gerwyn'in önündeki kutuyu açtığımda ortaya basit bir yüzük çıkıyor. Özel bir şey yok. Elmas yok, sadece bir oyma deseni var.

"Gerwyn Rhodes," dedim ona. Sonsuza dek seveceğim adama. "Benimle evlenir misin?" Elimdeki kutuya bakarken ağzı bir kez daha açık kaldı.

Kendimi hep beyaz atlı prensin bağlılığını ilan edip dizlerinin üzerine çöktüğü prenses olarak hayal etmişimdir. Ama benim peri masalımda öyle değildi. Bu sefer değil.

Bu kez prenses büyüleyici prene evlenme teklif ediyor ve bu çok doğru bir his. "Evet," diyor. "Aman Tanrım, Cass, bu bir evet!"

Nişan yüzüğünü parmağına takarken, yaşayan en mutlu kadın bendim.

Gülümsemesi çok mütevazı ve gerçek. Kızımız kucağımdayken beni sonsuza dek sürececek bir tutkuyla öpüyor.

Onun ağzını benimkinde hissetmek için sekiz ay bekledim. Sabretmeye çok ama çok değer sekiz ay.

Henüz seks yapmadığım bir adamla nişanlanacağımı gerçekten beklemiyordum ama yine de güzellik bazen garip yerlerden geliyor.

"Evet dedi!" Birkaç dakika sonra bize katıldıklarında babama, Sarah'ya ve Michelle'e söyledim.

Gerwyn - nişanlım - parmağında gururla taşıdığı nişan yüzüğünü onlara gösteriyor. Babam elini sıkıyor, Sarah ve Michelle ona sarılıyor, hepsi mutlu bir kalabalık, bizim için, mutlu çift için mutlular.

Sonra güzel kızımızla tanışıyorlar ve hep birlikte daha da mutlu bir kalabalık oluyoruz.

Tam ait olduğum yerde.

CHAPTER *Seventy*

Cass

I Yıllar boyunca pek çok düğünde bulundum, gelin adaylarına her zaman gergin olmalarına gerek olmadığını söyledim ama hiçbir şey fark etmiyor. Ben çok gerginim.

Bucklebury şapelinin kapısında kendim için duruyorum. Heyecanım o kadar yoğun ki zor nefes alıyorum.

Janie yürüyüşten önce elbisemin tam olarak hazır olduğundan emin oluyor. Kurdeleleri arkadan daha sıkı bağlıyor ve muhteşem beyaz satenin tam da böyle durduğundan emin oluyor.

Bunu son birkaç dakika içinde üç kez yaptığı için omzumun üzerinden ona sırtıyorum ve o da gülüyor.

"*Hem planlayıcı hem de nedime olmak oldukça zor, biliyorsun!*"

Sarılmak için onu kendime çektim. "Her iki konuda da harikası. Teşekkür ederim."

"Henüz nedime olmadım Cass. Yargılamayı ertele ve işimiz bittiğinde bana bir yorum bırak lütfen. Beş yıldız, umarım."

Ona bir yorum bırakacağım, ancak buna hiç ihtiyacım olmayacak. Wedding Bliss personel sayfası onlarla dolu. Her biri onun ne kadar harika olduğunu söylüyor.

"Gitmeye hazır mısınız?" diye soruyor.

Nefes alıyorum. "Evet. Gitmeye çok hazırım."

Sarah ve Michelle de bizimle birlikte, Tommy ve Harry de birlikte oynuyorlar ve küçük sayfa çocukları olmaya hazırlar. Güllerim ellerimde, babam yanımda ve yolculuğuma hazırlanırken

orgdan yüksek sesle çalmaya başladığını duyuyorum.

Kolumu onun koluna doladığımda babamın gözleri çok şey anlatıyor. Çok gururlu.

"İşte başlıyoruz," diyor. "Bayan Rhodes olma zamanı ve olacağınıza gerçekten çok sevindim."

İçeri girdiğimizde gülümsemem parlıyor ve tüm oda bize bakıyor. Sıralar dolusu insan bize gülümsüyor. Koridorun benim tarafımdaki amcalar, teyzeler ve kuzenler. Okul arkadaşlarım, aile dostlarım, eski öğretmenlerimden biri ve küçüklüğümünden komşularım.

Jack ve Susie de öyle. Birbirinizi gerçekten unuttuğunuzda eski sevgililerin bazen arkadaş olabilmesi çok komik. Sarah bile artık onun adı geçtiğinde kaşlarını çatmıyor. Geçtiğimiz on iki ay boyunca bana çok iyi davrandı, Susie de öyle.

Aslında onunla birlikte olmak için beni terk etmesine şaşırmadım. O kadar çok ortak noktaları var ki, bu delilik. Tıpkı Gerwyn ve benim gibi.

Eski sevgilisinin acısını geride bırakabildiğine sevindim, tıpkı benimkini geride bıraktığım gibi.

Büyük günümüz için burada olanlar sadece Jack ve Susie değil. Jo koridorun Gerwyn tarafında, kocası da onun yanında. Hoş biri. Komik. Söylediği her şeye sahip ve gerçekten samimi bir insan. Kocasını ben de seviyorum, Gerwyn de öyle. Eminim parti ilerlediğinde biralarını paylaşıyor olacaklar.

Gerwyn'in tarafı G.A.T.A. ekibiyle ve yıllar boyunca yardım ettiği pek çok insanla dolup taşıyor. Ant, insanların Haçlı ile pek iyi geçinemediğini söylemiş olabilir, ama saçmalamış.

İnsanlar Gerwyn'i seviyor, özellikle de uğruna savaştığı insanları. O kadar çok insanın hayatında fark yarattı ki, bu doğru değil.

Gurur, koridorda ilerlerken ona karşı hissettiklerimi anlatmaya yaklaşamaz bile. Onu mihrapta ayakta ilk gördüğümde midemdeki kasılma bir hız treni gibi.

Smokini inanılmaz görünüyor, duruşu çok güçlü ve gülümsemesinin güzel hafifliğine kıyasla gözleri her zamanki gibi yoğun.

Bu adamı o kadar çok seviyorum ki, onu gördüğümde gözlerim doluyor ve kızımızı ön sırada annemin kollarında gördüğümde gözlerim doluyor. Neredeyse on iki aylık oldu. O kadar çabuk geçti ki, delilik.

Gerwyn'in yanına ulaştığımda gözlerimdeki yaşları silmeye başlamıştım bile. Babam beni teslim ederken göğsümdeki sızı çok güzel.

Richard Wells Gerwyn'in sağdıcı. Biz yeminlerimizi etmeye hazırlanırken o da yüzük kutusunu hazırlıyor, ikimiz de içimizden geldiği gibi konuşuyoruz.

"Sana söz veriyorum Cass..." Gerwyn başlıyor ve yoğun mavi bakışları kalbimi küt küt attırıyor. Yeminlerini -yeminlerimizi- ezbere biliyorum. "...sana her zaman sıkı sıkı sarılacağıma... Seçimlerini her zaman onurlandıracağıma... Seni - ve muhteşem kızımızı - sevmek istediğin gibi - sevmeyi hak ettiğin gibi seveceğime. Sana söz veriyorum Cass... Seni her zaman yakalayacağım."

Kalbin şarkı söylemesinden bahsettiklerinde bunun ne anlama geldiğini artık biliyorum. Sanki kalbim gerçekten sevgiyle titreşiyormuş, göğsümde çiçek açıyormuş gibi bir vızıltı hissedebiliyorum. Bu inanılmaz bir duygu.

"Sıra sende," diye fısıldıyor Ger.

Biri iç çekiyor. Bu annem, gözyaşlarını siliyor, Rosaleigh uyanmış ve bize doğru bakıyor. Nefes alıyorum, yanağımdan süzülen gözyaşını görmezden geliyorum.

"Sana söz veriyorum Ger, sana her zaman sıkı sıkı sarılacağım. Seçimlerini her zaman onurlandıracağıma. Seni ve güzel kızımızı sevmek istediğin gibi seveceğime - sevmeyi hak ettiğin gibi. Teşekkür ederim Ger... beni yakaladığın için."

Gerwyn teşekkürüm karşısında soluk soluğa kalıyor, o kadar özenle seçtiğimiz kelimelerin

değişmesini beklemiyordu. Yüzüğü parmağımın ucuna yerleştirirken sırtarak, "Lanet olsun," diyor.

Sevdiğim adama *evet* dediğimde *sesim* titiyor ve o da bana karşılık veriyor.

Kocam gelinini öperken vücudum yanmaya başladı bile.

Bu gerçek.

Ben Bayan Gerwyn Rhodes.

Konfetiler ve alkışlarla karşılanırken dışarıdaki tezahüratlar kalbimi yeniden şarkı söylemeye zorluyor.

Ama Gerwyn benden önce küçük kızımızı arıyor.

"İşte burada," diyor annem ve onu babama uzatıyor. "Al bakalım tatlım, babana git."

Küçük kızımızın adını birlikte koyduk - Rosaleigh May Rhodes - fırtınanın içindeki ışık huzmesi olmanın ne anlama geldiğinin bir sembolü olarak. Rosaleigh May Gerwyn'in teyzesiydi. Fırtınalı dünyasında kimse yokken ona inanan tek kişiydi. Ve şimdi Gerwyn her zaman Rosaleigh May'imizin yanında olacak, tıpkı benim olacağım gibi. Küçük kızımız böyle bir ismi hak ediyor ve Gerwyn'in teyzesi de onun anısına böyle harika bir küçük ruhu hak ediyor.

İşte bu gerçekten peri masallarını andırıyor. Rosaleigh babasının kollarında, o smokinini giyerken. Ben beyaz elbisemin içinde, sevgi dolu.

Sırada Bucklebury Hall ve Gerwyn ile birlikte ilk dilimi paylaşmak için can atan ben gülerken pastanın kesilmesi var.

Karamelli krema. Bizim favorimiz. Hiç düşünmeye gerek yoktu. Siparişi verdikten sonra beşlik çaktık ve mutfağın etrafında bir jig yaptık.

Konuşmalar başladığında aramızda ikinci bir dilimi yemeye başlamıştık bile.

Babam misafirlerimize Gerwyn'in kocam olmasından ne kadar mutlu olduğunu ve hem bir anne, hem bir kız, hem de bir eş olarak benimle ne kadar gurur duyduğunu anlatıyor. Bunu pek çok kez hayal etmiştim ama hiç bu kadar güçlü olmamıştı.

Richard Wells odadakilere Gerwyn'in sağdıçı olmanın ve onunla birlikte çalışmanın ne kadar büyük bir onur olduğunu ve Gerwyn'i yanımda bu kadar mutlu görmenin ne kadar inanılmaz olduğunu anlatıyor. O inanılmaz bir adam ve kolunda inanılmaz bir kadın olmalı ve ben de o kadını.

Kendime olan saygım hiç olmadığı kadar yüksek, Ant'ın benden her seferinde küçük bir parça koparmasının tam tersi. Ve beni bu derinliklerden çıkarmaya herkesten daha fazla yardımcı olan kişi, odada konuşma yapmak için yanımda duran kişidir.

Kocamın sırası. Haçlı.

Yüzündeki kocaman gülümsemenin yanı sıra gözlerindeki ateşle sanki bir podyummuş gibi baş masada ayağa kalkıyor. Elimi tutup sıkıyor ve kalbim onun gibi güzel bir adam olduğu için yerinden fırlıyor.

Onlara bir daha birine aşık olmanın midesini nasıl bulandıracağından emin olmadığını anlatıyor, ta ki pizza yerken gülüştükten sonra prens kıyafetini giydiği ana kadar. En başından beri benimle ne kadar eğlendiğini ama bundan çok daha fazlası olduğunu anlatıyor. Konuşulmayan bir bağ. Hiçbir şeyin değiştiremeyeceği bir gerçek, bir saygı ve sonsuza dek sürecek bir sevgi. O kadar çok harika gün ve gece, sabaha kadar sohbet, küçük kızımızla durmaksızın geçirdiğimiz özel anlar ve bunların hiçbirini dünyaya değişmeyeceği.

Seni seviyorum Cass, diyor bana. *Karım olduğun için çok onur duyuyorum.*

Ben de onun elini tutuyorum ve odadakiler kadehlerini bize kaldırıyor. Bay ve Bayan Rhodes.

Parmağımdaki alyansa bakıyorum ve hala inanamıyorum. Bu benim düğün günüm. Rüyayı yaşayan benim.

Olabileceğim en yüksek noktadayım... ya da ilk dans gelene kadar öyle sanıyordum.

Biraz kirli dans zamanı... ama bu sefer kenarda büyüü bozacak bir canavar yok. Şarkı başlıyor

ve Gerwyn Patrick oluyor ve ben Jennifer oluyorum, ikimiz de hala kendimizi kaptırmışız

Beni etrafında döndürürken birlikte gülüyoruz. Ama bu sefer aşk da var. Aşk ve tutku ve içindeki vampir beni ürpertecek kadar çok. Harika bir kombinasyon.

Şarkı doruğa ulaştığında insanlar dans pistinde bize katıldı. "Yap şunu..."

Gerwyn diyor ve ben müzik eşliğinde yüksek sesle gülüyorum.

"Yapamam!" Çok gerginim. Ve hala gelinliğimin içindeyim.

"Hadi!" diye gülüyor, "Söz veriyorum seni yakalayacağım."

Tabii ki yakalayacak. Beni her zaman yakalar. Sözleri beni sırtıttırıyor ve kısa süre sonra yukarı çıkmak için birkaç adım geri atıyorum.

Ona başımı salladım ve tüm oda bize odaklandı.

Aşık bir aptal gibi ona koşuyorum, bir, iki, üç... ve havaya sıçırıyorum ve o beni sıkıca yakalıyor, beni yükseğe kaldırıyor ve sabitliyor. Kollarımı iki yana açıyorum ve kalabalık alkışlarken beni orada tutuyor, hala amatörce gülüyoruz ama işe yarıyor. Düğün pastasına balıklama dalmadım. En azından o iki saniye içinde.

Beni tekrar yere bıraktığında Gerwyn ve ben histerik bir haldeydik, hala birbirimizin kollarında dans ediyorduk ve keşke zamanda geriye gidip Malvern'in oturma odasında kendime sarılabilseydim, kendime endişelenmememi ve ne olursa olsun Haçlı'nın her zaman yanımda olacağını söyleyebilseydim.

Çünkü o her zaman ortağım olması gereken adamdı. Gerwyn benim birlikte olmak için doğduğum adam.

Bu gerçek aşk. Bu

en iyi hayat. Bu her

şeydir.

Ben artık Bayan Rhodes'um, tam da olmam gerektiği gibi.

Ve bunu dünya üzerinde hiçbir şey değiştiremeyecek.

CHAPTER

Seventy-One

T Bucklebury Hall'daki dört poster inanılmazdı. Hâlâ gelinliğimin içinde, kollarımı denizyıldızı pozisyonunda havaya kaldırarak yatağa yığılıyorum.

Kocam yanıma yığılırken o muhteşem kıkırdamasını yapıyor, hala bir prens gibi görünüyor.

Sm
oki "Vay canına" diyorum. Her şeyi anlatan

n. küçük bir kelime. Bana gülümsemek için yan
dönüyor.

"Evet, Bayan Rhodes. Gerçekten çok, çok vay canına."

Eli karnımı okşuyor ve gözleri hala güzel yapay elmaslara takılmış durumda.
elbisemden.

Rosaleigh'nin yanımda olmadığı sessiz bir geceye nadiren rastlıyoruz ve dudakları benimkilerle buluştuğu andan itibaren ruh halimiz değişiyor. Her zamanki gibi azgın ama bununla birlikte biraz daha rahat.

Mutluluk bu.

Dans ettiğimiz gecedен ne kadar yorgun olduğuma dair tüm düşüncelerim bir anda yok oluyor. Ellerim çaresizce omuzlarına dolanıyor ve onun öpücüğü de çaresizce karşılık veriyor.

Bu adamla sevişmekten asla ama asla bıkmayacağım.

Elbisemin altında güzel beyaz çoraplarım var, mavi jartiyerim hala gururla duruyor ve kocam topuklularımı çıkarıyor ve ayak bileğimden kalçama kadar bir yol öpüyor, giderken elbisemin satenini yukarı kaldırıyor ve acele etmiyor.

Şaşırtıcı alay yöntemiyle alay ederken daha fazlası için inliyorum. Tekniği ince bir sanata

indirdi, beni her zaman o kadar vahşileştiriyor ki buna dayanabileceğimden emin değilim.
"Hadi seni bu muhteşem elbiseden çıkaralım," diyor.

"Evet, lütfen."

Arkadaki korse kurdelelerini gevşetebilmesi için yuvarlanmam gerekiyor ve çaresizliği benimkiyle birlikte kaynıyor olmalı, çünkü beni ters çevirirken gerçekten de bir haçlı gibi davranıyor. Ona bakıyorum, başparmağımı yanağında gezdiriyorum.

"Seni çok seviyorum, Ger."

"Ben de sizi seviyorum, Bayan Rhodes."

Güçlü ellerinin yardımıyla elbisemden sıyrılırken kıkırdıyorum. Beni tekrar öptüğünde yüzümdeki gülümseme hala devam ediyor.

Bu kadar sert öpüşürken onu smokininden çıkarmayı nasıl başardığımı bilmiyorum ama başarıyorum.

Vücudunun, teninin ve dokunuşunun büyüğü her zamanki gibi güçlü ve karşılığında bana gösterdiği hayranlık da olabildiğince güçlü.

Bana tapıyor.

Okşamalar, yalamalar ve öpücüklerle beni memnun etmek için her şeyini kullanıyor ve ben de aynısını yapıyorum.

İhtiyaç bizi yiyip bitirirken artık kahkaha yok. Ortam gerginleştikçe ikimiz de şehvetten çılgına dönüyoruz. Kesinlikle doğru olan bir şey vardı ki o da Bay Rhodes'un misyoner Bay Işıklar olmadığıydı,

Sadece sert kelimeler kullanmıyor, pislik ya da ahlaksızlık yapmıyor. Onun beni sevmesi ve benim de onu sevmemden başka bir şey yok, bunu nasıl göstermek istersek isteyelim.

Ağzı klitorisimdeyken bir parmağını kıcıma sokması kesinlikle çok güzel, tam istediğim gibi. Beni horozu için hazırlarken olabildiğince rahatım, beni güzel ve yavaşça çalıştırıyor.

Kendini üzerimde konumlandırırken bacaklarımı kaldırıyorum, sikini amıma sokarken gülümseyerek inliyorum. Kalçaları çarpıyor, öpücükleri şiddetli ve beni çarşafları kavramama yetecek bir güçle beceriyor.

Onu öpüyorum, öpüyorum ve öpüyorum. Yaptığı her harekete karşı koyuyorum.

"Çok güzelsin Cass," diye fısıldıyor ve bunu her söylediğinde içim parlıyor, kendime olan güvenim biraz daha artıyor.

Vücudum küçük kızımızı doğurmadan önceki gibi değil ama bunun bir önemi yok. Gerwyn değişikliklere aldırmadan bana tapıyor.

Hâlâ Rosaleigh'i besliyor olsalar bile göğüslerime tapıyor.

Amcığıma tapıyor, her ne kadar onu dışarı itmiş olsam da.

Karnıma tapıyor, hala çatlaklarla ve küçük kızımızı dokuz ay içimde taşımakla dalgalanıyor.

Ve kıcıma da tapıyor.

Jo anal seviyordu, tabii. Ama Gerwyn

de öyle. Hem de çok.

"Bir numaralı doruk için beni nerede istiyorsun?" diye soruyor, ben nefes nefese kalmışken, onun için o kadar heyecanlıyım ki tüm vücudum zonkluyor.

Ona

sırıyorum.

"Sen seç."

Bana sırtarak başını sallıyor. "Hayatta

olmaz Cass. Seçim senin."

Bacaklarımı daha yukarı kaldırırken gözlerim sevgi ve kirli yaramazlıklarla dolu. Çünkü biliyor musunuz? Son bir yıldır Gerwyn'le birlikte olmanın bana gösterdiği bir şey var ki, sanırım anal

seksi ondan daha çok seviyor olabilirim.

Kendini kıcımın içinde rahatlatırken haykırıyorum, acıdan değil, lanet olası çok istediğim için. Kalınlığı her şey demek. Onu kullanma şekli beni çılgına çeviriyor.

Yani, evet. Sanırım anal'ı Gerwyn'den daha çok seviyor olabilirim.

O da en az benim kadar sert boşalıyor. Nefesimizi tutmak zorunda kalacağımız kadar sert, duyularımızı bir tür düzene geri getirirken bir *whoa, fuck* ile birlikte gülüyoruz.

İyi ki ikimiz de kafein bağımlısıyız, çünkü bize kahve yaparken bana bakışından, daha bir sürü doruk noktası olduğunu anlıyorum.

Epilogue

Karınca

IDevon'dan nefret ederim. Hiçbir zaman sahili seven biri olmadım.

Deniz kenarı benim için hiçbir zaman bir çağrı olmadı, ama bugün çaba gösterdim.

Birmingham'daki meslektaşlarım arasında paylaşılan bir bağış toplama etkinliği. Madeline McKenzie'nin resmini görmeseydim milyon yıl geçse de yanına yaklaşılmazdım.

Ana sahnenin yanındaki bir masada oturmuş, kıdemli avukatın ilk sunumu yapmasını izliyorum.

Kediler için bir hayır kurumu ve ben kedileri sevmem bile, ama onun için bir istisna yapacağım. Hatta evde beni bekleyen bir Siyam ve tatlı bir tekir var. Sinir bozucu küçük pislikler.

Kendini beğenmişliği içinde lanet bir haçlı gibi konuşmasını görmezden geliyorum. Zaten bir ömür boyu yetecek kadar sıkıcı hayırseverlik gevezeliği duydum.

Ben daha çok simsiyah saçlarındaki dalgaya ve kaşlarının mükemmel şekline odaklanmış durumdayım. Kırmızı rujlu parlak gülümsemesine ve gözlerindeki ışıltıya.

Bordo bir elbise giymiş, göz alıcı yüksek topuklu ayakkabılar giymiş ve salondakilere hitap ederken kabadayılığının altında biraz gerginlik var.

En azından bu sefer bileğinde iğrenç bir dövme yok. Küçük bir merhamet. Cass, o acınası mürekkep parçasını ondan aldığım için minnettar olmalı.

Eski nişanlımın dün Gerwyn'e doğru koridorda yürürken safirin hâlâ tenine kazınmış olduğunu hayal ederken içimden gülüyorum. Ger, hatıramı orada tutmasına izin verdiği için aptalın teki.

Bu sabah sosyal medya fotoğraflarında gördüm, ikisi de kucaklarında küçük kızıyla aptal gibi

sırıtırıldır.

Oh, evet. O kesinlikle benim. Tıpkı gerçek babasına benziyor, rolü üstlenen aptal herife değil.

Gerçi şu anda bundan çok daha acil ihtiyaçlarım var.

Madeline McKenzie sıkıcı konuşmasını bitirdiğinde salonun geri kalanıyla birlikte alkışlıyorum ve ardından davasına bağışımı yapıyorum. Alenen. Böylece tüm salon bunu öğrenecek. Bu lanet yüzyıl boyunca yapacakları en büyük bağış olacak ve işe yarayacak.

Tabii ki öyle, çünkü önemli olan tek şey para.

Madeline McKenzie gözlerini benden alamıyor.

Barda maden suyumu yudumlarken olay yatışıyor ve o da yanımdaki tabureye oturuyor. Prosecco içiyordu. Kendini tanıtmak için elini uzattığında sarhoşluğunun ipuçlarını görebiliyorum. Sanki tanıtılmaya ihtiyacı varmış gibi.

"Madeline," diyor. "Bağışınız için çok teşekkür ederim. Gerçekten, bu inanılmaz. Çok minnettarız!"

"Ant," diye cevap veriyorum ve el sıkışmamın pürüzsüz olduğundan emin oluyorum. "Harika bir iş çıkardınız. Birçok bağış toplama etkinliğinde bulundum ama bu gerçekten olağanüstü bir etkinlikti."

"Teşekkürler," diyor. "Bunun anlamı çok büyük.

Gerçekten öyle." Sırıtarak barmen kızı çağırıyorum.

"Mükemmel avukat için bir şişe De Chante lütfen."

Madeline'in gözleri büyür.

"Bir şişe mi? Vay, vay, teşekkür ederim, ama içmeme yardım etmen gerekecek!" Su bardağıma bakıyor. "Sanırım sen kullanacaksın?"

"Hayır, araba kullanmayacağım, üst katta bir oda ayırttım. Aslında alkol kullanmıyorum ama De Chante'yi idare edeceğinden ya da yatağa götüreceğinden eminim. Bunu hak ediyorsun."

Barmaid şişenin açılmasını isteyip istemediğini soruyor ve Madeline tereddüt ederek bana bakıyor. Bakışlarımı sabit tutuyorum, sırıtışım mükemmel.

"Oh, devam et o zaman," diyor, saçlarını doğru şekilde savurarak. "Evet, açın lütfen."

T SON

Acknowledgements

Vay be, bu konuda epey destek aldım ve herkese minnettarım.

İlk olarak, başından beri yanımda olan inanılmaz editörüm John Hudspith. Bunu sensiz yapamazdım!

Muhteşem kapak için RBA Designs'dan Letitia Hasser. Harika çalışmanız için teşekkür ederiz!

Sarah Ferguson ve Social Butterfly'a Strangers in my Bed'i dünyaya sunmama yardımcı oldukları için teşekkür ederim.

Harika ve destekleyici ileri düzey okuyucularıma, özellikle Michelle McGinty, Nico Maeckelberghe, Louise Ramsay, Louise McKie ve Paula DeBoer'e ve romanımı kitap topluluğunun geri kalanıyla paylaşmaya yardımcı olan her parlak blog yazarına, eleştirmene ve okuyucuya. Her birinize her zaman büyük minnettarlık duyacağım.

Misha ve Timmy'ye - bu kitapla ilgili her adımda çok fazla katkınız ve hevesiniz oldu. Teşekkür ederim. Harikasınız.

Ayrıca, muhteşem arkadaşlarımla ve ailemin geri kalanına ve beni destekleyen insanlara. Annem, babam, Brad ve Stevie, büyükannem, Boo, Isabella, Lisa, Tom ve Emily. Kuzenim Amy'nin yanı sıra - bu romanın ilgili bölümünde küçük kızı Rosaleigh ile tanıştım.

Ve son olarak, Haçlı savaşçılarına ve inandıkları şey uğruna savaşan ve bu yolda pek çok insana yardım eden herkese ilham kaynağı olduğu için.

About the Author

Jade West, İngiltere'nin Herefordian kırsalında yaşayan yaratıcı bir fantezisttir.

İstese de kelimelerden kendini alıkoyamayan, kirli, takıntılı bir yazar.

Aşklar ve hikayeler hakkında durmaksızın konuşması etrafındaki insanları biraz çıldırtabilir. Yine de dinlemelerini takdir ediyor!

Isıltılı şeyleri, siyah kadifeyi ve takım elbiseli iş adamlarını seviyor. Geç saatlere kadar süren geceleri, 90'ların oyun programlarını ve pop baladlarının dramatik sözlerini.

İlk romanı Dirty Bad Wrong'u 2015 yılında yayımladı ve o zamandan beri yayınlamaya devam ediyor.

İnsanlar onu en çok Dirty Bad serisi, Sugar Daddies, Bait ve Call Me Daddy ile tanıyor olabilir.